

Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Cette œuvre est hébergée sur « *Notes du mont Royal* » dans le cadre d'un exposé gratuit sur la littérature.

SOURCE DES IMAGES
Google Livres

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ

LUCIANI SAMOSATENSIS
O P E R A

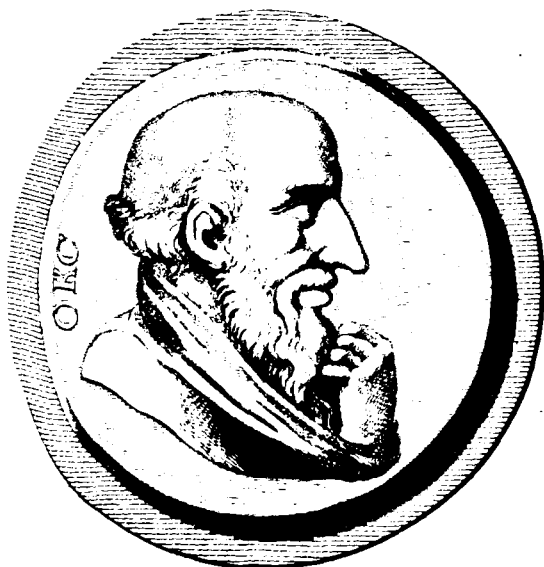
GRAECE ET LATINE

AD EDITIONEM

TIBERII HEMSTERHUSII ET IOANNIS FREDERICI REITZII

ACCURATE EXPRESSA

CUM VARIETATE LECTIONIS ET ANNOTATIONIBUS



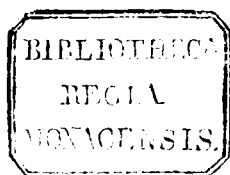
CHRYSIPPVS.

VOLUMEN QUARTUM

B I P O N T I

EX TYPOGRAPHIA SOCIETATIS

C I O I O C C X C



ΕΡΜΟΤΙΜΟΣ

Η ΠΕΡΙ ΑΙΡΕΣΕΩΝ.

ΛΥΚ. **Ο**ΣΟΝ, ὦ Ἑρμότιμε, τῷ βιβλίῳ καὶ τῇ τοῦ ἱ
βαδίσματος σπουδῇ τεκμήρασθαι, παρὰ τὸν διδάσκα-
λον ἐπεγομένῳ ἔοικας· ἐνενοείς γοῦν τι μεταξὺ προϊῶν,
καὶ τὰ χεῖλη διεσάλευες, ἥρέμα ὑποτονθορύζων, καὶ τὴν
χεῖρα ὡδὲ κακείσῃ μετέΦερες, ὥσπερ τινὰ ῥῆσιν ἐπὶ σε-
αυτοῦ διατιθέμενος· ἐρώτημα δέ, ἢ τί τῶν ἀγκύλων συν-
τιθεῖς, ἢ σκέμμα σοφιστικὸν ἀναφροντίζων, ὥς μηδὲ
ὁδῷ βαδίζων σχολὴν ἄγοις, ἀλλ' ἐνεργὸς εἴης, αἰεὶ σπου-
δαῖόν τι πράττων, καὶ ὃ πρὸ ὁδοῦ σοι γένοιτ' ἂν ἐς τὰ
μαθήματα.

ΕΡΜ. Νῆ Δί', ὦ Λυκῖνε, τοιοῦτό τι. τὴν γὰρ χιβίζην

HERMOTIMUS

SIVE DE SECTIS.

Lyc. **Q**UANTUM licet, Hermotime, ex libro, tum ex in-
cessus celeritate, colligere, festinare ad magistrum videris.
Commentabaris enim aliquid inter eundum, & movebas
cum leni murmure labia, & manum huc illuc transferebas,
tanquam qui orationem aliquam intra te disponeres, aut
altercationem, aut tortuosum quiddam componeres, aut
Sophisticam quaestionem cogitatione persequereris, ut ne
in via quidem otio indulgeas *nimirum*, sed operosus sis, &
serium quiddam agas, quodque ad doctrinam tibi profit.

Herm. Per Iovem, Lycine, tale quiddam *erat*. Etenim he-
Lucian. Vol. IV.

A

συνουσίαν, καὶ ἃ εἶπε πρὸς ἡμᾶς, ἀνεπεμπαζόμεν, ἐπιὼν τῇ μνήμῃ ἕκαστα. χρὴ δὲ μηδένα καιρὸν, οἶμαι, παριέναι, εἰδότας ἀληθῆς ὃν τὸ ὑπὸ τοῦ Κῶου ἱατροῦ εἰρημένον, ὡς ἄρα Βραχὺς μὲν ὁ βίος, μακρὴ δὲ ἡ τέχνη. καίτοι ἐκεῖνος ἱατρικῆς περὶ ταῦτ' ἔλεγεν, εὐμαθεστέρου πράγματος· Φιλοσοφία δὲ καὶ μακρῷ τῷ χρόνῳ ἀνέφικτος, ἣν μὴ πάνυ τις ἐγρηγόρως ἀτενὲς αἰεὶ καὶ γοργὸν ἀποβλέπῃ ἐς αὐτήν· καὶ τὸ κινδύνευμα οὐ περὶ μικρῶν, ἢ ἄθλιον εἶναι ἐν τῷ πολλῷ τῶν ἰδιωτῶν συρφετῷ παραπορόμενον, ἢ εὐδαιμονῆσαι Φιλοσοφήσαντα.

- 2 ΛΥΚ. Τὰ μὲν ἄλλα, ὦ Ἑρμότιμε, θαυμάσια, ἡλίκαι εἰρήκας. οἶμαί γε μὴν οὐ πόρρω σε εἶναι αὐτῶν, εἴ γε χρὴ εἰκάζειν τῷ τε χρόνῳ ὅποσον Φιλοσοφεῖς, καὶ προσέτι τῷ πόνῳ οἷόν μοι οὐ μέτριον ἐκ πολλοῦ ἤδη ἔχειν δοκεῖς. εἰ γάρ τι μέμνημαι, σχεδὸν εἴκοσιν ἔτη ταῦτά ἐστιν, ἀφ' οὗ σε οὐδὲν ἄλλο ποιοῦντα εἴωρακα, ἢ παρὰ

3 (Τοῦ Κῶου ἱατροῦ) Ἱπποκράτους. V.

sternam auditionem, & quae dixit nobis, repetebam, memoria percurrrens singula. Oportet autem, puto, tempus nullum praetermittere, qui sciamus verum esse illud a Coo dictum medico; *Brevem vitam esse, artem vero longam*. Quamquam ista de medicina dixit ille, re ad discendum faciliore: ad philosophiam vero aliquis ne longo quidem tempore pervenerit, nisi vigilantī admodum animo defixos & acres in illam oculos habeat; nec de parva re periculum, cum id agatur, ut aut miser sis & in multa vulgi colluvie pereas, aut beatum in philosophia aevum agas.

Lyc. Praemia quidem, quanta dixisti, admirabilia. Ac puto equidem te non longe ab illis abesse, si quidem coniiicere illud fas est & tempore, quo philosopharis, & labore insuper, quem minime mihi mediocre a longo inde tempore sustinere videris. Si quid enim memini, prope viginti ipsi anni sunt, ex quo te nihil aliud vidi, quam ad magistros

τοὺς διδασκάλους Φοιτῶντα, καὶ ὡς τοπολὺ ἐς βιβλίον ἐπικεκυφότα, ὑπομνήματα τῶν συνουσιῶν ἀπογραφόμενον, ὥχρον αἰεὶ ὑπὸ Φροντίδων, καὶ τὸ σῶμα κατεσκληκόντα. δοκεῖς δέ μοι ἀλλ' οὐδὲ ὄναρ ποτὲ ἀνιέναι σαυτὸν, οὕτως ὅλος εἶναι ἐν τῷ πράγματι. ταῦτ' οὖν σκοποῦμένω μοι, Φαίη οὐκ ἐς μακρὰν ἐπιλήψεσθαι τῆς εὐδαιμονίας, εἰ γε μὴ λέληθας ἡμᾶς καὶ πάλας αὐτῇ συνών.

ΕΡΜ. Πόθεν, ὦ Λυκίνε, ὃς νῦν ἄρχομαι παρακλύπτειν ἐς τὴν ὁδόν; ἢ δ' Ἀρετὴ πάνυ πόρρῳ κατὰ τὸν Ἡσίοδον οἰκῇ, καὶ ἔστιν ὁ οἶμος ἐπ' αὐτὴν μακρός τε, καὶ ὄρθιος, καὶ τρηχὺς, ἰδρῶτα οὐκ ὀλίγον ἔχων τοῖς ὁδοιπόροις.

ΛΥΚ. Οὐχ ἱκανὰ οὖν ἰδρωταί σοι, ὦ Ἑρμότιμῆ, καὶ ὁδοιπόρηται;

ΕΡΜ. Οὐ, Φημί. οὐδὲν γὰρ ἐκάλυέ με πανευδαίμονα εἶναι, ἐπὶ τῷ ἄκρῳ γεόμενον. τὸ δὲ νῦν, ἀρχόμεθα ἔτι, ὦ Λυκίνε.

itare, & ut plurimum libro imminere, & commentarios disputationum tibi exscribere, pallidum semper curis, & callo quodam aridum corpus habentem. Videris autem mihi adeo totus in hac re esse, ut ne per somnum quidem te remittas. Haec ergo cogitanti mihi videris non ita multo post comprehensurus istam felicitatem, nisi forte fugit nos, te olim cum illa versari.

Herm. Quī possim, Lycine, qui nunc tandem incipiam inspicere in viam? Longe autem habitat Hesiodo teste virtus, & est via ad illam longaque & praeupta, & aspera, sudorem excutiens non parvum viatoribus.

Lyc. Nondum ergo satis tibi sudatum est, Hermotime, nec viae satis factum?

Herm. Nondum, inquam. Nihil enim prohiberet me undique beatum esse, in summo si essem: nunc vix, Lycine, incipimus.

3 ΛΥΚ. Ἀλλὰ τὴν γε ἀρχὴν ὁ αὐτὸς οὗτος Ἡσίοδος ἡμῖν τοῦ παντὸς ἔφη εἶναι, ὥστε κατὰ μέσσην τὴν ἀνοδὸν εἶναι σε ἤδη λέγοντες, οὐκ ἂν ἀμάρτομεν.

ΕΡΜ. Οὐδέπω σὺ δὲ τοῦτο· πάμπολυ γὰρ ἂν ἡμῖν ἦνυστο.

ΛΥΚ. Ἀλλὰ ποῦ γὰρ σε Φῶμεν τῆς οδοῦ τυγχάνειν ὄντα;

ΕΡΜ. Ἐν τῇ ὑπωρείᾳ κάτω ἔτι, ὦ Λυκῖνε, ἄρτι προβαίνειν βιαζόμενον· ὀλισθηρὰ δὲ, καὶ τραχεῖα, καὶ δεῖ χεῖρα ὀρέγοντος.

ΛΥΚ. Οὐκοῦν ὁ διδάσκαλός σου τοῦτο ἱκανὸς ποιῆσαι, ἄνωθεν ἐκ τοῦ αἵκρου καθάπερ ὁ τοῦ Ὁμήρου Ζεὺς, χρυσῇ τινα σειρᾷ καθιεῖς, τοὺς αὐτοῦ λόγους, ὑφ' ὧν σε ἀνασπᾷ δηλαδὴ, καὶ ἀνακουφίζει πρὸς αὐτόν τε καὶ τὴν ἀρετὴν αὐτὸς πρὸ πολλοῦ ἀναβεβηκώς.

ΕΡΜ. Αὐτὸ ἔφησθα, ὦ Λυκῖνε, τὸ γιγνόμενον. ὅσῳ

Lyc. At initium idem ille Hesiodus totius dimidium ait esse. Itaque nihil erraverimus, si circa medium te ascensum esse dicamus.

Herm. Nondum, ne hoc quidem. Multum enim sic effectum esset.

Lyc. Sed ubinam viae versari te dicemus?

Herm. In ipsis adhuc montis radicibus, Lycine, sed summa iam vi conantem progredi: lubrica autem est, & aspera, & opus est, qui manum nobis porrigat.

Lyc. Magister ergo tuus, qui hoc faciat, idoneus, qui de super ex summo, ut Homericus ille Iuppiter auream catenam, demittat sermones suos, quibus nimirum attrahat te & levet ad se & virtutem, cum olim ipse ascenderit.

Herm. Rem ipsam, Lycine, dixisti. Quantum enim in

γούνην ἐπ' ἐκείνῳ πάλας ἀνεσπάρσμεν ἄνω, καὶ συνῆν αὐ-
τοῖς· τὸ δ' ἐμὸν, ἔτι ἐνδεῖ.

ΛΥΚ. Ἀλλὰ θαρρῖν χρὴ, καὶ θυμὸν ἔχειν ἀγαθόν, 4
ἐς τὸ τέλος τῆς ὁδοῦ ὁρῶντας, καὶ τὴν ἄνω εὐδαιμονίαν,
καὶ μάλιστα ἐκείνου συμπροθυμουμένου. πλὴν ἄλλως
τίνα σοι ἐλπίδα ὑποφαίνει, ὡς δῆποτε ἀναβησομένῳ;
ἐς πάντα εἰκαζεν ἐπὶ τὸ ἄκρον ἔσεσθαι σε, οἷον μετὰ τὰ
μυστήρια τὰ ἄλλα, ἢ Παναθήναιαι;

ΕΡΜ. Ὀλίγον φῆς, ὦ Λυκῖνε.

ΛΥΚ. Ἀλλ' ἐς τὴν ἐξῆς Ὀλυμπιάδα;

ΕΡΜ. Καὶ τοῦτο ὀλίγον ὡς πρὸς ἀρετῆς ἀσκήσιν, καὶ
εὐδαιμονίας κτήσιν.

ΛΥΚ. Μετὰ δύο μὲν δὴ Ὀλυμπιάδας πάντως ἢ πολ-
λὴν γ' αὖ ὑμῶν ῥαθυμίαν καταγνοίη τις, εἰ μὴδ' ἐν τού-
τῳ χρόνῳ δύναισθε, ὅσον τρεῖς ἀπὸ Ἡρακλείων στη-
λῶν εἰς Ἴνδους ἀπαλθεῖν, εἴτ' ἐπανελθεῖν ῥάδιον, εἰ καὶ

7 Εἰς πάντα) Μίλλερ. V.

illo est, olim extractus in altum effem, & cum illis ver-
sarer. Sed ipse nimis adhuc sum imbecillus.

Lyc. Verum confidere oportet, & bonum habere ani-
mum, & finem viae spectare, supernamque illam felicita-
tem, illo praesertim una animum studiumque adhibente. In-
terea quam tibi spem ostendit, quando futurum sit ut eni-
taris? proximone anno coniciat in arce te futurum, verbi
causa post mysteria altera, aut Panathenaea?

Herm. Pauxillum narras, Lycine.

Lyc. Sed proxima Olympiade?

Herm. Et hoc parum est, ut ad virtutis exercitationem,
possessionemque felicitatis.

Lyc. Post duas ergo Olympiadas omnino: alioquin mul-
tam quis socordiam vestram accusaverit, si neque tanto
tempore illud possitis, quo facile sit ter a columnis inde
Herculis ad Indos abire, indeque redire; etiamsi nec recto

μὴ εὐθεΐαν, μηδ' αἰεὶ βαδίζοι τις, ἀλλ' ἐν τοῖς διὰ μέσου
ἔθνεσι περιπλανώμενος. καίτοι πόσῳ τινὶ βούλει ὑψηλο-
τέραν καὶ λισσοτέραν θῶμεν εἶναι τὴν ἄκραν, ἐφ' ἧς ὑ-
μῖν ἡ ἀρετὴ οἰκεῖ, τῆς Ἀόρνου ἐκείνης, ἣν ἐντὸς ὀλίγων
ἡμερῶν Ἀλέξανδρος κατὰ κράτος εἶλεν;

- 5 EPM. Οὐδὲν ὅμοιον, ὦ Λυκῖνε, οὐδ' ἔστι τὸ πρᾶγμα
τοιούτων, οἷον σὺ εἰκάζεις, ὥς ὀλίγῳ χρόνῳ κατεργα-
σθῆναι, καὶ ἀλῶναι, οὐδ' ἂν μυρίοι Ἀλέξανδροι προσ-
βάλωσιν· ἐπεὶ πολλοὶ ἂν οἱ ἀνιόντες ἦσαν. νῦν δὲ ἀνέρ-
χονται μὲν οὐκ ὀλίγοι μάλα ἐρρωμένως, καὶ προσέρχον-
ται ἐπὶ ποσὸν; οἱ μὲν, ἐπὶ πάντῳ ὀλίγον, οἱ δὲ, ἐπὶ πλεόν.
ἐπειδὴν δὲ κατὰ μέσσην τὴν ὁδὸν γένωνται πολλοῖς τοῖς
ἀπόροις καὶ δυσχερέσιν ἐντυγχάνοντες, ἀποδυσπετοῦσί
τε, καὶ ἀναστρέφουσιν, ἀσθμαίνοντες, καὶ ἰδρῶτι ρεό-
μενοι, οὐ φέροντες τὸν κάματον. ὅσοι δ' ἂν εἰς τέλος δια-
καρτερήσωσιν, οὗτοι πρὸς τὸ ἄκρον ἀφικνῶνται, καὶ τὸ

itinere neque semper progrediatur aliquis, sed in gentibus
interiectis oberret. Quamquam, quanto vis altiore, &
magis lubricum, ponamus verticem illum, in quo virtus
vobis habitat, Aorno illa, quam paucos intra dies vi ce-
pit Alexander?

Herm. Nihil quidquam simile est, Lycine, neque res ta-
lis est, qualem tu imaginaris, quae exiguo tempore con-
fici possit & capi; non, si sexcenti simul Alexandri aggre-
diantur: sic enim multi ascenderent. Iam vero aggrediun-
tur quidem non pauci valde animose, & aliquantum pro-
cedunt, alii parum admodum, alii longius. Cum vero cir-
ca mediam iam viam sunt, atque in impedita multa atque
aspera incidunt, difficultate victi pedem referunt, anhelan-
tes, sudore affluentes, ac laboris plane impatientes. Quo-
quot vero ad finem perseverant, hi in arcem perveniunt,
& ab eo inde tempore felices, admirabilemque vitam, quae

ἀπ' ἐκείνου, εὐδαιμονοῦσι θαυμάσιόν τινα βίον τὸν λοιπὸν βιοῦντες, οἷον, μύρμηκας ἀπὸ τοῦ ὕψους ἐπισκοποῦντές τινας τοὺς ἄλλους.

ΛΥΚ. Παπαὶ, ὦ Ἑρμότιμε, ἡλίους ἡμᾶς ἀποφαίρεις, οὐδὲ κατὰ τοὺς Πυγμαίους ἐκείνους, ἀλλὰ χαμαιπετεῖς παντάπασιν ἐν χρῶ τῆς γῆς. εἰκότως. ὕψηλὰ γὰρ ἤδη φραγεῖς, καὶ ἄνωθεν ἡμεῖς δὲ ὁ συρφετός, καὶ ὅσοι χαμαὶ ἐρχόμενοι ἐσμέν, μετὰ τῶν θεῶν καὶ ὑμᾶς προσευξόμεθα ὑπερνεφέλους γενομένους, καὶ ἀνελθόντας οἱ πάλαι σπεύδετε.

ΕΡΜ. Εἰ γὰρ γένοιτο καὶ ἀνελθεῖν, ὦ Λυκῖνε. ἀλλὰ πάμπολυ τὸ λοιπόν.

ΛΥΚ. Ὅμως οὐκ ἔφησθα ὅπόσον, ὡς χρόνῳ παραβαλεῖν.

ΕΡΜ. Οὐδ' αὐτὸς γὰρ οἶδα, ὦ Λυκῖνε, τὰ κριβέες. εἰ κάλῳ μέντοι οὐ πλείω τῶν εἰκοσιν ἐτῶν ἔσσεσθαι, μεθ' ἃ πάντως που καὶ ἐπὶ τῷ ἄκρῳ ἐσόμεθα.

11 Εἰ) Εὐκτακὸν τὸ εἶ. πολὺ δὲ παρὰ Πλάτωνα τοῦτο. M.

reliqua est, viventes, velut formicas de alta quadam specula reliquos intruentur.

Lyc. Papae, Hermotime, quantillos nos facis? ne aequales quidem Pygmaeis illis, sed humi omnino, in ipsa quasi telluris cute, *deprimis*. nec mirum: iam enim altum sapis, & e summo: nos vero colluvio illa, & quotquot humi repimus, cum Diis vos etiam veneramur, iam superatis nubibus, eo, quo festinatis, olim delatos.

Herm. Modo contingat ille ascensus, Lycine. Sed nimis multum superest.

Lyc. Tamen non dixisti, quantum, ut tempori comparare possemus.

Herm. Nempe nec ipse accurate scio: conicio tamen, viginti non amplius annos futuros, quibus interiectis, omnino quondam in summo futuri simus.

ΛΥΚ. Ἡράκλεις, πολὺ λέγεις.

ΕΡΜ. Καὶ γὰρ περὶ μεγίστων, ὦ Λυκῖνε, αἱ πόνοι.

ΛΥΚ. Τοῦτ' ἔστιν ἴσως ἀληθές. ὑπὲρ δὲ τῶν εἰκοσίων ἐτῶν, ὅτι βιώσῃ τοσαῦτα, πρότερον ὁ διδάσκαλός σου καθυπέσχετο, οὐ μόνον σοφός, ἀλλὰ καὶ μαυτικός ὢν, ἢ χρησμολόγος τις, ἢ ὅσοι τὰς Χαλδαίων μεθόδους ἐπίστανται; Φασὶ γοῦν εἰδέναι τὰ τοιαῦτα. οὐ γὰρ δὴ σέ γε εἰκός, ἐπὶ τῷ ἀδελῷ, εἰ βιώσῃ μέχρι πρὸς τὴν ἀρετὴν, τοσούτους πόνους ἀνέχεσθαι, καὶ ταλαιπωρεῖν νύκτωρ καὶ μεθ' ἡμέραν, οὐκ εἰδὼς εἰ σὲ πλησίον ἤδη τοῦ ἄκρου γενόμενον, τὸ χρεὼν ἐπιστάντ' κατασπάσει λαβόμενον τοῦ ποδοῦ, ἐξ ἀτελοῦς τῆς ἐλπίδος.

ΕΡΜ. Ἀπαγε. δύσφημα γὰρ ταῦτα, ὦ Λυκῖνε. ἀλλ' εἴη βιῶναι, ὡς μίαν γοῦν ἡμέραν εὐδαιμονήσω, σοφός γενόμενος.

ΛΥΚ. Καὶ ἰκανή σοι ἀντὶ τῶν τοσούτων καμάτων ἡ μία ἡμέρα;

Lyc. Hercules tuam fidem! multum narras.

Herm. Etenim de maximis rebus laboratur.

Lyc. Istuc quidem forte verum fuerit. Sed de viginti annis, utrum te illis victurum, magister tibi tuus promisit, ceu non sapiens modo, sed divinus quidam aut fatidicus, aut ex eorum numero aliquis, qui Chaldaeorum rationes norunt? aiunt quippe scire talia. Neque enim veri simile est, te rebus incertis, an vitam ad virtutem usque perducturus sis, tot labores sustinere, & aerumnis vexari noctes ac dies, cum nescias, an non te iam prope fastigium enixum, instans fatum ex imperfecta spe pede prehensum detrahat.

Herm. Apage. mali enim ominis sunt ista: sed vivere liceat, ut unum certe diem sapientiae possessione beatus sim.

Lyc. Ac fatis tibi est pro tot laboribus unus ille dies?

ΕΡΜ. Ἐμοὶ μὲν καὶ ἀκαριαῖον ὅποσον ἱκανόν.

ΛΥΚ. Τὰ δὲ δὴ ἄνω ὅτι εὐδαίμονα, καὶ τοιαῦτα, ὡς πάντα χρῆν ὑπομεῖναι δι' αὐτὰ, πόθεν ἔχεις εἰδέναι; οὐ γὰρ δὴ αὐτός πω ἀνελήλυθας.

ΕΡΜ. Ἀλλὰ τῷ διδασκάλῳ πιστεύω λέγοντι· ὁ δὲ πάνυ οἶδεν, ἅτε ἀκρότατος ἦδη ὢν.

ΛΥΚ. Ἐλεγε δὲ πρὸς Θεῶν, ποῖα τὰ περὶ αὐτῶν, ἢ τίνα τὴν εὐδαιμονίαν εἶναι τὴν ἐκεῖ ἥπου τίνα πλοῦτον, καὶ δόξαν, καὶ ἡδονὰς ἀνυπερβλήτους;

ΕΡΜ. Εὐφῆμει, ὦ ἑταῖρε. οὐδὲν γάρ ἐστι ταῦτα, πρὸς τὸν ἐν τῇ ἀρετῇ βίον.

ΛΥΚ. Ἀλλὰ τίνα Φησὶ τὰ γαβὰ, εἰ μὴ ταῦτα ἔξειν πρὸς τὸ τέλος τῆς ἀσκήσεως ἐλθόντας;

ΕΡΜ. Σοφίαν, καὶ ἀνδρίαν, καὶ τὸ καλὸν αὐτὸ, καὶ τὸ δίκαιον, καὶ τὸ πάντα ἐπίστασθαι βεβαίως πεπεισ-

Herm. Mihi quidem minuta quamvis temporis particula satis est.

Lyc. Supera autem illa beata esse, ac talia, propter quae sustinere omnia consultum sit, unde potes scire? neque enim ipse unquam ascendisti.

Herm. Ego vero magistro fidem habeo dicenti: ille quidem omnino novit, fastigium iam affecutus scilicet.

Lyc. Qualem autem dixit, per ego te Deos oro, illorum conditionem, aut quam ibi esse felicitatem? numquid divitias, & gloriam, & voluptates inexsuperabiles?

Herm. Bona verba, amice: nihil enim ista ad vitam cum virtute coniunctam.

Lyc. Quae igitur dicit bona, si haec non dicit, habituros, qui ad finem exercitationis pervenerint?

Herm. Sapientiam, & fortitudinem, & ipsum honestum; & quod firma persuasione novit, quomodo se habeant fin-

μένον, ἥ ἕκαστα ἔχει. πλούτους δέ, καὶ δόξας, καὶ ἡδονάς, καὶ ὅσα τοῦ σώματος, πάντα ταῦτα κάτω ἀφῆκε, καὶ ἀποδυσάμενος, ἀνέρχεται, ὥσπερ Φασὶ τὸν Ἡρακλέα ἐν τῇ Οἴτῃ κατακαυθέντα, θεὸν γενέσθαι. καὶ γὰρ ἐκεῖνος ἀποβαλὼν ὅποσον ἀνθρώπειον εἶχε παρὰ τῆς μητρὸς, καὶ καθαρὸν τε, καὶ ἀκήρατον φέρων τὸ θεῖον, ἀνέπτατο ἐς τοὺς θεοὺς διευκρινηθεὶς ὑπὸ τοῦ πυρός. καὶ οὗτοι δὴ ὑπὸ φιλοσοφίας, ὥσπερ ὑπὸ τινὸς πυρός, ἀπαντα ταῦτα περὶ αἰρεθέντες, ἀ τοῖς ἄλλοις θαυμαστὰ εἶναι δοκεῖ, οὐκ ὀρθῶς δοξάζουσιν, ἀνελθόντες ἐπὶ τὸ ἄκρον, εὐδαιμονοῦσι, πλούτου, καὶ δόξης, καὶ ἡδονῶν ἀλλ' οὐδὲ μεμνημένοι ἔτι, καταγελῶντες δὲ τῶν οἰομένων ταῦτ' εἶναι.

- 8 ΛΥΚ. Νῆ τὸν Ἡρακλέα, ὦ Ἑρμότιμε, τὸν ἐν Οἴτῃ, ἀνδρεῖα καὶ εὐδαιμόνα λέγεις περὶ αὐτῶν, πλὴν ἀλλὰ τὸ δέ μοι εἰπὲ, καὶ κατέρχονταί ποτε ἐκ τῆς ἀκρας, ἣν ἐβελήσωσι χρησόμενοι τοῖς κάτω, ἀ καταλειοῖπασιν, ἥ

gula. Divitias autem, & glorias, & voluptates, & quaecunque sunt corporis, ea infra reliquit omnia, iisque exutus ascendit, ut Herculem aiunt, cum in Oeta conflagrasset, Deum factum. Etenim ille quoque, abiectis quaecunque humana a matre habebat, puramque & sinceram divinitatem, ipso igni quasi purgatam a scoriis ferens, evolavit ad Deos. Et hi sane a philosophia velut ab igni quodam liberati illis omnibus, quae admiratione digna aliis non recte rem putantibus videntur, in arcem evecti felix aevum agunt, divitiarum, & gloriae, & voluptatum ne servantes quidem memoriam, sed irridentes eos, qui esse aliquid ista arbitrantur.

Lyc. Oeteum tibi Herculem iuro, Hermotime, magnam tu mihi illorum fortitudinem praedicas, magnam felicitatem: verum hoc mihi expedi, utrum descendunt aliquando de arce illa sua, si voluerint, usuri illis, quae hic relique-

ἀνάγκη ἅπαξ ἀνελθόντας αὐτοὺς, μένειν, καὶ συνεῖναι τῇ ἀρετῇ, πλούτου καὶ δόξης καὶ ἡδονῶν καταγελῶντας;

ERM. Οὐ μόνον τοῦτο, ὦ Λυκῖνε· ἀλλ' ὅς ἂν ἀποτελεσθῇ πρὸς ἀρετὴν, οὔτε ὀργῇ, οὔτε φόβῳ, οὔτ' ἐπιθυμίαις ὁ τοιοῦτος ἂν δουλεύῃ· οὐδ' ἂν λυποῖτο, οὐδὲ ὅλως πάθος ἔτι τοιοῦτον πάθοι ἂν.

ΛΤΚ. Καὶ μὴν εἶγε με δεῖ, μηδὲν ὀκνήσαντα, εἰπεῖν τὰληθές, ἀλλ' εὐσημεῖν χρὴ οἶμαι, μηδ' ὅσιον εἶναι ἐξετάζειν τὰ ὑπὸ τῶν σοφῶν γιγνόμενα.

ERM. Μηδαμῶς, ἀλλ' εἰπέ ὅ, τι καὶ λέγεις.

ΛΤΚ. Ὅρα, ὦ ἑταῖρε, ὡς ἔγωγε καὶ πάνυ ὀκνῶ.

ERM. Ἀλλὰ μὴ ἔκνει, ὦ γενναῖε, πρόσγε μόνον ἐμὲ λέγων.

ΛΤΚ. Τὰ μὲν τοίνυν ἄλλα, ὦ Ἑρμότιμε, διηγου- 9
μένω σοι παρειπόμην, καὶ ἐπίστευον οὕτως ἔχειν, σο-
φούς τε γίγνεσθαι αὐτοὺς, καὶ ἀνδρείους, καὶ δικαίους,

runt? an necesse est eos, qui semel ascenderunt, manere; versari cum virtute, divitias & voluptates deridere?

Herm. Non hoc solum ita habet, Lycine: sed qui consummatus ad virtutem fuerit, is neque ira, neque metu, neque cupiditatibus serviat, neque tristitia, nec ulla in universum perturbatione afficiatur.

Lyc. Verum, si quidem fas est nihil cunctantem dicere quod res est — sed linguis, puto, favendum hic esse, neque per religionem licere inquirere in ea, quae fiunt a sapientibus.

Herm. Minime, quin tu loquere, quidquid est, quod dicis.

Lyc. Vide, amice, quam valde cunctator sim.

Herm. Tu vero cunctari noli, apud me solum qui dicas.

Lyc. Cetera quidem, Hermotime, narrantem te prosequerbar, credebamque rem ita habere, sapientesque fieri illos, & fortes, & iustos, & reliqua, mulcebarque aliquan-

καὶ τᾷλλα· καὶ πῶς ἐκηλούμην πρὸς τὸν λόγον· ὅποτε δὲ καὶ πλούτου ἔφησθα καταφρονεῖν σφᾶς, καὶ δόξης, καὶ ἡδονῶν, καὶ μήτε ὀργίζεσθαι, μήτε λυπεῖσθαι, πάνυ ἐνταῦθα (μόνῳ γὰρ ἐσμεν) ἐπέστην, ἀναμνησθεῖς ἂν πρότερον εἶδον ποιούντα. βούλει Φῶ τίνα; ἢ ἱκανὸν καὶ ἄνευ τοῦ ὀνόματος;

ΕΡΜ. Μηδαμῶς, ἀλλὰ καὶ τοῦτο εἶπε, ὅστις ἦν.

ΛΥΚ. Διδάσκαλος αὐτὸς οὗτος ὁ σὸς, ἀνὴρ τὰτ' ἅλλα αἰδοῦς ἄξιος, καὶ γέρον ἥδη ἐς τὸ ὕστατον.

ΕΡΜ. Τί οὖν δὴ ἐποίει;

ΛΥΚ. Τὸν ξένον οἶσθα τὸν Ἡρακλεώτην, ὃς ἐκ πολλοῦ συνεφιλοσόφει αὐτῷ, μαθητὴς ὢν, τὸν ξανθὸν, τὸν ἐριστικόν;

ΕΡΜ. Οἶδα ὃν λέγεις· Δίων αὐτῷ τούνομα.

ΛΥΚ. Ἐπαῖνον αὐτὸν, ἐπεὶ τὸν μισθόν, αἶμαι, μὴ ἀπεδίδου κατὰ καιρὸν, ἀπήγαγε παρὰ τὸν ἄρχοντα ἑναγχος, περιβείς γε αὐτῷ θοιμάτιον περὶ τὸν τράχη-

tum sermone illo tuo. Cum vero etiam divitiarum contemtores esse diceres & gloriae & voluptatum, & nec irasci illos neque dolere, hic omnino (soli enim duo sumus) institi, cum in mentem veniret, quae paulo ante videram facientem — vis dicam quem? an satis est etiam tacito nomine?

Herm. Nequaquam, sed hoc etiam dic, quis fuerit.

Lyc. Ipse tuus ille doctor, reverentia dignus vir cetera, & ultimae aetatis senex.

Herm. Quid is igitur faciebat?

Lyc. Hospitem nosti illum Heracleensem, qui diu cum ipso philosophatus est, tanquam discipulus? rufum illum? contentiosum?

Herm. Novi, quem dicas. Dioni nomen est.

Lyc. Illum ipsum, cum mercedem puto in tempore non solveret, rapuit nuper ad magistratum, obtorto collo, vo-

λον, καὶ ἐβόα, καὶ ὀργίζετο, καὶ εἰ μὴ τῶν συνήθων
τινὲς ἐν μέσῳ γενόμενοι, ἀφείλοντο τὸν νεανίσκον ἐκ τῶν
χειρῶν αὐτοῦ, εὖ ἴσθι, προσφῦς ἂν, ἀπέτραγεν αὐτοῦ
τὴν ῥῖνα ὁ γέρον, οὕτως ἡγανάκτει.

ERM. Πονηρὸς γὰρ αἰεὶ ἐκεῖνος, καὶ ἀγνώμων, ὧ 10
Λυκίνε, περὶ τὰς ἀποδόσεις. ἐπεὶ τοὺς γε ἄλλους, οἷς
δακνίζει, πολλοὺς ὄντας, οὐδὲν τοιοῦτό που διατέθεικεν.
ἀποδιδόασι γὰρ αὐτῷ κατὰ καιρὸν τοὺς τόκους.

ΛΥΚ. Τί δέ, ἂν μὴ ἀποδιδῶσιν, ὧ μακάριε, μέλει
τι αὐτῷ, καθαρθέντι ἤδη ὑπὸ Φιλοσοφίας, καὶ μηκέτι
τῶν ἐν τῇ Οἴῃ καταλελειμμένων δεομένων;

ERM. Οἷε γὰρ ὅτι ἑαυτοῦ χάριν ἐκεῖνος περὶ τὰ τοι-
αῦτα ἐσπούδακεν; ἀλλ' ἔστιν αὐτῷ παιδιὰ νεογνὰ, ὥν
κηδεταί, μὴ ἐν ἀπορίᾳ καταβιώσωσι.

ΛΥΚ. Δέον, ὧ Ἑρμότιμε, ἀναγαγεῖν καὶ κείνα ἐπὶ
τὴν ἀρετὴν, ὥς συνευδαιμονοῖεν αὐτῷ, πλούτου κατα-
φρονούντα.

ciferans & irarum plenus, & nisi familiarium quidam, qui
commodum adessent, eripuissent ipsius manibus iuvenem,
crede mihi, correptum morfu nasum homini abstulisset,
adeo indignabatur.

Herm. Nam malus ille semper, & in reddendo, quod de-
bet, ingratus. Aliis enim, quibus foeneratur, nihil unquam
tale fecit: solvunt quippe usuras temporari.

Lyc. Quid vero, & si non solvant, o beate, ipsi curae
est, purgato iam a philosophia, & relictis illis in Oeta mon-
te nihil iam indigenti?

Herm. Putas enim, sua ipsum causa laborare de talibus.
Verum sunt ipsi parvi liberi, quorum curam habet, ne
inopes vitam agant.

Lyc. Oportebat, Hermotime, educere & illos ad virtutem,
ut pari cum ipso felicitate fruantur, & contemnant divitias.

II EPM. Οὐ σχολή μοι, ὦ Λυκῖνε, περὶ τούτων διαλέγεσθαι σοι. σπεύδω γὰρ ἤδη ἀκροάσασθαι αὐτοῦ, μὴ καὶ λάβω τελέως ἀπολειφθεῖς.

ΛΥΚ. Θάρρει, ὦ γαβέ. τὸ τήμερον γὰρ ἐκ χειρὶ ἀπήγγελλται ὥστε ἐγὼ ἀφίημί σοι ὅσον ἔτι λοιπὸν τῆς ὁδοῦ.

EPM. Πῶς λέγεις;

ΛΥΚ. Ὅτι ἐν τῷ παρόντι οὐκ ἂν ἴδοις αὐτὸν, εἴ γε χρὴ πιστεύειν τῷ προγράμματι· πινάκιον γάρ τι ἐκρέματο ὑπὲρ τοῦ πυλῶνος, μεγάλοις γράμμασι λέγον, τήμερον οὐ συμφιλοσοφεῖν. ἐλέγετο δὲ παρ' Εὐκράτει, τῷ πάνυ, δειπνήσας χθές, γενέβλια θυγατρὸς ἐστιῶντι, πολλὰ τε συμφιλοσοφῆσαι ἐν τῷ συμποσίῳ, καὶ πρὸς Εὐθύδημον τὸν ἐκ τοῦ Περιπάτου παροξυνῆναί τι, καὶ ἀμφισβητῆσαι αὐτῷ, περὶ ὧν ἐκεῖνοι εἰώθασιν ἀντιλέγειν τοῖς ἀπὸ τῆς Στοᾶς. ὑπὸ τε οὖν τῆς κραυγῆς, πονήρως τὴν κεφαλὴν διατεθῆναι, καὶ ἰδρῶσαι μάλα πολ-

Herm. Non vacat mihi, Lycine, de his disputare tecum: iam enim festino ad ipsum audiendum, ne forte imprudens plane fero veniam.

Lyc. Bono es animo, bone vir: hodie enim induciae denuntiatae sunt: itaque ego tibi, quod reliquum est viae, remitto.

Herm. Quid ais?

Lyc. Tibi illius iam copiam non futuram, si quidem fides habenda programmati. Tabella enim suspensa super vestibulum, magnis literis scripta significabat, hodie illum non disputare. Dicebatur autem apud Eucratem, nobilem illum, filiae suae natalem qui celebraret convivio, heri coenatus, tum disputasse multa in convivio, tum Euthydemo Peripatetico iratior concertasse cum illo de iis, in quibus ipsi solent contradicere Stoicis; a clamore vero caput illi dolere, & sudasse multum, protracta in mediam noctem,

λὰ ἐς μέσας νύκτας, ἀποταθείσης, ὡς Φασιν, τῆς συνου-
σίας· ἅμα δὲ καὶ ἐπεπώκει, οἶμαι, πλεόν τοῦ ἱκανοῦ,
τῶν παρόντων ὡς εἰκὸς Φιλοτησίας προπινόντων, καὶ ἐδε-
δειπνήκει πλεόν, ἢ κατὰ γέροντα· ὥστε ἀναστρέψας,
ἡμεσὲ τε ὡς ἔφασκον πολλὰ, καὶ μόνον ἀριθμῶ παρα-
λάβων τὰ κρέα, ὅποσα τῷ παιδί κατόπιν ἐστῶτι πα-
ραδεδώκει, καὶ σημηνάμενος ἐπιμελῶς, τὸ ἀπ' ἐκείνου
καθεύδει, μηδένα εἰσδέχεσθαι παραγγείλας. ταῦτα δὲ
Μίδου ἤκουσα τοῦ οἰκέτου αὐτοῦ διηγούμενου τισὶ τῶν
μαθητῶν, οἱ καὶ αὐτοὶ ἀνέστρεφον μάλα πολλοί.

ΕΡΜ. Ἐκράτησε δὲ πότερος, ὦ Λυκῖνε, ὁ διδάσκα- 12
λος, ἢ ὁ Εὐθύδημος; εἴ τι καὶ τοιοῦτον ἔλεγεν ὁ Μίδας;

ΛΤΚ. Τὰ μὲν πρῶτα Φασιν, ὦ Ἑρμότιμε, ἀγχώ-
μαλα σφίσι γενέσθαι. τὸ δ' οὖν τέλος τῆς νίκης, καθ'
ὑμᾶς ἐγένετο, καὶ παραπολὺ ὁ πρεσβύτης ὑπερέσχε.
τὸν γοῦν Εὐθύδημον, οὐδ' ἀναιμωτί Φασιν ἀπελθεῖν,

13 Ἀγχώμαλα) Ἰσα, ἰγγύς τοῦ ὀμαλοῦ. V.

ut aiunt, disputatione. Simul vero biberat, puto, plus quam
fatis fuit, cum, ut fieri solet, convivae illum largioribus
invitatiunculis ad bibendum provocarent; porro plus, quam
pro fene, cibi sumferat. Igitur domum reversus & vomuit,
ut aiunt, copiose, & cum primum annumerari sibi iussisset
carnis frustra, quae puero a tergo stanti tradiderat, & cu-
rate ea obsignasset, ab eo inde tempore dormit, imperato,
ne quis intro admittatur. Haec autem e Mida audiivi eius
servo, qui narraret quibusdam ipsius discipulorum, qui &
ipſi, multi sane, revertabantur.

Herm. Uter vero, Lycine, discessit superior, doctorne
meus, an Euthydemus? numquid tale etiam narravit Midas?

Lyc. Primo quidem aequo fere Marte pugnatum esse:
ceterum finis victoriae penes vos fuit, multumque fuit se-
nex superior. Euthydemum enim nec incruentum discessis-

ἀλλὰ τραῦμα παρμέγεθες ἔχοντα ἐν τῇ κεφαλῇ. ἐπεὶ γὰρ ἀλαζών ἦν, καὶ ἐλεγκτικὸς, καὶ πείβεσθαι οὐκ ἤθελεν, οὐδὲ παρῆχε ράδιον αὐτὸν ἐλέγχεσθαι, ὁ δὲ δάσκαλός σου ὁ βέλτιστος, ὃν εἶχε σκύφον Νεστορείου τινα καταφέρει αὐτοῦ, πλησίον κατακειμένου, καὶ οὕτως ἐκράτησεν.

ΕΡΜ. Εὖγε. οὐ γὰρ ἄλλως ἐχρῆν πρὸς τοὺς μὴ ἐβέλοντας εἶκιν τοῖς κρείττοσι.

ΛΥΚ. Ταυτὶ μὲν, ὦ Ἑρμότιμε, πάνυ εὐλογα. ἡ δὲ γὰρ παθὼν Εὐθύδημος, ἄνδρα γέροντα παρώξυνεν, ἀόργητον, καὶ θυμοῦ κρείττονα, σκύφον οὕτω βαρὺν ἐν τῇ
 13 χεὶρὶ ἔχοντα; Ἀλλὰ, σχολὴν γὰρ ἄγομεν, τί οὐ διηγῇ μοι ἐταίρω ὄντι, ὃν τρόπον ὠρμήβης τὸ πρῶτον φιλοσοφεῖν, ὡς καὶ αὐτὸς εἰ δυνατόν, ἔτι συνοδοιποροῖν ὑμῖν, τὸ ἀπὸ τοῦδε ἀρξάμενος; οὐ γὰρ ἀποκλείετε με δηλαδὴ φίλοι ὄντες.

se aiunt, sed vulnus habentem in capite maximum. Cum enim insolens esset, & convellere nostrum studiose vellet, & persuaderi sibi nollet, nec facilem refutanti se praeberet, optimus ille tuus magister, quem forte habebat scyphum, Nestoreum quendam, impingit in illum prope accubantem, & ira superavit.

Herm. Bonum factum! neque enim aliter oportebat adversus eos, qui cedere melioribus recusant.

Lyc. Illa quidem, Hermotime, valde rationabilia. Quibus enim intemperis agitarus Euthydemus virum senem incendit, irritari nescium, & ira superiorem, scyphum adeo gravem manu tenentem? Verum enimvero, quando otiosi sumus, quid non narras mihi tuo sodali, quomodo primum animum ad philosophiam appuleris? ut ipse quoque, si fieri possit, iter illud vestrum ingrediar, initio ab hac inde hora facto. Neque enim excludetis me videlicet, amicum amici.

ΕΡΜ. Εἰ γὰρ ἐβελήσεις, ὦ Λυκῖνε, ἔψει ἐν βραχεῖ ὅσον διοίσεις τῶν ἄλλων· παῖδας εὖ ἴσθι οἰήσῃ ἅπαντας, ὡς πρὸς σέ, τοσοῦτον ὑπερφρονήσεις αὐτός.

ΛΥΚ. Ἰκανόν, εἰ μετὰ εἴκοσιν ἔτη γενοίμην τοιοῦτός, οἷός σὺ νῦν.

ΕΡΜ. Ἀμέλει, καὶ αὐτὸς κατὰ σέ γεγονώς, ἤρξάμην φιλοσοφεῖν τετταρακοντούτης σχεδόν, ὅποσα, οἶμαι, σὺ νῦν γέγονας.

ΛΥΚ. Τοσαῦτα γὰρ, ὦ Ἑρμότιμε. ὥστε τὴν αὐτὴν ἄγε, λαβὼν, καί με, δίκαιον γάρ· καὶ πρῶτόν γέ μοι τοῦτο εἶπε, δίδοτε ἀντιλέγειν τοῖς μανθάνουσιν, ἣν τι μὴ ὀρθῶς λέγεσθαι δοκῇ αὐτοῖς; ἢ οὐκ ἐφίετε τοῦτο τοῖς νεωτέροις;

ΕΡΜ. Οὐ πάνυ. σὺ δέ, ἣν τι βούλῃ, ἐρώτα μεταξὺ, καὶ ἀντίλεγε· ῥᾶον γὰρ οὕτω μάθης.

ΛΥΚ. Εὖγε, νῆ τὸν Ἑρμῆν, ὦ Ἑρμότιμε, αὐτὸν, οὗ

Herm. Modo velles, Lycine! paulo post videres, quantum superes alios. Pueros, mihi crede, iudicabis, ad te se comparentur, omnes: tantum illos superabis sapientia.

Lyc. Satis mihi fuerit, si post viginti annos talis fiam; qualem te nunc video.

Herm. Noli esse sollicitus: ego quoque ea, qua nunc tu es, aetate philosophari coepi, quadraginta circiter annorum, quot tu iam, puto, natus es.

Lyc. Nempe totidem, Hermotime. Itaque eadem via susceptum me quoque ducito; aequum enim est. Sed primum quidem hoc mihi dic, Permittitisne contradicere discipulis, si quid minus recte dictum illis videatur? an non conceditis hoc iunioribus?

Herm. Non usquequaque. At tu si quid volueris, inter discendum interrogato, & contradicito: sic enim disces facilius.

Lyc. Bene, ita me Mercurius amet, [Gr. *Hermes*] cuius tu
Lucian. Vol. IV.

14 ἐπώνυμος ὢν τυγχάνεις. Ἀτὰρ εἰπέ μοι, μία τις ὁδὸς ἔστιν ἢ ἐπὶ Φιλοσοφίαν ἄγουσα, ἢ τῶν Στωϊκῶν ὑμῶν; ἢ ἀληθὴ ἐγὼ ἤκουον, ὥς καὶ ἄλλοι πολλοὶ τινές εἰσι;

ERM. Μάλα πολλοὶ, Περιπατητικοὶ, καὶ Ἐπικούρειοι, καὶ οἱ τὸν Πλάτωνα ἐπιγραφόμενοι· καὶ αὖ Διογένηους ἄλλοι τινές, καὶ Ἀντισθένηους ζηλωταὶ, καὶ οἱ ἀπὸ τοῦ Πυθαγόρου, καὶ ἔτι πλείους.

ΛΥΚ. Ἀληθῆ ταῦτα, πολλοὶ γάρ εἰσι. πότερον δὴ, ὦ Ἑρμότιμε, τὰ αὐτὰ οὔτοι λέγουσιν, ἢ διάφορα;

ERM. Καὶ πάνυ διάφορα.

ΛΥΚ. Τὸ δέ γε ἀληθές, οἶμαι, πάντως που ἐν ἧν αὐτῶν, ἀλλ' οὐ πάντα διάφορά γε ὄντα.

ERM. Πάνυ μὲν οὖν.

15 ΛΥΚ. Ἰθὶ δὴ, ὦ Φιλότης, ἀπόκρινάί μοι, τῷ ποτε πιστεύσας τὸ πρῶτον σὺ, ὁπότε ἦεις Φιλοσοφῆσων, πολλῶν σοι θυρῶν ἀναπεπταμένων, παρεῖς σὺ τὰς ἄλ-

nomine appellaris. At illud mihi dic, unane via est ad philosophiam ducens, vestra illa Stoicorum, an verum ego audiui, & alios multos esse, [*qui diversas vias sequantur?*]

Herm. Sane quam multi, Peripatetici, & Epicurei, & qui Platonis sibi nomen inscribunt, & rursus alii quidam Diogenis, & Antisthenis aemuli, & qui a Pythagora sunt, & adhuc plures.

Lyc. Vera dicis: multi enim sunt. Utrum vero eadem isti, Hermotime, dicunt, an diversa?

Herm. Omnino diversa.

Lyc. Sed verum quidem, puto, omnino unum illorum esse, at non omnia, si quidem sunt diversa.

Herm. Recte sane.

Lyc. Age ergo, amice, responde mihi, cui tandem argumento fidem tu primum habens, cum philosophatum ires, ac multae tibi ianuae paterent, ceteris relictis, Stoicorum

λας, εἰς τὴν τῶν Στωϊκῶν ἡκές, καὶ δι' ἐκείνης ἡξίους ἐπὶ τὴν ἀρετὴν εἰσιέναι, ὡς δὴ μόνῃς ἀληθοῦς οὐσης, καὶ τὴν εὐθείαν ἐπιδεικνυούσης, τῶν δ' ἄλλων εἰς τυφλὰ καὶ ἀνέξοδα Φερουσῶν; τίνι ταῦτ' ἐτεκμαίρου τότε; καὶ μή μοι τὸν νῦν δὴ τοῦτον σεαυτὸν ἐννόει, τὸν εἴτε ἡμίσο-
 ςον, εἴτε σοφὸν ἤδη τὰ βελτίω κρίνειν ὑπὲρ τοὺς πολ-
 λούς ἡμᾶς δυνάμενον· ἀλλ' οὕτως ἀποκρίναι, ὅποῖος
 τότε ἦσθα ἰδιώτης, καὶ κατὰ τὸν νῦν ἐμέ.

ΕΡΜ. Οὐ συνίημι ὅ, τι σοι τοῦτο βούλεται, ὦ Λυκῖνε.

ΛΥΚ. Καὶ μὴν οὐ πάνυ ἀγκύλον ἡρόμην. πολλῶν γὰρ ὄντων φιλοσόφων, οἷον, Πλάτωνος, καὶ Ἀριστο-
 τέλους, καὶ Ἀντισθένης, καὶ τῶν ὑμετέρων προγόνων,
 τοῦ Χρυσίππου, καὶ Ζήνωνος, καὶ τῶν ἄλλων, ὅσοι
 εἰσὶ, τῷ σὺ πιστεύσας, τοὺς μὲν ἄλλους εἶας, ἐξ ἀπάν-
 των δὲ προελόμενος, ἅπερ προήρησαι, ἀξιοῖς κατὰ ταῦ-
 τα φιλοσοφεῖν; ἄρα καὶ σὲ ὥσπερ τὸν Χαιρεφῶντα ὁ

16 Τὸν Χαιρεφῶντα) Ὅτι Στωϊ- εἰπὼν ἀνδρῶν δὲ πάντων Σωκράτης
 κὺς ὁ Σωκράτης. ἐπ' αὐτὸν γὰρ ὁ σφατάτος. V.
 Πύθιος Χαιρεφῶντα προτρέψατο

illam ingressus sis, ac per eam decreveris ad virtutem in-
 trare, velut sola ea vera sit, & rectam viam ostendat, re-
 liquis ad caeca & exitum non habentia loca ducentibus;
 quo, inquam, argumento ista tum colligebas? Nec velis mi-
 hi illum, qui nunc es, te ipsum cogitare, vel semisapientem,
 vel sapientem plane, qui meliora iudicare prae nobis, qui
 de vulgo sumus, possis: verum pro eo responde, qualis
 tum eras, idiota, & mei, ut nunc sum, similis.

Herm. Non intelligo, quid hoc tibi sermone velis, Lycine.

Lyc. Atqui nihil valde tortuosum interrogavi. Cum enim
 philosophi sint multi, ut Plato, ut Aristoteles, ut Antisthe-
 nes, & de vestris progenitoribus Chrysippus, Zeno, reli-
 qui quotquot sunt, quo, inquam, argumento reliquos ad-
 spernatus, ex omnibus elegisti, quae elegisti, & secundum
 haec philosophandum censes? Numquid te etiam, ut Chae-

Πύθιος ἐξέπεμψεν ἐπὶ τὰ Στωϊκῶν, ἀρίστους ἐξ ἀπάντων προειπῶν; ἔθος γὰρ αὐτῷ ἄλλον ἐπ' ἄλλο εἶδος Φιλοσοφίας προτρέπειν, τὴν ἀρμόττουσαν οἶμαι ἐκάστω εἰδότη.

ΕΡΜ. Ἄλλ' οὐδέν τοιοῦτον, ὦ Λυκῖνε. οὐδὲ ἡρόμην περί γε τούτων τὸν Θεόν.

ΛΥΚ. Πότερον οὐκ ἄξιον Θείας συμβουλίας ἡγούμενος αὐτὸ, ἢ ἱκανὸς ὦν αὐτὸς εἶναι ἐλέσθαι τὸ βέλτιον κατὰ σαυτὸν, ἄνευ τοῦ Θεοῦ;

ΕΡΜ. Ὡμην γάρ.

16. ΛΥΚ. Οὐκοῦν καὶ ἡμᾶς ἂν διδάσκοις τοῦτο πρῶτον, ὅπως διαγνωστέον ἡμῖν εὐθὺς ἐν ἀρχῇ, τίς ἡ ἀρίστη Φιλοσοφία ἐστὶ, καὶ ἡ ἀληθεύουσα, καὶ ἣν ἂν τις ἐλοιτο, παρὲς τὰς ἄλλας;

ΕΡΜ. Ἐγὼ σοι Φράσω. ἐώρων τοὺς πλείστους ἐπ' αὐτὴν ὀρμῶντας, ὥστε εἰκαζον ἀμείνω εἶναι αὐτήν.

rephontem, Pythius ad Stoicorum rationem ablegavit, optimos omnium illos praedicens? Mos enim illi alium ad aliud philosophiae genus hortari, qui noverit, opinor, quod cuique maxime conveniat.

Herm. At nihil tale, Lycine; nec interrogavi de hisce Deum.

Lyc. Utrum ideo, quod parum dignum negotium deliberatione divina iudicares, an quod sufficere te putabas, qui per te ipsum, quod optimum esset, etiam sine Deo eligeres?

Herm. Nimirum sic putabam.

Lyc. Igitur nos etiam hoc primum docueris, quomodo ab initio statim dignosci possit, quae sit optima philosophia, & verax, quam quis relictis ceteris eligat.

Herm. Ego tibi dicam. Videbam plerosque ad illam ferri: hanc itaque optimam esse colligebam.

ΛΤΚ. Πόσω τῶν πλείους τῶν Ἐπικουρείων, ἢ Πλατωνικῶν, ἢ Περιπατητικῶν; ἡρίβμησας γὰρ αὐτοὺς δηλοῇ, καθάπερ ἐν ταῖς χειροτονίαις.

ΕΡΜ. Ἄλλ' οὐκ ἡρίβμησα ἔγωγε· εἴκαζον δέ.

ΛΤΚ. Ὡς οὐκ ἐβέλεις διδάξαι με, ἀλλ' ἐξαπατᾷς ὅς περὶ τῶν τοιούτων εἰκασμῶ Φῆς καὶ πλήθει κρῖναι, ἀποκρυπτόμενος λέγειν πρὸς με τᾷληθές.

ΕΡΜ. Οὐ μόνον τοῦτα, ὦ Λυκῖνε, ἀλλὰ καὶ ἤκουον πάντων λεγόντων, ὡς οἱ μὲν Ἐπικούρειοι, γλυκύθυμοι, καὶ Φιλήδονοί εἰσιν· οἱ Περιπατητικοὶ δέ, καὶ Φιλόπλουτοι, καὶ ἐριστικοὶ τινες· οἱ Πλατωνικοὶ δέ, τετύφωνται, καὶ Φιλοδοξοὶ εἰσι· περὶ δὲ τῶν Στωϊκῶν πολλοὶ ἔφασκον ὅτι ἀνδράδεις, καὶ πάντα γιγνώσκουσι· καὶ ὅτι ὁ ταύτῃ ἰὼν τὴν ἑδὸν, μόνος βασιλεὺς, μόνος πλούσιος, μόνος σοφός, καὶ συνόλως ἅπαντα.

ΛΤΚ. Ἐλεγον δὲ ταῦτα πρὸς σὲ ἄλλοι δηλαδὴ περὶ 17

Lyc. Quanto plures videbas Epicureis, aut Platonis, aut Peripateticis? Numerabas enim illos videlicet, ut in suffragiis.

Herm. Quin non numerabam equidem: sed coniciebam.

Lyc. Ut tu non vis me docere! sed fallis, qui de tali re coniectura te dicas & multitudine iudicasse, & verum apud me dicere subterfugias.

Herm. Non hoc solum, Lycine, sed audiebam quoque omnes dicere, Epicureos quidem delicatos esse & voluptuarios, Peripateticos vero divitiarum amantes & contentiosos, Platonicos denique inflatos gloriaeque cupidos. De Stoicis autem multi praedicabant, fortes esse & cognoscere omnia, qui vero illam viam elegisset, eum solum regem, solum divitem, solum sapientem, & in universum omnia.

Lyc. Dicebant vero de illis haec ad te alii nimirum

αὐτῶν, οὐ γὰρ δὴ ἐκείνοις ἀν αὐτοῖς ἐπίστευσας ἐπαίνουσι τὰ αὐτῶν.

ΕΡΜ. Οὐδαμῶς, ἀλλ' οἱ ἄλλοι ἔλεγον.

ΛΥΚ. Οἱ μὲν δὴ ἀντίδοξοι οὐκ ἔλεγον, ὡς τὸ εἰκός·
[οὔτοι δὲ ἦσαν οἱ τὰ ἄλλα Φιλοσοφούντες.]

ΕΡΜ. Οὐ γάρ.

ΛΥΚ. Οἱ δ' ἄρα ἰδιῶται ταῦτα ἔλεγον.

ΕΡΜ. Καὶ μάλα.

ΛΥΚ. Ὅρας ὅπως αὐθις ἐξαπατᾷς με, καὶ οὐ λέγεις τὰληθές, ἀλλ' οἷι Μαργίτη διαλέγεσθαι τι, ὡς πιστεῦσαι ὅτι Ἑρμότιμος, ἀνὴρ συνετός, ἔτη τότε γεγονώς τεσσαράκοντα περὶ Φιλοσοφίας, καὶ Φιλοσόφων ἀνδρῶν, τοῖς ἰδιώταις ἐπίστευσε, καὶ κατὰ τὰ ὑπ' ἐκείνων λεγόμενα, ἐποιεῖτο τὴν αἵρεσιν καὶ τῶν κρειττόνων ἀξιῶν. οὐ γὰρ πιστεῦσαιμί σοι τοιαῦτα λέγοντι.

18 ΕΡΜ. Ἄλλ' οἶσθα, ὦ Λυκῖνε, οὐχὶ τοῖς ἄλλοις μόνον ἐπίστευον, ἀλλὰ καὶ ἐμαυτῷ. ἐώρων γὰρ αὐτοὺς
10 Μαργίτη) Μανωμίνθ. V.

Neque enim fane illis ipsis credidisses sua laudantibus.
Herm. Nequaquam, sed dicebant ceteri.

Lyc. Qui vero diversae sententiae erant, non dicebant, arbitror: hi vero erant, qui aliter philosophantur.

Herm. Non fane.

Lyc. Ergo idiotae dicebant ista.

Herm. Ita est.

Lyc. Vides, quam iterum me decipias, nec verum dicas; sed cum Margite te quodam disputare putes, qui credat, Hermotimum, virum prudentem, annos tunc natum quadraginta, de philosophia & philosophis fidem habuisse idiotis, & secundum illorum dicta fecisse electionem & principatum tribuisse. Neque enim talia dicenti crediderim.

Herm. Sed noris, Lycine; non aliis modo credidi, sed ipsi mihi. Videbam enim illos decenter ingredientes, ami-

κοσμίως βαδίζοντας, ἀναβεβλημένους εὐσταλῶς, Φρον-
τίζοντας αἰεὶ, ἀρρενωπούς, ἐν χρῶ̃ κουρίας τοὺς πλεί-
στους, οὐδὲν ἀβρόν, οὐδ' αὖ πᾶν ἐς τὸ ἀδιάφορον ὑπερ-
εκπίπτον, ὡς ἐκπληκτον εἶναι καὶ κυνικὸν ἀτεχνῶς,
ἀλλ' ἐπὶ τοῦ μέσου καταστήματος, ὃ δὴ ἄριστον ἅπαν-
τες εἶναι Φασίν.

ΛΤΚ. Ἄρ' οὖν καὶ κεῖνα εἶδες ποιοῦντας αὐτοὺς, ἃ μι-
κρῶ πρόσθεν ἔλεγον αὐτὸς ἐωρακέναι τὸν σὸν διδάσκα-
λον, ὧ Ἑρμότιμε, πράττοντα; οἶον, δανείζοντας, καὶ
ἀπαιτοῦντας πικρῶς, καὶ Φιλονείκως πᾶν ἐρίζοντας ἐν
ταῖς ξυνουσίαις, καὶ τᾶλλα ὅσα ἐπιδείκνυνται; ἢ τού-
των ὀλίγον σοι μέλει, ἄχρις ἂν εὐσταλῆς ἢ ἀναβολῇ,
καὶ ὁ πάγων βαδὺς, καὶ ἐν χρῶ̃ ἢ κουρά; καὶ πρὸς τὸ
λοιπὸν ἄρα ἔχουμεν τουτονὶ κανόνα, καὶ στάθμην ἀκρι-
βῆ τῶν τοιούτων, ὡς Ἑρμότιμός Φησι, καὶ χρὴ ἀπὸ σχη-
μάτων, καὶ βαδισμάτων, καὶ κουρᾶς διαγιγνώσκειν
τοὺς ἀρίστους· ὅς δ' ἂν μὴ ἔχη ταῦτα, μηδὲ σκυδῶρός

. *Etos honeste, cogitabundos semper, virile quid tuentes, ad
cuxtem tonfos plerosque, nihil neque molle, neque rursus
in nimiam negligentiam prolapsum, (quo fit, ut attonitus
aliquis & plane cynicus fit) sed in medio quodam statu,
quem optimum omnes esse perhibent, constitutos.*

Lyc. Numquid igitur ista quoque illos facere videbas,
quae paulo ante ipse dicebam me vidisse tuum, Hermoti-
me, magistrum facere? verbi causa, foenerari, & reposcere
acerbe, & rixose omnino contendere in congressionibus, &
reliqua, quae in se demonstrant? an parum ista curas, dum
compositus sit amictus, & barba proluxa, & capillus ad cu-
tem detonsus? &, quod superest, hunc habemus canona,
hanc regulam exquisitam talium, de sententia Hermotimi;
atque oportet ex habitu, incessu, tonsura dignoscere opti-
mos; quicumque vero ista non habuerit, qui neque tetri-

ἥ, καὶ Φροντιστικὸς τὸ πρόσωπον, ἀποδοκιμαστέος, καὶ
 19 ἀποβλητέος; Ἄλλ' ὅρα μὴ καὶ ταῦτα, ὦ Ἑρμότιμε,
 παίζεις πρὸς μέ, πειρώμενος, εἰ ἐξαπατῶμενος συνίημι.

ERM. Διατί τοῦτ' ἔφησθα;

ΛΥΚ. Ὅτι, ὦ γὰρ, ἀνδριάντων ταύτην ἐξέτασιν λέ-
 γεις, τὴν ἀπὸ τῶν σχημάτων. παραπολὺ γούν ἐκεῖνος
 εὐσχημονέστερος, καὶ τὰς ἀναβολὰς κοσμιώτερος, Φει-
 δίου τινός, ἢ Ἀλκαμένους, ἢ Μύρωνος πρὸς τὸ εὐμορ-
 φότατον εἰκάσαντος. εἰ δὲ καὶ ὅτι μάλιστα χρὴ τεκμαί-
 ρεσθαι τοῖς τοιούτοις, τί ἂν πάθοι τις, εἰ τυφλὸς ὢν
 ἐπιθυμοῖ Φιλοσοφεῖν; τῷ διαγνῶ τὸν τὴν ἀμείνω προ-
 αἶρεσιν προηρημένον, οὔτε σχῆμα οὔτε βᾶδισμα ὁρᾷν
 δυνάμενος;

ERM. Ἄλλ' ἔμοιγε οὐ πρὸς τυφλοὺς ὁ λόγος, ὦ
 Λυκῖνε, οὐδὲ μοι μέλει τῶν τοιούτων.

ΛΥΚ. Ἐχρῆν μὲν, ὦ χρηστὲ, κοινόν τι τὸ γνῶρισμα
 εἶναι τῶν οὕτω μεγάλων, καὶ ἅπασι χρησίμων. πλὴν

cus fuerit & cogitabundo vultu, reprobandus est ac reii-
 ciendus? Sed vide, ne in his quoque ludas me, Hermoti-
 me, tentans, decipine me sentiam.

Herm. Quorsum hoc dixisti?

Lyc. Quod statuarum, bone vir, probationem mihi nar-
 rasti, quae fit ex habitu. Multum enim illae magis compo-
 sitae, decentius amictae, ubi Phidias aliquis, vel Alcame-
 nes, vel Myron ad formosissimam illas speciem configura-
 vit. Si vero vel maxime signis talibus utendum est, quid
 faciat, si quis caecus philosophari cupiat? qua re dignove-
 rit sectae melioris sectatorem, qui neque habitum cernere
 neque incessum queat?

Herm. At mihi oratio est non ad caecos, neque tales curo.

Lyc. Debebat quidem, bone vir, commune quoddam si-
 gnum esse rerum ita magnarum & omnibus utilium. In-

εἰ δοκεῖ, οἱ μὲν, ἔξω ἡμῶν Φιλοσοφίας μενέτωσαν οἱ τυ-
φλοὶ, ἐπεὶ περ μὴδὲ ὁρῶσι. καίτοι ἀναγκαῖον ἦν τοῖς
τοιούτοις μάλιστα Φιλοσοφεῖν, ὥς μὴ πάνυ ἄχθονται
ἐπὶ τῇ συμφορᾷ. οἱ δὲ δὴ βλέποντες, καὶ πάνυ ὀξυδε-
κεῖς ὄντι, τί ἂν δύναιτο συνιδεῖν τῶν τῆς ψυχῆς, ἀπὸ γε
τῆς ἔξωθεν ταύτης περιβολῆς; Ὁ δὲ βούλομαι εἰπεῖν, 10
τοῖόν δέ ἐστιν, οὐχ ὅτι τῆς γνώμης τῶν ἀνδρῶν ἔρωτι
προσῆεις αὐτοῖς, καὶ ἡξίους ἀμείνων γίγνεσθαι ἐς τὰ
τῆς γνώμης;

ERM. Καὶ μάλα.

LYC. Πῶς οὖν οἷόν τέ σοι ἦν, ἀφ' ὧν ἔφησθα ἐκεί-
νων τῶν γνωρισμάτων διορᾶν, τὸν ὁρθῶς Φιλοσοφῶντα,
ἢ μὴ; οὐ γὰρ φιλεῖ τὰ τοιαῦτα οὕτω διαφαίνεσθαι,
ἀλλ' ἐστὶν ἀπόρρητα, καὶ ἐν ἀφανεί κείμενα, λόγοις
καὶ συνουσίαις ἀναδεικνύμενα, καὶ ἔργοις τοῖς ὁμοίοις
ὁψὲ μόλις. ὁ γοῦν Μῶμος, ἀκήκοας, οἶμαι, ἃ τινα

terim, si videtur, extra philosophiam nobis maneant caeci,
quandoquidem neque oculis cernunt: quamquam talibus
vel maxime necesse erat philosophari, ne nimis graviter
calamitatem ferrent. Sed ipsi sane, qui vident, si vel acutis-
simum cernant, quidnam videre queant eorum, quae in ani-
mo sunt, ex illo externo amictu? Quod autem dicere vo-
lo, eiusmodi est. Nonne *verum est*, te amore quodam men-
tis & *sententiarum* in his viris ad eos accessisse, & mente ac
sententiis fieri voluisse meliorem?

Herm. Ita est.

Lyc. Quomodo ergo potuisti signis, quae modo dicebas,
recte vel secus philosophantem pervidere? Neque enim so-
lent ita dilucere talia, sed secreta sunt, in occulto latent,
sermonibus & congressionibus, & operibus similibus, vix
sero tandem ostenduntur. Itaque Momus ille, audisti puto,

ἡτιάσατο τοῦ Ἡφαίστου· εἰ δὲ μὴ, ἀλλὰ νῦν ἄκουε. Φησὶ γὰρ ὁ μῦθος ἐρίσαι Ἀθηναῖν, καὶ Ποσειδῶνα, καὶ Ἡφαιστον εὐτεχνίας περὶ· καὶ τὸν μὲν Ποσειδῶν, ταῦράν τινα ἀναπλάσαι· τὴν Ἀθηναῖν δὲ, οἰκίαν ἐπινοῆσαι· ὃ Ἡφαιστος δὲ, ἄνθρωπον ἄρα συνεστήσατο. καὶ ἐπεὶ περ ἐπὶ τὸν Μῶμον ἦκον, ὅνπερ δικαστὴν προείλοντο, θεασάμενος ἐκεῖνος ἐκάστου τὸ ἔργον, τῶν μὲν ἄλλων, αἵτινα ἡτιάσατο, περιττὸν ἂν εἴη λέγειν· ἐπὶ τοῦ ἀνθρώπου δὲ τοῦτο ἐμέμεψατο, καὶ τὸν ἀρχιτέκτονα ἐπέπληξε τὸν Ἡφαιστον, διότι μὴ καὶ θυρίδας ἐποίησεν αὐτῷ κατὰ τὰ στέρνον, ὡς ἀναπετασθειςῶν, γνώριμα γίγνεσθαι ἅπασιν ἃ βούλεται, καὶ ἐπινοεῖ· καὶ ἡ ψευδεται, ἢ ἀληθεύει. ἐκεῖνος μὲν οὖν ὥστε ἀμβλυώττων, οὕτω περὶ τῶν ἀνθρώπων διενοεῖτο. σύ δ' ὑπὲρ τὸν Λυγκέα ἡμῖν δεδούρκας, καὶ ὁρᾷς τὰ ἔνδον, ὡς ἔοικε, διὰ τοῦ στέρνου, καὶ ἀνέωκταί σοι τὰ πάντα, ὡς εἰδέναι μὴ

quid Vulcanum accusaverit : fin minus, at nunc audi. Fert nempe fabula, contentionem inter Minervam, & Neptunum, & Vulcanum de artis praestantia intercessisse; & a Neptuno quidem effictum taurum, a Minerva excogitatam domum, compositum a Vulcano hominem. Cum ad Momum venissent, quem arbitrum sibi nempe sumserant, perspecto ille uniuscuiusque opere, quid in reliquis reprehenderit, dicere iam superfluum fuerit : in homine autem hoc desideravit, & increpuit architectum illius Vulcanum, quod non & valvas pectori illius applicuisset, quibus apertis nota fierent omnibus, quae is vellet atque cogitaret, atque utrum mentiretur, an vera diceret. Ille igitur ita de hominibus sentiebat, tanquam qui hebeti circa illos visu esset. Tu vero supra Lyncea illum nobis acute vides, & quae intus sunt trans ipsa, opinor, praecordia cernis, & patent tibi omnia, ut non quae velit modo, & quae cognoscit unus-

μόνον ἀ βούλεται, καὶ ἀ γιγνώσκει ἕκαστος, ἀλλὰ καὶ πότερος ἀμείνων ἢ χείρων.

ERM. Παίξεις, ὦ Λυκῖνε· ἐγὼ δέ, κατὰ θεὸν εἰλό- 21
μην· καὶ οὐ μεταμέλει μοι τῆς αἵρέσεως. ἰκανὸν δὲ τοῦ-
το πρὸς γούν ἐμέ.

LYC. Ὅμως οὐκ ἂν εἴποις, ὦ ἐταῖρε, καὶ πρὸς ἐμέ, ἀλ-
λὰ περιόψει με παραπολούμενον ἐν πολλῷ τῷ συρφετῷ;

ERM. Οὐδὲν γὰρ ἂν σοι ἀρέσκει, ὦν ἂν εἴπω.

LYC. Οὐκ, ὦ γαθέ. ἀλλ' οὐδὲν ἐθέλεις εἰπεῖν ὅποιον
ἂν με ἀρέσειεν. ἐπεὶ δ' οὖν σὺ ἐκὼν ἀποκρύπτῃ, καὶ
φθονεῖς ἡμῖν, ὡς μὴ ἐξ ἴσου γενοίμεθά σοι φιλοσοφῇ-
σαντες, ἐγὼ πειράσομαι ὅπως ἂν οἷός τε ὦ κατ' ἐμαυ-
τὸν ἐξευρεῖν τὴν ἀκριβῆ περὶ τούτων κρίσιν, καὶ τὴν ἀ-
σφαλεστάτην αἴρεσιν. ἄκουε δὲ καὶ σὺ, εἰ βούλει.

ERM. Ἀλλὰ βούλομαι, ὦ Λυκῖνε. ἴσως γάρ τι
γνώριμον ἐρεῖς.

quisque, scias, verum etiam uter melior sit aut deterior.

Herm. Ludis, Lycine. Ego vero secundo numine elegi;
neque optionis illius meae me poenitet: satis autem hoc,
mihi quidem, est.

Lyc. Mihi tamen hoc non dixeris sufficere; sed negliges
me in multa illa colluvione pereuntem cum reliquis?

Herm. Nihil enim tibi placet, quidquid dixerō.

Lyc. Non ita est, bone vir. Sed nihil tu vis dicere, quod
placere mihi possit. Quandoquidem vero tu volens occul-
tus es, & nobis invides, ne aequae ac tu philosophemur:
ego tentabo, quantum eius facere potero, pro me invenire
accuratum de his iudicium, & sectam certissimam. Audi
vero & tu, si volueris.

Herm. Ego vero volo, Lycine. Forte enim cognitu ali-
quid dignum dixeris,

- ΛΥΚ. Σκόπει δὴ, καὶ μὴ καταγελάσῃς, εἰ πάν-
 τασιν ἰδιωτικῶς ἀναζητῶ αὐτό. ἀνάγκη γὰρ οὕτως,
 ἐπεὶ μὴ σὺ ἐβέλεις σαφέστερον εἰπεῖν, εἰδὼς ἄμεινον.
- 22 Ἐστὼ δὴ μοι ἡ μὲν ἀρετὴ, τοῖόν δέ τι, οἷον πόλις τις εὐ-
 δαίμονας ἔχουσα τοὺς ἐμπολιτευομένους, (ὥς Φαίη ἂν ὁ
 διδάσκαλος ὁ σὸς, ἐκεῖβεν ποθὲν ἀΐγιγμένος) σοΦοὺς ἐς
 τὸ ἀκρότατον, ἀνδρείους ἅπαντας, δικαίους, σώΦρονας,
 ὀλίγον θεῶν ἀποδέοντας· οἷα δὲ πολλὰ γίγνεται παρ'
 ἡμῖν, ἀρπαζόντων καὶ βιαζομένων, καὶ πλεονεκτούντων,
 οὐδὲν ἂν εἶδῃς, Φασίν, ἐν ἐκείνῃ τῇ πόλει τολμῶμενον,
 ἀλλ' ἐν εἰρήνῃ καὶ ὁμονοίᾳ ζυμπολιτεύονται, μάλα εἰ-
 κότης. ἂ γὰρ ἐν ταῖς ἄλλαις πόλεσιν, οἶμαι, τὰς στά-
 σεις καὶ Φιλονεικίας ἐγείρει, καὶ ὧν ἕνεκα ἐπιβουλευού-
 σιν ἀλλήλοις, ταῦτα πάντα ἐκποδῶν ἔστιν ἐκείνοις. οὐ
 γὰρ οὔτε χρυσίον ἔτι, οὔτε ἡδονὰς, οὔτε δόξας ὀρώσιν, ὥς
 διαφέρεσθαι περὶ αὐτῶν, ἀλλὰ πάσαι τῆς πόλεως ἐξ-
- 16 Διαφίρεσθαι) Διαμάχεσθαι. V.

Lyc. Confidera igitur, sed noli irridere, si hominis omni-
 no rudis in morem illud disquiram: necesse enim est ita fa-
 cere, cum tu, qui melius scias, dicere clarius nolis. Sit igi-
 tur mihi virtus tale quiddam, velut civitas quaedam bea-
 tos habens cives, (ut dicat forte tuus magister, inde aliqua
 via huc delatus) sapientes summo gradu, fortes universos,
 tum iustos, temperantes, parum Diis minores. Eorum ve-
 ro, quae multa apud nos fiunt, cum rapiant homines,
 vim faciant, iusto plus sibi arrogent, nihil videas, aiunt,
 in ea urbe quemquam audere, sed per pacem & concor-
 diam civitate una fruuntur. Nec mirum. Quae enim, pu-
 to, aliis in civitatibus seditiones & contentiones excitant,
 quorum causa mutuas sibi insidias struunt homines, illa e
 medio sublata apud illos sunt omnia. Neque enim amplius
 aurum, neque voluptates, neque glorias spectant, de qui-
 bus certent; sed olim civitate illa exegerunt, non necessa-

ελληλάκασιν αὐτὰ, οὐκ ἀναγκαῖα ἡγησάμενοι συμπολι-
τεύεσθαι ὥστε γαληνόν τινα, καὶ πανευδαίμονα βίον
βιοῦσι, ζῶν εὐνομία, καὶ ἰσότητι, καὶ ἐλευθερίᾳ, καὶ
τοῖς ἄλλοις ἀγαθοῖς.

ΕΡΜ. Τί οὖν, ὦ Λυκῖνε; οὐκ ἄξιον ἅπαντας ἐπιθυ- 23
μεῖν πολίτας γίγνεσθαι τῆς τοιαύτης πόλεως, μήτε κά-
ματον ὑπολογιζομένους τὸν ἐν τῇ ὁδῷ, μήτε πρὸς τὸ μῆ-
κος τοῦ χρόνου ἀπαγορεύοντας, εἰ μέλλουσιν ἀφικόμενοι
ἐγγραφῆσεσθαι καὶ αὐτοὶ, καὶ μετέξειν τῆς πολιτείας;

ΛΥΚ. Νῆ Δί', ὦ Ἑρμότιμε, πάντων μάλιστα ἐπὶ
τούτῳ σπουδαστέον τῶν δ' ἄλλων ἀμελητέον. καὶ μήτε
πατρίδος τῆς ἐνταῦθα ἐπιλαμβανομένης, πολὺν ποιεῖ-
σθαι λόγον, μήτε παίδων, ἢ γονέων, ὅτῳ εἰσὶν ἐπικατ-
εχόντων, καὶ κλαυθμυριζομένων, ἐπικλᾶσθαι, ἀλλὰ
μάλιστα μὲν καίκείνους παρακαλεῖν ἐπὶ τὴν αὐτὴν ὁδόν.
εἰ δὲ μὴ ἐθέλοien, ἢ μὴ δύναιντο, ἀποσεισάμενον αὐτοὺς,
χωρεῖν εὐθὺς τῆς πανευδαίμονος ἐκείνης πόλεως· καὶ αὐτὸ

ria rati, quae in ea versentur. Itaque tranquillam quan-
dam & undique beatam vitam vivunt, cum bonis legibus,
& aequalitate, & libertate, & bonis reliquis.

Herm. Quid ergo, Lycine? nonne dignum est, omnes con-
cupiscere civitatem eam adipisci, nec laborem imputantes
viae, neque animum despondentes propter longitudinem
viae, si futurum sit, ut, ubi pervenerint, adscribantur & ipsi
in tabulis publicis, civitatemque consequantur?

Lyc. Per Iovem, Hermotime, omnium maxime in hoc
elaborandum est, reliquorum vero cura abiicienda; neque
si haec *antiqua* patria manum iniiciat, multam habere ra-
tionem *oportet*, neque liberis aut parentibus, si cui sint, re-
tinere cum ploratu volentibus, frangi; sed primum quidem
hortari & illos ad eandem viam *ingrediendum*; si vero nolint,
vel non possint, dimotis illis recta procedere ad beatam il-

ἀπορρίψαντα τὸ ἱμάτιον, εἰ τούτου ἐπειλημμένοι κατερύ-
 κοιεν, ἐσσύμενον ἐκέϊσε. οὐ γὰρ δέος μὴ σέ τις ἀποκλεί-
 24 ση, καὶ γυμνὸν ἐκέϊσε ἦκοντα. Ἦδη γάρ ποτε καὶ ἄλ-
 λοτε πρεσβύτου ἀνδρὸς ἤκουσα διεξιόντος, ὅπως τὰ ἐκεί
 πράγματα ἔχοι, καὶ με προὔτρεπεν ἔπεισθαι οἱ πρὸς
 τὴν πόλιν ἠγήσεσθαι γὰρ αὐτός· καὶ ἐλθόντα ἐγγρά-
 ψειν, καὶ φυλέτην ποιήσασθαι, καὶ Φρατρίας μεταδώ-
 σειν τῆς αὐτοῦ, ὡς μετὰ πάντων εὐδαιμονοίην. ἀλλ' ἐγὼ
 οὐ πιθόμην ὑπ' ἀνοίας, καὶ νεότητος τότε, πρὸ πεντε-
 καιδέκα σχεδὸν ἐτῶν. ἴσως γὰρ ἂν αὐτὰ ἤδη ἀμφοὶ τὰ
 προάστυα, καὶ πρὸς ταῖς πύλαις ἦν ἄν. ἔλεγε δ' οὖν
 περὶ τῆς πόλεως, εἰ γε μέμνημαι, ἄλλα τε πολλὰ,
 καὶ ἥδη καὶ τάδε, ὡς ξύμπαντες μὲν ἐπήλυδες καὶ ξένοι
 εἶεν, αὐθιγενῆς δὲ οὐδεὶς· ἀλλὰ καὶ βαρβάρους ἐμπο-
 λιτεύεσθαι πολλοὺς, καὶ δούλους, καὶ ἀμόρφους, καὶ
 μικροὺς, καὶ πένητας· καὶ ὅλως, μετέχειν τῆς πόλεως

2 Ἐσσύμενον Ὁρμώμενον. V. σι καὶ ἐσσύμενον κατερύκω. M.
 Ὁμηρος (Il. Z, 518.) ἢ μάλα δὴ 7 Καὶ φρατρ.) Συνατάγματος. V.

lam ex omni parte civitatem; & ipso abiecto vestimento,
 si forte illo comprehenso impediunt, eo erumpere. neque
 enim metus est, ne quis excludat vel nudum eo advenien-
 tem. Iam enim alias quondam senem audiui enarrantem,
 uti se res illae haberent; isque me hortatus est, uti ad eam
 se civitatem sequeretur; ipsum enim se praeiturum, & adscri-
 pturum *civibus*, cum advenissem, & tribulem facturum, &
 curiae mihi suae ius impertiturum, ut cum omnibus bea-
 tam vitam viverem. Ego vero prae iuvenili tum inficitia,
 quindecim fere anni sunt, non sum obsecutus: forte circa
 ipsa iam suburbia, & ad portas essem. Dicebat autem de ci-
 vitate illa, si bene memini, tum alia multa, tum ista etiam:
 Omnes ibi advenas esse & peregrinos, indigenam neminem:
 sed & barbaros in civitate versari multos & servos, & de-
 formes, & parvos, & pauperes, atque in universum ci-

τὸν βουλούμενον. τὸν γὰρ δὴ νόμον αὐτοῖς, οὐκ ἀπὸ τιμημάτων ποιῆσθαι τὴν ἐγγραφήν, οὐδ' ἀπὸ σχημάτων, ἢ μεγέθους ἢ κάλλους, οὐδ' ἀπὸ γένους, οὐδὲ λαμπρῶν ἐκ προγόνων. ἀλλὰ ταῦτα μὲν, οὐδὲ νομίζεσθαι παρ' αὐτοῖς, ἀπεχρῆν δ' ἐκάστω πρὸς τὸ πολίτην γενέσθαι, σύνεσιν, καὶ ἐπιθυμίαν τῶν καλῶν, καὶ πόνων, καὶ τὸ λιπαρὲς, καὶ τὸ μὴ ἐνδοῦναι, μηδὲ μαλακισθῆναι πολλοῖς τοῖς δυσχερεσί, κατὰ τὴν ὁδὸν ἐντυγχάνοντα ὡς ὅστις ἂν ταῦτ' ἐπιδείξηται καὶ διεξέλθῃ, πορευόμενος ἄχρι πρὸς τὴν πόλιν, αὐτίκα μάλα πολίτην ὄντα τοῦτον, ὅστις ἂν ᾖ, καὶ ἰσότημον ἅπασι. τὸ δὲ, χεῖρων, ἢ κρείττων, ἢ εὐπατρίδης, ἢ ἀγεννῆς, ἢ δοῦλος, ἢ ἐλεύθερος, οὐδὲ ὅλως εἶναι, ἢ λέγεσθαι ἐν τῇ πόλει.

ERM. Ὅρας, ὦ Λυκῖνε, ὡς οὐ μάτην, οὐδὲ περὶ μὲν 25
πρῶν κάμνω, πολίτης ἐπιθυμῶν γενέσθαι καὶ αὐτὸς
οὕτω καλῆς καὶ εὐδαίμονος πόλεως;

vem esse, qui velit: legem enim illis esse, non ex censu adscribi aliquem, neque ex habitu, vel statura, vel pulchritudine, neque ex genere, neque claris ex maioribus; sed istorum nec rationem ullam haberi apud illos: sufficere autem unicuique ad hoc, uti civis fiat, prudentiam, & honesti amorem, & laborem, & deliciarum contemptum, & animum, qui neque cedat temere, neque molliatur, si in multas in via difficultates incidat. Atque adeo, si quis ista in se esse demonstraverit, emensusque totum ad urbem usque iter fuerit, eum civem esse continuo, & aequo iure, quisquis alioqui fuerit: ista autem nomina, deterior, melior, nobilis, ignobilis, servus, liber, neque esse omnino, neque nominari in ea civitate.

Herm. Vides, Lycine, quam non frustra, neque parvis de rebus laborem, qui civis cupiam fieri & ipse pulchrae adeo & beatæ civitatis.

ΛΥΚ. Καὶ γὰρ αὐτὸς, ὦ Ἑρμότιμε, τῶν αὐτῶν σοι ἐρῶ, καὶ οὐκ ἔστιν ὅ, τι ἂν μοι πρὸ τούτων εὐξαίμην γενέσθαι. εἰ μὲν οὖν πλησίον ἦν ἡ πόλις, καὶ Φανερά ἰδεῖν ἅπασι, πάλαι ἂν εὖ ἴσθι μηδὲν ἐνδοιάσας, αὐτὸς ἦεν ἐς αὐτὴν, καὶ ἐπολιτευόμεν ἂν ἐκ πολλοῦ. ἐπεὶ δὲ, ὥς ὑμεῖς Φατε, (σύ τε καὶ Ἡσίοδος ὁ ραψώδης) πάνυ πόρρω ἀπώκισται, ἀνάγκη ζητεῖν ὁδὸν τε τὴν ἀγούσαν ἐπ' αὐτὴν, καὶ ἡγεμόνα τὸν ἄριστον. ἢ οὐκ οἶε σὺ οὕτω χρήναι ποιεῖν;

ΕΡΜ. Καὶ πῶς ἂν ἄλλως ἔλθοι τις;

ΛΥΚ. Οὐκοῦν σοι μὲν ἐπὶ τὸ ὑπισχνεῖσθαι, καὶ Φάσκειν εἰδέναι, πολλὴ ἀφθονία τῶν ἡγησομένων. πολλοὶ γὰρ ἔτοιμοι παρεστᾶσιν αὐτόχθονες, ἐκεῖθεν ἕκαστος εἶναι λέγοντες. ὁδὸς γε μὴν, οὐ μία καὶ ἡ αὐτὴ φαίνεται, ἀλλὰ πολλαὶ καὶ διάφοροι, καὶ οὐδὲν ἀλλήλαις ὅμοιαι. ἡ μὲν γὰρ ἐπὶ τὰ ἐσπέρια, ἡ δὲ ἐπὶ τὴν ἑω φέρειν ὥκειν,

Lyc. Nam egomet eorundem, quorum tu, amore flagro: neque est, quod mihi ante ista velim contingere. Si quidem igitur in propinquo esset illa civitas, & manifesta in conspectu omnium, olim, crede mihi, ipse nihil cunctatus ad eam perrexissem, & civis illius essem a longo inde tempore. Cum vero, ut vos dicitis, tu nempe & Hesiodus consarcinator ille carminum, longo admodum spatio remota habitetur, necesse est & viam, quae ducit ad illam, quaerere, & ducem optimum. An non putas hoc agendum?

Herm. Et qua alia ratione perveniat aliquis?

Lyc. Igitur quantum ad promissiones, & scientiae professionem, multa tibi ducum copia. Multi enim parati adstant, indigenas inde esse quisque se dicentes. Sed via non una atque eadem videtur, sed multae ac diversae, ac nihil altera alteri similes. Nam haec quidem ad occidentales partes, illa vero ad orientem videtur ferre; haec ad septem-

ἡ δὲ ἐπὶ τὰς ἄρκτους, καὶ ἄλλη εὐθὺ τῆς μεσημβρίας.
καὶ ἡ μὲν διὰ λειμώνων καὶ φυτῶν καὶ σκιάς, εὐνόρος
καὶ ἡδεῖα, οὐδὲν ἀντίτυπον ἢ δύσβατον ἔχουσα· ἡ δὲ
πετρώδης καὶ τραχεῖα, πολὺν ἥλιον καὶ δίψος καὶ κά-
ματον προφαίνουσα. καὶ ὅμως αὐταὶ πᾶσαι πρὸς τὴν
πόλιν ἄγειν λέγονται, μίαν οὖσαν, ἐς τὰ ἐναντιώματα
τελευτῶσαι. Ἐνθα δὴ μοι καὶ ἡ πᾶσα ἀπορία ἐστίν. ἐφ' 26
ἣν γὰρ ἂν ἔλθω αὐτῶν, ἀνὴρ κατὰ τὴν ἀρχὴν τῆς ἀτρα-
ποῦ ἕκαστος ἐφεστὼς ἐν τῇ εἰσοδῷ μάλα τις ἀξιοπίστος
ὁρέγῃ τε τὴν χεῖρα, καὶ προτρέπει κατὰ τὴν αὐτοῦ ἀπί-
νει, λέγων ἕκαστος αὐτῶν μόνος τὴν εὐθείαν εἰδέναι, τοὺς
δ' ἄλλους πλανᾶσθαι, μὴτε αὐτοὺς ἐληλυθότας, μὴτε
ἄλλοις ἡγήσασθαι δυναμένοις ἀκολουθήσαντας. καὶ
ἐπὶ τὸν πλησίον ἀφίκωμαι, καὶ κεῖνος τὰ ὅμοια ὑπισχνέ-
ται περὶ τῆς αὐτοῦ οδοῦ, καὶ τοὺς ἄλλους κακίζει, καὶ ὁ
παρ' αὐτῷ ὁμοίως, καὶ ἐξῆς ἅπαντες. τό τε τοῖνυν τὸ
πληθος τῶν οδῶν, καὶ τὸ ἀνόμοιον αὐτῶν, οὐ μετρίως

triones, & altera recta ad meridiem : & haec quidem per
prata, & plantas, & umbram, irrigua & amoena, nihil du-
rum habens, nihil incedentibus asperum ; altera vero saxo-
sa, & aspera, solem multum ac sitim & laborem denun-
tians. Et tamen omnes hae ad civitatem ferre dicuntur,
quae una est, ipsae in maxime opposita exeuntes. Hic igitur
mihi, & quidem omnis dubitatio est. Ad quamcunque
enim illarum veniam, vir ad caput uniuscuiusque tramitis,
in ipso ingressu adstans fide dignissimus, & manum porri-
git, & in suam nos abire hortatur, dicens unusquisque il-
lorum, solum se rectam nosse, ceteros vero errare, qui
nec ipsi inde venerint, neque deducere alios sequentes pos-
sint. Et si ad proximum accessero, ille quoque similia de
sua via promittit, & aliis detrahit ; & ille, qui iuxta hunc
est, similiter, & sic deinceps omnes. Haec ipsa igitur via-

ταράττει με καὶ ἀπορεῖν ποιεῖ· καὶ μάλιστα οἱ ἡγεμόνες ὑπερδιατεινόμενοι, καὶ τὰ ἐαυτῶν ἕκαστοι ἐπαινοῦντες. οὐ γὰρ οἶδα ἦν τινα τραπόμενος, ἢ τῷ μᾶλλον ἀκολουθήσας, ἀφικοίμην ἂν πρὸς τὴν πόλιν.

27 ERM. Ἀλλ' ἐγὼ σε ἀπολύσω τῆς ἀπορίας. τοῖς γὰρ προωδοιπορηκόσιν, ὦ Λυκῖνε, πιστεύσας, οὐκ ἂν σφαλείης.

ΛΥΚ. Τίσι λέγεις; τοῖς κατὰ ποίαν ὁδὸν ἐλθοῦσιν; ἢ τίνι τῶν ἡγεμόνων ἀκολουθήσασιν; αὖθις γὰρ ἡμῖν τὸ αὐτὸ ἄπορον, ἐν ἄλλῃ μορφῇ ἀναφαίνεται, ἀπὸ τῶν πραγμάτων ἐπὶ τοὺς ἀνδρας μετεληλυθόσι.

ERM. Πῶς τοῦτο Φῆς;

ΛΥΚ. Ὅτι ὁ μὲν, τὴν Πλάτωνος τραπόμενος, καὶ συνοδοιπορήσας μετ' αὐτοῦ, ἐκεῖνην ἐπαινέσεται δηλονότι· ὁ δὲ, τὴν Ἐπικούρου ἐκεῖνην, καὶ ἄλλος ἄλλην· σὺ δὲ, τὴν ὑμετέραν· ἢ πῶς γὰρ, ὦ Ἑρμότιμε, οὐχ οὕτω;

2 Ὑπερδιατεινόμενοι) Φιλοσοφικοῦντες. V.

rum multitudo, earumque ratio dissimilis me perturbat, & in consilii inopiam coniicit: ac duces maxime quantum possunt & ultra contententes, suamque singuli laudantes. Neque enim, in quam conversus, aut quem maxime secutus ad civitatem perveniam, scio.

Herm. At ego ista te consilii inopia liberabo. Si enim his, Lycine, fidem habueris, qui viam illam ante fecerunt, non erraveris.

Lyc. Quibus dicis? & qua via euntibus, aut quem dum secutis? rursus enim nobis eadem consilii inopia alia se forma offert, cum a rebus ad viros transivimus.

Herm. Quid ita ais?

Lyc. Quoniam hic quidem in Platonis viam digressus, eoque viae duce [comite] usus illam nimirum laudabit; ille vero Epicuri viam, atque alius aliam: tu autem, vestram: nam qui non ita fiat, Hermotime?

ΕΡΜ. Πῶς γὰρ οὗ;

ΛΥΚ. Οὐ τοίνυν ἀπέλυσάς με τῆς ἀπορίας, ἀλλ' ἔτι ὁμοίως ἀγνοῶ τῷ μᾶλλον χρὴ πιστεῦσαι τῶν ὁδοιπόρων. ὁρῶ γὰρ ἕκαστον αὐτῶν, καὶ αὐτὸν, καὶ τὸν ἡγεμόνα, μίᾳς πεπειραμένον, καὶ ἐκείνην ἐπαινοῦντα, καὶ λέγοντα ὡς αὕτη μόνῃ ἄγει ἐπὶ τὴν πόλιν· οὐ μέντοι ἔχω εἰδέναι εἰ ἀληθῆ φησιν· ἀλλ' ὅτι μὲν ἀφικταὶ πρὸς τι τέλος, καὶ εἶδέναι τινὰ πόλιν, δῶσω αὐτῷ ἴσως. εἰ δὲ ἐκείνην εἶδεν, ἣν ἐχρῆν, ἐν ἣ ἐπιθυμοῦμεν ἐγὼ τε καὶ σὺ πολιτεύσασθαι, ἣ δέον εἰς Κόρινθον ἐλθεῖν, ὃ δ' εἰς Βαβυλῶνα ἀδικόμενος οἶεται Κόρινθον ἐωρακέναι, ἄδηλον ἔμοιγ' ὅν ἐστι. οὐ γὰρ πάντως ὁ τινὰ πόλιν ἰδὼν, Κόρινθον εἶδεν, εἴ γε οὐ μόνῃ πόλιν ἐστὶν ἡ Κόρινθος. ὃ δὲ δὴ μάλιστα εἰς ἀπορίαν με καθίστησιν, ἐκεῖνό ἐστι, τὸ εἰδέναι ὅτι πᾶσα ἀνάγκη μίαν εἶναι τὴν ἀληθῆ ὁδόν. καὶ γὰρ ἡ Κό-

12 Οὐ γὰρ πάντως ὁ τινὰ πόλιν ἰδὼν, Κόρινθον εἶδεν, εἴ γε οὐ μόνῃ πόλιν ἐστὶν ἡ Κόρινθος. ὃ δὲ δὴ μάλιστα εἰς ἀπορίαν με καθίστησιν, ἐκεῖνό ἐστι, τὸ εἰδέναι ὅτι πᾶσα ἀνάγκη μίαν εἶναι τὴν ἀληθῆ ὁδόν. καὶ γὰρ ἡ Κό-
 λη . . .) Τὸ παρρημῶδες μίτισις ἐκείνο· οὐ παντὸς ἀνδρὸς εἰς Κόρινθον ἰσθ' ὁ πλοῦς. V.

Herm. Et cur non?

Lyc. Non tu liberaſti me dubitatione, ſed adhuc aequè ignoro, cui viatorum magis credendum ſit. Video enim unumquemque illorum cum ipſum, tum ducem, unius modo viae periculum feciſſe, & illam laudare, ac dicere ſolam ferre in urbem; neque tamen habeo, unde ſciam vera illum dicere. Verum veniſſe illum ad finem quendam, & viſiſſe civitatem aliquam, forte illi dederim. Utrum vero illam viderit, quam oportebat, cuius cives eſſe tu non minus quam ego volumus; an cum Corinthum eundum eſſet, ille Babylonem delatus Corinthum ſe viſiſſe putarit, illud mihi quidem adhuc obſcurum eſt. Neque enim quiſquis urbem vidit, Corinthum vidit, ſiquidem non ſola urbs eſt Corinthus. Quod autem maxime inopem me conſilii reddit, illud eſt, quod novi, unam neceſſario eſſe veram viam, quippe cum

ρῖνθος μία ἐστίν. αἱ δ' ἄλλαι πανταχόσε μᾶλλον, ἢ εἰς Κόρινθον ἄγουσιν, εἰ μὴ τις οὕτω σφόδρα παραπαῖοι, ὥς οἰεσθαι καὶ τὴν εἰς Ὑπερβορέους, καὶ τὴν εἰς Ἰνδοὺς ἄγουσαν, εἰς Κόρινθον στέλλειν.

ΕΡΜ. Καὶ πῶς οἷόν τε, ὦ Λυκῖνε; ἄλλη γὰρ ἀλαχόσε ἄγει.

- 28 ΛΥΚ. Οὐκοῦν, ὦ καλὲ Ἑρμότιμε, οὐ μικρὰς δεῖ βουλῆς ἐπὶ τὴν αἵρεσιν τῶν ὁδῶν τε, καὶ ἡγεμόνων. οὐδὲ τοῦτο δὴ τὸ τοῦ λόγου ποιήσομεν, ἔνθα ἂν ἡμᾶς οἱ πόδες φέρωσιν, ἐκεῖσε ἄπιμεν. ἐπεὶ λήσομεν οὕτως, ἀντὶ τῆς εἰς Κόρινθον ἀγούσης, τὴν ἐπὶ Βαβυλῶνος, ἢ Βάκτρων ἀπιόντες. οὐδὲ γὰρ οὐδ' ἐκεῖνο καλῶς ἔχει, τῇ τύχῃ ἐπιτρέπειν, ὥς τάχα ἂν τὴν ἀρίστην ἐλομένους, εἰ καὶ ἄνευ ἐξετάσεως ὁρμήσασμεν ἐπὶ μίαν τῶν ὁδῶν ἡγτιναοῦν. δυνατόν μὲν γὰρ καὶ τοῦτο γενέσθαι· καὶ ἴσως ποτὲ ἐγένετο ἐν τῷ μακρῷ χρόνῳ. ἡμᾶς δέ γε περὶ τῶν οὕτω

& Corinthus una sit, reliquas autem quovis potius quam Corinthum ducere; nisi in tantum quis desipiat, etiam eam, quae ad Hyperboreos fert, & quae ad Indos, Corinthum ducere.

Herm. Et quomodo hoc fieri possit, Lycine, alia cum aliorum ducat?

Lyc. Ergo, pulcher Hermotime, non parva deliberatione opus est ad electionem viarum pariter ac ductorum: neque id, quod est in proverbio, hic agemus, *Quocunque nos pedes tulerint, eo imus*: alioquin imprudentes pro ea, quae Corinthum fert, alteram, quae Babylonem aut Bactra ducit, ingrediamur. Neque vero consultum est fortunae permittere, ut qui forte optimam capeffituri simus, licet sine examine in unam quamcunque viarum ingrediamur. Etenim potest quidem id quoque fieri, & forte aliquando in longo tempore factum est. At nos de tantis rebus non pu-

μεγάλων, οὐκ οἶμαι δεῖν παραβόλως ἀναρρίπτεῖν, οὐδ' ἐς στενὸν κομιδῇ κατακλείειν τὴν ἐλπίδα, ἐπὶ ῥιπὸς, ὡς ἡ παροιμία Φησὶ, τὸν Αἰγαῖον, ἢ τὸν Ἴόνιον διαπλεῦσαι θέλοντας. ὅτε οὐδ' αἰτιασαίμεθ' ἂν εὐλόγως τὴν τύχην, εἰ τοξεύουσα, καὶ ἀκοντίζουσα, μὴ πάντως ἔτυχε τοῦ ἀληθοῦς, ἐνὸς ὄντος ἐν μυρίαῖς τοῖς ψεύδεσιν, ὅπερ οὐδὲ τῷ Ὀμηρικῷ τοξότη ὑπῆρξεν. ὃς δέον τὴν πελειάδα κατατοξεύσαι, ὃ δὲ, τὴν μήρινθον ἔτεμεν ὁ Τεῦκρος, οἶμαι. ἀλλὰ παραπολὺ ἐκείνο εὐλογώτερον τῶν πολλῶν τραθήσεσθαι καὶ περιπεσεῖσθαι τῷ τοξεύματι ἐλπίζειν, ἢ πάντως ἐκείνο τὸ ἐν ἐξ ἀπάντων. ὃ δὲ κίνδυνος ὅτι σὺ μικρὸς, εἰ ἀντὶ τῆς ἐπ' εὐθὺ ἀγούσης, ἐς τῶν πεπλημένων μίαν ἀγνοοῦντες ἐμπέσοιμεν, ἐλπίζοντες ἄμεινον αἰρήσεσθαι τὴν τύχην ὑπὲρ ἡμῶν, εἰκάζειν οἶμαι. οὐδὲ γὰρ ἀναστρέψαι ἐτι, καὶ ἀνασπαθῆναι ὀπίσω ῥάδιον, ἢν ἅπαξ ἐπιδῶ τῇ πλεούσῃ τις αὐτὸν, τὰ ἀπόγεια

2 (Ὡς ἡ παροιμία φησὶ) Παροιμία, Θεοῦ θέλοντος καὶ ἐπὶ ῥιπὸς πλῆσι. V.

to oportere periculofam temere aleam iacere, neque in angusto adeo concludere spes nostras, *viminea*, quod est in proverbio, *scapha Aegaeum* Ioniumve mare ausos traicere: ubi nec fortunam cum ratione accusaremus, si ea sagittando vel iaculando non omnino feriat verum, quippe quod unum sit inter mille mendacia: quale quid nec Homericō illi sagittario contrigit, qui, cum columba deiicienda esset, lineam telo rupit; Teucrum fuisse arbitror. Sed multo rationabilius est sperare futurum, ut de multis *quiddam* [*quodcunque sit*] ferriatur, & in telum quasi incidat, quam unum illud omnino ex omnibus. Non parvum autem esse periculum, si spe illa inducti, futurum ut melius fortuna pro nobis eligat, pro recta via in erronearum aliquam ignorantia incidamus, ita me puto colligere: neque enim redire iam & retro navigare ad salutem facile est, si quis semel spiranti se *aurae*,

λυσάμενος· ἀλλ' ἀνάγκη ἐν τῷ πελάγει διαφέρεισθαι, ναυτιῶντα ὡς τὸ πολὺ, καὶ δεδιότα, καὶ καρηβαροῦντα ὑπὸ τοῦ σάλου, δέον ἐξ ἀρχῆς πρὶν ἐκπλεῦσαι, ἀναβάντα ἐπὶ σκοπὴν τινα, σκέψασθαι εἰ ἐπιφορὸν ἐστὶ καὶ οὐριον τὸ πνεῦμα τοῖς εἰς Κόρινθον διαπλεῦσαι ἐθέλουσι· καὶ νῆ Δία, κυβερνήτην ἕνα τὸν ἄριστον ἐκλέξασθαι, καὶ νῦν εὐπαγῇ, εἴαν διαρκέσαι πρὸς τηλικούτον κλύδωνα.

- 29 EPM. Οὕτω γέ ἄμεινον, ὦ Λυκίνε, παραπολύ. πλὴν οἶδά γε ὅτι ἅπαντας ἐν κύκλῳ περιελθὼν, οὐκ ἄλλους ἂν εὐροις, οὔτε ἡγεμόνας ἀμείνους, οὔτε κυβερνήτας ἐμπειροτέρους τῶν Στωϊκῶν. καὶ ἦν ἐθελήσης γέ ἀφικέσθαι ποτὲ πρὸς Κόρινθον, ἐκείνοις εἴπῃ, κατὰ τὰ Χρυσίππου καὶ Ζήνωνος ἵχνη προΐων· ἄλλως δέ, ἀδύνατον.

ΛΥΚ. Ὅρας τοῦτο ὡς κοινόν, ὦ Ἑρμότιμῃ, εἰρηκας; εἴποι γὰρ ἂν αὐτὸ καὶ ὁ τῷ Πλάτῳι ξυνοδοικορῶν, καὶ ὁ Ἐπικούρῳ ἐπόμενος, καὶ οἱ ἄλλοι, μὴ ἀνελθεῖν με εἰς

solutis retinaculis, permiserit; sed necesse est in pelago iactari naufantem plerumque, metuentem, & gravato ob agitationem capite: cum oportuisset ab initio, ante aliquando, quam portu exires, conscensa specula videre, ferensne sit & secundus ventus Corinthum navigare volentibus; & per Iovem, gubernatorem unum optimum deligere, & navim bene compactam, quae durare ad tantum fluctum possit.

Herm. Ita quidem, Lycine, multo melius. Verum novi equidem, te, si circulo omnes obeas, nec duces meliores inventurum, neque peritiores gubernatores Stoicis: & si quidem pervenire aliquando Corinthum volueris, illos sequere, per Chrysippi Zenonisque vestigia progressus: aliter vero fieri non potest.

Lyc. Vides, quam commune illud, Hermotime, dixeris. Eodem enim modo & qui cum Platone viam faciat, & qui Epicurum sequatur, & reliqui, non perventurum me Co-

τὴν Κόρωνον, εἰ μὴ μεβ' ἑαυτοῦ ἕκαστος. ὥστε, ἢ πᾶσι πιστεύειν χρή, ὅπερ γελοϊότατον, ἢ ἀπιστεῖν ὁμοίως· μακρῷ γὰρ ἀσφαλέστατον τὸ τοιοῦτον, ἄχρις ἂν εὐρω-
 μέν τ' ἀληθῆ ὑπισχνούμενον. Ἐπεὶ Φέρε, εἰ καθάπερ νῦν 30
 ἔχω ἀγνοῶν ἐτι ὅστις ἐξ ἀπάντων ἐστὶν ὁ ἀληθεύων,
 εἰοίμην τὰ ὑμέτερα, σοὶ πιστεύσας, ἀνδρὶ Φίλῳ, ἀτὰρ
 μόνα γε εἰδοτὶ τὰ τῶν Στωϊκῶν, καὶ μίαν ὁδὸν ὁδοιπο-
 ρήσαντι ταύτην, ἔπειτα θεῶν τις ἀναβιβῶναι ποιήσειε
 Πλάτωνα, καὶ Πυθαγόρα, καὶ Ἀριστοτέλην, καὶ τοὺς
 ἄλλους· οἱ δὲ περιστάντες ἐρωτῶέν με, καὶ, ἢ Δί', εἰς
 δικαστήριον ἀγαγόντες, ὕβρεως ἕκαστος δικάζοιντο, λέ-
 γοντες, ὦ βέλτιστε Λυκῖνε, τί παθὼν, ἢ τίνι ποτὲ πι-
 στεύσας, Χρύσιππον καὶ Ζήνωνα προετίμησας ἡμῶν,
 πρεσβυτέρων ὄντων παραπολὺ, χθές καὶ πρῶν γενο-
 μένους, μῆτε λόγου μεταδόους ἡμῖν, μῆτε πειραθεῖς ὅλως
 ὦν φάμεν; εἰ ταῦτα λέγοιεν, τί ἂν ἀποκριναίμην αὐ-

rinthum, nisi secum, quisque dixerit. Itaque aut credere omnibus oportet, quod maxime ridiculum, aut fidem denegare similiter. Longe enim turissimum tale quid fuerit, dum, qui vera promittat, inveniamus. Nam, age, si ita, uti nunc habeo, ignarus adhuc quis ex omnibus verum dicat, vestra eligam, fide tibi habita, viro amico, sed qui sola tamen Stoicorum *dogmata* didiceris, & unam hanc viam iveris; ac deinde Deus aliquis in lucem revocet Platonem, & Pythagoram, & Aristotelem, & reliquos: ii que circumstantes me interrogent, quin, Hercle, ad tribunal tractum iniuriarum unusquisque postulent, dicentes, Quo animi impetu, bone Lycine, aut cuius auctoritate, Chrysippum & Zenonem nobis praetulisti, homines heri & nudius tertius natos, nobis multum natu maioribus, qui neque sermonem communicaveris nobiscum, nec omnino, quae dicimus, exploraveris? Haec, *inquam*, si dicant, quid illis res

τοῖς; ἢ ἐξαρκέσει μοι, ἂν εἴπω, ὅτι Ἑρμοτίμῳ ἐπέισθην
 φίλῳ ἀνδρί; ἀλλὰ φαῖεν ἂν, οἷδ' ὅτι, ἡμεῖς, ὦ Λυκί-
 νε, οὐκ ἴσμεν τὸν Ἑρμοτίμον τοῦτον, ὅστις ποτέ ἐστιν,
 οὐδὲ ἐκεῖνος ἡμᾶς· ὥστε οὐκ ἐχρῆν ἀπάντων καταγιγνώ-
 σκειν, οὐδὲ ἐρήμην ἡμῶν καταδιατᾶν, ἀνδρὶ πιστεύσαν-
 τα μίαν ὁδὸν ἐν Φιλοσοφίᾳ, καὶ οὐδὲ ταύτην ἴσως ἀκρι-
 βῶς κατανοήσαντι. οἱ δέ γε νομοθέται, ὦ Λυκίνε, οὐχ
 οὕτω προστάττουσι τοῖς δικασταῖς ποιεῖν, οὐδὲ τοῦ ἑτέ-
 ρου μὲν ἀκούειν, τὸν δὲ ἕτερον, οὐκ ἔαν λέγειν ὑπὲρ ἑαυ-
 τοῦ, ἀ οἶεται ξυμφέρειν, ἀλλ' ὁμοίως ἀμφοῖν ἀκροᾶ-
 σθαι, ὡς ῥᾶον ἀντεξετάζοντες τοὺς λόγους, εὐρίσκοιεν
 τὰ ληθῆ τε καὶ ψευδῆ. καὶ ἦν γε μὴ οὕτω ποιῶσιν, ἐφίε-
 ναι δίδωσιν ὁ νόμος εἰς ἕτερον δικαστήριον τοιαῦτα, ἅττα
 31 εἰκὸς εἶρεῖν αὐτούς. Ἡ τὰχ' ἂν τις αὐτῶν καὶ προσέροιστό
 με, εἰπέ μοι, λέγων, ὦ Λυκίνε, εἴ τις Αἰθίοψ μὴ δὲ
 πώποτε ἄλλους ἀνθρώπους ἰδὼν, οἷοι ἡμεῖς ἐσμέν, δια-

spondeam? Satisne mihi erit dixisse, Hermotimo, amico homini, fidem habui? At ego novi illos dicturos, Nos, Lycine, Hermotimum illum tuum, quis homo fit, nescimus; neque ille nos. Itaque non decebat damnare universos, neque contra absentes & inauditos nos ferre arbitrium, ac fidem habere homini, qui unam modo philosophiae viam, & forte ne hanc quidem accurate satis perspexerit. Legum latores autem, Lycine, non ita facere iudices iubent, nec alteram quidem partem audire, alteram dicere pro se non pati, sed similiter audire utramque, quo facilius, comparatis invicem orationibus, quid verum falsumve sit inveniant: & si tamen ita non fecerint iudices, provocandi ad aliud tribunal potestatem lex tribuit. Talia fere dicturos illos veri simile est. Aut forte illorum aliquis praeterea me interroget, Dic mihi, Lycine, si quis Aethiops, qui alios nunquam homines, quales nos sumus, usurpasset oculis, eo

τὸ μὴ ἀποδοδημῆκεναι τοπαράπαν, ἐν τινὶ συλλόγῳ τῶν Αἰθιοπῶν διίσχυρίζοιτο, καὶ λέγοι μηδαμῶθι τῆς γῆς ἀνθρώπους εἶναι λευκοὺς, ἢ ξανθοὺς, μηδὲ ἄλλο τι ἢ μέλανας, ἄρα πιστεύοιτ' ἂν ὑπ' αὐτῶν; ἢ εἴποι τις ἂν πρὸς αὐτὸν τῶν πρεσβυτέρων Αἰθιοπῶν, σὺ δὲ δὴ, πόθεν ταῦτα, ὦ θρασύτατε, οἶσθα, οὐ γὰρ ἀπεδήμησας παρ' ἡμῶν οὐδαμῶσε, οὐδὲ, νῆ Δία, τὰ παρὰ τοῖς ἄλλοις οἶδας ὅποιά ἐστι, φαίην ἂν ἔγωγε δίκαια ἐρωτῆσαι τὸν πρεσβύτην; ἢ πῶς, ὦ Ἑρμότιμε, συμβουλευεῖς;

ΕΡΜ. Οὕτω· δικαιοτάτα γὰρ ἐπιπλῆξαι δοκεῖ μοι.

ΛΥΚ. Καὶ γὰρ ἔμοιγε, ὦ Ἑρμότιμε. ἀλλὰ τὸ μετὰ τοῦτο οὐκ ἔτ' οἶδα, εἰ ὁμοίως καὶ σοὶ δοξεῖ· ἐμοὶ μὲν γὰρ καὶ τοῦτο πάνυ δοκεῖ.

ΕΡΜ. Τὸ ποῶν;

ΛΥΚ. Ἐπάξει δηλαδὴ ὁ ἀνὴρ, καὶ Φήσει πρὸς μὲ ὧδέ πως. ἀνάλογον τοίνυν κείσθω τις ἡμῖν, ὦ Λυκῖνε,

32

quod patria pedem non extulisset, hic igitur in concione Aethiopum asseveraret atque diceret, nusquam terrarum homines esse albos, vel flavos, neque aliud usquam nisi nigros, numquid fidem apud illos inveniat? Aut si quis ei de maioribus natu Aethiopibus dicat, Tu vero unde haec, audacissime, nosti, qui neque usquam a nobis peregre abstueris, neque Hercle res aliorum, quales sint, noveris? dicamne ego merito sic interrogasse seniore? aut quid consulis, Hermotime?

Herm. Sic est: iustissime enim illum mihi videtur increpuisse.

Lyc. Nimirum mihi quoque, Hermotime. Sed quod sequitur, non iam novi, an aequè tibi placeat: mihi certe hoc etiam magno videtur opere.

Herm. Quale id est?

Lyc. Subiuciet nempe vir ille, & ita fere mecum aget: Hac igitur ratione ac proportionē servata ponatur nobis

τὰ Στωϊκῶν μόνα εἰδώς, καθάπερ ὁ σὸς Φίλος οὗτος ὁ Ἑρμότιμος, ἀποδημήσας δὲ μὴ δὲ πώποτε, μήτε ἐς Πλάτωνος, μήτε παρὰ τὸν Ἐπίκουρον, μηδὲ ὅλως πρὸς ἄλλον τινά. εἰ τοίνυν λέγοι, μηδὲν οὕτω καλὸν εἶναι, μηδ' ἀληθές παρὰ τοῖς πολλοῖς, οἷα τὰ τῆς στοᾶς ἐστὶ, καὶ ἂ ἐκείνη φησὶν, οὐκ ἂν εὐλόγως θρασὺς εἶναι δοξείῃ σοι, περὶ πάντων ἀποφαινόμενος, καὶ ταῦτα, ἐν εἰδώς, οὐδὲ πώποτε ἐξ Αἰθιοπίας τὸν ἕτερον πόδα προελθών; τί βούλει ἀποκρίνωμαι αὐτῷ;

ΕΡΜ. Τὸ ἀληθέστατον ἐκείνο δηλαδὴ, ὅτι ἡμεῖς τὰ μὲν Στωϊκῶν, καὶ πάνυ ἐκμανθάνομεν, ὥς ἂν κατὰ ταῦτα φιλοσοφεῖν ἀξιοῦντες· οὐκ ἀγνοοῦμεν δὲ καὶ τὰ ὑπὸ τῶν ἄλλων λεγόμενα. ὁ γὰρ διδάσκαλος καὶ κείνα μεταξὺ καὶ διέξεισι πρὸς ἡμᾶς, καὶ ἀνατρέπει γέ αὐτὰ, προσθεὶς αὐτός.

33 ΛΥΚ. Ἡ νομίξεις ἐνταῦθα σιωπήσεσθαι ἡμῖν τοὺς ἀμφὶ τὸν Πλάτωνα καὶ Πυθαγόραν καὶ Ἐπίκουρον,

aliquis, Lycine, qui Stoicorum placita sola norit, ut amicus hic tuus Hermotimus, nunquam autem neque in Platonis *regnum*, neque ad Epicurum, neque ad alium quemquam peregrinatus fuerit. Is ergo si dicat, nihil ita pulchrum esse neque verum apud alios, quam sint ea, quae sunt in Porticu, & quae illa dicit; nonne merito videatur tibi temerarius esse, qui de omnibus pronuntiet, cum unum modo sciat, & nunquam alterum ex Aethiopia *illa sua* pedem protulerit? Quid vis illi respondeam?

Herm. Verissimum illud nempe, Nos quidem Stoicorum *dogmata*, & praecipue quidem illa, ediscere, ut qui secundum illa philosophari postulemus: neque tamen ignorare, quae dicantur ab aliis. Magistrum enim & illa inter docendum enarrare, atque eadem deinde evertere.

Lyc. An putas hic tacituros Platonem, & Pythagoram,

καὶ τοὺς ἄλλους; οὐχὶ δὲ ἀναγελάσαντας ἂν εἰπεῖν πρὸς ἐμὲ, οἷα ποιεῖ, ὦ Λυκῖνε, ὁ ἑταῖρός σου ὁ Ἑρμότιμος; ἀξιοὶ τοῖς ἀντιδίοις περὶ ἡμῶν πιστεύειν, καὶ οἶεται τοιαῦτα εἶναι τὰ ἡμέτερα, ὅποια ἂν ἐκείνοι Φῶσιν, ἢ οὐκ εἰδότες, ἢ κρυπτόμενοι τὸ ἀληθές; οὐκοῦν ἦν τινα καὶ τῶν ἀθλητῶν ἰδὴ ἀσκούμενον πρὸ τοῦ ἀγῶνος, λακτίζοντα εἰς τὸν αέρα, ἢ πύξ κενὴν πληγὴν τινα καταφέροντα, ὡς τὸν ἀνταγωνιστὴν δῆθεν παίοντα, εὐθὺς ἀνακηρύξει αὐτὸν ἀγωνοθέτης ὢν, ὡς ἄμαχόν τινα· ἢ ἐκεῖνα μὲν οἰήσεται ῥάδια εἶναι, καὶ ἀσφαλῆ τὰ νεανιεύματα, οὐδενὸς ἀνταγομένου αὐτῷ, τὴν δὲ νίκην τηνικαῦτα κρίνεσθαι, ὅπταν καταγωνίσηται τὸν ἀντίπαλον αὐτὸν, καὶ κρατήσῃ, ὁ δ' ἀπαγορεύσῃ, ἄλλως δὲ οὐ; μὴ τοίνυν μὴ δὲ Ἑρμότιμος, ἀλλ' ὧν ἂν οἱ διδάσκαλοι αὐτοῦ σκιαμαχῶσι πρὸς ἡμᾶς ἀπόντας, οἰέσθω κρατεῖν αὐτοὺς, ἢ τὰ ἡμέτερα τοιαῦτα εἶναι, ὡς ἀνατρέπεσθαι ῥαδίως. ἐπεὶ τὸ τοιοῦτον ὅμοιον ἂν εἶναι τοῖς τῶν παιδίων οἰκοδομήμα-

& Epicurum, & reliquos, ac non potius cum rifu ad me dicturos, Quid agit tuus, Lycine, fodalis Hermotimus? Aequum censet adversariis de nobis nostris credere, ac talia esse putat nostra, qualia illi dixerint, vel ignorantia, vel quod verum studio occultant. Utrum igitur si quem Athletarum videat meditantem ante certamen, calcibus petentem aëra, aut vanam pugno plagam inferentem, quasi adversarium feriat: continuone, si praeses sit certaminis, illum praeconio ornabit pro invicto? an potius facilia illa putabit, & periculi expertes iuvenis lusus, victoriam verotum decerni, cum ipsum adversarium certamine vicerit, ifque victum se fassus fuerit; alias vero non? Ne igitur Hermotimus ex eo, quod magistri ipsius umbratiles forte velitationes adversus absentes nos instituunt, vincere illos arbitrentur, aut talia esse nostra, quae facile adeo evertantur:

σαν, ἀ κατασκευάσαντες ἑκείνοι ἀσθενῇ, εὐθύς ἀνατρέ-
 πουσιν, ἥ καὶ, νῆ Δία, τοῖς τοξεύειν μελετῶσιν, οἱ κάρ-
 Φη τινὰ συνόησαντες, ἔπειτα ἐπὶ κόντου πῆξαντες, οὐ
 πόρρω προθέμενοι, στοχάζονται ἀφίεντες· καὶ ἣν τύχω-
 σί ποτε, καὶ διαπείρωσι τὰ κάρΦη, ἀνέκραγον εὐθύς,
 ὥς τι μέγα ποιήσαντες, εἰ διεξελήλυθεν αὐταῖς τὸ βέλος
 διὰ τῶν Φρυγάνων. ἀλλ' οὐ Πέρσαι γε οὕτω ποιοῦσιν,
 οὐδὲ Σκυθῶν, ὅσοι τοξόται. ἀλλὰ πρῶτον μὲν αὐτοὶ κι-
 νούμενοι ἀφ' ἱππων, ὡς τὸ πολὺ τοξεύουσιν, ἔπειτα δέ,
 καὶ τὰ τοξεύόμενα κινεῖσθαι ἀξιοῦσιν, οὐχ ἐστῶτα, οὐ-
 δὲ περιμένοντα τὸ βέλος, ἐστ' ἂν ἐμπέσῃ, ἀλλὰ διαδι-
 δράσκοντα ὡς ἐνὶ μάλιστα, θηρία γέ τοι ὡς τὸ πολὺ
 κατατοξεύουσι, καὶ ὀρνίθων ἔνιοι τυγχάνουσιν. ἣν δέ ποτε
 καὶ ἐπὶ σκοποῦ δέῃ πειραθῆναι τοῦ τόνου τῆς πληγῆς,
 ξύλον ἀντίτυπον, ἢ ἀσπίδα ὠμοβοίνην προθέμενοι, διε-
 λαύνουσι, καὶ οὕτω πιστεύουσι, καὶ δὲ ὅπλων σφίσι

cum ea ratio similis sit puerorum aedificationibus, quas cum
 infirmas admodum struant, celeriter evertunt; aut his, qui
 sagittandi artem meditantur, qui stipulas quasdam colliga-
 tas & in conto defixas proponunt intervallo non longo, at-
 que ad eas deinde collineant: & si quando feriant, traii-
 ciantque stipulas, exclamant continuo, ut in magno faci-
 nore, si farmenta telum transierit. Verum ita Persae certe
 non faciunt, neque Scytharum qui sunt sagittarii. Sed pri-
 mo ipsi dum moventur in equis, ut plurimum sagittant:
 deinde vero ea etiam, quae petuntur, volunt moveri, non
 stare & exspectare sagittam, dum incidat; sed fugere quan-
 tum licet maxime. Bestias enim ut plurimum deiiciunt sa-
 gittis, & aves quidam eorum feriunt. Si vero etiam ad sco-
 pum tentanda sit vis & contentio plagae, lignum, quod
 ictum repellat, aut scutum e crudo boum tergo propositum
 traiiciunt, & ita sperant per arma quoque sagittas suas

χωρῆσαι τοὺς οἰστούς. εἰπὲ τοίνυν, ὦ Λυκῖνε, παρ' ἡμῶν Ἑρμοτίμῳ, ὅτι οἱ διδάσκαλοι αὐτοῦ Φρύγανα προβέμενοι, κατατοξεύουσιν, εἴτα Φασὶν ἀνδρῶν ὠπλισμένων κεκρατηκέναι, καὶ εἰκόνας ἡμῶν γραψάμενοι, πτυτεύουσι πρὸς ἐκεῖνας· καὶ κρατήσαντες, ὡς τὸ εἶκος, κρατεῖν ἡμῶν οἴονται. ἀλλὰ Φαίημεν ἂν ἕκαστος πρὸς αὐτοὺς τὰ τοῦ Ἀχιλλέως ἐκεῖνα, ἃ Φησι περὶ τοῦ Ἑκτορος,

Οὐ γὰρ ἐμῆς κόρυθος λεύσουςι μέτωπον.

ταῦτα μὲν οἱ ζύμπαντες, ἐν τῷ μέρει ἕκαστος. Ὁ Πλάτων δ' ἂν μοι δοκεῖ καὶ διηγῆσασθαι τι τῶν ἐκ Σικελίας, ὡς ἂν εἰδῶς τὰ πλείστα. τῷ γὰρ Συρακουσίῳ Γέλωνι, Φασὶ δυσῶδες εἶναι τὸ στόμα, καὶ τοῦτο ἐπιπολὺ διαλαβεῖν αὐτὸν, οὐδενὸς τολμῶντος ἐλέγχειν τύραννον ἄνδρα, μέχρι δὴ τινα γυναῖκα ξένην συνενεχθεῖσαν αὐτῷ, τολμῆσαι καὶ εἰπεῖν ὅπως ἔχοι· τὸν δὲ, παρὰ τὴν γυναῖκα ἐλθόντα τὴν ἑαυτοῦ, ὀργίζεσθαι, ὅτι οὐκ ἐμήκωσε πρὸς αὐτὸν, εἰδυῖα μάλιστα τὴν δυσωδίαν. τὴν δὲ,

transituras. Dic igitur, Lycine, a nobis Hermotimo, magistros ipsius proposita sarmenta sagittis transiicere, deinde viros armatos a se devictos, gloriari: & pictas imagines nostras pugnis invadere, iisque, ut facile est ad existimandum, victis, nos a se putare superatos. Nostrium vero quicque dixerimus ad eos, Achillis ista, quae ille de Hectore,

Nec galeae poterunt vultumque minasque tueri Nostrae.

Haec, inquam, universi, & pro se unusquisque. Plato vero videtur mihi enarraturus aliquid de Sicilia, qui pleraque eius novit. Nempe Syracusio Geloni graveolens fuisse os aiunt, idque diu ipsum ignorasse, cum nemo auderet indicare tyranno, donec peregrina mulier congressa illi auderet etiam dicere, uni se res haberet: illum vero, ad conjugem cum veniret suam, iratum fuisse ipsi, quod sibi non indicasset, cum maxime graveolentiam illam sciret: illam

παρατεῖσθαι συγγνώμην ἔχειν αὐτῇ. ὑπὲρ γὰρ τοῦ μὴ πεπειρᾶσθαι ἄλλου ἀνδρός, μὴ δὲ ὀμιλῆσαι πλησίον, οἰηθῆναι ἅπασιν τοῖς ἀνδράσι τοιοῦτό τι ἀποπνεῖν τοῦ στόματος. καὶ Ἑρμότιμος τοιγαροῦν ἄτε μόνοις τοῖς Στωϊκοῖς ξυνών, Φαίη ἂν ὁ Πλάτων, εἰκότως ἀγνοεῖ ὅποια τῶν ἄλλων τὰ στόματά ἐστιν. ὅμοια δ' ἂν καὶ Χρυσίππος εἴποι, ἢ ἔτι πλείω τούτων, εἵπερ λιπὼν αὐτὸν ἄκριτον, ἐπὶ τὰ Πλάτωνος ὀρμήσαιμι, πιστεύσας τινὲ τῶν μόνῳ Πλάτῳ ὀμιληκότων. ἐνὶ τε λόγῳ ξυνελών φημι, ἄχρῃς ἂν ἀδελον ἢ τίς ἀληθὴς ἐστὶ προαίρεσις ἐν φιλοσοφίᾳ, μὴδὲ μίαν αἰρεῖσθαι ὕβρις γὰρ ἐς τὰς ἄλλας τὸ τοιοῦτον.

- 35 ΕΡΜ. ὦ Λυκῖνε, πρὸς τῆς Ἑστίας, Πλάτωνα μὲν, καὶ Ἀριστοτέλην, καὶ Ἐπίκουρον, καὶ τοὺς ἄλλους ἀ-

¹ Μὴ πεπειρᾶσθαι ἄλλου ἀνδρός) Τούτο καὶ περὶ Διότιος ἰστοροῦσιν τοῦ Περυσσάειος· ὃν καὶ διὰ τοῦτο κατ' εὐφημισμὸν χρυσόστικτον ἐπα- νήρασαν. V.

¹³ ὦ Λυκῖνε, πρὸς τῆς Ἑστίας) Φίλοι· ὅττα κατὰ τῆς Ἑστίας ἐξορ-

κοῦ· αὐτὴ γὰρ καὶ ποδὲς τὸ εἶναι ἡ- μάς, αἰτιάται, καθ' ἣ καὶ Πλάτων ἐν Κρατύλῃ ἐτυμολογᾷ αὐτὴν ἀπο- φαίνεται καὶ πρὸς Φιλίαν αὐτὴ συν- ἄγει διὰ τῆς κατ' οἶκον ἐσχάρας τούτο προμηθεύειν. V.

vero ignosci sibi petiisse, se enim, quod virum alium ex-
perta non esset, neque ex proximo sermones cum quo-
quam miscuisset, putasse, viris omnibus tale quiddam os
olere. Etiam Hermotimus igitur, qui solis cum Stoicis fue-
rit, dicat Plato, ignorat, nec id mirum, qualia aliorum sint
ora. Similia vero etiam Chrysippus dicat, aut plura hisce,
si quidem relinquens ipsum inauditum ad Platonica me con-
feram, fidemque habeam eorum alicui, qui solo cum Pla-
tone versati fuerint. Uno denique verbo comprehendens
omnia aio, donec obscurum sit, quae vera sit in philoso-
phia secta, nullam earum esse sectandam. Ista enim con-
tumelia fuerit in reliquas.

Herm. Per Vestam, Lycine, Platonem, & Aristotelem,
& Epicurum, & reliquos patiamur quiescere: neque enim

τρεμῆν εἰσώμεν· οὐ γὰρ κατ' ἐμὲ ἀνταγωνίζεσθαι αὐτοῖς· νῶϊ δὲ, ἐγὼ τε, καὶ σὺ, ἐφ' ἡμῶν αὐτῶν ἐξετάσωμεν εἰ τοιοῦτόν ἐστι τὸ φιλοσοφίας πρᾶγμα, οἷον ἐγὼ φημι αὐτὸ εἶναι· Αἰθίοπας δὲ, ἢ τὴν Γέλωνος γυναῖκα, τί εἶδε καλεῖν ἐκ Συρακουσῶν ἐπὶ τὸν λόγον;

ΛΥΚ. Ἄλλ' ἐκεῖνοι μὲν ἀπίτωσαν ἐκποδῶν, εἴ σοι δοκῶσι περιττοὶ εἶναι πρὸς τὸν λόγον· σὺ δὲ λέγε ἥδη· θαυμαστὸν γάρ τι ἔρεῖν εἰσικας.

ΕΡΜ. Δοκεῖ μοι, ὦ Λυκῖνε, καὶ πάντῃ δυνατόν εἶναι μόνον τὰ τῶν Στωϊκῶν ἐκμαθόντα, εἰδέναι τὰ ληθῆς ἀπὸ τούτων, καὶ μὴ τὰ τῶν ἄλλων ἐπεξέλβη τις ἐκμανθάνων ἕκαστα. οὕτως δὲ σκόπει, ἢν τις λέγῃ πρὸς σὲ μόνον τοῦτο, ὡς αἱ δύο δυάδες, τὸν τέτταρα ἀριθμὸν ἀποτελοῦσιν, ἅρα δεῖσει περιιόντα σε πυνθάνεσθαι τῶν ἄλλων, ὅσοι ἀριθμητικοί, μὴ τις ἄρα εἴη πέντε, ἢ ἐπτα λέγων αὐτὰς εἶναι, ἢ αὐτίκα εἰδείης ἂν ὅτι ἀνὴρ ἀληθῆ λέγει;

6 Ἀπίτωσαν ἐκποδῶν) Procul facessant. G.

cum illis contendere meum est. Nos vero, ego, inquam; & tu per nos ipsos quaeramus, sitne tale quid philosophia, quale ego aio esse. Aethiopas autem, & Gelonis uxorem Syracusis evocare ad hunc sermonem quid attinebat?

ΛΥC. At illi quidem e vestigio abeant, si superflui tibi videntur ad nostram disputationem: tu vero iam dicito, mirabile enim quiddam videris dicturus.

ΗΕΡΜ. Videtur mihi, Lycine, & facile quidem fieri posse, ut aliquis, qui sola Stoicorum *placita* didicerit, sciat ex his verum, etiam si aliorum *sententias* non persequatur. atque ediscat singulas. Ita vero considera. Si quis hoc tibi solum dicat, dyadas duas quaternarium numerum efficere, numquid opus est, te in circuitu interrogare reliquos, quotquot sunt numerorum periti, num quis forte sit, qui quinque aut septem dicat eas esse; an vero statim noris vera illum dicere?

ΛΥΚ. Αὐτίκα, ὦ Ἑρμότιμε.

ΕΡΜ. Τί ποτ' οὖν ἀδύνατον εἶναί σοι δοκεῖ, ἐντυχάζοντά τινα μόνον τοῖς Στωϊκοῖς λέγουσι τὰληθῆ, πείθεσθαι τε αὐτοῖς, καὶ μηκέτι δεῖσθαι τῶν ἄλλων, εἰδόμενα ὡς οὐκ ἂν ποτε τὰ τέτταρα πέντε γένοιτο, οὐδ' ἂν μυριοὶ Πλάτωνες, ἢ Πυθαγόραι λέγωσιν.

36 ΛΥΚ. Οὐδέν πρὸς ἔπος, ὦ Ἑρμότιμε· τὰ γὰρ ὁμολογούμενα τοῖς ἀμφοισβητούμενοις εἰκάζεις, πάμπολυ αὐτῶν διαφέροντα. ἢ τί ἂν Φαίης; ἔστιν ὦ τινι ἐντετύχηκας, λέγοντι τὰς δύο δυάδας συντεθείσας, τὸν ἐπταὶ ἢ ἑνδεκα ἀριθμὸν ἀποτελεῖν;

ΕΡΜ. Οὐκ ἔγωγε. ἢ μαίνοιτ' ἂν ὁ μὴ τέτταρα συμβαίνειν λέγων.

ΛΥΚ. Τί δαί, ἐντετύχηκας πῶποτε, καὶ πρὸς Χαρίτων πειρῶ ἀληθεύειν, Στωϊκῶ τινι, καὶ Ἐπικουρείῳ, μὴ διαφερομένοις περὶ ἀρχῆς, ἢ τέλους;

Lyc. Statim, Hermotime.

Herm. Quid tandem igitur fieri tibi non posse videtur, ut aliquis in Stoicos incidat vera dicentes, & persuaderi sibi ab iis patiatur, nec amplius opus reliquis habeat, cum sciat, nunquam, quae quatuor sint, quinque posse fieri, neque si sexcenti Platones aut Pythagorae dicant.

Lyc. Nihil hoc ad disputationem nostram, Hermotime: ea enim, de quibus inter omnes convenit, cum his, de quibus disceptatur, confers, quae tamen longe inter se distant: aut quid dixeris? Estne, quem videris, qui dicat, binarios duos compositos septem aut undecim numerum efficere?

Herm. Non equidem. alioqui furat, qui non confieri quatuor dicat.

Lyc. Quid vero? incidistine unquam (&, per ego te Gratiarum numen obtestor, tenta verum amare) in Stoicum aliquem aut Epicureum, qui non dissiderent de initiis rerum aut de finibus?

ΕΡΜ. Οὐδαμῶς.

ΛΤΚ. Ὅρα τοίνυν μήπως με παραλογίζῃ, ὃ γενναῖε, καὶ ταῦτα, Φίλον ὄντα ζητούντων γὰρ ἡμῶν οἱ τινες ἀληθεύουσιν ἐν Φιλοσοφίᾳ, σὺ τοῦτο προαρκάσας, ἑώκας φέρων τοῖς Στωϊκοῖς, λέγων ὡς οὗτοί εἰσιν, οἱ τὰ δις δύο, τέσσαρα τιθέντες, ὅπερ ἄδηλον εἰ οὕτως ἔχει. Θαῖεν γὰρ ἂν οἱ Ἐπικούρειοι, ἢ Πλατωνικοὶ, σφᾶς μὲν οὕτω ζητιθένας, ὑμᾶς δὲ πέντε ἢ ἑπτὰ λέγειν αὐτά; ἢ οὐ δοκοῦσί σοι τοῦτο ποιεῖν, ὅπότεν ὑμεῖς μὲν μόνον τὸ καλόν, ἀγαθόν ἡγεῖσθε εἶναι· οἱ Ἐπικούρειοι δὲ, τὸ ἡδύ; καὶ ὅταν ὑμεῖς λέγητε σώματα εἶναι ἅπαντα, ὁ Πλάτων δὲ νομίζει καὶ ἀσώματόν τι ἐν τοῖς οὖσιν εἶναι; ἀλλ' ὅπερ ἔφη, πλεονεκτικῶς πάνυ τὸ ἀμφισβητούμενον συλλαβὼν, ὡς ἀναμφιλόγως ἴδιον τῶν Στωϊκῶν ὀδῶς αὐτὸ ἔχειν, καίτοι ἀντιλαμβανομένων τῶν ἄλλων, καὶ λεγόντων αὐτῶν τοῦτο εἶναι, ἔνθα δὴ κρίσεως μάλι-

Herm. Nequaquam.

Lyc. Vide igitur, ne me rationibus colligendis fallas, eumque amicum. Quaerentibus enim nobis, qui veram rationem in philosophia sequantur, tu hoc praereptum aliis ad Stoicos detulisti, cum diceres, hos esse, qui bis duo ponant esse quatuor; quod obscurum, an ita habeat. Dixerint enim Epicurei, vel Platonici, se quidem ita componere, vos autem quinque aut septem ea esse dicere. An non videntur tibi hoc facere, cum vos quidem solum, quod honestum, idem bonum puratis esse; Epicurei autem id, quod suave sit? & cum vos dicitis, corpora esse, quaecunque sint; Plato autem statuit etiam incorporeum quiddam in rerum natura esse? Tu vero, quod modo dicebam, iniuste fane id ipsum, de quo disceptatur, comprehendens, tanquam extra controversiam Stoicorum esset, ipsis habendum adiudicas, licet vindicantibus idem sibi reliquis, & suum esse dicentibus,

Lucian. Vol. IV.

D

στα, οἶμαι, δεῖ. ἂν μὲν οὖν πρόδηλον γένηται τοῦτο, ὡς Στωϊκῶν ἐστὶ μόνων τὰ δις δύο, τέτταρα ἡγεῖσθαι, ὥρα σιωπᾶν τοῖς ἄλλοις· ἄχρι δ' ἂν αὐτοῦ τούτου πέρα διαμάχωνται, πάντων ὁμοίως ἀκουστέον, ἢ εἰδέναι ὅτι πρὸς χάριν δικάζειν δοξομεν.

37 EPM. Οὐ μοι δοκεῖς, ὦ Λυκῖνε, ξυνιέναι πῶς βούλομαι εἰπεῖν.

ΛΥΚ. Οὐκοῦν σαφέστερον χρή λέγειν, εἰ ἑτεροῖόν τι, ἀλλὰ μὴ τοιοῦτον φήσεις.

EPM. Εἴσῃ αὐτίκα οἷόν τι λέγω. Θῶμεν γάρ τινες δύο ἐσεληλυθέναι ἐς τὸ Ἀσκληπιεῖον, ἢ ἐς τοῦ Διονύσου τὸ ἱερόν· εἴτα μέντοι Φιάλην τινὰ τῶν ἱερῶν ἀπολωλέναι· δεήσει δὴπου ἀμφοτέρους ἐρευνηθῆναι αὐτοὺς, ὅπότερος ὑπὸ κόλπου ἔχει τὴν Φιάλην.

ΛΥΚ. Καὶ μάλα.

EPM. Ἐχει δὲ πάντως ὁ ἕτερος.

ubi sane iudicio vel maxime, opinor, opus est. Si quidem igitur planum hoc fiat, Stoicorum solorum esse, bis duo putare esse quatuor; tum sane tacendum reliquis. Dum autem de hoc ipso certaverint, omnes aequae audiendi sunt, aut sciendum, nos in opinionem venturos condonati gratiae iudicii.

Herm. Non videris mihi, Lycine, intelligere, quid mihi voluerim.

Lyc. Igitur dilucidius dicendum erit, si quid diversum, non autem tale [*quale ante intelligebam*] dices.

Herm. Statim scies, quid dicam. Ponamus enim, duos quosdam in Aesculapii aut in Bacchi templum ingressos. Deinde vero phialam de sacris perditam. Oportebit scilicet ambos excutere, uter in sinu habeat phialam.

Lyc. Sane.

Herm. Habet autem omnino alteruter.

ΛΥΚ. Πῶς γὰρ οὐ, εἴ γε ἀπόλωλεν;

ΕΡΜ. Οὐκοῦν ἀνὰ παρὰ τῷ προτέρῳ εὐρύς αὐτήν, οὐκ ἔτι τὸν ἕτερον ἀποδύσεις· πρόδηλον γὰρ ὡς οὐκ ἔχει.

ΛΥΚ. Πρόδηλον.

ΕΡΜ. Καὶ εἴ γε μὴ εὐροίμεν ἐν τῷ τοῦ προτέρου κόλπῳ, ὁ ἕτερος πάντως ἔχει· καὶ οὐδὲν ἐρεύνης οὐδὲ οὕτω δεῖ.

ΛΥΚ. Ἐγὼ γάρ.

ΕΡΜ. Καὶ ἡμεῖς τοίνυν εἰ εὐροίμεν ἤδη παρὰ τοῖς Στωϊκοῖς τὴν Φιάλην, οὐκ ἔτι ἐρευνᾶν τοὺς ἄλλους ἀξιώ-
σομεν, ἔχοντες ὁ πάλαι ἐζητοῦμεν· ἢ τίνος γὰρ ἕνεκα
ἔτι κάμνοιμεν;

ΛΥΚ. Οὐδενός, εἴ γε εὐροίτε, καὶ εὐρόντες ἔχοιτε εἰ- 38
δεῖναι, ὡς ἐκεῖνο ἦν τὸ ἀπολωλός, ἢ εἰ ὅλως γινώριμον
ὑμῖν εἴη τὸ ἀνάθημα. νῦν δὲ, ὦ ἐταῖρε, πρότερον μὲν οὐ
δύο εἰσὶν οἱ παρελθόντες ἐς τὸν νεῶν, ὡς ἀναγκαῖον εἶναι
τὸν ἕτερον αὐτοῖν, τὰ Φώρια ἔχειν, ἀλλὰ μάλα πολ-

Lyc. Quī non, siquidem perdita sit?

Herm. Igitur si apud priorem illam inveneris, non iam alterum exues: planum enim, illum non habere.

Lyc. Planum.

Herm. Et si non inveniamus in sinu prioris, alter omni-
no habet, & nihil perscrutatione neque sic opus est.

Lyc. Habet enim *alter*.

Herm. Et nos igitur si inveniamus mox apud Stoicos phia-
lam, non iam excutere reliquos opus putabimus, quippe
qui habeamus, quod olim quaesivimus: aut cuius rei gra-
tia plus laboris sumamus?

Lyc. Nullius, si quidem inveneritis, & inventum scire
possitis id ipsum esse, quod fuerat perditum; aut modo
omnino notum vobis sit donarium. Iam vero, amice, pri-
mum quidem non duo sunt ingressi in templum, ut ne-
cesse sit alterutrum habere rem furtivam, sed valde multi.

λοί τινες. ἔτα καὶ τὸ ἀπολόμενον αὐτὸ, ἄδηλον ὃ, τι ποτὲ ἔστιν, εἴ τε Φιάλη τις, ἢ σκύφος, ἢ στέφανος· ὅσοι γοῦν ἱερεῖς, ἄλλος ἄλλο εἶναι λέγουσι, καὶ οὐδὲ περὶ τῆς ὕλης αὐτῆς ὁμολογοῦσιν· ἀλλ' οἱ μὲν, χαλκοῦ, οἱ δὲ, ἀργύρου, οἱ δὲ, χρυσοῦ, οἱ δὲ, κασσιτέρου εἶναι αὐτὸ φάσκουσιν· ἀνάγκη τοίνυν ἅπαντας ἀποδύσαι τοὺς εἰσελθόντας, εἰ βούλει εὐρεῖν τὸ ἀπολωλός· καὶ γὰρ ἂν παρὰ τῷ πρώτῳ εὐθὺς εὐρῆς Φιάλην χρυσῆν, ἔτι καὶ τοὺς ἄλλους σοι ἀποδυτέον.

ΕΡΜ. Διὰ τί, ὦ Λυκῖνε;

ΛΥΚ. "Οτι ἄδηλον εἰ Φιάλη τὸ ἀπολόμενον ἦν. εἰ δὲ καὶ τοῦτο ὑπὸ πάντων ὁμολογηθεῖη, ἀλλ' οὔτι γε χρυσῆν ἅπαντές φασιν εἶναι τὴν Φιάλην· εἰ δὲ καὶ μάλιστα γνώριμον γένοιτο, ὥς Φιάλη ἀπόλοιτο χρυσῇ, καὶ σὺ παρὰ τῷ πρώτῳ εὐροῖς Φιάλην χρυσῆν, οὐδὲ οὕτω παύσῃ διερευνώμενος τοὺς ἄλλους· οὐ γὰρ δηλόν· πού εἰ αὐτῇ

Deinde ipsum, quod desideratur, quid sit obscurum est, phialane, an scyphus, an corona. Quot enim sunt sacerdotes, alius aliud dicit, nec de materia ipsa inter illos convenit; sed alii ex aere, alii argenteum esse, aureum alii, alii e stanno esse, dicunt. Necesse igitur est, quicumque ingressi sunt, omnes exuere, si invenire velis, quod desideratur: etiam enim si apud primum statim invenias phialam auream, adhuc reliquos tamen oportet exuere.

Herm. Cur, Lycine?

Lyc. Quoniam obscurum est, siue phiala illud, quod perit: si vero hoc etiam inter omnes conveniat; at auream non omnes aiunt esse phialam. Si vero maxime illud etiam constet, auream periisse phialam, tuque penes primum invenias auream phialam, ne sic quidem excutere alios desi-

ἦν ἡ τοῦ Θεοῦ ἢ οὐκ οἶε πολλὰς Φιάλας εἶναι χρυσᾶς;
ERM. Ἐγὼ γε.

ΛΥΚ. Δεῖσθαι δὴ ἐπὶ πάντας ἵεναι ἐρευνῶντα, καὶ τὰ
παρ' ἐκάστῳ εὐρεθέντα πάντα, εἰς μέσον καταθέντα,
εἰκάζειν, ὅ, τί ποτε αὐτῶν πρόποι ἂν Θεῖον κτῆμα οἶε-
σθαι. Καὶ γὰρ αὐτὸ τὴν πολλὴν ἀπορίαν παρεχόμενον, 39
τοῦτό ἐστιν, ὅτι ἕκαστος τῶν ἀποδυθησομένων ἔχει τι
πάντως, ὃ μὲν, σκύφον, ὃ δὲ, Φιάλην, ὃ δὲ, στέφανον·
καὶ ὃ μὲν, ἐκ χαλκοῦ, ὃ δὲ, ἐκ χρυσοῦ, ὃ δὲ, ἀργύρου·
εἰ δὲ ὃ ἔχει, τοῦτο ἱερόν ἐστιν, οὐδέπω δῆλον. Πᾶσα τοί-
νυν ἀνάγκη ἀπορεῖν, ὅν τινα ἱερόσυλον εἴπῃς· ὅπου γε,
καὶ εἰ πάντες τὰ ὅμοια εἶχον, ἄδηλον ἦν καὶ οὕτως, ὅστις
ὃ τὰ τοῦ Θεοῦ ὑφηρημένος· ἔστι γὰρ καὶ ἰδιωτικὰ ἔχειν.
τὸ δ' αἴτιον τῆς ἀγνοίας ἐν ἐστίν, οἶμαι, τὸ ἀνεπίγραφον
εἶναι τὴν ἀπολομένην Φιάλην. Θῶμεν γὰρ Φιάλην ἀπο-

nes. Neque enim planum est, sitne haec ipsa, quae fuit Dei:
aut non putas, plures esse phialas aureas?

ΗΕΜ. Ego vero.

ΛΥΚ. Opus igitur erit per omnes ire scrutando, quaeque
apud singulos inventa fuerint, ea in medio ponere omnia,
& sic facere coniecturam, quid tandem illorum divinam pos-
sessionem putare deceat. Etenim quod multam adeo dubi-
tationem affert, illud est, quod eorum, qui exuentur, unus-
quisque habet aliquid; scyphum unus, alius phialam, alius
coronam: & alius quidem ex aere, ex auro alius, alius
ex argento: utrum vero, quod habet quisque, id ipsum sa-
crum sit, nondum patet. Necesse igitur omnino est dubi-
tare, quem dicas sacrilegum: ubi etiam, si similia haberent
omnes, sic quoque obscurum esset, quis sit, qui Dei cime-
lia surripuisset: licet enim privata quoque habere. Causa
autem illius ignorantiae una est, puto, quod inscriptionem
non habet desiderata phiala. Ponamus enim interim, deside-

λωλέναι, ὥς εἴ γε ἐπεγέγραπτο τοῦ Θεοῦ τὸ ὄνομα, ἢ τοῦ ἀναβέντος, ἥττον ἂν ἐκάμνομεν, καὶ εὐρόντες τὴν ἐπιγεγραμμένην, ἐπεπαύμεθ' ἂν ἀποδύοντες, καὶ ἐνοχλοῦντες τοὺς ἄλλους. οἶμαι δέ σε, ὦ Ἑρμότιμε, καὶ ἀγῶνας ἤδη γυμνικοὺς ἐωρακέναι πολλάκις.

ΕΡΜ. Καὶ ὀρθῶς οἶε, πολλάκις γάρ, καὶ πολλαχόθι.

ΛΥΚ. Ἡ οὖν ποτε καὶ παρὰ τοὺς ἀθλοθέτας αὐτοὺς ἐκαθέζου;

ΕΡΜ. Νῆ Δία, ἑναγχος Ὀλυμπιάσιν ἐπὶ τὰ λαϊὰ τῶν Ἑλλανοδικῶν, Εὐανδρίδου τοῦ Ἥλείου Θεάν μοι προκαταλαβόντος ἐν τοῖς ἑαυτοῦ πολίταις. ἐπεθύμουν γὰρ ἐγγύθεν ἅπαντα ὁρᾶν τὰ παρὰ τοῖς Ἑλλανοδικαῖς γιγνόμενα.

ΛΥΚ. Οἷσθα οὖν καὶ τοῦτο, πῶς κληροῦσιν ὅν τινα ᾧτινι χρὴ παλαίειν, ἢ παγκρατιάζειν;

ΕΡΜ. Οἶδα γάρ.

ΛΥΚ. Οὐκοῦν ἄμεινον σὺ εἴποις, ἐγγύθεν ἰδῶν.

rari phialam. Quod si inscriptum esset Dei nomen, aut donantis, minus laboraremus, inventaque ea, quae inscripta est, desineremus exuere alios, & molestiam illis faceffere. Puto autem, te, Hermotime, gymnicos etiam saepe vidisse ludos.

Herm. Recte putas. Saepe enim vidi, & multis locis.

Lyc. Numquid igitur unquam prope ipsos sedisti certaminum praesides?

Herm. Quin nuper Olympiis ad sinistram Hellanodicarum, Euandrida Eleo spectaculum mihi occupante in suis civibus. Cupiebam enim ex proximo videre omnia, quae apud Hellanodicas fierent.

Lyc. Itaque nosti hoc quoque, ut fortiantur, quem, quicum, aut lucta certare aut pancratio oporteat.

Herm. Novi enim.

Lyc. Itaque melius tute dixeris, qui videris ex proximo.

ΕΡΜ. Τὸ μὲν, παλαιὸν, ἐπὶ Ἡρακλέους ἀγωνοθε- 40
τοῦντος, φύλλα δάφνης.

ΛΥΚ. Μὴ μοι τὰ πάλαι, ὦ Ἑρμότιμε· ἃ δὲ εἶδες
ἐγγύθεν, ἐκεῖνα λέγε.

ΕΡΜ. Κάλπις ἀργυρᾷ πρόκειται ἱερὰ τοῦ θεοῦ, ἐς
ταύτην ἐμβάλλονται κλῆροι μικροὶ, ὅσον δὴ κυαμιαῖοι
τὸ μέγεθος, ἐπιγεγραμμένοι ἐγγράφεται δὲ ἐς δύο μὲν,
ἄλφα ἐν ἑκατέρῳ· ἐς δύο δὲ, τὸ βῆτα· καὶ ἐς ἄλλους
δύο τὸ γάμμα, καὶ ἐξῆς κατὰ τὰ αὐτὰ, ἣν πλείους οὐ
ἀλληταὶ ὥσι, δύο αἰεὶ κλῆροι τὸ αὐτὸ γράμμα ἔχοντες.
προσελθὼν δὴ τῶν ἀθλητῶν ἕκαστος, προσευξάμενος τῷ
Διί, καθῆις τὴν χεῖρα ἐς τὴν κάλπιν, ἀνασπᾷ τῶν κλή-
ρων ἓνα, καὶ μετ' ἐκεῖνον ἕτερος, καὶ παρεστῶς μαστι-
γοφόρος ἕκαστω, ἀνέχει αὐτοῦ τὴν χεῖρα, οὐ παρέχων
ἀναγνῶναι ὅ, τι τὸ γράμμα ἐστὶν ὃ ἀνέσπακεν· ἀπάν-
των δὲ ᾗδ' ἔχόντων, ὁ Ἀλυτάρχης, οἶμαι, ἡ τῶν Ἑλ-
λανοδικῶν αὐτῶν εἰς (οὐκ ἔτι γὰρ τοῦτο μέμνημαι)

Herm. Olim quidem, praefide certaminis Hercule, lauri
folia.

Lyc. Ne tu mihi antiqua, Hermotime, sed quae ex pro-
pinquo vidisti, ea narra.

Herm. Urna argentea propofita est, Dei sacra: in hanc
parvae fabarum instar fortes iniiciuntur, inscriptae. Inscri-
bitur autem binis A, binis aliis B, binis Γ, & eodem modo
deinceps, si plures athletae fuerint, ut duae semper fortes
eandem literam habeant. Accedens autem athletarum unus-
quisque, & Iovem precatus, demissa in urnam manu, for-
tium unam extrahit, & post illum alius; adstantque unicui-
que flagellifer manum illius retinet, nec finit illum videre,
quae sit litera, quam extraxit. Omnibus autem suam iam
habentibus, Alytarcha puto, aut ipsorum unus Hellanodi-
carum, hoc enim non iam recorder, circumiens inspicit

περιῶν, ἐπισκοπεῖ τοὺς κλήρους ἐν κύκλῳ ἐστῶτων, καὶ οὕτω τὸν μὲν τὸ ἄλφα ἔχοντα, τῷ τὸ ἕτερον ἄλφα ἀνεσπακότι, παλαίειν ἢ παγκρατιάζειν συνάπτει· τὸν δὲ τὸ βῆτα, τῷ τὸ βῆτα ὁμοίως, καὶ τοὺς ἄλλους τοὺς ὁμογράμμους κατὰ ταῦτά. οὕτω μὲν γὰρ, ἢν ἄρτιοι ᾖσιν οἱ ἀγωνισταί, οἷον ὀκτῶ, ἢ τέσσαρες, ἢ δώδεκα. ἢν δὲ περιττοί, πέντε, ἑπτὰ, ἑννέα, γράμμα τι περιττὸν ἐν κλήρῳ ἐγγραφεὶν συμβάλλεται αὐτοῖς, ἀντίγραφον ἄλλο οὐκ ἔχον· ὅς δ' ἂν τοῦτο ἀνασπάσῃ, ἐφεδρεύει περιμένων ἔστ' ἂν ἐκεῖνοι ἀγωνίσωνται· οὐ γὰρ ἔχει τὸ ἀντίγραμμα, καὶ ἔστι τοῦτο οὐ μικρὰ εὐτυχία τοῦ ἀθλητοῦ, τὸ μέλλειν ἀκμῆτα τοῖς κεκμηκόσι συμπεσεῖσθαι.

- 41 ΛΥΚ. Ἐχ' ἀτρέμα, τούτου γὰρ ἐδεόμην μάλιστα· οὐκοῦν ἑννέα ὄντες, ἀνεσπάκασιν ἅπαντες, καὶ ἔχουσι τοὺς κλήρους, περιῶν δὴ, (βούλομαι γάρ σε Ἑλλανόδικην ἀντὶ θεατοῦ ποιῆσαι) ἐπισκόπησον τὰ γράμμα-

sortes stantium circulo, atque ita eum, qui A habet, cum eo, qui alterum A extraxit, ad luctam vel pancratium comparat, similiterque eum, cui B evenit, cum altero, qui B habet, & reliquos eiusdem literae eadem ratione. Atque ita quidem si pari numero sint athletae, v. g. octo, quatuor, duodecim: si vero impari numero, quinque, septem, novem, litera quaedam impar & ipsa, uni tantum forti inscripta, respondentem sibi aliam non habens, cum reliquis iniicitur. Hanc qui extraxerit, subsidet, exspectans, dum illi certaverint: nec enim habet ex adverso sibi respondentem literam. Et est illa non parva athletae felicitas, qui integer committendus sit fatigatis.

Lyc. Insiste. hoc enim maxime mihi opus erat. Igitur novem cum sint, extraxerunt omnes & habent sortes. Circumiens itaque (volo enim te iam pro spectatore Hellenodicam facere) inspicie literas, nec prius puto didiceris,

τα, καὶ οὐ πρότερον, οἶμαι, μάθοις ἂν ὅστις ὁ ἔφεδρός
ἐστιν, ἣν μὴ ἐπὶ πάντας ἔλθῃς, καὶ συζεύξῃς αὐτούς.

ΕΡΜ. Πῶς, ὦ Λυκῖνε, τοῦτο Φῆς;

ΛΥΚ. Ἀδύνατόν ἐστιν εὐθὺς εὑρεῖν τὸ γράμμα ἐκεῖνο
τὸ δηλοῦν τὸν ἔφεδρον, ἢ τὸ μὲν γράμμα ἴσως ἂν εὐροις,
οὐ μὴν εἶσῃ γε εἰ ἐκεῖνός ἐστιν· οὐ γὰρ προεῖρηται ὅτι τὸ
(κ) ἢ τὸ (μ) ἢ τὸ (ι) ἐστὶ τὸ χειροτονοῦν τὸν ἔφεδρον·
ἀλλ' ἐπειδὴ τῷ (α) ἐντύχῃς, ζητεῖς τὸν τὸ ἕτερον (α)
ἔχοντα, καὶ εὐρών, ἐκείνους μὲν ἤδη συνέζευξας· ἐντυχῶν
δὲ αὖτις τῷ βῆτα, τὸ ἕτερον βῆτα ὅπου ἐστὶ ζητεῖς, τὸ
ἀντίπαλον τῷ εὐρεθέντι, καὶ ἐπὶ πάντων ὁμοίως, ἄχρις
ἂν ἐκεῖνός σοι περιλειφθῇ, ὃ τὸ μόνον γράμμα ἔχων τὸ
ἀναταγώνιστον.

ΕΡΜ. Τί δ' εἰ ἐκείνῳ πρώτῳ, ἢ δευτέρῳ ἐντύχῃς, τί 42
ποιήσεις;

ΛΥΚ. Οὐ μένου. ἀλλὰ σὺ ὁ Ἑλλανοδίκευς, ἐθέλω εἰ-

quis subseffor ille sit, quam veneris ad omnes, eosque com-
paraveris.

Herm. Quid ita, Lycine?

Lyc. Fieri non potest, ut statim invenias literam illam sub-
sefforis indicem; aut literam forte invenias, sed utrum illa
sit, nescies. neque enim praedictum est, aut K aut M aut I
esse, quae subsefforem indicet. Sed ubi in A incideris, quae-
ris eum, qui alteram A habet, eoque invento, illos iam com-
parasti: & cum in B incidis, altera B ubi sit quaeris, inven-
tae respondens, ac de omnibus similiter, donec ille tibi re-
linquatur, solitariam literam habens, cui nulla ex adverso
respondet.

Herm. Quid si vero in illam primo aut secundo incidas,
quid facies?

Lyc. Minime, quid ego facturus sim, quaeritur. Sed tu Hel-

δέναι ὅ, τι καὶ πράξεις, πότερον αὐτίκα ἐρεῖς ὅτι οὗτός ἐστιν ὁ Ἑφεδρος, ἢ δεήσει ἐπὶ πάντας ἐν κύκλῳ ἐλθόντας ἰδεῖν, εἴ που αὐτῷ γράμμα ὁμοίον ἐστίν· ὥς εἴ γε μὴ τοὺς πάντων κλήρους ἰδοῖς, οὐκ ἂν μάθοις τὸν Ἑφεδρον.

ΕΡΜ. Καὶ μὲν, ὦ Λυκῖνε, ῥαδίως ἂν μάθοιμι. ἐπὶ γούν τῶν ἐννέα, ἣν τὸ (ε) εὗρω πρῶτον ἢ δεύτερον, οἶδα ὅτι Ἑφεδρος ὁ τοῦτο ἔχων, ἐστί.

ΛΥΚ. Πῶς, ὦ Ἑρμότιμε;

ΕΡΜ. Οὕτω, τὸ (Α) δύο αὐτῶν ἔχουσι, καὶ τὸ (Β) ὁμοίως δύο, τῶν λοιπῶν δὲ τεττάρων ὄντων, οἱ μὲν, τὸ (Γ) οἱ δὲ, τὸ (Δ) πάντως ἀνεσπάκασι, καὶ ἀνήλωται ἢ ὅς ἑς τοὺς ἀθλητάς ὀκτὼ ὄντας τὰ τέτταρα γράμματα. δῆλον οὖν ὅτι μόνον ἂν οὕτω περιττὸν εἴη τὸ ἐξῆς γράμμα τὸ (Ε), καὶ ὁ τοῦτο ἀνεσπακῶς, Ἑφεδρός ἐστι.

ΛΥΚ. Πότερον, ὦ Ἑρμότιμε, ἐπαινέσω σὲ τῆς συνέσεως, ἢ θέλεις ἀντεῖπω τά γε μοι δοκοῦντα, ὅποια ἂν ᾖ;

lanodica, scire volo, quid facturus sis? utrum statim dicturus sis, hic est subseffor, an ad omnes per orbem eundum putes, & videndum, si qua ipsi litera similis sit? atque adeo, nisi omnium sortes videris, non discas subsefforem.

Herm. Quin, Lycine, facile discam. Inter novem enim si E primo invenero, aut secundo loco, novi, hanc qui habeat, esse subsefforem.

Lyc. Quid ita, Hermotime?

Herm. Hoc modo: A duo illorum habent, B itidem duo; reliqui cum sint quatuor, duo Γ, Δ autem alii duo omnino extraxerunt, consumtaeque sunt in octo athletas literae quatuor. Apparet igitur, solam ita imparem futuram proximam literam E, eumque, qui illam extraxerit, esse subsefforem.

Lyc. Utrum, Hermotime, prudentiam tuam laudem, an vis contra dicam, quae mihi videntur, qualiacunque demum fuerint?

ΕΡΜ. Νῆ Δία, διαπορῶ μὲν τοι ὅ, τι ἂν εὐλογον ἀντειπεῖν ἔχοις πρὸς τὸ τοιοῦτον.

ΛΥΚ. Σὺ μὲν γὰρ ὡς ἐξῆς πάντως γραφομένων 43
 γραμμάτων, εἰρηκας, οἶον, πρώτου τοῦ (Α) δευτέρου δὲ
 τοῦ (Β) καὶ κατὰ τὴν τάξιν ἄχρις ἂν ἐς ἐν αὐτῶν τελευ-
 τήσῃ ὁ ἀριθμὸς τῶν ἀθλητῶν· καὶ δίδωμί σοι Ὀλυμπιά-
 σιν οὕτω γίγνεσθαι. τί δαί, εἰ ἐξελόντες ἀτάκτως πέντε
 γράμματα, ἐξ ἀπάντων τὸ (Χ) καὶ τὸ (Σ) καὶ τὸ (Ζ)
 καὶ τὸ (Κ) καὶ τὸ (Θ) τὰ μὲν γὰρ ἄλλα τέτταρα, δι-
 πλᾶ ἐπὶ τῶν κλήρων τῶν ὀκτῶ γράφωμεν, τὸ δὲ (Ζ)
 μόνον ἐπὶ τοῦ ἐννάτου, ὃ δὴ καὶ δηλοῦν ἐμελλεν ἡμῖν τὸν
 ἔφεδρον, τί ποιήσεις πρῶτον εὐρῶν τὸ (Ζ); τῷ διαγνώσῃ
 ἔφεδρον ὄντα τὸν ἔχοντα αὐτὸ, ἢν μὴ ἐπὶ πάντας ἐλθῶν
 εὐρῆς οὐδὲν αὐτῷ συμφρονοῦν; οὐ γὰρ εἶχες ὥσπερ νῦν τῇ
 τάξει αὐτῶν τεκμαίρεσθαι.

ΕΡΜ. Δυσσάποκριτον τοῦτο ἐρωτᾷς.

ΛΥΚ. Ἰδοὺ δὴ καὶ ἑτέρως τὸ αὐτὸ ἐπισκόπησον. τί 44

Herm. Quin dic. Non comminiscor equidem, quid cum ratione in tali re dicere contra possis.

Lyc. Tu quidem ita dixisti, tanquam ordine deinceps suo omnino scribantur literae, v. g. prima A, altera B, & sic ordine, donec in una illarum numerus athletarum deficiat. Ac do tibi, Olympiae ita fieri. Quid vero, si sumtis sine ordine quinque literis X, Σ, Ζ, Κ, Θ, reliquas quidem quatuor bis quamque in octo fortibus scribamus, Ζ autem solum in nona, quod scilicet designet nobis subfessorem: quid facies, si primum Ζ invenias? quamam re intelliges subfessorem esse, qui illam habeat, nisi ad omnes accedens invenias, nullam cum ea convenire? neque enim possis, ut modo, ex ordine illarum illud intelligere.

Herm. Difficile est ad respondendum, quod rogas.

Lyc. Ecce alio etiam modo idem illud considera. Quid

γὰρ εἰ μὴδε γράμματα γράφοιμεν ἐπὶ τῶν κλήρων, ἀλλὰ τινὰ σημεῖα, καὶ χαρακτῆρας, οἷα πολλὰ Αἰγύπτιοι γράφουσιν ἀντὶ τῶν γραμμάτων, κυνοκεφάλους τινὰς ὄντας, καὶ λεοντοκεφάλους ἀνθρώπους; ἢ ἐκεῖνα μὲν εἰσόμεν, ἐπεὶ περ ἀλλόκοτά ἐστι· φέρε δὲ τὰ μονοειδῆ καὶ ἀπλᾶ ἐπιγράψωμεν, ὡς οἷόν τε εἰκάσαντες δύο ἀνθρώπους ἐπὶ δυοῖν κλήροιν, δύο ἵππους ἐπὶ δυοῖν, καὶ ἀλεκτρυόνας δύο, καὶ κύνας δύο, τῷ δὲ ἐννάτῳ, λέων ἔστω τὸ ἐπίσημον· ἦν τοίνυν τῷ λεοντοφόρῳ τούτῳ κλήρῳ ἐν ἀρχῇ ἐντύχης, πόθεν ἔξεις εἰπεῖν ὅτι οὗτός ἐστιν ὁ τὸν ἔφεδρον ποιῶν, ἢ μὴ περιβεωρήσης ἅπαντας ἐπιῶν, εἴ τις καὶ ἄλλος λέοντα ἔχει;

ERM. Οὐκ ἔχω ὅ, τι σοι ἀποκρίνωμαι, ὦ Λυκῖνε.

- 45 ΛΥΚ. Εἰκότως· οὐδὲ γὰρ εὐπρόσωπον οὐδέν· ὥστε ἦν ἐβέλωμεν ἢ τὸν ἔχοντα τὴν ἱερὰν Φιάλην εὐρεῖν, ἢ τὸν ἔφεδρον, ἢ τὸν ἀρίστα ἡγησόμενον ἡμῖν ἐς τὴν πόλιν ἐκεῖνην

enim, si neque literas scribamus in fortibus, sed signa quaedam & notas, quo genere Aegyptii multa scribunt, pro literis pingentes caninis aut leoninis capitibus homines. Aut illa quidem relinquamus, cum absurda sint: sed age uniformia illa & simplicia in iis pingamus, observata quantum potest similitudine, homines in duabus fortibus, duos in duabus equos, & gallos duo, & duo canes, nonae autem nota esto leo. In hanc igitur signatam leone sortem si primum incidas, unde habebis dicere, hanc esse, quae subfessorem faciat, nisi ante obeundo omnes inspexeris, si qua etiam alia leonem habeat.

Herm. Non habeo, quod tibi, Lycine, respondeam.

Lyc. Nihil mirum. Neque enim speciosum quidquam est, quod responderi possit. Itaque si voluerimus vel eum, qui auream phialam habeat, invenire, vel subfessorem, vel opti-

τὴν Κόρινθον, ἐπὶ πάντας ἀναγκαίως ἀφισόμεθα, καὶ ἐξετάσομεν ἄκρως περῶμενοι καὶ ἀποδύοντες, καὶ περιθεωροῦντες· μόλις γὰρ ἂν οὕτω τάληθες ἐκμάθοιμεν. καὶ εἴ γε τις μέλλει σύμβουλός μοι ἀξίόπιστος ἔσεσθαι, φιλοσοφίας περὶ, ἣν τινα φιλοσοφητέον, οὗτος ἂν εἴη μόνος ὁ τὰ ὑπὸ πασῶν αὐτῶν λεγόμενα εἰδώς· οἱ δ' ἄλλοι, ἀτελεῖς· καὶ οὐκ ἂν πιστεύσαιμι αὐτοῖς, ἔστ' ἂν καὶ μίας ἀπεύρατοι ᾖσι. τάχα γὰρ ἂν ἡ ἀρίστη ἐκείνη εἴη. οὐ γὰρ δὴ εἴ τις παραστησάμενος καλὸν ἄνθρωπον, λέγοι τοῦτον εἶναι κάλλιστον ἀνθρώπων ἀπάντων, πιστεύσαιμεν αὐτῷ, ἣν μὴ εἰδῶμεν ὅτι πάντας ἀνθρώπους ἴσρακεν· ἴσως μὲν γὰρ καὶ οὗτος καλός· εἰ δὲ πάντων κάλλιστος, οὐκ ἂν ἔχοι εἰδέναι, μὴ ἰδὼν ἅπαντας· ἡμεῖς δὲ, οὐκ αὐτὸ μόνον καλοῦ, ἀλλὰ τοῦ καλλίστου δεόμεθα, καὶ ἣν μὴ τοῦτο εὕρωμεν, οὐδὲν ἡμῖν πλέον πεπράχθαι ἡγησόμεθα. οὐ γὰρ ἀγαπήσομεν ὁποῖω δῆποτε

mum illum in civitatem illam Corinthum ducem, ad omnes necessario deveniemus, & inquiremus summo opere tentantes, & exuentes, & circum circa inspicientes. Vix enim vel sic verum discamus. Et si quis velit consiliarius mihi fide dignus de philosophia esse, quae sequenda sit, ille fuerit solus, qui ea, quae ab omnibus dicuntur, noverit. Reliqui omnes in censum non veniunt, neque iis crediderim, dum vel unius *seclae* sint ignari: forte enim haec ipsa fuerit optima. Neque enim sane, si quis pulchrum nobis hominem adducat, huncque dicat esse omnium pulcherrimum, ipsi credamus, nisi sciamus, omnes illum homines vidisse. Forte enim & hic quidem pulcher: an vero omnium pulcherrimus, scire non possit, qui omnes non viderit. Nos autem non pulchro solum, sed pulcherrimo opus habemus: & hoc nisi invenerimus, nihil nobis profecisse videbimur. neque enim satis habebimus in pulchrum quodcunque in-

καλῶ ἐντυχόντες, ἀλλ' ἐκεῖνο τὸ ἀκρότατον ζητοῦμεν κάλλος, ὅπερ ἀνάγκη ἐν εἶναι.

46 EPM. Ἀληθῆ.

ΛΥΚ. Τί οὖν; ἔχεις μοι τινὰ εἰπεῖν, ἀπάσης ὁδοῦ πεπειραμένον ἐν Φιλοσοφίᾳ, καὶ ὃς τά τε ὑπὸ Πυθαγόρου, καὶ Πλάτωνος, καὶ Ἀριστοτέλους, καὶ Χρυσίππου, καὶ Ἐπικούρου, καὶ τῶν ἄλλων λεγόμενα εἰδώς, τελευτῶν, μίαν εἴλετο ἐξ ἀπασῶν ὁδὸν, ἀληθῆ τε δοκιμάσας, καὶ πείρα μαβῶν, ὥς μόνῃ ἄγει εὐθὺ τῆς εὐδαιμονίας; εἰ γάρ τινα τοιοῦτον εὐροίμεν, παυσόμεθα πράγματα ἔχοντες.

EPM. Οὐ ράδιον, ὦ Λυκῖνε, τοιοῦτον ἄνδρα εὑρεῖν.

47 ΛΥΚ. Τί δὴ οὖν πράττομεν, ὦ Ἑρμότιμ; οὐκ ἂν ἀπαγορευτέον οἶμαι, ἐπεὶ μηδενὸς ἡγεμόνος τοιούτου ἔς γε τὸ παρὸν εὐποροῦμεν. Ἄρα τόδε πάντων κράτιστόν ἐστι, καὶ ἀσφαλέστατον, αὐτὸν ἕκαστον ἀρξάμενον, διὰ πάσης

cidisse, sed summam illam pulchritudinem quaerimus, quam unam esse necesse est.

Herm. Vera sunt ista.

Lyc. Quid igitur? habes mihi dicere aliquem, qui viam omnem in philosophia probaverit, quique cognitis, quae dicuntur a Pythagora, & Platone, & Aristotele, & Chrysippo, & Epicuro, & reliquis, unam tandem ex omnibus viam delegerit, quam veram probaverit, & cognoverit experimento, solam ducere recta ad felicitatem? Talem enim si inveniamus, laborare definemus.

Herm. Non facile est, Lycine, talem virum reperire.

Lyc. Quid agemus ergo, Hermotime? Non puto despondendum esse animum, si in praesens non sit ducis eiusmodi copia. Numquid optimum est atque tutissimum, ipsum quem-

πραϊρέσεως χωρήσαι, καὶ ἐπισκέψασθαι ἀκριβῶς τὰ
ὑπὸ πάντων λεγόμενα;

ΕΡΜ. Ἐοικεν ἀπὸ γε τούτων, πλὴν ἐκεῖνο μὴ ἐναν-
τίον ἤ, ὃ μικρῶ πρόσθεν ἔλεγες, ὡς οὐ ράδιον ἐπιδόντα
ἑαυτὸν, καὶ πετάσαντα τὴν ὁδόν, ἀναδραμεῖν αὐθις.
πῶς γὰρ οἷόν τε πάσας ἐπελθεῖν τὰς ὁδοὺς ἐν τῇ πρώτῃ
ὥς φῆς κατασχεθησομένῳ;

ΛΥΚ. Ἐγὼ σοι φράσω, τὸ τοῦ Θήσεως ἐκεῖνο μιμη-
σόμεθα· καὶ τι λῖνον παρὰ τῆς τραγικῆς Ἀριάδνης λα-
βόντες, εἰσιμεν ἐς τὸν λαβύρινθον ἕκαστον, ὡς ἔχειν ἀ-
πραγμόνως μηρυόμενοι αὐτὸ, ἐξιέναι.

ΕΡΜ. Τίς ἂν οὖν ἡμῖν Ἀριάδνη γένοιτο· ἂν, ἣ πόθεν
τοῦ λίνου εὐπορήσομεν;

ΛΥΚ. Θάρρει, ὦ ἑταῖρε· δοκῶ γάρ μοι εὐρηκέναι, οὗ
τινος ἐχόμενοι, ἐξέλθοιμεν ἄν.

ΕΡΜ. Τί οὖν τοῦτό ἐστιν;

que incipere, & per sectas ire omnes, & considerare ac-
curate, quae dicuntur ab omnibus?

Herm. Sic videtur ex his quidem, quae disputata sunt: mo-
do illud paulo ante a te dictum non adversetur, quod non
facile est, qui semel se vento passis velis permiserit, retro
cursum agere. Quomodo enim fieri potest, ut vias aliquis
omnes obeat, si in prima, quod dicis, futurum sit ut re-
tineatur?

Lyc. Dicam tibi. Thesei illud consilium imitabimur, & li-
no a Tragica Ariadne accepto in labyrinthum quemque in-
grediamur, ut glomerando illo sine molestia exeamus.

Herm. Quae igitur nobis Ariadne fuerit, aut unde lini
nobis erit copia?

Lyc. Bono animo, sodalis, esto. Videor enim mihi in-
venisse, quod tenentes egrediamur.

Herm. Quod igitur illud est?

ΛΤΚ. Οὐκ ἐμὸν ἐρῶ, ἀλλὰ τινος τῶν σοφῶν, τὸ νῆφε, καὶ μέμνησο ἀπιστεῖν· ἦν γὰρ μὴ ῥαδίως πιστεύωμεν ἀκούοντες, ἀλλὰ δικαστικῶς αὐτὸ ποιῶμεν, ἀπολιπόντες καὶ τοῖς ἐξῆς λόγον, ἴσως εὐμαρῶς ἀν τοὺς λαβυρίνθους ἐκφύγοιμεν.

ΕΡΜ. Εὖ λέγεις, καὶ τοῦτο ποιῶμεν.

- 48 ΛΤΚ. Εἶεν. ἐπὶ τίνα δὴ αὐτῶν πρῶτον ἔλθοιμεν ἄν; ἢ τοῦτο μὲν οὐδὲν διοίσει; ἀρξάμενοι δ' ἀφ' ὅτουσιν, οἷον ἀπὸ Πυθαγόρου, ἦν οὕτω τύχη, πόσω ἂν χρόνῳ οἰόμεθα ἐκμαθεῖν τὰ Πυθαγόρου ἅπαντα; καὶ μὴ ἐξαίρει καὶ τὰ πέντε ἔτη ἐκείνα τὰ τῆς σιωπῆς· σὺν δ' οὖν τοῖς πέντε, ἱκανὰ τριάκοντα, οἶμαι, εἰ δὲ μὴ, ἀλλὰ πάντως γε εἴκοσι.

ΕΡΜ. Θῶμεν οὕτως.

ΛΤΚ. Εἴτα ἐξῆς τῷ Πλάτῳ. Θετέον δηλαδὴ τῶν ταῦτα ἕτερα, ἔτι μὴν καὶ Ἀριστοτέλει οὐκ ἐλάττω.

1 Τὸ νῆφε καὶ μέμνησο ἀπιστεῖν) Ἐπιχάρμου ἀπόφθεγμα τοῦτο. V.

Lyc. Non meum dicam, sed cuiusdam sapientium, *Sobrius fidem negato*. Si enim non facile credamus inter audiendum, sed tanquam iudices illud faciamus, relinquentes etiam his, qui sequuntur, dicendi copiam, facile fortasse Labyrinthos illos effugiamus.

Herm. Bene mones, hoc igitur faciemus.

Lyc. Sint ista. Ad quem igitur illorum primum veniamus? An nihil hoc refert? Incipientes igitur a quocunque, verbi gratia a Pythagora, si usu ita veniat, quanto putamus tempore ediscere nos posse Pythagorae omnia? Nec excipe etiam quinque illos silentii annos. Computatis igitur quinque illis, sufficere triginta arbitror. Sin minus *hoc placeat tanquam nimium*, at viginti quidem certe.

Herm. Sic ponamus.

Lyc. Tum deinceps Platoni assignandi totidem nempe alii: verum etiam Aristoteli non pauciores.

ΕΡΜ. Οὐ γάρ.

ΛΥΚ. Χρυσίππῳ δέ γε οὐκ ἔτι ἐρήσομαί σε πόσα· οἶδα γὰρ παρὰ σοῦ ἀκούσας, ὅτι τετταράκοντα μόγις ἱκανά.

ΕΡΜ. Οὕτως.

ΛΥΚ. Εἴτα ἐξῆς Ἐπικούρῳ, καὶ τοῖς ἄλλοις. ὥς δὲ οὐ πολλὰ ταῦτα τίθημι, ἐκεῖθεν μάθοις ἂν, ἣν ἐννοήσης ὅσοι ὀγδοηκονταῦταις εἰσὶ Στωϊκοὶ, ἢ Ἐπικούρειοι, ἢ Πλατονικοὶ, ὁμολογοῦντες μὴ πάντα εἰδέναι τὰ τῆς ἐαυτοῦ αἵρέσεως ἕκαστος, ὥς μηδὲν ἐνδεῖν σφίσιν ἐς τὰ μαθήματα. εἰ δὲ μὴ, ἀλλὰ Χρυσίππος γε, καὶ Ἀριστοτέλης, καὶ Πλάτων φαῖεν ἂν· καὶ πρὸ τούτων, ὁ Σωκράτης οὐδὲν θαυλότερος αὐτῶν, ὃς ἐκεκράγει πρὸς ἅπαντας, οὐχ ὅπως μὴ πάντα, ἀλλὰ μηδ' ὅλως εἰδέναι τι, ἢ τοῦτο μόνον, ὅτι οὐκ οἶδε. λογισώμεθα οὖν ἐξ ἀρχῆς, εἰκοσι τῷ Πυθαγόρᾳ ἐτίθεμεν, εἴτα Πλάτωνι τοσαῦθ' ἑτέρα, εἴτα ἐξῆς τοῖς ἄλλοις· πόσα δ' οὖν ταῦ-

Herm. Non fane.

Lyc. Chrysippo autem non iam interrogabo te, quot? Novi enim ex te auditum, quadraginta annos vix sufficere.

Herm. Ita est.

Lyc. Tum deinceps Epicuro, & reliquis? Me vero non multos ponere, inde intelligas, si cogites, quot octogennarii sint Stoici, aut Epicurei, aut Platonici, qui fateantur, nondum se scire suae quisque sectae omnia, ut nihil sibi ad disciplinam defuit. Si hoc non placeat, at Chrysippus, & Aristoteles, & Plato dicant, & ante hos nihil iis deterior Socrates, qui clamabat ad omnes, nedum ut omnia, nihil omnino se scire, nisi hoc solum, nihil se scire. Computemus igitur ab initio: viginti Pythagorae posuimus, tum Platoni totidem alios, tum ordine reliquis; quot igitur hi con-

Lucian. Vol. IV.

E

τα συντεθέντα, ἐν κεφαλαίῳ γένοιτ' ἂν, εἰ δέκα μόνας
 θεῖμεν τὰς αἱρέσεις ἐν φιλοσοφίᾳ;

ΕΡΜ. Ὑπὲρ διακόσια, ὦ Λυκίνε.

ΛΥΚ. Βούλει οὖν ἀφαιροῦμεν τὸ τέταρτον, ὥς πεντή-
 κοντα καὶ ἑκατὸν [ἔτη] ἱκανὰ εἶναι, ἢ τὸ ἡμῖσι ὅλον;

49 ΕΡΜ. Αὐτὸς ἂν εἰδείης ἄμεινον, ἐγὼ δὲ ὁρῶ τοῦτο, ὅτι
 ὀλίγοι ἂν καὶ οὕτω διὰ πασῶν ἐξέλθοιεν, ἐκ γενετῆς
 εὐδὺς ἀρξάμενοι.

ΛΥΚ. Τί οὖν πάθοι τις, ὦ Ἑρμότιμε, εἰ τοιοῦτόν ἐστι
 τὸ πρᾶγμα; ἢ ἀνατρεπτέον ἐκεῖνα τὰ ἥδη ὡμολογη-
 μένα, ὥς οὐκ ἂν τις ἔλοιτο ἐκ πολλῶν τὸ βέλτιστον,
 μὴ οὐχὶ πειραθεῖς ἀπάντων; ὥς τὸν γε ἄνευ πείρας αἰ-
 ρούμενον, μαντεία μᾶλλον, ἢ κρίσει τᾶλ' ἄλλης ἀναζητοῦν-
 τα, οὐχ οὕτως ἐλέγομεν;

ΕΡΜ. Ναί.

ΛΥΚ. Πᾶσα τοίνυν ἀνάγκη ἐπὶ τοσοῦτον βιῶναι ἢ-

summaverint forte, si decem solas ponamus philosopho-
 rum sectas?

Herm. Supra ducentos, Lycine.

Lyc. Vin ergo auferamus hinc quartam partem, ut centum
 & quinquaginta anni sufficiant, aut ipsum dimidium adeo?

Herm. Ipse noris melius: ego vero hoc video, paucos
 vel sic per sectas omnes ituros, si etiam a nativitate inde
 statim incipiant.

Lyc. Quid igitur agat aliquis, Hermotime, si ita se res
 habet? Evertendane, de quibus iam inter nos convenit, *nempe*
 eligere non posse quemquam ex pluribus, quod sit opti-
 mum, nisi exploratis omnibus, tanquam is, qui citra expe-
 rimentum eligat, divinatione magis, quam iudicio, verum
 requirat? Nonne ita diximus?

Herm. Ita.

Lyc. Omni igitur ratione necessarium, eo usque nos vi-

μᾶς, εἰ μέλλοιμεν εὖ τε αἰρήσεσθαι, ἀπάντων πειρα-
βέντες, καὶ ἐλόμενοι φιλοσοφῆσειν, καὶ φιλοσοφῆσαν-
τες εὐδαιμονήσειν. πρὶν δὲ οὕτω ποιῆσαι, ἐν σκοτῶ,
φασὶν, ὀρχοίμεθ' ἂν, οἷς ἂν τύχωμεν, προσπταίοντες,
καὶ ὅ, τι ἂν πρῶτον ἐς τὰς χεῖρας ἔλθῃ, τοῦτ' εἶναι τὸ
ζητούμενον ὑπολαμβάνοντες, διὰ τὸ μὴ εἰδέναι τὰληθές.
εἰ δὲ καὶ εὖροιμεν ἄλλως κατὰ τινα ἀγαθὴν τύχην περι-
πεσόντες αὐτῶ, οὐχ' ἔχομεν βεβαίως εἰδέναι εἰ ἐκεῖνό
ἐστὶν ὃ ζητοῦμεν· πολλὰ γὰρ ἐστὶν ὅμοια αὐτοῖς, λέ-
γοντα ἕκαστον αὐτὸ εἶναι τὰληθέστατον.

ERM. ὦ Λυκίνε, οὐκ οἶδ' ὅπως εὐλογα μὲν δοκεῖς 50
μοι λέγειν· ἀ:ὰρ, (εἰρήσεται γὰρ τὰληθές,) οὐ μετρίως
ἀνίας με διεξιὼν αὐτὰ, καὶ ἀκριβολογούμενος οὐδὲν δέον.
ἴσως δὲ καὶ ἔοικα οὐκ ἐπ' ἀγαθῶ ἐξεληλυθέναι τήμερον
ἐκ τῆς οἰκίας, καὶ ἐξελθὼν ἐντετυχηκέναι σοι, ὅς με
πλησίον ἢ τῆς ἐλπίδος ὄντα, εἰς ἀπορίας φέρων ἐμβέ-

vere, si & bene eligere velimus exploratis omnibus, &
electione facta philosophari, & per philosophiam felices esse.
Ante vero quam id fecerimus, in tenebris, quod aiunt,
faltabimus, offendentes ad quaecunque obvia, & quidquid
primum in manus venerit, id ipsum rati quod quaeritur,
qui verum non noverimus. Si vero inveniamus temere,
bona quadam fortuna in illud incidentes, non habebimus
tamen, unde sciamus firmiter, sitne illud ipsum, quod quae-
rimus. Multa enim sunt inter se similia, quorum unum-
quodque se verissimum esse contendat.

Herm. Nescio, qui fiat, Lycine, ut rationalia quidem di-
cere mihi videaris: sed, dicetur enim verum, non medio-
cri me molestia afficis, persequendis illis & ad minutias us-
que perscrutandis praeter necessitatem. Forte etiam infelici-
bus hodie auspiciis domo exisse videar, & egressus in te in-
cidisse, qui me, cum prope spem iam essem, in consilii ino-

βληκας, αδύνατον ἀποφαίνων τῆς ἀληθείας τὴν εὔρεσιν, ἐτῶν γε τοσούτων δεομένην.

ΛΥΚ. Οὐκ εἶναι, ὦ ἐταῖρε, πολὺ δικαιότερον μέμφοιο ἀν τῷ πατρί σου Μενεκράτει, καὶ τῇ μητρὶ, (ἢ τίς ποτ' ἐκαλεῖτο, οὐ γὰρ οἶδα) ἢ καὶ πολὺ πρότερον τῇ φύσει ἡμῶν, ὅτι σε μὴ κατὰ τὸν Τιθωνὸν πολυετῇ, καὶ μακρόβιον ἔβεσαν, ἀλλὰ περιέγραψαν μὴ πλείω βιῶναι τὸ μήκιστον ἐτῶν ἑκατὸν, ἄνθρωπον ὄντα· ἐγὼ δὲ μετὰ σοῦ σκεπτόμενος, εὔρον τὸ ἐκ τοῦ λόγου ἀποβάν.

31 ΕΡΜ. Οὐκ, ἀλλ' ὑβριστῆς αἰεὶ σὺ, καὶ οὐκ οἶδ' ὅ, τι παθὼν, μισεῖς Φιλοσοφίαν, καὶ ἐς τοὺς Φιλοσοφούντας ἀποσκώπτεις.

ΛΥΚ. ὦ Ἑρμότιμε, ἥτις μὲν ἡ ἀλήθειά ἐστιν, ὑμεῖς ἀν' ἄμεινον εἰποῖτε οἱ σοφοί, σύ τε, καὶ ὁ διδάσκαλος. ἐγὼ δὲ, τόγε τοσοῦτον οἶδα, ὥς οὐ πάνυ ἡδεῖά ἐστιν αὐτῇ τοῖς ἀκούουσιν, ἀλλὰ παρευδοκιμεῖται ὑπὸ τοῦ ψεύ-
16 Παρευδοκιμεῖται) Νικᾷται, ἥτοι εἰς εὖξαν ὑπερφαίνεται. V.

piam conieceris, ostendendo, quam supra vires nostras veritatis sit inventio, quae tot annis indigeat.

Lyc. Igitur, amice, multo iustius irascaris patri tuo Menecrati & matri, quocunque illa nomine vocata est, non enim novi; vel etiam multo potius naturae nostrae, quod te non, Tithoni instar, annosum & longaeuum fecerunt, sed circumscripserunt, ne plus quam centum summum annis vivat unusquisque, homo qui sit. At ego tecum considerans, illud, quod ex rationibus consequeretur, inveni.

Herm. Non. Sed contumeliosus semper homo es, & nescio qua animi affectione, odisti philosophiam & vides philosophos.

Lyc. Mi Hermotime, quae sit veritas, vos forte melius, qui sapientes estis, dixeritis, tu & tuus ille magister. At ego tantum novi equidem, audientibus illam non vehementer suavem esse, sed multum gratia a mendacio superari. Spe-

δους παραπαλύ. εὐπροσώπότερον γὰρ ἐκεῖνο, καὶ διὰ
 τοῦτο, ἥδιον. ἡ δὲ, ἅτε μηδὲν κίβδηλον ἑαυτῇ συνειδυῖα,
 μετὰ παρρησίας διαλέγεται τοῖς ἀνθρώποις, καὶ διὰ τοῦ-
 το ἄχθονται αὐτῇ. ἰδοὺ γέ τοι καὶ σὺ νῦν ἄχθη μοι, τὰ-
 ληθές ἐξευρόντι περὶ τούτων μετὰ σοῦ, καὶ δηλώσαντι,
 οἷον ἐρῶμεν ἐγὼ τε, καὶ σὺ, ὡς οὐ πάνυ ραδίαν ὥσπερ
 εἰ ἀνδριάντος ἐρῶν ἐτύγχανες, καὶ ὧς τεύξασθαι, ὑπο-
 λαμβάνων ἀνθρώπον εἶναι· ἐγὼ δὲ, κατιδὼν ὡς λίθος, ἢ
 χαλκὸς εἴη, ἐμήνυσσα πρὸς σέ ὑπ' εὐνοίας, ὅτι ἀδυνά-
 των ἐρᾶς, καὶ τότε δύσθουν ἐμὲ εἶναι ὧς ἀν σαυτῷ,
 διότι σε οὐκ εἶον ἐξαπατᾶσθαι, ἀλλόκοτα καὶ ἀνέλ-
 पिστα ἐλπίζοντα.

ERM. Οὐκοῦν τοῦτο, ὦ Λυκῖνε, Φῆς, ὡς οὐ φιλοσο- 52
 Φητέον ἡμῖν, ἀλλὰ χρὴ ἀργία παραδιδόντας αὐτοὺς,
 ιδιώτας καταβιῶναι;

ΛΤΚ. Καὶ ποῦ τοῦτο ἤκουσας ἐμοῦ λέγοντος; ἐγὼ

ciosius enim hoc, eaque causa iucundius. At illa, quae sci-
 licet nihil sibi fraudulentum conscia sit, cum fiducia quadam
 agit cum hominibus, & ob id ipsum eam gravantur. Ita-
 que & iam tu nunc offensus mihi es, qui verum hisce de
 rebus tecum invenerim, & declaraverim, qualia amemus
 ego & tu, quam non omnino facilia: velut si statuam tu
 forte adamasses, eiusque te futurum compotem sperasses,
 quod hominem putares; ego autem, cognito, lapidem esse
 aut aes, indicassem tibi benevolo animo, amare te quorum
 fieri non posset copia, & tum malevolum me esse tibi pu-
 tares, qui decipi te non passus sim, & absurda atque su-
 pra omnem spem posita sperare.

Herm. Ergo illud, Lycine, dicis, non philosophandum
 nobis esse, sed *consultum*, ut pigritiae nos tradamus, idiotar-
 umque vitam vivamus.

Lyc. Et ubi hoc dicere me audisti? Neque enim ego phi-

γὰρ οὐχ ὥς οὐ φιλοσοφῆτεον φημί, ἀλλ' ἐπεὶ περ φιλοσοφῆτεον, ὁδοὶ τε παλαιαὶ εἰσιν, ἐπὶ φιλοσοφίαν ἐκάστη καὶ ἀρετὴν ἀγειν φάσκουσai, ἥδ' ἀληθῆς ἐν αὐταῖς ἀδελος' ἀκριβῶ ποιήσασθαι τὴν διαίρεσιν. ἀδύνατον δέ γε ἡμῖν ἐφαίνετο, πολλῶν προτεθέντων, ἐλέσθαι τὸ ἀριστον, εἰ μὴ ἐπὶ πάντα ἴοι τις πεφώμενος· εἴτ' αὖ πῶς μακρὰ ἡ πείρα ὠφθῇ. σὺ δὲ πῶς ἀξιόις; (αὐθις γὰρ ἐρήσομαι) ὅτ' ἂν πρώτῳ ἐντύχης, τούτῳ εὔη, καὶ συμφιλοσοφήσεις; καὶ κείνος Ἑρμαῖον ποιήσεται σε;

- 53 EPM. Καὶ τί σοι ἀποκριναιμὴν ἂν ἔτι; ὅς οὔτε αὐτόν τινα κρίνειν οἶόν τε εἶναι Φῆς, ἣν μὴ Φοῖνικος ἔτη βιώῃ, πάντας ἐν κύκλῳ περιῶν, καὶ πειρώμενος, οὔτε τοῖς προπεπειραμένοις πιστεύειν ἀξιόις, οὔτε τοῖς πολλοῖς ἐπαινοῦσι, καὶ μαρτυροῦσι;

ΛΥΚ. Τίνας Φῆς τοὺς πολλοὺς εἰδότας, καὶ πεπει-

ῳ Ἑρμαῖον) Τὸ ἀπροσδόκητον κέρδος. V.

11 Ἡ μὲν Φοῖνικος ἔτη βιώῃ) Φοῖνικα, τὸ Ἀράβιον λέγει πτηνόν. V.

Iosophari nos veto, sed cum philosophandum sit, multae porro viae sint, ad philosophiam unaquaeque & virtutem ducere se professae; vera denique inter has obscura: accuratum faciendum esse discrimen, dixi. Fieri autem non posse, nobis apparebat, multis propositis, eligere, quod optimum, nisi per omnia quis experiendo eat: deinde longum aliquanto experimentum illud visum est. Tu autem quomodo vis facere? rursus enim interrogabo: in quem primum incideris, eum sequere, cum illo philosophabere? & ille te sibi habebit lucrum a propitio Mercurio temere obiectum?

Herm. Et quid tibi porro respondeam, qui neges per se iudicare quemquam posse, nisi annos vixerit Phoenicis, ac per orbem circumiens omnes probaverit, neque his credere velis, qui ante experti sunt, laudantiumve & perhibentium testimonia multitudini?

Lyc. Quam mihi narras multitudinem? eorumne, qui

ραμένους ἀπάντων· εἰ γὰρ τις τοιοῦτός ἐστιν, ἱκανὸς ἔμαυγε καὶ εἰς, καὶ οὐκ ἔτι πολλῶν δεήσει. ἣν δὲ τοὺς οὐκ εἰδότας λέγῃς, οὐδέν τι τὸ πλῆθος αὐτῶν προσάξεται μὴ πιστεύειν, ἄχρις ἂν ἢ μηδέν, ἢ ἐν εἰδότες, περὶ ἀπάντων ἀποφαίνωνται.

ΕΡΜ. Μόνος δὲ σὺ κάληθές κατεῖδες, οἱ δ' ἄλλοι ἀνόητοι ἅπαντες, ὅσοι Φιλοσοφοῦσι.

ΛΥΚ. Καταψεύδῃ μου, ὦ Ἑρμότιμε, λέγων, ὡς ἐγὼ προτίθημί πῃ ἑμαυτὸν τῶν ἄλλων, ἢ τάττω ὅλως ἐν τοῖς εἰδόσι, καὶ οὐ μνημονεύεις ὧν ἔφη, οὐκ αὐτὸς εἰδέναι τάληθές ὑπὲρ τοὺς ἄλλους διατεινόμενος, ἀλλὰ μετὰ πάντων αὐτὸ ἀγνοεῖν ὁμολογῶν.

ΕΡΜ. Ἄλλ', ὦ Λυκίνε, τὸ μὲν ἐπὶ πάντας ἐλθεῖν 54 χρῆναι, καὶ πειραθῆναι ὧν φασί, καὶ τὸ μὴ ἂν ἄλλως

7 (Ὅσοι φιλοσ.) Τὸ τῆς σκεπτικῆς οἰκας, ὦ Λυκίτε, ληρεῖν. ἵπαι γὰρ καὶ οὐκ ἀκαταληψίαν προσβύουσα ἐπιπικριτοὶ ματαιολογεῖ τὸ ἀληθές. παρὶσον πάντες ἄνθρωποι καὶ τῇ τῶν λόγων ἰσοσθενείᾳ διόμενοι τοῦ ἐπικριτοῦτος. ἀνθρώπων δὲ τοῦτέ φησιν ἀμύχανοι γινώσκειν καὶ ὅτι

οὐδεὶς ἀνθρώπων ἀδιάτρεπτος γνώμης ἀληθούς. ἀλλὰ καὶ γὰρ φησὶν. ἵπαι καὶ αὐτὸς σὺ, ὁ ταῦτα λήρων ἄνθρωπος, ἐν μίρει καὶ σὺ τῆς σῆς παραπολῇ ἀκρίβολογίας, καὶ τὸ μηδὲν λογισθεῖς παρὰ γὰρ τοῖς τοῦτον ἔχουσι. καὶ οὕτως τοῖς οὐκ αἰσίοις ἀλώσθαι περὶ τοῖς. Μ.

sciunt, & experti sunt omnia? Si quis enim talis est, sufficit mihi unus etiam, nec iam multis opus fuerit. Si vero nescientes dicas, nihil me ipsorum multitudo ad credendum adducet, dum aut nihil, aut unum modo cum sciant, pronuntiabunt de omnibus.

Herm. Solus autem tu verum vidisti, reliqui amentes omnes, quotquot philosophantur.

Lyc. Calumniaris me, Hermotime, quasi ego usquam me praeponam reliquis, aut omnino in scientibus collocem, nec recordaris eorum, quae dixi, non contendens ipse scire verum praeter reliquos, sed cum omnibus ignorare illud confessus.

Herm. Sed, Lycine, illud forte consentaneum rationi,

ἐλέσθαι τὸ βέλτιον, ἢ οὕτως, εὐλογον ἴσως. τὸ δὲ τῇ
 πείρᾳ ἐκάστη τοσαῦτα ἔτη ἀποδίδοναι, παγγέλειον,
 ὥσπερ οὐχ οἷόν τε ὃν ἀπ' ὀλίγων καταμαθεῖν τὰ πάντα.
 ἐμοὶ δὲ καὶ πάνυ ῥάδιον εἶναι δοκεῖ τὸ τοιοῦτον, καὶ οὐ
 πολλῆς διατριβῆς δεόμενον. Φασὶ γέ τοι τῶν πλαστῶν
 τινὰ, Φειδίαν οἶμαι, ὄνυχά μόνον λέοντος ἰδόντα, ἀπ'
 ἐκείνου ἀναλελογίσθαι ἡλίκος ἂν ὁ πᾶς λέων γένοιτο,
 κατ' ἀξίαν τοῦ ὄνυχος ἀναπλασθεῖς· καὶ σὺ δέ, ἢν τις
 σοι χεῖρα μόνην ἀνθρώπου δείξῃ, τὸ ἄλλο σῶμα κατα-
 καλύψας, εἴσῃ, οἶμαι, αὐτίκα ὅτι ἀνθρωπός ἐστι τὸ
 κεκαλυμμένον, καὶ μὴ τὸ πᾶν σῶμα ἰδῆς. καὶ τοίνυν
 τὰ μὲν κεφαλαίωδῃ, ὧν ἅπαντες λέγουσι, ῥάδιον κα-
 ταμαθεῖν ἐν ὀλίγῳ μορίῳ ἡμέρας, τὸ δ' ὑπερακριβές
 τοῦτο, καὶ μακρὰς τῆς ἐξετάσεως δεόμενον, οὐ πάνυ
 ἀναγκαῖον ἐς τὴν αἵρεσιν τοῦ βελτίονος, ἀλλ' ἔνεστι
 κρῖναι καὶ ἀπ' ἐκείνων.

6 Ὀνυχά μόνον λέοντος.) Ἀπὸ τούτου ἡ παροιμία, ἐξ ὄνυχων ὁ λίων. V.
 eundum esse ad omnes, dicta omnium exploranda, nec ali-
 ter quam hoc modo eligendum, quod optimum est: sed
 experimento unicuique tot annos attribuerē, valde ridicu-
 lum, quasi non liceret ex paucis cognoscere omnia. Mihi
 vero etiam valde facile esse tale quidpiam videtur, nec mul-
 ta mora indigere. Dicunt certe statuariorum aliquem, Phi-
 diam puto, solo conspecto leonis ungue, ex illa portionis
 aestimatione collegisse, quantus integer leo esset, ex digni-
 tate unguis efficitur. Et tu sane, si quis manum tibi solam
 ostenderit hominis, reliquo contexto corpore, scies, puto,
 statim, hominem esse, quod tegitur, etiam si totum corpus
 non videas. Iam summa capita eorum, quae omnes dicunt,
 facile est in parva diei parte discere: illud autem nimis ex-
 quisitum, & longa exploratione indigens, ad melioris ele-
 ctionem non uniusque necessarium est, sed ex illis etiam potest
 diiudicari.

ΛΥΚ. Παπαί, ὦ Ἑρμότιμε, ὡς ἰσχυρά ταῦτ' εἶρη- 55
 κας, ἀπὸ τῶν μερῶν ἀξιῶν τὰ ὅλα εἰδέναι· καίτοι ἐγὼ
 τὰ ἐναντία ἀκούσας, μέμνημαι, ὡς ὁ μὲν τὸ ὅλον εἰ-
 δὼς, εἰδείη ἂν καὶ τὸ μέρος· ὁ δὲ μόνον τὸ μέρος, οὐκέτι
 καὶ τὸ ὅλον. οὕτω καὶ μοι τόδε ἀποκρίναι, ὁ Φειδίας ἂν
 ποτε ἰδὼν ὄνυχά λεόντος, ἔγνω ἂν ὅτι λεοντός ἐστιν, εἰ
 μὴ ἑώρακει ποτὲ λέοντα ὅλον; ἢ σὺ ἀνθρώπου χεῖρα
 ἰδὼν, ἔσχες ἂν εἰπεῖν, ὅτι ἀνθρώπου ἐστὶ, μὴ πρότερον
 εἰδὼς μὴδ' ἑωρακὼς ἀνθρώπον; τί σιγᾷς; ἢ βούλει ἐγὼ
 ἀποκρίνωμαι ὑπὲρ σοῦ τά γε ἀναγκαῖα, ὅτι οὐκ ἂν

6 ἰδὼν ὄνυχά λεόντος, ἔγνω ἂν)
 Τὸ ἰσχυρικαλλέμενον λόγον, ὅς ἐστι
 σφισματώδης, ἐπ' οὐδὲν καταστρέ-
 φει χρησιμὸν ἀναλαμβάνει. πλὴν
 ἐστὶ καὶ μερικὴ γνώσις αὐτόπιστος
 καὶ ἀληθὴς, καὶ μολὼν τοῦ καθόλου
 δυνάμει. ὡς φέρε τοῦ ἀριθμοῦ μέρη ὁ
 δύο καὶ ὁ τίσσαρα, ὁ δὲ τούτων συν-
 εκτικὸς ὁ δίκᾳ προσήκων, ὡς καὶ τοῦ
 δέκα ὁ ἑκατὼν, καὶ τούτου ὁ χίλια,
 καὶ αὐτοῦ ὁ μυρία. οὐδὲν μίνοι κα-
 λῶσι τὸν τὰ δέκα μὴ ἐπιστάμενον
 εὐδοκίαν, μὴ δὲ γινώσκον τὸν ἀριθμὸν
 ἐκ τῶν φύσεως αὐτοῖς, τοῦτο γοῦν ἐπί-
 στασθαι ἀπαργαλῆτως, ὡς μία καὶ
 μία δύο, καὶ δις δύο τίσσαρα. ὅτε
 οὐ πάνυ γινώσκον ὁ διατρέπων λόγος
 τοῖς τοιούτοις λόγον, ὡς εἰ μὴ τὸ καθό-
 λον τις εἶδη οὐδὲ τὸ κατὰ μέρος.

τούτα τῶν γὰρ ἀπὸ τῶν μερῶν, τὸ
 ὅλον συλλογίζεται, καὶ ἡ τῶν κατὰ
 μέρος ἀθροίσις πρὸς γινώσκον τοῦ καθό-
 λου λεγόμενον κατ' αὐτὴν ὑφίστα-
 μένη. ταῦτα καὶ ὁ σοφὸς ἡμῶν Ἀρι-
 στοτέλης τερτίσματα πρὸς τῶν ἐν-
 τοῦ λόγου φησὶ τὰ καθόλου. ὅτε
 καὶ ὁ τοῦ λεόντος ὄνυξ αὐτὸ τὸ μέρος
 γινώσκον ἐξ ἀναλογίας τῷ Φειδίᾳ, εἰ
 καὶ μὴ τὸ ὅλον εἶδης, τὸ γοῦν μέγε-
 θος παραστήσαι τοῦ θηρίου οὐδὲν πι-
 στεύειν ἐμποδόν, εἰ δὲ καὶ ἀναλο-
 γίαν ἀναιρησίαις, τί ἂν ἄλλοι, ἢ πρὸς
 ἀλογον σαυτὸν συνάθροισις, καὶ τῶν
 ἔργων ἀπάντων ἀνεπαίσθητον ζῆλον;
 καὶ φθόνος οὐδὲς σοι τῆς σιφῆς τού-
 τῃς ἐμπληξίας· δι' ἣν καὶ πρὸς τοὺς
 λύκους ἀποπεμφθῆσθαι ὡς λυκίους τῷ
 ὄντι καὶ ὦν καὶ καλεόμενος. V.

Lyc. Vah, Hermotime, quam firma sunt, quae dixisti,
 dum postulas, ex partibus nos cognoscere tota: ego vero
 contraria me audire memini, qui totum norit, eum nosse
 etiam partes; qui vero partem modo, eum non continuo
 scire totum. Sic illud etiam mihi responde: Phidias, unguem
 leonis videns, num leonis eum esse cognovisset, si totum
 nunquam leonem vidisset; aut hominis tu manum videns
 an posses nobis dicere, eam esse hominis, si prius neque
 novisses, neque vidisses hominem? quid taces? aut vis, ego
 pro te necessaria respondeam, te non posse, videlicet. Igi-

εἶχες; ὥστε κινδυνεύει ὁ Φειδίας ἄπρακτος ἀπεληλυθέναι, μάτην ἀναπλάσας τὸν λέοντα· οὐδὲν γὰρ πρὸς τὸν Διόνυσον, ὦ παῖ, λέγων. ἢ πῶς ταῦτ' ἐκείνοις ὅμοια; τῷ μὲν γὰρ Φειδίᾳ καὶ σοι οὐδὲν ἄλλο τοῦ γνωρίζειν τὰ μέρη αἰτίον ἦν, ἢ τὸ εἰδέναι τὸ ὅλον, ἀνδρῶπον λέγω, καὶ λέοντα· ἐν φιλοσοφίᾳ δὲ, οἷον τῇ Στωϊκῶν, πῶς ἂν ἀπὸ τοῦ μέρους καὶ τὰ λοιπὰ ἴδοις; ἢ πῶς ἂν ἀποφαινοίης
 56 καλὰ; οὐ γὰρ οἶσθα τὸ ὅλον, οὐ μέρη ἐκεῖνά ἐστιν. Ὁ δὲ Φῆς, ὅτι τὰ κεφάλαια ῥάδιον ἀκοῦσαι ἀπάσης φιλοσοφίας ἐν ὀλίγῳ μορίῳ ἡμέρας, οἷον, ἀρχὰς αὐτῶν, καὶ τέλη, καὶ τί θεοὺς οἰόνται εἶναι, τί ψυχὴν, καὶ τίνες μὲν σώματα πάντα φασί, τίνες δὲ καὶ ἀσώματα εἶναι ἀξιοῦσι, καὶ ὅτι οἱ μὲν ἡδονὴν, οἱ δὲ, τὸ καλὸν ἀγαθὸν καὶ εὐδαιμον τίθενται, καὶ τὰ τοιαῦτα· οὕτως μὲν ἀκούσαντας, ἀποφήνασθαι ῥάδιον, καὶ ἔργον οὐδὲν εἰδέναι δὲ ὅστις ὁ τάληβῃ λέγων ἐστίν, ὅρα μὴ οὐχὶ μῶριόν ἐστιν ἡμέρας, ἀλλὰ πολλῶν ἡμερῶν δέηται. ἢ τί

tur infecta re abiturus videtur tuus Phidias, efficto frustra leone, dicens, nihil hoc ad Bacchum, puer. Aut quomodo haec illis similia? Phidiae enim & tibi nulla fuit causa alia partes agnoscendi, praeter eam, quod integrum nossetis, hominem dico, & leonem. In philosophia autem, e. g. Stoicorum, quomodo ex parte cognosces etiam reliqua? aut quomodo pulchras pronuntiabis? neque enim totum nosti, cuius illae partes sunt. Quod vero dicis, capita summa philosophiae facile esse audire exigua diei parte, e. g. principia cuiusque, & fines, & quid Deos putent esse, quid animam? qui corpora esse omnia dicant, qui incorporea etiam quaedam velint esse? & quod alii quidem in voluptate, alii vero in honestate bonum ac felicitatem collocant, & similia, sic audire & reddere facile est, & labor nullus. Scire vero, quis sit ille, qui vera dicat, vide, ne non

γὰρ ἐκεῖνοι παύοντες, ὑπὲρ αὐτῶν τούτων ἑκατοντάδας
καὶ χιλιάδας βιβλίων ἕκαστοι συγγεγράψασιν, ὡς
πέισαθαι, οἶμαι, ἀληθῆ εἶναι τὰ ὀλίγα ἐκεῖνα, καὶ ἃ
σοι εἰδοκεῖ ῥάδια, καὶ εὐμαρῆ; ἤν δὲ μάντεως, οἶμαι,
δεήσει σοι κἀνταῦθα πρὸς τὴν αἵρεσιν τῶν κρείττονων, εἰ
μὴ ἀνέχῃ τὴν διατριβὴν, ὡς ἀκριβῶς ἐλέσθαι αὐτὸς
ἅπαντα, καὶ ὅλον ἕκαστον κατανοήσας· ἐπίτομος γὰρ
αὕτη γένοιτ' ἂν, οὐκ ἔχουσα περιπλοκάς, οὐδ' ἀναβο-
λάς, εἰ μετασπειλάμενος τὸν μάντιν, ἀκούσας τῶν κε-
φαλαίων ἁπάντων, σ' ὁσπιάζοι ἐφ' ἑκάστοις· ἀπαλ-
λάξει γὰρ σε ὁ θεὸς μυρίων πραγμάτων, δείξας ἐν τῷ
τοῦ ἱερέου ἥπατι ἃ τινὰ σοι αἰρετέον. Εἰ δὲ βούλει, καὶ 57
ἄλλο τι ἀπραγμονέστερον ὑποθήσομαί σοι, ὡς μὴ ἱερεῖα
καταβύης ταυτὶ, καὶ θυσιάζῃ τῷ μὴδ' ἱερέα τινὰ τῶν
μεγαλομίσθων παρακαλῆς, ἀλλ' ἐς κάλπιν ἐμβα-
λὼν γραμματεῖα, ἔχοντα τῶν φιλοσόφων ἑκάστου τοῦ-

tam pars sit diei, quam dies multos postulet. Aut quid il-
lis in mentem venit, ut de his ipsis rebus centenos mille-
nosque libros singuli conscriberent? ut persuadeant nempe,
vera esse paucula illa, quae facilia tibi videbantur & discen-
tibus obvia. Iam vero vate, puto, opus erit tibi hic etiam
ad meliorum electionem, si morae impatiens sis, qua cu-
riose considerata unaquaque re integra, eligas ipse omnia.
Compendiaria enim haec forte *via* fuerit, nihil habens per-
plexum, dilationes nullas, si haruspice advocato, dum au-
dis capita singula, extra de unoquoque consulas. Infinitis
enim te molestiis Deus liberabit, ostendens in hepate victi-
mae, quae tibi eligenda sint. Si vero vis, etiam aliud quid-
dam tibi minus etiam molestum subiiciam, ut non *maestes*
ista *sacrificia*, & hostias consulas, *sed* neque *advoces* sacer-
dotem aliquem magna mercede conducendum: *sed* conie-
ctis in urnam tabellis, singulorum nomina philosophorum

νομα, κέλευε παῖδα τῶν ἀνήβων ἀμφιβαλῆ τινα, προσ-
ελθόντα πρὸς τὴν κάλπιν, ἀνελέσθαι ὅ, τι ἀν πρώτων
ὑπὸ τὴν χεῖρα ἔλθῃ τῶν γραμματείων, καὶ τολοιπὸν
κατὰ τὸν λαχόντα ἐκείνον, ὅστις ἀν ἧ, Φιλοσόφει.

58 EPM. Ταυτὶ μὲν, ὦ Λυκῖνε, βωμολοχικὰ, καὶ οὐ
κατὰ σέ. σὺ δὲ εἶπέ μοι, ἤδη ποτὲ οἶνον ἐπρίω αὐτός;

ΛΥΚ. Καὶ μάλα πολλάκις.

ΕΡΜ. Ἄρ' οὖν περιήεις ἅπαντας ἐν κύκλῳ τοὺς ἐν τῇ
πόλει καπήλους, ἀπογευόμενος, καὶ παραβάλλων,
καὶ ἀντεξετάζων τοὺς οἶνους;

ΛΥΚ. Οὐδαμῶς.

ΕΡΜ. Χρὴ γὰρ, οἶμαί, σοι τῷ πρώτῳ χρηστῷ καὶ
ἀξίῳ ἐντυχόντι ἀποφέρεσθαι.

ΛΥΚ. Νῆ Δία.

ΕΡΜ. Καὶ ἀπὸ γε τοῦ ὀλίγου ἐκείνου γέυματος, εἴ-
χες ἀν εἰπεῖν ὅποιος ἅπας ὁ οἶνός ἐστιν;

inscripta habentibus, iube puerum impuberem patrimonium
matrimoniumque accedere ad urnam, & extrahere, quaecun-
que tabellarum prima sub manum venerit, ac deinde se-
cundum eum, cuius fors exierit, qui demum cunque fue-
rit, philosophare.

Herm. Ista quidem, Lycine, scurrilia, neque digna te.
At dic mihi, ipse unquam vinum emisti?

Lyc. Et saepe quidem.

Herm. Tum ergo circumibas circulo omnes in urbe cau-
pones, degustans & comparans, & inter se conferens vina.

Lyc. Minime vero.

Herm. Sufficit enim tibi, puto, in quod primum bonum
& dignum pretio incideris, de eo ferendum tibi curare.

Lyc. Per Iovem.

Herm. Et de parvo illo gustu dicere poteras, universum
vinum quale sit.

ΛΥΚ. Εἶχον γάρ.

ΕΡΜ. Εἰ δὲ δὴ ἔλεγες προσελθὼν τοῖς καπηλίοις, ἔπει-
δὴ κοτύλην πρίασθαι βούλομαι, δότε μοι, ὦ οὔτοι, ἐκ-
πιεῖν ὅλον ἕκαστος ὑμῶν τὸν πίθον, ὥς διὰ παντός ἐπέξ-
ελθὼν, μάθοιμι ὅστις ἀμείνω τὸν οἶνον ἔχει, καὶ ὅθεν μοι
ῶντέον· εἰ ταῦτ' ἔλεγες, οὐκ ἂν οἶε καταγελάσαι σου
αὐτούς· εἰ δὲ καὶ ἐπιπλέον ἐνοχλοῖς, τάχ' ἂν καὶ
προσχέαι τοῦ ὕδατος;

ΛΥΚ. Οἶμαι ἔγωγε, καὶ δίκαιά γ' ἂν πάθοιμι.

ΕΡΜ. Κατὰ ταῦτα δὴ καὶ ἐν Φιλοσοφίᾳ· τί δὲ ἐκ-
πιεῖν τὸν πίθον, δυναμένους ἀπ' ὀλίγου τοῦ γεύματος εἰ-
δέναι ὁποῖον τὸ πᾶν ἐστίν;

ΛΥΚ. Ὡς ὀλισθηρὸς εἶ, ὦ Ἑρμότιμε, καὶ διαδιδρά- 59
σκεις ἐκ τῶν χειρῶν, πλὴν ἄλλ' ὦνῃσάς γε· οἰόμενος γὰρ
ἐκπεφευγῆναι, ἐς τὸν αὐτὸν κύρτον ἐμπέπτωκας.

ΕΡΜ. Πῶς τοῦτ' ἔφη;

Lyc. Poteram enim.

Herm. Si vero accedens ad caupones diceres, quando-
quidem emere vini heminam volo, dare mihi, o isti, cbi-
bere totum quisque dolium, ut, ubi per omnes iero, intel-
ligam, quis melius vinum habeat, & unde mihi emendum
sit. Haec si dicas, non putas, te ab illis derisum iri: si vero
molestus esse pergas, forte etiam aqua iri perfusum?

Lyc. Equidem arbitror: nec fiat mihi iniuria.

Herm. Eadem igitur philosophiae ratio. Quid ebibere do-
lium opus est, cum possimus de parvo gustu scire, quale
sit universum?

Lyc. Quam lubricus es, Hermotime, & inter manus ef-
fugis? Quin tu adiuvisti me! dum enim effugisse te putas,
in nassam eandem incidisti.

Herm. Quid ita?

ΛΤΚ. Ὅτι αὐθομολογούμενον πρᾶγμα λαβὼν, καὶ γνῶριμον ἅπασι, τὸν οἶνον, εἰκάζεις αὐτῷ τὰ ἀνομοιότατα, καὶ περὶ ὧν ἀμφοισβητοῦσιν ἅπαντες ἀθανῶν ὄντων· ὥστε ἔγωγε οὐκ ἔχω εἰπεῖν καθότι σοι ὅμοιος φιλοσοφία καὶ οἶνος εἴη, ἄρα κατὰ τοῦτο μόνον, ὅτι καὶ φιλόσοφοι ἀποδίδονται τὰ μαθήματα, ὥσπερ οἱ κάπηλοι, περασάμενοι γε οἱ πολλοὶ, καὶ δολώσαντες, καὶ κακομετροῦντες· οὕτως δ' ἐπισκοπήσωμεν ὅ, τι καὶ λέγεις· τὸν οἶνον φῆς τὸν ἐν τῷ πύθῳ ὅλον αὐτὸν αὐτῷ ὅμοιον εἶναι, καὶ μὰ Δί', οὐδὲν ἄτοπον· ἀλλὰ καὶ εἴ τις γεύσαιοτο ἀρυσάμενος ὀλίγον ὅσον αὐτοῦ, εἴσεσθαι αὐτίκα ὁποῖος ἅπας ὁ πύθος ἐστίν, ἀκόλουθον καὶ τοῦτο, καὶ οὐδὲν ἂν ἔγωγέ τι ἀντεῖπω. ὅρα δὴ καὶ τὸ μετὰ τοῦτο, φιλοσοφία, καὶ οἱ φιλοσοφοῦντες, οἶον ὁ διδάσκαλος ὁ σός, ἄρα ταῦτα πρὸς ὑμᾶς λέγει ὁσημέραι, καὶ περὶ τῶν αὐτῶν, ἢ ἄλλα ἄλλοτε; πολλὰ γάρ ἐστι, πρόδηλον, ὧ ἑταῖρε· ἢ οὐκ ἂν εἰκὸς ἔτι παρέμενες αὐτῷ κατὰ

Lyc. Quod rem, quae ipsa se satis prodit, & notam omnibus, vinum, sumis, eique affimilas dissimillima, de quibus nempe disputent omnes, cum sint obscura. Itaque non habeo dicere, qua re tibi similis philosophia & vinum sit. Numquid in hoc solo, quod etiam philosophi vendunt doctrinas, ut caupones, multi etiam interpolant, & adulterant, & male metiuntur? Ita vero inspiciamus, quod dicis. Ais vinum in dolio universum simile sibi esse, nec profecto id absurdum; sed etiam si quis haustum vel tantillum illius guster, illum statim sciturum, quale totum sit dolium: consequens hoc etiam, neque quidquam equidem contra dixero. Sed iam vide etiam, quod sequitur. Philosophia & philosophi, v. g. magister tuus, utrum eadem vobis dicit quotidie, & de iisdem, an alias alia? Multa enim sunt. Manifestum id quidem, amice: alioquin probabile non fuerit,

τὸν Ὀδυσσεῖα περινοστών, καὶ περιπλανώμενος, εἰ τὰ αὐτὰ ἔλεγεν, ἀλλ' ἀπέχρη ἂν σοι καὶ ἀπαξ ἀκούσαντι.

ERM. Πῶς γὰρ οὗ;

60

ΛΤΚ. Πῶς οὖν οἶόν τέ σοι ἦν, ἀπὸ τοῦ πρώτου γεύματος εἰδέναι τὰ πάντα; οὐ γὰρ τὰ αὐτά γε, ἀλλ' αἰετ' ἕτερα καινὰ ἐπὶ καινοῖς ἐλέγετο, οὐχ ὥσπερ ὁ οἶνος αἰετ' ὁ αὐτός ἦν. ὥστε, ὦ ἐταῖρε, ἦν μὴ ὅλον ἐκπίης τὸν πίον, καὶ ἄλλως, μεθύων περιήεις; ἀτεχνῶς γὰρ ἐν τῷ πυθμένι δοκεῖ μοι ὁ θεὸς κατακρύψαι τὸ φιλοσοφίας ἀγαθὸν ὑπὸ τὴν τρύγα αὐτήν. δεήσει οὖν ὅλον ἐξαντλήσαι ἐς τέλος, ἢ οὐπότ' ἂν εὖροις τὸ νεκτάρειον ἐκεῖνο πόμα, οὐ πάλαί διψῇ μοι δοκεῖς. σὺ δὲ οἶε τὸ τοιοῦτον αὐτὸ εἶναι, ὡς εἰ μόνον γεύσαιο αὐτοῦ, καὶ σπάσαιο μικρὸν ὅσον, αὐτίκα σε πάνσοφον γενησόμενον, ὥσπερ Φασὶν ἐν Δελφοῖς τὴν πρόμαντιν, ἐπειδὴν πῖν' τοῦ ἱεροῦ νάματος, ἐνθεν εὐθὺς γίγνεσθαι, καὶ χρᾶν τοῖς προσιοῦσιν.
2 Ἀπίχρη) Ἡρμ. V.

te apud illum mansisse, Ulyssis illius instar circumeuntem & oberrantem, si eadem diceret, sed semel audisse tibi sufficeret.

Herm. Qui enim possit res habere aliter?

Lyc. Quomodo igitur potuisti de primogustu nosse omnia? Neque enim eadem profecto, sed alia semper nova super nova dicebantur; non, quemadmodum vinum, semper idem erat. Itaque, sodalis, nisi totum ebibas dolium, etiam temere ebrius oberraveris. In ipso enim plane fundo videtur mihi Deus occultasse bonum philosophiae, sub ipsas faeces. Oportebit igitur totum ad finem usque exhaustire, aut nunquam invenias nektareum illum, quem olim sitire mihi videris, potum. Tu autem putas, tale hoc esse, ut, si modo gustes illud, & paulum quiddam haurias, continuo sapientiae omnis consultus fias, ut Delphis aiunt antistitam, cum de sacro fonte biberit, Deo statim plenam fieri, & respondere accedentibus. Sed non ita se res habere vi-

61 ἀλλ' οὐχ οὕτως ἔχειν ἔοικε. σύγ' οὖν ὑπὲρ ἡμῖσι τοῦ
 πίθου ἐκπεπωκώς, ἐνάρχεσθαι ἔτι ἔλεγες. Ὅρα τοίνυν
 μὴ τῷδε μᾶλλον Φιλοσοφία ἔοικεν. ὁ μὲν γὰρ πίθος, ἔτι
 μενέτω σοι, καὶ ὁ κᾶπλος, ἐνέττω δὲ μὴ οἶνος, ἀλλὰ
 πανσπερμία τις πυρὸς ὑπεράνω, καὶ μετὰ τοῦτο κύα-
 μοι, εἴτα κριθαί, καὶ ὑπὸ ταύταις, Φακοί, εἴτα ἐρέ-
 βινθοι, καὶ ἄλλα ποικίλα πρὸς. εἰ δὴ σὺ ὠνήσασθαι
 ἐβέλων τῶν σπερμάτων, καὶ ὅς ἀτελὼν τοῦ πυροῦ, οὐ-
 περ ἦν, ἀνέδωκέ σοι δεῖγμα ἐς τὴν χεῖρα, ὡς ἰδοῖς, ἄρα
 οὖν ἔχοις ἂν εἰπεῖν εἰς ἐκεῖνο ἀποβλέπων, εἰ καὶ οἱ ἐρέ-
 βινθοι καθαροὶ, καὶ οἱ Φακοὶ εὐτακεῖς, καὶ οἱ κύαμοι
 οὐ διάκενοι;

ERM. Οὐδαμῶς.

LYC. Οὐ τοίνυν οὐδὲ Φιλοσοφίαν ἀπὸ ἐνός, ὧν Φήσῃς
 τις τοῦ πρώτου, μάθοι ἂν ἅπασαν ὁποῖα ἐστίν· οὐ γὰρ
 ἓν τι ἦν, ὥσπερ ὁ οἶνος, ὥπερ σὺ αὐτὴν ἀπεικάζεις,

detur. Itaque ipse tu, epoto iam ultra dimidium dolio, te
 circa initia adhuc esse dicebas. Vide igitur, ne huic potius
 similis videatur philosophia, quod dicam. Maneat enim ad-
 huc dolium, & mercator. Inesto autem non iam vinum,
 sed feminum quaedam omnigena congeries, triticum su-
 pra, deinde faba, tum hordeum, sub his lentescens, deinde ci-
 cer, & alia insuper varia. Si igitur tu emturus esses de semi-
 nibus, & ille de tritico auferens aliquid, ubi illud erat, spe-
 cimen tibi in manum daret, ut videas; numquid igitur pos-
 ses illo inspecto videre, an etiam purum cicer, mollis ad
 coquendum lens, & fabae non cassae?

Herm. Nequaquam.

Lyc. Ergo neque philosophiam ab uno aliquo, quod
 primum quis dixerit, universam didiceris, qualis sit. Neque
 unum aliquid erat, ut vinum, cui tu illam assimilas, &
 similem esse gustui postulas: at illam plane diversum quid

ἀξίων ὁμοίαν εἶναι τῷ γεύματι. τὸ δὲ ἑτεροῖόν τι ᾧ ὄθῃ, οὐ παρέργου τῆς ἐξετάσεως δεόμενον. οἶνον μὲν γὰρ Φαῦλον πρίασθαι, ἐν δυῶν ὀβολοῖν ὁ κίνδυνος, αὐτὸν δὲ τινα ἐν τῷ συρφετῷ παραπολεῖσθαι, ὡς καὶ αὐτὸς ἐν ἀρχῇ ἔφησθα, οὐ μικρὸν εἶναι κακόν· ἄλλως τε, ὁ μὲν ὅλον ἀξίων ἐκπιεῖν τὸν πίθον, ὡς κοτύλην πρίατο, ζημιῶσαι ἂν τὸν κάπηλον, οὕτως ἀπίθانا γεύομενος· Φιλοσοφία δὲ, οὐδὲν ἂν τοιοῦτο πάθοι, ἀλλὰ καὶ ὅτι πάμπολλα πῆγς, οὐδὲν ἐλάττων ὁ πίθος γίγνεται, οὐδὲ ζημιώσεται ὁ κάπηλος. ἐπιρρεῖ γὰρ κατὰ τὴν παροιμίαν τὸ πρᾶγμα, ἐξαντλούμενον ἐς τὸ ἔμπαλιν ἢ ὁ τῶν Δαναῶν πίθος. ἐκείνος μὲν γὰρ τὸ ἐμβαλλόμενον οὐ συνεῖχεν, ἀλλὰ διέρρει εὐθύς· ἐντεῦθεν δὲ, ἣν ἀφέλῃς τι, πλεῖον τὸ λοιπὸν γίγνεται. Ἐβέλω δέ σοι καὶ ἄλλο ὅμοιον εἰπεῖν 62

Φιλοσοφίας περὶ γεύματος, καὶ μή με νομίσης βλασφημεῖν περὶ αὐτῆς, ἣν εἶπω ὅτι Φαρμάκῳ ὀλεθρίῳ ἔοικε.

10 Ἐπιρρεῖ γὰρ κατὰ τὴν παροιμίαν) Ἄλλοι μὲν ἐξαντλοῦμεν, ἢ ὅτι περιτρίβει, τούτου ἡ παροιμία. V.

16 Ὅτι φαρμάκῳ) Ὅτι ἡ φιλοσοφία φαρμάκῳ ὀλεθρίῳ ἔοικε. V.

esse apparuit, quod exploratione non perfunctoria indigeat. Vinum enim malum emere periculo duorum obolorum constat: ipsum vero aliquem in colluvione perire cum ceteris, ipse initio dicebas non parvum esse malum. Ceterum ille, qui totum ebibere dolium postulet, ut deinde emat heminam, cauponem damno illa absurda sua gustatione auxerit: philosophiae autem nihil tale usu venit; sed quantumcunque biberis, nihilo minus plenum fit dolium, neque damnum ad cauponem pervenit. Adfluit enim, quod in proverbio est, res illa, quo magis exhauritur, contraria ratione illi Danaïdum dolio: illud enim, quidquid infunderetur, non continebat, quin statim diffunderet; hic autem, si quid abstuleris, plus fit quod superest. Volo autem aliud quoque de gustu philosophiae simile dicere: neque maledicere me putaveris, si veneno illam pernicioso similem di-

κεν, οἷον κωνεΐω, ἢ ἀκονίτω, ἢ ἄλλω τῶν τοιούτων. οὐδὲ γὰρ ταῦτα, ἐπεὶ περ θανατηφόρα ἐστὶν, ἀποκτείνει αὐτὸν εἴ τις ὀλίγον ὅσον ἀκαριαῖον ἀποξύσας αὐτῶν, ἀκρω τῶ ὄνυχι ἀπογεύσαιοτο, ἀλλὰ ἦν μὴ τοσοῦτον ὅσον χρὴ, καὶ ὅπως, καὶ ξὺν οἷς, οὐκ ἂν ἀποθάνοιο προσενεγκάμενος· σὺ δὲ ἡξίους τοῦλάχιστον ἐξαρκεῖν, ὥς ἀποτελέσαι τῇ τοῦ ὅλου γνῶσιν.

- 63 ERM. Ἔστω ταῦτα ὡς βούλει, Λυκῖνε. τί οὖν ἑκατὸν ἔτη χρὴ βιῶναι, καὶ τοσαῦτ' ὑπομεῖναι πράγματα; ἢ οὐκ ἂν ἄλλως φιλοσοφῆσαιμεν;

ΛΥΚ. Οὐ γὰρ, ὦ Ἑρμότιμε· καὶ δεινὸν οὐδέν, εἴ γε ἀληθῆ ἔλεγες ἐν ἀρχῇ, ὡς ὁ μὲν βίος βραχύς, ἡ δὲ τέχνη μακρὴ· νῦν δὲ οὐκ οἶδ' ὅ, τι παθὼν, ἀγανακτεῖς, εἰ μὴ αὐθιμηρὸν ἡμῖν πρὶν δῦναι ἥλιον, Χρύσιππος, ἢ Πλάτων, ἢ Πυθαγόρας γένοιο.

ERM. Περιέρχῃ με, ὦ Λυκῖνε, καὶ συνελαύνεις ἐς

xero, ut cicutae, vel aconito, aut alii ex eo genere. Neque enim haec, mortifera quantumvis, interficiant, si quis minutissimum quiddam & individuum, summo inde ungue abrasum degustet: sed nisi tantum, quantum opus est, & quomodo, & cum quibus; non moriatur, qui sumserit. Tu autem postulabas minimam particulam sufficere, ad perficiendam totius cognitionem.

Herm. Sint ista, uti vis, Lycine. Quid igitur? centumne annos vivere oportet, & tot sustinere molestias, aliter philosophari non licet?

Lyc. Non, Hermotime: neque id intolerabile putandum, siquidem vere dixisti ab initio, vitam brevem esse, artem autem longam. Nunc vero, nescio qua causa, indignaris, si non eodem die nobis ante solis occasum, Chrysippus, aut Plato, aut Pythagoras fias.

Herm. Circumvenis me, & in angustias cogis, nulla a

στένον, οὐδὲν ὑπ' ἐμοῦ δεινὸν παθὼν, ὑπὸ Φθόγου δηλαδὴ, ὅτι ἐγὼ μὲν προὔκοπτον ἐν τοῖς μαθήμασι, σὺ δὲ ὠλήγῳρησας ἑαυτοῦ, τηλικούτος ὢν.

ΛΥΚ. Οἷσθ' οὖν ὃ δράσεις; ἐμοὶ μὲν, ὥσπερ κορυβαντιῶντι, μὴ πρόσσεχε τὸν νοῦν, ἀλλ' ἔα ληρεῖν· σὺ δ' ὡς ἔχεις, προχώρει ἐς τὸ πρόσθεν τῆς ὁδοῦ, καὶ πέραινε κατὰ τὰ ἐξ ἀρχῆς σοι δεδογμένα περὶ τούτων.

ΕΡΜ. Ἄλλ' οὐκ ἔας σὺ βίαιος ὢν αἰρεῖσθαι τι, ἢ μὴ πειραδῶ ἀπάντων.

ΛΥΚ. Καὶ μὴν εὖ εἰδέναι χρὴ, ὡς οὐκ ἂν ποτε ἄλλο εἴποιμι. βίαιον δὲ λέγων ἐμὲ, ἀναίτιον δοκεῖς μοι κατὰ τὸν ποιητὴν αἰτιάσθαι αὐτόν, ἔστ' ἂν μὴ ἕτερός σοι λόγος συμμαχήσας, ἀφέληται τῆς βίας, ἥδη ἀγόμενον. ἰδοὺ γέ τοι καὶ τάδε πολλῶ βιαιότερα Φαίη ἂν σοι ὁ λόγος· σὺ δ' ἐκείνον παρῆς, ἐμὲ ἴσως αἰτιάσῃ.

me affectus iniuria, prae invidia scilicet, quod ego progressus aliquo usque sum in doctrina, tu vero, id aeratis homo, te neglexisti.

Lyc. Scis ergo, quid facias? Mihi quidem, ut parum fanae mentis homini noli animum advertere, sed delirare me finito: tu vero, ut habes, perge viam, &c, ut ab initio tibi visum est de rebus hisce, ita perfice.

Herm. Sed tu, violentus homo, non pateris eligere me quidquam, nisi exploratis ante omnibus.

Lyc. Atqui bene noris, nunquam aliud me dicturum. Cum vero violentum me vocas, innocentem videris mihi, ut est apud poetam, accusare, qui ipse, donec alia ratio tibi succenturiata a vi me liberet, iam auferatur. Ecce enim ista multo iam violentiora dixerit tibi ratio. Tu vero, illa omissa, me forte accusabis.

ΕΡΜ. Τὰ ποῖα; Θαυμάζω γὰρ εἶπαι ἄρρητον καταλέλειπται αὐτῶ.

- 64 ΛΥΚ. Οὐχ ἱκανὸν εἶναί φησι, τὸ πάντα ἰδεῖν καὶ διεξελθεῖν δι' αὐτῶν, ὥς ἔχειν ἤδη ἐλέσθαι τὸ βέλτιστον, ἀλλ' ἔτι τοῦ μεγίστου ἐνδεῖν.

ΕΡΜ. Τίνος τούτου;

ΛΥΚ. Κριτικῆς τινος, ᾧ Θαυμάσιε, καὶ ἐξεταστικῆς παρασκευῆς, καὶ νοῦ ὀξέος, καὶ διανοίας ἀκριβοῦς, καὶ ἀδεκάστου, οἷαν χρὴ εἶναι τὴν περὶ τῶν τηλικούτων διακασούσαν ἢ μάτην ἂν ἅπαντα ἐωραμένα εἴη. ἀποδοτέον οὖν φησι, καὶ τῷ τοιούτῳ χρόνον οὐκ ὀλίγον, καὶ προβέμενον ἅπαντα εἰς μέσον, αἰρεῖσθαι διαμέλλοντα, καὶ βραδύνοντα, πολλάκις ἐπισκοποῦντα· μήτε ἡλικίαν τοῦ λέγοντος ἐκάστου, μήτε σχῆμα, ἢ δόξαν ἐπὶ σοφίᾳ αἰδούμενον, ἀλλὰ κατὰ τοὺς Ἀρεοπαγίτας αὐτὸ ποιοῦντα, οἱ ἐν νυκτὶ καὶ σκότῳ δικάζουσιν, ὥς μὴ ἐς τοὺς λέ-

Herm. Quae? Miror enim, si quid indictum ei praetermissum sit.

Lyc. Negat ratio, sufficere, si per nos videamus & persequamur omnia, ad hoc, ut iam eligere, quod optimum est, queamus; sed eo, quod maximum est, adhuc opus esse.

Herm. Quonam illo?

Lyc. Iudicandi quodam & explorandi apparatu, ingenio acuto, intelligentia accurata & incorrupta, qualem nimirum oportet esse, quae tantis de rebus iudicatura sit: alioquin frustra omnia inspecta fuerint. Tribuendum ergo, ait, huic etiam tempus non parvum, &, in medium propositis omnibus, electionem ita faciendam, ut multum cuncteris, teque sustineas, ac saepe consideres; nec aetatem uniuscuiusque, qui dicunt, neque habitum, aut gloriam sapientiae reverearis, sed ut Areopagitarum more hoc agas, qui noctu & in tenebris iudicant, ne ad hos, qui dicunt, sed ad

γιντας, ἀλλ' ἐς τὰ λεγόμενα ἀποβλέποιν, καὶ τότε ἤδη ἐξέσται σοι βεβαίως ἐλόμενῳ φιλοσοφεῖν.

ΕΡΜ. Μετὰ τὸν βίον Φῆς. ἐκ γὰρ τούτων, οὐδενὸς ἀνθρώπων βίος ἐξαρκέσειεν ἂν ὡς ἐπὶ πάντα ἐλθεῖν, καὶ ἑαστον ἀκριβῶς ἐπιθεῖν, καὶ ἐπιδόντα κρίναι, καὶ κρίναιτα ἐλέσθαι, καὶ ἐλόμενον φιλοσοφῆσαι. μόνως γὰρ ὅθι οὕτως εὐρεθῆναι Φῆς τὰληθές, ἄλλως δὲ οὐ.

ΛΥΚ. Ὅκνῳ γὰρ σοι εἰπεῖν, ὦ Ἑρμότιμε, ὅτι οὐδὲ 65 τοῦτό πω ἱκανόν, ἀλλ' ἔτι μοι δοκοῦμεν λεληθῆναι ἡμᾶς αὐτοὺς, οἴομενοι μὲν τι εὐρηκέναι βεβαίον, εὐρόντες δὲ οὐδέν, ὥσπερ οἱ ἀλιεύοντες πολλάκις καθέντες τὰ δίκτυα, καὶ βάρους τινὸς αἰσθόμενοι, ἀνέλκουσιν, ἰχθύς παμπόλλους γε περιβεβληκέναι ἐλπίζοντες, εἴτα ἐπειδὴν κάμωσιν ἀνασπῶντες, ἢ λίθος τις ἀποφαίνεται αὐτοῖς, ἢ κεράμιον, ψάμμῳ σεσαγμένον· σκόπει μὴ καὶ ἡμεῖς τι τοιούτου ἀνεσπᾶκαμεν.

ea, quae dicuntur, respiciant: tum demum licere, post firmam electionem, philosophari.

Herm. Post hanc vitam nempe. Quantum enim audio, nullius hominum vita suffecerit, ut ad omnes veniamus, & unumquemque accurate inspiciamus, inspectum iudicemus, eligamusque iudicatum, atque electione facta philosophemur. Hac enim sola ratione inveniri verum ais, alia minime.

Lyc. Piget enim tibi dicere, Hermotime, ne illud quidem iam satis esse, sed nos videri per imprudentiam putasse firmum. quiddam a nobis inventum, invenisse autem nihil: uti piscatores saepe submissis retibus pondus quoddam sentientes, extrahunt, pisces se quamplurimos comprehendisse rati; deinde, cum multo labore extraxerunt, aut lapis illis apparet, aut figlinum vas arena impletum. Vide, ne nos quoque tale quid extraxerimus.

ΕΡΜ. Οὐ μανθάνω τί σοι τὰ δίκτυα ταῦτα βούλεται· ἀτεχνῶς γάρ με περιβάλλεις αὐτοῖς.

ΛΥΚ. Οὐκοῦν πειρᾷ διεκδῦναι· σὺν θεῷ γὰρ εἶσθαι νῆιν, εἰ καὶ τις ἄλλος· ἐγὼ γὰρ καὶ ἐφ' ἅπαντας ἔλθωμεν πειρώμενοι, καὶ τοῦτο ἐργασώμεθά ποτε, οὐδέπω οὐδὲ τοῦτο δῆλον ἔσσεσθαι νομίζω, εἰ τις ἐξ αὐτῶν ἔχει τὸ ζητούμενον, ἢ πάντες ὁμοίως ἀγνοοῦσι.

ΕΡΜ. Τί Φῆς; οὐδὲ τούτων τις πάντως ἔχει;

ΛΥΚ. Ἄθλητον· ἢ σοι ἀδύνατον δοκεῖ ἅπαντας ψεύδεσθαι, τὸ δ' ἀληθές, ἄλλό τι εἶναι πρὸς μηδενὸς αὐτῶν πω εὐρημένον.

66 ΕΡΜ. Πῶς οἴοντες;

ΛΥΚ. Οὕτως· ἔστω γὰρ ὁ μὲν ἀληθὲς ἀριθμὸς ἡμῖν, εἴκοσιν. οἶον, καάμους τις εἴκοσιν ἐς τὴν χεῖρα λαβὼν, ἐπικλεισάμενος, ἐρωτάτω δέκα τινὰς, ὅποσοι εἰσὶν οἱ κύαμοι ἐν τῇ χειρὶ αὐτοῦ, οἱ δ' εἰκάζοντες, ὁ μὲν ἑπτὰ,

Herm. Non assequor, quid illa sibi retia velint: plane enim illis me comprehendis.

Lyc. Exire igitur tenta. Dei enim virtute, si quis alius, natate didicisti. Ego enim, etiam cum tentando per omnes i-verimus, idque perfecerimus aliquando, nondum puto neque id ipsum planum futurum, habeatne aliquis eorum id, quod quaerimus, an similiter omnes ignorent.

Herm. Quid ais? neque horum quisquam omnino illud habet?

Lyc. Obscurum: nisi forte fieri non posse putas, ut fallantur omnes, verumque aliud plane quiddam sit, a nullo dum illorum inventum.

Herm. Qui fieri illud possit?

Lyc. Ita. Sit enim verus nobis numerus, viginti. Verbi causa fabas aliquis viginti manu sumens, ea clausa interroget decem homines, quot sint in manu sua fabae? at illi

ὁ δὲ πέντε, ὁ δὲ τριάκοντα λεγέτωσαν, ὁ δὲ τις δέκα, ἢ πεντεκαίδεκα, καὶ ὅλως ἄλλος ἄλλον τινὰ ἀριθμόν. ἐνδέχεται μέντοι καὶ κατὰ τύχην τινὰ ἀληθεῦσαι, ἥ γάρ;

ERM. Ναί.

ΛΥΚ. Οὐ μὴν οὐδὲ τοῦτο ἀδύνατον, ἅπαντας ἄλλον ἄλλους ἀριθμούς εἰπεῖν, τοὺς ψευδεῖς, καὶ οὐκ ὄντας; μηδένα δὲ αὐτῶν φάναι, ὅτι εἴκοσιν ὁ ἀνὴρ κυάμους ἔχει ἢ τί Φῆς;

ERM. Οὐκ ἀδύνατον.

ΛΥΚ. Κατὰ ταῦτα τοίνυν ἅπαντες μὲν οἱ φιλοσοφῶντες τὴν εὐδαιμονίαν ζητοῦσιν ὁποῖόν τι ἐστὶ, καὶ λέγουσιν ἄλλος ἄλλό τι αὐτὴν εἶναι, ὁ μὲν, ἡδονὴν, ὁ δὲ, τὸ καλόν, ὁ δὲ, ὅσα ἕτερα φασὶ περὶ αὐτῆς. εἰκὸς μὲν οὖν καὶ τούτων ἐν τι εἶναι τὸ εὐδαιμόν· οὐκ ἀπεικὸς δὲ καὶ ἄλλο τι παρ' αὐτὰ πάντα καὶ εἰκάμεν ἡμεῖς ἀνάπαλιν ἢ ἐχρῆν, πρὶν τὴν ἀρχὴν εὔρεῖν, ἐπείγεσθαι πρὸς

divinantes dicant unus septem, alius quinque, alius triginta, alius decem aut quindecim, & in universum alium alius numerum. Fieri quidem potest, ut aliquis forte quadam verum dicat. Nonne ita est?

Herm. Est sane.

Lyc. Verum enimvero neque illud non potest accidere, ut omnes, alium alii, numeros falsos dicant, non veros, nemo autem illorum dicat, viginti fabas virum habere. Aut quid ais?

Herm. Fieri sic posse.

Lyc. Eadem ratione igitur philosophi omnes felicitatem quaerunt, qualis sit, & eam dicunt alius in alia re inesse, unus quidem in voluptate, alius in honesto, alii alia omnia de ea dicunt. Veri igitur simile est, horum unum quoddam esse summum bonum; sed nec abhorret, esse quiddam praeter illa omnia. Itaque videmur nos, contra quam oportet

τὸ τέλος. ἔδει δ' οἶμαι, πρότερον Φανερὸν γενέσθαι, ὅτι ἔγνωσται τάλῃθες, καὶ πάντως ἔχει τις αὐτὸ εἰδώς τῶν Φιλοσοφούντων· εἶπα μετὰ τοῦτο, τὸ ἐξῆς ἂν ᾦν ζητῆσαι, ὃ πειστέον ἐστίν.

ERM. Ὡστε, ὦ Λυκίῃ, τοῦτο Φῆς, ὅτι οὐ δ' ἂν διὰ πάσης Φιλοσοφίας χωρήσωμεν, οὐδὲ τότε πάντως ἔσομεν τάλῃθες εὐρεῖν.

ΛΥΚ. Μὴ ἐμὲ, ὦ γὰρ, ἐρώτα, ἀλλὰ τὸν λόγον αὐθις αὐτόν· καὶ ἴσως ἂν ἀποκρίναιτό σοι ὅτι οὐδέπω, ἐστ' ἂν ἀσθλον ἦ, εἰ ἐν τῇ τούτων ἐστίν, ὧν οὗτοι λέγουσιν.

67 ERM. Οὐδέποτε ἄρα ἐξ ὧν σὺ Φῆς, εὐρήσομεν, οὐδὲ Φιλοσοφήσομεν, ἀλλὰ δεήσει ἡμᾶς ἰδιώτην τινὰ βίον ζῆν, ἀποστάντας τοῦ Φιλοσοφεῖν. τοῦτο συμβαίνει γε ἐξ ὧν Φῆς ἀδύνατον εἶναι Φιλοσοφῆσαι, καὶ ἀνέφικτον ἀν-

7 Τάλῃθες εὐρεῖν) ἴνα καὶ εὐρη- σι; τῆς ἀνθρώπου φύσεως κατὰ σὲ τίς ἂν εὐρήσει, βδελυρότατε, ἀν- οὐδ' ὅλως ἔχουσιν τὸ κακρμῖνον καὶ θραυπος ἂν; καὶ τίς τούτῳ πιστεύ- ἀδιάπτιστον. M.

bat, initio nondum invento festinare ad finem. Oportebat autem, puto, planum ante fieri, cognitam esse veritatem, & omnino haberi illam ab uno, qui eam sciat, philosophorum: ac deinde quaerendum erat, cui illorum fides sit habenda.

Herm. Hoc igitur, Lycine, dicis, neque si per unamquamque eamus philosophiam, ne sic quidem, inquam, omnino verum nos invenire posse.

Lyc. Noli me, bone vir, interrogare, sed ipsam rursus rationem. Atque illa tibi forte respondeat, nondum hoc omnino nos posse, dum obscurum maneat, sitne aliquid eorum, quae isti dicunt.

Herm. Nunquam igitur, quantum dicis, inveniemus, neque philosophabimur, sed idiotarum nos vitam vivere oportebit, & a philosophia desistere. Hoc cogitur ex iis, quae dicis, fieri non posse, ut philosophemur, pervenire ad eam

θρώπῳ γε ὄντι. ἀξιοῖς γὰρ τὸν φιλοσοφῆσιν μέλλοντα, ἐλῆσθαι πρῶτον φιλοσοφίαν τὴν ἀρίστην· ἢ δ' αἵρεσις, οὕτω σοι ἐδόκει μόνως ἀκριβῆς ἂν γενέσθαι, εἰ διὰ πάσης φιλοσοφίας χωρήσαντες, ἐλοίμεθα τὴν ἀληθεστάτην. εἴτα λογιζόμενος ἐτῶν ἀριθμὸν, ὅσος ἐκάστη ἰκανός ἐστιν, ὑπερέξέπιπτες, ἀπομηκύνων τὸ πρᾶγμα ἐς γενεὰς ἄλλας, ὡς ὑπερήμερον γίγνεσθαι τὰληθές τοῦ ἐκάστου βίου. τελευτῶν δέ, καὶ τοῦτο αὐτὸ οὐκ ἀνευδοκίαστον ἀποφαίνεις, ἄδηλον εἶναι λέγων, εἴτε εὖρηται πρὸς τῶν φιλοσοφούντων πάλαι τὰληθές, εἴτε καὶ μή.

ΛΥΚ. Σὺ δὲ πῶς, Ἑρμότιμε, δύναιο ἂν ἐπομοσάμενος εἰπεῖν ὅ, τι εὖρηται πρὸς αὐτῶν;

ΕΡΜ. Ἐγὼ μὲν οὐκ ἂν ὁμόσαιμι.

ΛΥΚ. Καίτοι πόσα ἄλλα παρεῖδον ἐκῶν σοι, ἐξετάσας μακρᾶς καὶ αὐτὰ δεόμενα;

ΕΡΜ. Τὰ ποῖα;

68

homini nato non licere. Postulas enim, eum, qui philosophaturus sit, eligere primum philosophiam optimam. Eleatio porro ista ita demum accurata tibi videtur esse, si per omnem philosophiam euntes, eam, quae verissima est, eligamus. Deinde dum computas annorum numerum, qui unicuique *seclae* sufficiat, modum omnem excessisti, producto in alias generationes negotio, ut adeo post terminum vitae singulorum veniat demum veritas. Denique vero id ipsum quoque dubitatione non usquequaque liberum esse pronuntias, qui dicas, obscurum esse, inventane sit olim a philosophis veritas, necne.

Lyc. At tu, Hermotime, num possis iuratus dicere, eam inventam ab illis esse?

Herm. Equidem non iuraverim.

Lyc. Quam multa etiam praetervidi tibi prudens, examine longo quae & ipsa opus habeant?

Herm. Quae?

ΛΥΚ. Οὐκ ἀκούεις τῶν Στωϊκῶν, ἢ Ἐπικουρείων, ἢ Πλατωνικῶν εἶναι Φασκόντων, τοὺς μὲν, εἰδέναι τοὺς λόγους ἐκαστοὺς, τοὺς δὲ μὴ, καίτοι τάγε ἄλλα πάνυ ἀξιόπιστους ὄντας;

ΕΡΜ. Ἀληθῆ ταῦτα.

ΛΥΚ. Τὸ τοίνυν διακρίναι τοὺς εἰδότας, καὶ διαγινῶναι, ἀπὸ τῶν οὐκ εἰδόντων μὲν, Φασκόντων δὲ, οὗ σοι δοκεῖ πάνυ ἐργῶδες εἶναι;

ΕΡΜ. Καὶ μάλα.

ΛΥΚ. Δέήσει τοίνυν σὲ, εἰ μέλλεις Στωϊκῶν τὸν ἄριστον εἴσεσθαι, εἰ καὶ μὴ ἐπὶ πάντας, ἀλλ' οὖν ἐπὶ τοὺς πλείστους αὐτῶν ἐλθεῖν, καὶ πειραθῆναι, καὶ τὸν ἀμείνω προστήσασθαι διδάσκαλον, γυμνασάμενόν γε πρότερον, καὶ κριτικὴν τῶν τοιούτων δύναμιν πορισάμενον, ὥς μὴ σε λάβῃ ὁ χεῖρων προκριθεὶς. καὶ σὺ καὶ πρὸς τοῦτο ὅρα, ὅσου δεῖ τοῦ χρόνου, ὃν ἐκὼν παρήκα, δεδιὼς μὴ σὺ ἀγανακτήσης, καίτοι τό γε μέγιστόν τε ἅμα καὶ

Lyc. Nonne audis, qui se Stoicos, aut Epicureos, aut Platonicos esse dicant, eorum partim scire rationes singulas, alios non item, quamvis dignos fide ceteroquin homines?

Herm. Vera ista.

Lyc. Discernere igitur eos, qui sciunt, & dignoscere ab his, qui, cum nesciant, scire tamen se dicant, nonne operosum valde esse tibi videtur?

Herm. Valde id quidem.

Lyc. Oportebit igitur te, si optimum Stoicorum nosse volueris, si non ad omnes, ad plerumque certe illorum accedere, & tentare, & meliorem tibi magistrum eligere, instituta prius exercitatione, & iudicandi de talibus comparata facultate, ne imprudens deteriorem praeferas. Tu vero hoc etiam vide, quanto opus sit tempore, quod praetermisi volens, veritus, ne indigne ferres, licet maximum

ἀναγκαϊότατον ἐν τοῖς τοιούτοις, λέγω δὴ τοῖς ἀλήλοις τε, καὶ ἀμφοιβόλοις, ἐν τούτῳ ἐστιν, οἶμαι. καὶ μόνῃ σοι αὕτη πιστὴ καὶ βέβαιος ἐλπίς ἐπὶ τὴν ἀληθείαν τε καὶ εὗρεσιν αὐτῆς, ἄλλη δὲ οὐδ' ἥτισσιν, ἢ τὸ κρίνειν δύνασθαι, καὶ χωρίζειν ἀπὸ τῶν ἀληθῶν τὰ ψευδῆ, καὶ ὑπάρχειν σοι κατὰ τοὺς ἀργυρογνώμονας διαγιγνώσκειν ἃ τε δόκιμα καὶ ἀκίβδηλα, καὶ ἃ παρακεκομμένα· καὶ εἴ ποτε τοιαύτην τινὰ δύναμιν καὶ τέχνην πορισάμενος, ἦεις ἐπὶ τὴν ἐξέτασιν τῶν λεγομένων· εἰ δὲ μὴ, εὖ ἴσθι ὡς οὐδὲν κωλύσει σε τῆς ρίνος ἔλκεσθαι ὅς ἐκάστων, ἢ θαλλῶ προδειχθέντι ἀκολουθεῖν, ὥσπερ τὰ πρόβατα. μᾶλλον δὲ τῷ ἐπιτραπεζίῳ ὕδατι εἰκῶς ἔσῃ, ἐὼς ὅ, τι ἂν μέρος ἐλευσῇ σέ τις, ἄκρῳ τῷ δακτύλῳ ἀγόμενος· ἢ καὶ, ἢ Δία, καλάμῳ τινὶ, ἐπ' ὅχθῃ παραποταμία πεφυκότες, καὶ πρὸς πᾶν τὸ πνέον καμπτομένῳ, καὶ μικρά τις αὔρα διαφυσήσασα, διασαλεύσῃ αὐτόν.

12 Τῷ ἐπιτραπεζίῳ ὕδατι) Τῷ καὶ τῆς ἐπιφανείας ἐπανιστηκὸς τῷ ὅτι τῆς τραπέζης ἐκχεομένης, ὃ διὰ δακτύλῳ ὀχληγούντι αὐτὸ φιλεῖ τῇ ἰσότητι καὶ τὸ ἀπαρίχλι- ἔπισθαι, οὕτως φύσει ὑπάρχον καὶ τοι τῆς τραπέζης ἐπὶ χάριτος μόνον, ἀτρεμεῖν μὴ πεφυκός. V.

& maxime necessarium in talibus, obscuris inquam & ambiguis, unum hoc esse arbitrer. Ac sola tibi haec fidelis & firma spes ad veritatem inveniendam; alia vero quaecunque nulla, quam si iudicare possis & separare a veris falsa, si facultas tibi sit, qualis agentariorum, dignoscendi proba & fraudis expertia ab his, quae adulterata sunt. Et, si quando facultate illa atque arte comparata, ad eorum, quae dicuntur, examen accedas, bene habet: sin vero minus, nihil, mihi crede, obstabit, quo minus naribus traharis ab unoquoque, aut fruticem praemonstratum sequaris uti pecora. Porius vero fusae per mentem aquae similis eris, qui, quamcunque te in partem summo quis digito trahat, sequare; aut, per Iovem, enatae ad fluminis ripam arundini, ad quemvis spiritum flexae, quam & minuta quaecvis aura fla-

69 Ὡς εἴ γέ τινα εὐρῆς διδάσκαλον, ὃς ἀποδείξειας περὶ, καὶ τῆς τῶν ἀμφισβητουμένων διακρίσεως, τέχνην τινὰ εἰδώς, διδάξειέ σε, παύσῃ δηλαδὴ πράγματα ἔχων. αὐτίκα γάρ σοι τὸ βέλτιστον φανεῖται, καὶ τάλῃθες ὑπαχθὲν τῇ ἀποδεικτικῇ ταύτῃ τέχνῃ, καὶ τὸ ψεύδος ἐλεγχθήσεται, καὶ σὺ βεβαίως ἐλόμενος, καὶ κρίνας, φιλοσοφήσεις, καὶ τὴν τριπόδῃτον εὐδαιμονίαν κτησάμενος, βιώσῃ μετ' αὐτῆς, ἅπαντα συλλήβδην ἔχων τὰ ἀγαθὰ.

ERM. Εὖγε, ὦ Λυκῖνε, παραπολὺ γὰρ ταῦτ' ἀμείνω, καὶ ἐλπίδος οὐ μικρὰς ἐχόμενα λέγεις, καὶ ζητητέος ὡς εἴκειν ἡμῖν ἀνὴρ τις τοιοῦτος, διαγνωστικούς τε, καὶ διακριτικούς ποιήσων ἡμᾶς, καὶ τὸ μέγιστον ἀποδεικτικούς, ὡς τὰ γε μετὰ ταῦτα, ῥάδιον ἦδη, καὶ ἀπράγμονα, καὶ οὐ πολλῆς διατριβῆς δεόμενα. καὶ ἐγὼ γε ἦδη χάριν οἶδά σοι, ἐξευρόντι σύντομόν τινα ταύτην ἡμῖν, καὶ ἀρίστην ὁδόν.

tu suo commoveat. Itaque si quem magistrum invenias, qui de demonstratione atque dubiorum diiudicatione artem, quam norit, te doceat, laborare nimirum defines. Statim enim quod optimum est tibi apparuerit, & verum demonstrativae illi arti subiectum; mendacium veroprehendetur, tuque, firma electione facta & iudicio, philosophabere, & expetita illa voris omnibus felicitate parata, cum ea vives, bona possidens coniunctim omnia.

Herm. Euge, Lycine, multum enim ista meliora dicis, & cum spe non mediocri coniuncta, quaerendusque, ut videtur, nobis talis vir est, qui illa nos dignoscendi diiudicandique facultate instruat, & quod maximum est, demonstrandi quoque: itaque ea, quae sequuntur, facilia iam, & molestiae expertia, nec morae multae indigentia. Atque iam tibi gratiam equidem habeo, qui compendiarium hanc nobis optimamque viam inveneris.

ΛΥΚ. Καὶ μὴν οὐδέπω χάριν ἂν μοι εἰδείης εἰκότως. οὐδέν γάρ σοι ἐξευρηκῶς ἔδειξα, ὥς ἐγγυτέρω σε ποιήσιν τῆς ἐλπίδος. τὸ δὲ, πολὺ πορρώτερω γεγόναμεν, ἢ πρότερον ἦμεν, καὶ κατὰ τοὺς παροιμιαζομένους, πολλὰ μοχθήσαντες, ὁμοίως ἔσμεν.

ΕΡΜ. Πῶς τοῦτο Φῆς; πάνυ γὰρ λυπηρόν τι καὶ δύσελπι ἔρεῖν ἔοικας.

ΛΥΚ. Ὅτι, ὦ ἐταῖρε, καὶ εὖρωμεν ὑπισχνούμενόν 70
τινα εἰδέναι τε ἀποδείξιν, καὶ ἄλλον διδάξιν, οὐκ αὐτίκα, οἶμαι, πιστεύσομεν αὐτῷ, ἀλλὰ τινα ζητήσομεν τὸν κρίναι δυνάμενον, εἰ ἀληθῆ ὁ ἀνὴρ λέγει. καὶ τούτου εὐπορήσομεν, ἄδηλον ἔτι ἡμῖν, εἰ ὁ ἐπιγνώμων οὗτος οἶδε διαγιγνώσκειν τὸν ὀρθῶς κρινοῦντα, ἢ μή. καὶ ἐπ' αὐτὸν αὖθις τοῦτον, ἄλλου ἐπιγνώμονος, οἶμαι, δεῖ. ἡμεῖς γὰρ πόθεν ἂν εἰδείημεν διακρίνειν τὸν ἄριστα κρίνειν δυνάμενον; ὁρᾷς ὅποι τοῦτο ἀποτείνεται, καὶ ὥς ἀπέραν-

12 Εἰ ὁ ἐπιγνώμων) Εἰ δὲ τοῦτο, τί καὶ αἱ νῦν αὐταὶ ὑπὸ σοῦ λεγόμεναι ἀμφιβολίαι; V.

Lyc. Quin nondum debes mihi gratias: nihil enim vel inveni vel ostendi, quod spei te tuae propius admoveat. Sed multo, quam prius eramus, longius nunc absumus, & quod est in proverbio, post multum laborem, ut ante habemus.

Herm. Quid ita? videris enim triste quiddam & desperationis plenum dicturus.

Lyc. Quoniam, amice, etiamsi inveniamus aliquem, professum scire se demonstrationem, ac docere velle alios, non statim, puto, illi credemus, sed quaeremus, qui iudicare possit, an vera ille dicat? Et huius si oblata copia sit, obscurum adhuc nobis, utrum ille index dignoscere possit recte iudicaturum, necne? & ad hunc ipsum alio, arbitror, indice opus est. Nos enim unde sciamus diiudicare eum, qui iudicare possit optime? Vides, quorsum hoc pertineat,

τον γίγνεται, στήναί ποτε καὶ καταληφθῆναι μὴ δυνάμενον; ἐπεὶ καὶ τὰς ἀποδείξεις αὐτὰς, ὅσας οἶόντε εὐρίσκειν, ἀμφισβητούμενας ὄψει, καὶ μηδὲν ἐχούσας βέβαιον. αἱ γοῦν πλείσται αὐτῶν, δι' ἄλλων ἀμφισβητούμενων πείθειν ἡμᾶς βιάζονται εἰδέναι· αἱ δὲ, τοῖς πάνυ προδήλοις τὰ ἀφανέστατα συνάπτουσαι, οὐδὲν αὐτοῖς κοινωνοῦντα, ἀποδείξεις ὅμως αὐτῶν εἶναι φάσκουσιν. ὥσπερ εἴ τις οἴοιτο ἀποδείξειν εἶναι θεοὺς, διότι βωμοὶ αὐτῶν ὄντες φαίνονται. ὥστε, ὦ Ἑρμότιμε, οὐκ οἶδ' ὅπως, καθάπερ οἱ ἐν κύκλῳ θεόντες, ἐπὶ τὴν αὐτὴν ἀρχὴν καὶ ἀπορίαν ἐπανεληλύσαμεν.

71 EPM. Οἶά με εἰργάσω, ὦ Λυκῖνε, ἀνθράκας μοι τὸν θησαυρὸν ἀποφῆνας, καὶ ὡς ἔοικεν ἀπολεῖται μοι τὰ τοσαῦτα ἔτη, καὶ ὁ κάματος ὁ πολὺς.

ΛΤΚ. Ἄλλ', ὦ Ἑρμότιμε, πολὺ ἔλαττον ἀνιάσῃ, ἢ ἐννοήσῃς ὅτι οὐ μόνος ἔξω μένεις τῶν ἐλπιισθέντων ἀγα-

& ut sit infinitum, cum stare nusquam, & comprehendī possit? quandoquidem ipsas quoque demonstrationes, quotquot inveniri possunt, in dubium revocari videas, neque firmum quidquam habere. Aliae enim & pleraeque illarum per alia, de quibus & ipsis adhuc lis est, persuadere nobis nituntur se scire: aliae vero, quae obscurissima manifestis copulant, & commune nihil habentibus, demonstrationes tamen illorum esse dicunt. Verbi causa, si quis putet inde se demonstraturum Deos esse, quod altaria illorum esse apparet. Itaque nescio quomodo, Hermotime, ut currentes in circulo ad idem initium & dubitationem redimus.

Herm. Ut me traſtaſti, Lycine, qui theſaurum mihi in carbonēs redegeris! ut videtur, periere mihi tot anni & labor ille plurimus.

Lyc. Sed multo minus, Hermotime, moleſte feres, ſi cogitaveris, non ſolum te ſperatis bonis carere, ſed omnes,

θῶν, ἀλλὰ πάντες, ὡς ἔπος εἰπεῖν, περὶ οὐνοῦ σκιάς μά-
 χονται οἱ φιλοσοφῶντες. ἢ τίς ἄρα δύναίτο δι' ἐκείνων
 ἀπάντων χωρῆσαι, ὧν ἔφη; ὅπερ ἀδύνατον καὶ αὐτὸς
 λέγεις εἶναι· νῦν δὲ, ὁμοίον μοι δοκεῖς ποιεῖν, ὥσπερ εἴ
 τις δακρυοὶ, καὶ αἰτῶτο τὴν τύχην, ὅτι μὴ δύναίτο ἀν-
 ελθεῖν ἐς τὸν οὐρανόν, ἢ ὅτι μὴ βύβιος ὑποδύς ἐς τὴν θά-
 λατταν, ἀπὸ Σικελίας ἐς Κύπρον ἀναδύσεται, ἢ ὅτι μὴ
 ἀρβείς πτηνὸς αὐθήμερον ἀπὸ τῆς Ἑλλάδος εἰς Ἰνδοὺς τε-
 λεῖ· τὸ δ' αἴτιον τῆς λύπης, ὅτι ἡλπίκει, οἶμαι, ἢ ὅναρ
 ποτὲ ἰδῶν τοιοῦτον, ἢ αὐτὸς αὐτῷ ἀναπλάσας, οὐ πρό-
 τερον ἐξετάσας εἰ ἐφικτὰ εὔχεται, καὶ κατὰ τὴν ἀνθρώ-
 που φύσιν. καὶ δὴ καὶ σέ, ὦ ἑταῖρε, πολλὰ καὶ θαυ-
 μαστὰ ὀνειροπολοῦντα νύξας ὁ λόγος, ἀπὸ τοῦ ὕπνου ἐκ-
 θορεῖν ἐποίησεν. εἴτα ὀργίξῃ αὐτῷ, ἔτι μόλις τοὺς ὀφθαλ-
 μούς ἀνοίγων, καὶ τὸν ὕπνον οὐ ραδίως ἀποσειόμενος ὑφ'
 ἡδονῆς ὧν ἐώρας. πᾶσ' αὖτε δ' αὐτὸ καὶ οἱ τὴν κενὴν μα-

16 Τὴν κατὰ μαχαρίαν) Κατὰ μα-
 χαρία ἢ κατὰ τοὺς ὑπνοὺς τισὶν ἐγ-
 γινομένη εὐδαιμονία, τοιαῦτα τοῖς
 ὀνειράττουσιν ἐμποιοῦσα τὰ εἰς τρυ-

ut ita dicam, de asini umbra pugnare philosophos. Aut
 quis ire queat per illa, quae dixi, omnia? quod fieri posse
 & ipse negas. Iam vero idem mihi videris facere, ac si quis
 ploret & cum fortuna queratur, quod ascendere in coe-
 lum nequeat, aut quod non profundo mari merfus a Sici-
 lia emergere in Cyprum, aut quod non pennis sublatus ex
 Graecia eodem die ad Indos perveniat: causam vero eius
 doloris *hanc habeat*, quod speraverit, puto, aut viso forte
 tali somnio, aut quod ipse sibi ultro finxerit, non explo-
 rato prius, num ea optet, ad quae pervenire possit, quae-
 que humanae naturae convenient. Et sane tibi quoque,
 sodalis, multa & admirabilia somnianti latus fodiens ratio,
 ex somno ut exsilires effecit. Deinde illi irascaris vix ape-
 riens oculos, & non sine difficultate somnum prae volu-
 ptate visorum excutens. Ufu illud venit etiam iis, qui va-

καρίαν ἑαυτοῖς ἀναπλάττοντες, ἦν μεταξύ πλουτοῦσιν αὐτοῖς, καὶ θησαυροὺς ἀνορύττωσι, καὶ βασιλεύουσι, καὶ τὰλλα εὐδαιμονοῦσιν, οἷα πολλὰ ἡ θεὸς ἐκεῖνη ραδιοϋργεῖ, ἡ εὐχὴ μεγαλόδωρος οὔσα, καὶ πρὸς οὐδέν ἀντιλέγουσα, καὶ πτηνὸς θέλη τις γενέσθαι, καὶ κολοσσιαῖος τὸ μέγεθος, καὶ ὅρη ὅλα χρυσᾷ εὐρίσκειν. ἦν τοίνυν ταῦτα ἐννοοῦσιν αὐτοῖς, ὁ παῖς προσελθὼν, ἔρηταί τι τῶν ἀναγκαίων, οἷον, ὅθεν ἄρτους ὠητέον, ἢ ὁ, τι ἢ φατέον πρὸς τὸν ἀπαιτοῦντα τούνοικιον, ἐκ πολλοῦ περιμένοντα, οὕτως ἀγανακτοῦσιν, ὡς ὑπὸ τοῦ ἐρομένου καὶ παρενοχλήσαντος ἀφαιρέβεντες ἅπαντα ἐκεῖνα τὰγαθὰ,
 72 καὶ ὀλίγου δέουσι τὴν ρῖνα τοῦ παιδὸς ἀποτραγεῖν. Ἀλλὰ σὺ, ὦ Φιλότης, μὴ πάβῃς αὐτὸ πρὸς ἐμὲ, εἴ σε θησαυροὺς ἀνορύττοντα, καὶ πετόμενον, καὶ τινὰς ἐννοίας

φῆν καὶ εὐτηρίαν ὅσα ὁ παρὼν διέξισι λόγος. διὸ καὶ μακαρία μὲν ὄσον ἐπὶ τῷ ὕπνῳ τὴν ἀπόλαυσιν ὑποβάλλομεν, καὶ δὲ ὅτι μὴδὲν ἰσθὲς ἔχει καὶ βίβαιον, ἀλλὰ μετὰ τοῦ

ὕπνου καὶ τὴν εὐημερίαν ἀφίπταται. τοιοῦτο καὶ τὸ τοῦ θεολόγου Γρηγορίου, καὶ ἡ μακαρία τὰς Ἀθῆνας ἀνόμαζε, ὡς κατ' οὐδὲν τῆς ἐν ὕπνῳ εὐτηρίας διαφερούσας. V.

nam illam Beatam *insulam* sibi fingunt. Si his, dum divites sunt, dum effodiunt thesauros, & regnant, & ceteris rebus beati sunt, qualia multa perpetrat Dea illa, cui Voti nomen est, magnifica muneribus, neque contradicens cuiquam, nec si volucris fieri quis velit, nec si Colossaea magnitudine, nec si aureos totos montes invenire: haec igitur dum animo agitant, si puer accedens interroget necessarium quiddam, verbi gratia, unde panis emendus? aut quid respondendum mercedem domus repetenti, qui diu iam exspectaverit? ita indignantur, quasi ab interrogante illo atque interpellante ablata ipsis essent bona illa omnia, & parum abest, quin morsu nasum puero auferant. Tu vero, amice, noli eodem in me impetu ferri, si te effodientem thesauros, aut volantem, aut cogitationes quasdam maio-

ὑπερφυεῖς ἐννοοῦντα, καὶ τινὰς ἐλπίδας ἀνεφίκτους ἐλ-
 πίζοντα, Φίλος ἂν, οὐ περιεῖδον διὰ παντὸς τοῦ βίου,
 ὄνειρῳ ἠδὲ μὲν ἴσως, ἀτὰρ ὄνειρῳ γε συνόντα· διαναστάν-
 τα δὲ, ἀξιώ πρᾶττεν τὶ τῶν ἀναγκαίων, καὶ ὅ σε πα-
 ραπέμψει ἐς τὸ λοιπὸν τοῦ βίου, τὰ κοινὰ ταῦτα φρο-
 νοῦντα. ἐπεὶ ὅ γε νῦν ἔπραττες, καὶ ἐπενόεις, οὐδὲν τῶν
 ἱπποκένταύρων καὶ χιμαιρῶν καὶ γοργόνων διαφέρει,
 καὶ ὅσα ἄλλα ὄνειροι, καὶ ποιητὰ καὶ γραφεῖς ἐλεύθεροι
 ὄντες, ἀναπλάττουσιν, οὔτε γενόμενα πώποτε, οὔτε γε-
 νέσθαι δυνάμενα· καὶ ὅμως ὁ πολὺς λεῖς πιστεύουσιν
 αὐτοῖς, καὶ κηλοῦνται ὀρώντες, ἢ ἀκούοντες τὰ τοιαῦτα,
 διὰ τὸ ξένα καὶ ἀλλόκοτα εἶναι. Καὶ σὺ δὴ μυθοποιῶ 73
 τινος ἀκούσας, ὡς ἔστι τις γυνὴ ὑπερφυῆς τὸ κάλλος,
 ὑπὲρ τὰς Χάριτας αὐτὰς, ἢ τὴν Οὐρανίαν εἶναι, μὴ
 πρότερον ἐξετάσας εἰ ἀληθὴ λέγει, καὶ εἰ ἔστι που τῆς

res, quam natura patitur, agitantem, & spes habentem,
 ad quas perveniri non potest, pro amicitia nostra non pas-
 sus sum per omnem vitam in somnio suavi illo quidem,
 sed somnio tamen, versari; sed furgere iubeo, & facere
 quidquam eorum, quae opus sunt, quodque te ad id, quod
 superest, vitae dimittere possit communi illo sensu praedi-
 tum. Quod enim modo agebas, & cogitabas, ab Hippo-
 centaurs & Chimaeris & Gorgonibus nihil quidquam dif-
 fert, & quaecunque alia somnia & poetae & pictores pro
 sua libertate confingunt, quae nec fuere unquam, neque
 fieri possunt. Et tamen maior pars populi credunt illis, &
 videndis audiendisve talibus mulcentur, ob id ipsum nempe,
 quod peregrina sunt & absurda. Et tu sane cum ex fabula-
 tore quodam audisses, mulierem esse, quae puchritudine
 naturam supergressa, vel Gratas ipsas aut coelestem illam
Venerem vincat, non explorato prius, utrum vera dicat, &

γῆς ἡ ἄνθρωπος αὐτῇ, ἥρας εὐδύς, ὥσπερ Φασὶ τὴν Μή-
δειαν, ἐξ ὀνειράτος ἐρασθῆναι τοῦ Ἰάσονος· ὃ δὲ δὴ μά-
λιστά σε πρὸς τὸν ἐρωτὰ ἐπηγάγετο, καὶ τοὺς ἄλλους
δὲ, ὅποσοι τοῦ αὐτοῦ σοι εἰδῶλου ἐρῶσι, τοῦτο ἦν, ὥς γε
μοι εἰκάζοντι φαίνεται, τὸ τὸν λέγοντα ἐκεῖνον περὶ τῆς
γυναικὸς, ἐπεὶ περ ἐπιστεύθη τὸ πρῶτον, ὅτι ἀληθῆ λέ-
γει, ἀκόλουθα ἐπάγειν. εἰς τοῦτο γὰρ ἐωρᾶτε μόνον, καὶ
διὰ τοῦτο εἵλκεν ὑμᾶς τῆς ρινὸς, ἐπεὶ περ ἀπᾶξ τὴν πρῶ-
την λαβὴν ἐνεδώκατε αὐτῷ, καὶ ἦγεν ἐπὶ τὴν ἀγαπω-
μένην, δι' ἧς ἔλεγεν εὐθείας ὁδοῦ. ῥάδια γὰρ, οἶμαι, τὰ
μετὰ ταῦτα, καὶ οὐδεὶς ὑμῶν ἔτι ἐπιστρέφόμενος εἰς τὴν
εἴσοδον, ἐξήταζεν εἰ ἀληθὴς ἐστὶ, καὶ εἰ μὴ ἔλαβε, καθ'
ἣν οὐκ ἐχρῆν εἰσελθῶν, ἀλλ' ἠκολούθει τοῖς τῶν προωδευ-
κόντων ἰχνεσι, καθάπερ τὰ πρόβατα πρὸς τὸν αὐτῶν ἡ-
γούμενον, δεόν ἐπὶ τῇ εἰσόδῳ, καὶ κατὰ τὴν ἀρχὴν εὐδύς
74 σκέψασθαι, εἴπερ εἰσιτητέον. Ὁ δὲ Φημι, σαφέστερον
9 Λοβίν) Ἀφερμὴν, μέμψιν, ἐπαφῆν. V.

sine terrarum alicubi ista mulier, statim amare eam coe-
pisti, ut Medeam aiunt ex insomnio amore Iasonis corre-
ptam. Quod autem maxime te in amorem illum induxit,
aliosque, quotquot eandem quam tu umbram amant, quan-
tum coniectura assequor, hoc erat, quod is, qui de muliere
praedicabat, postquam semel fides illi habita est, quasi ve-
ra diceret, ea subiunxit, quae consequentia & cohaerentia es-
sent superioribus. Ad hoc enim spectabatis solum, & propter
hoc ipsum naso quasi alligatos traxit, cum primam semel
velut ansam ei dedissetis, duxitque ad amatam recta, quam
dicebat, via. Facilia enim, reor, cetera, neque quisquam
vestrum ad ingressum reflexa cogitatione, verane esset via,
exploravit, & num forte imprudens, quam non oportebat,
institisset? sed praeceuntium sequebatur vestigia, uti oves
suum solent ducem, cum deceret ad introitum & princi-
pio statim videre, intrandumne sit? Quod autem dico, aper-

ἀν μάθοις, ἣν τι τοιοῦτον ὅμοιον παραθεωρήσῃ αὐτῷ. λέγοντος γάρ τινος τῶν μεγαλοτόλμων τούτων ποιητῶν ὡς γένοιτό ποτε τρικέφαλος, καὶ ἐξάχειρ ἄνθρωπος, ἀν τὸ πρῶτον ταῦτα ἀπραγμόνως ἀποδέξῃ, μὴ ἐξετάσας εἰ δυνατόν, ἀλλὰ πιστεύσας, εὐθὺς ἀκολουθῶς ἀν ἐπάγοι καὶ τὰ λοιπὰ, ὡς καὶ ὀφθαλμοὺς ὁ αὐτὸς εἶχεν ἑξ, καὶ ὦτα ἑξ, καὶ φωνὰς τρεῖς ἅμα ἡΐκει, καὶ ἥσθιε διὰ τριῶν στομάτων, καὶ δακτύλους τριάκοντα εἶχεν, οὐχ ὥσπερ ἕκαστος ἡμῶν δέκα ἐν ἀμφοτέραις ταῖς χερσὶ καὶ εἰ πολεμεῖν δεοί, αἱ τρεῖς μὲν χεῖρες ἕκαστη, πέλετην, ἡ γέρον, ἡ ἀσπίδα εἶχεν· αἱ τρεῖς δέ, ἡ μὲν, πέλεκυν κατεφέρειν, ἡ δέ, λόγχην ἡΐκει, ἡ δέ, τῷ ξίφει ἐχοῖτο. καὶ τίς ἐτι ἀν ἀπιστήσῃ ταῦτα λέγοντι αὐτῷ; ἀκόλουθα γὰρ τῇ ἀρχῇ, περὶ ἧς ἐχρῆν εὐθὺ σκοπεῖν εἴπερ δεκτέα, καὶ εἰ συγχωρητέα οὕτως ἔχειν. ἣν δ' ἅπαξ ἐκεῖνα δῶς, ἐπὶ ῥεῖ τὰ λοιπὰ, καὶ οὐποτε στησεται, καὶ

tius intelligas, si consideres & conferas eiuſmodi quiddam ſimile. Si enim audacium horum poëtarum aliquis dicat, fuiſſe quondam tricipitem & ſex manibus hominem, ſi primum iſta facile recipias, non explorato, fierine poſſit, ſed fide illi habita; ille ſtatim conſequenter ſubiungat cetera: eundem hominem ſex habuiſſe oculos, & aures totidem, & voces eodem tempore ternas emiſſiſſe, & oribus tribus ſumiſſe cibum, & triginta habuiſſe digitos, non decem, ut quiſque noſtrum, in ambabus manibus: ac ſi bellica opera opus eſſet, tres quidem manus peltam, aut cratem, aut ſcutum habuiſſe; trium vero reliquarum unam deieciſſe ſecurim, alteram emiſſiſſe lanceam, tertiam uſam gladio. Et quis adhuc fidem negaret dicenti talia? conveniunt enim principio, de quo ſtatim videndum erat, poſſetne recipi, & an concedendum ſit, rem ira habere. Ubi vero ſemel illa dederis, aſſuunt quaſi reliqua, nec uſquam ſubſiſtent,

τὸ ἀπιστεῖν αὐτοῖς οὐκ ἔτι ράδιον, ἐπείπερ ἀκόλουθα, καὶ ὅμοιά ἐστι τῇ συγχωρηθείσῃ ἀρχῇ, ἅπερ καὶ ὑμεῖς πᾶσχετε. ὑπὸ γὰρ δὴ ἔρωτος, καὶ προθυμίας, οὐκ ἐξετάσαντες τὰ κατὰ τὴν εἴσοδον ἐκάστην, ὅπως ὑμῖν ἔχει, προχωρεῖτε ὑπὸ τῆς ἀκολουθίας ἐλκόμενοι, οὐκ ἐννοοῦντες εἴ πῃ γένοιτ' ἂν ἀκόλουθόν τι αὐτῶ, καὶ ψεύδος ὄν. οἷόν, εἴ τις λέγοι τὰ δῖς πέντε, ἑπτὰ εἶναι, καὶ σὺ πιστεύσειας αὐτῶ, μὴ ἀριθμήσας ἐπὶ σαυτοῦ, ἐπάξει δηλασθῆναι, ὅτι καὶ τετράκις πέντε, τεσσαρακαίδεκα πάντως ἐστὶ, καὶ μέχρις ἂν ὅτου ἐβελήσῃ, οἷα καὶ ἡ θαυμαστὴ γεωμετρία ποιεῖ. καὶ κείνη γὰρ τοὺς ἐν ἀρχῇ, ἀλλόκοτά τινα αἰτήματα αἰτήσασα, καὶ συγχωρηθῆναι αὐτῇ ἀξιῶσασα, οὐδὲ συστήναι δυνάμενα, σημεία τινα ἀμερῇ, καὶ γραμμάς ἀπλατεῖς, καὶ τὰ τοιαῦτα, ἐπὶ σαθροῖς τοῖς θεμελίοις τούτοις οἰκοδομεῖ τὰ τοιαῦτα, καὶ ἄξιόι εἰς ἀπόδειξιν ἀληθῆ λέγειν, ἀπὸ ψευδοῦς τῆς ἀρ-

ipsumque illud negare fidem non iam facile, cum consequentia sint & concessis principiis similia: quod quidem vobis accidit. Prae amore enim & studio, non ante explorato uti se vobis habeant, quae sunt circa unumquemque ingressum, proceditis, tracti a consequentia, non advertentes animum, si qua sit quod sequatur ex illis, & idem sit falsum. Ut si quis dicat, bis quinque septem esse, tuque fidem illi habeas, non & ipse apud te dinumerans, inferet scilicet, etiam quater summa quinque efficere quatuordecim, & quousque ille voluerit: qualia etiam admirabilis geometria efficit. Nam illa quoque hos, qui versantur circa principia, absurda quaedam postulata poscit, eaque dari sibi aequum censet, quae tamen ne consistere quidem possunt, puncta quaedam individua, & lineas latitudine omni carentes, & id genus plura; deinde putribus illis fundamentis similia inaedificat, & postulat vera ad demonstrationem di-

χῆς ὀρρωμένη. Κατὰ ταῦτα τοίνυν καὶ ὑμεῖς ὄντες τὰς 75
 ἀρχὰς τῆς προαιρέσεως ἐκάστης, πιστεύετε τοῖς ἐξῆς,
 καὶ γνώρισμα τῆς ἀληθείας αὐτῶν τὴν ἀκολουθίαν ἡ-
 γήσθε εἶναι, ψευδῆ οὖσαν. εἴτα οἱ μὲν ὑμῶν, ἐναποθνή-
 σκουσι ταῖς ἐλπίσι, πρὶν ἰδεῖν τὰληθές, καὶ καταγνώ-
 ναι τῶν ἐξαπατησάντων ἐκείνων· οἱ δὲ, καὶ ἀισθωνταὶ
 ἐξηπατημένοι, ὅψεσποτε γέροντες ἢ ὄν γενομένοι, ὀκνοῦσιν
 ἀναστρέφειν, αἰδοῦμενοι εἰ δεήσει τηλικούτους αὐτοὺς ὄν-
 τας ἐξομολογήσασθαι, ὅτι πράγματα παίδων ἔχοντες
 οὐ συνίδουσιν, ὡς τε ἐμμένουσι τοῖς αὐτοῖς ὑπ' αἰσχύνης,
 καὶ ἐπαινοῦσι τὰ παρόντα, καὶ ὁπόσους ἀν δύνωνται,
 προτρέπουσιν ἐπὶ τὰ αὐτὰ, ὡς ἀν μὴ μόνοι ἐξηπατημένοι
 ᾧσιν, ἀλλ' ἔχουσι παραμυθίαν τὸ καὶ πολλοὺς καὶ ἄλ-
 λους τὰ ὅμοια παθεῖν αὐτοῖς. καὶ γὰρ αὐ καὶ κείνο ὁρᾷ-
 σιν, ὅτι ἢ τὰληθές εἴπωσιν, οὐκ ἔτι σεμνοὶ, ὥσπερ νῦν

4. Εἴτα οἱ μὲν ὑμῶν. .) Opti-
 me torqueri possunt in fratrum
 Collegia; & quod dicit, ἀλλ'
 ἔχουσι παραμυθίαν, in *Dial. Achil.*

*lis & Antilochi dixit, φέρε δὲ πα-
 ραμυθίαν καὶ ἡ κοινανία τοῦ πράγ-
 ματος. G.*

cere, initio a falsis principiis facta. Eodem modo vos quo-
 que, concessis sectae cuiusque principiis, his, quae sequun-
 tur, fidem adiungitis, & signum veritatis illorum consequen-
 tiam illam putatis, quae & ipsa tamen falsa est: deinde alii
 quidem vestrum spei suae immoriuntur, antequam verum
 viderint, suosque illos deceptores damnaverint; alii vero,
 licet sero denique senes iam facti deceptos se sentiant, redi-
 re tamen cunctantur, pudore nimirum deterriti, si oporteat,
 id aetatis cum sint, fateri, se imprudentes puerorum tra-
 ctasse ludibria: itaque manent in iisdem prae pudore, &
 laudant praesentia, &, quotquot possunt, ad eadem hortan-
 tur, ne soli sint decepti, sed solatium habeant ex eo, quod
 multis etiam aliis eadem, quae sibi, usu venerint. Nam rur-
 sus illud quoque vident, si verum dicant, se non iam gra-

καὶ ὑπὲρ τοὺς πολλοὺς δόξουσιν, οὐδὲ τιμήσονται ὁμοίως. οὐκ ἂν οὖν ἐκόντες εἴποιεν εἰδότες ἅφ' οἷων ἐκπεσόντες, ὅμοιοι τοῖς ἄλλοις δόξουσιν. ὀλίγοις δ' ἂν πάνυ ἐντύχοις, ὑπ' ἀνδρείας τολμῶσι λέγειν, ὅτι ἐξηπάτηνται, καὶ τοὺς ἄλλους ἀποτρέπειν τῶν ὁμοίων πειρωμένους. εἰδ' οὖν τινι τοιοῦτῳ ἐντύχοις, Φιλαλήθῃ τε κάλει τὸν τοιοῦτον, καὶ χρηστὸν, καὶ δίκαιον, καὶ, εἰ βούλει, Φιλόσοφον· οὐ γὰρ ἂν Φθονήσαιμι τούτῳ μόνῳ τοῦ ὀνόματος· οἱ δ' ἄλλοι, ἢ οὐδὲν ἀληθὲς ἴσασιν οἰόμενοι εἰδέναι, ἢ εἰδότες, ἀποκρύπτονται ὑπὸ δειλίας, καὶ αἰσχύνῃς, καὶ τοῦ προ-
76 τιμᾶσθαι βούλεσθαι. Καίτοι πρὸς τῆς Ἀθηνᾶς, ἅπαντα μὲν ἂ ἐφην, ἐάσωμεν, αὐτοῦ καταβαλόντες, καὶ λήθῃ τις ἔστω αὐτῶν, ὥσπερ τῶν πρὸ Εὐκλείδου ἄρχοντος πραχθέντων. ὑποβέμενοι δὲ ταύτην Φιλοσοφίαν ὀρθήν

13 Ὡς περ τῶν πρὸ Εὐκλείδου ἀρχόντος πραχθέντων) Ἐν τῷ Πιλοπονησιακῇ πολέμῳ Λακεδαιμόνιοι τῶν Ἀθηναίων περιγενόμενοι λ' τυράντους ἔστησαν παρ' αὐτοῖς. οἱ τινες παραλαβόντες τινὰς τῶν πολιτῶν, μετὰ τούτων κακῶς ἐχρήσαντο τοῖς

λοιποῖς. Κατελυθῆναι οὖν τῶν τυράντων, καὶ γενομένου μετ' αὐτοὺς Εὐκλείδου ἀρχόντος, ἵνα μὴ μνησι-καχῶσιν ἀλλήλοις οἱ πολῖται, συνθήκας ἐποίησαν, ὥστε τὰ πρὸ Εὐκλείδου ἀνεξέταστα εἶναι. V.

ves, ut adhuc, & supra vulgus elatos visum iri, neque honorem eundem consecuturos. Nunquam ergo voluntate dixerint, quantumvis sciant, quibus exciderint, & quam similes videantur reliquis. Paucos omnino reperias satis fortes, uti audeant dicere, se deceptos esse, & dehortari alios, qui similia tentent. In talem ergo si incidas, veritatis amicum voca, & frugi, & iustum, &, si vis, etiam philosophum. Huic enim foli nominis huius honorem non invidiam. Reliqui autem aut veri nihil sciunt, cum scire se putent; aut, quod sciunt, occultant, prae timiditate & pudore, & quod praeferri aliis cupiunt. Quamquam, per ego te Minervam oro, quaecunque dixi iam relinquamus hic deposita omnia, sitque eorum oblivio, ut eorum, quae ante Euclidem Archontem facta sunt; ponamusque, hanc Stoi-

εἶναι τῶν Στωϊκῶν, ἄλλην δὲ μὴδ' ἠντιναοῦν, ἰδῶμεν εἰ
 ἐφικτὴ αὕτη, καὶ δυνατὴ ἐστίν, ἢ μάτην κάμνουσιν, ὅ-
 πόσοι ἐφίενται αὐτῆς. τὰς μὲν γὰρ ὑποσχέσεις ἀκούω
 θαυμαστάς τινας, ἠνίκα εὐδαιμονήσουσιν οἱ ἐς τὸ ἀκρό-
 τατον ἐλθόντες· μόνους γὰρ τούτους πάντα συλλαβόντας
 ἔξιν τὰ τῷ ὄντι ἀγαθὰ. τὸ μετὰ ταῦτα δέ, σὺ ἄμεινον εἰ-
 δείς, εἴ τιτι ἐντετύχκας Στωϊκῶ τοιοῦτω καὶ Στωϊκῶν
 τῷ ἄκρῳ, οἷώ μῆτε λυπεῖσθαι, μὴτ' ὑφ' ἡδονῆς κατα-
 σπᾶσθαι, μὴτ' ὀργίζεσθαι, φθόνου δὲ κρείττονι, καὶ
 πλούτου καταφρονοῦντι, καὶ συνόλως εὐδαίμονι, ὅποιον
 χρὴ τὸν κανόνα εἶναι, καὶ γνώμονα τοῦ κατὰ τὴν ἀρετὴν
 βίου. ὁ γὰρ καὶ κατὰ μικρότατον ἐνδέων, ἀτελής, καὶ
 πάντα πλείω ἔχῃ. εἰ δὲ τοῦτο οὐχὶ, οὐδέπω εὐδαίμων.

ΕΡΜ. Οὐδένα τοιοῦτον εἶδον.

77

ΛΥΚ. Εὐγε, ὦ Ἑρμότιμε, ὅτι οὐ ψεύδῃ ἐκόν. εἰς τί

corum philosophiam veram esse, aliam vero quamcunque
 nullam: ac videamus deinde, num illa talis sit, ad quam
 pervenire, & quam assequi aliquis possit; an vero frustra
 laborent, quotquot illam concupiverunt. Audio enim ad-
 mirabilia quaedam promissa, de eorum felicitate, qui ad fa-
 stigium eius delati sint: solos quippe illos vera bona habi-
 turos in universum omnia. Quod vero sequitur, melius tu-
 te noris, incidere ne unquam in Stoicum talem, & summum
 Stoicorum, qui nunquam vincatur dolore, ad voluptatem
 nunquam detrahatur, irascatur nunquam, qui invidia ma-
 ior sit, divitiarum contemtor, & verbo beatus, qualem
 oportet esse, canon qui haberi velit & regula vitae ad vir-
 tutem *compositae*. Qui enim vel minima in re deficiatur, im-
 perfectus est, quantumvis omnibus in rebus *aliis* superet.
 Hoc vero si sit, non est, nondum, *inquam*, est beatus.

Herm. Talem equidem vidi neminem.

Lyc. Recte istud, Hermotime, quod non mentiris pru-

γούν ἀποβλέπων Φιλοσοφεῖς, ὅταν ὁρᾷς μήτε τὸν διδάσκαλον τὸν σὸν, μήτε τὸν ἐκείνου μήτε τὸν πρὸ αὐτοῦ; μηδ' ἂν εἰς δεκαγονίαν ἀναγάγῃς μηδένα αὐτῶν σοφὸν ἀκριβῶς, καὶ διὰ τοῦτο εὐδαιμόνα γεγενημένον; οὐδὲ γὰρ ἂν ἐκείνο ὀρθῶς εἴποις, ὡς ἀπόχρη καὶ πλησίον γένῃ τῆς εὐδαιμονίας, ἐπεὶ οὐδὲν ὄφελος. ὁμοίως γὰρ ἔξω τοῦ οὐδοῦ ἔστι, καὶ ἐν τῷ ὑπαίθρῳ, ὅ, τε παρὰ τὴν θύραν ἔξω ἑστῶς, καὶ ὁ πόρρω. διαλλάττοιεν δ' ἂν ὅτι μᾶλλον οὗτος ἀνιάσεται, ὁρῶν ἐγγύθεν οἶον ἑστέρηται. εἴτα, ἵνα πλησίον γένῃ τῆς εὐδαιμονίας (δώσω γὰρ τοῦτό σοι) τοσαῦτα πονεῖς κατατρύχων σεαυτὸν καὶ παραδεδράμηκέ σε ὁ βίος ὁ τοσοῦτος ἐν ἀκηδία, καὶ καμάτῳ, καὶ ἀγρυπνίαις κάτω νενευμότα, καὶ εἰσαῦθις πονήσεις, ὡς Φῆς, ἅλλα εἰκοσιν ἔτη τοῦλάχιστον, ἵν' ἀγδοηκοντούτης γενόμενος ἢ τίς ἐγγυητής ἐστί σοι, ὅτι βιώσῃ τοσαῦτα; ὁμῶς ἥς ἐν τοῖς μηδέπω εὐδαιμονοῦσιν, εἰ μὴ μόνος οἶε δ Διαλλάττοιεν) Διαφίρειν. V.

dens ac volens. Quo igitur consilio philosopharis, cum videas, neque tuum magistrum, neque qui illius fuit, neque qui ante istum, neque si ad decimam quasi generationem ascendas, quemquam illorum plane sapientem, & propter hoc beatum fuisse? Neque vero illud recte dixeris, sufficere tibi, si vel prope felicitatem venias. Nihil enim profeceris: nam aequè extra limen est & sub divo, tam qui ad ianuam stat foris, quam qui e longinquo: & in hoc forte differant, quod ille magis excruciabitur, qui e proximo videat, quibus sibi *bonis* carendum sit. Deinde, ut prope felicitatem sis, (dabo tibi enim hoc) tantum laboras? teque conteris, tantumque tibi vitae spatium effluxit, dum te non respicis, dum labores, dum vigiliae te humi deprimunt? ac denuo laborabis, ut ais, viginti alios minimum annos, ut octuagenarius senex, (& quis sponsor tibi est, te tantum videtur?) tamen sis illorum unus, qui nondum beati sunt?

τεύξεσθαι τούτου, καὶ αἰρήσειν διώκων, ὁ πρὸ σοῦ μάλα πολλοὶ, καὶ ἀγαθοὶ, καὶ ὑψύτεροι παραπολὺ διώκοντες οὐ κατέλαβον. Ἀλλὰ καὶ κατάλαβε, εἰ δοκεῖ, καὶ ἔχε 78 ὅλον συλλαβών. τὸ μὲν δὴ πρῶτον, οὐχ ὁρῶ ὅ, τι ποτ' αὖν εἴη τὰ γὰρ ἂν, ὡς ἀντάξιον δοκεῖν τῶν πόνων τῶν τοσούτων. ἔπειτα ἐς πόσον ἔτι τὸν λοιπὸν χρόνον ἀπολαύσεις αὐτοῦ, γέρων ἤδη, καὶ παντὸς ἡδέος ἔξωρος ὢν, καὶ τὸν ἕτερον πόδα, Φασὶν, ἐν τῇ σορῶ ἔχων· εἰ μή τι ἐς ἄλλον, ὃ γενναῖε, βίον προγυμνάζεις σεαυτὸν, ὡς ἐς ἐκείνον ἐλθὼν, ἄμεινον διαγάγοις, εἰδὼς ὅν τινα τρόπον χρὴ βιοῦν ὅμοιον, ὡς εἴ τις ἐς τοσούτον σκευάζοι τε, καὶ εὐτρεπίζοι, ὡς δειπνή- 79 σων ἄμεινον, ἄχρις αὖν λάβῃ ὑπὸ λιμοῦ διαφθαρεῖς. Ἀλλὰ μὴν, οὐδ' ἐκείνῳ πῶ κατανεόηκας, οἶμαι, ὡς ἡ μὲν ἀρετὴ, ἐν ἔργοις δῆπου ἐστίν, οἷον ἐν τῷ δίκαια πράττειν, καὶ σοφὰ, καὶ ἀνδρεῖα· ὑμεῖς δὲ, (τὸ δὲ ὑμεῖς ὅταν εἰ-

7 Τὸν ἕτερον πόδα . . .) In *Apologia* dixit, τὸν ἕτερον πόδα ἐν τῇ πρὸ μίμῃ ἔχοντα. G.

nisi forte solum te putas illud confecturum & persequendo capturum, quod ante te multi admodum & boni viri, & multum celeriores, persequendo non comprehenderunt. Sed comprehende etiam, si ita videtur, & habe tibi universum. Primo quidem non video, quid demum sit illud bonum, quod tantis laboribus equiparari possit? Deinde quantum est temporis reliquum, quo illo fruaris, senex iam & suavitatibus omnibus non amplius tempestivus, & alterum iam pedem, quod aiunt, habens in capulo? nisi forte aliam, generose, vitam meditaris, ut in eam delatus, melius vivas, qui, quomodo vivendum sit, didiceris: quod est eiusmodi, ac si quis tantum paret atque adornet ad coenandum melius, donec fame imprudens pereat. Verum neque illud dum animadvertisti, puto, in operibus scilicet inesse virtutem, ut in faciendo iuste, sapienter, fortiter: at vos (vos cum dico, summos philosophorum dico) mitter-

πω, τοὺς ἄκρους τῶν Φιλοσοφούντων Φημί,) ἀφέντες ταῦτα ζητεῖν, καὶ ποιεῖν, ῥημάτια δύστηνα μελετᾶτε, καὶ συλλογισμοὺς, καὶ ἀπορίας, καὶ τὸ πλεῖστον τοῦ βίου ἐπὶ τούτοις διατρίβετε· καὶ ὅς ἂν κρατῇ ἐν αὐτοῖς, καλλίνικος ὑμῖν δοκεῖ. ἀφ' ὧν, οἶμαι, καὶ τὸν διδάσκαλον τουτονὶ θαυμάζετε, γέροντα ἄνδρα, ὅτι τοὺς προσομιλοῦντας ἐς ἀπορίαν καθίστησι, καὶ οἶδεν ὡς χρή ἐρεσθαι, καὶ σοφίσασθαι, καὶ πανουργῆσαι, καὶ ἐς ἄσυχτα ἐμβαλεῖν· καὶ τὸν καρπὸν ἀτεχνῶς ἀφέντες (οὗτος δὲ ἦν περὶ τὰ ἔργα) περὶ τὸν φλοιὸν ἀσχολεῖσθε, τὰ φύλλα καταχέοντες ἀλλήλων ἐν ταῖς ὁμιλίαις. ἢ γὰρ ἄλλα ἐστίν, ἀ πράττετε, ὦ Ἑρμότιμε, πάντες ἑωθεν ἐς ἑσπέραν;

ΕΡΜ. Οὐκ, ἀλλὰ ταῦτα.

ΛΥΚ. Ἡ οὖν οὐχὶ καὶ ὀρθῶς τις Φαίη, τὴν σκιὰν ὑμᾶς θηρεύειν, ἑάσαντας τὸ σῶμα, ἢ τοῦ ὄψεως τὸ σύφαρ,

16 Τὸ σύφαρ) *Η γούτ τὸ δίμμα. V.

tes ista quaerere & facere, in oculis miseris exercemini & syllogismis, & dubitationibus, & maiorem vitae partem in his conteritis; & qui in hisce vicerit, ille pulchram vobis retulisse victoriam videtur. Quarum rerum causa hunc etiam, puto, doctorem admiramini, senem hominem, quod qui secum colloquantur in dubitationem coniicit, & quomodo interrogandum sit novit, & cavillationibus atque fraudibus quomodo utendum, & ad incitas quomodo redigi aliquis possit. Plane igitur fructu relicto, qui in operibus est, circa corticem negotiosi estis, foliis vos invicem vestris in congressibus perfundentes. Aut sunt alia, quae facitis, Hermotime, omnes a prima luce ad vesperam? Herm. Non, sed haec ipsa.

Lyc. Nonne igitur recte dicat aliquis, relicto vos corpore umbram captare, aut exuvias serpentis, tractu ipso ac

ἀμελήσαντας τοῦ ὀλκῶ; μᾶλλον δὲ τὸ ὅμοιον ποιεῖν, ὥσπερ εἴ τις ἐς ὄλμον ὕδωρ ἐκχέας ὑπὲρ ῥω σιδηρῶ πτίττοι, πράττειν ἀναγκαῖόν τι καὶ προὔργου οἰόμενος, οὐκ εἰδώς, ὅτι ἂν ἀποβάλλῃ, Ὡασί, τοὺς ὤμους πτίττων, ὕδωρ ὁμοίως τὸ ὕδωρ μένει. Καί μοι δὲς ἐνταῦθα ἤδη ἔρεσθαι 80 σε, εἰ ἐθέλοις ἂν ἔξω τῶν λόγων τὰ ἄλλα εἰσικέναι τῷ διδασκάλῳ, οὕτω μὲν ὀργίλος, οὕτω δὲ μικρολόγος, οὕτω δὲ φιλόνεικος ὢν, καὶ φιλήδονος, νῆ Δί', εἰ καὶ μὴ τοῖς πολλοῖς δοκεῖ.

ERM. Τισί γε.

ΛΥΚ. ὦ Ἑρμότιμε, θέλεις διηγῆσομαι ἃ πρῶην ἤκουσα ὑπὲρ φιλοσοφίας τινὸς λέγοντος ἀνδρὸς πάνυ γε-
γνηρακός, ὃ πάμπολλοι τῶν νέων ἐπὶ σοφία πλησιάζουσιν; ἀπαιτῶν γὰρ παρὰ τινὸς τῶν μαθητῶν τὸν μι-

1 Ἀμελήσαντας τοῦ ὀλκῶ) Ἀμελήσαντες τοῦ ὀλκῶ, ἢ γούν τοῦ σώματος, λέγεται γὰρ ὀλκός καὶ τὸ σῶμα τοῦ ὄφιος, ἀπὸ τοῦ ὀλκα λέγεται ὀλκός, καὶ ἀπὸ τοῦ τοῦ ἰχθὺς, ἢ γούτ ἢ κοινὰς συρμῆ. ὅσπερ πούς καὶ τὸ μέρος τοῦ σώματος καὶ τὸ ἀπὸ τούτου ἰχθὺς. V.

3 Προὔργου) Προὔργου πρὸ ἔργου, συμφέρον, πλεον. Ἰσχυράτης φησὶν. ἵνα προὔργου τὴ γίνηται, ἀντὶ τοῦ πλεον. V.

4 Τὸς ὤμους πτίττων) Πτίττων ἀντὶ τοῦ πτίσσαν, ὃ περὶ τῆς ἀχίης λέγεται ὅθεν πτίσανη τὸ ἔνδυμα τῆς ἀχίης. V.

volumine corporis neglecto? aut potius simile quid illi facere, si quis aquam in mortarium infusam ferreo pistillo contundat, necessarium quid, & quod ad rem faciat, a se putans peragi, ignorans, aquam manere aquam, si tundendo perdat, quod aiunt, humeros. Et concede mihi, ut hic te iam interrogem, velisne, excepta doctrina, aliis in rebus similis esse magistri tui, aequae iracundus, aequae fordidus, aequae contentiosus uti sis, aequae voluptuarius: *ut-
lis enim est per Iovem, licet vulgo talis non videatur.*

Herm. Quibusdam certe.

Lyc. Visne, Hermotime, tibi referam, quae nuper audi-
vi quendam pro philosophia dicere hominem plane senem, cuius domum multi admodum iuvenes sapientiae causa frequen-

σθόν, ἡγανάκτει, λέγων ὑπερήμερον εἶναι, καὶ ἐκπρό-
 θεσμον τοῦ ὀφλήματος, ὃν ἔδει πρὸ ἐκκαίδεκα ἡμερῶν
 ἐκτετικέναι τῇ ἔνῃ καὶ νέᾳ, οὕτω γὰρ συνθέσθαι, καὶ ἐπὶ
 81 ταῦτα ἡγανάκτει. Παρεστὼς ὁ θεῖος τοῦ νεανίσκου,
 ἄγροικος ἄνθρωπος, καὶ ιδιώτης ὡς πρὸς τὰ ὑμέτερα, πέ-
 παυσο, εἶπεν, ὦ θαυμάσιε, τὰ μέγιστ' ἠδίκησθαι λέ-
 γων, εἰ ῥημάτια παρὰ σοῦ πριάμενοι, μηδέπω ἐκτετί-
 καμεν διάφορον· καίτοι ἃ μὲν ἡμῖν πέπρακας, ἔτι ἔχεις
 καὶ αὐτός, καὶ οὐδὲν ἑλάττον γέγονέ σοι τῶν μαθημά-
 των· τὰ δ' ἄλλα, ὧν ἐξ ἀρχῆς ἐπιθυμῶν, συνέστησά σοι
 τὸν νεανίσκον, ὃδ' οὐδὲν ἀμείνων γεγένηται διὰ σέ, ὃς
 τοῦμοῦ γείτονος Ἐχεκράτους τὴν θυγατέρα συναρπά-
 σας, παρθένον οὔσαν διέφθειρε, καὶ ὀλίγου δίκην ἔφυγε
 βιαίων, εἰ μὴ ἐγὼ ταλάντου ὠνησάμην τὸ πλημμέλη-
 μα παρὰ πέντητος ἀνδρὸς τοῦ Ἐχεκράτους· τὴν μητέρα δὲ
 πρώην ἐρράπισεν, ὅτι αὐτοῦ ἐλάβετο ὑπὸ κόλπου ἐκκο-
 8 Διάφορον) Ἀνάλωμα. G. 14 Πλημμέλημα) Ἀμάρτημα. V.

tane? Is dum reposcit ab aliquo discipulorum mercedem, in-
 dignabatur, dicens, ipsum intra diem praestitutum non sol-
 visse debitum, quod solutum iam ab illo oportuisset, sexde-
 cim diebus ante, nempe pridie Kalendas illius mensis: ita
 quippe convenisse. Adstans autem avunculus adolescentis,
 homo rusticus, & ad haec vestra imperitus, Desine, inquit,
 homo admirabilis, dicere, maxima te affectum iniuria, si pro
 verbis a te emtis pretium nondum persolvimus. Atqui quae
 vendidisti nobis, eadem adhuc habes & ipse, neque quid-
 quam decessit tibi doctrinarum. Ceterum quarum rerum de-
 siderio ab initio commendavi tibi adolescentem, in iis rebus
 ille nihilo melior tua opera factus est, qui Echecratis vicini
 mei filiam virginem rapuerit, & aegre iudicium de vi effu-
 gisset, nisi talento redemissem iniuriam a pauperculo homine
 Echecrate. Matri vero alapas nuper dedit, deprehensus ab ea

μίζοντος τὸν κάδον, ὡς ἔχει συμβολὰς, οἶμαι, καταβεῖ-
 ναι τὰ μὲν γὰρ ἐς ὀργὴν, καὶ θυμὸν, καὶ ἀναισχυν-
 τίαν, καὶ ἐς τόλμαν, καὶ ψεῦδος, μακρῶ τινι ἄμεινον
 εἶχε πέρυσιν, ἢ νῦν· καίτοι ἐβουλόμην ἂν αὐτὸν ἐς ταῦ-
 τα ὠφελῆσθαι ὑπὸ σοῦ μᾶλλον, ἢ περ ἐκεῖνα εἰδέναι,
 ἃ καθ' ἑκάστην ἡμέραν πρὸς ἡμᾶς οὐδὲν δεομένους, ἐπὶ
 τὸ δεῖπνον διεξέρχεται, ὡς Κροκόδειλος ἤρπασε παιδίον,
 καὶ ὑπέσχηται ἀποδοῖσιν αὐτὸ, ἂν ἀποκρίνηται ὁ πα-
 τὴρ οὐκ οἶδ' ὅ, τί ἢ ὡς ἀναγκαῖόν ἐστιν ἡμέρας οὕσης,
 μὴ νύκτα εἶναι. ἐνίοτε δὲ καὶ κέρατα ἡμῖν ὁ γενναῖος ἀνα-
 φύει, οὐκ οἶδ' ὅπως περιπλέκων τὸν λόγον· ἡμεῖς δὲ,
 γελῶμεν ἐπὶ τούτοις· καὶ μάλιστα ὅταν ἐπιβυσάμενος
 τὰ ὕατα, μελετᾷ πρὸς αὐτὸν ἕξεις τινὰς, καὶ σχέσεις,
 καὶ καταλήψεις, καὶ Φαντασίας, καὶ ταιαῦτα πολλὰ
 ὀνόματα διεξιὼν. ἀκούομεν δὲ αὐτοῦ λέγοντος, ὡς καὶ ὁ
 Θεὸς οὐκ ἐν οὐρανῷ ἐστίν, ἀλλὰ διὰ πάντων πεφοίτη-
 κεν, οἷον ξύλων, καὶ λίθων, καὶ ζώων, ἄχρι καὶ τῶν

1 Κάδον) Μίτριν οἰκτρὸν. γαυλὸς . 7 (Ὡς Κροκόδειλος) *Ολεθρε,
 ὑπὸ Σολέων. κεράμιον ὑπὸ Ἰώνων. V. πάλιν ἐπὶ τὰ σκευὴ. M.

cum sub veste efferret cadum, ut haberet, puto, quas con-
 ferret symbolas. Quantum ad iram, excandescentiam, im-
 pudentiam, audaciam, mendacia, multo melius superiore
 anno, quam nunc, habuit. Atqui volui ego in hisce potius
 illum a te iuvari, quam illa scire, quae quotidie ad nos ni-
 hil opus habentes in coena disputat, ut crocodilus puerum
 rapuerit, illumque se redditurum promiserit, si respondisset
 pater nescio quid; aut, necesse esse, si dies sit, non esse
 noctem. Interdum & cornua nobis bonus vir, sermone ne-
 scio quomodo perplexo, producit. At nos ridemus ista, &
 maxime quoties obruratis auribus meditatur, habitus quos-
 dam, & relationes, & comprehensiones, & visa, & nomina id
 genus plura persequens. Audimus autem illum dicere, non
 in coelo esse Deum, sed ire per omnia, ut ligna, & lapi-

ἀτιμοτάτων. καὶ τῆς γε μητρὸς ἐρομένης αὐτὸν τί ταῦτα
 ληρεῖ, καταγελάσας αὐτῆς, ἀλλ' ἦν τὸν λῆρον τοῦτον,
 ἔφη, ἐκμάθω ἀκριβῶς, οὐδὲν καλύψει με μόνον πλού-
 σιον, μόνον βασιλέα εἶναι, τοὺς δὲ ἄλλους, ἀνδράποδα
 82 καὶ καθάρματα νομίζεσθαι, ὡς πρὸς ἐμέ. Τοιαῦτα τοῦ
 ἀνδρὸς εἰπόντος, ὁ Φιλόσοφος, ὅρα οἷαν ἀπόκρισιν ἀπε-
 κρίνατο, ᾧ Ἑρμότιμῃ, ὡς πρεσβυτικῇ. ἔφη γάρ, ἀλλ'
 εἰ γε μὴ ἐμοὶ ἐπλησίαζεν οὗτος, οὐκ οἶμι μακρῶ χεῖρῳ ἂν
 αὐτὸν ἐξεργάσασθαι, ἢ καὶ, νῆ Δία, ἴσως τῷ δημίῳ
 παραδεδόσθαι; ὡς νῦν γε χαλινόν τινα ἐμβέβληκεν αὐ-
 τῷ ἡ Φιλοσοφία, καὶ ἡ πρὸς ταύτην αἰδώς, καὶ διὰ τοῦ-
 το, μετριώτερός ἐστιν ὑμῖν, καὶ φορητός ἐτι. Φέρει γάρ
 τινα αἰσχύνῃν αὐτῷ, εἰ ἀνάξιος φαίνοιτο τοῦ σχήματος
 καὶ τοῦ ὀνόματος· ἀ δὴ παρακολουθοῦντα, παιδαγωγεῖ
 αὐτόν· ὥστε δίκαιος ἂν εἴην, εἰ καὶ μὴ ὢν βελτίῳ ἀπέ-
 φηνα, μισθὸν παρ' ὑμῶν λαβεῖν, ἀλλ' οὖν ἐκείνων γε,

9 Δημίῳ) Τῷ κολάζοντι τοὺς παρανόμους. V.

des, & animalia, ad res usque contemptissimas. Ac cum ma-
 ter ipsum interrogaret, quorsum ista nugaretur? deridens
 illam, verum, inquit, si perdidicero accurate nugas illas,
 nihil prohibebit, solum me divitem, solum regem esse, re-
 liquos vero mancipia & purgamenta ad me putare. Haec
 ille cum dixisset, quod responsum ei philosophus dederit,
 iam vide, Hermotime, quam senile. Dixit enim: Verum
 nisi se ad me applicuisset, nonne putas, multo illum dete-
 riora perpetraturum fuisse, quin carnifici forte fuisse tra-
 dendum? adeo iam frenum illi quoddam philosophia im-
 posuit, & adversus eam reverentia, atque ob id ipsum mo-
 deratior vobis est & adhuc tolerabilis. Afferit enim illi pu-
 dorem quendam, si indignus isto habitu & nomine isto vi-
 deatur, quae nimirum sequuntur illum, & paedagogi in
 morem continent. Itaque dignus sim, si non eorum, in qui-
 bus meliorem illum reddidi, mercedem a vobis capere; at

ἂ μὴ δέδορακεν, αἰδούμενος Φιλοσοφίαν, ἐπεὶ καὶ αἱ τίτ-
 ται τοιαύδε λέγουσι περὶ τῶν παιδίων, ὡς ἀπιτέον αὐτοῖς
 ἐς διδασκάλου. καὶ γὰρ ἂν μηδέπω μαθεῖν ἀγαθόν τι
 δύνανται, ἀλλ' οὖν Φαῦλον οὐδὲν ποιήσουσιν ἐκεῖ μένον-
 τες. ἐγὼ μὲν οὖν τὰ ἄλλα πάντα ἀποπλῆσαι μοι δο-
 κῶ, καὶ ὃν τινα ἂν ἐθέλης τῶν εἰδόντων τὰ ἡμέτερα, ἥκέ-
 μοι ἐς αὐρίον παραλαβὼν, ὅψει τε ὅπως ἐρωτᾷ, καὶ
 πῶς ἀποκρίνεται, καὶ ὅσα μεμάθηκε, καὶ ὅσα ἤδη ἀν-
 ἐγνωκε βιβλία, περὶ ἀξιωμάτων, περὶ συλλογισμῶν,
 περὶ καταλήψεως, περὶ καθηκόντων, καὶ ἄλλα ποικί-
 λα· εἰ δὲ ἢ τὴν μητέρα ἐτυπτεν, ἢ παρθένους συνήρπαζε,
 τί ταῦτα πρὸς ἐμέ; οὐ γὰρ παιδαγωγόν με ἐπέστησα-
 τε αὐτῷ. Τοιαῦτα γέρων ἄνθρωπος ὑπὲρ Φιλοσοφίας 83
 ἔλεγε. σὺ δὲ καὶ αὐτὸς ἂν Φαίης, ὦ Ἑρμότιμε, ἱκανὸν
 εἶναι, ὡς διὰ τοῦτο Φιλοσοφοίημεν, ὡς μηδὲν τῶν Φαυ-
 λοτέρων πράττομεν· ἢ ἐπ' ἄλλαις ἐλπίσιν ἐξ ἀρχῆς
 Φιλοσοφεῖν ἡξιοῦμεν, οὐχ ὡς τῶν ἰδιωτῶν κοσμιώτεροι

certe eorum, quae philosophiae reverentia facere intermi-
 sit: quandoquidem nutrices etiam parvos in scholam cen-
 sent mittendos, cum si nondum bonum quidquam possint
 discere, certe mali nihil, dum ibi manent, faciant. Equidem
 reliqua mihi omnia implevisse videor, & quocunque vo-
 lueris eorum, qui nostra non ignorant, assumto, cras ad
 me veni, videbitque, ut interroget, ut respondeat, quot res
 didicerit, & quot iam legerit libros, de axiomatis, de syl-
 logismis, de comprehensione, de officiis, & alia varia. Si
 vero aut matrem pulsavit, aut rapuit virginem, quid ea
 ad me? neque enim paedagogum me illi prae fecistis. Talia
 senex pro philosophia dicebat. Tu vero & ipse forte di-
 xeris, Hermotime, satis esse, si propter hoc philosophemur,
 ne quid peius faciamus: aut num alia spe philosopha-
 ri ab initio postulavimus? non ideo, ut idiotis decentiores

εἶμεν περινοστοῦντες; τί οὖν οὐκ ἀποκρίνη καὶ τοῦτο;

ΕΡΜ. Τί δὲ ἄλλο, ἢ ὅτι καὶ δακρύσαι ὀλίγου δέω; ἐς τοσούτῳ μου καθίκετο ὁ λόγος ἀληθῆς ὢν, καὶ οὐδύρομαι ὅσον ἄβλιος χρόνον ἀνάλωκα, καὶ προσέτι μισθοὺς οὐκ ὀλίγους τελῶν ἀντὶ τῶν πόνων· νυνὶ γάρ, ὥσπερ ἐκ μέθης ἀνανήφω, ὁρῶ οἷα μέν ἐστιν ὢν ἥρων, ὅποσα δὲ πέπονθα διὰ ταῦτα.

- 84 ΛΥΚ. Καὶ τί θεῖ δακρύων, ὦ χρηστέ; τὸ γὰρ τοῦ μύθου ἐκεῖνο πάνυ συνετὸν, οἶμαι, ὃν Αἰσωπος διηγείτο. ἔφη γὰρ ἄνθρωπόν τινα ἐπὶ τῇ ἡϊόνι καθεζόμενον, ἐπὶ τὴν κυματωγὴν, ἀριθμεῖν τὰ κύματα, σφαλέντα δὲ, ἀχθεσθαι καὶ ἀνιάσθαι, ἄχρι δὴ τὴν κερδῶ παραστᾶσαν εἰπεῖν αὐτῷ, τί, ὦ γενναῖε, ἀνιᾶ τῶν παρελθόντων ἔνεκα; δέον τὰ ἐντεῦθεν ἀρξάμενον ἀριθμεῖν, ἀμελήσαντα ἐκείνων. καὶ σὺ τοίνυν ἐπεὶ περ οὕτω σοι δοκεῖ, ἐς τὸ λοιπὸν ἂν ἄμεινον ποιήσῃς βίον τε κοινὸν ἅπασι βιοῦν
12 Κερδῶ) Ἀλάττω. V.

circumiremus? Cur igitur non respondes hoc quoque?

Herm. Quid vero aliud, quam quod parum abest, quin illacrimem? adeo in animum meum penetravit vera ratio: ac deploro, quantum miser temporis infumserim, mercedes insuper non parvas laborum meorum persolvens. Iam enim velut ab ebrietate resipiscens video, qualia sint, quae amabam, quae autem propter ea perpeffus sim.

Lyc. Et quid lacrimis opus est, o bone? valde enim prudens consilium arbitror fabulae, quam narrabat Aesopus. Dicebat enim, hominem sedentem in litore ad fluctuosum mare, numerasse fluctus. Cum vero subinde erraret, graviter tulisse & excruciatum esse, donec adstans vulpes ei diceret, quid laboras, mi homo, eorum causa, qui praeterierunt? cum oporteat eos, qui hinc oriuntur, numerare incipere, neglectis illis. Et tu igitur, quoniam ita tibi videtur, in reliquum melius feceris, si communem omnibus

ἐξίων, καὶ συμπολιτεύσῃ τοῖς πολλοῖς, οὐδὲν ἀλλόκοτον, καὶ τετυφωμένον ἐλπίζων, καὶ οὐκ αἰσχύνῃ, ἥνπερ εὖ Φρονεῖς, εἰ γέρων ἄνθρωπος μεταμαβήσῃ, καὶ μεταχωρήσεις πρὸς τὸ βέλτιον. Ταῦτα πάντα, ὦ Φιλότης, 85 ὅποσα εἶπον, μὴ με νομίσης κατὰ τῆς στοᾶς παροεσκευασμένον, ἔχθραν τινὰ ἐξαίρετον πρὸς Στωϊκοὺς ἐπανηρημένον εἰρηκέναι· ἀλλὰ κοινὸς ἐπὶ πάντας ὁ λόγος· τὰ γὰρ αὐτὰ πρὸς σὲ εἶπον ἂν, εἰ τὰ Πλάτωνος, ἢ Ἀριστοτέλους ἤρῃσο, τῶν ἄλλων ἀκρίτων ἐρήμην καταγνούς. νῦν δὲ ἐπεὶ τὰ Στωϊκῶν προετίμησας, πρὸς τὴν στοᾶν ἀποτετάσθαι ὁ λόγος ἔδοξεν, οὐδὲν ἐξαίρετον πρὸς αὐτὴν ἔχων.

ΕΡΜ. Εὖ λέγεις. ἄπειμι γοῦν ἐπ' αὐτὸ τοῦτο, ὡς 86 μεταβαλοίμην καὶ αὐτὸ δὴ τὸ σχῆμα. ὅψει γοῦν οὐκ εἰς μακρὰν οὔτε πώγωνα ὥσπερ νῦν λάσιον, καὶ βαθύν, οὔτε δίαιταν κεκολασμένην, ἀλλ' ἄνετα πάντα,

6 Ἐπανηρημένον) Προκηρμένον, θίλοντα. V.

vitam velis vivere, & civem te gerere de vulgo unum, nihil alienum aut inflatum sperans; nec pudeat te, si recte fapis, senem hominem, mutatis quasi partibus, ad id, quod melius est, transire. Ceterum haec, quaecunque dixi, omnia, amice, noli me putare contra Porticum paratum, aut susceptis eximiis contra Stoicos inimicitiis dixisse. Sed communis ad omnes pertinet ratio. Eadem enim ad te dixissem, si Platonis aut Aristotelis sectam secutus esses, reliquis indicta causa damnatis. Nunc vero cum Stoicorum sectam praetulisses, ad Porticum intenta videbatur oratio, quae eximium nihil contra eam habeat.

Herm. Bene dicis. Abeo igitur ad hoc ipsum, ut ipsum etiam mutem habitum. Videbis enim non ita multo post neque barbam, uti nunc, hirsutam & prolixam, neque vi-
ctum ita castigatum, sed remissa omnia atque libera. Forte

Lucian. Vol. IV.

H

καὶ ἐλεύθερα, τάχα δὲ καὶ περὶ οὐρίδα μεταμφιάσσομαι
ὡς εἶδεῖν ἅπαντες, ὅτι μηκέτι μοι τῶν λήρων ἐκεῖνων
μέτεστιν ὡς εἶπε γε καὶ ἐξεμέσαι δυνατόν ἦν ἅπαντα
ἐκεῖνα, ὅποσα ἤκουσα παρ' αὐτῶν καὶ εὖ ἴσθι, οὐκ ἂν
ᾤκησα καὶ ἐλλέβορον πιεῖν διὰ τοῦτο ἐς τὸ ἔμπαλιν ἢ
ὁ Χρύσιππος, ὅπως μηδὲν ἔτι ἐννοήσαιμι ὧν Φασι. σοὶ
δ' οὖν σὺ μικρὰν χάριν οἶδα, ὦ Λυκῖνε, ὅτι με παρα-
Φερόμενον ὑπὸ θολεροῦ τινος χειμάρρου, καὶ τραχέος,
ἐπιδιδόντα ἑμαυτόν, καὶ κατὰ ῥοὴν συρρέοντα τῷ ὕδατι,
ἀνέσπασας, ἐπιστὰς τὸ τῶν τραγωδῶν τοῦτο, θεὸς ἐκ
μηχανῆς ἐπιφανείς· δοκῶ δέ μοι οὐκ ἀλόγως ἂν καὶ
ζηρήσασθαι τὴν κεφαλὴν, ὥσπερ οἱ ἐκ τῶν ναυαγίων
ἀποσωθέντες ἐλεύθεροι, ἄτε καὶ σωτήρια τήμερον ἄξων,

10 Θεὸς ἐκ μηχανῆς ἐπιφανείς)
Ἐπὶ τῶν παραδύξαν καὶ παραλό-
γων. εἰ γὰρ τῶν τραγωδιῶν ποιεῖται
ὅταν εἰσγαγῇ εἰς τὴν σκηνὴν ἢ
τόλμα ὥστε συγχυθῆναι τοὺς θεα-
τὰς πρὸς τὰ εἰρημια καὶ εἰσεῖν τοὺς
ἡτυχημένους ὀφθέντας, ὡς ἀνάξια πε-
ποιήσας ἢ μισοῦσαι τοὺς πεπονηκό-
τας καὶ παρανυμίσαντας, εἰάθασιν

θεοὺς εἰσάγειν οὐκ ἐπ' αὐτῆς τῆς
σκηνῆς ἑρμωμένους· ἀλλὰ ἐξ ὕψους
ἀπὸ τινὸς μηχανῆς ἢν ἐβλεπον μὲν
πρότερον οἱ θεαταί. κατ' ἐκείνην δὲ
τὴν ἡμέραν ὁ φεβούμενος εὐδίσκνει τὸ
τοῦ θεοῦ πρόσωπον, καὶ τοῦ κατὰ
στολὴν τοῦ δράματος, ἐλέγεται ὡς
θεὸς ἀπὸ μηχανῆς. V.

autem purpuram etiam induam, uti sciant omnes, nihil mi-
hi iam esse cum illis nugis. Utinam etiam evomere liceat,
quaecunque ex illis audiui! Et noris, me non cunctanter hel-
leborum propterea bibiturum, contraria quam Chrysippus
ratione, nimirum ne quid amplius eorum, quae dicunt, in
mentem mihi veniat. Tibi igitur gratiam, Lycine, non par-
vam habeo, quod me turbido torrente ablatum, atque
aspero, cum iam cessissem fluctibus, & secundo flumine
cum aqua ferrer, extraxisti, superveniens tanquam ille in
Tragoediis praefens ex machina Deus. Videor autem mihi
non praeter rationem caput etiam rafurus, ut qui e nau-
fragiis servantur liberi, quippe qui & ipse salutis recupe-
ratae festum diem hodie acturus sum, tanta ab oculis amo-

HERMOTIMUS SIVE DE SECTIS. 115

τοσαύτην ἀχλὺν ἀποσεισάμενος τῶν ὁμμάτων. Φιλοσό-
 ζω δὲ ἐς τὸ λοιπὸν, καὶ ἅκων ποτὲ ἐν ὁδῷ βαδίζων ἐν-
 τύχω, αὐτως ἐκτραπήσομαι, καὶ περιστήσομαι, ὥσπερ
 τοὺς λυττῶντας τῶν κυνῶν.

ta caligine. In philosophum autem de reliquo, si vel invi-
 tus aliquando ingrediens per viam incidero, ita averfabor,
 ita cavebo, ut canes rabiosos *solemus*.

ΗΡΟΔΟΤΟΣ Η ΑΕΤΙΩΝ.

ἩΡΟΔΟΤΟΥ εἶθε μὲν καὶ τὰλλα μιμήσασθαι δυνατὸν ἦν. οὐ πάντα Φημί, ὅσα προσῆν αὐτῷ, (μείζον γὰρ εὐχῆς τοῦτό γε) ἀλλὰ καὶ ἐν ἐκ τῶν ἀπάντων, οἶον, ἢ καλλος τῶν λόγων, ἢ ἀρμονίαν αὐτῶν, ἢ τὸ οἰκεῖον τῇ Ἰωνίᾳ, καὶ προσφυές, ἢ τῆς γνώμης τὸ περιττὸν, ἢ ὅσα μυρία καλὰ ἐκείνος ἅμα συλλαβὼν ἔχει, πέρα τῆς εἰς μίμησιν ἐλπίδος. ἃ δὲ ἐποίησεν ἐπὶ τοῖς συγγράμμασι, καὶ ὡς πολλαχῶς τοῖς Ἑλλήσι γνώριμος ἐν βραχεῖ κατέστη, ἐγὼ καὶ σὺ καὶ ἄλλος ἂν μιμησάμεθα. πλεύσας γὰρ οἶκον ἐκ τῆς Καρίας εὐθὺ τῆς Ἑλλάδος, ἐσκοπεῖτο πρὸς ἑαυτὸν, ὅπως ἂν τάχιστα, καὶ ἀπραγμονέστατα ἐπίσημος καὶ περιβόητος

ἩΡΟΔΟΤΟΣ Η ΑΕΤΙΩΝ)
Σημειῖσαι ἐν τούτοις τῷ λόγῳ ὑπάρχει
ξεν ὡς ἐπιστῆναι ἄγαν κίττων τοῦς

ἑαυτοῦ περιεργάζετο λόγους. V.
II Οἶκον ἐκ τῆς Καρίας) Ἡ
Ἀλικαρνασσὸς γὰρ τῆς Καρίας. V.

HERODOTUS SIVE AETION.

UTINAM Herodoti reliqua etiam imitari liceret! non omnia dico, quae viro aderant, maius enim voto illud quidem; sed vel unum *quiddam* de omnibus, verbi causa, venustatem orationis, aut compositionem, aut domesticam illam Ionicae linguae & nativam *suavitatem*, aut sententiarum divitias, aut quae sexcenta pulchra ille una complexus habet, imitandi omnem spem transgressa. Ceterum quae circa libros suos historicos faciebat, & ut Graecis multis in locis brevi innotesceret, *illud* ego, & tu, & *quisvis* alius imitemur. Cum enim domo e Caria versus Graeciam navigaret, dispiciebat apud se, qua tandem ratione quam celerissime, & minimo labore insignis & celebris tum ipse,

γένειτο, καὶ αὐτὸς, καὶ τὰ συγγραμμάτια. τὸ μὲν οὖν περινοστοῦντα, νῦν μὲν Ἀθηναίοις, νῦν δὲ Κορινθίοις ἀναγιγνώσκειν, ἢ Ἀργείοις, ἢ Λακεδαιμονίοις ἐν τῷ μέρει, ἐργῶδες καὶ μακρὸν ἡγεῖτο εἶναι, καὶ τριβὴν οὐ μικρὰν ἐν τῷ τοιαύτῳ ἔσεσθαι. οὐκ οὖν ἤξιον διασπᾶν τὸ πρᾶγμα, οὐδὲ κατὰ διαίρεσιν, οὕτω κατ' ὀλίγον ἀγείρων καὶ συλλέγων τὴν γνῶσιν· ἐπεβούλευε δὲ εἰ δυνατόν εἴη, ἀδύρους που λαβεῖν τοὺς Ἕλληνας ἅπαντας. ἐνίσταται οὖν Ὀλύμπια τὰ μεγάλα, καὶ ὁ Ἡρόδοτος, τοῦτ' ἐκείνο ἡκεῖν οἱ νομίσας τὸν καιρὸν, οὐ μάλιστα ἐγλίχετο, πλῆθυσαν τηρήσας τὴν πανήγυριν, ἀπανταχόθεν ἤδη τῶν ἀρίστων συνειλεγμένων, παρελθὼν ἐς τὸν ὀπισθοδόμον, οὐ θεατὴν, ἀλλ' ἀγωνιστὴν Ὀλυμπίων παρῆχεν ἑαυτὸν, ἄδων τὰς ιστορίας, καὶ κηλῶν τοὺς παρᾶντας, ἄχρι τοῦ καὶ Μούσας κληθῆναι τὰς βίβλους αὐτοῦ, ἐννεῶ καὶ αὐτὰς οὔσας. Ἡδὴ οὖν ἅπαντες αὐτὸν ἤδεσαν πο- 2.

10 Ἐγλίχετο) Γλίχομαι. λίαν ἰχομαι. ἐπιθυμῶ. γυνικῇ καὶ αἰτιατικῇ. V.

tum si quid scripssisset, fieret. Iam circumire, & nunc Atheniensibus, nunc Corinthiis recitare, aut Argivis, aut Lacedaemoniis particulatim, laboriosum & longum esse dicebat, moramque in ea re haud parvam esse futuram. Noluit igitur negotium hoc distrahere, neque disperse ita & minutatim conciliare & cogere sibi notitiam hominum: verum eo intendit animum, ut, si fieri posset, confertos alibi Graecos universos deprehenderet. Instant igitur magna Olympia: & Herodotus, rem ipsam putans, venire sibi tempus maxime desideratum, observato pleno concilio, collectis undique iam proceribus, ingressus in posticum templi Iovis Olympii, non spectatorem, sed certatorem se Olympiorum professus est, canens historias, & eo usque demulcens hos, qui adessent, ut Musae ipsius libri, qui & ipsi novem essent, vocarentur. Iam igitur multo ipsum

λὺ μᾶλλον, ἢ τοὺς Ὀλυμπιονίκας αὐτούς. καὶ οὐκ ἔστιν
 ὅστις ἀνήκοος ἦν τοῦ Ἡροδότου ὀνόματος, οἱ μὲν, αὐτοὶ
 ἀκούσαντες ἐν Ὀλυμπίᾳ, οἱ δὲ, τῶν ἐκ τῆς πανηγύρεως
 ἡκόντων πυνθανόμενοι, καὶ εἴ που γε Φανείη μόνον, ἐδεί-
 κνυτο ἂν τῷ δακτύλῳ· ΟΥΤΟΣ ΕΚΕΙΝΟΣ, Ἡρόδοτος
 ἔστιν, ὁ τὰς μάχας τὰς Περσικὰς Ἰασιὶ συγγεγρα-
 Φώς, ὁ τὰς νίκας ἡμῶν ὑμνήσας. τοιαῦτ' ἐκείνος ἀπέ-
 λαισε τῶν ιστοριῶν, ἐν μιᾷ συνόδῳ πάνδημόν τινα κοι-
 νὴν ψῆφον τῆς Ἑλλάδος λαβὼν, καὶ ἀνακηρυχθεὶς οὐχ
 ὑφ' ἐνός, μὰ Δία, κήρυκος, ἀλλ' ἐν ἀπάσῃ πόλει, ὅθεν
 3 ἕκαστος ἦν τῶν πανηγυριστῶν. Ὅπερ ὕστερον κατανοή-
 σαντες, ἐπίτομόν τινα ταύτην ὁδὸν ἐς γνῶσιν, Ἰππίας
 τε ὁ ἐπιχώριος αὐτῶν σοφιστής, καὶ Πρόδικος ὁ Κεῖος,
 καὶ Ἀναξιμένης ὁ Χῖος, καὶ Πῶλος ὁ Ἀκραγαντίνος,
 καὶ ἄλλοι συγχροὶ, λόγους ἔλεγον αἰεὶ καὶ αὐτοὶ πρὸς
 τὴν πανήγυριν, ἀφ' ὧν γνῶριμοὶ ἐν βραχεὶ ἐγίγνοντο.

magis nosse omnes, quam victores ipsos Olympiae; nec
 esse, cui Herodori nomen non esset auditum, partim quod
 ipsi illum Olympiae audissent, partim quod ab his, qui ex
 concilio venerant, percontando percepissent: & sicubi con-
 spiceretur modo, digito monstrabatur, Hic ille Herodotus
 est, *dicentium*, qui proelia cum Persis Ionico sermone con-
 scripsit, qui victorias nostras hymno celebravit. Hunc ille
 talem historiarum suarum fructum cepit, in uno conventu
 publicum quoddam & commune totius Graeciae suffragium
 qui ferret, ornareturque praeconio non ab uno sane prae-
 cone, sed in unaquaque urbe, unde singuli spectatorum
 essent. Quod quidem postea considerantes, hanc nempe
 compendiarium quandam ad notitiam hominum viam, Hip-
 pias ex ipsa illa *Elidis* regione Sophista, & Ceus Prodicus,
 & Anaximenes Chius, & Agrigentinus Polus, & frequen-
 tes alii, semper verba & ipsi fecerunt ad concilium, unde

Καὶ τί σοι τοὺς παλαιοὺς ἐκείνους λέγω σοφιστὰς, καὶ 4
 συγγραφεῖας, καὶ λογογράφους, ὅπου καὶ τὰ τελευ-
 ταῖα ταῦτα, καὶ Ἀετίωνα φασὶ τὸν ζωγράφον, συγ-
 γράψαντα τὸν Ῥωξάνης καὶ Ἀλεξάνδρου γάμον, εἰς
 Ὀλυμπίαν καὶ αὐτὸν ἀγαγόντα, τὴν εἰκόνα ἐπιδείξα-
 σθαι, ὥστε Προξενίδαν, Ἑλλανοδίκην τότε ὄντα, ἡσθέν-
 τα τῇ τέχνῃ, γαμβρὸν ποιήσασθαι τὸν Ἀετίωνα. Καὶ 5
 τί τὸ θαῦμα ἐνῆν τῇ γραφῇ αὐτοῦ ἤρετό τις, ὡς τὸν Ἑλ-
 λανοδίκην δι' αὐτὸ, οὐκ ἐπιχωρίῳ τῷ Ἀετίωνι συνάψα-
 σθαι τῆς θυγατρὸς τὸν γάμον; ἔστιν ἡ εἰκὼν ἐν Ἰτα-
 λίᾳ, καὶ γὰρ εἶδον, ὥστε καὶ σοὶ ἂν εἰπεῖν ἔχοιμι. Θάλα-
 μὸς ἐστὶ περικαλλὴς, καὶ κλίνη νυμφικὴ καὶ ἡ Ῥω-
 ξάνη κάθεται πάγκαλόν τι χρῆμα παρθένου, ἐς γῆν
 ὀρώσα, αἰδουμένη ἐστῶτα τὸν Ἀλέξανδρον. ἔρωτες δέ τινες
 μειδιῶντες, ὁ μὲν κατόπιν ἐθεστῶς, ἀπάγει τῆς κεθα-
 λῆς τὴν καλύπτραν, καὶ δείκνυσι τῷ νυμφίῳ τὴν Ῥω-
 ξάνην. ὁ δέ τις, μάλα δουλικῶς ἀΐσαιρεῖ τὸ σανδάλιον

11 Θάλαμος) Confer cum Philostrati imagine. G.

nobiles brevi tempore facti sunt. Et quid tibi antiquos illos
 Sophistas dico, & historicos, & rhetoras, cum nuper adeo
 etiam Aëtion pictor dicatur, depictis a se Roxanes & Alex-
 andri nuptiis, Olympiam & ipse deportatam eam tabulam
 ostendisse, *successu eo*, ut Proxenidas, iudex certaminis qui
 tum esset, delectatus arte generum sibi Aëtionem assume-
 ret. Et quid in pictura ipsius mirum inerat, roget aliquis,
 ut arbiter certaminum propter illud Aëtioni, non civi,
 nuptias filiae conciliaret? Est illa in Italia, & ipse eam vi-
 di, ut etiam narrare tibi possim. Thalamus est pulcherri-
 mus, & lectus nuptialis: & affidet Roxane virgo undique
 pulcherrima, humi defixos habens oculos, pudore adstantis
 Alexandri. Cupidines autem quidam renidentes, alter qui-
 dem a tergo imminens, reducit a capite flammeum, osten-
 ditque Roxanen sponso. Alius autem aliquis verniliter sane

ἐκ τοῦ ποδός, ὡς κατακλίνοιτο ἤδη. ἄλλος τῆς χλανίδος τοῦ Ἀλεξάνδρου ἐπειλημμένος ἔρως, καὶ οὗτος ἔλκει αὐτὸν πρὸς τὴν Ῥωξάνην, πάνυ βιαίως ἐπισπώμενος. ὁ βασιλεὺς δὲ, αὐτὸς μὲν στέφανόν τινα ὀρέγει τῇ παιδί. πάροχος δὲ καὶ νυμφαγωγὸς Ἡφαιστίων συμπάρεστη, δάδα καιομένην ἔχων, μεираκίῳ πάνυ ὠραίῳ ἐπορειδόμενος. ὑμέναιος, οἶμαι, ἐστίν. οὐ γὰρ ἐπεγγέγραπτο τὸ ὄνομα. ἐτέρωθι δὲ τῆς εἰκόνος, ἄλλοι ἔρωτες παίζουσιν ἐν τοῖς ὅπλοις τοῦ Ἀλεξάνδρου· δύο μὲν τὴν λόγχην αὐτοῦ φέροντες, μιμούμενοι τοὺς ἀχθοφόρους, ὅποτε δοκὸν φέροντες, βαροῖντο. ἄλλοι δὲ δύο, ἕνα τινα ἐπὶ τῆς ἀσπίδος κατακείμενον, βασιλέα δῆθεν καὶ αὐτὸν σύρουσι, τῶν ὀχάνων τῆς ἀσπίδος ἐπειλημμένοι. εἷς δὲ ἐς τὸν θώρακα ἐσελθὼν ὑπτίον κείμενον, λοχῶντι ἔοικεν, ὡς Φοβήσειεν αὐτοὺς ὅποτε κατ' αὐτὸν γένοιτο σύροντες. Οὐ

ἢ Πάροχος) Ὁ ἀναβαίνειν εἰς τὸ ἄρμα ἢ τὸ ζεύγος λέγεται, καὶ οἱ παράνυμφοι, παρὰ τὸ παρ᾽ ἑστῆαι τοῖς νυμφίοις, ἐπ' ὀχήμασι

γὰρ τὰς νύμφας ἔγον. V.

13 Ὁχάνων) Λόρον, ἱμάντων σημαίνει δὲ καὶ τὰς ἐξοχάς. V.

demit pede sandalium, ut iam recumbat. Cupido alius laena prehensum Alexandrum trahit versus Roxanem, connixus validissime. Rex autem ipse quidem coronam offert puellae. Comes autem & deductor sponsi Hephæstion una adflat, facem ardentem gerens, puero innixus formosissimo. Hymenaeus puto est; neque enim adscriptum est nomen. In altera autem tabulae parte, Cupidines alii lusus agunt in armis Alexandri, duo quidem hastam illius ferentes, baiulos imitati, cum trabem ferentes onere pandantur. Alii autem duo, unum in clypeo iacentem, regem nempe ipsum quoque, *tanquam in curru* trahunt, comprehensis clypei ansis. Unus autem in lorica, quae supina iacet, ingressus, insidianti similis est, qui perterreat illos, si forte inter trahendum ad se deferantur. Ceterum non lusus ista

παιδιά δὲ ἄλλως ταῦτά ἐστιν, οὐδὲ περιέργασται ἐν αὐτοῖς ὁ Ἀετίων, ἀλλὰ δηλοῖ τοῦ Ἀλεξάνδρου καὶ τὸν ἐς τὰ πολεμικὰ ἔρωτα· καὶ ὅτι ἅμα καὶ Ῥωξάνης ἦρα, καὶ τῶν ὀπλῶν οὐκ ἐπετέλεστο. πλὴν ἀλλ' ἢ γε εἰκὼν αὕτη, καὶ ἄλλως γαμήλιόν τι ἐπὶ τῆς ἀληθείας διεφάνη ἔχουσα, προμηστειουσαμένη τῷ Ἀετίωνι τὴν τοῦ Προξενίδου θυγατέρα. καὶ ἀπῆλθε γήμας καὶ αὐτὸς, πάρεργον τῶν Ἀλεξάνδρου γάμων, ὑπὸ νυμφαγωγῷ τῷ βασιλεῖ, μισθὸν εἰκασμένου γάμου, προσλαβὼν ἀληθῆ γάμον. Ἡρόδοτος μὲν οὖν (ἐπ' ἀνείμι γὰρ ἐπ' ἐκεῖνον) 7 ἱκανὴν τῶν Ὀλυμπίων τὴν πανήγυριν ἠγάετο, καὶ συγγραφέας θαυμαστὸν δεῖξαι τοῖς Ἑλλήσι τὰς Ἑλληνικὰς [νίκας] διεξιόντα, ὡς ἐκεῖνος διεξῆλθεν. ἐγὼ δὲ, καὶ πρὸς Φιλίου, μή με κορυβαντιῶν ὑπολάβητε, μηδὲ τὰ μὰ εἰκάζειν τοῖς ἐκεῖνον· ἴλεως ὁ ἀνὴρ· ἀλλὰ τοῦτό γε

1 Περιέργασται) Περιγίνεται. κατασκοπεῖ. περισδὲ ποιεῖ. V.

sunt, neque temere in illis operam abusus est Aëtion, sed indicant amorem Alexandri etiam adversus res bellicas, eumque, cum Roxanem amaret, armorum non esse oblitum. Ceterum ipsa quoque tabula haec nuptiale quiddam revera habere apparuit, nempe quae conciliaverit Aëtioni Proxenidae filiam: discessitque *pictor*, nuptiis & ipse celebratis, quae parergon essent, & *appendicula* quasi nuptiarum Alexandri; conciliatore atque deductore sponsae ipso rege, mercedis assimilatarum nuptiarum corollarium nactus veras nuptias. Herodotus igitur (ad hunc enim redeo) aptum iudicabat Olympiorum concilium, quod etiam historicum admirabilem redderet Graecis, qui quidem ira, ut ab ipso factum est, [victorias] Graecas enarrasset. Ego vero, & per amicitiarum vos praesidem *Iovem obtestor*, ne insanire me putetis, aut mea illius scriptis comparare, sic vir ille mihi faveat! Ego igitur illud certe simile viri illius accide-

ὅμοιον παθεῖν Φημι αὐτῷ. ὅτε γὰρ τοπρῶτον ἐπεδήμησα
 τῇ Μακεδονίᾳ, πρὸς ἑμαυτὸν ἐσκοπούμην, ὃ, τι μοι χρη-
 στέον τῷ πράγματι. καὶ ὁ μὲν ἔρωσ οὗτος ἦν ἅπασι γνω-
 σθῆναι, καὶ ὅτι πλείστοις Μακεδόνων δεῖξαι τὰ μά-
 τὸ δ' αὐτὸν περιιόντα τηνικαῦτα τοῦ ἔτους ξυγγίγνε-
 σθαι πόλει ἐκάστη, οὐκ εὐμαρὲς ἐφαίνετο. εἰ δὲ τηρή-
 σαιμι τὴν δὲ ὑμῶν τὴν σύνοδον, εἴτα παρελθὼν ἐς μέσον
 δεῖξαιμι τὸν λόγον, ἐς δέον οὕτως ἀποβήσεσθαι μοι τὰ
 8 τῆς εὐχῆς. Αὐτοὶ τε σὺν ᾗδῃ συνεληλύθατε, ὃ, τι περ
 ὄφελος ἐξ ἐκάστης πόλεως, αὐτὸ δὴ τὸ κεφάλαιον Μα-
 κεδόνων ἀπάντων· καὶ ὑποδέχεται πόλις ἡ ἀρίστη οὔσα
 οὐ κατὰ Πίσαν, μὰ Δί', οὐδὲ τὴν ἐκείθι στενοχωρίαν,
 καὶ σκηναῖς, καὶ καλύβας, καὶ πνίγος. οἳ τε αὖ πανη-
 γυρισταί, οὐ συρφετώδης ὄχλος, ἀθλητῶν δὲ μᾶλλον
 φιλοθεάμονες, ἐν παρέργῳ οἱ πολλοὶ τὸν Ἡρόδοτον τιθέ-
 μενοι, ἀλλὰ ρητόρων τε καὶ συγγραφέων καὶ σοφιστῶν

9 Ὅτι περ ὄφελος) Ἀπὸ τοῦ, οἱ μάλιστα καὶ ἀξιολογώτατοι. V.

re mihi confirmo, quod iam declarabo. Cum enim primum in
 Macedoniam peregrinatum venissem, apud animum meum
 considerabam, quomodo me tractarem. Et cupiebam sane
 innotescere omnibus, & quam plurimis Macedonum, quid
 essem, ostendere: circuire autem ipsum, id anni, & cum ci-
 vitate unaquaque agere, non facile videbatur: si vero hunc
 vestrum conventum observarem, ac tum progressus in me-
 dium dicendi facultatem ostenderem, sic sperabam votum
 mihi meum recte eventurum. Iam igitur & ipsi conveni-
 stis, quidquid in unaquaque civitate praestantissimum est,
 caput ipsum & flos omnium Macedonum: & suscepit vos
 urbs praestantissima, non illa Pisae similis, per Iovem, ne-
 que angustis illis, & tabernaculis, & casis, & aestui. Por-
 ro qui huc convenere, non faex populi, athletarum spe-
 ctacula praeferentes plerique, & obiter tantum audiendum
 putantes Herodotum; sed Rhetorum, & Historicorum, &

οἱ δοκιμώτατοι ὅσον οὐ μικρὸν ἤδη, μὴ τοῦμόν παραπο-
 λῶ ἐνδεέστερον φαίνεται τῶν Ὀλυμπίων. ἀλλ' ἦν μὲν
 ὑμεῖς Πολυδάμαντι, ἢ Γλαύκῳ, ἢ Μίλωνι παραθεω-
 ρῆτέ με, κομιδῇ ὑμῖν δόξω θρασὺς ἄνθρωπος εἶναι. ἦν δὲ
 πολὺ ἐκείνων ἀπαγαγόντες τὴν μνήμην, ἐπ' ἐμαυτοῦ
 μόνον ἀποδύσαντες ἴδητε, τάχ' ἂν οὐ πάνυ μαστιγώσι-
 μος ὑμῖν δόξαιμι, ὥς ἐν γε τηλικούτῳ σταδίῳ, ἱκανὸν
 ἔμοι γ' οὖν καὶ τοῦτο.

3 Παραθεωρήτέ με) Ἀπὸ τοῦ συγκρίνεται, ἐξιτάζεται. V.

Sophistarum probatissimi. Ferme parum iam *laboro*, ne mea
 haec conditio multum inferior videatur Olympiis. Verum
 si quidem ad Polydamantem *aliquem*, aut Glaucum, aut Mi-
 lonem me inter spectandum comparaveritis, oppido vobis
 audax videbor homo esse. Sin vero memoria longe ab illis
 abducta, per me solum me exutum spectaveritis, forte non
 omnino flagris dignus vobis videar, in tali quidem stadio:
 latis mihi quidem & hoc fuerit.

ΖΕΥΞΙΣ Η ΑΝΤΙΟΧΟΣ.

Ι **Ε**ΝΑΓΧΟΣ ἐγὼ μὲν ὑμῖν δείξας τὸν λόγον, ἀπῆεν οἴκαδε. προσιόντες δέ μοι τῶν ἀκηκοότων πολλοὶ, (καλύει γὰρ αὐδὲν, οἶμαι, καὶ τὰ τοιαῦτα πρὸς φίλους ἤδη ὄντας ὑμᾶς λέγειν) προσιόντες οὖν ἐδεξιοῦντο, καὶ θαυμάζουσιν ἐώκεσαν. ἐπιπολὺ γούν παρομαρταῦντες, ἄλλος ἄλλοθεν ἐβόων, καὶ ἐπήνουν, ἄχρι που καὶ ἐρυθρίασεν με, μὴ ἄρα πάμπλου τῆς ἀξίας τῶν ἐπαίνων ἀπολείποιμην. τὸ δ' οὖν κεφάλαιον αὐτοῖς τοῦτο ἦν, καὶ πάντες ἐν καὶ τὸ αὐτὸ ἐπешμαίνοντο, τὴν γνώμην τῶν συγγραμμάτων ξένην οὔσαν, καὶ πολὺν ἐν αὐτῇ τὸν νεωτερισμόν. μᾶλλον δὲ αὐτὰ εἰπεῖν ἄμεινον, ἅπερ ἐκεῖνοι ἀπεθέγγοντο· ὥ τῆς καινότητος, *Ἡράκλειος τῆς παραδοξολογίας*· εὐμήχανος ἄνθρωπος. οὐδὲν ἂν τις ἔποιε τῆς ἐπι-

ZEUXIS AUT ANTIOCHUS.

NUPER cum dicendi vobis facultatem, *excitata oratione*, ostendissem, domum abibam. Accedentes vero ad me auditorum multi, (nihil enim, puto, prohibet talia quoque apud vos amicos iam meos dicere) accedentes igitur complectebantur me, & admirationem prae se ferebant. Multum enim profecuti aliunde alius clamare, & laudare, adeo ut erubescerem, *verius*, ne nimis multum a dignitate laudum illarum abessem. Caput autem, & *summa laudis* haec illis erat, omnesque unum & idem acclamabant, consilium scriptorum insolitum esse, & multum in illo novatum. Quia praestat ipsa illa verba commemorare, quae isti protulere: *Vah novitatem! Admirabilis Hercules oratio! hominem ad inveniendum agikum! Nihil quisquam dixerit cogitatis illis magis* &c.

ρίας νεαρώτερον. οἱ μὲν τοιαῦτα πολλὰ ἔλεγον, ὥς ἐκε-
 κίνητο δηλαδὴ ὑπὸ τῆς ἀκροάσεως. ἢ τίνα γὰρ ἂν αἰτίαν
 εἶχον ψεύδεσθαι καὶ κολακεύειν τὰ τοιαῦτα, ξένον ἄν-
 ἄθρωπον, οὐ πάνυ πολλῆς αὐτοῖς Φροντίδος ἄξιον τὰ ἄλ-
 λα; Πλὴν ἐμέ γε (εἰρήσεται γὰρ) οὐ μετρίως ἡνία ὁ 2
 ἔπαινος αὐτῶν. καὶ ἐπειδὴ ποτε ἀπελθόντων κατ' ἐμαυ-
 τὸν ἐγενόμην, ἐνεβόουν οὐκοῦν τοῦτο μόνον χαρίεν τοῖς ἐμοῖς
 ἔσται, ὅτι μὴ συνήβη, μηδὲ κατὰ τὸ κοινὸν βαδίζει τοῖς
 ἄλλοις, ὀνομάτων δὲ ἄρα καλῶν ἐν αὐτοῖς, καὶ πρὸς τὸν
 ἀρχαῖον κανόνα συγκειμένων, ἢ νοῦ ὀξέος, ἢ περινοίας
 τινος, ἢ χάριτος Ἀττικῆς, ἢ ἀρμονίας, ἢ τέχνης τῆς ἐὸ'
 ἅπασι, τούτων δὲ πόρρω ἴσως τοῦμόν' οὐ γὰρ ἂν παρέν-
 τες αὐτὰ ἐκείνα, ἐπὶ ἡνούν μόνον τὸ καινὸν τῆς προαιρέ-
 σιος, καὶ ξενίζον' ἐγὼ δὲ ὁ μάταιος ὦμην, ὅποτε ἀνα-
 πηδῶντες ἐπαινοῖεν, τάχα μέντοι καὶ αὐτὸ τοῦτο προσ-

νει. Atque illi quidem talia multa dicere, prout nimirum
 ab auditione moverentur: quam alioqui mentiendi causam
 habuissent, & eo modo adulandi peregrino homini, nec de
 cetero ad curam illorum magnopere pertinenti? At me
 (dicetur enim) ista laus eorum non mediocri afficiebat mo-
 lestia, & cum tandem post illorum discessum, solus essem,
 ita cogitabam: Ergo illud solum iucundum meis scriptis
 inest, quod usitata non sunt, neque communi *quasi* cum
 reliquis vestigio incedunt: a nominibus autem in iisdem
 pulchris, & ad antiquam regulam compositis, aut sensu
 acuto, aut excogitandi sollertia, aut venustate Attica, aut
 compositione *ac numero*, aut quodam in his omnibus arti-
 ificio, ab his, inquam, longe forte ratio mea remota. Ne-
 que enim, *nisi hoc ita se haberet*, relictis illis ipsis, solam
 laudarent novitatem rationis nostrae ac peregrinitatem. At
 vanus ego *spei*, putaram, cum ad laudandum consurgerent,
 forte quidem hoc ipsum etiam eos alleciturum esse, cum

- άγεσθαι αὐτούς· ἀληθές γὰρ εἶναι τὸ τοῦ Ὀμήρου, καὶ τὴν νέαν ᾧδὴν κεχαρισμένην ὑπάρχειν τοῖς ἀκούουσιν· οὐ μὴν τοσοῦτόν γε, οὔτε ὅλον τῇ καινότητι νέμειν ἡξίου, ἀλλὰ τὴν μὲν, ὥσπερ ἐν προσθήκης μοίρᾳ συνεπικοσμεῖν τι, καὶ πρὸς τὸν ἔπαινον συντελεῖν καὶ αὐτὴν. τὰ δὲ τῶ ὄντι ἐπαινούμενα, καὶ ὑπὸ τῶν ἀκουόντων εὐφημούμενα, ἐκεῖνα εἶναι· ὥστε οὐ μετρίως ἐπήρμην, καὶ ἐκινδύνευον πιστεῦειν αὐτοῖς, ἓνα καὶ μόνον ἐν τοῖς Ἑλλησιν εἶναι λέγουσι· καὶ τὰ τοιαῦτα· τὸ δὲ κατὰ τὴν παροιμίαν, ἀνθρακες ἡμῶν ὁ Θησαυρὸς ἦσαν, καὶ ὀλίγου δέω θαυματοποιεῖν τίνος ἔπαινον ἐπαινέσθαι πρὸς αὐτῶν.
- 3 Ἐβέλω γοῦν ὑμῖν καὶ τὸ τοῦ γραφέως διηγήσασθαι. ὁ Ζεῦξις ἐκεῖνος ἄριστος γραφέων γενόμενος, τὰ δημῶδη καὶ τὰ κοινὰ ταῦτα οὐκ ἔγραφεν, ἢ ὅσα πάνυ ὀλίγα, ἥρωας ἢ θεοὺς, ἢ πολέμους, αἰεὶ δὲ καινοποιεῖν ἐπειρά-

verum sit Homericum illud; *novam cantilenam iucundam esse audientibus*; aut non eo usque: neque censebam futurum, omnia novitati ut tribuerent; verum hanc quidem, corollarii cuiusdam instar, ornamenti allaturam aliquid, & laudi ipsam quoque *nonnihil* collaturam; ea vero, quae serio ac solide laudarentur, quaeque secunda audientium fama exciperentur, ista esse, *quae modo commemoravi*. Itaque non mediocriter iam elatus fueram, & prope fuerat, ut crederem illis, cum unum & solum me in Graecis esse dicerent, atque id genus alia. Verum enimvero, in carbones, quod est in proverbio, thesaurus noster abiit, & parum abest, quin praestigiatoris circumforanei laude ab illis affectus sim. Volo igitur illud etiam de pictore vobis narrare. Zeuxis ille pictorum praestantissimus, popularia ista & communia non pingebat, aut admodum certe pauca, Heroas *puta*, aut Deos, aut pugnas; sed novum quiddam proferre semper

το, καί τι ἀλλόκοτον ἂν καὶ ξένον ἐπινοήσας, ἐπ' ἐκείνῳ τὴν ἀκριβείαν τῆς τέχνης ἐπεδείκνυτο· ἐν δὲ τοῖς ἄλλοις τολμήμασι, καὶ θήλειαν Ἴπποκένταυρον ὁ Ζεῦξις αὐτὸς ἐποίησεν, ἀνατρέφουσάν γε προσέτι παιδίῳ Ἴπποκένταυρῳ διδύμῳ, κομιδῇ νηπίῳ. τῆς εἰκόνης ταύτης ἀντίγραφός ἐστι νῦν Ἀθήνησι, πρὸς αὐτὴν ἐκείνην ἀκριβεῖ τῇ στάθμῃ μετενηνεγμένη. τὸ ἀρχέτυπον δ' αὐτὸ, Σύλλας ὁ Ῥωμαίων στρατηγός, ἐλέγετο μετὰ τῶν ἄλλων εἰς Ἰταλίαν πεπομφέναι· εἴτα περὶ Μαλέαν, οἶμαι, καταδύσης τῆς ὀλκάδος, ἀπολέσθαι ἅπαντα, καὶ τὴν γραφὴν. πλὴν ἀλλὰ τὴν γε εἰκόνα τῆς εἰκόνης εἶδον, καὶ αὐτὸς ὑμῖν ὡς ἂν οἷός τε ᾧ, δείξω τῷ λόγῳ, οὐ, μὰ τὸν Δία γραφικός τις ᾦν, ἀλλὰ πάνυ μέμνημαι, οὐ πρὸ πολλοῦ ἰδὼν ἐν τινὸς τῶν γραφέων Ἀθήνησι. καὶ τὸ ὑπερβαυμάσαι τότε τὴν τέχνην, τάχ' ἂν μοι καὶ νῦν πρὸς τὸ σαφέστερον δηλᾶσαι συναγωνίσαιτο. Ἐπὶ χλόης εὐβαλῶς ἢ Κένταυρος αὕτη πεποίηται, ὅλη μὲν τῇ ἵππῳ 4

tentabat. Et si quid insolens aut peregrinum excogitasset, in eo *demum vim* & accuratorem artis summam ostendebat. Inter reliqua ausa, Centaurum etiam feminam Zeuxis idem pinxit, lactantem adhuc pueros Centauros gemellos, admodum infantes. Tabulae huius exemplum nunc est Athenis, exacta regula inde translata. Ipsum vero archetypum Sylla Romanorum imperator dicebatur cum aliis in Italiam misisse, deinde circa Malean, puto, submersa navi perisse omnia, & ipsam adeo picturam. Verum imaginem certe imaginis vidi, & ipse eam vobis, quantum eius poterō, ostendam; non profecto, ut qui picturae peritus sim, verum *quod* plane memini, qui haud ita pridem in pictoris cuiusdam *pergula* Athenis eam viderim: & vehemens tum artis admiratio forte me nunc etiam in ea evidentius declaranda iuverit. In viridi molliter gramine Centaurus haec

χαμαὶ κειμένη, καὶ ἀποτέτανται εἰς τοῦπίσω οἱ πόδες· τὸ δὲ γυναικεῖον ὅσον αὐτῆς, ἥρέμα ἐπήγερται, καὶ ἐπ' ἀγκῶνός ἐστιν· οἱ δὲ πόδες οἱ ἔμπροσθεν, οὐκ ἔτι καὶ οὔτοι ἀποτάδην, οἷον ἐπὶ πλευράν κειμένης· ἀλλ' ὁ μὲν ὀκλάζοντι εἴοικεν, ὡν καμπύλος ὑπεσταλμένη τῇ ὀπλῇ, ὁ δὲ ἔμπαλιν ἐπανίσταται, καὶ τοῦ ἐδάφους ἀντιλαμβάνεται, οἷον εἰσιν ἵπποι, πειρώμενοι ἀναπηδᾶν. τοῖν νεογνοῖν δὲ, τὸ μὲν ἄνω ἔχει αὐτὴ ἐν ταῖς ἀγκάλαις, καὶ τρέφει ἀνθρωπικῶς, ἐπέχουσα τὸν γυναικεῖον μαστόν· τὸ δ' ἕτερον, ἐκ τῆς ἵππου θηλάζει, ἐς τὸν πωλικὸν τρόπον· ἄνω δὲ τῆς εἰκόνος, οἷον ἀπὸ τινὸς σκοπῆς Ἴπποκένταυρός τις, ἀνὴρ ἐκείνης δηλαδὴ τῆς τὰ βρέφῃ ἀμφοτέρωθεν τιβηνομένης, ἐπικύπτει γελῶν, οὐχ ὅλος φαινόμενος, ἀλλ' ἐς μέσον τὸν ἵππον, λέοντος σκύμνον ἀνέχων τῇ δεξιᾷ, καὶ ὑπὲρ ἑαυτὸν αἰωρῶν, ὡς δεδιξαιτο
 5 σὺν παιδιᾷ τὰ βρέφῃ. Τὰ μὲν οὖν ἄλλα τῆς γραφῆς,

facta est, qua quidem equa est, humi tota cubans extensis retrorsum pedibus; quantum autem illius muliebre est, sensim attollitur nixum cubito: anteriores vero pedes non iam ipsi quoque porrecti, tanquam iacentis in latus *Centauri*, sed alter quidem geniculanti similis, incurvatus subducta ungula; sed alter contra insurgit, humique niritur, quales sunt equi, exsilire dum conantur. Parvorum vero alterum quidem supra ipsa tenet ulnis, & humano more lactat, muliebrem illi mammam praebens: at alterum ex equina parte subrumat, more pulli. In suprema vero tabulae parte, quasi e specula quadam *Centaurus* aliquis, illius scilicet parvos suos utrinque nutrientis maritus, despicit ridens, non totus conspicuus, sed ad medium usque equum, leonis catulum dextra ostentans & supra se extollens, quasi per lusum terrere velit parvulos. Reliquas igitur picturae dotes, in quantum nobis, eius artis rudibus,

ἐὺ ὅσα τοῖς ἰδιώταις ἡμῖν, οὐ πάντα ἐμφανῆ ὄντα, τὴν ἔλπην ὅμως ἔχει δύναμιν τῆς τέχνης, οἷον τὸ ἀποτεῖναι τὰς γραμμάς ἐς τὸ εὐδύτατον, καὶ τῶν χρωμάτων ἀκριβῆ τὴν κράσιν, καὶ εὐκαιρον τὴν ἐπιβολὴν ποιήσασθαι, καὶ σκιάσαι ἐς δέον, καὶ τοῦ μεγέθους τὸν λόγον, καὶ τὴν τῶν μερῶν πρὸς τὸ ὅλον ἰσότητα, καὶ ἀρμονίαν, γραφένων παῖδες ἐπαινούντων, οἷς ἔργον εἶδεναι τὰ τοιαῦτα. ἐγὼ δὲ τοῦ Ζευξίδος ἐκεῖνο μάλιστα ἐπήνεσα, ὅτι ἐν μιᾷ καὶ τῇ αὐτῇ ὑποθέσει ποικίλως τὸ περιττὸν ἐπεδείξατο τῆς τέχνης, τὸν μὲν ἄνδρα, ποιήσας πάντῃ φοβερὸν, καὶ κομιδῇ ἄγριον, σοβαρὸν τῇ χαίτῃ, λάσιον τὰ πολλὰ, οὐ κατὰ τὸν ἵππον αὐτοῦ μόνον, ἀλλὰ καὶ καθ' ἕτερον τοῦ ἀνθρώπου· καὶ ἐξάρας αὐτοῦ τοὺς ὤμους ἐπὶ πλεῖστον, τὸ βλέμμα, καίτοι γελῶντος, θηριῶδες ὅλον, καὶ ὄρειόν τι, καὶ ἀνήμερον. Τοιοῦτον μὲν ἐκείνον· τὴν θήλειαν δὲ, 6 ἵππου γε τῆς καλλίστης, οἷαι μάλιστα αἱ Θετταλαί

non satis apparent, cum tamen totam artis vim contineant, velut illam linearum exquisitam directionem, & accuratam pigmentorum temperationem, & inductionem tempestivam, & umbrarum rationem, & proportionem magnitudinis, & mensuras integro aequabiliter respondentes, pictorum filii laudaverint, quorum opus est intelligere talia. Ego vero illud maxime Zeuxidis laudare soleo, quod in uno eodemque argumento varie divitias artis ostendit: qui virum quidem fecerit undique terribilem, & omnino ferum, crines superbe iactantem, hirsutum maiori ex parte, non qua equus est modo, sed etiam altera parte humana, & *sub* humeris eius quantum potest elatis; vultum, ridentis licet, ferinum totum & montanum atque minime mansuetum. Ita quidem illum: feminam vero, equae pulcherrimae, quales praesertim sunt Thessalae, nondum domirae, & fesso-

εἰσιν, ἀδμήτες ἔτι, καὶ ἄβατοι· τὸ δ' ἄνω ἡμίτομον γυναικὸς, πάγκαλον ἔξω τῶν ὠτων, ἐκεῖνα δὲ μόνα, σατυράδῃ ἐστὶν αὐτῇ, καὶ ἡ μίξις δὲ, καὶ ἡ ἀρμογὴ τῶν σωμάτων, καθὼ συνάπτεται, καὶ συνδέεται τῷ γυναικεῖω τὸ ἵππικόν, ἡρέμα, καὶ οὐκ ἀβρόως μεταβαίνουσα, καὶ ἐκ προσαγωγῆς τρεπομένη, λαμβάνει τὴν ὄψιν ἐκ θατέρου εἰς τὸ ἕτερον ὑπαγομένη· τῶν νεογνῶν δὲ τὸ ἐν τῶν νηπίων, ὅμως ἄγριον καὶ ἐν τῷ ἀπαλῷ ἤδη φοβερόν, καὶ τοῦτο θαυμαστόν, οἷον ἔδοξέ μοι, καὶ ὅτι παιδικῶς μάλα πρὸς τὸν σκύμνον τοῦ λέοντος ἀναβλέπουσι, μετὰ τῇς θηλῆς ἐκάτερος ἐπειλημμένοι ἐν χρῶ τῇ
 7 μητρὶ προσιστάμενοι. Ταῦτα δ' οὖν ἐπιδείξάμενος ὁ Ζεῦξις, αὐτὸς μὲν ὤετο ἐκπλήξειν τοὺς ὁρῶντας ἐπὶ τῇ τέχνῃ· οἱ δὲ αὐτίκα μὲν ἐβόων· ἢ τί γὰρ ἂν ἐποίουν, καλλίστου θεάματι ἐντυγχάνοντες; ἐπήνουν δὲ μάλιστα πάντες, ἅπερ καὶ μὲν πρῶτον ἐκεῖνοι, τῆς ἐπινοίας τὸ ξένον, καὶ τὴν
 2 Σατυράδῃ) Χορευτικά. V.

rem nondum passae. Superior autem pars dimidia mulieris undique & ipsa pulcherrima, praeter aures: illae enim solae satyrorum instar illi sunt. Commixtio vero & commisura corporum, ubi coagmentatur ac devincitur muliebri corpori equinum, sensim, non subito transiens, & accessu, qui vix sentiat, conversa, visum fallit, ubi ex altero in alterum subit. Quod autem recens uterque partus in prima infantia tamen ferus, & in tenero iam est terribilis, id ipsum quoque mirabile, ut mihi videbatur; & quod pueriliter admodum ad leonis catulum respiciunt, mammae interea quisque suae arte inhaerentes, & quam proxime matrem assistentes. Haec itaque cum ostenderet Zeuxis, ipse quidem putabat futurum, ut artis admiratione percelleret spectatores. At illi statim quidem exclamarunt. Quid enim facerent aliud, ad pulcherrimum spectaculum admissi? Laudabant vero maxime omnes eadem, propter quae me nu-

γνώμην τῆς γραφῆς ὡς νέαν, καὶ τοῖς ἔμπροσθεν ἡγνοη-
 μένῃν οὔσαν· ὥστε ὁ Ζεῦξις συνεῖς ὅτι αὐτοὺς ἀσχολεῖ ἡ
 ὑπόθεσις καινὴ οὔσα, καὶ ἀπάγει τῆς τέχνης, ὡς ἐν
 παρέργῳ τίθεσθαι τὴν ἀκρίβειαν τῶν πραγμάτων,
 ἄγε δὴ ἔφη, ὦ Μικκίων, πρὸς τὸν μαθητὴν, περιβαλε
 ἦδη τὴν εἰκόνα, καὶ ἀράμενοι ἀποκομίζετε οἴκαδε, οὔτοι
 γὰρ ἡμῶν τὸν πηλὸν τῆς τέχνης ἐπαινοῦσι, τῶν δ', ἐφ'
 ὅτῳ, εἰ καλῶς ἔχει, καὶ κατὰ τὴν τέχνην, οὐ πολὺν
 ποιοῦνται λόγον, ἀλλὰ παρευδοκιμεῖ τὴν ἀκρίβειαν τῶν
 ἔργων ἢ τῆς ὑποθέσεως καινοτομία. Ὁ μὲν οὖν Ζεῦξις, 8
 οὕτως, ὀργιλώτερον ἴσως. Ἀντίοχος δέ, ὁ Σωτὴρ ἐπι-
 κληθεὶς, καὶ οὗτος ὁμοίον τι παθεῖν λέγεται ἐν τῇ πρὸς
 Γαλάτας μάχῃ. εἰ βούλεσθε, διηγῆσομαι καὶ τοῦτο,
 ὅποιον ἐγένετο, εἰδώς. τούτους γὰρ ἀλκίμους ὄντας, καὶ
 πλήθει παμπόλλους ὄρων, καὶ τὴν Φάλαγγα καρτε-
 ρῶς συναραρυῖαν, καὶ ἐπὶ μετώπου μὲν προασπίζοντας

per isti: inventionis novitatem, argumentum picturae re-
 cens, & superioribus ignotum. Itaque intelligens Zeuxis,
 occupari illos ab argumento novo, & ab arte contemplanda
 abduci, ut obiter modo exquisitam rerum curam confide-
 rent, Age, inquit ad suum discipulum, Miccio, involve iam
 tabulam: vos sublatam domum referte. Isti enim lutum artis no-
 strae laudant: eius autem, propter quod debebat laudari, si be-
 ne & ex arte se habet, non multam habent rationem; sed exqui-
 sitae circa opus ipsum artis laudem intercipit argumenti novitas.
 Zeuxis igitur ita, iusto ille forte iracundius. Antiocho au-
 tem, Soteri cognominato, simile quiddam usu venisse dici-
 tur in pugna adversus Gallograecos. Si vultis, hoc quoque,
 ut factum sit, enarrabo. Cum sciret enim, hos viros fortes
 esse, & numero plurimos esse videret, & phalangem va-
 lide densam, & in fronte quidem tegentes primam aciem

τοὺς χαλκοθώρακας αὐτῶν, ἐς βάθος δὲ ἐπὶ τεττάρων
καὶ εἴκοσι τεταγμένους ὀπλίτας, ἐπὶ κέρως δ' ἐκατέρω-
θεν τὴν ἵππον δισφυρίαν οὔσαν, ἐκ δὲ τοῦ μέσου, τὰ ἄρ-
ματα ἐκπηδήσεσθαι μέλλοντα, δρεπανηφόρα ὀγδοήκον-
τα, καὶ συνωρίδας ἐπ' αὐτοῖς δις τοσαύτας· ταῦτα ὁρῶν,
πάνυ πονηρὰς εἶχε τὰς ἐλπίδας, ὡς ἀμάχων ὄντων ἐκεί-
νων αὐτῷ. ἐκεῖνος γὰρ δι' ὀλίγου τῆς στρατείας ἐκεῖνης
παρασκευασθείσης, οὐ μεγαλωστὶ, οὐδὲ κατ' ἀξίαν
τοῦ πολέμου ἀφίκετο, κομιδῇ ὀλίγους ἄγων, καὶ τού-
των πελταστικὸν τὸ πολὺ, καὶ ψιλικόν. οἱ γυμνήτες δέ,
ὑπὲρ ἡμισυ τῆς στρατιάς ἦσαν ὥστε ἐδόκει αὐτῷ ἥδη
σπένδεσθαι, καὶ τινα εὐπρεπῇ διάλυσιν εὐρίσκεισθαι
9 τοῦ πολέμου. Ἀλλὰ Θεοδότας ὁ Ῥόδιος, ἀνὴρ γενναῖος,
καὶ τακτικῶν ἔμπειρος, οὐκ εἶα παρὼν ἀβυμεῖν. καὶ ἦσαν
γὰρ ἐκκαίδεκα ἐλέφαντες τῷ Ἀντιόχῳ· τούτους ἐκέλευ-

5 Δις τοσαύτας) Δισφυρίας. V. mini. G.
10 Πελταστικὸν) Τοξικόν. V. ibid. Ψιλικόν) Πιζόν. V. Levis
Pelta scutum breve, si bene me- armaturae, puto. G.

loricatos aere, introrsus vero & in versum stantes in acie vi-
cenos quaternos armatos, cornua firmare utrinque viginti
millium equitatum; e media acie prorupturos currus fal-
catos octoginta, & bigarum praeter hos alterum tantum:
haec, inquam, videns, male sane de rebus suis speravit,
qui invicta ista sibi putaret. Ipse enim, brevi tempore com-
parato illo exercitu, non magnifice, neque pro dignitate
belli, veniebat, paucos oppido ducens, & in his peltastas
plerosque & levis armaturae homines: velites autem ultra
dimidiam exercitus partem erant. Itaque iam videbatur illi
pacisci, & honestam belli dissolvendi rationem reperire. Ve-
rum Rhodius Theodotas, vir fortis & ordinandae aciei pe-
ritus, cum adesset, non passus est animum abiicere. Erant
enim etiam sexdecim Antiocho elephantibus. Hos iussit Theo-

σεν ὁ Θεοδότας, τέως μὲν ἔχειν, ὡς οἷόν τε κατακρύψαν-
 τας, ὡς μὴ κατάδηλοι εἶεν ὑπερφαινόμενοι τοῦ στρατοῦ
 ἐπειδὴν δὲ σημήνη ὁ σαλπικτήης, καὶ δὲ συμπλέκε-
 σθαι, καὶ εἰς χεῖρας ἰέναι, καὶ ἡ ἵππος ἡ τῶν πολεμίων
 ἐπελαύνηται, καὶ τὰ ἄρματα οἱ Γαλάται ἀνοίξαντες
 τὴν Φάλαγγα, καὶ διαστήσαντες, ἐπαφῶσι, τότε ἀνὰ
 τέτταρας μὲν τῶν ἐλεφάντων, ἀπαντᾶν ἐφ' ἐκάτερα τοῖς
 ἵππευσι, τοὺς ὀκτὼ δὲ ἀντεπαφεῖναι τοῖς ἀρματηλά-
 ταις, καὶ συνωριασταῖς. εἰ γὰρ τοῦτο γένοιτο, φοβηθή-
 σονται αὐτῶν, ἔφη, οἱ ἵπποι, καὶ ἐς τοὺς Γαλάτας αὐ-
 τῶν ἐμπεσοῦνται φεύγοντες· καὶ οὕτως ἐγένετο. Οὐ γὰρ 10
 πρότερον ἰδόντες ἐλέφαντα οὔτε αὐτοὶ Γαλάται, οὔτε οἱ
 ἵπποι αὐτῶν, οὕτω πρὸς τὸ παράδοξον τῆς ὀφείως ἐταρά-
 χθησαν, ὥστε πόρρω ἔτι τῶν θηρίων ὄντων, ἐπεὶ μόνον
 τετριγύτων ἤκουσαν, καὶ τοὺς ὀδόντας εἶδον ἀποστίλ-
 βοντας ἐπισημότερον, ὡς ἂν ἐκ μέλανος τοῦ παντός σώ-
 ματος, καὶ τὰς προνομαίας, ὡς ἐς ἀρπαγὴν ὑπεραιω-

15 Τετριγύτων) Ποῖόν ἤχον ἀποτελούντων. V.

dotas tum quidem, quantum eius fieri posset, occultos ha-
 bere, ne manifesti essent, ultra exercitum eminentes: ubi
 vero clasticum cecinisset, & iam concurrendum esset, at-
 que veniendum ad manus, invehereturque iam hostium equi-
 tatus, currusque suos Gallograeci aperta phalange & dis-
 cedentes emitterent; tum quaternos elephantes, singulis
 utrinque equitum alis occurrere, octo autem alios contra
 immitti curruum & bigarum agitatoribus. Hoc enim si fie-
 ret, terrebuntur, dicebat, illorum equi, & retro in ipsos
 Gallograecos fuga irruent. Idque ira factum. Cum enim
 nunquam elephantem neque ipsi Gallograeci, neque equi
 illorum vidissent: adeo ad inopinatum spectaculum pertur-
 bati sunt, ut cum longe adhuc abessent belluae, audito so-
 lo illorum barritu, & dentibus conspectis, tanto insigni-
 tius, ut e nigro usquequaque corpore, fulgentibus, & ro-

ρουμένας, πρὶν ἢ τὸ τόξευμα ἐξικνεῖσθαι, ἐκκλίναντες, σὺν οὐδενὶ κόσμῳ ἔφευγον· οἱ μὲν πεζοὶ, περιπειρόμενοι ὑπ' ἀλλήλων τοῖς δορατίοις, καὶ συμπατούμενοι ὑπὸ τῶν ἵππέων, ὡς εἶχον, ἐμπεσόντων ἐπ' αὐτοὺς, τὰ ἄρματα δὲ, ἀναστρέψαντα καὶ ταῦτα ἔμπαλιν εἰς τοὺς οἰκείους οὐκ ἀναιμωτὶ διεφέρετο ἐν αὐτοῖς, ἀλλὰ τὸ τοῦ Ὀμήρου,

Δίφροι δ' ἀνεκυμβαλίαζον.

οἱ ἵπποι δ' ἐπέπερ ἅπαξ τῆς ἐς τὸ εὐθὺ ὁδοῦ ἀπετρέποντο, οὐκ ἀνασχόμενοι τῶν ἐλεφάντων, τοὺς ἐπιβάτας ἀποβαλόντες κεῖν' ὄχρα κροτάλιζον, τέμνοντες, νῆ Δία, καὶ διαιροῦντες τοῖς ὄρεπάνοις, εἴ τινας τῶν Οἰλῶν καταβάλοιεν. πολλοὶ δ' ὡς ἐν ταραχῇ τοσούτῳ κατεβάλλοντο, εἶποντο δὲ καὶ οἱ ἐλέφαντες συμπατοῦντες, καὶ συναναρρίπτουντες ἐς ὕψος ταῖς προνομαίαις, καὶ συναρπάζοντες, καὶ τοῖς ὁδοῦσι περιπεύοντες, καὶ τέλος,

8 Δίφροι δ' ἀνεκυμβαλίαζον) καὶ συνετριβέμενοι ἤχον ἀπετίλουν. Αἰρούμενοι καὶ πρὸς γῆν φερόμενοι, V.

stris tanquam ad rapinam sublati; ante teli iactum, inclinati sine more modoque fugerent: ubi pedites quidem confixi mutuo suorum iaculis, & ab equitibus conculcati, qui toto impetu in illos ruerent; currus autem, relati & ipsi retro in suos, non sine sanguine inter ipsos differebantur, sed ut est apud Homerum,

Dederunt sonitumque ruinamque.

Equi vero semel recta regione viarum excussi, cum ferre elephantos non possent, deiectis aurigis, *currus cum strepitu vacuos raptant*, secantes, per Iovem, & lacerantes falcibus, si quos amicorum deiecissent; multi vero, ut in tanto tumultu, deiiciebantur. Insequebantur vero elephantum etiam, qui conculcarent, & rostris in altum iactarent *corpora*, & corripere, & confoderent dentibus: & tandem hi suis vi-

οὗτοι κατὰ κράτος παραδιδάσκει τῷ Ἀντίοχῳ τὴν νίκην. Οἱ Γαλάται δὲ, οἱ μὲν, ἐτεβήκεσαν, πολλοῦ τοῦ φό- 11
 νου γενομένου, οἱ δὲ ζῶντες ἐλαμβάνοντο, πλὴν πάν-
 ὀλγγοι, ὅποσοι ἔφθασαν εἰς τὰ ὄρη ἀναφυγόντες· οἱ Μα-
 κεδόνες δὲ, ὅσοι σὺν Ἀντίοχῳ ἦσαν, ἐπαιώνιζον· καὶ
 προσιόντες ἄλλος ἄλλαχόθεν, ἀνέδουν τὸν βασιλέα,
 καλλίνικον ἀναβοῶντες. ὁ δὲ, καὶ δακρύσας, ὥς Φασιν,
 Λισχυνώμεθα, ἔφη, ὧ στρατιῶται, οἷς γε ἡ σωτηρία ἐν
 ἐγκαίδεκα τούτοις θηρίοις ἐγένετο, ὥς εἰ μὴ τὸ καινὸν
 τοῦ θεάματος ἐξέπληξε τοὺς πολεμίους, τί ἂν ἡμεῖς
 ἦμεν πρὸς αὐτούς; ἐπὶ τε τῷ τροπαίῳ, κελεύει ἄλλο
 μῦθον, ἐλέφαντα δὲ μόνον ἐγκολάφαι. Ὡρα τοῖνυν με 12
 σκοπεῖν, μὴ καὶ τοῦμὸν ὅμοιον ᾗ τῷ Ἀντίοχῳ, τὰ μὲν
 ἄλλα, οὐκ ἄξια μάχης, ἐλέφαντες δὲ τινες, καὶ ξένα
 μαρμολύκεια πρὸς τοὺς ὀρώντας, καὶ θαυμαστοποιία,
 ἄλλως ἐκεῖνα γοῦν ἐπαινοῦσι πάντες· οἷς δ' ἐγὼ ἐπεποί-

5 Ἐπαιώνιζον) Ἀλαλάζειν ἐπὶ νίκῃ. V. 6 Ἀνίδουν) Ἐστιφάνουν. V.

ribus tradunt Antiocho victoriam. Gallograeci autem par-
 tim in proelio ceciderunt, magna caede facta, partim vi-
 vi capti sunt, praeter paucos oppido, qui fuga montes pe-
 tiere. Paeonem autem cecinere, qui cum Antiocho fuerant
 Macedones, & alius aliunde accedentes coronarunt regem
 cum clamore, egregium victorem illum praedicantes. At
 ille, nec sine lacrimis, pudeat nos, inquit, milites, quorum
 salus in sexdecim his bellis posita fuerit. Itaque nisi perculisset
 hostes spectaculi novitas, quid nos ad illos futuri eramus? In tro-
 paeo autem iussit aliud nihil, quam solum elephantem, in-
 sculpi. Iam mihi videndum est, ne, quod mihi contigit, An-
 tiochi proelio sit simile. Reliqua quidem proelii, indigna visa
 sunt attentione: elephantem autem quidam sunt, & peregrina
 spectantibus terriculamenta, & praestigiae: temere quidem
 illa laudant omnes. Ast quibus ego confisus fueram, horum

θειν, οὐ πάνυ ταῦτα ἐν λόγῳ παρ' αὐτοῖς ἐστίν· ἀλλ' ὅτι μὲν Θήλεια Ἴπποκένταυρος γεγραμμένη, τοῦτο μόνον ἐκπλήττονται, καὶ ὥσπερ ἐστὶ, καινόν, καὶ τεράστιον δοκεῖ αὐτοῖς. τὰ δ' ἄλλα, μάτην ἄρα τῷ Ζεύξειδι πεποιήται; ἀλλ' οὐ μάτην· γραφικὸὶ γὰρ ὑμεῖς, καὶ μετὰ τέχνης ἕκαστα ὁρᾶτε, εἴη μόνον ἄξια τοῦ θεάτρου δεικνύειν.

nulla apud illos habetur ratio: verum ad id solum obstupescunt, pictam hic esse Centaurum feminam, idque, ut est, novum ac portentosum illis videtur. Reliqua igitur frustra elaborata Zeuxidi? Minime vero frustra: vos enim pictoriae rationis periti, & cum arte inspicitis omnia. Utinam modo digna sint, theatro quae ostendantur!

A P M O N I Δ Η Σ.

ΑΡΜΟΝΙΔΗΣ ὁ αὐλητὴς, ἤρετο ποτὲ Τιμόθεον ¹ διδάσκαλον αὐτοῦ ὄντα, εἰπέ μοι, ἔφη, ὦ Τιμόθεε, πῶς ἂν ἐνδοξος γενοίμην ἐπὶ τῇ τέχνῃ; καὶ τί ποιοῦντα, εἰσονται με οἱ Ἕλληνες ἅπαντες; τὰ μὲν γὰρ ἄλλα εὖ ποιῶν, ἐδιδάξω με ἤδη ἀρμόσασθαι τὸν αὐλὸν ἐς τὸ ἀκριβες, καὶ ἐμπνεῖν ἐς τὴν γλωσσίδα λεπτὸν τι, καὶ ἐμμελές, καὶ ὑποβάλλειν τοὺς δακτύλους εὐαφῶς ὑπὸ πυκνῇ τῇ ἄρσει, καὶ θέσει, καὶ βαίνειν ἐν ρυθμῷ, καὶ σύμφωνα εἶναι τὰ μέλη πρὸς τὸν χορὸν, καὶ τῆς ἀρμονίας ἐκάστης διαφυλάττειν τὸ ἴδιον, τῆς Φρυγίου τὸ ἐνθεον, τῆς Λυδίου τὸ Βακχικόν, τῆς Δωρίου τὸ σεμνόν, τῆς Ἰωνικῆς τὸ γλαφυρόν. ταῦτα μὲν οὖν πάντα ἐκμεμύεσθαι παρὰ σοῦ· τὰ μέγιστα δὲ καὶ ὧν ἐνέκα ἐπέβυ-

¹ ΑΡΜΟΝΙΔΗΣ) Ad eruditissimum quendam de suis sermonibus scribit, cuius iudicium videtur plurimi facere. G.

³ Εἰπέ μοι, ἔφη, ὦ Τιμόθεε) Παράλχει τὸ ἔφη, καὶ περιττόν ἐστιν Ἀθηναίων ἔθελ. V.

H A R M O N I D E S.

HARMONIDES tibicen interrogavit olim magistrum suum Timotheum: Dic mihi, inquit, Timothee, quomodo celebris in arte fieri possum? & quo fustulo meo me Graeci omnes cognoscent? Reliqua enim, agnosco beneficium tuum! docuisti me iam accurate tibiam temperare, & instare in ligulam tenue quiddam ac modulationem, & admoveere commode digitos sublatione crebra ac positione, & incedere ad numeros, & ut cantus consentiat choro, & modi uniuscuiusque proprietatem servare, Phrygii illum quasi divinum assultum, Lydii Bacchicum furorem, honestam gravitatem Dorii, & Ionii denique venustatem. Haec igitur didici a te omnia. Maxi-

μησα τῆς αὐλητικῆς, οὐχ ὅρῳ πῶς ἂν ἀπ' αὐτῆς μοι προσγένεοιτο ἡ δοξα, ἢ παρὰ τῶν πολλῶν, καὶ τὸ ἐπίσημον εἶναι ἐν πλῆθεσι, καὶ δείκνυσθαι τῷ δακτύλῳ καὶ ἦν που φανῶ, εὐθὺς ἐπιστρέφουσθαι πάντας εἰς ἐμέ, καὶ λέγειν τούνομα, ΟΥΤΟΣ ΕΚΕΙΝΟΣ Ἀρμονίδης ἐστίν, ὁ ἄριστος αὐλητής· ὥσπερ ὅτε καὶ σὺ, ὦ Τιμόβее, τοπρῶτον ἐλθὼν οἴκεθεν ἐκ Βοιωτίας, ὑπηύλησας τῇ Πανδιονίδι, καὶ ἐνίκησας ἐν τῷ Αἴαντι τῷ ἐμμανεῖ, τοῦ ὁμωνύμου σοι ποιήσαντος τὸ μέλος, οὐδεὶς ἦν ὃς ἠγνόει τούνομα, Τιμόθεον ἐκ Θηβῶν· ἀλλ' ἐνθα ἂν καὶ νῦν Φανῆς, συνθέουσιν ἐπὶ σέ πάντες, ὥσπερ ἐπὶ τὴν γλαῦκα τὰ ὄρνεα· ταῦτ' ἐστι δι' ἅπερ ἠξάμην αὐλητῆς γενέσθαι, καὶ ὑπὲρ ὧν πεπόνηκα τὸν πόνον τὸν πολὺν, ἐπεὶ τό γε αὐλεῖν αὐτὸ, ἄνευ ταῦ ἐνδοξον εἶναι δι' αὐτὸ, οὐκ ἂν δεξαίμην, ἀγνώστῳ μοι προσγενόμενον, οὐδ' εἰ Μαρσύας, ἢ Ὀλυμπος γενήσεσθαι μέλλοιμι λαμβάνων. οὐδὲν γὰρ ὀφελος ἀπορρήτου, Φασί, καὶ ἀφανοῦς τῆς μουσικῆς. ἀλ-

ma vero, & propter quae concupivi artem canendi tibiis, nondum video quomodo ab illa mihi contingant, gloria apud populum, & ut conspicuus sim in multitudine hominum, & monstrer digito, & ut, sicubi appaream, statim convertantur ad me omnes, & nomen meum dicant, Hic est ille Harmonides, tibicen optimus. I quemadmodum cum tu etiam, Timothee, primum domo e Boeotia adveniens succinuisti Pandionidi, vicisti que in Aiaee furioso, modulos faciente tuo illo cognomine; nemo erat, qui ignoraret nomen, Timotheum Thebanum. Sed ubicunque nunc etiam conspicendum te praebeas, concurrunt ad te omnes, ut ad postuam aves. Haec sunt, propter quae tibicen fieri optavi, & pro quibus Liborem illum multum suscepi. Ipsam quandoquidem canendi facultatem, a celebritate nominis separatam, non receperim, si inglorio & ignota contingat, neque si Marsyas aut Olympus in illa obscuritate futurus sim. Occultae enim, aiunt, nullus est respectus Musicae.

λὰ σὺ, ἔφη, καὶ ταῦτα παίδευσόν με, ὅπως μοι χρη-
 στέον καὶ μαυτῶ, καὶ τῇ τέχνῃ καὶ σοι διττὴν εἶσομαι
 τὴν χάριν, καὶ ἐπὶ τῇ αὐλήσει, καὶ τὸ μέγιστον, καὶ ἐπὶ
 τῇ δόξῃ αὐτῆς. Ἀποκρίνεται οὖν αὐτῶ ὁ Τιμόθεος, ἀλλ',
 ὦ Ἀρμονίδη, ἐρᾶς μὲν, ἔφη, εὖ ἴσθι, οὐ μικροῦ πράγ-
 ματος, ἐπαίνου, καὶ δόξης, καὶ ἐπίσημος εἶναι, καὶ γι-
 γνώσκεισθαι πρὸς τῶν πολλῶν· τοῦτο δέ, εἰ μὲν οὕτωςί-
 πως ἐς τὰ πλήθη παριὼν ἐπιδεικνύμενος, ἐβέλοις πορί-
 ζεσθαι, μακρὸν ἂν γένοιτο, καὶ οὐδὲ οὕτως ἅπαντες
 εἴσονται σε· ποῦ γὰρ ἂν εὐρεθείῃ ἡ θέατρον, ἡ στάδιον
 οὕτω μέγα, ἐν ᾧ πᾶσιν αὐλήσεις τοῖς Ἑλλησιν; ὥς δὲ
 ποιήσας γνωσθήσῃ αὐτοῖς, καὶ ἐπὶ τὸ πέρας ἀφίξῃ τῆς
 εὐχῆς, ἐγὼ καὶ τοῦτ' ὑπαθήσομαί σοι· σὺ γὰρ αὐλεῖ
 μὲν καὶ πρὸς τὰ θεάτρα ἐνίοτε· ἀτὰρ ὀλίγον μελέτω
 σοι τῶν πολλῶν. ἡ δ' ἐπίτομος καὶ ῥᾶστα ἐπὶ τὴν δόξαν
 ἄγουσα, ἡδὲ ἐστίν. εἰ γὰρ ἐπιλεξάμενος τῶν ἐν τῇ Ἑλ-
 λάδι τοὺς ἀρίστους καὶ ὀλίγους αὐτῶν, ὅσοι κορυφαῖοι,

*Verum tu, inquit, & hæc doce me, quomodo & me ipso & arte
 utendum sit: & duplicem tibi habebō gratiam, & de canendi fa-
 cultate, & quod maximum, gloriæ etiam, quæ inde continget,
 ipsius nomine. Respondet igitur illi Timotheus: Tu vero, in-
 quit, Harmonide, amare te noris rem non parvam, laudem &
 gloriam, & ut insignis fias, & cognoscaris a plurimis. Hoc vero
 si sic in publicum prodiens, tuique audiendi copiam faciens, prae-
 stare tibi velis; longum fuerit, & ne sic quidem omnes te noverint.
 Ubi enim aut theatrum inveniat, aut circus ita magnus, in
 quo tibia canas Graecis omnibus? Quo vero facto innotescas illis,
 & ad finem voti tui pervenias, id ipsum quoque ego tibi subiiciam.
 Cane tu quidem etiam theatri nonnunquam; sed parum cura vul-
 gus. Compendiaria vero, & facillime ducens ad gloriam via ista
 est: si nempe elegeris Graecorum optimos, & paucos illorum, qui*

καὶ ἀναμφιλόγως θαυμαστοὶ, καὶ ἐπ' ἀμφότερα πιστοὶ, εἰ τούτοις (Φημί) ἐπιδείξαιο τὰ αὐλήματα, καὶ οὗτοι ἐπαινέσονταιί σε, ἅπασιν Ἑλλήσι νόμιζε ἤδη γεγεῆσθαι γνώριμος ἐν οὕτω βραχεῖ καὶ τὸ πρᾶγμα ὅρα πῶς συντίθηναι. εἰ γὰρ οὐς ἅπαντες ἴσασι, καὶ οὐς θαυμάζουσιν, οὗτοι δὲ εἰσονταιί σε αὐλήτην εὐδόκιμον ὄντα, τί σοι δεῖ τῶν πολλῶν, οἳ γε πάντως ἀκολουθήσουσι τοῖς ἄμεινον κρῖναι δυναμένοις; ὁ γὰρ τοι πολὺς οὗτος λεῶς, αὐτοὶ μὲν ἀγνοοῦσι τὰ βελτίω, βάνανσοι ὄντες οἱ πολλοὶ αὐτῶν. ὄντινα δ' ἂν οἱ προὔχοντες ἐπαινέσωσι, πιστεύουσι μὴ ἂν ἀλόγως ἐπαινεῖσθαι τούτον ὥστε ἐπαινέσουσι καὶ αὐτοί. καὶ γὰρ οὖν καὶ ἐν τοῖς ἀγῶσιν, οἳ μὲν πολλοὶ θεαταὶ ἴσασι κροτῆσαι ποτε, καὶ συρίσαι, κρίνουσι δὲ ἑπτὰ, ἢ πέντε, ἢ ὅσοι δὴ. ταῦτα ὁ μὲν Ἀρμονίδης οὐκ ἔΦη ποιῆσαι. μετὰξὺ γὰρ αὐλῶν, Φασιν, ὅτε τοπρῶτον ἡγωνίζετο, Φιλοτιμότερον ἐμ-

1 Ἐπ' ἀμφότερα πιστοὶ) Πρὸς τὸ ψέγειν καὶ ἐπαινεῖν. G.

capita sunt, & extra controversiam admirabiles, & quibus fides in utramque partem habeatur: [sive vituperent sive laudent] his, inquam, si ostenderit cantus tuos, atque hi te laudaverint; Græcis omnibus brevi adeo tempore innotuisse te putato. Vide, quomodo hoc demonstrum. Si enim quos omnes norunt, & quos admirantur, hi norint, te probatum tibicinem esse; quid vulgo tibi opus est, qui omnino sequetur hos, qui melius iudicare possunt? Ista enim multitudo, ipsi quidem ignorant meliora, sellularii maiorem partem opifices: quem vero principes laudaverint, illum non sine ratione laudari arbitrantur, itaque laudabunt ipsi quoque. Etenim in certaminibus quoque, multitudo quidem spectatores sunt cæcæ, ut plaudent aliquando vel sibilent: iudicant vero aut septem, aut quinque, aut quocunque tandem. Illa quidem Harmonides perficere non potuit. Inter canendum enim, narrant, cum primum in certamen descenderet, contentius prae honoris

Φυσῶν, ἐναπέπνευσε τῷ αὐλῷ, καὶ ἄσπεφάνωτος ἐν τῇ σκηπῇ ἀπέθανε, τὸ αὐτὸ καὶ πρῶτον καὶ ὕστατον αὐλήσας ἐν Διονυσίοις. Ὁ μέντοι τοῦ Τιμοθέου λόγος, οὐκ αὐληταῖς, οὐδ' Ἀρμονίδῃ μόνον εἰρησθαί μοι δοκεῖ, ἀλλὰ πᾶσιν, ὅσοι δόξης ὀρέγονται, δημόσιόν τι ἐπιδεικνύμενοι, τοῦ παρὰ τῶν πολλῶν ἐπαίνου δεόμενοι. ἔγωγ' οὖν ὁπότε καὶ αὐτὸς ἐνεόουν τὰ ὅμοια περὶ τῶν ἑμαυτοῦ, καὶ ἐζήτουν ὅπως ἂν τάχιστα γνωσθεῖν πᾶσι, τῷ Τιμοθέου λόγῳ ἐπόμενος, ἐσκοπούμην ὅς τις ἄριστος εἴη τῶν ἐν τῇ πόλει, καὶ ὅτῳ πιστεύουσιν οἱ ἄλλοι, καὶ ὃς ἀντὶ πάντων ἀρκέσειεν ἄν. οὗτος δὲ ἄρα σὺ ἐμελλες ἡμῖν φαίνεσθαι τῷ δικαίῳ λόγῳ, ὅτιπερ τὸ κεφάλαιον, ἀρετῆς ἀπάσης ὁ γνώμων, Φασί, καὶ ὁ ὀρθὸς κανὼν τῶν τοιούτων. εἰ δέ σοι δείξαιμι τὰμὰ, καὶ σὺ ἐπαινήσεις αὐτὰ (εἴη γὰρ οὕτω φανήσεσθαι) καὶ δὴ ἐπὶ πέρας ἤκειν με τῆς ἐλπίδος, ἐν μιᾷ ψήφῳ τὰς ἀπάσας

13 Γνώμων) Γνώμων λέγεται ὁ συντετὸς καὶ κατοικητὸς τι μηχανικόν, καὶ σχῆμα γεωμετρικόν. V.

cupiditate dum inflat, in ipsam quasi tibiam exspiravit, & sine coronae honore in tabernaculo mortuus est. Verum Timothei illa oratio, non tibicinibus neque Harmonidi solum dicta mihi videtur, sed qui gloriam adamarunt omnibus, cum publicum quiddam profitentur, cum populari laude opus habent. Ego igitur, cum & ipse cogitarem de mea ratione similiter, & quomodo celerrime possem innotescere omnibus, quaererem: Timothei sermonem secutus, dispiciebam, quis in hac urbe esset praestantissimus, cui fidem reliqui habeant, quique unus sit instar omnium. Ille igitur tu nobis videri vir debebas iure meritoque, virtutis omnis, quod quidem caput est, norma, aiunt, & recta talium regula. Si vero tibi mea ostendissem, tuque ea laudasses, (atque utinam ita tibi videatur!) scilicet ad finem me spei venire putabam, in uno qui suffragio ferrem universa. Aut

λαβόντα. ἢ τίνα γὰρ ἂν πρὸ σοῦ ἐλόμενος, οὐχὶ παρα-
παίειν ἂν εἰκότως νομισθεῖην; ὥστε λόγῳ μὲν ἐφ' ἐνὸς
ἀνδρὸς ἀναρρίψομεν τὸν κύβον, τὸ δ' ἀληθές, ὥσπερ ἂν
εἰ τοῖς ἀπανταχόθεν ἀνθρώποις ἐπιδεικνύμην τοὺς λά-
γους. δῆλον γὰρ ὡς καθ' ἓνα τε, καὶ σὺν ἅμα πάντων
συνειλεγμένων, μόνος αὐτὸς ἀμείνων ἂν ᾔστα. οἱ μὲν
γε τῶν Λακεδαιμονίων βασιλεῖς, τῶν ἄλλων ἐκάστου
μίαν ψῆσον Φερόντων, ἐκεῖνοι μόνοι ἐκάτερος αὐτῶν, δύο
ἔφερον. σὺ δέ, καὶ τὰς τῶν Ἐφόρων, καὶ τὰς τῶν γερόν-
των προσέτι, καὶ ὅλως ἀπάντων ὁ πολυψηφώτατος ἐν
παιδείᾳ. σὺ γε καὶ μάλιστα ὅσῳ τὴν λευκὴν αἰεὶ καὶ
σώζουσιν Σέρεις, ὃ καὶ θαρρεῖν με τῷ παρόντι ποιεῖ,
διὰ γε τὸ μέγεθος τοῦ τολμήματος, καὶ πάνυ δικαίως
ἂν φοβηθέντα. καὶ κεῖνο δέ, νῆ Δία, προσέτι καὶ αὐτὸ
θαρρεῖν ποιεῖ, τὸ μὴ παντάπασιν ἀλλότριον τὰ μὰ εἶναί

4 Ἐπιδεικνύμην) *Ἡ ἐπιδεικνύ-
μην ὑπερσυντελικὴν, ἢ ἐπιδεικνύει-
μην εὐκτακίαν. V.

11 Τὴν λευκὴν) Δύο γὰρ ψῆφοι

τοῦς πεντηκῆσις ἀνίσκηντο, λευκὴ
καὶ πλήρης, ὥσπερ τοῖς ἡττημένοις
ἡ μέλαινα καὶ ἡ τετρασημίην. V.

quis est, quem tibi si praeferam, non merito insanire vi-
dear? Igitur verbo quidem in uno homine iaciemus aleam;
re autem vera idem est, quasi omnibus undecunque ho-
minibus vim dicendi ostenderem. Apertum enim est, te &
singulis, & collectis in universum omnibus, esse praeftan-
torem. Lacedaemoniorum reges, calculos reliquis singu-
los habentibus, foli habebant binos. Tu vero & ephoro-
rum, & senum insuper, calculos; & omnino omnium in
doctrina amplissimum suffragandi ius habes, ea maxima de
causa, quod candidum semper & salutarem fers calculum:
quae res etiam mihi in praesenti facit fiduciam, qui pro-
pter rei, quam conor, magnitudinem merito perterrear. Ad-
haec illud etiam profecto animum mihi addit, quod non
plane aliena tibi sunt mea, qui tum ex ea urbe sum, quam

ποί' ὅς πόλεώς τε ἐκείνης εἰμὶ, ἣν πολλάκις εὖ ἐποίησας,
 τὸ μὲν πρῶτον, ἰδίᾳ, τὸ δὲ δεύτερον, κοινῇ μετὰ πάντος
 τοῦ ἔθνους· ὥστε ἦν που καὶ νῦν ἐμοὶ ἐς τὸ χεῖρον ῥέψωσιν
 αἱ ψῆφοι ἐν τῷ λόγῳ, καὶ ἐλάττους ὦσιν αἱ ἀμείνους,
 σὺ τὴν τῆς Ἀθηναῶν προστιθεῖς, ἀναπλήρου τὸ ἐνδόν παρα-
 σεαυτοῦ, καὶ τὸ ἐπανόρθωμα οἰκεῖόν σοι δοκεῖτω. Καὶ 4
 γὰρ οὐδὲ ἐκεῖνό μοι ἱκανόν, εἰ πολλοὶ ἐθαύμασαν πρό-
 τερον, εἰ ἐνδοξος ἤδη ἐγὼ, εἰ ἐπαινῶνται πρὸς τῶν ἀκου-
 σάντων οἱ λόγοι. πάντα ἐκεῖνα, ὑπηνέμια ὀνειράτα,
 Φασι, καὶ ἐπῶν σκιαί. τὸ δ' ἀληθές, ἐν τῷ παρόντι
 δειχθήσεται. οὗτος ἀκριβὴς ὅρος τῶν ἐμῶν, οὐδὲν ἀμφί-
 δοξον ἔτι, σὺδ' ὡς ἂν τις ἐνδοιάσειεν, ἀλλ' ἢ ἄριστον
 κατὰ παιδείαν δεήσει νομίζεσθαι, σοί γε δόξαν, ἢ πάν-
 των. . . . εὐφημεῖν δὲ χρὴ πρὸς οὕτω μέγαν ἀγῶνα
 χωρῶντα, δόξαιμεν γὰρ, ὦ θεοὶ, λόγου ἄξιοι, καὶ βε-
 9 Ὑπνίμια.) Ἀβίβατα. V.

faepe tu ornasti, primo quidem privatim ipsam, iterum ve-
 ro publice cum gente universâ. Itaque si forte nunc etiam
 in sequiorem partem inclinent, dum loquor, calculi, pau-
 cioresque sint meliores, tu adiecto illo Minervae, de te,
 quae deficiunt, exple: ac domesticum tibi & familiare vi-
 deatur prava *hic etiam* corrigere. Etenim neque illud mihi
 fatis est, si multi ante me admirati sunt, si nobilis iam ego,
 si laudantur ab his, qui audierunt, orationes: omnia illa
somnia, quod aiunt, *vento concepta*, & irrita, *umbrae verbo-
rum*: verum autem iam apparebit. Hic accuratus meorum
 finis. Nihil in utramque partem amplius accipietur, aut ita
 ut dubitare quis possit; sed oportebit aut optimum cir-
 ca doctrinam me putari, si quidem tibi ita videatur, aut
 omnium — Sed bene ominari fas est ad tantum certamen
 euntem. Videamur enim, o Dii, digni hodie, quorum ra-

βαιώσατε ἡμῖν τὸν παρὰ τῶν ἄλλων ἔπαινον, ὡς τὸ
λοιπὸν θάρρουντας ἐς τοὺς πολλοὺς παρέϊναι. πᾶν γὰρ
ἤδη στάδιον ἦττον φοβερόν τῳ Ὀλύμπια τὰ μεγάλα
νενικηκότι.

tio habeatur! & firmate nobis laudem *tribut.im* ab aliis, ut
reliquo tempore cum fiducia in multitudinem procede-
re possimus. Stadium enim omne minus formidabile ei,
magna qui Olympia vicerit.

ΣΚΥΘΗΣ Η ΠΡΟΞΕΝΟΣ.

ΟΤ πρώτος Ἀνάχαρσις ἀφίκετο ἐκ Σκυθίας Ἀθήνα-
 ρι, παιδείας ἐπιθυμία τῆς Ἑλληνικῆς, ἀλλὰ καὶ Τό-
 ξαρις πρὸ αὐτοῦ, σοφὸς μὲν, καὶ φιλόκαλος ἀνὴρ, καὶ
 ἐπιτηδεύματων φιλομαθῆς τῶν ἀρίστων οἴκοι δὲ, οὐ τοῦ
 βασιλείου γένους ὢν, οὐδὲ τῶν πιλοφορικῶν, ἀλλὰ Σκυ-
 θῶν τῶν πολλῶν καὶ δημοτικῶν, οἷοί εἰσι παρ' αὐτοῖς οἱ
 ὀκτάποδες καλούμενοι· τούτο δὲ ἐστὶ, δύο βοῶν δεσπό-
 την εἶναι, καὶ ἀμάξης μιᾶς. οὗτος ὁ Τόξαρις, οὐδ'
 ἀπῆλθεν ἐτι ὀπίσω ἐς Σκύθας, ἀλλ' Ἀθήνησιν ἀπέθανε·
 καὶ μετ' οὐ πολὺ καὶ ἥρως ἔδοξε, καὶ ἐντέμνουσιν αὐτῷ
 Ξένῳ Ἰατρῷ οἱ Ἀθηναῖοι· τούτο γὰρ τὸν ὄνομα, ἥρως γε-
 νόμενος, ἐπεκτίσατο. τὴν δ' αἰτίαν τῆς ἐπωνυμίας, καὶ
 ἀνθ' ὅτου ἐς τοὺς ἥρωας κατελέγη, καὶ τῶν Ἀσκληπια-

11 Ἐρτίμνουσι.) Ἐταγίζουσι. V.

SCYTHA SEU CONCILIATOR HOSPITII.

NON primus e Scythia Athenas venit Anacharsis Grae-
 cae disciplinae causa; sed Toxaris etiam ante ipsum, sapiens
 vir & pulchrarum rerum amans, optimorumque instituto-
 rum studiosus. Domi vero non regii generis erat, neque
 pileatorum, sed Scytharum de multis unus & plebeiorum,
 quales apud illos sunt, qui Oetipedes vocantur: hoc autem
 significat boum duorum dominum esse, & unius plaustrum.
 Hic Toxaris neque rursus ad Scythas rediit, sed Athenis
 mortuus est. Neque ita multo post pro Heroë est habitus,
 sacrificantque illi, ut *HOSPITI MEDICO* Athenienses:
 hoc enim nomen, cum Heros esse iuberetur, accepit. Cau-
 sam vero cognominis, & cur in Heroas relatus sit, & pro

Lucian. Vol. IV.

K

δῶν εἰς ἔδοξεν, οὐ χεῖρον ἴσως διηγήσασθαι, ὥς μάθητε
 οὐ Σκύβαις μόνον ἐπιχώριον ὃν ἀπαθανατίζειν, καὶ πέμ-
 πειν παρὰ τὸν Ζάμολξιν, ἀλλὰ καὶ Ἀθηναίοις ἐξείναι
 2 θεοποιεῖν τοὺς Σκύβας ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος. Κατὰ τὸν λοι-
 μὸν τὸν μέγαν, ἔδοξεν ἡ Ἀρχιτέλους γυνή, Ἀρεσπαγί-
 του ἀνδρὸς, ἐπιστάντα οἱ τὸν Σκύβην κελεύσαι εἰπεῖν
 Ἀθηναίοις, ὅτι παύσονται τῷ λοιμῷ ἐχόμενοι, ἦν τοὺς
 στενωποὺς οἶνῳ πολλῷ ράνωσι. τοῦτο συχράκις γενό-
 μενον, οὐ γὰρ ἡμέλησαν Ἀθηναῖοι οἱ ἀκούσαντες, ἔπαυ-
 σε μηκέτι λοιμώττειν αὐτοὺς· εἴτε ἀτμοὺς τινας πονηροὺς
 ὁ οἶνος σβέσας τῇ ὁσμῇ, εἴτε ἄλλο τι πλεον εἰδὼς ὁ ἥρως
 ὁ Τόξαρις, ἅτε ἰατρικὸς ὢν, συνεβούλευσεν. ὁ δ' οὖν μι-
 σθὸς τῆς ἰάσεως ἐτι καὶ νῦν ἀποδίδεται αὐτῷ, λευκὸς
 ἵππος καταβυόμενος ἐπὶ τῷ μνήματι· ὅθεν ἔδειξεν ἡ Δει-
 μαινέτη προσελθόντα αὐτὸν, ἐντείλασθαι ἐκεῖνα τὰ περὶ

5 Ἀρχιτέλους γυνή) Ἡ Δειμαι-
 νίτη. G.

6 Ἐπιστάντα) Multo ante vita
 vita functum. G.

Aesculapii posterorum uno habitus, enarrare haud abs re
 forte fuerit, ut discatis, non Scythis modo patrium esse im-
 mortalitatem credere, & ablegare nuntios ad Zamolxin;
 sed Atheniensibus etiam licere Deos facere in ipsa Graecia
 Scythas. In magna illa pestilentia visa sibi per quietem est
 videre Architelis Areopagitae uxor, adstantem sibi Scy-
 tham, qui iuberet dicere Atheniensibus, a pestilentia ipsos
 vexari desituros, si vicos urbis vino multo conspergant. Hoc sae-
 pius factum (neque enim neglexerunt, qui audierant, Athe-
 nienfes) finem pestilentiae apud illos imposuit, seu vapo-
 res quosdam malos odore delente vino, seu aliud quid am-
 plius videns Toxaris Heros, quippe Medicinae peritus,
 consuluit. Merces igitur curationis hodieque illi persolvi-
 tur equus albus, in ipsius monumento immolatus, illo ipso
 loco, unde ostendit Dimaenete progressum ipsum, illa de

τοῦ οἴνου. καὶ εὐρέθῃ κεῖθι ὁ Τόξαρς τεθαμμένος, τῇ τε ἐπιγραφῇ γνωσθεῖς, εἰ καὶ μὴ πᾶσα ἐφαίνετο ἔτι καὶ μάλιστα, ὅτι ἐπὶ τῇ στήλῃ Σκύθης ἀνὴρ ἐγκεκόλαπτο, τῇ λαϊᾷ μὲν, τόξον ἔχων ἐντεταμένον· τῇ δεξιᾷ δὲ, βιβλίον, ὡς εἰδοκεῖ ἔτι καὶ νῦν ἰδοὺς ἀν' αὐτοῦ ὑπὲρ ἡμῶν, καὶ τὸ τόξον ὅλον, καὶ τὸ βιβλίον. τὰ δ' ἄλλα τῆς στήλης, καὶ τὸ πρόσωπον, ὁ χρόνος ἤδη ἐλυμήνατό που. ἔστι δὲ οὐ πολὺ ἀπὸ τοῦ Διπύλου, ἐν ἀριστερᾷ εἰς Ἀκαδημίαν ἀπιόντων, οὐ μέγα τὸ χῶμα, καὶ ἡ στήλη χαμαὶ, πλὴν ἀλλ' ἔσπεταί γε αἰεὶ, καὶ Θασὶ, πυρεταίνοντάς τινας ἤδη πεπαῦσθαι ἀπ' αὐτοῦ, καὶ, μὰ τὸν Δί', οὐδὲν ἄπιστον, ὅς ὅλην ποτὲ ἰάσατο τὴν πόλιν. Ἀλλὰ γὰρ οὐπερ ἕνεκα ἐμνήσθην αὐτοῦ, ἔζη μὲν ἔτι ὁ Τόξαρς. ὁ Ἀνάχαρς δὲ, ἄρτι καταπεπλευκῶς, ἀνήκει ἐκ Πειραιῶς, οἷα δὴ ξένος, καὶ βάρβαρος, οὐ μετρίως τε-

9 Χῶμα) Tumulus. G.

vino praecepisse: & inventus ibi fuerat sepultus Toxaris, tum inscriptione agnitus, etsi ea non omnibus iam apparebat, & maxime, quod in columella insculptus erat Scythia, sinistra quidem arcum intentum habens, dextra vero, ut videbatur, librum. Videas iam adhuc ultra dimidiam eius partem, arcum autem integrum atque librum: reliqua vero columellae, & ipsam faciem, tempus olim iam abolevit. Est autem non multum a Dipylo, *sive Iano*, ad sinistram in Academiam euntium, tumulus non magnus, & humi iacens columella. Verumtamen coronata semper est, & aiunt, febri laborantes quosdam illius ope esse liberatos: neque profecto incredibile, qui totam olim urbem sanaverit. Verum enimvero, cuius rei causa mentionem illius inieci, superstes erat Toxaris, cum Anacharsis navigatione modo finita, a Piraeo ascendit, tanquam peregrinus & barbarus non

ταραγμένους ἔτι τὴν γνώμην, πάντα ἀγνοῶν, ψοφοδὲς πρὸς τὰ πολλὰ, οὐκ ἔχων ὅ, τι χρήσαιτο ἑαυτῷ. καὶ γὰρ συνίει καταγελώμενος παρὰ τῶν ὀρώντων ἐπὶ τῇ σκευῇ, καὶ ὁμόγλωσσον οὐδένα εὕρισκε, καὶ ὅλως μετέμελεν αὐτῷ ἤδη τῆς ὁδοῦ, καὶ ἐδέδοκτο, ἰδόντα μόνον τὰς Ἀθήνας, ἐπὶ πόδα εὐθὺς ὀπίσω χωρεῖν καὶ πλοίου ἐπιβάντα, πλεῖν αὖθις ἐπὶ Βοσπόρου, ὅθεν οὐ πολλὰ ὁδὸς ἔμελλεν αὐτῷ ἔσεσθαι οἰκαδὲ εἰς Σκύθας. οὕτως ἔχοντι τῷ Ἀναχάρσιδι, ἐντυγχάνει δαίμων τις ἀγαθός, ὡς ἀληθῶς, ὁ Τόξαρις ἤδη ἐν τῷ Κεραμειῳ. καὶ τὸ μὲν πρῶτον, ἡ στολὴ αὐτὸν ἐπεσπάσατο, πατριῶτις οὔσα· εἶτα μέντοι οὐ χαλεπῶς ἔμελλε καὶ αὐτὸν γνῶσεσθαι τὸν Ἀνάχαρσιν, ἅτε γένους τοῦ δοκιμωτάτου ὄντα, καὶ ἐν τοῖς πρώτοις Σκυθῶν. ὁ Ἀνάχαρσις δὲ, πόθεν ἂν ἐκεῖνον ἔγνω ὁμοεθνή ὄντα, Ἑλληνιστὶ ἐσταλμένον, ὑπεξυρμένον τὸ γένειον, ἄζωστον, ἀσίδηρον, ἤδη στωμύλον,

1 Ψεφιδὲς) Τοῦς ψέφους φοβούμενος, ταυτίσσει δειλός. V.

10 Κεραμειῳ) Τόπος. V.

11 Ἐπισπάσατο) Allexit. G.

mediocriter adhuc turbatus animo, ignarus omnium, strepitum saepe quemvis exhorrescens, de se quid faceret, nescius: sentiebat enim, derideri se ob habitum & arma; & linguae suae peritum inveniebat neminem: & in universum viae ipsum iam poenitentia subibat, decretumque ipsi erat, visis modo Athenis, retro legere vestigia, consensuque navigio navigare rursus in Bosporum, unde via sibi non longa domum ad Scythas suos futura esset. Ita affecto Anacharsidi, obviam in ipso Ceramico fit bonus aliquis, revera, genius, Toxaris. Ac primo quidem habitus illum invitabat, patrius qui esset: deinde non difficulter debebat ipsum quoque nosse Anacharsin, generis nobilissimi virum, & Scytharum e principibus. Anacharsis autem unde illum agnosceret popularem suum esse, Graece vestitum, rasum genas, non cinctum, sine ferro, iam affabilem, indigenarum iam unum

αὐτῶν τῶν Ἀττικῶν ἕνα τῶν αὐτοχθόνων, οὕτω μετεπε-
ποίητο ὑπὸ τοῦ χρόνου. Ἀλλὰ Τόξαρις Σκυθιστὶ προσ-
εἰπὼν αὐτὸν, Οὐ σὺ, ἔφη, Ἀνάχαρσις ὡν τυγχάνεις,
ὁ Δαυκέτου; ἐδάκρυσεν ὑφ' ἡδονῆς ὁ Ἀνάχαρσις, ὅτι καὶ
ὁμόφωνον εὐρήκει τινὰ, καὶ τοῦτον εἰδὼτα ὅστις ἦν ἐν
Σκύθαις, καὶ ἤρετο, σὺ δὲ πόθεν οἶσθα ἡμᾶς, ὦ ξένε;
καὶ αὐτὸς, ἔφη, ἐκεῖθεν εἰμι παρ' ὑμῶν, Τόξαρις τοῦνο-
μα, οὐ τῶν ἐπιφανῶν, ὥστε καὶ ἐγνωσθῆαι ἂν σοι κατ'
αὐτό. μῶν, ἔφη, σὺ ὁ Τόξαρις εἶ, περὶ οὗ ἐγὼ ἤκουσα ὡς
τις Τόξαρις ἔρωτι τῆς Ἑλλάδος, ἀπολυπὼν καὶ γυναῖ-
κα ἐν Σκυθία, καὶ παιδία νεογνά, οἰχοῖτο ἐς Ἀθήνας,
καὶ νῦν διατρίβοι κείβι, τιμώμενος ὑπὸ τῶν ἀρίστων;
ἐγὼ, ἔφη, ἐκεῖνός εἰμι, εἴ τις καίμοῦ λόγος ἔτι παρ'
ὑμῖν. οὐκοῦν, ἦδ' ὅς ὁ Ἀνάχαρσις, μαθητὴν σου ἴσθι
με γεγενημένον, καὶ ζηλωτὴν τοῦ ἔρωτος, ὃν ἠράσθης,
ἰδεῖν τὴν Ἑλλάδα· καὶ κατὰ γε τὴν ἐμπορίαν ταύτην
ἀποδημήσας, ἤκω σοι, μυρία παθὼν ἐν τοῖς διὰ μέσου

Articorum? adeo ab ipso iam tempore immutatus fuerat. Sed
Scythice ipsum allocutus Toxaris, *Non tu*, inquit, *Anachar-*
fis es, Dauceti filius? Lacrimari prae gaudio Anachar-
fis, quod & linguae suae peritum invenisset aliquem, eumque
gnarum, quis ipse esset inter Scythas; atque rogare, *Tu*
vero, hospes, unde nosti nos? Et ipse, inquit, *inde sum, a*
vobis: Toxaris mihi nomen, non e nobilibus, ut eo tibi notus
sim. Numquid, inquit, ille tu Toxaris es, de quo audiavi ego,
Toxarin quendam Graeciae amore, uxore relicta in Scythia & par-
vis pueris, Athenas abiisse, & nunc ibi vivere, & in honore esse
apud optimos quosque? Ille ipse, inquit, ego sum, si quis de me
adhuc sermo apud vos est. Tum, *Noris ergo*, inquit Anachar-
fis, *discipulum me tuum factum esse, & aemulum amoris, qua*
flagrabas, videndae Graeciae. Huius negotii studio profectus ve-
nio ubi, sexcenta perpessus mala ab internecis gentibus. Ac nisi in

ἔθνεσι. καὶ εἶγε μὴ σοὶ ἐνέτυχον, ἔγνωστο ἤδη πρὶν ἥλιον
 δῦναι, ὀπίσω αὖθις ἐπὶ ναῦν κατιέναι, οὕτως ἐτεταράγ-
 μην, ξένα καὶ ἄγνωστα πάντα ὁρῶν ἄλλα πρὸς ἀκι-
 νάκου, καὶ Ζαμόλξιδος, τῶν πατρώων ἡμῶν θεῶν, σύ
 με, ὦ Τόξари, παραλαβὼν ξενάγησον, καὶ δεῖξον τὰ
 κάλλιστα τῶν Ἀθηνῆσιν, εἴτα καὶ τὰ ἐν τῇ ἄλλῃ Ἑλ-
 λάδι, νόμων τε τοὺς ἀρίστους, καὶ ἀνδρῶν τοὺς βελτί-
 στούς, καὶ ἦβη, καὶ πανηγύρεις, καὶ βίον αὐτῶν, καὶ
 πολιτείαν, δι' ἧπερ σύ τε, καὶ γὰρ μετὰ σέ, τοσαύτην
 ὁδὸν ἤκομεν, καὶ μὴ περιόδῃς ἀθέατον αὐτῶν ἀναστρέ-
 5 ψοντα. Τοῦτο μὲν, ἔφη ὁ Τόξарис, ἥκιστα ἐρωτικὸν εἴ-
 ρηκας, ἐπὶ τὰς θύρας αὐτὰς ἐλθόντα, οἷχεσθαι ἀπιόν-
 τα· πλὴν ἀλλὰ θάρρει· οὐ γὰρ ἂν, ὡς Φῆς, ἀπέλθῃς,
 οὐδ' ἂν ἀΦίῃ σε ραδίως ἢ πόλις, οὐχ οὕτως ὀλίγα τὰ
 θέλγητρα ἔχει πρὸς τοὺς ξένους, ἀλλὰ μάλα ἐπιλή-
 ψεταιί σου, ὡς μήτε γυναικὸς ἔτι, μήτε παιδῶν, εἴ σοι

15. Θίλγητρα) Θίλγητρα, τὰ εἰς ἡδὴν ἄγοντα, καὶ εὐφροσύνην,
 καὶ ἀπάτην. V.

te incidissem, decretum iam erat, ante solis occasum retro rursus
 descendere ad navim, adeo perturbatus sum, cum peregrina &
 ignota mihi viderem omnia. Sed per ego te acinacem, & Zamol-
 xia, patria numina, obsecro, tu me, Toxari, assumptum tan-
 quam peregrinum circumducito, & ea, quae Athenis pulcherrima
 sunt, ostendito, tum & reliqua in Graecia, leges optimas, viros
 praestantissimos, mores, celebritates, vivendi rationem & admini-
 strandae reipublicae, propter quae & tu, & post te ego, tantum
 ieiuneris fecimus; neque patere, me his non visis domum redire.
 Illud quidem, inquit Toxaris, minime pro amatore dicebas, te,
 ad ipsas cum ianuas venisses, abitum parasse. Verum bono es ani-
 mo: neque enim, ut aiebas, abieris, neque te ita facile urbs haec
 dimiserit, neque pauca adeo habet pro hospitibus delinimenta: sed
 valide te complectetur, adeo ut neque uxoris iam, neque liberorum,

ἤδη εἰσὶ, μεμνησθαι ὡς δ' ἂν τάχιστα πᾶσαν ἰδοῖς τὴν πόλιν τῶν Ἀθηνῶν, μᾶλλον δὲ τὴν Ἑλλάδα ὅλην, καὶ τὰ Ἑλλήνων καλὰ ἐγὼ ὑποθήσομαί σοι. Ἔστι σοῦς ἀνὴρ ἐνταῦθα, ἐπιχώριος μὲν, ἀποδημίσας δὲ μάλα πολλὰ ἔς τε Ἀσίαν, καὶ εἰς Αἴγυπτον, καὶ τοῖς ἀρίστοις τῶν ἀνθρώπων συγγενόμενος, τὰ ἄλλα, οὐ τῶν πλουσίων, ἀλλὰ καὶ κομιδῇ πένης ὅψει γέροντα οὕτω δημοτικῶς ἐσταλμένον· πλὴν διὰ γε τὴν σοφίαν, καὶ τὴν ἄλλην ἀρετὴν, πάνυ τιμῶσιν αὐτὸν, ὥστε καὶ νομοθέτη χρῶνται πρὸς τὴν πολιτείαν, καὶ ἀξιοῦσι κατὰ τὰ ἐκείνου προστάγματα βιοῦν. εἰ τοῦτον φίλον κτήσαιο, καὶ μάθοις οἷος ἀνὴρ ἐστὶ, πᾶσαν νόμιζε τὴν Ἑλλάδα ἐν αὐτῷ ἔχειν, καὶ τὸ κεῖναιον ἤδη ἂν εἰδέναι τῶν τῆδε ἀγαθῶν, ὡς οὐκ ἐστὶν ὅ, τι ἂν μείζον σοι καλὸν χαρίσασθαι δυναίμην, ἢ συστήσας ἐκείνῳ. Μὴ τοίνυν μέλλωμεν, 6 ἔφη, ὦ Τοξάρι, ὁ Ἀνάχαρσις, ἀλλὰ με λαβὼν, ἄγε παρ' αὐτόν· ἀτὰρ ἐκεῖνο δέδωκα, μὴ δυσπρόσοδον καὶ ἐν

7 Δημοτικῶς ἐσταλμένον) Nota frugi hominem. G.

si qui tibi iam sint, memoriam servaturus sis. Quomodo vero celerime omnem videas Athenarum urbem, aut Graeciam potius totam, & bona Graecorum ac pulchra, ego tibi subiiciam. Est hic vir sapiens, indigena ille quidem, sed multum per Asiam & Aegyptum peregrinatus, & versatus cum hominibus praestantissimis, ceterum non divitum unus, sed oppido pauper; videbis senem ita, ut me, plebeum in morem vestitum. verum propter sapientiam virtutemque aliam, maximo illum in honore habent, adeo ut legiflatore etiam illo ad constituendam civitatem utantur, & secundum illius praecepta vivere velint. Hunc si amicum tibi concilieris, & quantus vir sit didiceris, totam te in illo Graeciam habere putato, & summam iam nosse bonorum, quae hic sunt. Itaque non est, quod maius tibi donare bonum possim, quam illi si te commendem. Ne igitur cunctemur, Toxari, inquit Anacharsis, sed prehensum me ad ipsum deduc. Verum illud timeo, ne difficile accessus ha-

παρέργω θῆταί σου τὴν ἔντευξιν ὑπὲρ ἡμῶν. εὐφήμει, ᾧ
 ὅς, ἐκείνῳ τὰ μέγιστα χαριεῖσθαι μοι δοκῶ, ἀφορμὴν
 παρασχῶν τῆς ἐς ξένον ἀνδρα εὐποιίας· ἔπου μόνον, εἴση
 γὰρ ὅση περὶ τοὺς ξένους ἡ αἰδώς, καὶ ἡ ἄλλη ἐπιείκεια,
 καὶ χρηστότης. μᾶλλον δὲ κατὰ δαίμονα οὗτος αὐτὸς
 ἡμῖν πρόσεισιν, ὁ ἐπὶ συννοίας, ὁ λαλῶν ἑαυτῷ, καὶ ἅμα
 7 ἡκῶ ἄγων, ξένον ἀνδρα, Φιλίας δεόμενον. Σκύθης δὲ
 ἐστὶ τῶν παρ' ἡμῖν εὐπατριδῶν, καὶ ὅμως τὰ κεῖ πάντα
 ἀφείς, ἥκει συνεσόμενος ὑμῖν, καὶ τὰ κάλλιστα ὀφί-
 μενος τῆς Ἑλλάδος, καὶ γὰρ ἐπίτομόν τινα ταύτην ἐξεῦ-
 ρον αὐτῷ, ὅπως ῥᾶστα καὶ αὐτὸς μάθοι πάντα, καὶ
 γνώριμος γένοιτο τοῖς ἀρίστοις· τοῦτο δ' ἦν σοι προσαγα-
 γεῖν αὐτόν. εἰ τοίνυν ἐγὼ Σόλωνα οἶδα, οὕτω ποιήσεις,
 καὶ προξενήσεις αὐτοῦ, καὶ πολίτην γνήσιον ἀποφανεῖς

11 Ταύτην ἐξεῦρον) Τὴν ὁδόν, αὐτοῦ ἴση. V. Ibid. ex altero MS.
 puta. G. in fol. ad eadem verba legitur:

15 Καὶ προξενήσεις) Πρόξενος Ἀπὸ τοῦ πρόξενος αὐτοῦ γένοιτο. V.

*beat, tuamque pro me deprecationem non magni faciat. Bona ver-
 ba! inquit, quin maxime illum affecturus videor, subministranda
 illi beneficentiae in hospitem occasione. Sequere modo: scies enim,
 quantus sit illius circa peregrinos pudor, & reliqua aequitas, &
 benignitas. Quin divinitus ille ipse ad nos accedit, cogitabundus
 ille, ille secum ipse loquens: & simul Solonem allocutus, Huc
 tibi, inquit, donum maximum adduco, peregrinum hominem, in-
 digentem amicitiae. Scythia autem est, generosus apud nos, & ta-
 men relictis, quae ibi sunt, omnibus, huc venit, ut vobiscum verse-
 tur, ut ea, quae pulcherrima sunt in Graecia, videat: ego autem
 compendiarium hanc illi viam reperi, ut facile & ipse discat omnia,
 & innotescat praestantissimis; haec vero in eo inerat, ut ad te il-
 lum deducere. Si igitur Solonem ego novi, ita facies, & tanquam
 publico illum hospitio accipies, & germanum Graeciae civem effi-*

τῆς Ἑλλάδος. καὶ ὅπερ σοι ἔφην μικρὸν ἔμπροσθεν, ὧ
 Ἀνάχαρσι, πάντα ἐώρακας ἤδη Σόλωνα ἰδὼν· τοῦτο αἰ
 Ἀθηναί· τοῦτο ἡ Ἑλλὰς· οὐκ ἔτι ξένος, σύμπαντές σε
 ἴσασι, πάντες σε φιλοῦσι· τηλικούτον ἐστὶ τὸ κατὰ τὸν
 πρεσβύτην τοῦτον· ἀπάντων ἐπιλήση τῶν ἐν Σκυθία,
 συνὼν αὐτῷ. ἔχεις τῆς ἀποδημίας τὰ ἄβλα, τοῦ ἔρωτος
 τὸ τέλος. οὗτός σοι ὁ Ἑλληνικὸς κανὼν, τοῦτο δεῖγμα
 τῆς φιλοσοφίας τῆς Ἀττικῆς. οὕτω τοίνυν γίγνωσκε, ὡς
 εὐδαιμονέστατος ὢν, ὅς συνέση Σόλωνι, καὶ φίλῳ χρή-
 ση αὐτῷ. Μακρὸν ἂν εἴη διηγῆσασθαι, ὅπως μὲν ἦσθαι 8
 ὁ Σόλων τῷ δώρῳ, οἷα δὲ εἶπεν· ὡς δὲ τὸ λοιπὸν συνῆ-
 σαν, ὁ μὲν, παιδεύων καὶ διδάσκων τὰ κάλλιστα, ὁ
 Σόλων, καὶ φίλον ἅπασι ποιῶν τὸν Ἀνάχαρσιν, καὶ
 προσάγων τοῖς Ἑλλήνων καλοῖς, καὶ πάντα τρόπον
 ἐπιμελούμενος, ὅπως ἥδιστα διατρίψῃ ἐν τῇ Ἑλλάδι· ὁ
 δὲ, τεθῆπώς τὴν σοφίαν αὐτοῦ, καὶ μηδὲ τὸν ἕτερον πόδα
 ἐκὼν εἶναι ἀπολειπόμενος. ὡς γοῦν ὑπέσχετο αὐτῷ ὁ

10 (H28) Laetatus est. G.

cies. Et, Quod tibi paulo ante dicebam, Anacharsi, omnia vidi-
 sti, viso Solone. Hic Athenae. Hic Graecia. Non iam hospes es.
 Norunt te omnes, omnes te amant. Tantum est in hoc fene. Omnium,
 quae sunt in Scythia, oblivionem capies, cum hoc si fueris. Habes
 praemia peregrinationis tuae, finem tui amoris. Haec tibi norma
 Graecanica, hoc Atticae philosophiae specimen. Ita igitur iudica,
 te esse felicissimum, qui cum Solone futurus sis, & amico illo sis
 usurus. Longum fuerit iam commemorare, quam delectatus
 sit munere Solon, & quae dixerit, & quomodo ab eo in-
 de tempore una vixerint, cum alter quidem, Solon, influi-
 tueret & doceret pulcherrima quaeque, & amicum omni-
 bus conciliaret Anacharsin, & bonis eum Graecorum ad-
 moveret, omni ratione curans, uti quam suavissime in
 Graecia aetatem ageret: alter vero, Anacharsis, sapientiam
 huius admiraretur, nec latum pedem ab illo sua voluntate

Τόξαρις ἐξ ἑνὸς ἀνδρὸς τοῦ Σόλωνος, ἅπαντα ἔγνω ἐν ἀκαρεΐ, καὶ πᾶσιν ἦν γνώριμος, καὶ ἐτιμᾶτο δι' ἐκεῖνον. οὐ γὰρ μικρὸν ἦν Σόλων ἐπαινῶν, ἀλλ' οἱ ἄνθρωποι καὶ τοῦτο, ὡς νομοθέτῃ ἐπέθοντο, ἐφίλουν οὓς ἐκεῖνος δοκιμαῖοι, καὶ ἐπίστευον ἀρίστους ἀνδρας εἶναι. τὰ τελευταῖα καὶ ἐμνήθη μόνος βαρβάρων Ἀναχάρσις, δημοποίητος γενόμενος, εἰ χρὴ Θεοξένῳ πιστεύειν καὶ τοῦτο ἱστοροῦντι περὶ αὐτοῦ. καὶ οὐκ ἂν οὐδὲ ἀνέστρεψεν, οἷμαι, ἐς Σκυθίας, εἰ μὴ Σόλων ἀπέθανε. Βούλεσθε οὖν ἤδη ἐπαγάγω τῷ μύθῳ τὸ τέλος, ὡς μὴ ἀκέφαλος περινοστοίῃ; ὥρα γοῦν εἰδέναι οὗ τινός μοι εἶνεκα, ὃ Ἀναχάρσις ἐκ Σκυθίας, καὶ Τόξαρις τανῦν ἐς Μακεδονίαν ἤκετον, ἔτι καὶ Σόλωνα γέροντα ἄνδρα ἐπαγομένῳ Ἀθήνηθεν. Φημί δὲ ὁμοίον τι καὶ αὐτὸς παθεῖν τῷ Ἀναχάρσιδι, καὶ, πρὸς Χαρίτων, μὴ νεμεσήσητέ μοι τῆς εἰκόνος,

6 Δημοποίητος) Δημοποίητος ἐστὶν ὃ ψήφη ὑμῶν πολίτης γεγονώς. V.

discederet. Ut enim promiserat illi Toxaris, ex uno viro Solone, brevissimo tempore cognoscebat omnia, & innotescebat omnibus, & in honore apud omnes erat. Neque enim parvum quiddam erat laudans Solon; sed homines hac etiam in re illi, tanquam legislatori, obsequebantur, amabantque quos ille probaret, & viros optimos esse credebant. Denique ad mysteria etiam admittus est Anacharsis, solus barbarorum, civitatis ante iure donatus, si fides habenda est Theoxeno, hoc etiam de illo narranti. Et ne rediturus erat, puto, in Scythiam, nisi Solon esset mortuus. Vultin' igitur iam inducam etiam finem & coronidem fabulae, ne sine capite oberret? Iam enim sciendum est, cuius mihi rei causa Anacharsis e Scythia inde Toxarisque nunc in Macedoniam venerint, adducentes insuper Solonem, senem virum, Athenis. Aio nimirum, simile mihi quiddam Anacharsidi usu venisse. Et, per ego vos Gratiarum *nunc* rogo, nolite irasci mihi ob istam imaginem, si regii

εἰ βασιλικῷ ἀνδρὶ ἑμαυτὸν εἴκασα. βάρβαρος μὲν γὰρ
 καίκεϊνος, καὶ οὐδέν τι Φαίης ἂν τοὺς Σύρους ἡμᾶς Φαυ-
 λοτέρους εἶναι τῶν Σκυθῶν. ἀτὰρ, οὐδὲ κατὰ τὸ βασι-
 λικὸν εἰσποιοῦν τὰμὰ ἐς τὴν ὁμοιότητα, κατ' ἐκεῖνα δέ-
 ὅτε γὰρ πρῶτον ἐπεδήμησα ὑμῶν τῇ πόλει, ἐξεπλάγην
 μὲν εὐθὺς ἰδὼν τὸ μέγεθος, καὶ τὸ κάλλος, καὶ τῶν ἐμ-
 πολιτευομένων τὸ πλῆθος, καὶ τὴν ἄλλην δύναμιν, καὶ
 λαμπρότητα πᾶσαν ὥστε ἐπιπολὺ ἐτεθήπειν πρὸς ταῦ-
 τα, καὶ οὐκ ἐξήρκουν τῷ θαύματι, οἷόν τι καὶ ὁ νησιώ-
 τής ἐκεῖνος νεανίσκος ἐπεπόνθει πρὸς τὴν τοῦ Μενελάου
 οἰκίαν. καὶ ἔμελλον οὕτω διατεθήσεσθαι τὴν γνώμην,
 ἰδὼν πόλιν ἀκμάζουσαν ἀκμῇ τοσαύτῃ, καὶ κατὰ τὸν
 ποιητὴν ἐκεῖνον, ἀνθεῦσαν ἀγαθοῖς πᾶσιν, οἷς θάλλει
 πόλις. Οὕτω δὲ ἔχων, ἐσκοπούμην ἤδη περὶ τῶν πρα- 10
 κτέων. καὶ τὸ μὲν δεῖξαι τῶν λόγων ὑμῶν, πάλαι ἐδέδο-
 κτο. τίσι γὰρ ἂν ἄλλοις ἐδείξα, σιωπῇ παροδεύσας τη-

9 Νησιώτης) Τὸν Τηλέμαχόν φησι, ut in *Odyssæa* Homerus ait. G.

generis viro me assimilavi. Barbarus enim & ille; neque
 Syros nos Scythis ulla in re deteriores *temere* dixeris. Ego
 vero, non quantum ad regiam nobilitatem, similitudinem
 illam affecto, sed quantum ad illa *priora*. Cum enim pri-
 mum peregrinus vestram in urbem veni, statim quidem
 perculsus sum conspecta magnitudine, & pulchritudine, &
 civium numero, & reliqua omni facultate ac splendore.
 Itaque diu ad ista stupebam, nec par eram admirationi;
 quale quid illi de insula adolescenti accidit ad Menelai do-
 mum. Et debebam ita animo affici, qui viderem urbem
 in eo culmine constitutam, & secundum poëtam, bonis
 omnibus florentem, queis vigere urbes solent. Ita nempe
 habens, quid agendum esset, iam considerabam. Et facul-
 tatis quidem dicendi specimen vobis præbere, decretum
 olim fuerat. Quibus enim præberem aliis, si silentio ta-

λικαύτην πόλιν; ἐξήτουν γὰρ, (οὐδ' ἀποκρύψομαι τῷ λήθεις) οἱ τινες οἱ προὔχοντες εἶεν, καὶ οἷς ἂν τις προσελθὼν, καὶ συγγραψάμενος προστάτας, συναγωνισταῖς χρωτο πρὸς τὰ ὅλα. ἐνταῦθα μοι οὐχ εἷς, ὥσπερ τῷ Ἀναχάρσιδι, καὶ οὗτος βάρβαρος, ὁ Τόξαρις, ἀλλὰ πολλοὶ, μᾶλλον δὲ πάντες, τὰ αὐτὰ, μόνον οὐκ αὐταῖς συλλαβαῖς ἔλεγον, ὧ ξένε, πολλοὶ μὲν καὶ ἄλλοι χρηστοὶ, καὶ δεξιοὶ ἀνα τὴν πόλιν, καὶ οὐκ ἂν ἀλλαχόθι τοσαύτους εὖροις ἄνδρας ἀγαθοὺς· δύο δὲ μάλιστα ἐστὸν ἡμῶν ἄνδρε ἀρίστῳ, γένει μὲν, καὶ ἀξιώματι, πολὺ προὔχοντες ἀπάντων, παιδείᾳ δὲ, καὶ λόγων δυνάμει, τῇ Ἀττικῇ δεκάδι παραβάλλοις ἄν. ἡ δὲ παρὰ τοῦ δήμου εὐνοία, πᾶν ἐρωτικὴ πρὸς αὐτούς· καὶ τοῦτ' ἐγίνε-
ται, ὅ, τι ἂν αὐτοὶ ἐβέλωσιν, ἐβέλουσι γὰρ ὅ, τι ἂν ἀρί-
στον ἢ τῇ πόλει. τὴν μὲν γὰρ χρηστότητα, καὶ τὴν πρὸς
τοὺς ξένους Φιλανθρωπίαν, καὶ τὸ ἐν μεγέθει τοσούτῳ

12 Τῇ Ἀττικῇ δεκάδι) Τοὺς ἑπτακλῆτας Ὑπερίδην, Λισσίην, καὶ τοὺς
περὶ Δημοσθένην λέγει δέκα ῥήτο-
λοιπούς. V.

lem urbem praeterirem? Quaerebam enim, (neque verum celabo) qui essent principes, & quibus quis applicans se, & patronis sibi adscitis, deinde auxiliatoribus uti ad universa posset? Hic mihi non unus aliquis, ut Anacharsidi, isque barbarus, Toxaris, sed multi, quin omnes eadem, tantum non iisdem syllabis, dixere: *Multi quidem, hospes, & alii boni dextrique in urbe viri, nec alias tot bonos viros invenias. Duo autem maxime sunt nobis viri optimi, genere quidem & dignitate multum superiores omnibus, doctrina autem & eloquentia Atticae illos decadi comparaveris. Tantum autem populari gratia florent, ut plane amentur: idque ipsum magna cum utilitate reipublicae accidit. Fitque, quidquid hi volunt: volunt enim, quidquid optimum est. Benignitatem enim, & in hospites humanitatem, & quod in tanta magnitudine nullum invidiae locum relin-*

ἀνεπίφθονον, καὶ τὸ μετ' εὐνοίας αἰδέσμενον, καὶ τὸ πρᾶον,
καὶ τὸ εὐπρόσδοον, αὐτὸς ἂν ἄλλοις διηγῆσαι, πειρα-
θεὶς μικρὸν ὕστερον. Καὶ ὡς μᾶλλον θαυμάσης, μᾶς 11
καὶ τῆς αὐτῆς οἰκίας ἑστὸν, υἱὸς καὶ πατήρ, ὁ μὲν, εἴ
τινα Σόλωνα, ἢ Περικλέα, ἢ Ἀριστείδην ἐπινοεῖς· ὁ δὲ
υἱὸς, καὶ ὁφθεὶς μὲν, αὐτίκα ἀπάχεται σε, οὕτω μέγας
ἐστὶ, καὶ καλὸς ἀρρενωπὴν τινα τὴν εὐμορφίαν. εἰ δὲ καὶ
Φέγγαιτο μόνον, οἰχῆσεται σε ἀπὸ τῶν ὧτων ἀναδη-
σάμενος, τσσαύτην Ἀφροδίτην ἐπὶ τῇ γλώττῃ ὁ νεανί-
σκος ἔχει. ἢ γέ τοι πόλις ἅπαντα κεχρηνότες ἀκούουσιν
ὅπότ' ἂν δημηγορήσων παρέλθοι· ὅποῖόν Φασι τοὺς τότε
Ἀθηναίους, πρὸς τὸν τοῦ Κλεινίου πεπονθέναι, παρ' ὅσον
τοῖς μὲν, οὐκ εἰς μακρὰν μετεμέλησε τοῦ ἔρωτος, ὃν ἡρά-
σθησαν τοῦ Ἀλκιβιάδου· τοῦτον δὲ, ἢ πόλις οὐ φιλεῖ
μόνον, ἀλλὰ καὶ αἰδεῖσθαι ἤδη ἄξιόν, καὶ ὅλως, ἐν τού-
τῳ ἡμῖν δημόσιον ἀγαθόν ἐστι, καὶ μέγα ὄφελος ἅπα-
σιν, ἀνὴρ οὗτος. εἰ δὴ αὐτὸς τε καὶ ὁ πατήρ αὐτοῦ, δέ-

12 Κλεινίου) Ἀλκιβιάδου. V.

quunt, & quod in illa se benevolentia venerabiles tamen praestant,
& quam sint placidi, quam faciles accessus habeant, tute aliis
epartare poteris, periculo paulo post facto. Utque magis mireris,
ex una eademque domo sunt, filius & pater. Hic quidem, si So-
lonem aliquem aut Periclem, aut Aristidem cogitas: filius vero,
ubi primum videris, statim te amicum sibi abducat, ita procerus
est, & virili quadam formositate pulcher; si vero locutus solum
fuerit, illicet auribus te devincto abibit, tantam in lingua Vene-
rem habet iuvenis. Urbs quidem universa hiantes audiunt, quoties
in concionem prodierit, id quod aiunt Atheniensibus, qui tum erant,
in Cliniae filio accidisse: nisi quod illos quidem non ita multo
post amoris illius, quo prosecuti Alcibiadem fuerant, poenituit;
hunc vero non amat modo civitas, sed reverentia iam dignatur.
Denique unum hoc publicum nostrum bonum est, & maxima omni-
bus utilitas, hic vir. Si igitur & ipse & ipsius pater recipiant te,

ξαιντό σε, καὶ Φίλον ποιήσαιντο, πᾶσαν ἔχεις τὴν πόλιν, καὶ ἐπισεῖσαι χρή τὴν χεῖρα, τοῦτο μόνον, καὶ οὐκ ἔτ' ἐνδοιάσιμα τὰ σά. ταῦτα νῆ τὸν Δί' ἅπαντες ἔλεγον, εἰ χρή καὶ ὄρκον ἐπάγειν τῷ λόγῳ. καὶ μοι ἤδη πειρωμένῳ, τὸ πολλοστὸν τῶν προσόντων εἰρηκέναι ἔδοξαν· οὐχ' ἔθρας τοίνυν, οὐδ' ἀμβολας ἔργον, ὡς ὁ Κεῖος φησὶν, ἀλλὰ χρή πάντα μὲν κάλων κινεῖν, πάντα δὲ πράττειν, καὶ λέγειν, ὡς Φίλοι ἡμῖν τοιοῦτοι γένοιντο· ἦν γὰρ τοῦθ' ὑπάρξει, εὐδία πάντα, καὶ πλοῦς οὖριος, καὶ λειοκύμων ἡ θάλασσα, καὶ ὁ λιμὴν πλησίον.

6 'Ο Κεῖος) Ἀνακρίων. G. (fallitur; vid. notam nostram. Solan.)

& amicum sibi faciant, civitatem habes universam: & hoc solum opus est, ut manu significationem voluntatis edant, neque amplius de tuis fortunis dubitare licebit. Haec, ita me Iuppiter, (si iusiurandum adiciere orationi fas est) dixerunt universi: & mihi iam experienti, vix aliquam de multis partem eorum, quae insunt, dixisse videntur. Non igitur desidendi, aut differendi, ut Ceus poeta ait, iam tempus est, sed funem omnem movere oportet, facereque & dicere omnia, hi ut amici nobis fiant. Hoc enim si contigerit, serena omnia, & secunda navigatio, & molli fluctu leniter motum mare, & portus in proximo.

ΠΩΣ ΔΕΙ ΙΣΤΟΡΙΑΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΝ.

ΑΒΔΗΡΙΤΑΙΣ, Φασί, Λυσιμάχου ἤδη βασιλεύον-
τος, ἔμπεσεῖν τι νόσημα, ὃ καλὲ Φίλων, τοιοῦτο· πυ-
ρέττειν μὲν γὰρ τὰ πρῶτα πανδημεὶ ἅπαντας, ἀπὸ τῆς
πρώτης εὐθὺς ἐρρωμένως, καὶ λιπαρεῖ τῷ πυρετῷ περὶ
δὲ τὴν ἐβδόμην τοῖς μὲν αἷμα πολὺ ἐκ ρινῶν ῥυέν, τοῖς δὲ
ἰδρῶς ἐπιγενόμενος πολὺς καὶ οὗτος, ἔλυσε τὸν πυρετόν.
ἐς γελοῖον δὲ τι πάθος περιίστη τὰς γνώμας αὐτῶν·
ἅπαντες γὰρ ἐς τραγωδίαν παρεκινούντο, καὶ ἱαμβεῖαι
ἐφθέγγοντο, καὶ μέγα ἐβόων, μάλιστα δὲ τὴν Εὐριπί-
δου Ἀνδρομέδαν ἐμονώδουν, καὶ τὴν τοῦ Περσέως ῥῆσιν
ἐν μέλει διεξήσαν· καὶ μεστὴ ἦν ἡ πόλις ὠχρῶν ἀπάν-
των καὶ λεπτῶν, τῶν ἐβδομαίων ἐκείνων τραγωδῶν,

2 Ἀβδερῖταις) Initium artifi-
ciosissimum, quo mira ingenii
dexteritas Luciani patet, ob com-
parationes. G.

11 Ἐμονώδουν) Μονωδεῖν τὸ
θρηνεῖν, ἐπιεικῶς γὰρ πᾶσαι αἱ ἀπὸ
σχολῆς αὐαὶ ἐν τῇ τραγωδίᾳ θρηνοῖ
εἰσι. V.

QUOMODO HISTORIA CONSCRIBENDA SIT.

ABDERITAS dicitur Lyfimacho iam regnante morbus
invasisse, mi iucundissime Philo, talis. Febricitasse enim
primum tota urbe omnes, a primo statim die valide, &
febris continua: circa diem vero septimum, aliis sanguis co-
piosus naribus fluens, aliis sudor superveniens largus &
ipse, febrim solvit. At illa *febris* in ridiculam quandam af-
fectionem mentes illorum coniecit. Omnes ad tragoediam
vitioso motu impellebantur, & iambica proferebant, &
clamabant valide, maxime vero Euripidis Andromedam so-
litario cantu pronuntiabant, & illam Persei orationem mo-
dulate persequiebantur. Plena igitur urbs pallidis omnibus
& extenuatis septiduanis illis tragoedis,

Σὺ δ', ὦ θεῶν τύρανε καὶ ἀνθρώπων, Ἔρως,
καὶ τᾶλλα μεγάλη τῇ Φωνῇ ἀναβοώντων, καὶ τοῦτο
ἐπιπολὺ, ἄχρι δὴ χειμῶν, καὶ κρύος δὲ μέγα γεγόμενον,
ἔπαυσε ληροῦντας αὐτούς. αἰτίαν δέ μοι δοκεῖ τοῦ τοιού-
του παρασχεῖν, Ἀρχέλαος ὁ τραγωδός, εὐδοκιμῶν τότε,
μεσοῦντος θέρους ἐν πολλῷ τῷ Φλογμῷ τραγωδήσας
αὐτοῖς τὴν Ἀνδρομέδαν, ὡς πυρέζει τε ἀπὸ τοῦ θεάτρου
τοὺς πολλοὺς, καὶ ἀναστάντας ὕστερον ἐς τὴν τραγω-
δίαν παρολισθαίνειν, ἐπιπολὺ ἐμφιλοχωρούσης τῆς Ἀν-
δρομέδας τῇ μνήμῃ αὐτῶν, καὶ τοῦ Περσέως ἔτι σὺν τῇ
2 Μεδούσῃ, τὴν ἐκάστου γνώμην περιπετομένου. Ὡς οὖν
ἔν, φασιν, ἐνὶ παραβαλεῖν, τὸ Ἀβδηρτικὸν ἐκεῖνο πά-
θος, καὶ νῦν τοὺς πολλοὺς τῶν πεπαιδευμένων περιελή-
λυθεν· οὐχ ὥστε τραγωδεῖν, ἔλαττον γὰρ ἂν τοῦτο παρ-
έπαιον, ἀλλοτρίοις ἱαμβείοις, οὐ Φαύλοις κατεσχη-
μένοι· ἀλλ' ἀφ' οὗ δὴ τὰ ἐν ποσὶ ταῦτα κεκίνηται, ὁ

Tuque, o Deorum hominumque saeve rex, Amor,
& reliqua voce magna proclamantibus, idque multum diu-
que, donec hiems, & frigus magnum ingruens, delirio il-
lorum finem imposuit. Causam mihi vero videtur huius-
modi *eventus* prae buisse Archelaus, Tragoedus ea aetate fa-
vore hominum florens, qui media aestate, multo aestu,
Andromedam illis egerat, adeo ut ab ipso theatro multi
febricitarent, & surgentes deinde in tragoediam delaberentur,
cum suavitate quadam obversante memoriae ipsorum
Andromeda, & Perseo cum sua Medusa circa sensus unius-
cuiusque adhuc volitante. Si igitur unum, quod aiunt, al-
teri comparare fas est, Abderiticus ille morbus nunc quo-
que eruditorum multos comprehendit: non illos quidem,
uti tragoedias agant; minus enim sic delirarent, si iambis
alienis, nec malis occupati essent. Sed ex quo praefens hic

πόλεμος ὁ πρὸς τοὺς βαρβάρους, καὶ τὸ ἐν Ἀρμενίᾳ τραῦμα, καὶ αἱ συνεχεῖς νίκαι, οὐδεὶς ὅς τις οὐχ ἱστορίαν συγγράφει· μᾶλλον δὲ Θουκυδίδαι, καὶ Ἡρόδοτοι, καὶ Ξενοφῶντες ἡμῖν ἅπαντες· καὶ ὡς εἴκειν, ἀληθές ἂρ' ἦν ἐκεῖνο, τὸ, Πόλεμος ἁπάντων πατῆρ'· εἴ γε καὶ συγγραφέας τοσούτους ἀνέζυσεν, ὑπὸ μιᾷ τῇ ὁρμῇ. Ταῦτα τοίνυν, ὦ Φιλότης, ὁρῶντα, καὶ ἀκούοντά με, 3 τὸ τοῦ Σινωπέως ἐκεῖνο εἰσῆλθεν· ὅποτε γὰρ ὁ Φίλιππος ἐλέγετο ἤδη ἐπελαύνειν, οἱ Κορίνθιοι πάντες ἐταράττοντο, καὶ ἐν ἔργῳ ἦσαν· ὁ μὲν, ὅπλα ἐπισκευάζων, ὁ δὲ, λίθους παραφέρων, ὁ δὲ, ὑποικοδομῶν τοῦ τείχους, ὁ δὲ, ἔπαλξιν ὑποστηρίζων, ὁ δὲ ἄλλος, ἄλλο τι τῶν χρησίμων ὑπουργῶν. ὁ δὲ Διογένης ὁρῶν ταῦτα, ἐπεὶ μηδὲν εἶχεν ὅ, τι καὶ πράττοι, οὐδεὶς γὰρ αὐτῷ ἐς οὐδὲν ἐχρήτο, διαζωσάμενος τὸ τριβώνιον, σπουδῇ μάλα καὶ αὐτὸς ἐκύλιε τὸν πῖθον, ἐν ᾧ ἐτύγχανεν οἰκῶν, ἄνω καὶ

5 Πόλεμος ἁ. π.) Τὸ τοῦ Ἑμπεδοκλέους νεῖκος φησὶν, ἃτοι τῶν ἐναντίων τὴν μάχην. V.

motus existit, bellum, inquam, contra barbaros, & vulnus in Armenia acceptum, & victoriae perpetuae; nemo est, quin conscribat historiam: potius vero Thucydides nobis, & Herodoti, & Xenophontes sunt omnes. Et, ut videtur, verum erat illud, *bellum omnium esse patrem*, si una tot historicos plaga genuit. Haec igitur, amice, videntem me & audientem Sinopenfis illud subiit. Cum enim iam ducere contra Corinthios nuntiaretur Philippus, perturbari omnes & trepidare, arma parare alius, alius afferre lapides, alius murorum partem substruere, loricam moenium firmare alius, alius vero aliud eorum, quae usui essent, ministrare. Diogenes vero, videns ista, cum quod ageret non haberet, neque enim quisquam illo ad ullam rem utebatur, succincto palliolo suo, studiose admodum & ipse dolium, in quo degebat, volvere sursum deorsum in Cra-

κάτω τοῦ Κρανείου· καί τινος τῶν συνήθων ἐρομένου, τί
ταῦτα ποιεῖς, ᾧ Διόγενης; Κυλίῳ, ἔφη, καὶ γὰρ τὸν πί-
θον, ὡς μὴ μόνος ἀργεῖν δοκοῖν ἐν τοσούτοις ἐργαζομένοις.
4 Καὶ τὸς οὖν, ᾧ Φίλων, ὡς μὴ μόνος ἄφανος εἶναι ἐν οὕτω
πολυφώνῳ τῷ καιρῷ, μὴδ' ὥσπερ κωμικὸν δορυφόρη-
μα, κεχρηνῶς σιωπῇ παραφεροίμην, καλῶς ἔχειν ὑπέ-
λαβον, ὡς δυνατόν μοι, κυλίσαι τὸν πίθον, οὐχ ὡς ἱστο-
ρίαν συγγράφειν, οὐδὲ πράξεις αὐτὰς διεξιέναι· οὐχ οὐ-
τω μεγαλότολμος ἐγὼ, μὴδὲ τοῦτο δείσης περὶ ἐμοῦ·
οἶδα γὰρ ἡλικίος ὁ κίνδυνος, εἰ κατὰ τῶν πετρῶν κυλίσι-
τις, καὶ μάλιστα, οἷον τούμῳ τοῦτο πιθάκιον, οὐδὲ
πάνυ καρτερῶς κεκεραμευμένον· δέήσει γὰρ αὐτίκα μά-
λα πρὸς μικρόν τι λιθίδιον προσπταίσαντα, συλλέγειν
τὰ ὄστρακα. τί οὖν ἐγνωσταί μοι, καὶ πῶς ἀσφαλῶς
μεθέξω τοῦ πολέμου, αὐτὸς ἔξω βέλους ἐσὼς, ἐγὼ σοι
φράσω· τούτου μὲν καπνοῦ, καὶ κύματος, καὶ φροντί-
¹ τοῦ Κρανίου) *Ὀνομα τόπου. ² Δορυφόριμα) Τὸ κατὰ προσ-
πίον. G.

nio: & familiarium interrogante uno, quorsum haec facis, Diogenes? respondere, Volvo & ipse dolium, ne otiosus solus inter tot occupatos videar. Itaque ipse ego quoque, Philon, ne mutus solus essem in vocali adeo tempore, neque comici satellitii instar hianti ore praeterveherer, decere arbitratus sum, pro virili me quoque dolium volvere, non ut historiam scriberem, neque ut ipsa enarrem facta; non ita audax ego, neque hoc de me metueris. Novi enim, quantum sit periculum, si per saxa volvat aliquis, inprimis doliolum, quale meum est, non valide admodum a figulo elaboratum: cogar enim, si vel ad parvum lapillum offendam, testas colligere. Quid igitur decretum mihi sit, & quomodo tutus in partem belli venturus sim, extra teli iactum ipse constitutus, tibi enarrabo. Nimirum a fumo, & fluctu, & curis, quae scribendo adiunctae sunt, abstinabo

δὼν, ὅσαι τῷ συγγράφειν ἐνεῖσιν, ἀνέξω ἑμαυτὸν, εὖ
 ποιῶν. παραινέσιν δὲ τινὰ μικρὰν, καὶ ὑποθήκας ταύτας
 ἐλίγας ὑποθήσομαι τοῖς συγγράφουσιν, ὡς κοινωνήταί-
 μι αὐτοῖς τῆς οἰκοδομίας, εἰ καὶ μὴ τῆς ἐπιγραφῆς,
 ἅκρῳ γε τῷ δακτύλῳ τοῦ πηλοῦ προσαψάμενος. Καί- 5
 τοι οὐδὲ παραινέσεως οἱ πολλοὶ δεῖν οἴονται σφίσιν ἐπὶ
 τὸ πρᾶγμα, οὐ μᾶλλον ἢ τέχνης τινὸς ἐπὶ τὸ βαδίζειν,
 ἢ βλέπειν, ἢ ἐσθίειν, ἀλλὰ πάνυ ῥᾶστον, καὶ πρόχει-
 ρον, καὶ ἅπαντος εἶναι ἱστορίαν συγγράψαι, ἣν τις ἐρ-
 μνηεῦσαι τὸ ἐπελθὼν δύνηται· τὸ δὲ, οἷσθ' ἅ που καὶ αὐ-
 τὸς, ὦ ἐταῖρε, ὡς οὐ τῶν εὐμεταχειρίστων, οὐδὲ ραθύ-
 μως συντεβῆναι δυναμένων τοῦτ' ἐστίν, ἀλλὰ εἴ τι ἐν λό-
 γοις, καὶ ἄλλο πολλῆς τῆς φροντίδος δεόμενον, ἣν τις,
 ὡς ὁ Θουκυδίδης φησὶν, ἐς αἰὲ κτῆμα συντιθεῖη. οἶδα μὲν
 οὖν οὐ πάνυ πολλοὺς αὐτῶν ἐπιστρέψων, ἐνίοις δὲ καὶ

5 Καίτοι οὐδὲ παραινέσεως -) πολλοὶ δεῖν οἴοντο φασὶν ἐπὶ τὸ
 Γραμ. καὶ τοι οὐδὲ παραινέσεως οἱ πρᾶγμα. G.

me, sapienti consilio. Admonitionem autem parvam quan-
 dam, & pauca haec praecepta subiiciam scribentibus, ut
 in aedificandi aliquam partem veniam, licet in inscriptione
 nulla mei mentio futura sit, qui extremo tantum digi-
 to lutum attigerim. Quamquam neque admonitione pleri-
 que opus sibi esse putant ad hoc negotium, non magis
 quam arte quadam ad incedendum, aut videndum, aut
 edendum: sed facillimum omnino, & promptum, & unius-
 cuiusque esse, scribere historiam, modo quis eloqui, quae
 in mentem veniunt, possit. Hoc vero, nosti forte ipse quo-
 que, sodalis, quam non sit ex facillimis, neque ex iis,
 quae negligenter componi possint, sed *hoc esse*, si quid est
 in studiis literarum aliud, quod multa cura indigeat; si qui-
 dem aliquis *tanquam* possessionem in perpetuum *obtinendam*,
 ut ait Thucydides, componere velit. Novi equidem fore,
 ut non admodum multos advertam, quin omnino, ut odio-

πάνυ ἐπαχθῆς δοξῶν, καὶ μάλιστα ὁπόσοις ἀποτετέλε-
σται ἤδη, καὶ ἐν τῷ κοινῷ δέδεικται ἡ ἱστορία. εἰ δὲ καὶ
ἐπὶ ἡνται ὑπὸ τῶν τότε ἀκροασαμένων, μανία, ἤγε ἐλ-
πίς, ὥς οἱ τοιοῦτοι μεταποιήσουσιν ἢ μεταγράψουσὶ τι
τῶν ἅπαξ κεκυρωμένων, καὶ ὥσπερ ἐς τὰς βασιλείους
αὐλὰς ἀποκειμένων. ὅμως δὲ οὐ χεῖρον καὶ πρὸς αὐτοὺς
ἐκείνους εἰρησθαι, ἢ εἴ ποτε πόλεμος ἄλλος συσταίῃ,
ἢ Κελτοῖς πρὸς Γέτας, ἢ Ἰνδοῖς πρὸς Βακτρίους (οὐ γὰρ
πρὸς ἡμᾶς γε τολμήσειεν ἂν τις ἀπάντων ἤδη κεχειρω-
μένων) ἔχωσιν ἄμεινον συντίβειναι, τὸν κανόνα τοῦτον
προσάγοντες, ἥνπερ γε δοξῇ αὐτοῖς ὀρθὸς εἶναι· εἰ δὲ μὴ,
αὐτοὶ μὲν καὶ τότε τῷ αὐτῷ πῆχει, ὥσπερ καὶ νῦν, με-
τρούντων τὸ πρᾶγμα· ὁ ἰατρὸς δὲ, οὐ πάνυ ἀνιάσεται,
ὅτι πάντες Ἀβδηρίται ἐκόντες Ἀνδρομέδαν τραγωδῶσι.
6 Διττοῦ δὲ ὄντος τοῦ τῆς συμβουλῆς ἔργου, τὰ μὲν γὰρ

11 Εἰ δὲ μὴ, αὐτοὶ μὲν καὶ τότε) ἐπαρεθῶσι τυγχάνωνται, μίμνῃ
Παροιμία ἐπὶ τῶν ὑπὸ τινῶν μὲν δι' ἀναγωγῶν προαιρουμένων. V.

fus etiam quibusdam videar, illis praesertim, quibus iam per-
fecta est, & ostensa in publico historia. Si vero etiam lau-
data sit ab audientibus, infania fuerit sperare, retractatu-
ros aliquid, aut aliter scripturos eorum, quae semel fir-
mata auctoritatibus & quasi in aulas regias reposita sunt.
Verumtamen non pessimum fuerit etiam ad illos ipsos dicta
haec esse, ut, si quando bellum confletur aliud, aut Celta-
rum adversus Getas, aut contra Bactrianos Indorum, (ne-
que enim contra nos quisquam ausit *tale quid*, perdomitis
iam omnibus) habeant, quomodo componere melius pos-
sint, applicanda hac norma, si quidem recta iis videatur
esse. Sin minus, ipsi quidem tum eadem ulna, ut nunc
etiam, rem metiantur: medicus vero non valde angetur,
si Abderitani omnes sua voluntate agant Andromedam.
Cum autem duplex consilii opus sit, quod alia eligere do-

αἰρεῖσθαι, τὰ δὲ Φεύγειν διδάσκει, Φέρε πρῶτα εἰπώ-
μεν, ἅτινα Φευκτέον τῷ ἱστορίαν συγγράφοντι, καὶ ὧν
μάλιστα καθαρευτέον ἔπειτα, οἷς χρώμενος οὐκ ἂν ἁ-
μάρτοι τῆς ὀρθῆς, καὶ ἐπ' εὐθὺ ἀγούσης, ἀρχὴν τε οἷαν
αὐτῷ ἀρκτέον, καὶ τάξιν ἢν τινα τοῖς ἔργοις ἐΦαρμοστέον,
καὶ μέτρον ἐκάστου, καὶ ἃ σιωπητέον, καὶ οἷς ἐνδιατρι-
πτέον, καὶ ὅσα παραδραμῆν ἄμεινον, καὶ ὅπως ἐρμη-
νεύσαι αὐτὰ καὶ συναρμόσαι. ταῦτα μὲν, καὶ τὰ τοιαῦ-
τα, ὕστερον· νῦν δὲ, τὰς κακίας ἥδη εἰπώμεν, ὅποσαι
τοῖς Φαύλως συγγράφουσι παρακολουθεῖσιν. ἃ μὲν οὖν
κοινὰ πάντων λόγων ἐστὶν ἁμαρτήματα, ἐν τε Φωνῇ,
καὶ ἁρμονίᾳ, καὶ διανοίᾳ, καὶ τῇ ἄλλῃ ἀτεχνίᾳ, μα-
κρόν τε ἂν εἴη ἐπελθεῖν, καὶ τῆς παρούσης ὑποθέσεως οὐκ
ἴδιον. κοινὰ γάρ, ὡς ἔΦην, ἀπάντων λόγων ἐστὶν ἁμαρ-
τήματα ἐν τε Φωνῇ, καὶ ἁρμονίᾳ. Ἄ δὲ ἐν ἱστορίᾳ δια- 7
μαρτάνουσι, τὰ τοιαῦτα ἂν εὖροις ἐπιτηρῶν, οἷα καὶ μοῖ

13 Τῆς παρούσης ὑποθέσεως) Praefentis instituti. G.

cer, fugere vero alia: age primum dicamus, quae fugien-
da sunt scribenti historiam, & a quibus purum esse oportet;
deinde, quibus rebus usus non aberret a vera via,
quaeque recto itinere ducat, quo initio illi sit incipiendum,
quis ordo sit accommodandus rebus, quae uniuscuiusque
mensura, quae praetereunda silentio, quibus immorandum
sit, quae melius breviter percurrere, quomodo verbis ex-
plicanda omnia & inter se committenda, atque devincien-
da. Atque haec quidem, & similia his, deinde. Iam nunc
vero vitia dicamus, quae malos scriptores comitantur. Quae
quidem igitur in oratione omni communia insunt vitia, in
lingua, in compositione, & sententia, in ruditate reliqua,
longum fuerit persequi, & huius argumenti minime pro-
prium est. Communia enim, quod modo dixi, omnis ora-
tionis vitia sunt in lingua & compositione. Quae vero in
historia peccant, ea, si observare velis, talia invenias, qua-

πολλάκις ἀκρωμένῳ ἔδοξε, καὶ μάλιστα ἦν ἅπανι αὐτοῖς ἀναπετάσῃς τὰ ἅτα. οὐκ ἄκαιρον δὲ μεταξὺ καὶ ἀπομνημονεύσαι ἓνια, παραδείγματος ἕνεκα, τῶν ἥδη οὕτω συγγεγραμμένων· καὶ πρῶτόν γε ἐκεῖνο, ἡλικὸν ἀμαρτάνουσιν, ἐπισκοπήσωμεν. ἀμελήσαντες γὰρ οἱ πολλοὶ αὐτῶν τοῦ ἱστορεῖν τὰ γεγενημένα, τοῖς ἐπαίνοις ἀρχόντων καὶ στρατηγῶν ἐνδιατρίβουσι· τοὺς μὲν οἰκείους, εἰς ὕψος ἐπαίροντες, τοὺς πολεμίους δὲ, πέρα τοῦ μετρίου καταρρίπτοντες· ἀγνοοῦντες ὥς οὐ στενῶ τῷ Ἰσθμῷ διώρισται καὶ διατετείχισται ἡ ἱστορία πρὸς τὸ ἐγκώμιον, ἀλλὰ τι μέγα τείχος ἐν μέσῳ ἐστὶν αὐτῶν, καὶ τὸ τῶν μουσικῶν δὴ τοῦτο, δις διὰ πασῶν, ἐστὶ πρὸς ἄλληλα. εἰ γὰρ τῷ μὲν ἐγκωμιάζοντι, μόνου ἑνὸς μέλει, ὅπως οὖν ἐπαινεῖσαι καὶ εὐφράναι τὸν ἐπαινούμενον· καὶ εἰ ψευσαμένῳ ὑπάρχει τυχεῖν τοῦ τέλους, ὀλίγον ἂν Φροντίσειεν. ἡ δὲ οὐκ ἂν τι ψεῦδος ἐμπεσὼν ἡ ἱστορία, οὐδ' ἀκαριαῖον

2 Καὶ ἀπομνημονεύσαι ἔτι) Αἰτιατικὴ ἀπὸ γνηκῆς. V.

lia mihi etiam, qui saepius audiui, videbantur, & maxime si omnibus illis patulas aures praebueris. Neque vero intempestivum, interea etiam speciminis causa quaedam commemorare eorum, quae iam ita scripta sunt. Et primum quidem illud, quantum sit eorum peccatum, inspiciamus, quod omittit vulgus illorum docere, quae facta sunt, & in laudibus principum atque ducum immorantur, suos quidem tollentes in summum, hostes vero ultra modum deprimentes: ignari, quam non angusto intervallo distemperata & separata sit ab encomio historia; sed magnum hisce murum esse interpositum; &, ut musicorum voce utamur, octava duplici, id est, eo, quod maximum est, intervallo illa a se invicem distare: siquidem encomium scribenti illa sola cura est, quomodocunque laudare, & exhilarare eum, qui laudatur, &, si per mendacia finem illum consequi detur, parum curaverit; historia vero ne minimum quidem, quod

ἀνάσχοιτο, οὐ μᾶλλον, ἢ τὴν ἀρτηρίαν ἱατρῶν παῖδες
 Φασι, τὴν τραχεῖαν, παραδέξασθαι ἂν τι ἐς αὐτὴν κα-
 ταποβέν. Ἐτι ἀγνοεῖν εἰκάσιν οἱ τοιοῦτοι, ὡς ποιητικῆς 8
 μὲν, καὶ ποιημάτων, ἄλλαι ὑποσχέσεις, καὶ κανόνες
 ἴδιοι ἱστορίας δέ, ἄλλοι. ἐκεῖ μὲν γὰρ, ἀκρατὴς ἡ ἐλευ-
 θερία, καὶ νόμος εἷς, τὸ δόξαν τῷ ποιητῇ. ἔνθεος γὰρ καὶ
 κάτοχος ἐκ Μουσῶν, καὶ ἵππων ὑποπτέρων ἄρμα ζεύ-
 ξασθαι θέλη, καὶ ἐφ' ὕδατος ἄλλους, ἢ ἐπ' ἀνθερίκων
 ἄκρων θευσομένους ἀναβιβάσσηται, Φθόνος οὐδεὶς, οὐδ'
 ὁπότεν ὁ Ζεὺς αὐτῶν ἀπὸ μιᾶς σειρᾶς ἀνασπάσας,
 αἰωρῇ ὁμοῦ γῆν καὶ θάλατταν, δεδίاسι, μὴ ἀπορρά-
 γείσῃς ἐκείνης, συντριβῇ τὰ πάντα κατενεχθέντα. ἀλ-
 λά καὶ Ἀγαμέμνονα ἐπαινέσαι θέλωσιν, οὐδεὶς ὁ κω-
 λύσων, Διὶ μὲν αὐτὸν ὅμοιον εἶναι τὴν κεφαλὴν καὶ τὰ
 ὄμματα, τὸ στέρνον δὲ τῷ ἀδελφῷ αὐτοῦ τῷ Ποσειδῶνι,
 τὴν δὲ ζώνην, τῷ Ἄρει καὶ ὅλως, σύνβητον ἐκ πάντων

forte inciderit, mendacium ferat, non magis quam aspe-
 ram arteriam recipere quidquam in illam glutitione dela-
 tum, narrant medicorum filii. Ignorare porro tales viden-
 tur, poëticae artis & poëmatum aliud esse institutum, &
 sua quaedam praecepta; alia vero historiae. Illic enim im-
 moderata libertas, & lex una, quidquid visum poëtae fue-
 rit. Cum enim divino afflatu plenus, & a Musis obfessus
 sit, etiam si alatos curru equos velit iungere, & si alios su-
 per aquas, aut per summas aristas decursuros imponat,
 invidia nulla est: neque, cum illorum Iuppiter una catena
 tractum tollit cum terra mare, metuunt, ne rupta illa,
 conterantur delapsa illa omnia. Verum etiam si laudare Aga-
 memnonem velint, nemo est, qui intercedat, Iovi quidem
 illum similem caput & oculos, pectus vero fratri illius Ne-
 ptuno, circa cingulum vero Marti, atque in universum

θεῶν γενέσθαι δὲ τὸν Ἀτρέως καὶ Ἀερόπης. οὐ γὰρ
 ἱκανὸς ὁ Ζεὺς, οὐδ' ὁ Ποσειδῶν, οὐδ' ὁ Ἄρης, μόνος ἕκα-
 στος ἀναπληρῶσαι τὸ κάλλος αὐτοῦ. ἡ ἱστορία δέ, ἥν
 τινα κολακείαν τοιαύτην προσλάβῃ, τί ἄλλο, ἢ περὶ
 τις ποιητικὴ γίγνεται, τῆς μεγαλοφωνίας μὲν ἐκείνης
 ἐστερημένη, τὴν λοιπὴν δὲ τερατείαν γυμνὴν τῶν μέτρων,
 καὶ δι' αὐτὸ ἐπισημοτέραν ἐκφαίνουσα; μέγα τοίνυν,
 μᾶλλον δὲ ὑπέρμεγα τοῦτο κακόν, εἰ μὴ εἰδῆί τις χα-
 ρίζειν τὰ ἱστορίας, καὶ τὰ ποιητικῆς, ἀλλ' ἐπεισάγοι τῇ
 ἱστορίᾳ τὰ τῆς ἐτέρας κομμώματα, τὸν μῦθον, καὶ τὸ
 ἐγκώμιον, καὶ τὰς ἐν τούτοις ὑπερβολάς· ὥσπερ ἂν εἰ
 τις ἀθλητὴν τῶν καρτερῶν τούτων, καὶ κομιδῇ πρηνίνων,
 ἀλουργίσι περιβάλοι, καὶ τῷ ἄλλῳ κόσμῳ τῷ ἐταιρι-
 κῷ, καὶ Φύκιον ἐντρίβοι, καὶ Ψιμνύθιον τῷ προσώπῳ·
 Ἡράκλεις, ὡς καταγέλαστον αὐτὸν ἀπεργάσασαιτο, αἰ-
 9 σχύνας τῷ κόσμῳ ἐκείνῳ. Καὶ οὐ τοῦτο Φημι ὡς οὐχ

compositum e Diis omnibus fieri oportet Atrei & Aëropes
 filium. Neque enim par Iuppiter, neque Neptunus, neque
 Mars, qui solus per se pulchritudinem illius expleat. Hi-
 storia vero, si quam id genus adulationem adsciscat, quid
 aliud quam pedestris quaedam poëtica fiet, magnifico qui-
 dem illo dicendi genere privata, sed portentosa commenta
 reliqua, nudata numeris, & ob id ipsum magis conspicua
 ob oculos ponens? Magnum igitur, quin plusquam ma-
 gnum illud vitium, si quis separare, quae historiae sunt, &
 quae poëticae, nesciat, sed historiae fucum alterius artis
 inducat, fabulam *puro* & encomium, & qui sunt in utro-
 que excessus. Velut si quis athletam de robustorum horum
 numero unum, & plane ilicis instar durorum, purpura
 induat, alioque cultu meretricio, & fucum affricet cerus-
 famque faciei: quam, Hercules, ridendum illum reddide-
 rit, quam ipso cultu turpem! Neque illud dico, quasi non

καὶ ἐπαινετέον ἐν ἱστορίᾳ ἐνίοτε· ἀλλ' ἐν καιρῷ τῷ προσή-
κοντι ἐπαινετέον, καὶ μέτρον ἐπακτέον τῷ πράγματι, τὸ
μὴ ἐπαχθές τοῖς ὕστερον ἀναγνωσομένοις αὐτὰ, καὶ ἄ-
λως, πρὸς τὰ ἔπειτα κανονιστέον τὰ τοιαῦτα, ἅπερ μι-
κρὸν ὕστερον ἐπιδείξομεν. ὅσοι δὲ οἴονται καλῶς διαιρεῖν
εἰς δύο τὴν ἱστορίαν, εἰς τὸ τερπνὸν, καὶ χρήσιμον, καὶ
διὰ τοῦτο εἰσποιοῦσι καὶ τὸ ἐγκώμιον εἰς αὐτὴν, ὡς
τερπνὸν, καὶ εὐφραῖνον τοὺς ἐντυγχάνοντας, ὁρᾷς ὅσον
τάληθους ἡμαρτήκασι; πρῶτον μὲν, κιβδηλῶ τῇ διαι-
ρέσει χρώμενοι. ἐν γὰρ ἔργον ἱστορίας καὶ τέλος, τὸ χρή-
σιμον, ὅπερ ἐκ τοῦ ἀληθοῦς μόνου συνάγεται· τὸ τερπνὸν
δὲ, ἄμεινον μὲν εἰ καὶ αὐτὸ παρακολουθήσειεν, ὥσπερ
καὶ κάλλος ἀβλητῇ· εἰ δὲ μὴ, οὐδὲν κωλύσει ἅφ' Ἡρα-
κλέους γενέσθαι Νικόστρατον τὰν Ἰσιδότου, γεννάδαν
ὄντα, καὶ τῶν ἀνταγωνιστῶν ἑκατέρων ἀλκιμώτερον, εἰ
αὐτὸς μὲν αἰσχιστος ὀφθῆναι εἴη τὴν ὄψιν· Ἀλκαῖος δὲ ὁ

14 Νικόστρατος) Ἐοικεν Νικό-
στρατος οὗτος ἄλλοις τῶν κατ'
ἐκείνους καιρὸς γενναῖος εἶναι, ἀλ-
λως δὲ τὸ πρόσθεν πενήτης καὶ τὴν
Μιλήσιον Ἀλκαῖον τὴν καλὴν μὲν
ἀνάλκιδά δὲ ἔχον ἰσχυρόν. M.

& laudandum sit nonnunquam in historia: sed tempore
opportuno laudandum, & modus negotio adhibendus, in
quantum ea laus non molesta sit futuris lectoribus, & omni-
no ad futuri temporis regulam dirigenda sunt talia, ut pau-
lo post demonstrabimus. Quotquot vero putant, bene se
historiam in duo tribuere, suavitatem atque utilitatem, ob
eamque rem etiam encomium in eam inferunt, ut iucun-
dum quiddam, & lectores exhilarans, vides, quantum aber-
rent a vero: primo quidem divisione quod utuntur falla-
ci; unum enim opus historiae & finis, utilitas, quae ex
vero solo colligitur. Iucunditas vero, melius quidem est,
si & ipsa consequatur, ut athletam pulchritudo; sin minus,
nihil prohibet, quo minus ab Hercule numeretur Nicostra-
tus Isidoti, generosus vir & utroque colluctatorum suo-
rum fortior, licet aspectu esset foedissimus; Alcaeus autem

καλὸς ὁ Μιλήσιος, ἀνταγωνίζοιτο αὐτῷ, καὶ ἐρώμενος, ὡς Φασι, τοῦ Νικοστράτου ὦν. καὶ τοῖνυν ἡ ἱστορία, εἰ μὲν ἄλλως τὸ τερπνὸν παρεμπορεύσαιτο, πολλοὺς ἀν τοὺς ἐραστὰς ἐπισπάσαιτο· ἄχρι δ' ἀν καὶ μόνον ἔχη τὸ ἴδιον ἐντελές, λέγω δὲ τὴν τῆς ἀληθείας δῆλωσιν, ὀλίγον

10 τοῦ κάλλους Φροντιεῖ. Ἐτι καὶ κείνο εἰπεῖν ἄξιον, ὅτι οὐδὲ τερπνὸν ἐν αὐτῇ τὸ κομιδῇ μυθῶδες, καὶ τὸ τῶν ἐπαίνων μάλιστα πρόσαντες παρ' ἑκάτερον τοῖς ἀκούουσιν· ἦν μὲν τὸν συρφετὸν καὶ τὸν πολὺν δῆμον ἐπινοήσαις, ἀλλὰ τοὺς δικαστικῶς, καὶ, νῆ Δία, συκοφαντικῶς προσέτι γε ἀκροασομένους, οὓς οὐκ ἂν τι λάβοι παραδραμόν, ὅζυτερον μὲν τοῦ Ἄργου ὀρῶντας, καὶ πανταχόθεν τοῦ σώματος, ἀργυραμοιβικῶς δὲ τῶν λεγομένων ἑκάστα ἐξετάζοντας, ὡς τὰ μὲν παρακεκομμένα, εὐθὺς ἀπορρίπτειν, παραδέχεσθαι δὲ τὰ δόκιμα, καὶ ἔννομα, καὶ ἀκριβῆ τὸν τύπον πρὸς οὓς ἀποβλέποντα χρὴ καὶ συγγράφειν,

Milesius, pulcher ille, cum ipso certaret, amafius idem, ut aiunt, Nicostrati. Historia igitur, si quidem iucunditatem corollarii cuiusdam instar adiiciat *utilitati*, multos amatores alliciat. Verum quamdiu vel solam illam suam perfectionem habuerit, declarationem veritatis dico, pulchritudinem parum curabit. Illud adhuc dicere e re fuerit, neque iucundum in historia esse, quod sit plane fabulosum; & laudare rem maxime adversam in utramque partem esse audientibus, si non faecem populi, & plebem cogites, sed hos, qui iudicium more, quin calumniatorum insuper, audituri sunt; quos nihil fugiat, acutius videntes Argo, & ex omni parte corporis; tum trapezitica ratione singula, quae dicuntur, explorantes, ut adulterina abiiciant protinus, proba autem, & legitima, & accurate expressa, recipiant: ad quos videlicet inter scribendum oportet respice:

τῶν δ' ἄλλων ὀλίγον φροντίζειν, καὶ διαόραγῶσιν ἐπαι-
 νούντες. ἦν δ' ἀμελήσας ἐκείνων, ἡδύνης πέρα τοῦ μετρίου
 τὴν ἱστορίαν μύθοις, καὶ ἐπαίνοις, καὶ τῇ ἄλλῃ θωπεΐᾳ,
 τάχιστ' ἂν ὁμοίαν αὐτὴν ἐξεργάσαιτο τῷ ἐν Λυδίᾳ Ἡρα-
 κλεΐ. ἰωρακέναι γάρ που σε εἰκὸς γεγραμμένον, τῇ
 Ὀμφάλῃ δρυλεύοντα, πάνυ ἀλλόκοτον σκευὴν ἐσκεua-
 σμένον, ἐκείνην μὲν, τὸν λέοντα αὐτοῦ περιβεβλημένην,
 καὶ τὸ ξύλον ἐν τῇ χειρὶ ἔχουσιν, ὡς Ἡρακλέα δῆθεν οὖ-
 σαν, αὐτὸν δὲ, ἐν κροκωτῷ, καὶ πορφυρίδι, ἔρια ξαίνον-
 τα, καὶ παιόμενον ὑπὸ τῆς Ὀμφάλῃς τῷ σανδάλῳ
 καὶ τὸ θῆαμα αἰσχιστον, ἀφιστῶσα ἡ ἐσθῆς τοῦ σώ-
 ματος, καὶ μὴ προσιζάνουσα, καὶ τοῦ θεοῦ τὸ ἀνδρῶδες
 ἀσχημῶνως καταβηλυνόμενον. Καὶ οἱ μὲν πολλοὶ, ἴσως I I
 καὶ ταῦτά σου ἐπαινέσονται· οἱ ὀλίγοι δὲ ἐκεῖνοι, ὧν σὺ
 καταφρονεῖς, μάλα ἡδύ, καὶ ἐς κόρον γελάσονται, ὀ-
 ρῶντες τὸ ἀσύμφυλον, καὶ ἀνάρμοστον, καὶ δυσκόλλη-
 τον τοῦ πράγματος. ἐκάστου γὰρ δὴ ἰδίον τι, καλόν

re, parum autem curare alios, si vel rumpantur laudando.
 Sin his neglectis, condias ultra modum historiam fabulis &
 laudibus, & lenocinio reliquo, facillime eam similem red-
 dideris Herculi in Lydia: verisimile enim est, alicubi eum
 te vidisse pictum, ut servit Omphalae, habitu indutum pla-
 ne alieno: illam quidem leonina tectam, clavamque manu
 tenentem, nempe quasi Hercules sit; ipsum vero in cro-
 coto, & purpura, carpentem lanas, & sandalio Omphales
 percussum. Turpissimum illud est spectaculum, quod rece-
 dit a corpore vestis, nec satis applicatur, & quidquid in
 Deo virile est, indecore effeminatur. Ac vulgus quidem
 haec ipsa fortasse in te laudaverit: at illi pauci, quos tu
 contemnis, suaviter sane & ad satietatem ridebunt, viden-
 tes rem absurdam, incongruam, & combinari nesciam. Sin-
 gulorum enim propria quaedam pulchritudo est. Horum

ἐστίν. εἰ δὲ τοῦτο ἐναλλάξαις, ἀκαλλῆς τὸ αὐτὸ παρὰ
 τὴν χοῆσιν γίγνεται. ἐγὼ λέγειν ὅτι οἱ ἔπαινοι, ἐνὶ μὲν
 ἴσως τερπνοὶ, τῷ ἔπαινουμένῳ, τοῖς δ' ἄλλοις, ἐπαχθεῖς
 καὶ μάλιστα ἢν ὑπερφυεῖς τὰς ὑπεριβολὰς ἔχωσιν· οἷους
 αὐτοὺς οἱ πολλοὶ ἀπεργάζονται, τὴν εὐνοίαν τὴν παρὰ
 τῶν ἔπαινουμένων θηρώμενοι, καὶ ἐνδιατρίβοντες, ἄχρι
 τοῦ πᾶσι προφανῇ τὴν κολακείαν ἐξεργάσασθαι· οὐδὲ
 γὰρ κατὰ τέχνην αὐτὸ δρᾶν ἴσασιν, αὐδ' ἐπισκιάζουσι
 τὴν θωπείαν· ἀλλ' ἐμπεσόντες, ἀνθρώπα πάντα καὶ ἀπί-
 12 θανα, καὶ γυμνά διεξίσαισι. Ὡστε οὐδὲ τυγχάνουσιν οὐ
 μάλιστα ἐφίενται· οἱ γὰρ ἐπαινούμενοι πρὸς αὐτῶν,
 μισοῦσι μᾶλλον, καὶ ἀποστρέφονται ὡς κόλακας, εὖ
 ποιοῦντες, καὶ μάλιστα ἢν ἀνδρώδεις τὰς γνώμας ᾧσιν.
 ὥσπερ Ἀριστοβούλου μονομαχίαν γράψαντος Ἀλεξάν-
 δρου, καὶ Πώρου, καὶ ἀναγνόντος αὐτῷ τοῦτο μάλιστα
 τὸ χωρίον τῆς γραφῆς (ᾧετο γὰρ χαριεῖσθαι τὰ μέγι-

vero si vices permutes, deforme idem, quia extra usum
 suum, fuerit. Mitto dicere, laudes uni quidem forte iucun-
 das, illi nempe, qui laudatur, ceteris vero graves, inpri-
 mis si immodicos excessus habeant, quales vulgus *scriben-*
tium facit, dum aucupantur eorum, quos laudant, benevo-
 lentiam, & in iis eo usque morantur, donec manifestam
 omnibus adulationem efficiant. Neque enim arte hoc face-
 re norunt, nec adulationem inumbrant. Sed facto impetu,
 conferta omnia & improbabilia, & nuda persequuntur.
 Adeo ut neque assequantur id, quod maxime concupiscunt.
 Qui enim ab ipsis laudantur, odio magis illos habent, &
 tanquam adulatores averfantur: bene illi quidem, maxime
 si virili & magno sint animo. Quemadmodum, cum solita-
 riam Alexandri cum Poro pugnam scripsisset Aristobulus,
 & illum maxime libri sui locum ei praelegeret: putabat
 enim maximam se a rege gratiam initurum, quod men-

ὅτα τῷ βασιλεῖ, ἐπιψευδόμενος ἀριστείας τινὰς αὐτῷ, καὶ ἀναπλάττων ἔργα μείζω τῆς ἀληθείας) λαβὼν ἐκεῖνος τὸ βιβλίον, (πλέσντες δ' ἐτύγχανον ἐν τῷ ποταμῷ τῷ Ὑδάσπει) ἔρριψεν ἐπὶ κεφαλὴν ἐς τὸ ὕδωρ, ἐπειπὼν, καὶ σὲ δὲ οὕτως ἐχρῆν, ὦ Ἀριστόβουλε, τοιαῦτα ὑπὲρ ἐμοῦ μονομαχοῦντα, καὶ ἐλέφαντας ἐνὶ ἀκοντίῳ φονεύοντα. καὶ ἐμέλλε γε οὕτως ἀγανακτήσειν ὁ Ἀλέξανδρος, ὅς γε οὐδὲ τὴν τοῦ ἀρχιτέκτονος τόλμαν ἠνέσχετο, ὑπεσχομένου τὸν Ἄθω εἰκόνα ποιήσειν αὐτοῦ, καὶ μετακοσμήσειν τὸ ὄρος ἐς ὁμοιότητα τοῦ βασιλέως· ἀλλὰ κόλακα εὐθύς ἐπιγνοὺς τὸν ἄνθρωπον, οὐκ ἔτ' οὐδ' ἐς τὰ ἄλλα ὁμοίως ἐχρῆτο. Πῦ τοίνυν τὸ τερπνὸν ἐν ταύ- 13 τοις, ἐκτὸς εἰ μὴ τις κομιδὴ ἀνότητος εἴη, ὥς χαίρειν τὰ τοιαῦτα ἐπαινούμενος; ὧν παρὰ πόδας οἱ ἑλεγχοὶ ὥσπερ οἱ ἄμορφοι τῶν ἀνθρώπων, καὶ μάλιστα γε τὰ γύναια τοῖς γραφεῦσι παρακελευόμενα ὥς καλλίστας αὐτὰς γράφειν οἶονταί· γὰρ ἄμεινον ἕξειν τὴν ὄψιν, ἢ ὁ

14 Παρὰ πόδας) Ἑγγύς, πλησίον. G.

tiendo fortia quaedam facta illi adstrueret, & opera fingeret vero maiora: arreptum ille librum, (commodum autem in Hydaspes fluvio navigabant,) praecipitem in aquam abiecit, addens, *te quoque oportebat, Aristobule*, ita tractari, *qui istam pro me pugnam susceperis, & iaculo elephantos interficias*. Et debebat ita indignari Alexander, qui neque architecti conatum ferret, polliciti, se Athonem statuam ipsius facturum, & in regis simulacrum transformaturum esse montem. Sed adulatorem statim hominem intelligens, non amplius illo, neque ad alia similiter, *ut antea*, usus est. Ubi igitur in hisce iucunditas, nisi si quis plane sit stupidus, ut se in talibus laudari gaudeat, quorum e vestigio ostendi vanitas possit? ut homines deformes, praesertim mulierculae, quae pictoribus iniungunt, se ut quam pulcherrimas pingant. Putant enim speciosiores se futuras, si plus floridi

γραφεὺς αὐταῖς ἐρύθημά τε πλεῖον ἐπανθίσῃ, καὶ τὸ λευκὸν ἐγκαταμίξῃ πολὺ τῷ Φαρμάκῳ. τοιοῦτοι τῶν συγγραφέων οἱ πολλοὶ εἰσι τὸ τήμερον, καὶ τὸ ἴδιον, καὶ τὸ χρεῖῳδες, ὅ, τι ἂν ἐκ τῆς ἱστορίας ἐλπίσωσι, θεραπεύοντες. οὐς μισεῖσθαι καλῶς εἶχεν, ἐς μὲν τὸ παρὸν, κόλακας προδήλους, καὶ ἀτέχνους ὄντας· ἐς τοῦπιον δέ, ὑποπτονταῖς ὑπερβολαῖς τὴν ὅλην πραγματείαν ἀποφαίνοντας. εἰ δέ τις πάντως τὸ τερπνὸν ἡγεῖται καταμεμίχθαι δέιν τῇ ἱστορίᾳ, πάσῃ τὰ ἄλλα, ἃ σὺν ἀληθείᾳ τερπνά ἐστὶν ἐν τοῖς ἄλλοις κάλλεσι τοῦ λόγου· ὧν ἀμελήσαντες οἱ πολλοὶ, τὰ μὴδεν προσήκοντα ἐπισκυκλοῦσιν. Ἐγὼ δ' οὖν καὶ διηγῆσθαι ὅποσα μέμνημαι ἑναγχος ἐν Ἰωνίᾳ συγγραφέων τινῶν, καὶ, νῆ Δία, ἐν Ἀχαΐᾳ πρώην ἀκούσας τὸν αὐτὸν τοῦτον πόλεμον διηγουμένων· καὶ πρὸς Χαρίτων, μὴδεὶς ἀπιστήσῃ τοῖς λεχθήσομένοις, ὅτι γὰρ ἀληθὴ ἐστί καὶ ἐπωμοσάμην, εἰ ἀστεῖον ἦν ὅρκον ἐντιβέναι συγγραμμάτι· εἰς μὲν τις

ruboris pictor adhibeat, & album multum pigmento admisceat. Tale est vulgus historicorum, qui praesenti temporis, & suae rei, & utilitati, quam sperant ex historia, serviant: quos bonum erat odisse, qui in praesens quidem adulatores manifesti & inertes sint, in futurum autem suis excessibus suspectam totam rem faciant. Si quis vero putat, omnino iucunditatem admixtam esse debere historiae, ille reliqua adspergat, quae cum veritate iucunda sunt in aliis orationis ornamentis, quibus neglectis vulgares illi ea, quae nihil ad rem faciunt, inculcant. At ego etiam enarrabo, quaecunque memini nuper in Ionia ex historicis quibusdam, & profecto in Achaia etiam, audita, idem hoc bellum enarrantibus. Et per ego vos Gratias obsecro, nemo his, quae dicentur, fidem deneget: vera enim esse iurare etiam possum, si urbanum esset iusiurandum scripto interpo-

αὐτῶν ἀπὸ Μουσῶν εὐθὺς ἤρξατο, παρακαλῶν τὰς θεὰς
 συνεφάσθαι τοῦ συγγράμματος. ὁρᾷς ὡς ἐμμελὴς
 ἡ ἀρχή, καὶ περὶ πόδα τῇ ἱστορίᾳ, καὶ τῷ τοιούτῳ εἶδει
 τῶν λόγων πρέπουσα; εἶτα μικρὸν ὑποβάς, Ἀχιλλεῖ
 μὲν, τὸν ἡμέτερον ἄρχοντα εἰκάζε, Θερσίτῃ δέ, τὸν τῶν
 Περσῶν βασιλέα, οὐκ εἰδὼς ὅτι ὁ Ἀχιλλεὺς ἀμείνων
 ἦν αὐτῷ, εἰ Ἐκτορα μᾶλλον ἢ Θερσίτην καθήρει· καὶ εἰ
 πρόσθεν μὲν ἔφευγεν ἐσθλός τις, ἐδίωκε δέ μιν μέγ'
 ἀμείνων. εἴτ' ἐπῆγεν ὑπὲρ αὐτοῦ τι ἐγκώμιον, καὶ ὡς
 ἄξιός εἰη συγγράφαι τὰς πράξεις, οὕτω λαμπρὰς οὖ-
 σας. ἤδη δέ κατιῶν, ἐπῆνει καὶ τὴν πατρίδα τὴν Μίλη-
 τον, προστιθεῖς, ὡς ἄμεινον ποιοῖ τοῦτο τοῦ Ὀμήρου,
 μηδὲν μνησθέντος τῆς πατρίδος. εἴτ' ἐπὶ τέλει τοῦ Φροι-
 μίου ὑπισχεῖτο διαρρήδην καὶ σαφῶς, ἐπὶ μείζον μὲν
 αἶρεν τὰ ἡμέτερα, τοὺς βαρβάρους δὲ καταπολεμήσειν

2 Εὐμειλὲς) Εὐρυθμος. V. Σουττή. G. (Εὐριθμος male edit.)

nere. Unus quidem illorum aliquis a Musis statim initium
 fecerat, precatus Deas, ut manum scriptioni secum ad-
 moveant. Vides, quam concinnum principium, & conve-
 niens historia, quaeque tale orationis genus deceret. Tum
 paulum ingressus Achilli quidem nostrum principem com-
 parabat, Therisitae autem regem Persarum, ignarus, tan-
 to sibi praestantiorum futurum fuisse Achillem, si Hecτο-
 rem potius, quam Therfitem, interemisset, & si ante qui-
 dem fugisset fortis aliquis, hunc autem egisset multum prae-
 stantior alter. Deinde subiunxit de se encomium quoddam,
 quamque dignus scriptor tam claris factis contigisset. Iam
 vero progressus Miletum laudabat patriam suam, subii-
 ciens, melius hac in re facere se, quam Homerum, qui
 mentionem patriae nusquam fecerit. Deinde in fine prooe-
 mii pollicebatur totidem verbis & dilucide, se elaturum in
 maius res nostras, barbaros autem bello, quantum posset,

- καὶ αὐτὸς, ὡς ἂν δύνηται· καὶ ἤρξατό γε τῆς ἱστορίας οὕτως, αἷτια ἅμα τῆς τοῦ πολέμου ἀρχῆς διεξιὼν· ὁ γὰρ μιαιώτατος, καὶ κάκιστ' ἀπολούμενος Οὐολόγεσος, ἤρξατο πολεμεῖν, δι' αἰτίαν τοιάνδε. οὗτος μὲν, τοιαῦτα.
- 15 Ἐτερος δὲ Θουκυδίδου ζηλωτὴς ἄκρος, οἷος εὖ μάλα τῷ ἀρχετύπῳ εἰκασμένος, καὶ τὴν ἀρχὴν ὡς ἐκεῖνος, σὺν τῷ ἑαυτοῦ ὀνόματι ἤρξατο, χαριεστάτην ἀρχῶν ἀπασῶν, καὶ θύμου τοῦ Ἀττικοῦ ἀποπνέουσιν· ὅρα γὰρ, Κρεπίριος Καλπουρνιανὸς Πομπηίουπολίτης, συνέγραψε τὸν πόλεμον τῶν Παρθυαίων καὶ Ῥωμαίων, ὡς ἐπολέμησαν πρὸς ἀλλήλους, ἀρξάμενος εὐθύς ξυνησταμένου· ὥστε μετὰ γε τοιαύτην ἀρχὴν, τί ἂν σοι τὰ λοιπὰ λέγοιμι, ὅποια ἐν Ἀρμενίᾳ ἐδημηγόρησε, τὸν Κερκυραῖον αὐτὸν ῥήτορα παραστησάμενος; ἢ οἷον Νισιβηνοῖς λοιμὸν, τοῖς μὴ τὰ Ῥωμαίων αἰρουμένοις, ἐπήγαγε, παρὰ Θουκυδίδου χρησάμενος ὅλον ἄρδην, πλὴν μόνου τοῦ Πε-

8 Καὶ ἰσπίριος καρποῦ) Γραι. Κρεσπίριος. G.

& ipsum oppressurum: atque incipiebat hoc modo historiam, simul causas belli incepti persequens, *Impurissimus enim, quique pessime pereat! Vologesus, bellare coepit propter causam eiusmodi.* Hic quidem talia. Alius vero, summus Thucydidis imitator, praeclare ad exemplum illud suum compositus, etiam initium, ut ille, a suo nomine fecerat, suavissimum omnium exordium, & quod thymum Atticum redoleat. Ecce enim, *Creperius Calpurnianus Pompeiopolitanus, descripsit bellum Parthorum & Romanorum, ut inter se pugnant; initio facto ab eo inde tempore, quo conflatum est. Ut post tale initium, quid reliqua tibi dicam, quomodo in Armenia concionatus sit, in medium producto ipso Corcyraeorum oratore? aut qualem Nisibenis, qui Romanas partes non essent secuti, pestilentiam immiserit, sumtam mutuo confertim totam a Thucydide, excepto solo Pelasgico, &*

λασγικοῦ, καὶ τῶν τειχῶν τῶν μακρῶν, ἐν οἷς οἱ τότε λοιμώξαντες, ὤκησαν; τὰ δ' ἄλλα καὶ ἀπὸ Αἰθιοπίας ἤρξατο, ὥστε καὶ ἐς Αἴγυπτον κατέβη, καὶ ἐς τὴν βασιλείᾳς γῆν τὴν πολλήν· καὶ ἐν ἐκείνῃ γε ἔμεινεν εὖ ποιῶν. ἐγὼ γ' οὖν θάπτοντα αὐτὸν ἔτι καταλιπὼν τοὺς ἀθλίους Ἀθηναίους ἐν Νισίβει, ἀπῆλθον ἀκριβῶς εἰδὼς καὶ ὅσα ἀπελθόντος ἐρεῖν ἔμελλε. καὶ γὰρ αὐ καὶ τοῦτο ἐπιεικῶς πολὺ νῦν ἐστὶ, τὸ οἶσθαι τοῦτο εἶναι τοῖς Θουκυδίδου εἰκότα λέγειν, εἰ ὀλίγον ἐντρέψας, τὰ αὐτοῦ ἐκείνου λέγοι τις, μικρὰ καὶ κεῖνα, ὡς καὶ αὐτὸς ἀν Φαίης, οὐ δὲ αὐτὴν, νῆ Δία, καὶ κεῖνα ὀλίγου δεῖν παρέλιπον. ὁ γὰρ αὐτὸς οὗτος συγγραφεὺς, πολλὰ καὶ τῶν ὅπλων, καὶ τῶν μηχανημάτων, ὡς Ῥωμαῖοι αὐτὰ ὀνομάζουσιν, οὕτως ἀνέγραψε, καὶ τάφρον, ὡς ἐκεῖνοι, καὶ γέφυραν, καὶ τὰ τοιαῦτα. καὶ μοι ἐννόησον ἡλίκον τὸ ἀξίωμα τῆς ἱστορίας, καὶ ὡς Θουκυδίδῃ πρέπον, μεταξὺ τῶν Ἀττι-

7 Τὸ γὰρ --) Οἷος παταχοῦ τῇ γελίῳ ἐπιστομῇ ὁ κατάρτος οὔτος. M.

longis munitionibus, in quibus habitabant, qui tum laboraverant pestilentia? Ceterum etiam inceperat ab Aethiopia, ita ut deinde in Aegyptum descenderet, & in regis terras multas; & bonum factum, quod in illis mansit. Equidem sepelientem illum in Nisibi miseros Athenienses relinquens discessi, cum accurate nossem, quae etiam post meum discessum dicturus erat. Nam rursus hoc etiam valde frequens nunc est, uti putent, hoc esse Thucydideis similia dicere, si quis paucis immutatis ipsa illius verba dicat, etiam minuta illa, Ut ipse quoque dicas, Non propter eandem, profecto, Et illa parum aberat quin omitterem. Idem enim hic scriptor multa etiam armorum & machinarum genera, ut Romani illa nominant, ita retulit, & fossam, ut illi, & pontem, & similia dixit. Et cogita mihi, quae sit historiae dignitas, & quam deceat Thucydidem, inter Attica nomina Italica ista

κῶν ὀνομάτων, τὰ Ἰταλιωτικὰ ταῦτ' ἐγκεῖσθαι, ὥσπερ τὴν πορφύραν ἐπικοσμούντα, καὶ ἐμπρέποντα, καὶ
 16 πάντως συνάδοντα. Ἄλλος δέ τις αὐτῶν, ὑπόμνημα τῶν γεγενομένων γυμνὸν συναγαγὼν ἐν γραφῇ, κομιδῇ πεζῶν, καὶ χαμαιπετές, οἷον καὶ στρατιώτης ἂν τις τὰ καθ' ἡμέραν ἀπογραφομένος, συνέβηκεν, ἢ τέκτων, ἢ κάπηλός τις συμπερινοστῶν τῇ στρατιᾷ. πλὴν ἀλλὰ μετριώτερός γε ὁ ἰδιώτης οὗτος ἦν, αὐτὸς μὲν αὐτίκα δῆλος ὢν, οἷος ἦν, ἄλλω δέ τινι χαριέντι, καὶ δυνησομένῳ ἱστορίαν μεταχειρίσασθαι προπεπονηκώς. τοῦτο μόνον ἤτιασάμην αὐτοῦ, ὅτι οὕτως ἐπέγραψε τὰ βιβλία τραγικώτερον, ἢ κατὰ τὴν τῶν συγγραμμάτων τύχην. Καλλιμόρφου ἱατροῦ τῆς τῶν κοντοφόρων ἑκτῆς ἱστοριῶν Παρθικῶν. καὶ ὑπεγέγραπτο ἑκάστη ὁ ἀριθμὸς, καὶ, νῆ Δία, καὶ τὸ προσιμῖον ὑπέριψυχρον ἐποίησεν, οὕτω συναγαγὼν οἰκεῖον εἶναι ἱατρῶ ἱστορίαν συγγράφειν, εἶγε

interposita esse, quae purpurae instar ornatum addant, ac decentiam, omninoque consentiant. Alius vero quidam ex illo numero, commentarium eorum, quae gesta fuerant, nudum scripto congerens, pedestrem valde & humilem, composuit, qualem etiam miles fecerit, quae fiunt quotidie, describens, aut caupo aliquis oberrans cum exercitu. Verum enimvero tolerabilior sane hic idiota erat, ipse quidem statim quis esset manifestus, sed qui alii venusto homini, & tractandae historiae perito, laborem praeceperit. Illud solum in eo reprehendi, quod ita inscripserat libros suos, stilo magis, quam pro fortuna librorum, tragico, Callimorphi, medici sextae contariorum, historiarum Parthicarum; & subscriptus erat uniuscuiusque libri numerus. Etiam, me Iuppiter, prooemium supra modum frigidum fecit, hac ratione concludens, familiare esse medico scribere

ὁ Ἀσκληπίους μὲν, Ἀπόλλωνος υἱός, Ἀπόλλων δὲ, Μουσηγέτης, καὶ πάσης παιδείας ἄρχων. καὶ ὅτι ἀρξάμενος ἐν τῇ Ἰαδί γράφειν, οὐκ οἶδ' ὅ, τι δόξαν, αὐτίκα μάλα ἐπὶ τὴν κοινὴν μετέλθεν, ἰατρειὴν μὲν λέγων, καὶ πείρην, καὶ ὁκόσα, καὶ νοῦσαι, τὰ δ' ἄλλα, ὅσα ἑμοδίαιτα τοῖς πολλοῖς, καὶ τὰ πλεῖστα, οἷα ἐκ τριόδου. Εἰ δέ με δεῖ καὶ σοφοῦ ἀνδρὸς μνησθῆναι, τὸ μὲν 17 ὄνομα ἐν Ἀθανεῖ κείσθω, τὴν γνώμην δ' ἐρῶ, καὶ τὰ πρῶν ἐν Κορίνθῳ συγγράμματα, κρείττω πάσης ἐλπίδος· ἐν ἀρχῇ μὲν γὰρ εὐθὺς ἐν τῇ πρώτῃ τοῦ προοιμίου περιόδῳ, συνηρώτησε τοὺς ἀναγιγνώσκοντας, λόγον πάνσοφον δεῖξαι σπεύδων, ὡς μόνῳ ἂν τῷ σοφῷ πρέποι ἱστορίαν συγγράφειν. εἶτα μετὰ μικρὸν, ἄλλος συλλογισμός, εἶτα ἄλλος· καὶ ὅλως ἐν ἅπαντι σχήματι συνηρώτητο αὐτῷ τὸ προοίμιον τὸ τῆς κολακείας ἐς κόρον· καὶ τὰ ἐγκώμια φορτικά, καὶ κομιδῇ βωμολοχικά· οὐκ

historiam, siquidem Aesculapius ipse sit Apollinis filius, Apollo autem musageta & eruditionis omnis princeps: & quod, cum incepisset Ionica consuetudine scribere, nescio quo consilio ad communem subito transiit, ἰατρειὴν dicens & πείρην, & ὁκόσα, & νοῦσαι· reliqua vero, quae in usu multitudinis sunt, & pleraque, qualia petuntur e trivio. Si vero me oportet sapientis etiam viri mentionem facere, nomen quidem illius in obscuro iaceat; dicam vero consilium, & libros nuper Corinthi editos, spe omni praestantiores. In principio enim, statim prima prooemii periodo, interrogatione aggressus est lectores suos, studuitque sapientissimam rationem ostendere, solum nempe sapientem decere historiam scribere. Deinde, paucis interiectis, syllogismus alius. Et in universum omni genere argumentandi per quaestiones compositum ipsi fuerat prooemium. Adulationis hic fuit ad satietatem, laudes importunae, & plane parasiticae; neque illae tamen ex-

- ασυλλόγιστα μέντοι, ἀλλὰ συνηρωτημένα, καὶ συνηγ-
 μένα καὶ κεῖνα. καὶ μὴν καὶ κεῖνο Φορτικὸν ἔδοξε μοι, καὶ
 ἥκιστα Φιλοσόφῳ ἀνδρὶ, καὶ πάγωνι πολὺ καὶ βαθεῖ
 πρέπον, τὸ ἐν τῷ προομίῳ εἰπεῖν, ὡς ἐξαίρετον τοῦτο ἔξει
 ὁ ἡμέτερος ἄρχων, οὕγε τὰς πράξεις καὶ Φιλόσοφοι ἢ ἢ
 συγγράφειν ἀξιούσι. τὸ γὰρ τοιοῦτον, εἴπερ ἄρα, ἡμῖν
 18 ἔδει καταλιπεῖν λογίζεσθαι, ἢ αὐτὸν εἰπεῖν. Καὶ μὴν
 οὐδ' ἐκείνου ὅσιον ἀμνημονεύσαι, ὅς τοιάνδ' ἀρχὴν ἤρξα-
 το· Ἐρχομαι ἐρέων περὶ Ῥωμαίων, καὶ Περσέων· καὶ
 μικρὸν ὕστερον· ἔδει γὰρ Πέρσησι γενέσθαι κακῶς· καὶ
 πάλιν· ἦν Ὀσρόης, τὸν εἰ Ἕλληνες Ὀξυρόην ὀνυμέουσι·
 καὶ ἄλλα πολλὰ τοιαῦτα. ὁρᾷς, ὅμοιος οὗτος ἐκείνῳ,
 παρ' ὅσον ὁ μὲν, Θουκυδίδῃ, οὗτος δέ, Ἡροδότῳ εὖ μά-
 19 λα ἴσκει. Ἄλλος τις αἰοίδιμος ἐπὶ λόγων δυνάμει, Θου-
 κυδίδῃ καὶ αὐτὸς ὅμοιος, ἢ ὀλίγῳ ἀμείνων αὐτοῦ, πά-
 σας πόλεις, καὶ πάντα ὄρη, καὶ πεδία, καὶ ποταμούς

6 Τὸ γὰρ τοιοῦτον) Γραι. τῷ γὰρ τοιοῦτῳ ἴδι. G.

tra syllogismum, sed interrogatae & collectae ipsae etiam.
 Verum illud quoque importunum mihi videbatur, & mi-
 nime virum philosophum, & barbam canam prolixamque
 decens, quod in prooemio dixit, illud eximium habiturum no-
 strum principem, cuius actiones etiam philosophi scribere iam di-
 gnentur. Tale quid enim, si modo omnino veri quid subest, no-
 bis existimandum relinquere potius oportebat, quam ipsum
 dicere. Neque vero fas fuerit mentionem praetermittere
 illius, qui hoc coepit exordio: *Venio dicturus de Romanis &
 Persis.* Et paulo post, *debebat enim Persis male evenire.* Et rur-
 sus, *erat Osroës, quem Graeci Oxyroën appellant.* Et alia id
 genus multa. Vides, similis hic illi alteri, nisi quod iste
 quidem Thucydidi, hic vero Herodoto admodum erat si-
 milis. Alius quidam dicendi facultate nobilis, Thucydidi
 autem similis ipse quoque, aut paulum illo melior, qui ur-
 bes omnes, & omnes montes, & campos & fluvios diser-

ἐρμηνεύσας πρὸς τὸ σαφέστατον, καὶ ἰσχυρότατον, ὡς
 ᾤετο· τὸ δὲ, ἐς ἐχθρῶν κεφαλὰς ὁ ἀλεξίκακος τρέψει·
 τοσαύτη ψυχρότης ἐπὶ ὑπὲρ τὴν Κασπιακὴν χεῖρα, καὶ
 τὸν κρύσταλλον τὸν Κελτικόν. ἡ γοῦν ἀσπίς ἡ τοῦ αὐτο-
 κράτορος, ὅλῳ βιβλίῳ μόγις ἐξηρμηνεύθη αὐτῷ, καὶ
 Γοργῶν ἐπὶ τοῦ ὀμφαλοῦ, καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτῆς ἐκ
 κυανοῦ, καὶ λευκοῦ, καὶ μέλανος, καὶ ζώνη ἱριοειδής,
 καὶ δράκοντες ἐλκεῖον, καὶ βοστρυχηδόν. ἡ μὲν γὰρ
 Οὐολογέσου ἀναξυρίς, ἡ ὁ χαλινὸς τοῦ ἵππου, Ἡρά-
 κλεις, ὅσαι μυριάδες ἐπ' αὐτὸν ἕκαστον τούτων, καὶ οἶα ἦν
 ἡ Ὀσρόου κόμη, διανέοντος τὸν Τίγρητα, καὶ ἐς οἷον ἄν-
 τρον κατέφυγε κυττοῦ, καὶ μυρρίνης, καὶ δάφνης, ἐς
 ταυτὸ συμπεφυκότων, καὶ σύσκιον ἀκριβῶς ποιοῦντων
 αὐτὸ· σκόπει ὡς ἀναγκαῖα τῇ ἱστορίᾳ ταῦτα, καὶ ὡς
 οὐκ ἄνευ αὐτῶν, ἠδὲ μὲν τι τῶν ἐκεῖ πραχθέντων. Ὑπὸ 20
 γὰρ ἀσθενείας τῆς ἐν τοῖς χρησίμοις, ἡ ἀγνοίας τῶν
 λεκτέων, ἐπὶ τὰς τοιαύτας τῶν χωρίων καὶ ἄντρων ἐκ-

tissime elocutus fuerit, & vehementissimum, ut putabat,
 illud, *In hostium capias malorum depulsor vertas!* Tantum fri-
 gus inerat supra Caspiae nives & glaciem Gallicam. Cly-
 peus igitur imperatoris toto vix libro ab illo descriptus est,
 & Gorgo in umbone, & oculi illius ex caeruleo & albo ac ni-
 gro, & balteus colore iridis, & dracones flexi in capreolos, & in
 cincinnos plexi. Vologesi quidem bracciae, aut frenum equi,
 Hercules, quot millia versuum singula horum occupant! &
 qualis caesaries Osrois fuerit, cum Tigrin transiret: & in
 quale antrum confugerit, hederæ & myrti & lauri, inge-
 nio sibi suo implexarum, & umbrosum illud undique fa-
 cientium. Vide, quam ista sint necessaria historiae, & quam
 sine istis nihil intellexissemus eorum, quae ibi gesta sunt!
 Prae imbecillitate enim in utilibus recte versandi, aut igno-
 rantia dicendorum, ad tales regionum & antrorum descri-

Φράσεις τρέπονται· καὶ ὁπόταν ἐς πολλὰ καὶ μεγάλα πράγματα ἐμπέσωσιν, εἰκασιν οἰκέτη νεοπλούτῳ, ἄρτι τοῦ δεσπότου κληρονομήσαντι, ὃς οὔτε τὴν ἐσθλὴν οἶδεν ὡς χρὴ περιβάλλεσθαι, οὔτε δειπνῆσαι κατὰ νόμον, ἀλλ' ἐμπηδήσας πολλάκις, ὀρνίθων, καὶ σுவείων, καὶ λαγῶν προκειμένων, ὑπερεμπίπλεται ἔττους τῶνος, ἢ ταρίχου, ἔστ' ἂν διαρραγῇ ἐσθίων. οὗτος δ' οὖν, ὃν προεῖπον, καὶ τραύματα συνέγραψε πάνυ ἀπίθανα, καὶ θανάτους ἀλλοκότους· ὡς εἰς δάκτυλον τοῦ ποδὸς τὸν μέγαν τρωθεῖς τις, αὐτίκα ἐτελεύτησε· καὶ ὡς ἐμβοήσαντος μόνον Πρίσκου τοῦ στρατηγοῦ, ἑπτὰ καὶ ἑκοσι τῶν πολεμίων ἐξέθανον. ἔτι δέ, καὶ ἐν τῷ τῶν νεκρῶν ἀριθμῷ, τοῦτο μὲν, καὶ παρὰ τὰ γεγραμμένα ἐν ταῖς τῶν ἀρχόντων ἐπιστολαῖς ἐψεύσατο. ἐπὶ γὰρ Εὐρώπῳ, τῶν μὲν πολεμίων, ἀποθανεῖν μυριάδας ἑπτὰ, καὶ τριάκοντα, καὶ ἐξ πρὸς διακοσίους· Ῥωμαίων δέ,

ὁ ὕπερεμπίπλεται ἔττους· Ἀττικὴ ἢ συνταξίς. τὸ γὰρ ἐπὶ μέρους λέγειν Ἀττικόν· αὐτοὶ γὰρ ἑκα-

τον, φασί, τοῦ ἄρτου, καὶ κατὰ γὰρ τοῦ χρονίου. ἔττους πᾶν ὅσπριον ἐρικυδίην. V.

ptiones confugiunt, & eum in multas magnasque res incidunt, similes sunt seruo divitiarum insueto, creta nuper demum domini sui hereditate, qui neque vestis novit quemadmodum induenda sit, neque ex more cibum capere; sed irruens saepe, cum tamen aves, & suillae, & lepores appositi sint, in pulmentum aliquod aut falsamentum, usque eo oppletur, ut ne rumpatur *metus sit*. Ille igitur, quem modo dicebam, etiam vulnera descripsit omnino improbabilia, & mortes absurdas, ut aliquis in pollice pedis vulneratus statim exspiraverit; &, ut inclamante solum Prisco duce, septem & viginti hostium mortui sint. Insuper etiam in caesorum numero, idque etiam praeter scripta in principum epistolis, mentitus est. Ad Europum enim hostium quidem cecidisse trecenties & septuagies mille ducentos & sex;

μόνους δύο, καὶ τραυματίας γενέσθαι ἐννέα. ταῦτα οὐκ οἶδα εἴ τις ἂν εὖ φρονῶν, ἀνάσχοιτο. Καὶ μὴν καὶ κεῖνο 21 λεκτέον, οὐ μικρὸν ὄν. ὑπὸ γὰρ τοῦ κομιδῆ Ἀττικὸς εἶναι, καὶ ἀποκεκαθάρθαι τὴν φωνὴν ἐς τὸ ἀκριβέστατον, ἠξίωσεν οὕτω καὶ τὰ ὀνόματα ποιῆσαι τῶν Ῥωμαίων, καὶ μεταγράψαι ἐς τὸ Ἑλληνικόν, ὡς Κρόνιον μὲν, Σατουρνίων λέγειν, Φρόντιν δὲ, τὸν Φρόντωνα, Τιτάνιον δὲ, τὸν Τιτιανόν, καὶ τάλλα πολλῶ γελοιότερα. ἔτι ὁ αὐτὸς οὗτος, περὶ τῆς Σεβηριανοῦ τελευτῆς ἔγραψεν, ὡς οἱ μὲν ἄλλοι πάντες, ἐξηπάτηται οἰόμενοι ξίφει τεθνήσκει αὐτόν, ἀπαθάνοι δὲ ἀνὴρ, σιτίων ἀποσχόμενος· τοῦτον γὰρ αὐτῷ ἀλυπότατον δοῦναι τὸν θάνατον· οὐκ εἰδὼς ὅτε τὸ μὲν πάθος ἐκεῖνο πᾶν, τριῶν, οἶμαι, ἡμερῶν ἐγένετο· ἀπόσιτοι δὲ, καὶ ἑπτὰ διαρκοῦσιν οἱ πολλοί· ἐκτὸς εἰ μὴ τοῦθ' ὑπολάβοι τις, ὡς Ὀσρόης εἰσθήκει περιμένων· ἐστ' ἂν Σεβηριανὸς λιμῶ ἀπόληται, καὶ διὰ τοῦτο οὐκ

6 Σατουρνίον λέγειν) Σάτουρτος γὰρ Ῥωμαῖοι τὸν Κρόνον λέγουσιν. V.

Romanorum vero solos duos, saucios autem factos novem. Haec nescio an sanae mentis aliquis ferat. Verum illud quoque dicendum, quod non pusillum est. Prae nimio Atticini studio, & accuratissimae circa linguam puritatis, ausus est talia etiam Romanorum nomina facere, & transferre in Graecum, ut pro Saturnino Κρόνιον diceret, Φρόντιν autem Frontonem, Titianum porro Τιτάνιον, & reliqua magis etiam ridicula. Ad haec idem hic de Severiani exitu scripsit, deceptos esse alios omnes, qui ferro illum mortuum putent; periisse autem virum inedia: hoc enim molliissimum mortis genus illi visum: ignorans, totum, quod ille passus est, trium, puto, dierum fuisse; qui vero cibo abstinent, etiam septem dies durare multos; nisi quis hoc putet, stetisse Osroën expectantem, dum fame periret Severianus, & ob id ipsum per septem dies non supervivisse.

- 22 ἐπήγαγε διὰ τῆς ἐβδόμης. Τοὺς δὲ καὶ ποιητικοῖς ὀνόμασιν, ὧ καλὲ Φίλων, ἐν ἱστορίᾳ χρωμένους, που αὖτις θείη, τοὺς λέγοντας, ἐλέλιξε μὲν ἡ μηχανή, τὸ τεῖχος δὲ πεσόν, μεγάλως ἐδούπησε; καὶ πάλιν ἐν ἑτέρῳ μέρει τῆς καλῆς ἱστορίας· Ἐδεσσα μὲν δὴ οὕτω τοῖς ὀπλοῖς περιεσπαραγέτο, καὶ ὄττοβος ἦν, καὶ κόναβος ἅπαντα ἐκείνα, καὶ ὁ στρατηγὸς ἐμερμήριζεν, ὧ τρόπῳ μάλιστα προσαγάγοι πρὸς τὸ τεῖχος· εἶτα μεταξὺ οὕτως εὐτελῇ ὀνόματα, καὶ δημοτικά, καὶ πτωχικά πολλὰ παρενεβέβυστο, τὸ, ἐπέστειλεν ὁ στρατοπεδάρχης τῷ κυρίῳ, καὶ, οἱ στρατιῶται ἠγόραζον τὰ ἐγχεύοντα, καὶ, ἥδη λελουμένοι περὶ αὐτοὺς ἐγίγοντο, καὶ τὰ τοιαῦτα ὥστε τὸ πρᾶγμα εἰκότως εἶναι τραγῳδίᾳ, τὸν ἕτερον μὲν πόδα, ἐπ' ἐμβάτου ὑψηλοῦ ἐπιβεβηκότι, θαστέρῳ
- 23 δὲ, σάνδαλον ὑποδεδεμένῳ. Καὶ μὴν καὶ ἄλλους ἴδοις αὖν, τὰ μὲν προίμια λαμπρὰ, καὶ τραγικά, καὶ ἐς ὑπερβολὴν μακρὰ συγγράφοντας, ὡς ἐλπίσαι θαυμα-

6 Ὀττοβος ἦν καὶ κόναβος) Ἦτοι κρέτος καὶ δόρυβος, καὶ φόφος. ὁσαύτως καὶ κόναβος. G.

se. Eos vero quo quis loco ponat, iucundissime Philo, qui poëticis in historia verbis utuntur, *deditque stridorem machina, procumbensque murus tonuit vehementer*? Et rursus in alio libro praeclaræ historiae, *Edessa quidem igitur adeo quassis circumsonat armis, strepitusque fuere & tumultus illa omnia*. Et, *Dux versat sub pectore curas, qua maxime ratione ad muros accedat*. Deinde inter haec vilia adeo nomina, & plebeia, & mendicorum propria, multa inculcata erant, *Epistolavit campidustor domino, & Milites mercabantur illa, quibus indigebant, & Iam loti ad illos aderant, & similia*: ut similis ea res esset tragoedo, qui altero quidem pede alto cothurno nirtur, alterum autem sandalio devinctum gerat. Ac videas etiam alios, prooemia quidem splendida & tragica & ad excessum usque longa scribentes, ut speres, te mira quanta

στὰ ἡλικία τὰ μετὰ ταῦτα πάντως ἀκούεσθαι, τὸ σῶμα δὲ αὐτὸ τῆς ἱστορίας μικρόν τι καὶ ἀγεννὲς ἐπάγοντας, ὡς καὶ τοῦτο εἰκέναι παιδίῳ, εἴ που Ἐρωτα εἶδες παίζοντα, προσωπεῖον Ἡρακλέους πάμμεγα, ἢ Τιτάνος περικείμενον· εὐθὺς γοῦν οἱ ἀκούσαντες ἐπιφθέγγονται αὐτοῖς, τὸ, Ὡδινεν ὄρος. χρὴ δὲ μὴ οὕτως, ἀλλ' ὅμοια τὰ πάντα, καὶ ὁμόχροα εἶναι, καὶ συνάδον τῇ κεφαλῇ τὸ ἄλλο σῶμα, ὡς μὴ χουσοῦν μὲν τὸ κράνος εἶη, θώραξ δὲ πάνυ γελοῖος ἐκ ρακῶν ποθὲν, ἢ ἐκ δερμάτων σαπρῶν συγκεκαττυμένος, καὶ ἡ ἀσπίς οἰσυνή, καὶ χοιρίνη περὶ ταῖς κνήμας. ἴδοις γὰρ ἂν ἀφθόρους τοιούτους συγγραφέας, τοῦ Ῥοδίων Κολοσσοῦ τὴν κεφαλὴν νανώδει σώματι ἐπιτιθέντας· ἄλλους αὖ ἔμπαλιν ἀκέφαλα τὰ σώματα εἰσάγοντας, ἀπροοιμίαστα, καὶ εὐθὺς ἐπὶ τῶν πραγμάτων· οἱ καὶ προσεταιρίζονται

5 Ἐπιφθέγγονται αὐτοῖς) Ἐπὶ τῶν μεγάλως ἀμαθαινόντων τὸ ἐπιφθίγμα. V. Parturient montes) Proverbium tritum. G.

6 Ὡδινεν) Ὡδινεν ὄρος, καὶ ἴτεται μῦτ. Παροιμία ἐπὶ τῶν μεγάλα

μὴ ὑπισχυμένων, καὶ οὐδενὸς ἔξις τελούντων. V.

10 Οἰσυνή) Ἐκ λύγῳ πεπλαγμένη. V.

13 Νανώδει) Μικρῷ. G.

post isthaec omnino auditurum: at ipsum corpus historiae pusillum quoddam & ignavum subiungentes, ut hoc etiam simile videatur puerulo, si qua Cupidinem vidisti sic ludentem, persona Herculis maxima, aut Titanis, caput occultantem. Statim igitur, qui audiere, illud subiiciunt: *Parturiant montes*. Oporteret autem non ita esse, sed similia omnia, & eiusdem velut coloris, consentiensque capiti corpus reliquum, ne galea quidem sit aurea, thorax autem omnino ridiculus, ex pannis alicunde, aut pellibus putridis confusus, & vimineus clypeus, porcina autem circa tibias. Videas enim satis multos id genus scriptores, Rhodii Colossi caput imponentes nani corpufculo: alios contra ea, trunca suo capite corpora inducentes, & statim ad res ipsas ἀστράγγους; qui etiam suarum partium esse volunt Xenophon-

τὸν Ξενοφῶντα οὕτως ἀρξάμενον, Δαρείου καὶ Παρυσά-
τιδος παῖδες γίνονται δύο· καὶ ἄλλους τῶν παλαιῶν
οὐκ εἰδότες ὡς δυνάμει τινα προοίμιά ἐστι λεληθότα τοὺς
24 πολλοὺς, ὡς ἐν ἄλλοις δεῖξομεν. Καίτοι τὰυτα πάντα
Φορητά ἐστίν, ὅσα ἢ ἐρμηνείας, ἢ τῆς ἄλλης διατάξεως
ἀμαρτημάτων ἐστὶ· τὸ δὲ καὶ περὶ τοὺς τόπους αὐτοὺς
ψεύδεσθαι, οὐ παρασάγγας μόνον, ἀλλὰ καὶ σταθ-
μοὺς ὅλους, τίνι τῶν καλῶν ἔοικεν; εἰς γοῦν οὕτω ραθύ-
μως συνήγαγε τὰ πράγματα, οὔτε Σύρῳ τινὶ ἐντυ-
χῶν, οὔτε τὸ λεγόμενον δὴ τοῦτο, τῶν ἐπὶ κουρείων τὰ
τοιαῦτα μυθολογούντων ἀκούσας, ὥστε περὶ Εὐρώπου
λέγων, οὕτως ἔφη· Ἡ δὲ Εὐρώπος, κεῖται μὲν ἐν τῇ
Μεσοποταμίᾳ, σταθμοὺς δύο τοῦ Εὐφράτου ἀπέχουσα,
ἀπώκισαν δ' αὐτὴν Ἑθεσσαῖοι· καὶ οὐδὲ τοῦτο ἀπέχρη-
σεν αὐτῷ, ἀλλὰ καὶ τὴν ἐμὴν πατρίδα τὰ Σαμόσατα,
αὐτὸς ἐν τῷ αὐτῷ βιβλίῳ ἀράμενος ὁ γενναῖος, αὐτῇ

7 Παρασάγγας) Ἐίδος μέτρου
Περσικοῦ ὃ ἐστὶ σταδία λ'. V.

15 Τὰ Σομέσατα) Σημειῶ ὅτι
Σαμοσατίδης ὁ Λουκιανός. V.

tem, qui ita coeperit, *Darii & Parysatidis filii nascuntur duo;*
& alios antiquorum. Ignorant nempe, esse quaedam, quae
vim prooemiorum habcant, licet vulgi intellectum fugiant,
ut monstrabimus alias. Verumtamen illa omnia tolerabi-
lia sunt, quaecunque aut elocutionis, aut constructionis
reliquae sunt vitia. Mentiri vero circa ipsa loca, non pa-
rafangis modo, sed integris mansionibus, cui rerum bo-
narum simile est? Unus quippe eorum adeo supine res con-
gessit, qui neque cum Syro unquam locutus videtur, ne-
que, quod est in proverbio, in tonstrinis talia fabulantes
audisse, ut de Europo verba faciens ita dicat, *Europus vero*
sita est in Mesopotamia, mansiones duas ab Euphrate remota:
condiderunt illam Edesseni. Neque satis hoc illi fuit, verum
etiam Samosata, patriam meam, ipse vir fortis eodem in li-

ἀκροπόλει, καὶ τείχεσι, μετέθηκεν ἐς τὴν Μεσοποταμίαν, ὡς περιωρίσθαι αὐτὴν ὑπ' ἁμφοτέρων τῶν ποταμῶν, ἐκατέρωθεν ἐν χρῶ παραμειβομένην, καὶ μονοσυχὶ τοῦ τείχους ψαυόντων. τὸ δὲ καὶ γελοῖον, εἴ σοι νῦν, ὦ Φίλων, ἀπολογίσμην, ὡς οὐ Παρθυαίων, οὐδὲ Μεσοποταμίτης σοι ἐγὼ, οἷς με φέρων ὁ θαυμαστὸς συγγραφεὺς ἀπώκισε. Νῆ Δία, κακὲῖνο κομιδῇ πιθανόν 25. περὶ τοῦ Σεβηριανοῦ ὁ αὐτὸς οὗτος εἶπεν ἐπομοσάμενος, ἢ μὴν ἀκούσαι τινος τῶν ἐξ αὐτοῦ τοῦ ἔργου διαφυγόντων. οὔτε γὰρ ξίφει ἐδεῆσαι αὐτὸν ἀποθανεῖν, οὔτε Φαρμάκου πιεῖν, οὔτε βρόχον ἀψασθαι, ἀλλὰ τινὰ θάνατον ἐπινοῆσαι τραγικόν, καὶ τῇ τόλμῃ ξενίζοντα· τυχεῖν μὲν γὰρ αὐτὸν ἔχοντα παμμεγέλη ἐκπώματα ὑαλᾶ, τῆς καλλίστης ὑάλου. ἐπεὶ δὲ πάντως ἀποθανεῖν ἔγνωστο, κατὰξαντα τὸν μέγιστον τῶν σκύθων, ἐνὶ τῶν θραυσμάτων χρήσασθαι εἰς σφαγὴν, ἐντεμόντα
15 σκύφον) 'Ο σκύφος ἀρσενικῶς. G.

bro sublatam, sua cum arce & munitionibus transtulit in Mesopotamiam, ut includatur inter ambo amnes, quam proxime utrinque praeterlabentes, & tantum non ipsa aluentes moenia. Ridiculum autem fuerit, si nunc causam apud te, mi Philo, dicam, non ex Parthis me esse, neque Interamnum hominem, quibus me correptum scriptor admirabilis novum colonum adscripsit. Illud etiam, Mehercule, usquequaque probabile de Severiano idem ille, interposito iureiurando, dixit, se profecto audisse quendam eorum, qui ex ipso facto aufugerint. Neque enim ferro illum voluisse mori, neque venenum bibere, neque laqueum sibi innectere, sed tragicam mortem aliquam excogitare, & ipso consilio novam. Habuisse illum forte pocula mirae magnitudinis vitrea de vitro pulcherrimo. Cum autem mori omnino decretum esset, confregisse scyphorum maximum, & fragmentorum uno usum ad caedem, inciso vitri

τῇ ὑάλῳ τὸν λαιμόν. οὕτως οὐ Ξιφίδιον, οὐ λογχάριον
 εὔρεν, ὡς ἀνδρείος γε αὐτῷ καὶ ἡρώϊκος ὁ θάνατος γέ-
 26 νοιτο. Εἴτα ἐπειδὴ Θουκυδίδης ἐπιτάφιόν τινα εἶπε τοῖς
 πρώτοις τοῦ πολέμου ἐκείνου νεκροῖς, καὶ αὐτὸς ἠγήσα-
 το χρῆναι ἐπειπεῖν τῷ Σεβηριανῷ. ἅπασι γὰρ αὐτοῖς
 πρὸς τὸν οὐδὲν αἴτιον τῶν ἐν Ἀρμενίᾳ κακῶν, τὸν Θου-
 κυδίδην, ἡ ἄμιλλα. θάψας οὖν τὸν Σεβηριανὸν μεγα-
 λοπρεπῶς, ἀναβιβάζεται ἐπὶ τὸν τάφον Ἀφρανίον τινα
 Σίλωνα ἑκατόνταρχον, ἀνταγωνιστὴν Περικλέους, ὃς
 τοιαῦτα καὶ τοσαῦτα ἐπερρήτόρευσεν αὐτῷ, ὥστε μὴ
 τὰς Χαρίτας πολλὰ πάνυ δακρύσαι ὑπὸ τοῦ γέλωτος·
 καὶ μάλιστα ὁπότε ὁ ῥήτωρ ὁ Ἀφράνιος, ἐπὶ τέλει τοῦ
 λόγου δακρύων ἅμα σὺν οἰμωγῇ περιπαθεῖ, ἐμέμνητο
 τῶν πολυτελῶν ἐκείνων δείπνων, καὶ προπόσεων· εἴτα
 ἐπέθηκεν Αἰάντειόν τινα τὴν κορωνίδα. σπασάμενος γὰρ
 τὸ Ξίφος εὐγενῶς πάνυ, καὶ ὡς Ἀφράνιον εἰκὸς ἦν, πάν-

7 Θάψας) Πάνου, ταλαίπῳρι, ἱκανῶς σοι πίμπισται. μέχρι πύσου διαγίλασαι τοὺς κατάρτους; M.

ope gutture. Adeo pugionem aut lanceolam non invenit, ut certe virilis illi & heroica mors contingeret. Deinde quando Thucydides funebrem quasi orationem habuit primis illis in bello mortuis; ipse quoque existimavit, dicendum aliquid esse de Severiano. Omnibus enim illis cum Thucydide, penes quem tamen nulla causa est illorum in Armenia malorum, certamen est. Postquam ergo sepeliit Severianum magnifice, ad sepulcrum statuit Afranium Silonem quendam, Centurionem, Periclis aemulum, qui talia ac tanta de illo declamat, ut, ita me Gratiae! multum fane lacrimarum risus mihi excusserit, & maxime, cum orator Afranius in peroratione, lacrimans cum eiulatione maximi affectus indice, mentionem facit sumtuosarum coenarum, atque propinationum, deinde sumtam ab Aiace fabula coronidem imponit. Stricto enim ense generose fane,

τῶν ἐρώντων, ἀπέσφαξεν ἑαυτὸν ἐπὶ τῷ τάφῳ, οὐκ ἀνάξιος ὢν, μὰ τὸν Ἐνυάλιον, πρὸ πολλοῦ ἀποθανεῖν, εἰ τοιαῦτα ἐρήτορεύε· καὶ τοῦτο ἔφη ιδόντας τοὺς παρόντας ἅπαντας, θαυμάσαι, καὶ ὑπερεπαινεῖσαι τὸν Ἀφράνιον. ἐγὼ δὲ καὶ τᾶλλα μὲν αὐτοῦ κατεγίγνωσκον, μονονουχὶ ζωμῶν καὶ λοπάδων μεμνημένου, καὶ ἐπιδακρύοντος τῇ τῶν πλακούντων μνήμῃ· τοῦτο δὲ μάλιστα ἠτiasάμην, ὅτι μὴ τὸν συγγραφέα, καὶ διδάσκαλον τοῦ δράματος προαποσφάξας, ἀπέθανε. Πολλοὺς δὲ καὶ 27 ἄλλους ὁμοίους τούτοις ἔχων σοι, ὦ ἑταῖρε, καταριθμήσασθαι, ὀλίγων ὅμως ἐπιμνησθεῖς, ἐπὶ τὴν ἑτέραν ὑπόσχεσιν ἥδη μετελεύσομαι, τὴν συμβουλήν, ὅπως ἂν ἄμεινον συγγράφοι τις. εἰσὶ γὰρ τινες, οἱ τὰ μεγάλα μὲν τῶν πεπραγμένων, καὶ ἀξιομνημόνευτα παραλείπουσιν, ἢ παραθέουσιν, ὑπὸ δὲ ἰδιωτείας, καὶ ἀπειροκαλίας, καὶ ἀγνοίας τῶν λεκτέων, ἢ σιωπητέων, τὰ μικρότατα

& ut decebat Afranium, in conspectu omnium ad sepulcrum se interemit, non indignus, ita me Mars amet, qui multo ante moreretur, si quidem declamavit talia. Et hoc, ait, cum viderent praesentes, omnes admiratos esse, & supra modum laudasse Afranium. Ego vero tum reliqua illius damnabam, qui tantum non iusculorum & patinarum meminisset, illacrimareturque mentioni placentarum; hoc vero nomine maxime illum incusabam, quod non interfecisset antea scriptore, qui hanc fabulam docuit, tum demum mortuus est. Ceterum multos etiam alios similes hisce, cum enumerare tibi, sodalis, possim; tamen paucorum facta mentione ad alterum promissum meum iam transibo, ad consilium, quomodo quis scribat melius. Sunt enim, qui magna negotia & digna memoratu praetermittunt aut transcurrunt; prae incitiae vero, & pulchri imperitiae, atque dicendorum tacendorumque ignorance, minima quaeque

πάνυ λυπαρῶς καὶ Φιλοπόνως ἑρμηνεύουσιν ἐμβραδύνοντες. ὥσπερ ἂν εἴ- τις τοῦ Διὸς τοῦ ἐν Ὀλυμπίᾳ τὸ μὲν ὅλον κάλλος, τοσοῦτον καὶ τοιοῦτον ὄν, μὴ βλέποι, μηδ' ἐπαινοῖ, μηδὲ τοῖς οὐκ εἰδόσιν ἐξηγοῖτο· τοῦ ὑποποδίου δέ, τό, τε εὐθουργές καὶ τὸ εὐξεστον θαυμάζοι, καὶ τῆς κρηπίδος τὸ εὐρυθμον, καὶ ταῦτα πάνυ μετὰ πολλῆς
 28 Φροντίδος διεξιῶν. Ἐγὼ γ' οὖν ἤκουσά τινος, τὴν μὲν ἐπ' Εὐρώπῳ μάχην ἐν οὐδ' ὅλοις ἑπτὰ ἔπεσι παραδραμόντος, εἴκοσι δὲ μέτρα ἢ ἔτι πλείω ὕδατος ἀναλωκότος εἰς ψυχράν καὶ οὐδὲν ἡμῖν προσήκουσαν διήγησιν ὥς Μαῦρος τις ἱππεὺς, Μαυσάκας τοῦνεμα, ὑπὸ δίφους πλανώμενος ἀνὰ τὰ ὄρη, καταλάβοι Σύρους τινὰς τῶν ἀγροίκων, ἄριστον παρατιθεμένους, καὶ ὅτι τὰ μὲν πρῶτα, ἐκεῖνοι Φοβηθεῖεν αὐτὸν, εἴτα μέντοι μαβόντες ὡς τῶν Φίλων εἴη, κατεδέξαντο, καὶ εἰστιάσαντο· καὶ γὰρ τινα τυχεῖν αὐτῶν ἀποδοδημηκότα καὶ αὐτὸν ἐς τὴν Μαύρων, ἀδελφοῦ αὐτῶ ἐν τῇ γῇ στρατευομένου. μῦθοι

copiose admodum studioseque enarrant, diuque in iis immorantur. Velut si quis Olympii Iovis totam quidem pulchritudinem talem, tamque multiplicem, non videat, neque laudet, neque his, qui non viderunt, enarraret, scamillum vero, quod ita ad normam exactus & politus sit, admiraretur, & baseos proportionem; eaque multa cum cura persequatur. Ego igitur novi aliquem, qui pugnam quidem ad Europam vix septem totis versibus percurreret, viginti autem vel amplius mensuras aquae [*clepsydras*] impenderet in frigidam & nihil ad nos pertinentem narrationem, ut *Maurus* aliquis eques, *Mausacas* nomine, prae sui per montes oberrans, Syros quosdam rusticos deprehenderit, qui prandium sibi apposuerant, atque ut initio illi pertimuerint, deinde autem, cognito, amicum esse, acceperint convivio: etenim forte quendam illorum & ipsum in Maurorum terra peregrinatum esse, quod suus

τὸ μετὰ τοῦτο μακροὶ, καὶ διηγῆσεις, ὡς θηράσειεν αὐ-
τὸς ἐν τῇ Μαυρουσίᾳ, καὶ ὡς ἴδοι τοὺς ἐλέφαντας πολ-
λοὺς ἐν τῷ αὐτῷ συννεμομένους, καὶ ὡς ὑπὸ λέοντος ὀλί-
γου δύν καταβρωθεῖν, καὶ ἡλίκους ἰχθῦς ἐπρίατο ἐν
Καισαρείᾳ· καὶ ὁ θαυμαστὸς συγγραφεὺς, ἀφείας τὰς
ἐν Εὐρώπῃ γιγνομένας σφαγὰς τοσαύτας, καὶ ἐπελά-
σεις, καὶ σπονδὰς ἀναγκαίας, καὶ Φύλακας, καὶ ἀν-
τιΦύλακας, ἄχρι βαθείας ἐσπέρας ἐφειστήκει ὁρῶν
Μαλχίωνα τὸν Σύρον ἐν Καισαρείᾳ, σκάρους παρμε-
γέβεις ἀξίους ὠνούμενον. εἰ δὲ μὴ νῦν κατέλαβε, τάχα
καὶ συνεδείπνει μετ' αὐτοῦ, ἥδη τῶν σκάρων ἐσκευα-
σμένων. ἄπερ εἰ μὴ ἐνεγέγραπτο ἐπιμελῶς τῇ ἱστορίᾳ,
μεγάλα ἂν ἡμεῖς ἡγνοηκότες ἦμεν, καὶ ἡ ζημία Ῥω-
μαίοις ἀφόρητος, εἰ Μαυσάκας ὁ Μαῦρος διψῶν, μὴ
εὖρε πιεῖν, ἀλλ' ἄδειπνος ἐπανῆλθεν ἐπὶ τὸ στρατόπεδον.
καίτοι πόσα ἄλλα μακρῷ γελοιότερα ἐκὼν ἐγὼ νῦν

10 Ἀξίους) Εὐάτους. G.

*frater in ea regione militaret. Hinc fabulae longae, & narra-
tiones, quomodo ipse in Mauritania venatus esset, & ut vidisset
elephantas multos una pascentes, & ut parum absuerit, quin a
leone devoratus esset, & quantos Caesareae pisces emerit. Et hi-
storicus admirabilis, omisiss tantis caedibus, quae circa Eu-
ropum factae sunt, & invasionibus, & induciis necessariis,
& custodibus, & his oppositis custodibus aliis, ad seram
usque vesperam abfuit, dum videt Malchionem Syrum Caes-
areae scaros ingentes vili pretio ementem: nisi vero nox
oppressisset, forte etiam coenaturus cum illo erat, scaris
iam paratis. Quae nisi cum cura scripta essent in historia,
magna nos ignorassemus, & iactura Romanis intoleranda
fuisset, si Mausacas Maurus sitiens, quod biberet, non in-
venisset, sed incoenatus in castra rediisset. Quamvis quot
alia longe magis ridicula prudens ego nunc praetermitto!*

παρήμι; ὡς καὶ αὐλητρίς ἤκεν ἐκ τῆς πλησίον κώμης αὐτοῖς, καὶ ὡς δῶρα ἀλλήλοις ἀντέδωσαν, ὁ Μαῦρος μὲν τῷ Μαλχίωνι λόγχην, ὁ δὲ τῷ Μαυσάκᾳ πόρπην, καὶ ἄλλα πολλὰ τοιαῦτα τῆς ἐπ' Εὐρώπῃ μάχης, αὐτὰ δὲ τὰ κεφάλαια. τοιγάρτοι εἰκότως ἂν τις εἴποι τοὺς τοιοῦτους, τὸ μὲν ῥόδον αὐτὸ μὴ βλέπειν, τὰς ἀκάνθας δὲ
 29 αὐτοῦ τὰς παρὰ τὴν ρίζαν ἀκριβῶς ἐπισκοπεῖν. Ἄλλος, ὦ Φίλων, μάλα καὶ οὗτος γελοῖος, οὐδὲ τὸν ἕτερον πόδα ἐκ Κορίνθου πώποτε προβεβηκώς, οὐδ' ἄχρι Κεγχρεῶν ἀποδημήσας, οὔτι γε Συρίαν, ἢ Ἀρμενίαν ἰδὼν, ὧδε ἤρξατο μέμνημαι γάρ ὥτα ὀφθαλμῶν ἀπιστότερα. γράφω τοίνυν ἃ εἶδον, οὐχ ἃ ἤκουσα. καὶ οὕτως ἀκριβῶς ἅπαντα ἐωράκει, ὥστε τοὺς δράκοντας ἔφη τῶν Παρθυαίων (σημεῖον δὲ πλήθους τοῦτο αὐτοῖς, χιλίους γὰρ, οἶμαι, ὁ δράκων ἄγει) ζῶντας δράκοντας παμμεγέθεις εἶναι γεννωμένους ἐν τῇ Περσίδι, μικρὸν ὑπὲρ τὴν Ἰβηρίαν· τούτους δὲ, τέως μὲν ἐπὶ κοντῶν μεγάλων ἐκ-

ut iibicina etiam illis ex proximo pago venerit, & uti dona alter alteri dederint, Maurus quidem Malchioni lanceam, at hic fibulam Mausacae, multaque alia ex hoc genere, ipsa nempe proelii ad Europum capita. Merito ergo dicat aliquis, tales rosam quidem ipsam non videre, spinas vero illius, radici proximas, accurate considerare. Alius, mi Philo, valde ipse etiam ridiculus, qui neque alterum Corintho pedem protulisset unquam, neque Cenchreas usque discessisset, certe neque Syriam vidisset, neque Armeniam, ita, memini enim, exorsus est, Aures minus fideles oculis. Scribo igitur, quae vidi, non quae audiui. Atqui ita accurate viderat omnia, uti diceret, dracones Parthorum (est vero hoc illis numeri signum: mille enim, puto, milites draco ducit) vivos esse serpentes ingenti magnitudine, qui nascantur in Perside paulo supra Iberiam. Hos vero initio quidem in contis magnis revinctos celsosque ferri,

θεοδεμένους, ὑψηλοὺς αἰωρεῖσθαι, καὶ πόρρωθεν ἐπελαυνόντων, θεὸς ἐμποιεῖν· ἐν αὐτῷ δὲ τῷ ἔργῳ, ἐπειδὴν ὁμοῦ ἴωσι, λύσαντες αὐτοὺς, ἐπαφιάσι τοῖς πολεμίοις· ἀμέλει πολλοὺς τῶν ἡμετέρων οὕτω καταποθῆναι, καὶ ἄλλους, περισπειραθέντων αὐτοῖς, ἀποπνιγῆναι καὶ συγκλασθῆναι· ταῦτα δὲ ἐφεστῶς ὁρᾶν αὐτὸς, ἐν ἀσφαλεῖ μέντοι ἀπὸ δένδρου ὑψηλοῦ ποιούμενος τὴν σκοπὴν. καὶ εὖγε ἐποίησε, μὴ ὁμοσε χωρήσας τοῖς θηρίοις, ἐπεὶ οὐκ ἂν ἡμεῖς θαυμαστὸν οὕτω συγγραφέα νῦν εἴχομεν, καὶ ἀπὸ χειρὸς αὐτὸν μεγάλα καὶ λαμπρὰ ἐν τῷ πολέμῳ τούτῳ ἐργασάμενον· καὶ γὰρ ἐκινδύνευσεν πολλὰ, καὶ ἐτρώθη περὶ Σοῦραν, ἀπὸ τοῦ Κρανείου δηλονότι βαδίζων ἐπὶ τὴν Λέρναν. καὶ ταῦτα Κορινθίων ἀκουόντων ἀνεγίνωσκε, τῶν ἀκριβῶς εἰδόντων ὅτι μὴδὲ κατὰ τοίχου γεγραμμένον πόλεμον ἐωράκει. ἀλλ' οὐδὲ ὅπλα ἐκεῖνός γε ἤδει, οὐδὲ μηχανήματα οἷά ἐστιν, οὐδὲ τάξεων, ἢ κατα-

12 Βαδίζον ἐπὶ τὴν Λέρναν) Ἀπόλλοιο, μισρὲ, αὐτῇ γελοιοποιεῖ καὶ εἰρωνεία. G.

ac e longinquo, dum invadant, terrorem iniicere. In ipsa autem pugna, inquit, cum concurritur, solutos illos hostibus immittunt. Itaque multos nostrorum ita devoratos, & alios, cum spiris illos suis complexi essent dracones, suffocatos elisoque. Haec vero ex propinquo se vidisse ipsum, in loco tuto de altissima arbore speculantem. Et bene sane fecit, quod non ex propinquo congressus est bestiis; alioqui enim tam admirabili nunc scriptore nobis carendum esset, qui manu etiam sua magnifica quaedam & clarissima facinora hoc bello edidit. Multa etenim pericula subiit, & vulneratus est circa Suram, qui videlicet longissimum iter a Cranio ad Lernam fecerit. Atque ista Corinthiis audientibus recitavit, qui accurate scirent, illum ne pictum quidem in pariete bellum vidisse. Sed neque arma ille novit, neque machinas, quales sint, neque acierum

λοχισμῶν ὀνόματα. πάνυ γοῦν ἔμελεν αὐτῷ πλαγίαν
 μὲν τὴν ὀρίαν Φάλαγγα, ἐπὶ κέρως δὲ λέγειν τὸ ἐπὶ
 30 μετώπου ἄγειν. Εἷς δὲ τις βέλτιστος ἅπαντα ἐξ ἀρχῆς
 ἐς τέλος τὰ πεπραγμένα, ὅσα ἐν Ἀρμενίᾳ, ὅσα ἐν Συ-
 ρίᾳ, ὅσα ἐν Μεσοποταμίᾳ, τὰ ἐπὶ τῷ Τίγρητι, τὰ ἐν
 Μηδίᾳ, πεντακοσίοις οὐδ' ὅλοις ἔπεσι περιλαβὼν, συνέ-
 γραψε, καὶ τοῦτο ποιήσας, ἱστορίαν συγγεγραφέαναι
 Φησί. τὴν μέντοι ἐπιγραφὴν ὀλίγου δεῖν μακροτέραν τοῦ
 βιβλίου ἐπέγραψεν, Ἀντιοχianoῦ τοῦ Ἀπόλλωνος ἱερο-
 νίκου (δόλιχον γάρ που, οἶμαι, ἐν παισὶ νενικήκει) τῶν
 ἐν Ἀρμενίᾳ, καὶ Μεσοποταμίᾳ, καὶ ἐν Μηδίᾳ Ῥω-
 31 μαίοις νῦν πραχθέντων ἀφ᾽ ἡγήσις. Ἦδη δ' ἐγὼ τιнос καὶ
 τὰ μέλλοντα συγγεγραφότος ἤκουσα, καὶ τὴν λήψιν
 Οὐολογέσου, καὶ τὴν Ὀσρόου σφαγὴν, ὡς παραβλη-
 θήσεται τῷ λέοντι, καὶ ἐπὶ πᾶσι, τὸν τριπόδητον ἡμῖν
 Φρίαμβον· οὕτω πάνυ μαντικῶς ἅμα ἔχων, ἔσπευθεν
 5 Ἐν Μηδίᾳ) Μεσοποταμίᾳ. V. 16 Φρίαμβ.) Φρίαμβος ἐπὶ διηγετικῆς. G.
 aut ordinum struendorum nomina. Etenim, quasi hoc age-
 ret, *directum aciem* vocat *obliquum agmen*: in cornu vero ducere
 dicit, quod est *ducere in frontem*. Unus autem aliquis prae-
 clarissimus, res ab initio inde ad finem usque gestas omnes,
 quaecunque in Armenia, quae in Syria, quae in Mesopo-
 tamia, quae ad Tigrim, quae in Media *acta sunt*, quingentis
 non totis versibus complexus descripsit. Idque ubi fecit,
 historiam ait scripsisse. Titulum tamen, parum abest quin
 maiorem libro, inscripsit eiusmodi, Antiochiani, in sacro
 Apollinis certamine victoris, (cursu, credo, aliquando, puer
 vicerat) eorum, quae in Armenia, & Mesopotamia, & Me-
 dia a Romanis modo gesta sunt, enarratio. Iam vero au-
 divi etiam, qui futurarum rerum historiam scripserat, &
 captivitatem Vologesi, & Osrois caedem, ut leoni obii-
 ciendus sit, & super omnia desideratissimum nobis trium-
 phum. Sic vaticinantis simul furore instinctus ad finem iam

ἤδη πρὸς τὸ τέλος τῆς γραφῆς. ἀλλὰ καὶ πόλιν ἤδη ἐν τῇ Μεσοποταμίᾳ ὤκισε, μεγέθει τε μεγίστην, καὶ κάλλει καλλίστην· ἐτι μέντοι ἐπισκοπεῖ, καὶ διαβουλεύεται, εἴτε Νίκαιαν αὐτὴν ἀπὸ τῆς νίκης χρή ὀνομάζεσθαι, εἴτε Ὀμόνοϊαν, εἴτε Εἰρηνίαν· καὶ τοῦτο μὲν ἐτι ἄκριτον, καὶ ἀνώνυμος ἡμῖν ἡ καλὴ πόλις ἐκείνη, λήρου πολλοῦ καὶ κορύζης συγγραφικῆς γέμουσα. τὰ δ' ἐν Ἰνδοῖςπραχθήσμενα, ὑπέσχετο ἤδη γράψειν, καὶ τὸν περίπλουν τῆς ἔξω θαλάσσης. καὶ οὐχ ὑπόσχεσις ταῦτα μόνον, ἀλλὰ καὶ τὸ προοίμιον τῆς Ἰνδικῆς ἤδη συντέτακται. καὶ τὸ τρίτον τάγμα, καὶ οἱ Κελτοὶ, καὶ Μαύρων μοῖρα ὀλίγη σὺν Κασσίῳ πάντες οὗτοι ἐπεραιώθησαν τὸν Ἰνδὸν ποταμόν· ὃ, τι δὲ πράξουσιν, ἢ πῶς δέξονται τὴν τῶν ἐλεφάντων ἐπέλασιν, οὐκ εἰς μακρὰν ἡμῖν ὁ θαυμαστός συγγραφεὺς, ἀπὸ Μουζουριδος, ἢ ἀπ' Ὀξυδρακῶν ἐπιστελεῖ. Τοιαῦτα πολλὰ ὑπ' ἀπαιδεύ- 32

γ Κορύζης) Κόρυζα ἡ μεμοραμένη καὶ μυθεῖσα. Ο.

scriptionis properavit. Verum etiam urbem iam in Mesopotamia condidit, *magnitudine maximam, & pulchritudine pulcherrimam*: illud vero adhuc considerat & consulit, utrum *Victoriam* illam appellare fas sit, an *Concordiam*, an *Pacificam*. Et istud quidem nondum iudicatum est, & adhuc sine nomine nobis urbs illa pulcherrima, deliriis multis, & pituita mala atque mucro historico oppleta. Ea vero, quae apud Indos aliquando gerentur, iam scripturum se recepit, externique maris circuitum. Neque ista intra promissionem subsistunt, sed prooemium Indicae iam compositum est: ac tertia legio, & Galli, & Maurorum pars exigua duce Cassio, omnes iam Indum flumen traiecerunt. Quid vero facturi sint, aut elephantorum quomodo sint imperum excepturi, ea non ita multo post nobis admirabilis scriptor Muzuride aut ab Oxydracis perscribet. Talia multa praes

σίας ληρῶσι, τὰ μὲν ἀξιόρατα σὺθ' ὁρῶντες, οὐγ' εἰ
 βλέποιν, κατ' ἀξίαν εἰπεῖν δυνάμενοι, ἐπινουσύντες δέ,
 καὶ ἀναπλάττοντες, ὅτι κεν ἐπ' ἀκαιρίμαν γλῶτταν,
 φασίν, ἔλθῃ. καὶ ἐπὶ τῷ ἀριθμῷ τῶν βιβλίων ἐτι σεμνυ-
 νόμενοι, καὶ μάλιστα ἐπὶ ταῖς ἐπιγραφαῖς· καὶ γὰρ
 αὐ καὶ αὐται, παγγέλοισι τοῦ δεινὸς Παρθικῶν νικῶν,
 τοσάδε καὶ αὐ Παρθίδος, πρῶτον, δεύτερον, ὡς Ἀτθίδος
 δηλονότι. ἄλλος ἀστειότερον παραπολύ. ἀνέγνων γὰρ
 Δημητρίου Σαγαλασέως Παρθονικῆς οὐδ' ὡς ἐν γέ-
 λωτι ποιήσασθαι, καὶ ἐπισκῶψαι τὰς ἱστορίας οὕτω
 καλὰς οὕσας, ἀλλὰ τοῦ χρησίμου ἕνεκα, ὡς ὅστις ἂν
 ταῦτα καὶ τὰ τοιαῦτα Φεύγῃ, πολὺ μέρος ἤδη ἐς τὸ ὀρ-
 θῶς συγγράφειν οὗτος προσείληθε· μᾶλλον δὲ ὀλίγων
 ἐτι προσδεῖται, εἴγε ἀληθὲς ἐκείνῳ Φησιν ἡ διαλεκτικὴ,
 ὡς τῶν ἀμέσων ἡ θατέρου ἄρσις, τὸ ἕτερον πάντως ἀντ-
 33 ισάγει. Καὶ δὴ τὸ χωρίον σοι φαίη τις ἂν ἀκριβοῦς

15 Τῶν ἀμείνων) Ἄμισον, εἰ μὴ θηπέδον πάντας ἀθάνατον. ἔμισον, εἰ μὴ
 λυκὸν, οὐ πάντας μίλαν, ἀλλ' ἢ φαῖον, ἢ ἐρυθρόν, ἢ πυρρόν, ἢ τι τοιοῦτο. G.

inscitia delirant, qui digna visu neque viderint, neque si
 viderint, explicare pro dignitate queant; excogitent vero
 & confingant, quidquid in linguam illam importunam, aiunt,
 venerit. Etiam in numero librorum honestatem quandam
 affectant; maxime ipsis in inscriptionibus: nam rursus hae
 quoque perquam ridiculae. Alicuius *Parthicarum victoriarum*
tot libri: & rursus *Parthidis primus, secundus*, nempe ut *At-*
thidis. Alius multo etiam urbanus. Legi enim Demetrii Sa-
 galassensis *Parthonica*. Neque vero eo ista commemoro, ut ri-
 diculo habeam, & ludibrio traducam historias ita pulchras,
 verum utilitatis causa: quandoquidem qui haec & horum
 similia fugerit, ille bonam iam partem ad recte scribendum
 adeptus est, vel potius paucis adhuc indiget, si quidem
 vere illud Dialectica praecipit, *Eorum, inter quae nihil est*
medium, alterius sublationem contra inducere alterum. Et sane

ἀνακεκάρθαι, καὶ αἱ τε ἄκανθαι, ἀπόσαι ἦσαν, καὶ
βάτοι, ἐκκεκομμένοι εἰσὶ, τὰ δὲ τῶν ἄλλων ἐρείπια,
ἤδη ἐκπεφόρηται· καὶ εἴτι τραχὺ δὴ, καὶ τοῦτο λεῖον
ἐστίν. ὥστε οἰκοδομεῖν τι δεῖ ἤδη, καὶ αὐτὸν ὡς δείξης,
οὐκ ἀνατρέψαι μόνον τὰ τῶν ἄλλων γεννάδας ἂν, ἀλ-
λά τι καὶ αὐτὸς ἐπινοῆσαι δεξιὸν, καὶ ὁ οὐδεὶς ἂν, ἀλλ'
οὐδ' ὁ Μῶμος μωμήσασθαι δύναται. Φημὶ τοίνυν τὸν 34
ἄριστα ἱστορίαν συγγράφοντα, δύο μὲν ταῦτα κορυ-
φαίότατα οἰκοθεν ἔχοντα ἤκειν, σύνεσιν τε πολιτικὴν,
καὶ δύναμιν ἐρμηνευτικὴν· τὴν μὲν, ἀδίδακτόν τι τῆς Φύ-
σεως δᾶρον· ἡ δύναμις δὲ, πολλῇ τῇ ἀσκήσει, καὶ συν-
εχεῖ τῷ πόνῳ, καὶ ζήλῳ τῶν ἀρχαίων προσγεγενημένη
ἔστω· ταῦτα μὲν οὖν ἄτεχνα, καὶ οὐδὲν ἐμοῦ συμβού-
λου δεόμενα. οὐ γὰρ συνετοὺς καὶ ὀξεῖς ἀποφάινει τοὺς
μὴ παρὰ τῆς Φύσεως τοιούτους· φησὶ τοῦτο ἡμῖν τὸ βι-
βλίον· ἐπεὶ πολλοὺ ἂν, μᾶλλον δὲ τοῦ παντός ἦν ἄξιον,

area tibi, dicat aliquis, accurate purgata est, atque spinæ,
quotquot erant, & rubi, excisi sunt: rudera aliorum iam
elata, & si quid asperum fuerat, iam laeve est. Itaque iam
ut aliquid ædifices opus est, utque te ipsum ostendas, qui
non evertere modo fortiter aliorum res possis, sed aliquid
ipse etiam aptum excogitare, quodque nemo, ne ipse qui-
dem Momus possit reprehendere. Aio igitur, eum, qui
optime scripturus sit historiam, duo quidem ista maxime
capitalia domo ad eam rem afferre debere, prudentiam ci-
vilem & vim eloquendi: alteram quidem ingenii munus,
doceri nescium. *Eloquendi* vero vis multa exercitatione, &
perpetuo labore, & antiquorum æmulatione acquisita sit.
Haec quidem igitur artis expertia, neque meo indigentia
consilio. Neque enim prudentes atque acutos reddere eos,
qui a natura tales non sunt, hic nobis libellus promittit:
alioquin magni, quin quantivis esset pretii, si refingere, &

εἰ μεταπλάσαι καὶ μετακοσμήσαι τὰ τηλικαῦτα ἐδύ-
 νατο, ἢ ἐκ μολίβδου χρυσὸν ἀποφῆναι, ἢ ἄργυρον ἐκ
 κασσιτέρου, ἢ ἀπὸ Κόνωνος Τίτορμον, ἢ ἀπὸ Λεωτρο-
 35 Φίδου Μίλωνα ἐξεργάσασθαι. Ἀλλὰ ποῦ τὸ τῆς τέ-
 χης καὶ τὸ τῆς συμβουλῆς χρήσιμον; οὐκ ἐς ποιήσιν
 τῶν προσόντων, ἀλλ' ἐς χρήσιν αὐτῶν τὴν προσήκουσαν
 οἷόν τι ἀμέλει καὶ Ἴκκος, καὶ Ἡρόδικος, καὶ Θέων,
 καὶ εἴ τις ἄλλος γυμναστής, οὐχ ὑπόσχοντο ἂν σοι
 τοῦτον Περδίκκην παραλαβόντες, εἰ δὴ οὗτός ἐστιν ὁ τῆς
 μητρυιᾶς ἐρασθεὶς, καὶ διὰ ταῦτα κατεσκληκώς, ἀλ-
 λά μὴ Ἀντίοχος ὁ τοῦ Σελεύκου Στρατονίκης ἐκείνης,
 ἀποφαίνειν Ὀλυμπιονίκην, καὶ Θεαγένη τῷ Θασίῳ,

3 *Ἡ ἀπὸ Κόνωνος Τίτορμον)
 Τίτορμος τῷ βουκίλῳ φασὶ περιτυ-
 χεῖν τὸν Κρταναίτην Μίλωνα με-
 γαλκοφρονούντα διὰ τὴν ῥῆμιν τοῦ
 σώματος. Θεσάμενος οὖν μίγαν τὸν
 Τίτορμον τὸ σῶμα, ἐβούλετο λυβεῖν
 αὐτοῦ ἰσχύος πείραν. ὁ δὲ Τίτορμος
 ἔλεγε μὴδὲν μίγα ἰσχύειν κατα-
 βᾶς δὲ εἰς τὴν Εὐννον, καὶ θειμά-
 τισι ἀποῦς, λαμβάνει μίγιστον λί-
 θον, καὶ πρῶτον μὲν ἔλκει πρὸς αὐ-
 τὸν, ἔπειτα ἀπαθεῖ, καὶ δὲς καὶ τρίς
 τοῦτο ἐποίει. καὶ μετὰ ταῦτα αὐ-
 τὸν ἔβρι ἕως εἰς τὰ γόνατα, καὶ τέ-
 λος ἄραμενος ἐπὶ τῶν ὤμων, ἔφερεν
 ὥς ἐπ' ὀργυρὶς πενήκοντα, καὶ ἔρρι-

ψεν. ὁ δὲ Μίλων μόγις τὸν λίθον
 ἐκίνησεν. ἔπειτα ἐπὶ τὴν ἀγίλην ἤλθεν
 ὁ Τίτορμος, καὶ τὸν μίγιστον ταύ-
 ρην ἄρριον ὄντα λαμβάνει τοῦ πε-
 δός. καὶ ὁ μὲν ἀποῦρται μὲν ἰσχυ-
 ρόν, οὐ δὲ ἰδύνατο. παρίοντα δὲ ἔτε-
 ρον τῇ ἑτέρᾳ χεὶρὶ συλαπσάσας τοῦ
 ποδὸς ὁμοίως εἶχε. Θεσάμενος ὁ
 Μίλων εἰς οὐρανὸν τὰς χεῖρας τείνας
 ἔφατο· ὦ Ζεῦ, μὴ καὶ τοῦτον Ἡρα-
 κλῆν ἑτέρον ἰσπείρας; ἐντεῦθεν ῥηθῆ-
 ναι λόγους τὴν παροιμίαν, ἄλλος
 οὗτος Ἡρακλῆς. V.

7 Καὶ Ἴκκος κ. Ἡρόδικος κ. Θ.)
 Γυμνασταὶ περιόνυμοι οὗτοι. Μ.
 Γυμναστὴς περιόνυμος οὗτος. ed. Cl.

instaurare talia posset, aut ex plumbo aurum facere, vel
 argentum de stanno, aut ex Conone Titormum, aut ex
 Leotrophide Milonem efficere. Sed ubi artis & consilii usus
 est? non ad creanda, quae adesse debent, sed ad usum il-
 lorum convenientem. Sicut nempe etiam Iceus & Herodi-
 cus, & Theon, & si quis alius exercitor, non promiserint
 tibi assumptum hunc Perdiccam (si modo hic est ille, qui
 novercae suae amore cum correptus esset, ob id ipsum con-
 tabuit; non Antiochus Seleuci filius, Stratonicam illam de-
 periens) Olympiae victorem reddere, & qui cum Thasie

ἡ Πολυδάμαντι τῷ Σκοτουσσαίῳ ἀντίπαλον, ἀλλὰ
 τὴν δοθεῖσαν ὑπόθεσιν εὐφυᾶ πρὸς ὑποδοχὴν τῆς γυμνα-
 στικῆς παραπολὺ ἀμείνω ἀποφαίνειν μετὰ τῆς τέχνης.
 ὥστε ἀπέστω καὶ ἡμῶν τὸ ἐπιφθονον τοῦτο τῆς ὑποσχέ-
 σεως, εἰ τέχνην φάμεν ἐφ' οὗτω μεγάλῳ καὶ χαλεπῷ τῷ
 πράγματι ἐφειρηκέναι. οὐ γὰρ ὄντινούν παραλαβόντες,
 ἀποφαίνειν συγγραφέα φάμεν, ἀλλὰ τῷ φύσει συνε-
 τῷ, καὶ ἄριστα πρὸς λόγους ἡσκημένῳ ὑποδείξειν ὁδούς
 τινας ὁρθάς, εἰ δὴ τοιαῦται φαίνονται, αἷς χρώμενος,
 θᾶπτον ἂν καὶ εὐμαρέστερον τελέσειεν ἄχρι καὶ πρὸς τὸν
 σκοπόν. Καίτοι οὐ γὰρ ἂν φαίης ἀπροσδεῖν τὸν συνετὸν 36
 εἶναι τῆς τέχνης, καὶ διδασκαλίας, ὧν ἀγνοεῖ. ἐπεὶ καὶ
 ἐκιδάριζε μὴ μαθῶν, καὶ ἥυλει, καὶ πάντα ἂν ἡπίστα-
 το. νῦν δὲ μὴ μαθῶν, οὐκ ἂν τι αὐτῶν χειρουργήσειεν.
 ὑποδείξαντος δὲ τινος, ῥᾶστά τε ἂν μάθει, καὶ εὖ μετα-

Theagene, aut Polydamante Scotussaean comparari possit:
 verum hoc promiserit, se datam sibi materiem aptam natam
 recipiendae illi exercitationum rationi, meliorem multo ope
 artis suae redditurum. Itaque absit a nobis etiam invidenda
 illa promissio, si artem nos dicamus rei ita magnae atque
 difficilis reperisse. Neque enim hoc dicimus, nos quemcun-
 que de medio arreptum reddituros historicum; sed ei, qui na-
 tura prudens, & optime ad dicendum exercitatus fuerit,
 ostensuros vias quasdam rectas: siquidem tales videantur
 eae, quas ingressus aliquis celerius faciliusque perfecit,
 quae oportet, atque ad scopum pervenerit. Neque enim
 hoc dixeris, qui prudens sit, eum nihil indigere arte ac di-
 sciplina eorum, quae ignorat: alioqui citharam etiam ne-
 mine docente pulsaret, & inflaret tibias, ac nosset omnia.
 Iam vero sine disciplina nihil horum manibus efficerit. Ve-
 rum si quis illi ostendat; facileque discat, & bene deinde

- 37 χειρίσαστο ἐφ' αὐτοῦ. Καὶ τοίνυν καὶ ἡμῖν τοιοῦτός τις ὁ μαθητὴς νῦν παραδεδός θω, συνιέναι τε, καὶ εἰπεῖν οὐκ ἀγεννὴς, ἀλλ' ὅξυ δεδορκώς, οἷος καὶ πράγμασι χρῆσασθαι ἂν, εἰ ἐπιτραπείη, καὶ γνώμην στρατιωτικὴν, ἀλλὰ μετὰ τῆς πολιτικῆς, καὶ ἐμπειρίαν στρατηγικὴν ἔχειν, καὶ, νῆ Δία, καὶ ἐν στρατοπέδῳ γεγωνώς ποτε, καὶ γυμναζομένους ἢ ταττομένους στρατιώτας ἑωρακώς, καὶ ὄπλα εἰδώς, καὶ μηχανήματα ἑνία, καὶ τί ἐπὶ κέρως, καὶ τί ἐπὶ μετώπου, πῶς οἱ λόχοι, πῶς οἱ ἵππεῖς, καὶ πόθεν, καὶ τί ἐξελαύνειν, ἢ περμελαύνειν καὶ ὅλως, οὐ τῶν κατοικιδίων τις, οὐδ' οἷος πιστεύειν μόνον
- 38 τοῖς ἀπαγγέλλουσι. Μάλιστα δὲ καὶ πρὸ τῶν πάντων, ἐλεύθερος ἔστω τὴν γνώμην, καὶ μήτε φοβεῖσθω μηδὲνα, μηδὲ ἐλπίζετω μηδέν· ἐπεὶ ὅμοιος ἔσται τοῖς Φαύλοις δικασταῖς, πρὸς χάριν, ἢ πρὸς ἀπέχθειαν ἐπὶ μισθῷ δικάζουσιν. ἀλλὰ μὴ μελέτω αὐτῷ μήτε Φίλιππος ἐκκεκορμμένος τὸν ὀφθαλμὸν ὑπὸ Ἀστέρος τοῦ Ἀμφιπο-

fuo ipse Marte tractet. Itaque nobis etiam talis nunc tradatur discipulus, non ignavus ad intelligendum pariter ac dicendum; sed acutum cernens, qui etiam negotia ipsa tractare, si praeficiatur, possit, militaremque animum, sed cum civili, etiam bellici ducis prudentiam habere: porro qui in castris aliquando fuerit, decurrentesque aut stantes in acie milites viderit, armaque & machinas quasdam norit, quidque sit *in cornu*, quid *in frontem*, quomodo ordines, quomodo equites, & unde? & quid sit *procurrere*, aut *circumducere*? verbo, *detur nobis* non aliquis, qui domi desideat, quique credat solum narrantibus. Maxime vero & ante omnia, liber sit animo, neque metuat quemquam, neque quidquam speret: alioqui malis iudiciis similis erit, ad gratiam aut ad inimicitias mercede ius dicentibus. Sed neque curae ipsi sit Philippus oculo privatus ab Astore Am-

λίτου τοῦ τοξότου ἐν Ὀλύνθῳ, ἀλλὰ τοιοῦτος οἷος ἦν δει-
 χθήσεται· μήτε Ἀλέξανδρος ἀνιάσεται ἐπὶ τῇ Κλείτου
 σφαγῇ, ὡμῶς ἐν τῷ συμποσίῳ γενομένη, εἰ σαφῶς
 ἀναγράφοιτο. οὐδὲ Κλέων αὐτὸν φοβήσεται, μέγα ἐν τῇ
 ἐκκλησίᾳ δυνάμενος, καὶ κατέχων τὸ βῆμα, ὡς μὴ εἰ-
 πεῖν ὅτι ὀλέθριος καὶ μανικὸς ἄνθρωπος οὗτος ἦν· οὐδὲ ἡ
 σύμπασα πόλις τῶν Ἀθηναίων, ἣν τὰ ἐν Σικελίᾳ κακα-
 ῖστορῇ, καὶ τὴν Δημοσθένους λῆψιν, καὶ τὴν Νικίου τε-
 λεύτην, καὶ ὡς ἐδίψων, καὶ οἷον τὸ ὕδωρ ἔπινον, καὶ ὡς
 ἐφονεύοντο πίνοντες οἱ πολλοί. ἡγήσεται γὰρ (ὅπερ δι-
 καιότατον) ὑπ' οὐδενὸς τῶν νούν ἐχόντων, αὐτὸς ἔξειν τὴν
 αἰτίαν, ἣν τὰ δυστυχῶς ἢ ἀνοήτως γεγενημένα ὡς ἐπρά-
 χθη διηγῆται. οὐ γὰρ ποιητὴς αὐτῶν, ἀλλὰ μηνυτὴς ἦν·
 ὥστε καὶ καταναυμαχῶνται, τότε οὐκ ἐκεῖνος ὁ κατα-
 δύνῃ ἐστὶ, καὶ Φεύγῳσιν, οὐκ ἐκεῖνος ὁ διώκων· ἐκτὸς εἰ
 μὴ εὖξασθαι δεόν μὴ τι παρέλιπεν· ἐπεὶ τοί γε εἰ σιω-

phipolite sagittario ad Olynthum; verum qualis est, talis
 ostenderetur: neque Alexander illum anget, de Cliti caede
 crudeliter in convivio facta, si dilucide scribatur; neque
 Cleon illum terrebit, multum in concione valens, & re-
 gnans in iudiciis, quo minus dicat perniciosum furiosum-
 que esse hominem; neque universa Atheniensium civitas,
 si Siculas clades enarret, & Demosthenis captivitatem, &
 mortem Niciae, & ut finierint, & qualem aquam biberint,
 & ut inter bibendum caesi sint multi. Existimabit enim,
 quod res est, a nemine sano vitio sibi datum iri, si, quae
 infelicititer aut parum prudenter facta sunt, ea, quemadmo-
 dum contingere, enarret: neque enim ipse auctor illorum est,
 sed index. Itaque cum navali proelio vincuntur, non ille
 est, qui submergit; &, si fugiant, non ille, qui tergis in-
 stat. Nisi forte, cum votis opus esset, ea praetermiserit.
 Quandoquidem si tacendo illa, aut in contrarium narran-

πήσας αὐτὰ, ἢ πρὸς τὸναντίον εἰπὼν ἐπανορθώσασθαι ἐδύνατο, ῥᾶστον ἦν ἐνὶ καλᾷ μὲν λεπτῷ τὸν Θουκυδίδην ἀνατρέψαι μὲν τὸ ἐν ταῖς Ἐπιπολαῖς παρατείχισμα, καταδύσαι δὲ τὴν Ἑρμοκράτους τριήρη, καὶ τὸν κατάρατον Γύλιπον διαπεῖραι μετὰ τὸ ἀποτευχίζοντα, καὶ ἀποταφρεύοντα τὰς ὁδοὺς καὶ τέλος, Συρακουσίους μὲν εἰς τὰς λιθοτομίας ἐμβαλεῖν, τοὺς δ' Ἀθηναίους περιπλεῖν Σικελίαν, καὶ Ἰταλίαν, μετὰ τῶν πρώτων τοῦ Ἀλκιβιάδου ἐλπίδων. ἀλλ', οἶμαι, τὰ μὲν πραχθέντα, οὐδὲ Κλωθῶν ἂν ἐτι ἀνακλώσκειν, οὐδ' Ἀτροπος μετατρέψει.

- 39 Τοῦ δὲ συγγραφέως ἔργον ἐν, ὡς ἐπράχθη εἰπεῖν. τοῦτο δ' οὐκ ἂν δύναίτο, ἄχρις ἂν ἡ Φοβῆται Ἀρταξέρξην ἰατρὸς αὐτοῦ ᾖν, ἢ ἐλπίζη κἀνδρὸν πορφυροῦν, καὶ στρεπτόν χρυσοῦν, καὶ ἵππον τῶν Νισαίων λήψεσθαι μισθὸν τῶν ἐν τῇ γραφῇ ἐπαίνων. ἀλλ' οὐ Ξενοφῶν αὐτὸ ποιήσει, δίκαιος συγγραφεὺς, οὐδὲ Θουκυδίδης· ἀλλὰ

13 Κἀνδρὸν) Χιτὼν ὁ Περσικὸς. V.

do, corrigere potuisset; facillimum erat Thucydidi, tenui uno calamo evertere munitionem Epipolis impositam, & Hermocratis triremem submergere, & execrabilem illum confodere Gylipum, dum munitionibus vias & fossis intercludit; & tandem Syracusanos quidem in Lautumias conicere, Atheniensibus vero hoc praestare, ut Siciliam atque Italiam secundum primas spes Alcibiadis navigatione complecterentur. Verum quae facta sunt, ea, puto, neque Clotho retro glomerare potest, neque retractare Atropos. Historici autem unum opus, ut gesta sunt singula, ita dicere. Hoc vero facere non poterit, quamdiu Artaxerxen metuet, cuius sit Medicus, aut purpuream togam sperabit, & torquem auream, & equum Nisacum accipere mercedem suarum in historia laudum. Verum Xenophon hoc non fecerit, iustus scriptor, neque Thucydides; sed licet privatim

τινι τῷ δελέατι τούτῳ ἀνασπάσειν ἕκαστος τὴν παρ' ἡμῶν εὐνοίαν. Ὀμήρῳ γοῦν, καὶ τοι πρὸς τὸ μυθῶδες τὰ πλεῖστα συγγεγραφέτι ὑπὲρ τοῦ Ἀχιλλέως, ἥδη καὶ πιστεύειν τινες ἐπάγονται, μόνον τοῦτο εἰς ἀπόδειξιν τῆς ἀληθείας μέγα τεκμήριον τιθέμενοι, ὅτι μὴ περὶ ζώντος ἔγραφε. οὐ γὰρ εὐρίσκουσιν οὐ τινος ἕνεκα εἰς ψεύδεται ἄν.

- 41 Τοιοῦτος οὖν μοι ὁ συγγραφεὺς ἔστω, ἄφοβος, ἀδέκαστος, ἐλεύθερος, παρρησίας καὶ ἀληθείας φίλος, ὡς ὁ Κωμικός Φησι, τὰ σῦκα σῦκα, τὴν σκάφην δὲ, σκάφην ὀνομάζων, οὐ μίσει, οὐδὲ Φιλία νέμων, οὐδὲ Φειδόμενος, ἢ ἐλεῶν, ἢ αἰσχυνόμενος, ἢ δυσωπούμενος ἴσος δικαστῆς εὐνους ἅπασιν, ἄχρι τοῦ μὴ θατέρω τι ἀπονεῖμαι πλεῖον τοῦ δέοντος, ξένος ἐν τοῖς βιβλίοις, καὶ ἀπολις, αὐτόνομος, ἀβασίλευτος, οὐ τί τῶδε, ἢ τῶδε
- 42 δοῖσι λογιζόμενος, ἀλλὰ τί πέπρακται λέγων. Ὁ δ' οὖν Θουκυδίδης εὖ μάλα τοῦτο ἐνομοθέτησε, καὶ διέκρινεν

rari poli: putant enim, ea se non parva quadam esca piscaturos esse nostram quisque benevolentiam. Homero fane, licet fabulose pleraque scripserit de Achille, iam ad credendum quidam inducuntur, solum illud ad veritatis demonstrationem magnum signum ponentes, quod non de vivo scripsit: neque enim, cuius rei causa mentiretur, inveniunt. Talis igitur mihi sit historicus, metus expertus, incorruptus, liber, fiducia & veritatis amicus, qui, Comici verbo, Ficum vocet ficum, scapham dicat scapham: non odio, neque amicitia tribuens cuiquam quidquam, non parcens, non misericordia, aut pudore vel verecundia tactus, iudex aequus, benevolus omnibus eatenus, ne quid alteri iusto plus tribuat, hospes in libris suis, nullius civitatis, suis ipse legibus vivens, regem agnoscens nullum, non quid hic vel ille existimaturus sit reputans, sed dicens quid factum sit. Non sine causa igitur hanc legem tulit Thucydides, virtutemque &

ἀρετὴν, καὶ κακίαν συγγραφικὴν, ὁρῶν μάλιστα θαυ-
μαζόμενον τὸν Ἡρόδοτον, ἄχρι τοῦ καὶ Μούσας κληῖ-
ναι αὐτοῦ τὰ βιβλία· κτῆμά τε γὰρ Φησὶ μᾶλλον ἐς
αὐτὴν συγγράφειν, ἢ περὶ ἐς τὸ παρὸν ἀγώνισμα· καὶ μὴ
τὸ μυθῶδες ἀσπάζεσθαι, ἀλλὰ τὴν ἀλήθειαν τῶν γε-
γενημένων ἀπολείπειν τοῖς ὕστερον· καὶ ἐπάγει τὸ χρή-
σιμον, καὶ ὃ τέλος ἂν τις εὖ φρονῶν ὑπόβοιτο ἱστορίας,
ὥς εἴ ποτε καὶ αὐθις τὰ ὅμοια καταλάβοι, ἔχοιεν, Φησὶ,
πρὸς τὰ προγεγραμμένα ἀποβλέποντες, εὖ χρῆσθαι
τοῖς ἐν ποσὶ. Καὶ τὴν μὲν γνώμην τοιαύτην ἔχων ὁ συγ- 43
γραφεὺς ἡκέτω μοι τὴν δὲ Φωνὴν, καὶ τὴν τῆς ἐρμηνείας
ἰσχύν, τὴν μὲν σφοδρὰν ἐκείνην, καὶ κάρχαρον, καὶ συν-
εχῇ ταῖς περιόδοις, καὶ ἀγκύλην ταῖς ἐπιχειρήσεσι, καὶ
τὴν ἄλλην τῆς ῥητορείας δεινότητα, μὴ κομιδῇ τεθηγμέ-
νος, ἀρχέσθω τῆς γραφῆς, ἀλλ' εἰρηνικώτερον διακεί-
μενος. καὶ ὁ μὲν νοῦς σύστοιχος ἔστω καὶ πυκνός, ἡ λέ-

12 Κάρχαρον) Τραχίαν. G.

vitium historici distinxit, cum maxima in admiratione vi-
deret esse Herodorum, adeo ut Musarum etiam nominibus
libri illius vocarentur. *Possessionem enim potius in perpetuum*
scribere se ait, quam commissionem, quae in praesens tantum pla-
ceat: neque fabulositatem sibi probari, sed verum de factis poste-
ritati se relinquere: subiungitque utilitatem, quemque finem,
si quis recte sapiat, constituat historiae: *ut si quando rursus*
similia ingruant, habeant, inquit, respicientes ad ea, quae olim
scripta sunt, quomodo recte utantur praesentibus. Ac talem qui-
dem habens animum historicus mihi detur. Quantum vero
ad linguam, & eloquendi facultatem attinet, vehementi qui-
dem illa atque aspera, & periodis continua, & argumentis
contorta, ceteraque vi oratoria, non admodum acutus &
inhorrescens, sed placide magis affectus, ad scribendum ac-
cedat. Ac sententiae quidem sint densae & crebrae: dictio

Ξις δέ, σαφὲς καὶ πολιτικὴν, οἷα ἐπισημότατα δηλοῦν
 44 τὸ ὑποκείμενον. Ὡς γὰρ τῇ γνώμῃ τοῦ συγγραφέως
 σκοποὺς ὑπεβέμεθα, παρρησίαν καὶ ἀλήθειαν, οὕτω δὲ
 καὶ τῇ Φωνῇ αὐτοῦ, εἰς σκοπὸς ὁ πρῶτος, σαφῶς δη-
 λῶσαι, καὶ φανώτατα ἐμφανίσαι τὸ πρᾶγμα, μήτε
 ἀπορρήτοις, καὶ ἔξω πάτου ὀνόμασι, μήτε τοῖς ἀγοραίοις
 τούτοις καὶ καπηλικοῖς, ἀλλ' ὥς μὲν τοὺς πολλοὺς
 συνιέναι, τοὺς δὲ πεπαιδευμένους ἐπαινέσαι. καὶ μὴν καὶ
 σχήμασι κεκοσμήσθω ἀνεπαχέσει, καὶ τὸ ἀνεπιτήδευ-
 45 τὸν μάλιστα ἔχουσιν· ἐπεὶ τοῖς κατηρτυμένοις τῶν ζωμῶν
 εἰσκότας ἀποφαίνει τοὺς λόγους. Καὶ ἡ μὲν γνώμη κοι-
 νωνεῖται, καὶ προσπατέσθω τι καὶ ποιητικῆς, παρ' ὅσον
 μεγαλήγορος, καὶ διηρμένη καὶ ἐκείνη, καὶ μάλισθ'
 ὁπότεν παρατάξῃσι, καὶ μάχαις, καὶ ναυμαχίαις,
 συμπλέκῃται. δέῃσει γὰρ τότε ποιητικοῦ τινος ἀνέμου

γ. Μῆτε ἀπορρήτοις) Scriptit
 Caesar, tanquam scopulum vi-
 tandum esse inauditum atque in-
 solens verbum. Hinc sunt, qui ita

verbis utendum putant, ut num-
 mis publicaue moneta. Horatius
 ait, ut *silvae follis* &c. G.

autem dilucida & civilis, quae quam clarissime designet ma-
 teriam. Quemadmodum enim animo scriptoris metas po-
 fuimus dicendi libertatem & veritatem: ita & linguae illius
seu dictioni, scopus unus primus, dilucide explicare, & cla-
 rissime rem declarare, neque secretis, & remotis ab usu no-
 minibus, neque hisce de media turba vel de caupona *sum-
 tis*, sed quae vulgus intelligat, laudent eruditi. Verum fi-
 guris quoque ornata sint non nimium turgidis, & quae mi-
 nime videantur quacsitae: alioqui offis per nimia condimen-
 ta corruptis similem orationem faciunt. Ac mens quidem
historici participet aliquid, adsciscatque sibi, poëtices, qua-
 tenus magnificis ipsa quoque verbis utitur atque elata est,
 & maxime cum aciebus, & pugnis, & navalibus proeliis,
 implicatur. Opus enim tum erit poëtico quodam spiritu,

ἐπουριάσοντας τὰ ἀκάτια, καὶ συνδιοίσοντας ὑψηλὴν, καὶ ἐπ' ἄκρων τῶν κυμάτων τὴν ναῦν. ἡ λέξις δὲ ὁμῶς ἐπὶ γῆς βεβηκέτω, τῷ μὲν κάλλει καὶ τῷ μεγέθει τῶν λεγομένων συνεπαιρομένη, καὶ ὡς ἐνὶ μάλιστα ὁμοιούμενη, μὴ ξενίζουσα δὲ, μηδ' ὑπὲρ τὸν καιρὸν ἐνθουσιῶσα· κίνδυνος γὰρ αὐτῇ τότε μέγιστος παρακινήσαι, καὶ κατενεχθῆναι ἐς τὸν τῆς ποιητικῆς κορύβαντα, ὥστε μάλιστα πειστέον τηνικαῦτα τῷ χαλινῷ, καὶ σωφρονητέον, εἰδότας ὡς ἵπποφυφία τις, καὶ ἐν λόγοις πάθος οὐ μικρὸν γίγνεται. ἄμεινον οὖν ἐστ' ἵππου ὀχουμένη τότε τῇ γνώμῃ, τὴν ἐρμηνείαν πεζῇ συμπαραθεῖν, ἐχομένην τοῦ ἐφιππίου, ὡς μὴ ἀπολείποιτο τῆς φορᾶς. Καὶ μὴν καὶ 46 συνθήκη τῶν ὀνομάτων εὐκράτω καὶ μέσῃ χρηστέον, οὔτε ἄγαν ἀφιστάντα, καὶ ἀπαρτῶντα, (τραχὺ γὰρ) οὔτε ῥυθμῷ παρ' ὀλίγον, ὡς οἱ πολλοὶ, συνάπτοντα. τὸ μὲν

qui secundo flatu vela impleat, celsamque per summos fluctus navim perferat. Dictio tamen humi incedat, quae cum pulchritudine dicendorum & magnitudine attollatur, & quantum eius licet, exaequetur, interim in peregrinitatem non exeat, neque ultra quam opportunum est, fanatico quodam spiritu efferatur. Tum enim maximum periculum est, ne extra numeros moveatur, & in poeticum furorem incidat. Itaque tum inprimis exaudiendae sunt habenaе, & sobrietati studendum, cogitantes, esse ut equorum, ita etiam orationis morbum non parvum nimiam ferociam. Optimum igitur tum fuerit, uti mentem velut equo vectam, pedestri cursu comitetur elocutio, prehensio ephippio, ne ab impetu equi destituatur. Verum compositione etiam verborum temperata & media utendum, ut ea neque nimis distrahas & dimoveas, asperum enim; neque rhythmo paene, ut plerique, concludas: quorum hoc quidem vitiosum est, illud

- 47 γὰρ ἐπαίτιον, τὸ δ' αἰδέες τοῖς ἀκούουσι. Τὰ δὲ πράγματα αὐτὰ, οὐχ ὡς ἔτυχε συνακτέον, ἀλλὰ Φιλοπόνως καὶ ταλαιπώρως πολλάκις περὶ τῶν αὐτῶν ἀνακρίνοντα, καὶ μάλιστα μὲν παρόντα, καὶ ἐφορῶντα. εἰ δὲ μὴ, τοῖς ἀδεκαστότερον ἐξηγουμένοις προσέχοντα, καὶ οὓς εἰκάσειεν ἂν τις, ἥκιστα πρὸς χάριν ἢ ἀπέχθειαν ἀφαιρήσειν, ἢ προσθήσειν τοῖς γεγονόσι. κἀνταῦθα ἤδη καὶ στοχαστικός τις, καὶ συνθετικός τοῦ πιθανωτέρου
- 48 ἔστω. Καὶ ἐπειδὴν ἀθροίσῃ ἅπαντα, ἢ τὰ πλεῖστα, πρῶτα μὲν ὑπόμνημά τι συνυφαινέτω αὐτῶν, καὶ σῶμα ποιείτω ἀκαλλές ἐτι, καὶ ἀδιάρθρωτον. εἶτα ἐπιβείς τὴν τάξιν, ἐπαγέτω τὸ κάλλος, καὶ χρωρνύτω τῇ λέξει,
- 49 καὶ χρηματίζετω, καὶ ρυθμιζέτω. Καὶ ὅλως, εἰκέτω τότε τῷ τοῦ Ὀμήρου Διί, ἄρτι μὲν τῶν ἵπποπόλων Θρηκῶν γῆν ὀρῶντι, ἄρτι δὲ τὴν Μυσῶν. κατὰ ταῦτα γὰρ

13 Χρηματίζειν) Χρηματίζειν τὸ χρηματίζει ἢ βουλὴ καὶ ὁ δῆμος. καὶ τὸ πρᾶγμα χρῆσθαι σημαίνει, Χρηματίζεσθαι δὲ, τὸ χρήματα συλλέγειν. V.

vero insuave audientibus. Res autem ipsas non temere connectere oportet, sed cum labore & aerumnabili quadam diligentia, instituto saepius de iisdem iudicio. Et maxime quidem, quae quis ipse praesens inspexit, *scribet*; sin vero minus, fidem illis habeat, qui narrant incorruptius, & quos coniciat aliquis minime ad gratiam vel odii causa subtrahere quidquam rebus gestis, vel adicere. Et hic iam ad coniecturam acutus sit, & qui argumentis elicere, quid sit probabilius, queat. Et cum collegerit omnia aut pleraque, primo quidem commentarium quoddam illorum contexat, & corpus faciat informe adhuc, & artubus suis nondum distinctum. Tum ordine adiecto pulchritudinem inducat, & dictionis colorem addat, & orationem rebus accommodet, & compositioni studeat. Et omnino tum Homérico illi Iovi similis sit, nunc quidem equestrium Thracum adspicienti terram, nunc vero Mysorum. Eadem enim ratione ipse

καὶ αὐτοὺς, ἄρτι μὲν τὰ Ῥωμαίων ἰδία ὁράτω, καὶ δη-
 λούτω ἡμῖν οἷα ἐφαίνεται αὐτῶ ἀφ' ὑψηλοῦ ὁρῶντι, ἄρ-
 τι δὲ τὰ Περσῶν, εἴτ' ἀμφοτέρω, εἰ μάχονται. καὶ ἐν
 αὐτῇ δὲ τῇ παρατάξει, μὴ πρὸς ἐν μέρος ὁράτω, μηδ' ἐς
 ἓνα ἱππεία, ἢ πεζον, εἰ μὴ Βρασίδας τις εἴη προπηδῶν,
 ἢ Δημοσθένης ἀνακόπτων τὴν ἐπίβασιν' ἐς τοὺς στρα-
 τηγούς μὲν τὰ πρῶτα, καὶ εἴ τι παρεκελεύσαντο, κα-
 κῆνο ἀκουέτω, καὶ ὅπως, καὶ ἢ τινι γνώμῃ, καὶ ἐπινοίᾳ
 ἔταξαν. ἐπειδὴν δὲ ἀναμιχθῶσι, κοινὴ ἔστω ἡ θεία, καὶ
 ζυγοστατείτω τότε, ὥσπερ ἐν τρυάνῃ τὰ γιγνόμενα,
 καὶ συνδιωκέτω, καὶ συμφευγέτω. Καὶ πᾶσι τούτοις 50
 μέτρον ἐπέστω, μὴ ἐς κόρον, μηδ' ἀπειροκάλως, μηδὲ
 νεαρῶς, ἀλλὰ ραδίως ἀπολυέσθω· καὶ στήσας ἐνταῦθά
 που ταῦτα, ἐπ' ἐκεῖνα μεταβαίνειτω, ἣν κατεπέιγῃ· εἴ-
 τα ἐπ' αὐτῷ λυθεὶς ὅποτεν ἐκεῖνα καλῇ· καὶ πρὸς πάν-
 τα σπευδέτω, καὶ ὡς δυνατόν, ὁμοχροεῖτω, καὶ μετα-

quoque iam res Romanorum singulatim inspiciat, & qua-
 les sibi visae sint ex alto contemplanti, enarret; iam vero
 Persarum; tum utraque, si pugnent: & in ipsa adeo acie
 non ad unam partem respiciat, neque ad unum equitem
 vel peditem, nisi forte Brasidas aliquis profiliat, aut De-
 mosthenes exscensum prohibeat: ad duces quidem primum;
 & si quid illi imperent, illud quoque audiat, & quomo-
 do, & qua mente, & consilio iniunxerint. Postquam ve-
 ro ad manus ventum, commune sit spectaculum, & quasi
 trutina suspendat, quaecunque geruntur; & persequentes
 comitetur, & fugientes. Et modus adsit hisce omnibus, ne
 ad satietatem, neque imperite, neque iuveniliter *narret*; sed
 cum facilitate se quadam expediat, & certo quodam loco
 his constitutis, ad illa, si urgeant, transeat: tum redeat ex-
 solutus, ubi ista vocaverint, festinetque ad omnia, & quan-
 tum potest, eodem cum ipsis temporibus vestigio procedat,

πετέσθω ἀπ' Ἀρμενίας μὲν εἰς Μηδίαν, ἐκείθεν δὲ ῥο-
 ζήματι ἐνὶ, ἐς Ἰβηρίαν, εἴτα ἐς Ἰταλίαν, ὡς μηδενὸς
 51 καιροῦ ἀπολείπειτο. Μάλιστα δὲ κατόπτρῳ εἰκυῖαν
 παρασχέσθω τὴν γνώμην, ἀβόλῳ, καὶ στιλπνῷ, καὶ
 ἀκριβεῖ τὸ κέντρον καὶ ὅποιās ἀν δέξεται τὰς μορφὰς
 τῶν ἔργων, τοιαῦτα καὶ δεικνύτω αὐτὰ, διάστροφον δὲ,
 ἢ παράχρουν, ἢ ἑτερόσχημον, μηδέν οὐ γὰρ ὥσπερ τοῖς
 ῥήτορσι γράφουσιν, ἀλλὰ τὰ μὲν λεχθυσόμενά ἐστι,
 καὶ εἰρήσεται· πέπρακται γὰρ ἤδη. δεῖ δὲ τάξαι, καὶ
 εἰπεῖν αὐτά· ὥστε, οὐ τί εἴπωσι ζητητέον αὐτοῖς, ἀλλ'
 ὅπως εἴπωσιν. ὅλως δὲ, νομιστέον τὸν ἱστορίαν συγγρά-
 φοντα, Φειδία ἢ Πραξιτέλει χρῆναι εἰκέναι, ἢ Ἀλκα-
 μένει, ἢ τῷ ἄλλῳ ἐκείνων. οὐδὲ γὰρ οὐδ' ἐκείνοι χρυσόν,
 ἢ ἄργυρον, ἢ ἐλέφαντα, ἢ τὴν ἄλλην ὕλην ἐποιοῦν· ἀλλ'
 ἢ μὲν ὑπῆρχε, καὶ προὔποβέβλητο, Ἡλείων, ἢ Ἀθη-
 ναίων, ἢ Ἀργείων πεπορισμένων· οἱ δὲ ἐπλάττον μόνον,

transvoletque ab Armenia quidem in Mediam, inde vero
 stridentibus velut alis in Iberiam, inde in Italiam, ut nul-
 lum non tempus consequatur. Maxime vero speculo simi-
 lem praebeat animum, nihil turbido, & splendido, & cen-
 tri exacti: qualesque acceperit operum species, tales etiam
 illas ostendat; perversum vero, aut alieni coloris, aut fi-
 gurae diversae, nihil. Neque enim ut eloquentiae magistris
 scribunt *historici*: sed dicenda *praesto* sunt, & dicentur *omni-*
no; iam enim facta sunt. Oportet autem ordinare illa atque
 dicere. Itaque non quid dicant, quaerendum eis est, sed
 quomodo dicant. In universum vero putandum est, histo-
 riae scriptorem Phidiae aut Praxiteli similem esse debere,
 aut Alcameni, aut cuidam alii ex eo numero. Neque enim
 illi aurum, aut argentum, aut ebur, aut aliam materiam
 faciebant: verum illa quidem aderat, & subiecta illis erat,
 Eliensibus, aut Atheniensibus, aut Argivis suppeditantibus:

καὶ ἔπριον τὸν ἐλέφαντα, καὶ ἔξεν, καὶ ἐκόλλων, καὶ ἐρρύθμιζον, καὶ ἐπήνθιζον τῷ χρυσῷ. καὶ τοῦτο ἦν ἡ τέχνη αὐτῶν, ἐς δέον οἰκονομήσασθαι τὴν ὕλην. τοιοῦτο δὴ τοι καὶ τὸ τοῦ συγγραφέως ἔργον, εἰς καλὸν διαβέσθαι τὰ πεπραγμένα, καὶ εἰς δύναμιν ἐναργέστατα ἐπιδείξαι αὐτά. καὶ ὅταν τις ἀκροώμενος οἴηται, μετὰ ταῦτα ὁρᾶν τὰ λεγόμενα, καὶ μετὰ τοῦτο ἐπαινῇ, τότε δὴ τότε ἀπληκρίβωται, καὶ τὸν οἰκεῖον ἐπαινον ἀπέιληφε τὸ ἔργον τῷ τῆς ἱστορίας Φειδία. Πάντων δὲ ἤδη παρε- 52 σκευασμένων, καὶ ἀπροοιμιάστον μὲν ποτε ποιήσεται τὴν ἀρχὴν, ὅταν μὴ πάνυ κατεπέιγῃ τὸ πρᾶγμα, προδικησασθαι τι ἐν τῷ προοιμίῳ· δυνάμει δὲ καὶ τότε φροίμῳ χρήσεται, τῷ ἀποσαφῶντι περὶ τῶν λεκτέων. Ὅπότεν δὲ καὶ φροιμιάζεται, ἀπὸ δυοῖν μόνοιν ἄρζεται, 53

14 (Οπίταν) Ἔργα γὰρ τοῦ προοιμίου τρία ταῦτα. τὸ προσεχὴν καὶ εὐμάθειαν καὶ εὐνοίαν ἀπεργάσασθαι. ὅτι τὰ δύο πρῶτον ὅτι ἀπὸ τῶν ἀκρατῶν, εὐμάθεια καὶ εὐνοία. τὸ μὲν οὖν τὸν ῥητορα ἀφελήσει ἢ εὐνοία, ἢ εὐμαθῶς δεῖξιντο [οἱ ἀνθρώποι] τοὺς λόγους αὐτοῦ. καὶ ἡ

εὐμάθεια δὲ πρὸς τῶν ἀκρατῶν ἐστίν. ἐκείνους γὰρ οὐκ οἶσιν τοῦτο ὥσπερ καὶ ἡ προσοχή· ὃ μάλιστα μεγαλυνεῖται ῥητορὸς, εἰς οὗτος καὶ τὰ σμικρὰ μεγάλα δεῖξει, καὶ ἀσπερί διέλατι τοὺς ἀκρατὰς ἐλεῖν. κατὰ δὲ δεύτερον λόγον καὶ ἡ εὐμάθεια τὴν τοῦ ῥητορος

at ipsi formabant tantum, & secabant ebur, poliebantque, & conglutinabant, & concinnabant, & auri velut florem inducebant: eaque ipsa illorum ars erat, materiam, prout opus erat, disponere. Tale igitur etiam opus historici, cum ornatu disponere res gestas, & quam potest lucidissime eas demonstrare. Et ubi, qui audit, postea putat se vidisse ea, quae dicuntur, & postea laudat, tunc sane tunc elaboratum accurate, & propriam sibi laudem consecutum est opus historico nostro Phidiae. Omnibus autem iam paratis, & sine prooemio nonnunquam incipiet, cum res ipsa non valde postulat praestruī quidquam in prooemio. Vim quidem ipsam prooemii tum quoque adhibebit, quod ea, quae dicenda sunt, declarat. Cum vero utetur prooemio, a duobus

οὐχ ὥσπερ οἱ ῥήτορες ἀπὸ τριῶν, ἀλλὰ τὸ τῆς εὐνοίας
 παρῆς, προσοχὴν ἢ εὐμάθειαν εὐπορίσει τοῖς ἀκούουσι.
 προσέξουσιν μὲν γὰρ αὐτῷ, ἣν δείξῃ ὡς περὶ μεγάλων, ἢ
 ἀναγκαίων, ἢ οἰκείων, ἢ χρησίμων ἔρεϊ. εὐμαθὴ δὲ καὶ
 σαφεῖ τὰ ὕστερα ποιήσει, τὰς αἰτίας προεκτιθέμενος,
 54 καὶ περιορίζων τὰ κεφάλαια τῶν γεγενημένων. Τοιού-
 τοις προομιῖοις οἱ ἄριστοι τῶν συγγραφέων ἐχρήσαντο
 Ἡρόδοτος μὲν, ὡς μὴ τὰ γενόμενα ἐξίτηλα τῷ χρόνῳ
 γίνηται, μεγάλα καὶ θαυμαστὰ ὄντα, καὶ ταῦτα,
 νίκας Ἑλληνικὰς δηλοῦντα, καὶ ἥττας βαρβαρικὰς.
 Θουκυδίδης δὲ, μέγαν τε καὶ αὐτὸς ἐλπίσας ἔσεσθαι,
 καὶ ἀξιολογώτατον, καὶ μείζω τῶν προγεγενημένων,
 ἐκείνον τὸν πόλεμον καὶ γὰρ παθήματα ἐν αὐτῷ με-
 55 γάλα ξυνέβη γενέσθαι. Μέγα δὲ τὸ προοίμιον ἀνάλο-
 γον τοῖς πράγμασιν, ἢ μηχανώμενον, ἢ βραχυνόμενον

ἐν ταῖς χειρὶς γινώσκονται. ἐπ' ἀφελίαν
 μῖντοι καὶ αὐτὰ τῶν ἀκρατῶν. ὥστε
 τριῶν ὄντων, μόνῃ ἡ εὐνοία τοῦ ῥήτορα
 ἀφελήσει, τὰ δὲ λοιπὰ ὅς τοις

ἀκρατῶν. διὰ καὶ ἐν ταῖς ἱστορίαις
 ἐκλείπει, ὅτι μὴ ἑαυτῷ τότε ὁ ῥή-
 τωρ, ἀλλὰ τοῖς ἀκραταῖς ἐργάζε-
 ται. M.

tantum exordietur, non ut oratores a tribus, sed omisso il-
 lo, quod ad benevolentiam pertinet, attentionem ac docili-
 tatem in auditoribus parabit. Attendent illi, si ostenderit,
 se de magnis, aut necessariis, aut domesticis, aut utilibus
 dicturum: docilem autem, & ea, quae sequuntur, dilucida
 reddet, exponendis ante causis, & praefiniendis rerum ge-
 starum quibusdam capitibus. Talibus prooemiis optimi hi-
 storiorum usi sunt: Herodotus quidem, ne res gestae ipso
 tempore evanescant, magnae cum sint atque admirabiles, eaeque
 Graecas victorias indicent, & cludes barbarorum; Thucydides
 autem, magnum & ipse futurum ratus & memoria dignissimum,
 & maius prioribus, illud bellum; etenim calamitates quoque ma-
 gnas in illo contigisse. Magnum vero prooemium, pro rerum
 ipsarum portione productum aut correptum. Concinnus

εὐαφὲς δὲ καὶ εὐάγωγος ἔστω ἡ ἐπὶ τὴν διήγησιν μετά-
 βασις. ἅπαν γὰρ ἀτεχνῶς τὸ λοιπὸν σῶμα τῆς ιστο-
 ρίας, διήγησις μακρὰ ἔστιν ὥστε ταῖς τῆς διηγήσεως
 ἀρεταῖς κατακεκοσμήσθω, λείως τε καὶ ὁμαλῶς προϊ-
 οῦσα, καὶ αὐτῇ ὁμοίως, ὥστε μὴ προὔχῃν, μήτε κοι-
 λαίνεσθαι. ἔπειτα τὸ σαφές ἐπανθείτω τῇ λέξει, ὡς
 ἔφην, μεμηχανημένον καὶ τῇ συμπεριπλοκῇ τῶν πραγ-
 μάτων. ἀπόλυτα γὰρ καὶ ἐντελῆ πάντα ποιήσει, καὶ τὸ
 πρῶτον ἐξεργασάμενος, ἐπάξει τὸ δεύτερον ἐχόμενον αὐ-
 τοῦ, καὶ ἀλύσεως τρόπῳ συνηρμοσμένον, ὡς μὴ διακε-
 κόφθαι, μηδὲ διηγήσεις πολλὰς εἶναι, ἀλλήλαις πα-
 ρακειμένας, ἀλλ' αἰετὶ τὸ πρῶτον τῷ δευτέρῳ, μὴ γει-
 τνίαν μόνον, ἀλλὰ καὶ κοινωνεῖν, καὶ ἀνακεκράσθαι
 κατὰ τὰ ἅκρα. Τάχος ἐπὶ πᾶσι χρήσιμον, καὶ μά- 56
 λιστα εἰ μὴ ἀπορία τῶν λεκτέων εἴη· καὶ τοῦτο πορίζε-
 σθαι χρὴ μὴ τοσοῦτον ἀπὸ τῶν ὀνομάτων ἢ ῥημάτων,
 ὅσον ἀπὸ τῶν πραγμάτων. λέγω δὲ εἰ παραβέοις μὲν τὰ

porro & sequax fit transitus ad narrationem. Nam omne
 prorsus reliquum corpus historiae narratio longa est. Ita-
 que virtutibus narrationis ornata fit, mollique & acquabili
 vestigio procedat, & undique sibi similis similiter, ut ne-
 que emineat quidquam, neque recedat. Deinde perspicui-
 tas efflorescat in dictione, quae perficiatur etiam, ut dixi,
 rerum inter se complexu. Nempe absoluta omnia & con-
 summata faciet, & primo perfecto secundum illi cohaerens
 inducet, & catenae instar coagmentatum, ut nusquam in-
 tercidatur, neque multae sint narrationes altera alteri ad-
 iectae, sed semper prius posteriori non vicinum modo sit,
 sed continuum, & extremis suis permixtum. Celeritas utilis
 in omnibus, & maxime si non sit dicendorum penuria: ea-
 que paranda non tantum a nominibus aut verbis, quan-
 tum ab ipsis rebus: hoc autem dico, si percurras parva &

μικρὰ καὶ ἦττον ἀναγκαῖα, λέγοις δ' ἱκανῶς τὰ με-
γάλα· μᾶλλον δὲ καὶ παραλείπτεον πολλά. οὐδὲ γὰρ
ἦν ἐστίας τοὺς Φίλους, καὶ πάντα ἢ παρεσκευασμένα,
διὰ τοῦτο ἐν μέσοις τοῖς πέμμασι, καὶ τοῖς ὀρνέοις, καὶ
λοπάσι τοσαύταις, καὶ συσὶν ἀγρίοις, καὶ λαγαοῖς,
καὶ ὑπογαστρίοις, καὶ σαπέροῃν εἰδήσεις, καὶ ἔτνος, εἴ
τι καὶ κείνο παρεσκεύαστο· ἀμελήσεις δὲ τῶν εὐτελεστέ-
57 ρων. Μάλιστα δὲ σωφρονητέον ἐν ταῖς τῶν ὀρῶν, ἢ τει-
χῶν, ἢ ποταμῶν ἐρμηνείαις, ὥς μὴ δύναμιν λόγων ἀπει-
ροκάλως παρεπιδείκνυσθαι δοκοῖς, καὶ τὸ σαυτοῦ ὁρᾶν,
παρεῖς τὴν ἱστορίαν, ἀλλ' ὀλίγον προσαιψάμενος, τοῦ
χρησίου καὶ σαφοῦς ἕνεκα, μεταβῆσθαι, ἐκφυγὼν τὸν
ἔξον τὸν ἐν τῷ πράγματι, καὶ τὴν τοιαύτην ἅπασαν λι-
χνεῖαν, οἷον ὁρᾷς τι καὶ Ὅμηρος ὡς μεγαλόφρων ποιεῖ.
καί τοι ποιητὴς ὢν, παραβῇ τὸν Τάνταλον, καὶ τὸν Ἰξίο-
να, καὶ Τίτυον, καὶ τοὺς ἄλλους. εἰ δὲ Παρθένιος, ἢ

3 Λοπάσι) Λοπάς τὸ βρῶμα καὶ
ἡ περιχειμένη ἔξωθεν τοῦ κομίου λε-
πίς, ὥς τις φασί. Σὺ δὲ μέμνησο

Ἀριστοφάνους λέγοντος, ὅξυς δὲ
πάσα καὶ λοπάδιον καὶ χύτρα χαλ-
κῇ γέγονει. V.

minus necessaria, satis autem dicas de magnis. Quin multa etiam omittenda. Neque enim si quando convivio accipis amicos, paratis omnibus, propterea inter media bellaria, & aviculas, & tot patinas, & apros, & lepores, & sumina, faperdam quoque appones, & fabam, si qua etiam parata sit; verum viliora negliges. Maxime vero sobrie ver-
fandum est in montium, aut moenium, aut fluminum de-
scriptionibus, ne imperite ac perverse vim dicendi osten-
tare videaris, & omissa historia tuum negotium agere: sed
ubi leviter utilitatis perspicuitatisque causa attigeris, transi-
to, viscumque *veluti* illius rei, illasque omnes delicias effu-
gito. Quale quiddam ipse, vides, ut magnanimus Home-
rus faciat. Quantumvis poeta sit, transcurrit Tantalum, &
Ixionem, & Tityum, & reliquos. Si vero Parthenius, aut

Εὐφορίων, ἡ Καλλίμαχος ἔλεγε, πόσοις ἂν οἶε ἔπεσε
 τὸ ὕδωρ ἄχρι πρὸς τὸ χεῖλος τοῦ Ταντάλου ἤγαγεν; εἴ-
 τα πόσοις ἂν Ἰξίωνα ἐκύλισε; μᾶλλον δὲ ὁ Θουκυδίδης.
 αὐτὸς, ὀλίγα τῷ τοιούτῳ εἶδει τοῦ λόγου χρησάμενος,
 σκέψαι ὅπως εὐθὺς ἀφίσταται, ἡ μηχανήμα ἐρμηνεύ-
 σας, ἡ πολιορκίας χρῆμα δηλώσας ἀναγκαῖον καὶ
 χρειῶδες ὄν, ἡ ἐτι πόλεων σχῆμα, ἡ Συρακουσίων λι-
 μένα. ὅταν μὲν γὰρ τὸν λοιμὸν διηγῇται, καὶ μακρὸς
 εἶναι δοκῇ, αὐτὰ τὰ πράγματα ἐννόησον· εἴη γὰρ οὕτω
 τὸ τάχος, καὶ ὡς Φεύγοντος ὅμως ἐπιλαμβάνεται αὐ-
 τοῦ τὰ γεγενημένα, πολλὰ ὄντα. Ἦν δέ ποτε καὶ λό- 58
 γους ἐροῦντά τινα δεῖσθαι εἰσάγειν, μάλιστα μὲν ἐοικότα
 τῷ προσώπῳ, καὶ τῷ πράγματι οἰκεῖα λεγέσθω·
 ἔπειτα, ὡς σαφέστατα καὶ ταῦτα· πλὴν ἐφέται σοι
 τότε καὶ ῥητορεῦσαι, καὶ ἐπιδείξαι τὴν τῶν λόγων δει-
 νότητα. Ἐπαινοὶ μὲν γὰρ ἢ ψόγοι, πάνυ πεφεισμένοι, 59

Euphorion, aut Callimachus dixisset, quot, putas, ver-
 bus aquam ad labra usque Tantali perduxisset? deinde quot
aliis circumegisset Ixionem? Potius vero Thucydides ipse,
 parce hac orationis forma usus, vide, quam celeriter defi-
 stat, ubi vel machinationem aliquam declaravit, aut obsi-
 dionis formam explicavit, necessariam licet & utilem, aut
 Epipolarum formam, aut Syracusiorum portum. Cum enim
 pestilentiam describit, & longus esse videtur, at tu res ipas
 cogita: sic enim celeritatem intelliges, & ut fugientem *velut*
 tamen facta, multa quidem illa retineant ac reprehendant.
 Si quando vero etiam verba facientem aliquem inducere
 oportebit; maxime quidem personae convenientia, & pro-
 pria negotio dicantur, deinde quam dilucidissime haec quo-
 que. Quin tum etiam permissum tibi est rhetoricari, & vim
 dicendi ostendere. Laudes quidem aut vituperationes omni-

καὶ περιεσκεμμένοι, καὶ ἀσυκοφάντητοι, καὶ μετὰ ἀπο-
 δείξεων, καὶ ταχεῖς, καὶ μὴ ἄκαairoi, ἐπεὶ ἔξω τοῦ δι-
 καστηρίου ἐκείνοί εἰσι. καὶ τὴν αὐτὴν Θεοπόμπῃ αἰτίαν
 ἔξεις, Φιλαπεχθημόνως κατηγοροῦντι τῶν πλείστων,
 καὶ διατριβὴν ποιουμένῳ τὸ πρᾶγμα, ὡς κατηγορεῖν
 60 μᾶλλον ἢ ἱστορεῖν τὰ πεπραγμένα. Καὶ μὴν καὶ μῦθος
 εἴ τις παρεμπέσῃ, λεκτέος μὲν, οὐ μὴν πιστωτέος πάν-
 τως, ἀλλ' ἐν μέσῳ φετέος τοῖς ὅπως ἂν ἐθέλωσιν, εἰ-
 κάσουσι περὶ αὐτοῦ. σὺ δ' ἀκίνδυνος, καὶ πρὸς οὐδέτερον
 61 ἐπὶ ῥρεπέστερος. Τὸ δ' ὅλον, ἐκείνου μοι μέμνησο, (πολ-
 λάκις τὸ αὐτὸ ἐρῶ) καὶ μὴ πρὸς τὸ παρὸν μόνον ὀρῶν
 γράφε, ὡς οἱ νῦν ἐπαινέσωνταί σε, καὶ τιμήσωσιν, ἀλ-
 λά τοῦ σύμπαντος αἰῶνος ἐστοχασμένος, πρὸς τοὺς ἔπει-
 τα μᾶλλον σύγγραφε, καὶ παρ' ἐκείνων ἀπαίτει τὸν
 μισθὸν τῆς γραφῆς, ὡς λέγεται καὶ περὶ σοῦ, ἐκείνος
 μέντοι ἐλεύθερος ἀνὴρ ἦν, καὶ παρρησίας μεστός, οὐδὲν

no moderatae, & circumspectae, & a calumnia remotae
 sunt, & cum demonstratione coniunctae, & celeres [bre-
 ves,] nec intempestivae. Alioquin extra tribunal sunt,
 idemque, quod Theopompus, crimen sustinebis, qui inimi-
 citiarum quodam studio plerosque accuset, in eoque ne-
 gotio diu moretur, ut accuset potius, quam quae facta sunt
 enarret. Si etiam fabula ex transverso incidat, dicenda qui-
 dem, non tamen omnino asseveranda, sed relinquenda in
 medio, ut, prout quisque voluerit, de ea existimet: tu vero
 tutus, ac in neutram partem propensus. In universum au-
 tem, illud mihi memento, (saepius idem dicam) & non ad
 praesens modo spectans scribito, ut qui nunc sunt homi-
 nes te laudent, & in honore habeant, sed ad omnis aevi
 memoriam quasi collineans, his potius scribe, qui post erunt,
 & ab illis scriptionis mercedem reposce, ut de te etiam di-
 catur, *Ille tamen liber fuit, & dicendi fiducia plenus. Nihil ne-*

οὐδὲ κολακευτικὸν, οὐδὲ δουλοπρεπὲς, ἀλλ' ἀλήθεια ἐπὶ
 πᾶσι. τοῦτ' εἰ σωφρονεῖ τις, ὑπὲρ πάσας τὰς νῦν ἐλπί- 62
 δας θείτο ἂν, οὕτως ὀλιγοχρονίους οὖσας. Ὁρᾷς τὸν Κνί-
 διον ἐκεῖνον ἀρχιτέκτονα, οἷον ἐποίησεν; οἰκοδομήσας γὰρ
 τὸν ἐπὶ τῇ Φάρῳ πύργον, μέγιστον καὶ κάλλιστον ἔρ-
 γων ἀπάντων, ὥς πυρσεύοιτο ἀπ' αὐτοῦ τοῖς ναυτιλλο-
 μένοις, ἐπὶ πολὺ τῆς θαλάττης, καὶ μὴ καταφέροιντο
 εἰς τὴν Παραίτονίαν, παγχάλεπον, ὥς Φασιν, οὔσαν,
 καὶ ἄφυκτον, εἴ τις ἐμπέσοι εἰς τὰ ἔρματα. οἰκοδομή-
 σας οὖν τὸ ἔργον, ἐνδοθεν μὲν κατὰ τῶν λίθων τὸ αὐτοῦ
 ὄνομα ἐπέγραψεν, ἐπιχρίσας δὲ τιτάνῳ, καὶ ἐπικαλύ-
 ψας, ἐπέγραψε τοῦνομα τοῦ τότε βασιλεύοντος, εἰδὼς
 ὅπερ καὶ ἐγένετο, πάνυ ὀλίγου χρόνου συνεκπεσούμενα
 μὲν τῷ χρίσματι τὰ γράμματα, ἐκφανήσασθαι δὲ,
 ΣΩΣΤΡΑΤΟΣ ΔΕΞΙΦΑΝΟΥΣ Κνίδιος, Θεοῖς σωτῆρσιν
 ὑπὲρ τῶν πλωιζομένων. οὕτως οὐδ' ἐκεῖνος ἐς τὸν τότε

que adulatorium, neque servile, sed veritas in omnibus. Hoc, si
 quis sapiat, super omnes huius vitae spes, quae parvi adeo
 temporis sunt, posuerit. Videſne tu Cnidium illum archi-
 tectum, quale quid fecerit? Cum enim aedificasset illam in
 Pharo turrim, maximum omnium operum pulcherrimum-
 que, ut inde signum igne accenso tolleretur navigantibus
 longe in mari, ne in Paraetoniā deferrentur, difficillimam,
 ut aiunt, & unde effugere non posset, si quis incidisset in
 scopulosa illa loca. Opere igitur exaedificato, intus quidem
 in ipsis faxis suum nomen inscripsit. Inducta vero calce cum
 texisset, *ipsi testorio* inscripsit nomen regis, qui tum erat;
 qui sciret, quod etiam contigit, parvo admodum interiecto
 tempore futurum, ut cum testorio exciderent literae, in
 conspectum vero prodiret *Sostratus Dexiphantis Cnidius, Diis*
servatoribus, pro his, qui fluctu iactantur. Ita neque ille ad tem-

καίρων, οὐδὲ τὸν αὐτοῦ βίον τὸν ὀλίγον ἑώρα, ἀλλ' εἰς
 τὸν νῦν, καὶ τὸν αἰεὶ, ἄχρις ἂν ἐστήκῃ ὁ πύργος, καὶ
 63 μένῃ αὐτοῦ ἡ τέχνη. Χρὴ τοίνυν καὶ τὴν ἱστορίαν οὕτω
 γράφεσθαι σὺν τῷ ἀληθεῖ μᾶλλον πρὸς τὴν μέλλου-
 σαν ἐλπίδα, ἢ περ σὺν κολακείᾳ πρὸς τὸ ἥδυν τοῖς νῦν
 ἐπαινουμένοις. οὗτός σοι κανὼν καὶ στάθμη ἱστορίας δι-
 καίας. καὶ εἰ μὲν σταθμήσονται τινες αὐτῇ, εὖ ἂν ἔχοι,
 καὶ εἰς δέον ἡμῶν γέγραπται· εἰ δὲ μὴ, κεκύλισται ὁ
 πῖθος ἐν Κρανείῳ.

pus quod tum erat, neque ad suam vitam, brevem illam
 oppido, respexit, sed in hoc, quod nunc est, quodque futu-
 rum omni aevo, quamdiu turris steterit, ipsiusque man-
 serit artificium. Oportet igitur historiam quoque eo modo
 scribi cum veri studio potius ad spem futuram, quam cum
 adulatione, ad suavitatem ex praesenti laude capiendam. Illa
 tibi regula & perpendiculum verae historiae, quo si qui di-
 rigi se patiantur, bene habuerit, & recte nobis processerit
 scriptio: sin minus, at dolium volutum est in Craneo.

ΑΛΗΘΟΥΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ ΛΟΓΟΣ ΠΡΩΤΟΣ.

ὩΣΠΕΡ τοῖς ἀθλητικοῖς καὶ περὶ τὴν τῶν σωμάτων ἱ
ἐπιμέλειαν ἡσκημένοις, οὐ τῆς εὐεξίας μόνον, οὐδὲ τῶν
γυμνασίων φροντίς ἐστίν, ἀλλὰ καὶ τῆς κατὰ καιρὸν
γιγνομένης ἀνέσεως, μέρος γοῦν τῆς ἀσκήσεως τὸ μέγι-
στον αὐτὴν ὑπολαμβάνουσιν· οὕτω δὲ καὶ τοῖς περὶ λό-
γους ἐσπουδακόσιν ἡγοῦμαι προσήκειν μετὰ τὴν πολ-
λὴν τῶν σπουδαιοτέρων ἀνάγνωσιν, ἀνεῖναι τε τὴν διά-
νοιαν, καὶ πρὸς τὸν ἔπειτα κάματον ἀκμαιοτέρων παρα-
σκευάζειν. Γένοιτο δ' ἂν ἐμμελὲς ἡ ἀνάπαυσις αὐτοῖς, 2
εἰ τοῖς τοιοῦτοῖς τῶν ἀναγνωσμάτων ὁμιλοῖεν, ἢ μὴ μόνον
ἐκ τοῦ ἀστέιου τε καὶ χαρίεντος ψυχὴν παρέξει τὴν ψυχ-
αγωγίαν, ἀλλὰ τινὰ καὶ θεωρίαν οὐκ ἄμουςον ἐπι-

1 ΑΛΗΘΙΝΩΝ ΔΙΗΓΗΜΑ-
ΤΩΝ. Inscript. Scholiast.

11 Ἀνάγνωσις) Γραι. ἡ ἀνά-
παυσις. G.

9 Ἀνείναι) Γραι. ἀνίται. G.

VERAE HISTORIAE LIBER PRIMUS.

QUEMADMODUM athleticis, & his, qui circa corporis cu-
ram exercentur, non habitus modo boni, neque exercita-
tionum cura est, sed opportuna etiam remissionis, quippe
quam partem exercitationis vel maximam arbitrentur: ita
etiam his, qui studium in literis posuerunt, convenire ar-
bitror, ut post multam severiorem lectionem remittant co-
gitationem, & ad futuros labores alacriorem reddant. Con-
veniens autem illis requies contingat, si in iis legendis ver-
sentur, quae non nudam modo ex urbanitate & venustate
delectationem praebeant, sed cognitionem etiam non in-

δείξεται, οἷόν τι καὶ περὶ τῶνδὲ τῶν συγγραμμάτων Φρονήσειν ὑπολαμβάνω. οὐ γὰρ μόνον τὸ ξένον τῆς ὑποθέσεως, οὐδὲ τὸ χαρίεν τῆς προαιρέσεως ἐπαγωγὸν ἔσται αὐτοῖς, οὐδ' ὅτι ψεύσματα ποικίλα, πιθανῶς τε καὶ ἐναλῆθως ἐξηγητόχαμεν, ἀλλ' ὅτι καὶ τῶν ιστορουμένων ἕκαστον οὐκ ἀκωμωδῆτως πρὸς τινὰς ἤνικται τῶν παλαιῶν ποιητῶν τε, καὶ συγγραφέων, καὶ φιλοσόφων, πολλὰ τεράστια καὶ μυθώδη συγγεγραφότων· οὐς καὶ ὀνομαστὶ ἀν' ἔγραφον, εἰ μὴ καὶ αὐτῷ σοι ἐκ τῆς ἀναγνώσεως φαίνεσθαι ἔμελλε. Κτησίας ὁ Κτησιόχου, ὁ Κνίδιος, συνέγραψε περὶ τῆς Ἰνδῶν χώρας, καὶ τῶν παρ' αὐτοῖς, ἀ μῆτε αὐτὸς εἶδε, μῆτε ἄλλου εἰπόντος ἤκουσεν. ἔγραψε δὲ καὶ Ἰαμβοῦλος περὶ τῶν ἐν τῇ μεγάλῃ θαλάττῃ, πολλὰ παράδοξα· γινώριμον μὲν ἅπασιν τὸ ψεῦδος πλασάμενος, οὐκ ἀτερπῆ δ' ὅμως συνθεῖς τὴν ὑπόθεσιν. πολλοὶ δὲ καὶ ἄλλοι τὰ αὐτὰ τούτοις προελό-

eruditam suppeditent, quale quid etiam de hisce libellis uidentur *letores*, futurum existimo. Neque enim sola argumenti peregrinitas, neque quod in ipso consilio venustum est, ipsos alliciet, neque quod mendacia varia probabili & verisimili oratione protulimus, sed etiam quod eorum, quae narrantur, unumquodque non sine comica quadam hilaritate respectum occultum habent ad quosdam veterum poetarum, & historicorum, & philosophorum, qui portentosa multa & fabulosa conscripserunt, quos nominatim scripsissem, nisi futurum esset, ut tibi ipsi inter legendum appareant. Scripsit Cresias Ctesiochi filius Cnidius de Indorum regione, & his, quae ibi sunt, quae neque vidit ipse, neque alio dicente audivit. Scripsit autem Iambulus etiam de magni maris rebus multa admirabilia, manifestum quidem omnibus mendacium fingens, non indelectabile tamen componens argumentum. Multi vero alii etiam eodem instituto

μενοι, συνέγραψαν, ὡς δὴ τινες ἑαυτῶν πλάνας τε, καὶ ἀποδημίας, θηρίων τε μεγέθη ἱστοροῦντες, καὶ ἀνθρώπων ὁμώτητας, καὶ βίων καινότητας. ἀρχηγὸς δὲ αὐτοῖς καὶ διδάσκαλος τῆς τοιαύτης βωμολοχίας, ὁ τοῦ Ὀμήρου Ὀδυσσεύς, τοῖς περὶ τὸν Ἀλκίνοον διηγούμενος, ἀνέμων τε δουλείαν, καὶ μονοφθάλμους, καὶ ὠμοφάγους, καὶ ἀγρίους τινὰς ἀνθρώπους· ἐτι δὲ πολυκέφαλα ζῶα, καὶ τὰς ὑπὸ Φαρμάκων τῶν ἑταίρων μεταβολὰς, οἷα πολλὰ ἐκεῖνος πρὸς ἰδιώτας τοὺς Φαίακας ἐτερατεύσατο. Τούτοις οὖν ἐντυχὼν ἅπασι τοῦ ψεύσασθαι μὲν, 4 οὐ σφόδρα τοὺς ἀνδρας ἐμεμφάμεν, ὅρων ἤδη σύνηβες ὄν τοῦτο καὶ τοῖς Φιλοσοφῇν ὑπισχυμένοις. ἐκεῖνο δ' αὐτῶν ἐθαύμασα, εἰ ἐνόμισαν λήσειν οὐκ ἀληθῆ συγγράφοντες. διόπερ καὶ αὐτὸς ὑπὸ κενοδοξίας ἀπολιπεῖν τι σπουδάσας τοῖς μεθ' ἡμᾶς, ἵνα μὴ μόνος ἄμοιρος ᾖ τῆς

II (Ὅρων ἢ οὐ) Ταῦτα εἰς Πλά- λιστα δὲ ἐν τῷ δεκάτῳ τῆς πολι-
 τανα ἀποτείνεται πολλαχοῦ μὲν τείας, τὰ περὶ τῶν ἐν ἔδῳ διεξιόν-
 καὶ ἀλλαχοῦ μυθολογούμενα, μά- τα. V.

scripsere velut suos quosdam errores, & peregrinationes, ubi bestiarum magnitudines enarrant, & hominum crudelitates, & novas victus rationes. Dux autem illis & magister eius scurrilitatis, Homericus ille Ulysses, enarrans Alcinoο, ventorum servitia, & coclites, crudivorosque, & silvestres quosdam homines; ad haec multorum capitum animalia, & versos in animalia medicamentis quibusdam socios, quod genus multa ille ad imperitos Phaeaces prodigiose enarravit. In hos igitur cum incidissem, omnes, mendaciorum causa non valde reprehendi homines, qui viderem, olim solemne hoc esse his etiam, qui philosophiam promitterent: at illud miratus sum, si putarunt, fieri posse ut lateat, se non vera scripsisse. Quare & ego, cum gloriolae quodam studio impulsus ipse quoque relinquere aliquid vellem posteris, ne solus expers essem illius fingendi

ἐν τῷ μυθολογεῖν ἐλευθερίας, ἐπεὶ μὴδὲν ἀληθὲς ἱστορεῖν εἶχον, (οὐδὲν γὰρ ἐπεπόνθειν ἀξιόλογον) ἐπὶ τὸ ψεῦδος ἐτραπόμην, πολλῶν τῶν ἄλλων εὐγνωμονέστερον. καὶ ἐν γὰρ δὴ τοῦτο ἀληθεύων λέγω, ὅτι ψεύδομαι, οὕτω δ' ἂν μοι δοκῶ καὶ τὴν παρὰ τῶν ἄλλων κατηγορίαν ἐκφυγεῖν, αὐτὸς ὁμολογῶν μὴδὲν ἀληθὲς λέγειν. γράφω τοίνυν περὶ ὧν μὴτ' εἶδον, μὴτ' ἔπαθον, μῆτε παρ' ἄλλων ἐπυθόμην· ἔτι δὲ μὴδὲ ὅλως ὄντων, μὴδὲ τὴν ἀρχὴν γενέσθαι δυναμένων. διὸ δὲ τοὺς ἐντυγχάνοντας μὴδαμῶς πιστεῦειν αὐτοῖς. Ὀρμηθεῖς γάρ ποτε ἀπὸ Ἡρακλείων στηλῶν, καὶ ἀφ' ἑς τὸν ἐσπέριον Ὠκεανὸν, οὐρίῳ ἀνέμῳ τὸν πλοῦν ἐποιούμην. αἰτία δέ μοι τῆς ἀποδημίας, καὶ ὑπόθεσις, ἡ τῆς διανοίας περιεργία, καὶ πραγμάτων καινῶν ἐπιθυμία, καὶ τὸ βούλεσθαι μαθεῖν ὅ, τι τὸ τέλος ἐστὶ τοῦ Ὠκεανοῦ, καὶ τίνες αἱ πέραν κατοικοῦντες ἄνθρωποι. τούτου γέ τοι ἕνεκα, πάμπολλα μὲν σιτία

libertatis, quando veri nihil narrare poteram, cui nihil dignum dictu usu venerit, ad mendacium conversus sum, multo aliorum mendaciis rationabilius: quandoquidem vel unum hoc certe verum dico, me mentiri. Ita autem mihi videor etiam crimen circa reliqua effugere, qui ipse veri nihil me dicere fatear. Scribo igitur, de quibus neque vidi, neque expertus sum, neque audiivi ab aliis; ad haec, quae neque sunt, neque fieri omnino possunt. Nullo modo igitur fidem adhibere illis par est, si qui lectores mihi contigerint. Iam solvens aliquando de columnis Herculis, & in Occidentalem Oceanum delatus, secundo vento navigabam. Causa mihi peregrinationis & institutum mentis quaedam inanis sedulitas, novarumque rerum cupido, & quod discere vellem, quis finis esset Oceani, quique in diverso illius litore habitarent homines. Huius igitur rei causa, magnam vim ciborum, & aquae quod fatis esset im-

ἐνεβαλόμην, ἱκανὸν δὲ καὶ ὕδωρ ἐνεβέμην, πεντήκοντα δὲ τῶν ἡλικιωτῶν προσεποιησάμην, τὴν αὐτὴν ἐμοὶ γνώμην ἔχοντας· ἔτι δὲ καὶ ὅπλων πολὺ τι πλῆθος παρεσκευασάμην, καὶ κυβερνήτην τὸν ἄριστον μισθῷ μεγάλῳ πείσας, παρέλαβον, καὶ τὴν ναῦν, (ἄκατος δὲ ἦν) ὡς πρὸς μέγαν καὶ βίαιον πλοῦν ἐκρατυνάμην. Ἡμέραν μὲν οὖν 6 καὶ νύκτα οὐρίῳ αἰέμῳ πλέοντες, ἔτι τῆς γῆς ὑποφανομένης, οὐ σφόδρα βιαίως ἀνηγόμεθα· τῇ ἐπιούσῃ δὲ ἅμα ἡλίῳ ἀνισχοντι, ὃ, τε ἄνεμος ἐπεδίδου, καὶ τὸ κύμα ἠϋξάνετο, καὶ ζόφος ἐπεγίγνετο, καὶ οὐκ ἔτ' οὐδὲ στεῖλαι τὴν ὁδὸν δύνατὸν ἦν. ἐπιτρέψαντες οὖν τῷ πνεύματι, καὶ παραδόντες αὐτοὺς, ἐχειμαζόμεθα ἡμέρας ἐννέα, καὶ ἐβδομήκοντα, τῇ ὀγδοηκοστῇ δὲ, ἄφνω ἐκλάμψαντος ἡλίου, καθορῶμεν οὐ πόρρω νῆσον ὑψηλὴν, καὶ δασεῖαν, οὐ τραχεῖ περιηχουμένην τῷ κύματι· καὶ

14 Καθορῶμεν -- νῆσον) Τὰ μὲν πρὸς ῥαστότητα καὶ εὐημερίαν τείνοντα εἴτε ἐγγυρότητα εὐθύμια, εἴτε καὶ καθυπνιζόντων ἐνύπνια, κινεῖ μακάριαν οἱ παλαιοὶ κατιφύμιαν.

ταυτὴ δὲ πάντῃ (log. τὰ νῦν τί) καλίσσμεν, Λουκιανὲ, πολλὰ καὶ μακρὰν ἐπερχόμενα ταλαιπώριαν καὶ ψυχῆς αἰσιν; ἢ λοιπὴν δικαιοῦ καλεῖν αὐτὰ κινεῖ κακοδαίμονιαν. G.

posueram. Porro aequalium quinquaginta mihi adiunxeram, qui consilium idem haberent: ad haec armorum magnam vim paraveram, gubernatoremque optimum magna mercede inductum adsciveram: ac navim, erat autem acatium, ut ad magnam violentamque navigationem, firmaveram. Igitur diem quidem unum ac noctem secundo vento navigantes, adhuc apparente aliquantum tellure, non admodum violenter provecti sumus. Ast postridie eius diei, cum sole oriente, & ventus increbuit, & fluctus auctus est, & caligo ingruit, & neque velum iam contrahi potuit. Vento igitur cum concessissemus, nosque tradidissemus, tempestate undeoctoginta dies iactati sumus: octogesimo vero subito cum sol illucesceret, videmus non procul insulam eminentem atque silvestrem, non aspero fluctu cir-

γὰρ ἤδη τὸ πολὺ τῆς ζάλης κατεπαύετο. προσχόντες οὖν, καὶ ἀποβάντες, ὥς ἂν ἐκ μακρᾶς τάλαιπωρίας πολὺν μὲν ἐπὶ τῆς γῆς χρόνον ἐκείμεθα. διαναστάντες δὲ ὅμως, ἀπεκρίναμεν ἡμῶν αὐτῶν τριάκοντα μὲν Φύλακας τῆς νεῶς παραμένειν, εἴκοσι δὲ σὺν ἐμοὶ ἀνελθεῖν ἐπὶ κατα-
 7 σκοπῇ τῶν ἐν τῇ νήσῳ. Προελθόντες δὲ ὅσον σταδίους τρεῖς ἀπὸ τῆς θαλάττης δι' ὕλης, ὁρῶμεν τινα στήλην χαλκοῦ πεπονημένην, Ἑλληνικοῖς γράμμασι καταγεγραμμένην, ἀμυδροῖς δὲ, καὶ ἐκτετριμμένοις, λέγουσαν· Ἀχρί τούτων Ἡρακλῆς καὶ Διόνυσος ἀΦίκοντο. ἦν δὲ καὶ ἔχρη δύο πλησίον ἐπὶ πέτρας, τὸ μὲν, πλεθριαῖον, τὸ δ' ἔλαττον, ἐμοὶ δοκεῖν τὸ μὲν, τοῦ Διονύσου τὸ μικρότερον, θά-
 τερον δὲ, Ἡρακλέους. προσκυνήσαντες οὖν, προήειμεν. οὐπω δὲ πολὺ παρήειμεν, καὶ ἐφισταμεθα ποταμῷ οἶνον ῥέοντι ὁμοιοτάτῳ μάλιστα οἷός περ ὁ Χιῶς ἐστίν. ἀΦθονον δὲ ἦν τὸ ρεῦμα, καὶ πολὺ, ὥστε ἐνιαχοῦ καὶ

cumsonantem. Etenim maior tempestatis pars refederat. Ap-
 pulsi igitur & egressi, ut a longa aerumna, longo quidem
 tempore humi iacuimus. Sed surgentes tamen, delegimus e
 nobis ipsis triginta, qui custodes navis manerent, viginti
 autem, qui mecum interiora, ad explorandum insulae sta-
 tum, peterent. Progressi vero per silvam stadia circiter a
 mari tria, videmus columnam ex aere factam Graecis in-
 scriptam literis, obscuris autem & exesis, in hanc sententiam:
Huc usque Hercules & Bacchus pervenere. Erant autem vesti-
 gia duo prope in petra, alterum iugeri magnitudine, alte-
 rum vero minus. Ut mihi videbatur, Bacchi erat minus il-
 lud, alterum vero Herculis. Adoratis igitur *Dii*s, progre-
 dimur. Nondum autem multum progressi eramus, cum ad-
 stamus fluvio, qui simillimus omnino esset vinum fluenti,
 maxime quale Chium est. Flumen erat copiosum & mul-
 tum, ut quibusdam locis etiam posset navigari. Subiit ergo

πασίπορον εἶναι δύνασθαι. ἐπῆει οὖν ἡμῶν πολὺ μᾶλλον πιστεύειν τῷ ἐπὶ τῆς στήλης ἐπιγράμματι, ὁρῶσι τὰ σημεῖα τῆς Διονύσου ἐπιδημίας. δόξαν δέ μοι καὶ ὅθεν ἀρχεται ὁ ποταμὸς καταμαθεῖν, ἀνῆειν παρὰ τὸ ρεῦμα· καὶ πηγὴν μὲν σὺδεμίαν εὔρον αὐτοῦ, πολλὰς δὲ καὶ μεγάλας ἀμπέλους, πλήρεις βοτρυῶν, παρὰ δὲ τὴν ρίζαν ἐκάστης, ἀνέρρει σταγῶν οἴνου διαυγούς, ἀφ' ὧν ἐγίνετο ὁ ποταμὸς. ἦν δὲ καὶ ἰχθύς ἐν αὐτῷ πολλοὺς ἰδεῖν, οἶνω μάλιστα καὶ τὴν χροῖαν καὶ τὴν γέυσιν προσεικότας. ἡμεῖς γοῦν ἀγρεύσαντες αὐτῶν τινὰς, καὶ ἐμφάγοντες, ἐμεθύσθημεν· ἀμέλει καὶ ἀνατεμόντες αὐτοὺς, εὐρίσκομεν τρυγὸς μεστούς. ὕστερον μέντοι ἐπιπονήσαντες τοὺς ἄλλους ἰχθύς, τοὺς ἀπὸ τοῦ ὕδατος, παραμιγνύντες, ἐκεράννυμεν τὸ σφοδρὸν τῆς οἰνοφαγίας. Τότε δὲ τὸν 8 ποταμὸν περάσαντες, ἥ διαβατὸς ἦν, εὔρομεν ἀμπέλων χρῆμα τεράστιον· τὸ μὲν γὰρ ἀπὸ τῆς γῆς, ὁ στέλεχος αὐτὸς εὐερῆς καὶ παχύς· τὸ δ' ἄνω, γυναῖκες ἦσαν,

tanto magis credere inscriptioni columnae, cum signa praesentiae Bacchi videremus. Cum autem mihi placeret discere, unde oriretur fluvius, adverso itinere iuxta profluentem petrexi. Ac fontem quidem illius nullum reperi, sed multas & magnas vites, uvarum plenas. Ad radicem vero uniuscuiusque guttatim fluebat vinum liquidum, unde colligebatur fluvius. Erat autem pisces quoque in eo videre multos, vino, quantum ad colorem & gustum, similes. Nos enim captos eorum aliquot cum devorassimus, inebriati sumus: quin & resectos invenimus faece ac vinaceis plenos. Deinde vero illud commenti sumus, ut aliis de aqua piscibus admixtis temperaremus, quod in vinoso cibo nimium erat. Tum traiecto flumine, ubi vadofum est, prodigiosum vitium genus invenimus. Quod enim terrae continens est, truncus ipse viridis & crassus: superius autem

ὅσον ἐκ τῶν λαγόνων, ἅπαντ' ἔχουσαι τέλεια. τοιαύτην παρ' ἡμῖν τὴν Δάφνην γράφουσιν ἄρτι τοῦ Ἀπόλλωνος καταλαμβάνοντος, ἀποδενδρουμένην. ἀπὸ δὲ τῶν δακτύλων ἄκρων ἐξεύοντο αὐταῖς οἱ κλάδοι, καὶ μεστοὶ ἦσαν βοτρυῶν. καὶ μὴν καὶ τὰς κεφαλὰς ἐκόμων ἔλιξί τε, καὶ φύλλοις, καὶ βότρυσι. προσελθόντας δὲ ἡμᾶς ἡσπάζοντό τε καὶ ἐδέξιζόντο, αἱ μὲν Λύδιον, αἱ δὲ Ἰνδικὴν, αἱ πλεῖσται δὲ τὴν Ἑλλάδα ὦνὴν προϊέμεναι. καὶ ἐφίλουν δὲ ἡμᾶς τοῖς στόμασιν· ὁ δὲ Φιληγείας, αὐτίκα ἐμέθυε, καὶ παράσχορος ἦν. δρέπεσθαι μέντοι οὐ παρεῖχον τοῦ καρποῦ; ἀλλὰ ἤλγουν, καὶ ἐβόων, ἀποσπώμενοι· αἱ δὲ καὶ μίγνυσθαι ἡμῖν ἐπεθύμουν. καὶ δύο τινὲς τῶν ἐταίρων πλησιάσαντες αὐταῖς, οὐκ ἔτ' ἀπελύοντο, ἀλλ' ἐκ τῶν αἰδοίων ἐδέδεντο· συνεύοντο γὰρ, καὶ συνερρίζεοντο. καὶ ἤδη αὐτοῖς κλάδοι ἦσαν οἱ δακτυλοὶ, καὶ ταῖς ἔλιξι περιπλεκόμενοι, ὅσον οὐδέπω καὶ αὐτοὶ καρ-

12 Καὶ δύο τινὲς) Εἰς Ὅμηρον Ὀδυσσεὺς ἐταίρους ταῦτα μυθοποιήσας. V.

mulieres erant, ab ilibus inde membra omnia perfecta habentes: talem apud nos Daphnen pingunt, Apolline iam iam comprehendente in arborem mutatam. Summis autem digitis enascebantur illis palmites pleni uvarum. Verum capita etiam pro coma claviculas habebant, & folia & uvas. Ceterum accedentes nos salutabant & prensabant, vocem partim Lydiam, partim Indicam, Graecam vero pleraeque emittentes. Sed nos etiam osculabantur: at is, quem osculo contigissent, inebriatus statim incerto vestigio oberrabat. Vindemiare tamen de fructu suo non praebebant, sed prae dolore exclamabant, eo detracto. Quaedam etiam misceri nobis cupiebant: ac duo quidam sociorum congressi illis, dissolvi non amplius potuere devincti genitalibus. Coaluerunt nempe illis, & ipsis radicibus permixti sunt: iamque palmites, qui modo digiti fuerant, & claviculis implexi,

ποφορήσειν ἔμελλον. Καταλιπόντες δ' αὐτοὺς, ἐπὶ ναῦν 9
 ἐξεύγομεν, καὶ τοῖς ἀπολειφθεῖσι διηγούμεθα ἐλθόν-
 τες, τὰ τε ἄλλα, καὶ τῶν ἐταίρων τὴν συμπλοκὴν, καὶ
 τὴν ἀμπελομίζιν. καὶ λαβόντες ἀμφορέας τινάς, καὶ
 ὑδρευσάμενοί τε ἅμα, καὶ ἐκ τοῦ ποταμοῦ οἰνισάμενοι,
 καὶ αὐτοῦ πλησίον αὐλισάμενοι, ἔωθεν ἀτήχθημεν οὐ
 σφόδρα βιαίῳ πνεύματι. περὶ μεσημβρίαν δέ, οὐκ ἔτι
 τῆς νῆσου Φαινομένης, ἄφ' ὧν τυφῶν ἐπιγενόμενος, καὶ
 περιδιήσας τὴν ναῦν, καὶ μετεωρίσας, οἷον ἐπὶ σταδίους
 τρισχιλίους, οὐκ ἔτι καθῆκεν εἰς τὸ πέλαγος, ἀλλ' ἄνω
 μετέωρον ἐξηρτημένην ἄνεμος ἐμπροσθὼν τοῖς ἰστίοις, ἔφερε
 κολπώσας τὴν ὁδόν. Ἐπταὶ δὲ ἡμέρας, καὶ τὰς ἴσας 10
 νύκτας ἀεροδρομήσαντες, ὁγδόῃ καθορῶμεν γῆν τινα με-
 γάλην ἐν τῷ αἰέρι, καθάπερ νῆσον λαμπράν, καὶ σφαι-
 ροειδῇ, καὶ φωτὶ μεγάλῳ καταλαμπομένην· προσεν-
 εχθόντες δ' αὐτῇ, καὶ ὀρμισάμενοι, ἀπέβημεν. ἐπισκο-

9 Σταδίους τρισχ.) Ἦσαν στα- cem ἐπιφύκειαν, quam nullibi re-
 δίους τριακοσίους τρισχιλίους. G. perio. Nec quid tibi voluerit,
 (Referebatur in Coll. G. ad vo- assequor. Solan.

iam iam fructum & ipsi laturo videbantur. Nos autem reli-
 ctis illis ad navim fugere, & his, qui remanserant, narrare
 tum reliqua, tum illam sociorum complexionem & com-
 mixtionem cum vitibus. Tum sumtis aliquot amphoris aqua-
 ti cum essemus, vinumque petiissemus de fluvio, atque in
 ipsa illa vicinia pernoctassemus, mane vento non nimis ve-
 hementi solvimus. Circa meridiem, cum iam disparuisset in-
 sula, subito ingruens turbo circumactam vertigine navim
 ad tria millia stadiorum sustulit, nec demisit iterum in ma-
 re, sed supra in aëre suspensam ventus in vela irruens, ea-
 que sinuans, abstulit. Septem dies & noctes totidem per
 aëra vecti, octavo terram videmus magnam in aëre, in-
 sulae instar, splendidam, globosam, & multa luce illustra-
 tam. Delati ad illam, atque appulsi, exscendimus; explora-

πάντες δὲ τὴν χώραν, εὐρίσκωμεν οἰκουμένην τε, καὶ γεωργουμένην· ἡμέρας μὲν οὖν, οὐδὲν αὐτόθεν καθεωρώμεν· νυκτὸς δ' ἐπιγενομένης, ἐφαίνοντο ἡμῖν καὶ ἄλλαι νῆσοι πλησίον, αἱ μὲν μείζους, αἱ δὲ, μικρότεραι, πυρὶ τὴν χροάν προσεοικυῖαι· καὶ ἄλλη δὲ τις γῆ κάτω, καὶ πόλεις ἐν αὐτῇ καὶ ποταμούς· ἔχουσα, καὶ πελάγη, καὶ ὕλας, καὶ ὄρη. ταύτην οὖν τὴν καθ' ἡμᾶς οἰκουμένην εἰκά-
 11 ζομεν. Δόξαν δὲ ἡμῖν καὶ ἔτι πορρωτέρω προελθεῖν, ξυνελήφθημεν τοῖς Ἱππογύποις παρ' αὐτοῖς καλουμένοις, ἀπαντήσαντες. οἱ δ' Ἱππόγυποι οὗτοί εἰσιν ἄνδρες ἐπὶ γυπῶν μεγάλων ὀχούμενοι, καὶ καθάπερ ἵπποις τοῖς ὀρνέοις χρώμενοι· μεγάλοι γὰρ οἱ γυπες, καὶ ὡς ἐπὶ παν τρικέφαλοι. μάθοι δ' ἂν τις τὸ μέγεθος αὐτῶν ἐν τεύθει· καὶ γὰρ μεγάλης φορτίδος ἱστοῦ, ἕκαστον τῶν πτερῶν μακρότερον καὶ παχύτερον φέρουσι. τούτοις οὖν τοῖς Ἱππογύποις προστέτακται περιπετομένοις τὴν γῆν, εἴ τις εὐρεθείη ξένος, ἄγειν ὡς τὸν βασιλέα· καὶ δὴ καὶ

taque regione, habitari eam colique invenimus. Ac interdiu quidem nihil inde videmus: superveniente vero nocte, aliae in conspectum nobis veniunt in propinquo insulae, maiores, minores, colore igneo: alia autem infra terra, & urbes in se fluminaque habens, & maria, & silvas, & montes. Hanc igitur nostram esse, coniecimus. Cum vero placuisset nobis ultra progredi, comprehensi sumus ab his, qui Hippogypi [*Equivultures*] apud illos vocantur, in quos incideramus. Sunt autem Hippogypi viri magnis vulturibus vestiti, iisque avibus utentes velut equis. Magni enim illi vultures, & ut plurimum tricipites: magnitudinem eorum inde discat aliquis, quod pennam unamquamque onerariae magnae navis malo maiorem crassioremque habent. His igitur Hippogypis iniunctum est, uti circumvolantes terram, si quis peregrinus inveniatur, deducant ad regem. Itaque nos

ἡμᾶς ξυλλαβόντες, ἄγουσιν ὡς αὐτόν. ὁ δὲ θεασάμε-
νος, καὶ ἀπὸ τῆς στολῆς εἰκάσας, Ἕλληνες ἄρα, ἔφη,
ὕμεῖς, ὧ ἕξῃ; συμψησάντων δὲ ἡμῶν, πῶς οὖν ἀφίκε-
σθε, ἔφη, τοσούτον αἶερα διελθόντες; καὶ ἡμεῖς τὸ πᾶν
αὐτῷ διηγούμεθα· καὶ ὃς ἀρξάμενος τὰ καθ' ἑαυτόν, ἡμῖν
διεξήκει, ὡς καὶ αὐτὸς ἄνθρωπος ὢν, τοῦνομα Ἐνδυμίων,
ἀπὸ τῆς ἡμετέρας γῆς καθεύδων, ἀναρπασθεῖη ποτὲ,
καὶ ἀφικόμενος, βασιλεύσειε τῆς χώρας. εἶναι δὲ τὴν
γῆν ἐκείνην ἔλεγε, τὴν ἡμῖν κάτω θαινομένην Σελήνην.
ἀλλὰ θάρρειν τε παρεκλεύετο, καὶ μηδένα κίνδυνον
ὑφορᾶσθαι· πάντα γὰρ ἡμῖν παρέσσεσθαι ὢν δεόμεθα.
Ἦν δὲ καὶ κατορθώσω, ἔφη, τὸν πόλεμον, ὃν ἐκθέρω 12
νῦν πρὸς τοὺς τὸν ἥλιον κατοικοῦντας, ἀπάντων εὐδαι-
μονέστατα παρ' ἐμοὶ καταβιώσετε. καὶ ἡμεῖς ἠρόμεθα
τίνες τε εἶεν οἱ πολέμοι, καὶ τὴν αἰτίαν τῆς διαφορᾶς·
ὁ δὲ, Φαίθων, φησὶν, ὁ τῶν ἐν τῷ ἡλίῳ κατοικούντων
βασιλεὺς, (οἰκεῖται γὰρ δὴ καίκεϊνος ὥσπερ καὶ ἡ Σε-

quoque comprehensos ad eum deducunt. Ille vero, conspe-
ctis nobis coniectura ex habitu ducta, *Graeci ergo, inquit, vos
estis, hospites? Fatentibus nobis, Quomodo igitur, inquit, huc
venitis, tanto superato aëre?* Et nos, quidquid erat, illi narra-
mus. Atque ille exorsus suas nobis res enarrat, *ut ipse quo-
que, homo qui esset, Endymion nomine, de nostra terra inter ipsum
somnia sursum quondam abreptus esset, & huc delatus regioni
imperitet. Esse autem terram illam dicebat eam, quae infra nobis
Luna videatur. Sed bono nos animo esse iussit, & periculum su-
spicari nullum: praesto quippe nobis futura, quibus opus esset,
omnia. Si vero, inquit, bellum feliciter confecero, quod iam So-
lis incolis infero, felicissimam apud me vitam vivetis. Interro-
gantibus nobis, quinam hostes essent, & quae dissidiorum causa?*
ille *Phaëthon, inquit, rex eorum, qui Solem incolunt (habita-
tur enim ille quoque non minus, quam Luna) diu iam bellum ad-*

- λήνη) πολὺν ἤδη πρὸς ἡμᾶς πολεμεῖ χρόνον. ἤρξατο δὲ ἐξ αἰτίας τοιαύτης· Τῶν ἐν τῇ ἀρχῇ τῇ ἐμῇ ποτε τοὺς ἀπορωτάτους συναγαγὼν, ἐβουλήθη ἀποικίαν ἐς τὸν ἑωσφόρον στεῖλαι, ὄντα ἔρημον, καὶ ὑπὸ μηδενὸς κατοικούμενον· ὁ τοίνυν Φαέθων φθονήσας, ἐκάλυψε τὴν ἀποικίαν, κατὰ μέσον τὸν πόρον ὑπαντήσας ἐπὶ τῶν Ἴππομυρμήκων. τότε μὲν οὖν νικηθέντες (οὐ γὰρ ἤμεν ἀντίπαλοι τῇ παρασκευῇ) ἀνεχωρήσαμεν. νῦν δὲ, βούλομαι αὖθις ἐξενεγκεῖν τὸν πόλεμον, καὶ παραγγεῖλαι τὴν ἀποικίαν. ἢν οὖν ἐθέλητε, κοινωνήσατέ μοι τοῦ στόλου, γῦπας δὲ ὑμῖν ἐγὼ παρέξω τῶν βασιλικῶν ἓνα ἐκάστω, καὶ τὴν ἄλλην ὅπλισιν. αὖριον δὲ ποιησόμεθα τὴν ἐξόδον. οὕτως, ἔφη ἐγὼ, γιγνέσθω, ἐπειδὴ σοι δοκεῖ.
- 13 Τότε μὲν οὖν παρ' αὐτῷ ἐστιαθέντες, ἐμείναμεν· ἔωθεν δὲ διαναστάντες, ἐτασσόμεθα· καὶ γὰρ οἱ σκοποὶ πλησίον εἶναι ἐσήμαινον τοὺς πολεμίους. τὸ μὲν οὖν πλῆθος τῆς στρατιᾶς, δέκα μυριάδες ἐγένοντο, ἀνευ τῶν σκευοφόρων, καὶ τῶν μηχανοποιῶν, καὶ τῶν πεζῶν, καὶ τῶν
- versus nos gerit. Coepit autem ex causa tali. Collectis aliquando tenuissimis imperii mei, coloniam mittere in Luciferum statui, desertum, & inhabitatum a nemine. At Phaethon prope invidia prohibuit coloniam, in media se via obiciens nobis in Hippomyrmecibus [Equiformicis.] Igitur tum quidem superati discessimus; neque enim apparatu pares eramus. Iam vero denuo inferre bellum volo, & coloniam deducere. Quod si ergo volueritis, in partem expeditionis meae venite. Vultures autem vobis ego praebebo de regis singulos, & armaturam reliquam. Ceterum crastino die egrediemur. Ita fiat, inquam ego, quandoquidem tibi sic videtur. Ac tum quidem in convivio ipsius mansimus. Postridie eius diei vero mane surgentes, in aciem processimus, cum prope esse hostem significarent speculatores. Numerus exercitus fuere centum millia, praeter calones, & machinarios, & pedites,*

ξένων συμμάχων. τούτων δὲ ὀκτακισμύριοι μὲν ἦσαν οἱ Ἰππόγυπτοι, δισμύριοι δὲ, οἱ ἐπὶ τῶν λαχανοπτέρων. ὄρνεον δὲ καὶ τοῦτό ἐστι μέγιστον, ἀντὶ τῶν πτερῶν λαχάνοις πάντῃ λάσιον· τὰ δ' ὠκύπτερα ἔχει, θριδακίνοις φύλλοις μάλιστα προσεικότα. ἐπὶ δὲ τούτων, οἱ Κεγχροβόλοι τετάχατο, καὶ οἱ Σκοροδομάχοι. ἦλθον δὲ καὶ ἀπὸ τῆς ἄρκτου σύμμαχοι, τρισμύριοι μὲν Ψυλλοτοξόται, πεντακισμύριοι δὲ Ἀνεμοδρόμοι. τούτων δὲ, οἱ μὲν Ψυλλοτοξόται, ἐπὶ ψυλλῶν μεγάλων ἱππάζονται, ὅθεν καὶ τὴν προσηγορίαν ἔχουσι· μέγεθος δὲ τῶν ψυλλῶν, ὅσων δώδεκα ἐλέφαντες. οἱ δ' Ἀνεμοδρόμοι, πεζοὶ μὲν εἰσι, φέρονται δ' ἐν τῷ ἀέρι ἀνευ τῶν πτερῶν· ὁ δὲ τρόπος τῆς φορᾶς τοῖόςδε. χιτῶνας ποδήρεις ὑπεζωσμένοι, κολπώσαντες αὐτοὺς τῷ ἀνέμῳ, καθάπερ ἰστία, φέρονται ὥσπερ τὰ σκάφη· τὰ πολλὰ δ' οἱ τοιοῦτοι ἐν ταῖς μάχαῖς πελτασταί· εἰσιν. ἐλέγοντο δὲ καὶ ἀπὸ τῶν

& auxilia peregrina: nempe octuaginta millia Hippogyporum, & viginti millia, qui Lachanopteris [*oleripennibus*] vehuntur. Est illa avis maxima, pro pennis undique infutoleribus, alas habens lactucae foliis maxime similes. Iuxta hos collocati in acie erant Cenchroboli [*isculatores milii*] & Scorodomachi [*alliis pugnantes*]. Venerant etiam de septemtrione auxiliares, trigefies mille Pphylloroxotae [*pulicifagitarum*], quinquagies mille autem Anemodromi [*venticurfiores*]. Horum autem isti magnis in pulcibus equitant, unde etiam nomen habent: magnitudo singulorum pulicum, quanta duodecim elephantorum: Anemodromi pedires illi quidem, sed sine alis in aëre feruntur. Ratio progressionis talis. Togas calares substringunt, easque vento velorum instar sinuandas cum permiscere, navigiorum more feruntur. Plerumque hi in proeliis peltastae sunt. Dicebantur vero etiam de stel-

- ὑπὲρ τὴν Καππαδοκίαν ἀστέρων ἦξεν, Στρουθοβάλανοι μὲν ἑπτακισμύριοι, Ἱππογέρανοι δὲ πεντακισχίλιοι. τοὺς ἐγὼ οὐκ ἐθεασάμην, οὐ γὰρ ἀΐκοντο. διόπερ οὐδὲ γράψαι αὐτῶν τὰς φύσεις ἐτόλμησα· τεράστια γὰρ
- 14 καὶ ἄπιστα περὶ αὐτῶν ἐλέγετο. Αὕτη μὲν τοῦ Ἐνδυμίωνος ἡ δύναμις. σκευὴ δὲ πάντων ἡ αὐτὴ· κράνη μὲν ἀπὸ τῶν κυάμων· μεγάλοι γὰρ παρ' αὐτοῖς οἱ κύαμοι καὶ καρτεροί· θώρακες δὲ Φολιδωτοὶ πάντες θέρμιοι· τὰ γὰρ λέπη τῶν θέρμων συρράπτοντες, ποιοῦνται θώρακας· ἄρρηκτον δ' ἐκεῖ γίγνεται τοῦ θέρμου τὸ λέπος, ὥσπερ κέρας· ἀσπίδες δὲ καὶ ξίφη, οἷα τὰ Ἑλληνικά.
- 15 Ἐπεὶ δὲ καιρὸς ἦν, ἐτάξαντο ὧδε· τὸ μὲν δεξιὸν κέρας εἶχον οἱ Ἱππόγυποι, καὶ ὁ βασιλεὺς τοὺς ἀρίστους περὶ αὐτὸν ἔχων· καὶ ἡμεῖς ἐν τούτοις ἤμεν· τὸ δ' εὐώνυμον οἱ Λαχανόπτεροι· τὸ μέσον δὲ, οἱ σύμμαχοι, ὡς ἕκαστοι· τὸ δὲ πεζόν, ἦσαν μὲν ἀμφὶ τὰς ἑξακισχιλίας μυριά-

lis Cappadociae imminentibus venturi, Struthobalanorum [passeriglandium] septuaginta millia, Hippogieranorumque [equigrium] millia quinque. Hos ego non vidi: neque enim venerunt. Ideo neque naturas illorum ausus sum scribere: prodigiosa enim & incredibilia de illis dicebantur. Atque hae Endymionis copiae. Ceterum arma omnium eadem. Galeae de fabis: magnae enim apud illos fabae ac robustae. Loricae squamatae omnes de lupinis: lupinorum nempe pelliculis confutis loricas sibi faciunt. Impenetrabilis enim ibi nascitur lupini pellicula, cornu instar. Clypei & gladii Graecis similes. Cum vero opportunum iam esset, aciem formabant eiusmodi. Dextrum cornu Hippogypi tenebant, & ipse rex, qui circa se habebat quosque fortissimos; in his nos quoque: sinistrum Lachanopteri: mediam aciem auxiliares, suum sibi agmen quique implentes. Peditum ad

δας· ἐτάχθησαν δὲ οὕτως. ἀράχαι παρ' αὐτοῖς πολλοὶ καὶ μεγάλοι γίνονται, πολὺ τῶν Κυκλαδῶν νήσων ἕκαστος μείζων. τούτοις προσέταξε διυφῆναι τὸν μεταξὺ τῆς Σελήνης καὶ τοῦ Ἑωσφόρου αἶρα. ὥς δὲ τάχιστα ἐξεργάσαντο, καὶ πεδῖον δ' ἐποίησαν, ἐπὶ τούτου παρ-
 ἔταξε τὸ πεζόν. ἡγεῖτο δὲ αὐτῶν Νυκτερίων ὁ Εὐδιά-
 νακτος, τρίτος αὐτός. Τῶν δὲ πολεμίων τὸ μὲν εὐώνυμον 16
 εἶχον οἱ Ἴππομύρμηκες, καὶ ἐν αὐτοῖς, ὁ Φαέθων· θη-
 ρία δὲ ἐστὶ μέγιστα, ὑπόπτερα, τοῖς παρ' ἡμῶν μύρ-
 μηξι προσεικότα, πλὴν τοῦ μεγέθους· ὁ γὰρ μέγιστος
 αὐτῶν, καὶ δίπλερος ἦν. ἐμάχοντο δὲ, οὐ μόνον οἱ ἐπ'
 αὐτῶν, ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ μάλιστα τοῖς κέρασιν· ἐλέγον-
 το δὲ οὗτοι εἶναι ἀμφὶ τὰς πέντε μυριάδας. ἐπὶ δὲ τοῦ
 δεξιοῦ αὐτῶν, ἐτάχθησαν οἱ Ἀεροκάνωπες, ὄντες καὶ οὗ-
 τοι ἀμφὶ τὰς πέντε μυριάδας, πάντες τοξόται, κώνωψι
 μεγάλοις ἐποχούμενοι· μετὰ δὲ τούτους, οἱ Ἀεροκόρα-
 ι 11 Καὶ δίπλερος ἦν) Τὸ πλείον ἔχει πόδας β'. πᾶσις ἔστ'. V.

sexagies mille millenos ita collocati. Araneae apud eos mul-
 tae magnaeque nascuntur, Cycladum insularum singulis
 singulae multo maiores. His obtexere imperavit interiectum
 Lunam inter & Phosphorum aëra. Hoc celeriter perfecto,
 paratoque sic campo, in eo instruxit pedestrem aciem,
 quam ducebat Nycterion Eudianaëtis [*Nocturnus Sereni re-
 gis*] filius, cum tertio collega. At hostium sinistrum cornu
 tenebant Hippomyrmeces, atque in illis Phaëthon. Anima-
 lia autem sunt maxima, volucra, formicis nostris similia,
 a magnitudine si discesseris: maximum enim illorum vel
 duorum iugerum erat. Pugnabant autem non sessores mo-
 do, sed & ipsa maxime, cornibus: dicebanturque esse quin-
 quaginta circiter millia. In dextro cornu collocati erant
 Aëroconopes, quinquies mille circiter & ipsi, sagittarii
 omnes magnis culicibus inequitantes. Post hos vero Aëro-

κες, ψилоί τε ὄντες καὶ πεζοί, πλὴν μάχιμοί γε καὶ οὗτοι· πόρρωθεν γὰρ ἐσφενδόνων ῥαφανίδας ὑπερμεγέθεις· καὶ ὁ βληθεὶς οὐδ' ἐπ' ὀλίγον ἀντέχειν ἐδύνατο· ἀπέθνησκε δέ, δυσσομίας τινὸς αὐτίκα τῷ τραύματι ἐπιγενομένης· ἐλέγοντο δὲ χρίειν τὰ βέλη μαλάχης ἰῶ. ἐχόμενοι δ' αὐτῶν ἐτάχθησαν οἱ Καυλομύκητες, ὀπλίται ὄντες, καὶ ἀγχεμάχοι, τὸ πλῆθος μύριοι· ἐκλήθησαν δὲ Καυλομύκητες, ὅτι ἀσπίσι μὲν μυκητίνους ἐχρῶντο, δόρασι δὲ καυλίνουσιν, ταῖς ἀπὸ τῶν ἀσπαράγων· πλησίον δὲ αὐτῶν, οἱ Κυνοβάλανοι ἔστησαν, οὓς ἔπεμψαν αὐτῶν οἱ τὸν Σείριον κατοικοῦντες, πεντακισχίλιοι, καὶ οὗτοι ἄνδρες κυνοπρόσωποι, ἐπὶ βαλάνων πτερωτῶν μαχόμενοι. ἐλέγοντο δὲ κακείνων ὑστερίζειν τῶν συμμάχων, οὓς τε ἀπὸ τοῦ Γαλαξίου μετεπέμπετο σφενδονήτας, καὶ οἱ Νεφελοκένταυροι· ἀλλ' ἐκείνοι μὲν, τῆς μάχης

11 Οἱ τὸν Σείριον κατοικοῦντες) Σείριον τὸν ἀστέρα λέγει τὸν Κύνα καλοῦμενον. Σείριον δὲ λέγουσιν αὐ-

τὸν, διὰ τὸ ἀπὸ τοῦ καύσαντος τῆς ἐπιτελῆς αὐτοῦ σισιρίνας τοὺς ἀνθρώπους. V.

coraces, levis armaturae pedites, sed pugnaces ipsi quoque . . . E longinquo enim fundis iaculabantur raphanos supra modum magnos, quibus percussus ne paulum quidem durare poterat, moriebaturque, foedo statim odore superveniente vulnere: dicebantur autem ungere tela venenosalvae. Continuo post illos stare iussi Caulomycetes [*Caulifungi*], gravis armaturae milites cominus pugnantes, decies mille: appellationem inde naeti, quod scutis quidem e fungis, hastis autem uterentur e caulibus asparagorum. Prope hos collocati Cynobalani [*Caniglandarii*], quos submiserant, qui habitant Sirium, quinquies mille. Hi caninis caputibus viri, in alatis glandibus pugnantes. Dicebantur autem de illorum quoque auxiliis quidam abesse, tum quos de Lactea via arcessiverat funditores, tum Nephelocentauri [*Nubicentauri*]. Verum illi acie iam inclinata venerunt, &

ἤδη κεκριμένης, ἀφίκοντο, ὥς μήποτε ὤφελον· οἱ σφεν-
 δοῖται δὲ, οὐδ' ὅλως παρεγένοντο. διόπερ Φασὶν αὐτοῖς
 ὕστερον ὀργισθέντα τὸν Φαέθοντα, πυρπολῆσαι τὴν χώ-
 ραν. τοιαύτη μὲν καὶ Φαέθων ἐπήει παρασκευῇ. Συμ- 17
 μίξαντες δὲ, ἐπειδὴ τὰ σημεῖα ἤρῃ, καὶ ὠγκήσαντο
 ἑκατέρων οἱ ὄνοι, (τούτοις γὰρ ἀντὶ σαλπιστῶν χρω-
 νται) ἐμάχοντο. καὶ τὸ μὲν εὐώνυμον τῶν Ἡλιωτῶν αὐ-
 τήκα ἔφυγεν, οὐδ' ἐς χεῖρας δεξιόμενον τοὺς Ἴππογύ-
 πους, καὶ ἡμεῖς εἰπόμεθα κτείνοντες· τὸ δεξιὸν δ' αὐτῶν
 ἐκράτει τοῦ ἐπὶ τῷ ἡμετέρῳ εὐωνύμου· καὶ ἐπέξῃλθον οἱ
 Ἀεροκῶνῳπες διώκοντες, ἄχρι πρὸς τοὺς πεζοὺς· ἐνταῦ-
 θα δὲ καί κείων ἐπιβοηθούντων, ἔφυγον ἐπικλινάντες,
 καὶ μάλιστα ἐπεὶ ἤσθοντο τοὺς ἐπὶ τῷ εὐωνύμῳ σφῶν
 νενικημένους. τῆς δὲ τροπῆς λαμπρᾶς γενομένης, πολλοὶ
 μὲν ζῶντες ἡλίσκοντο, πολλοὶ δὲ καὶ ἀνηροῦντο, καὶ τὰ

6 Ἐκατέρων οἱ ὄνοι) Γόης, τερα- τῶς οὐχ ὑπάρχουσιν ἐχρόντο. V.
 τολόν· οἷς οὐ παρῆσαν ὄνοι, οὐ γὰρ 12 Ἐπαυσαι ἐγκλινάντες) Γραι.
 ἐπισημῆται τοῦτο, πᾶς σαλπικταῖς ἐφυγον ἐπικλινάντες. G.

utinam nunquam venissent! funditores autem plane non ve-
 nerunt: propterea aiunt iratum deinde illis Phaëthontem,
 regionem illorum igni vastasse. Hoc quidem apparatu Phaë-
 thon inibat proelium. Cum vero commissā esset pugna, sub-
 latis signis, rudituque ab afinis utrinque edito, (his enim
 utuntur loco tubicinum) certabant. Ac sinistrum Heliota-
 rum cornu statim fugere, cum nec ad manus admisisset Hip-
 pogypos, & nos insequi caedibus: dextrum vero illorum
 cornu sinistram nostram aciem superavit, impetuque facto
 persecuti Aëroconopes ad pedites usque pervenerunt. Hic
 vero & illis subsidio venientibus, inclinata acie fugerunt,
 & maxime cum sentirent, suos in sinistro cornu victos. Cum
 effuse iam fugerent, multi quidem vivi capti sunt, multi
 vero etiam interfecti, copiosiusque tum per nubes sanguis

αἷμα ἔρρει πολὺ μὲν ἐπὶ τῶν νεφῶν, ὥστε αὐτὰ βάπτε-
σθαι, καὶ ἐρυθρὰ φαίνεσθαι, οἷα παρ' ἡμῖν δυομένου
τῷ ἡλίου φαίνονται· πολὺ δὲ καὶ εἰς τὴν γῆν κατέστα-
ζεν, ὥστε με εἰκάζειν, μὴ ἄρα τοιούτου τινὸς καὶ πάλα
ἄνω γενομένου, Ὅμηρος ὑπέλαβεν αἵματι ὕσαι τὸν
18 Δία ἐπὶ τῷ τοῦ Σαρπηδόνης θανάτῳ. Ἀναστρέψαντες
δὲ ἀπὸ τῆς διώξεως, δύο τρόπαια ἐστήσαμεν, τὸ μὲν ἐπὶ
τῶν ἀραχνίων τῆς πεζομαχίας· τὸ δὲ τῆς ἀερομαχίας,
ἐπὶ τῶν νεφῶν. ἄρτι δὲ τούτων γιγνομένων, ἠγγέλλον-
το ὑπὸ τῶν σκοπῶν οἱ Νεφελοκένταυροι προσελαύνον-
τες, οὓς ἔδει πρὸ τῆς μάχης ἐλθεῖν τῷ Φαέθοντι. καὶ δὴ
ἐφαίνοντο προσιόντες, θέαμα παραδόξοτατον, ἐξ ἵππων
πτρωτῶν καὶ ἀνθρώπων συγκεείμενοι· μέγεθος δὲ, τῶν
μὲν ἀνθρώπων, ὅσον τοῦ Ῥοδίου Κολοσσοῦ ἐξ ἡμισείας εἰς
τὸ ἄνω· τῶν δ' ἵππων, ὅσον νεῶς μεγάλης Φορτίδος. τὸ
μέντοι πλῆθος αὐτῶν οὐκ ἀνέγραψα, μή τῳ καὶ ἄπιστον

5 Ὅμηρος) Τὸ σχῆμα εἰς Ὁ- σοῦ) Τριάκοντα πηχίων, ἐξήκοι-
μηρον. ζ. τα γὰρ ἦν ὅλος ὁ Κολοσσὸς πε-

14 Ὅσον τοῦ Ῥοδίου Κολο- χίων. V.

fluxit, ut tinctae illo, rubicundae viderentur, quales apud
nos occidente sole apparent; tum stillavit in terram, adeo
quidem ut conicerem ego, numquid forte tale quid olim
apud superos factum cum esset, Homerus putaverit, san-
guine pluuisse Iovem ob mortem Sarpedonis. A persequen-
dis hostibus reversi tropaea duo statuimus: alterum de pe-
destri proelio, in araneorum tela; alterum vero pugnae in
aëre commissae, in nubibus. Commodum ista gerebantur,
cum nuntiantur a speculatoribus adventare Nephelocenta-
uri, quos ante pugnam venire Phaëthonti oportebat. Et sane
apparebat, cum accederent, admirabile inprimis spectaculum,
ex alatis equis & hominibus compositi: hominum magni-
tudo, quanta est qua superiorem partem dimidium Colossi
Rhodiorum; equorum, quanta magnae navis onerariae.
Numerum eorum non adscripsi, ne cui incredibilis vide-

δοῖν, τοσοῦτον ἦν. ἡγεῖτο δὲ αὐτῶν ὁ ἐκ τοῦ Ζωδιακοῦ τοξότης. ἐπεὶ δὲ ἤσθοντο τοὺς Φίλους νενικημένους, ἐπὶ μὲν τὸν Φαέθοντα ἔπεμπον ἀγγελίαν, αὐτῷ ἐπιέναι· αὐτοὶ δὲ διαταξάμενοι, τεταραγμένοις ἐμπίπτουσι τοῖς Σεληνίταις, ἀτακτοῖς περὶ τὴν διώξιν, καὶ τὰ λάβυρα διεσκεδασμένοις· καὶ πάντας μὲν τρέπουσιν, αὐτὸν δὲ τὸν βασιλέα καταδιώκουσι πρὸς τὴν πόλιν, καὶ τὰ πλεῖστα τῶν ὀρνέων αὐτοῦ κτείνουσιν· ἀνέσπασαν δὲ καὶ τὰ τρόπαια, καὶ κατέδραμον ἅπαν τὸ ὑπὸ τῶν ἀραχνῶν πεδίον ὑφασμένον, ἐμὲ δὲ, καὶ δύο τινὰς τῶν ἐταίρων, ἐζώγρησαν. ἤδη δὲ παρὴν καὶ ὁ Φαέθων, καὶ αὐτῷ ἄλλα τρόπαια ὑπ' ἐκείνων ἴστατο. ἡμεῖς μὲν οὖν ἀπηγόμεθα ἐς τὸν ἥλιον αὐθιμέρον, τῷ χεῖρι ὀπίσω δεβέντες ἀραχνίου ἀποκόμματι. Οἱ δὲ πολιορκεῖν μὲν οὐκ ἔγνωσαν τὴν πόλιν· ἀναστρέψαντες δὲ, τὸ μεταξὺ τοῦ αἰέρος ἀπετερίζον, ὥστε μηκέτι τὰς αὐγὰς ἀπὸ τοῦ ἡλίου πρὸς τὴν σελήνην δῆκειν. τὸ δὲ τεῖχος ἦν διπλοῦν, νεφε-

19

retur, adeo ingens erat. Dux illorum ille de Zodiaco Saggiarius. Cum vero victos amicos suos esse sensissent, Phaethontem, misso nuntio, in proelium revocarunt: ipsi vero instructa acie in Selenitas irruunt perturbatos, palantes, & in persequendis hostibus praedaque legenda dispersos. In fugam vertunt omnes, ipsumque regem ad urbem usque persequuntur, plerisque volucrum ipsius interfectis: tropaea revellunt, totumque campum ab araneis textum percurrunt: me vero & fociorum duos vivos capiunt. Iamque Phaethon adest, & rursus alia ab illis tropaea statuuntur. Nos quidem igitur eodem adhuc die ad Solem abducimur, manibus ad terga revinctis filo de araneae tela abscisso. Atque oppugnare quidem urbem non statuunt, reversi autem quod interiectum est aëris muro interposito abscederunt, ut splendor a Sole non iam pervenire ad Lu-

λωτόν ὥστε σαφὲς ἐκλείψις τῆς Σελήνης ἐγεγόνει, καὶ
 νυκτὶ διηνεκεῖ πᾶσα κατείχετο. πιεζόμενος δὲ τούτοις ὁ
 Ἐνδυμίων, πέμψας ἰκέτευσεν καβαλεῖν τὸ οἰκοδόμημα,
 καὶ μὴ σφᾶς περιορᾶν ἐν σκότῳ βιοτεύοντας· ὑπισχνεί-
 το δὲ καὶ Φόρους τελέσειν, καὶ σύμμαχος ἔσεσθαι, καὶ
 μηκέτι πολεμήσειν· καὶ ὁμήρους ἐπὶ τούτοις δοῦναι ἤβε-
 λεν. οἱ δὲ περὶ τὸν Φαέδοντα, γενομένης δις ἐκκλησίας,
 τῇ προτεραίᾳ μὲν, οὐδὲν παρέλυσαν τῆς ὀργῆς, τῇ ὕστε-
 ραίᾳ δὲ, μετέγνωσαν. καὶ ἐγένετο ἡ εἰρήνη ἐπὶ τούτοις.

- 20 Κατὰ τὰδε συνθήκας ἐποίησαντο οἱ Ἡλιῶται καὶ οἱ
 σύμμαχοι πρὸς Σεληνίτας καὶ τοὺς συμμάχους, ἐπὶ
 τῷ καταλύσσει μὲν τοὺς Ἡλιώτας τὸ διατείχισμα, καὶ
 μηκέτι εἰς τὴν Σελήνην ἐσβάλλειν, ἀποδοῦναι δὲ καὶ τοὺς
 αἰχμαλώτους, ῥητῶν ἑκάστον χρημάτων· τοὺς δὲ Σελη-
 νίτας, ἀφείναι μὲν αὐτονόμους τοὺς γε ἄλλους ἀστέρας,
 ὅπλα δὲ μὴ ἐπιφέρειν τοῖς Ἡλιώταις, συμμαχεῖν δὲ τῇ

nam posset : iam murus ille duplex erat nubibus constans.
 Itaque aperta Lunae eclipsis efficiebatur, ut perpetua no-
 cte universa tegeretur. His cum urgeretur malis Endymion,
 legatione missa supplicavit, ut demoliretur illam munitio-
 nem, nec reciperet se degentes in tenebris : promissitque tri-
 buta pendere, ac mittere auxilia, nec amplius rebellare,
 obsidesque harum rerum causa obtulit. Phaëthon autem cum
 suis concilio bis habito, priori quidem irarum nihil remi-
 sere, sed posteriore sententiam mutarunt. Convenit autem
 pax his legibus : In has condiciones foedus fecere Heliotae ipso-
 rumque socii, cum Selenitis ac sociis illorum, ut Heliotae quidem
 demoliantur munitiorem interpositam, nec amplius irruptionem in
 Lunam faciant, reddantque captivos pretio, de quo inter singulos
 convenerit. Selenitae autem uti liberas & sui iuris esse patiantur
 stellas reliquas ; neque bellum inferant Helionis, sed auxilia po-

ἀλλήλων, ἣν τις ἐπὶ Φόρον δὲ ὑποτελεῖν ἐκάστου ἔτους
τὸν βασιλέα τῶν Σεληνιτῶν τῷ βασιλεῖ τῶν Ἡλιωτῶν,
δρόσου ἀμφορέας μυρίους· καὶ ὁμήρους δὲ σφῶν αὐτῶν
δοῦναι μυρίους, τὴν δ' ἀποικίαν τὴν ἐς τὸν ἑωσφόρον, κοι-
νὴν ποιεῖσθαι, καὶ μετέχειν τῶν ἄλλων τὸν βουλούμενον.
ἐγγράψαι δὲ τὰς συνθήκας στήλῃ ἡλεκτρίνῃ, καὶ ἀνα-
στῆσαι ἐν μέσῳ τῷ ἀέρι ἐπὶ τοῖς μεθορίοις. ὤμοσαν δὲ
Ἡλιωτῶν μὲν, Πυρωνίδης καὶ Θεοίτης, καὶ Φλόγιος·
Σεληνιτῶν δὲ, Νύκτωρ, καὶ Μήνιος, καὶ Πολυλαμ-
πῆς. Τοιαύτη μὲν ἡ εἰρήνη ἐγένετο· εὐθὺς δὲ τὸ τεῖχος 21
καθηρεῖτο, καὶ ἡμᾶς τοὺς αἰχμαλώτους ἀπέδωσαν. ἐπεὶ
δὲ ἀφικόμεθα ἐς τὴν Σελήνην, ὑπηντίαζον ἡμῖν, καὶ
ἡσπάζοντο μετὰ δακρύων, οἳ τε ἑταῖροι, καὶ ὁ Ἐνδυμίων
αὐτός. καὶ ὁ μὲν, ἥξιόν μείναι τε παρ' αὐτῷ, καὶ κοινω-
νεῖν τῆς ἀποικίας, ὑποσχόμενος δώσειν πρὸς γάμον τὸν

10 Τὸ τεῖχος καθηρεῖτο) Ση-
μοῖον διὰ τὴν σύνταξιν. ὠφελεῖ γὰρ
εὐταῖς· εὐθὺς δὲ, τοῦ τεύχους καθ-
αιρεθέντος, ἡμᾶς τοὺς αἰχμαλώτους

ἀπέδωσαν· ἀλλ' ἐπειδὴ ἱστορία τὸν
προκείμενον φεύγει τὸν πλαγιασμόν
σαφηνείας χάριν. V.

*eius mittant invicem, si quis illos invadat: tributumque pendat
quotannis Heliotarum regi rex Selenitarum, toris amphoras decies
mille, eiusque rei obsides det decies mille: colonium autem in Lu-
ciferum communiter mittant, & in partem eius veniat aliorum etiam
quisquis voluerit: inscribantque foedus hoc columnae ex electro,
eamque statuunt in medio aëre, ipsisque in finibus. Iurarunt in
hoc foedus Heliotarum Pyronides [Igneus] & Therites [Aestivus]
& Phlogius [Flammeus]; Selenitarum vero Nyctor [No-
cturnus] & Menius [Menstruus] & Polylimpes [Multilucius].
Haec talis igitur pax facta est. Statimque munitio deiecta,
nosque captivos reddiderunt. Cum autem rediissemus in Lu-
nam, occurrerunt nobis & cum lacrimis complexi sunt tum
socii, tum ipse Endymion. Et hic quidem rogabat, mane-
remus apud se, & coloniae nos adscribi pateremur, polli-
citus, se nuptui daturum mihi puerum suum: mulieres enim*

ἑαυτοῦ παῖδα· γυναῖκες γὰρ οὐκ εἰσὶ παρ' αὐτοῖς. ἐγὼ δὲ οὐδαμῶς ἐπειθόμην, ἀλλ' ἤξιον ἀποπέμφθηναι κατὰ εἰς τὴν θάλατταν. ὥς δὲ ἔγνω ἀδύνατον ὄν πείθειν, ἀπο-
 22 πέμπει ἡμᾶς, ἐστίασας ἐπὶ τὰς ἡμέρας. Ἄ δ' ἐν τῷ μετα-
 ξυ διατρίβων ἐν τῇ Σελήνῃ, κατενόησα καινὰ, καὶ πα-
 ράδοξα, ταῦτα βούλομαι εἰπεῖν. Πρῶτα μὲν τὸ μὴ ἐκ
 γυναικῶν γεννᾶσθαι αὐτοὺς, ἀλλ' ἀπὸ τῶν ἀρρένων·
 γάμοις γὰρ τοῖς ἄρρεσι χρώνται, καὶ οὐδ' ὄνομα γυναι-
 κὸς ὅλως ἴσασι. μέχρι μὲν οὖν πέντε καὶ εἴκοσι ἐτῶν,
 γαμεῖται ἕκαστος, ἀπὸ δὲ τούτων, γαμεῖ αὐτός· κύουσι
 δὲ οὐκ ἐν τῇ νηδίῃ, ἀλλ' ἐν ταῖς γαστροκνημίαις· ἐπειδὴν
 γὰρ συλλάβῃ τὸ ἔμβρυον, παχύνεται ἡ κνήμη, καὶ χρό-
 νῳ ὕστερον ἀνατεμόντες, ἐξάγουσι νεκρά· ἐκθέντες δὲ αὐ-
 τὰ πρὸς τὸν ἀνέμον κεχηνότα, ζωοποιοῦσι. δοκεῖ δέ μοι
 καὶ ἐς τοὺς Ἕλληνας ἐκείθεν ἥκειν τῆς γαστροκνημίας
 τοῦνομα, ὅτι παρ' ἐκείνοις ἀντὶ γαστρος κυφορεῖ. μεῖ-

11 Ἐν ταῖς γαστροκνημίαις) Τοῦτο αἰνιττόμενος τὰ περὶ τὸν Διόνυσον
 φησί. G.

apud illos non sunt. At ego nullo modo persuaderi mihi
 passus sum, sed demitti in mare petii. Cum vero videret,
 persuaderi mihi non posse, post septem nos dierum epulas
 dimittit. Quae autem toto hoc, quo in Luna commoratus
 sum, tempore nova atque admiranda animadverterim, ea
 dicere iam volo: ac primum illud, non nasci illos ex mu-
 lieribus, sed e viris. Masculis enim nuptiis utuntur, mulie-
 risque plane nomen ignorant. Ad quinque igitur & vi-
 ginti annos nubit eorum unusquisque: ab eo inde tempore
 alium ipse ducit. Foetum gerunt non in utero, sed in furis:
 cum enim conceptus est embryo, crassescit sura: atque ali-
 quando post educunt mortuos, expositisque hianti ore ad
 ventum vitam conciliant. Viderur autem inde ad Graecos
 descendisse surae nomen, quam *surae ventrem* appellant, quod
 ea apud illos pro ventre gravida est. Sed hoc maius etiam

ξον δὲ τούτου ἄλλο διηγέσθαι. Γένος ἐστὶ παρ' αὐτοῖς ἀνθρώπων, οἱ καλούμενοι Δενδρίται· γίγνεται δὲ τὸν τρόπον τούτον. ὄρχιν ἀνθρώπου τὸν δεξιὸν ἀποτεμόντες, ἐν γῇ φυτεύουσιν, ἐκ δ' αὐτοῦ δένδρον ἀναφύεται μέγιστον, σάρκινον, οἷον Φαλλός· ἔχει δὲ καὶ κλάδους, καὶ Φύλλα· ὃ δὲ καρπὸς ἐστὶ βάλανοι πηχυαῖοι τὸ μέγεθος. ἐπειδὴν οὖν πεπανῶσι, τρυγῆσαντες αὐτὰς ἐκκολλᾶπτουσι τοὺς ἀνθρώπους. αἰδοῖα μέντοι προσθετὰ ἔχουσιν, οἱ μὲν ἐλεφάντινα, οἱ δὲ πένητες αὐτῶν, ξύλινα, καὶ διὰ τούτων ὀχεύουσι, καὶ πλησιάζουσι τοῖς γαμεταῖς αὐτῶν. Ἐπειδὴν δὲ γηράσῃ ὁ ἄνθρωπος, οὐκ ἀποθνήσκει, ἀλλ' ὥσπερ ὁ καπνὸς διαλυόμενος, ἀήρ γίγνεται. τροφὴ δὲ πᾶσιν ἡ αὐτή· ἐπειδὴν γὰρ πῦρ ἀνακαύσωσι, βατράχους ὀπτῶσιν ἐπὶ τῶν ἀνθρώπων, πολλοὶ δὲ παρ' αὐτοῖς εἰσιν ἐν τῷ ἀέρι πετόμενοι· ὀπτωμένων δὲ, περικαθεσθέντες, ὥσπερ δὴ περὶ τράπεζαν, λάπτουσι

1 Γένος ἐστὶ περὶ αὐτοῖς ἀνθρώπων) Σπαρτοῦς λεγομένου ἀπὸ σκάπτει, τοὺς ἐκ ὀρεοντείων ὑόντων ἐκφύτας. V.

16 Λάπτουσι τὸν ἀναθυμιάμενον καπνὸν) Ἡρῶδου διατύρει τὸ περὶ

Σκυθῶν αὐτῶ ἱστορούμενον περὶ τῆς βοτάνης, ἧς χαιριμένης τοῦ ἐκθυμιάμενου καπνοῦ σπάντες οἱ περικαθήμενοι Σκυθαὶ τῇ πυρρῇ, μέθυσιν ὡς ἀπὸ οἴνου λέγονται. V. (C. κάπτουσι. Nihil aliud.)

aliud enarrabo. Genus est apud illos hominum Dendritae, [Arborci] quod hunc in modum nascitur. Testiculum hominis dextrum resectum in terra deponunt. Ex illo deinde arbor enascitur maxima, carnea, phalli instar. Habet vero etiam ramos & folia. Fructus illius glandes cubitales. Has, ubi maturuere, decerpunt, hominesque inde excudunt. Pudenda habent adsciticia, eburnea alii, lignea vero pauperes, iisque coeunt, suosque nuptos subigunt. Cum consenuit homo, non moritur, sed fumi instar in aërem dissolvitur. Cibus omnibus unus est. Accenso enim igne ranas in prunis affant: sunt autem apud ipsos multae volantes in aëre. Assidentes vero circa eum, in quo affantur, focum,

τὸν ἀναθυμιάμενον καπνὸν, καὶ εὐωχοῦνται. σίτω μὲν δὴ
 τρέφονται τοιούτῳ· ποτὸν δὲ αὐτοῖς ἐστὶν ἀῆρ ἀποβλι-
 βόμενος εἰς κύλικα, καὶ ὕγρον ἀνιείς ὥσπερ δρόσον· οὐ
 μὴν ἀπουροῦσί γε, καὶ ἀφοδεύουσιν, ἀλλ' οὐδὲ τέτρη-
 νται, ἥπερ ἡμεῖς· ἀλλ' οὐδὲ τὴν συνουσίαν οἱ παῖδες ἐν
 ταῖς πυγαῖς παρέχουσιν, ἀλλ' ἐν ταῖς ἰγνύσιν, ὑπὲρ τὴν
 γαστροκνημίαν· ἐκεῖ γάρ εἰσι τέτρημένοι. καλὸς δὲ νομί-
 ζεται παρ' αὐτοῖς, ἣν που τις Φαλακρὸς καὶ ἄκομος ἦ,
 τοὺς δὲ κομήτας καὶ μυσάττονται. ἐπὶ δὲ τῶν κομητῶν
 ἀστέρων, τούναντίον, τοὺς κομήτας καλοὺς νομίζουσιν·
 ἐπεδήμουν γάρ τινες, οἱ καὶ περὶ ἐκείνων διηγούντο. καὶ
 μὴν καὶ γένεια φύουσι, μικρὸν ὑπὲρ τὰ γόνατα. καὶ
 ὄνυχας ἐν τοῖς ποσὶν οὐκ ἔχουσιν, ἀλλὰ πάντες εἰσὶ μο-
 νοδάκτυλοι. ὑπὲρ δὲ τὰς πυγὰς ἐκάστῳ αὐτῶν κράμβη
 ἐκπέφυκε μακρὰ, ὥσπερ θύρα, θάλλουσα ἐς αἰεὶ, καὶ

6 Ἰγνύαις) Ὅτι οὐ μόνον ἰγνύα γαστροκνημία δὲ λέγεται τὸ ἐξέπι-
 ῆ εὐθεία ῥέεται, ἀλλὰ καὶ ἡ ἰγνύς· σθεν τοῦ καλέμου τοῦ σκέλους.
 ἀφ' οὗ καὶ γράφεται ταῖς ἰγνύσι V.

furgentemque inde nidorem ore captantes, epulantur. Ac
 cibo quidem nutriuntur eiusmodi. Potus vero illis est ex-
 pressus aer in calicem, ubi liquidum quiddam roris instar
 dimittit. Verumtamen neque urinam emittunt, neque al-
 terius rei causa secedunt: quin neque iisdem, quibus nos,
 locis perforati sunt. Sed neque praebent, quod pueri nostri,
 amatoribus, sed supra suram poplites: ibi enim perfora-
 ti sunt. Pulcher autem apud illos habetur, si quis calvus
 & sine comis sit: comatos vero etiam abominantur. Con-
 tra ea in Cometis [stellis comatis] comatos pro pulchris ha-
 bent: peregrini enim inde quidam aderant, qui de illis etiam
 narrarent. Barbas tamen habent paulum supra genua. Un-
 gues in pedibus non habent, sed unum modo omnes ibi di-
 gitum. Supra podicem brassica unicuique enata est magna,
 caudae instar, virens semper, quae nec frangitur, si quis

ὑπτίου ἀναπίπτοντος, οὐ κατακλωμένη. Ἀπομύττονται 24
 δὲ μέλι δριμύτατον· καίπειδ' ἢ πονῶσιν, ἢ γυμνάζων-
 ται, γάλακτι πᾶν τὸ σῶμα ἰδρούσιν, ὥστε καὶ τυροῦς
 ἀπ' αὐτοῦ πήγνυσθαι, ὀλίγον τοῦ μέλιτος ἐπιστάξαν-
 τες ἔλαιον δὲ ποιοῦνται ἀπὸ τῶν κρομμύων πάνυ λιπα-
 ρόν τε, καὶ εὐῶδες, ὥσπερ μύρον. ἀμπέλους δὲ πολλὰς
 ἔχουσιν ὕδροφόρους. αἱ γὰρ ῥάγες τῶν βοτρυῶν εἰσὶν ὥσ-
 περ χάλαζα. καὶ μοι δοκεῖ, ἐπειδ' ἂν ἐμπεσῶν ἄνεμος
 διασεΐσῃ τὰς ἀμπέλους ἐκεῖνας, τότε πρὸς ἡμᾶς κατα-
 πίπτει ἡ χάλαζα, διαρραγόντων τῶν βοτρυῶν. τῇ μέντοι
 γαστρὶ, ὥσπερ πῆρα χρώνται, τιθέντες ἐν αὐτῇ ὅσων δέον-
 ται. ἀνοικτὴ γὰρ αὐτοῖς αὕτη, καὶ πάλιν κλειστὴ ἐστίν·
 ἔντερον δὲ ἐν αὐτῇ οὐδὲ ἥπαρ φαίνεται, ἢ τοῦτο μόνον,
 ὅτι δασεῖα ἔντοσθε, καὶ λάσιός ἐστιν, ὥστε καὶ τὰ
 νεογνά, ἐπειδ' ἂν ῥιγῶσιν, ἐς ταύτην ὑποδύεται. Ἐσθῆς 25
 δὲ τοῖς μὲν πλουσίοις, ὑαλίνη, μαλθακὴ τοῖς πένησι δὲ,
 χαλκὴ ὑφαντὴ πολύχαλκα γὰρ τὰ ἐκεῖ χωρία, καὶ

4 Πήγνυσθαι) Γρ. πηγνύται. G. τινῶν περὶ τῶν θαλαττίων σιλαχῶν
 12 Κλειστή ἐστιν) Εἰς τὸ ὑπὸ ἰστ:ρούμενοι διαπαίζου. V.

supinus cadat. Emungunt mel acerrimum, & cum aut la-
 borant, aut exercentur, lacte totum corpus diffluunt, adeo
 ut caseos etiam inde, exiguo instillato melle, efficiant. O-
 leum sibi parant de cepis pingue admodum & unguenti in-
 star fragrans. Vites habent multas aquae feraces, acinis uva-
 rum grandini similibus: &, ut mihi videtur, cum ventus
 ingruens illas vites commovet, tum ruptis uvis decidit apud
 nos grando. Ventre utuntur pro pera, in qua reponant,
 quibus opus est: aperiri enim ille potest, & rursus claudi.
 Intestinum autem in eo *nullum* neque hepar apparet, nisi
 hoc solum, quod hirsutus intus & villosus est, adeo ut
 etiam recens nati, cum frigent, in eum irreparent. Vestis di-
 vitibus ex vitro mollis; pauperibus textilis ex aere: aeris
 enim feraces illae regiones, tractantque illud, effusa pau-

ἐργάζονται τὸν χαλκὸν ὕδατι ὑποβρέξαντες, ὥσπερ τὰ ἔρια. περὶ μέντοι τῶν ὀφθαλμῶν, οἷους ἔχουσιν, οὐκ ὤμειναι, μὴ τις με νομίσῃ ψεύδεσθαι διὰ τὸ ἄπιστον τοῦ λόγου, ὅμως δὲ καὶ τοῦτο ἐρῶ· τοὺς ὀφθαλμοὺς περιαιρετοὺς ἔχουσι καὶ ὁ βουλόμενος, ἐξελὼν τοὺς αὐτοῦ, φυλάττει ἔστ' ἂν δεηθῇ ἰδεῖν. οὕτω δὲ ἐνθήμενος, ὁρᾷ καὶ πολλοὶ τοὺς σφετέρους ἀπολέσαντες, παρ' ἄλλων χρησάμενοι ὁρῶσιν· εἰσὶ δ' οἱ καὶ πολλοὺς ἀποβέτους ἔχουσιν, οἱ πλούσιοι. τὰ ὦτα δὲ, πλατάνων φύλλα ἐστὶν αὐτοῖς, πλὴν γε τοῖς ἀπὸ τῶν βαλάνων· ἐκεῖνοι γὰρ
 26 μόνον ξύλινα ἔχουσι. Καὶ μὴν καὶ ἄλλο θαῦμα ἐν τοῖς βασιλείοις ἐθεασάμην· κατοπτρον μέγιστον κεῖται ὑπὲρ Φρέατος, οὐ πάνυ βαθέος. ἂν μὲν οὖν εἰς τὸ Φρέαρ καταβῇ τις, ἀκούει πάντων τῶν παρ' ἡμῖν ἐν τῇ γῇ λεγόμενων· ἂν δὲ εἰς τὸ κατοπτρον ἀποβλέψῃ, πάσας μὲν πόλεις, πάντα δὲ ἔθνη ὁρᾷ, ὥσπερ ἐφεστῶς ἐκάστοις· τότε καὶ τοὺς οἰκείους ἐγὼ ἐθεασάμην, καὶ πᾶσαν τὴν

cula aqua, tanquam lanam. Verum de oculis, quales habeant, piget dicere, ne quis mentiri me putet, adeo a fide abhorret oratio. Tamen hoc etiam dicam. Habent igitur oculos exemtiles, & qui vult, exemptos suos servat, dum opus sit videre aliquid, ubi imposito sibi oculo videt: ac multi, cum suos perdidere, commodato acceptis aliorum oculis cernunt. Sunt autem divites, qui repositos servant plures. Aures ipsis sunt folia platanorum, praeterquam his, quos e glandibus nasci diximus: ligneas enim foli habent. Vidi etiam aliud in regia miraculum. Speculum impositum est maximum puteo non adeo profundo. Si quis igitur descendat in puteum, audit, quae in terra nostra dicuntur, omnia: si vero in speculum inspiciat, urbes omnes atque gentes non minus videt, quam si adstaret singulis. Tum familiares ego quoque vidi, universamque patriam. Utrum

πατρίδα· εἰ δὲ καὶ κεῖνοί με εἰώρων, οὐκ ἔτι ἔχω τὸ ἀσφα-
 λὲς εἰπεῖν. ὅστις δὲ μὴ πιστεύει ταῦτα οὕτως ἔχειν, ἂν
 ποτε καὶ αὐτὸς ἐκεῖσε ἀφίκηται, εἴσεται ὡς ἀληθὴ λέ-
 γω. Τότε δ' οὖν ἀσπασάμενοι τὸν βασιλέα, καὶ τοὺς 27.
 ἀμφ' αὐτὸν, ἐμβάντες ἀνήχθημεν· ἐμοὶ δὲ καὶ δῶρα
 ἔδωκεν ὁ Ἐνδυμίων, δύο μὲν τῶν ὑαλίνων χιτῶνων, πέντε
 δὲ χαλκοῦς, καὶ πανοπλίαν θερμίνην· ἃ πάντα ἐν τῷ
 κήτει κατέλιπον. συνέπεμπε δὲ ἡμῖν καὶ Ἱππογύπους
 χιλίους, παραπέμφοντας ἄχρι σταδίων πεντακοσίων.
 Ἐν δὲ τῷ παράπλῳ, πολλὰς μὲν καὶ ἄλλας χώρας 28
 παρημέψαμεν, προσέσχομεν δὲ καὶ τῷ ἑωσφόρῳ ἄρτι
 συνοικιζομένῳ, καὶ ἀποβάαντες, ὑδρευσάμεθα. ἐμβάν-
 τεσ δὲ εἰς τὸν Ζωδιακὸν, ἐν ἀριστερᾷ παρήειμεν τὸν ἥλιον,
 ἐν ἡμῶν τὴν γῆν παραπλέοντες· οὐ γὰρ ἀπέβημεν, καί-
 τοι πολλὰ τῶν ἐταίρων ἐπιθυμούντων, ἀλλ' ὁ ἄνεμος
 οὐκ ἐφῆκεν. ἐθεώμεθα μέντοι τὴν χώραν εὐβαλῆ τε, καὶ
 πίονα, καὶ εὐδρόν, καὶ πολλῶν ἀγαθῶν μεστήν. ἰδόντες

vero illi me quoque viderint, nondum habeo certo dicere:
 Quisquis vero non credit ita rem habere, si quando & ipse
 eo delatus fuerit, vera a me dici intelliget. Tum igitur, sa-
 lutato rege & ipsius amicis, consensa navi solvimus. De-
 dit mihi etiam dona Endymion, duas quidem togas vitreas;
 aeneas autem quinque, & de lupinis armaturam integram,
 quae in ceto reliqui omnia. Misit etiam nobiscum Hippo-
 gypos mille, qui ad quingenta nos stadia deducerent. Inter
 navigandum multas alias praetervecti terras, appulimus
 etiam Luciferae colonis nuper auctae, egressique aquatum
 sumus. Invecti deinde in Zodiacum, sinistrum solem prae-
 terivimus, proxime terram illam praeternavigantes: neque
 enim exscendimus, multum licet cupientibus fociis; sed non
 sinebat ventus. Vidimus tamen regionem virentem, pin-
 guem, irriguam, & bonis multis plenam. Sed cum viderent

29 δὲ ἡμᾶς οἱ Νεφελοκένταυροι, μισθοφοροῦντες παρὰ τῷ
 Φαέθοντι, ἐπέπησαν ἐπὶ τὴν ναῦν, καὶ μαθόντες ἐν-
 σπόνδους, ἀπεχώρησαν. Ἦδη δὲ καὶ οἱ Ἱππόγυποι ἀπ-
 εληλύθεισαν· πλεύσαντες δὲ τὴν ἐπιούσαν νύκτα, καὶ
 ἡμέραν, περὶ ἑσπέραν ἀφικόμεθα ἐς τὴν Λυχνόπολιν κα-
 λουμένην, ἥδη τὸν κάτω πλοῦν διώκοντες· ἡ δὲ πόλις αὐ-
 τη κεῖται μεταξὺ τοῦ Πλειάδων, καὶ τοῦ Ὑάδων αἵερος,
 ταπεινότερα μέντοι τοῦ Ζωδιακοῦ. ἀπὸ βάντες δὲ, ἄν-
 θρωπον μὲν οὐδένα εὔρομεν, λύχνους δὲ πολλοὺς περιβέον-
 τας, καὶ ἐν τῇ ἀγορᾷ, καὶ περὶ τὸν λιμένα διατρίβον-
 τας, τοὺς μὲν μικροὺς, καὶ ὥσπερ εἰπεῖν, πένητας· ὀλί-
 γους δὲ, τῶν μεγάλων καὶ δυνατῶν, πάνυ λαμπροὺς
 καὶ περιφανεῖς. οἰκήσεις δ' αὐτοῖς καὶ λυχνεῶνες ἰδίᾳ
 ἐκάστῳ πεποιήντο, καὶ αὐτοὶ ὀνόματα εἶχον, ὥσπερ οἱ
 ἄνθρωποι, καὶ Φωνὴν προιεμένων ἠκούομεν, καὶ οὐδὲν
 ἡμᾶς ἠδίκουν, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ ξενία ἐκάλουν· ἡμεῖς δὲ,
 ὅμως ἐφοβούμεθα· καὶ οὔτε δεῖπνῆσαι, οὔτε ὑπνῶσαι

nos Nephelocentauri, qui mercede apud Phaëthontem mili-
 tant, involarunt in navim, cognitoque, foedere nos com-
 prehendi, recesserunt. Iamque Hippogypi etiam discesse-
 rant. Navigaveramus noctem proximam & diem, cursum
 deorsum persecuti, cum versus vesperam delati sumus in
 eam, quae Lychnopolis vocatur. Iacet urbs inter aërem, qui
 Pleiades ambit, & qui Hyades, humilior tamen Zodiaco.
 Exscensione facta, hominem vidimus neminem; lychnos ve-
 ro multos circumcurrentes, & in foro atque circa portum
 versantes, parvos alios, &, ut ita loquar, pauperes, pau-
 cos vero de magnorum & potentium numero, claros omni-
 no atque illustres. Habitationes illis & lucernaria suum uni-
 cuique facta erant: ac nomina habebant velut homines. Au-
 divimus etiam voces emittere: neque ulla nos affecerunt
 iniuria, sed ad hospitium nos invitarunt. Nos vero nihilo

τις ἡμῶν ἐτόλμησεν. ἀρχεῖα δ' αὐτοῖς ἐν μέσῃ τῇ πόλει πεποιήται, ἔνθα ὁ ἀρχὼν αὐτῶν, δι' ὅλης νυκτὸς κάθηται, ὀνομαστὶ καλῶν ἕκαστον. ὃς δ' ἂν μὴ ὑπακούσῃ, καταδικάζεται ἀποθανεῖν, ὡς λιπὼν τὴν τάξιν· ὁ δὲ θάνατός ἐστι σβεσθῆναι. παρεστῶτες δὲ καὶ ἡμεῖς, ἐωρῶμεν τὰ γιγνόμενα, καὶ ἠκούομεν ἅμα τῶν λύχνων ἀπολογουμένων, καὶ τὰς αἰτίας λεγόντων, δι' αἷς ἐβράδυνον. ἔνθα καὶ τὸν ἡμέτερον λύχνον ἐγνώρισα, καὶ προσειπὼν αὐτὸν, περὶ τῶν κατ' οἶκον ἐπυνθανόμην ὅπως ἔχοιεν, ὃ δέ μοι πάντα διηγήσατο. τὴν μὲν οὖν νύκτα ἐκείνην, αὐτοῦ ἐμείναμεν τῇ ἐπιούσῃ δὲ, ἄραντες, ἐπλέομεν πλησίον τῶν νεφῶν. ἔνθα δὴ καὶ τὴν Νεφελοκεκυγίαν πόλιν ἰδόντες, ἐθαυμάσαμεν, οὐ μέντοι ἐπέβημεν αὐτῇ· οὐ γὰρ εἶα τὸ πνεῦμα. βασιλεύει μέντοι αὐτῶν Κορωνὸς ὁ Κοττυφίωνος. καὶ ἐγὼ ἐμνήσθην Ἀριστοφάνους τοῦ ποιητοῦ, ἀνδρὸς σοφοῦ, καὶ ἀληθοῦς, καὶ μάτην ἐφ' οἷς ἔγρα-

fecius timere, neque citum capere, neque somnum quifquam nostrum audere. Principis aula in media urbe exstructa est. Hic princeps illorum tota nocte fedet, nominatim unumquemque vocans: qui non obedierit, morte damnatur, ut stationis suae defertor. Mors autem est extinguere. Adstantes nos etiam simul audivimus causas lychnorum, quas tarditatis suae dicerent. Hic nostrum etiam lychnum agnovi, eumque allocutus, quomodo domi se res haberent, interrogavi: isque enarravit mihi omnia. Noctem igitur illam ibi mansimus; sed postridie solventes prope nubes navigavimus: ibi etiam Nephelococcygia [*Nubicuculia*] urbe conspecta admirati sumus. Nec tamen in illam egressi sumus, vento non permittente. Ceterum regnat apud illos Coronus Cottyphionis filius [*Cornix Merulae*]. Ac recordatus sum Aristophanis poetae, viri sapientis ac veracis, cuius

ψεν ἀπιστουμένου. τρίτη δ' ἀπὸ ταύτης ἡμέρα, καὶ τὸν Ὠκεανὸν ἤδη σαφῶς ἐωρῶμεν γῆ δὲ οὐδαμοῦ, πλὴν γε τῶν ἐν τῷ αέρι. καὶ αὐταὶ δὲ, πυρρῶν ἤδη, καὶ ὑπεραυγεῖς ἐφ' αὐτὰς ὄντο. τῇ τετάρτῃ δὲ περὶ μεσημβρίαν, μαλακῶς ἐνδιδόντος τοῦ πνεύματος, καὶ συνιζάνοντος, 30 ἐπὶ τὴν θάλατταν κατετέθημεν. Ὡς δὲ τοῦ ὕδατος ἐφαίνεσθαι, θαυμάσιον ὥς ὑπερῆδόμεθα, καὶ ὑπερεχαίρομεν, καὶ δεῖπνον πᾶσιν ἐκ τῶν παρόντων ἐποιούμεθα, καὶ ἀπορρίψαντες, ἐνηχόμεθα. καὶ γὰρ ἔτυχε γαλήνη οὔσα, καὶ εὐσταθοῦν τὸ πέλαγος. Ἔοικε δὲ ἀρχὴ κακῶν μειζόνων γίνεσθαι πολλάκις ἢ πρὸς τὸ βέλτιον μεταβολή· καὶ γὰρ ἡμεῖς δύο μόνας ἡμέρας ἐν ὕδατι πλεύσαντες, τῆς τρίτης ὑποφαινούσης, πρὸς ἀνίσχοντα τὸν ἥλιον ἄφνω ὀρῶμεν θηρία καὶ κῆτη, πολλὰ μὲν καὶ ἄλλα, ἐν δὲ μέγιστον ἀπάντων, ὅσον σταδίων χιλίων καὶ πεντακοσίων τὸ μέγεθος· ἐπ' αὐτῇ δὲ κεκμηλὴς, καὶ πρὸ πολ-

9 Καὶ ἀποβάτες ἐνηχόμεθα) Γραι. καὶ ἀπορρίψαντες ἐνηχ. G.

scriptis fidem frustra negant. Tertio inde die Oceanum satis iam clare videbamus. Terra vero nusquam, praeter eas, quae in aëre *pendent*, atque ipsae quoque iam igneae & supra modum fulgentes nobis videbantur. Quarto die circa meridiem, molliter cedente vento, subsidenteque, in mare depositi sumus. Cum vero tangeremus iam aquam, mirum quam supra modum delectari & gavisi simus: coenamque omnibus pro praesenti copia praebuimus, & in mare nos abiicientes natavimus; forte enim serenitas erat, & tranquilum mare. Videtur vero maiorum saepe malorum initium esse mutatio in melius. Etenim nos solos duo dies in mari cum navigassemus, illucescente tertio, ad orientem solem subito videmus belluas ac cetos, multos quidem etiam alios, unum vero omnium maximum mille & quingentorum stadiorum magnitudine; contra nos autem veniebat hiens &

λοῦ ταραττον τὴν θάλατταν, ἀφρῶ τε περικλυζόμενον,
καὶ τοὺς ὀδόντας ἐκθαῖνον, πολὺ τῶν παρ' ἡμῖν Φαλ-
λῶν ὑψηλοτέρους, ὅξεῖς δὲ πάντας ὥσπερ σκόλοπας,
καὶ λευκοὺς ὥσπερ ἐλεφαντίνους. ἡμεῖς μὲν οὖν τὸ ὕστα-
τον ἀλλήλους προσειπόντες καὶ περιβάλλοντες, ἐμένο-
μεν τὸ δὲ ἤδη παρῆν, καὶ ἀναρρόφησαν ἡμᾶς, αὐτῇ νηϊ
κατέπιεν. οὐ μέντοι ἔφθη συναρράξαι τοῖς ὀδοῦσιν, ἀλ-
λὰ διὰ τῶν ἀραιωμάτων ἡ ναὺς εἰς τὸ εἶσω διεξέπεσεν.
Ἐπεὶ δὲ ἔνδον ἦμεν, τὸ μὲν πρῶτον, σκότος ἦν, καὶ οὐ- 31
δὲν ἐωρῶμεν ὕστερον δὲ αὐτοῦ ἀναχανόντος, εἶδομεν κῦ-
τος μέγα, καὶ πάντη πλατὺ, καὶ ὑψηλόν, ἱκανὸν μυ-
ριάδῳ πόλει ἐνοικεῖν. ἔκειντο δ' ἐν μέσῳ καὶ μικροὶ
ἰχθύες, καὶ ἄλλα πολλὰ θηρία συγκεκομμένα, καὶ
πλοίων ἰστία, καὶ ἄγκυραι, καὶ ἀνθρώπων ὀστέα, καὶ
σορτία· κατὰ μέσον δὲ, καὶ γῆ, καὶ λόφοι ἦσαν, ἐμοὶ
δοκεῖν, ἐκ τῆς ἰλύος ἣν κατέπιπε συνιζάνουσα. ὕλη γοῦν

2 Φαλλῶν) Ἐν τῷ περὶ τῆς Συ-
ρίης Θεοῦ λόγῳ μίμνεται τῶν φαλ-
λῶν τοῦτοι, ἐφ' ὧν καὶ ἀναβάντου-

σι λίγῳ ἀσκήσεις. εἰς δὲ οἱ φαλ-
λαὶ οὗτοι τριακοσίων ὀργυιῶν τὸ
ὕψος. V.

longe ante se mare perturbans, spuma undique alludente,
dentes exferens, multum phallis apud nos excelsiores, pa-
lorum instar omnes acutos, & eboris in modum candidos.
Nos igitur ultimum allocuti & complexi nos invicem, ex-
spectare: at ille iam adest, & resorbens ipsa nos cum navi
haurit. Neque tamen dentibus nos statim comminuit, sed
per interstitia eorum navis illapsa est. Cum vero intus iam
essimus, primo tenebrae, neque videbamus quidquam. Post-
ea illo hiantе, videmus cetum magnum, [*specum alvi*] &
latum undique & altum, fatis capacem, ut decies mille ho-
minum in eo urbs habitaretur. Proiecti in medio & pisces
minores, & animalia multa alia concisa, & navigiorum
vela atque ancorae, & hominum ossa, & farcinae. In me-
dio & terra & colles erant, ut mihi videbatur, de limo,

ἐπ' αὐτοῖς, καὶ δειδῶρα παντοῖα ἐπεφύκει, καὶ λάχανα
 ἐβεβλαστήκει, καὶ ἑώκει πάντα ἐξεργασμένοις· περί-
 μετρος δὲ τῆς γῆς σταδίοι διακόσιοι καὶ τεσσαράκοντα.
 ἦν δὲ ἰδεῖν καὶ ὄρνεα τὰ θαλάττια, λάρους, καὶ Ἀλκυό-
 32 νας, ἐπὶ τῶν δένδρων νεοττεύοντα. Τότε μὲν οὖν ἐπὶ πολὺ
 ἔδακρύομεν· ὕστερον δὲ ἀναστήσας τοὺς ἑταίρους, τὴν μὲν
 ναῦν ὑπεστηρίξαμεν· αὐτοὶ δὲ τὰ πυρεῖα συντρίψαντες,
 καὶ ἀνακαύσαντες, δεῖπνον ἐκ τῶν παρόντων ἐποιοῦμεθα.
 παρέκειτο δὲ ἄφθνα καὶ παντοδαπὰ κρέα τῶν ἰχθύων,
 καὶ ὕδωρ ἔτι τὸ ἐκ τοῦ ἑωσφόρου εἶχομεν. τῇ ἐπιούσῃ δὲ
 διαναστάντες εἴ ποτε ἀναχάνοι τὸ κῆτος, ἐωρῶμεν ἄλ-
 λοτε μὲν ὄρη, ἄλλοτε δὲ μόνον τὸν οὐρανόν, πολλάκις δὲ
 καὶ νήσους. καὶ γὰρ ἠοφανόμεθα, φερομένου αὐτοῦ
 ὀξέως πρὸς πᾶν μέρος τῆς θαλάττης. ἐπειδὴ δὲ ἐθάδες τῇ
 διατριβῇ ἐγιγνόμεθα, λαβὼν ἑπτὰ τῶν ἑταίρων, ἐβάδι-
 ζον ἐς τὴν ὕλην, περισκέψασθαι τὰ πάντα βουλόμενος.

7 Τὰ πυρεῖα συντρίψαντες) Τοὺς πυρεχολίτας λίθους λέγει. V.

quem glutiebat, confidentes. Igitur silva in illis & omnige-
 nae arbores nascebantur, & olera germinaverant, cultif-
 que omnia similia. Ambitus terrae illius stadia ducenta qua-
 draginta. Videre autem erat marinas aves, laros, Halcyo-
 nes, quae pullos in arboribus educerent. Tunc quidem igitur
 abunde ploravimus. Deinde vero, excitatis a me sociis,
 navem firmavimus, atque igni filicibus excussio, coenam
 de his, quae ad manum essent, paravimus: iacebant autem
 copiosae & omnis generis carnes piscium; aquam vero de
 Lucifera adhuc habebamus. Postridie cum surrexissemus,
 quoties hiaret cetus, vidimus alias quidem montes, alias
 coelum solum, saepe etiam insulas; sensimusque adeo, fer-
 ri illum celeriter in omnes maris partes. Cum iam huius
 commorationis consuetudinem quandam contraxissemus,
 assumtis septem sociis, in silvam ingressus sum, perspectu-

οὐπω δὲ ὅλους πέντε διελθὼν σταδίους, εὗρον ἱερὸν Ποσειδῶνος, ὡς ἐδήλου ἢ ἐπιγραφή, καὶ μετ' οὐ πολὺ, καὶ τὰς πολλοὺς, καὶ στήλας ἐπ' αὐτῶν, πλησίον τε, πηγὴν ὕδατος διαγουῖς· ἐτι δὲ καὶ κυνὸς ὑλακὴν ἠκούομεν, καὶ καπνὸς ἐφαίνετο πόρρωθεν, καὶ τινα καὶ ἔπαυλιν εἰκάζομεν. Σπουδῇ οὖν βαδίζοντες, ἐφιστάμεθα 33
 πρεσβύτῃ καὶ νεανίσκῳ, μάλα προθύμως πρᾶσιάν τινα ἐργαζομένοις, καὶ ὕδωρ ἀπὸ τῆς πηγῆς ἐπ' αὐτὴν διοχετεύουσιν· ἡσθύντες οὖν ἅμα, καὶ φοβηθέντες, ἔστημεν· καὶ κεῖνοι δὲ ταυτὸν ἡμῖν ὡς τὸ εἰκὸς παθόντες, ἀναυδοὶ παρεστήκεσαν· χρόνῳ δὲ ὁ πρεσβύτης ἔφη, τίνες ὑμεῖς ἄρα ἐστέ, ὦ ξένοι; πότερον, ἔφη, τῶν ἐναλίων δαιμόνων, ἢ ἀνθρώποι δυστυχεῖς, ἡμῖν παραπλήσιοι; καὶ γὰρ ἡμεῖς ἀνθρώποι ὄντες, καὶ ἐν γῇ τραζέμεντες, νῦν θαλάττιοι γεγόναμεν, καὶ συννηχόμεθα τῷ περιέχοντι τούτῳ θηρίῳ, οὐδ' ὃ πάσχομεν ἀκριβῶς εἰδότες. τεθνάναι μὲν

rus omnia. Quinque nondum integra stadia progressus, Neptuni templum inveni, ut indicabat inscriptio: neque multo post sepulcra etiam multa, & in iis columellas, atque in proximo fontem aquae pellucidae. Ad haec canis latratum audivimus, & fumus apparuit e longinquo. Habitationem etiam conicere quendam potuimus. Diligenter igitur progressi, seniori cuidam & iuveni adstitimus, studiose exercentibus hortum olitorium, atque de fonte aquam in eum derivantibus. Delectati simul & territi constitimus: & illi quoque eadem, qua nos, ratione, ut facile est ad existimandum, affecti, voce interclusa stabant. Post moram aliquam senex, Qui vos igitur estis, inquit, hospites? Utrum marini quidam daemones, an homines infelices, nobis similes? Etenim nos quoque homines nati & in terra nutriti marini iam facti fumus, & cum bellua hac, quae nos continet, natamus, nec accurate, quid de nobis fiat, scientes: mortuos enim nos esse conii-

γὰρ εἰκάζομεν, ζῆν δὲ πιστεύομεν. πρὸς ταῦτ' ἐγὼ εἶπον, καὶ ἡμεῖς τοὶ ἄνθρωποι νεήλυδες, ὦ πάτερ, ἐσμεν, αὐτῷ σκάφει πρῶην καταποθέντες. προήλθομεν δὲ νῦν, βουλόμενοι μαθεῖν τὰ ἐν τῇ ὕλῃ ὡς ἔχει. πολλὴ γάρ τις καὶ λάσιος ἐφαίνεται. δαίμων δέ τις ὡς ἔοικεν ἡμᾶς ἡγάγε, σέ τε ὀφομένους, καὶ εἰσομένους ὅτι μὴ μόνοι ἐν τῷδε καθεύργμεθα τῷ θηρίῳ· ἀλλὰ Φράσον ἡμῖν τὴν σεαυτοῦ τυχην, ὅστις τε ὦν, καὶ ὅπως δεῦρο εἰσῆλθες. ὁ δέ, οὐ πρότερον, ἔφη, ἐρεῖν, οὐδὲ πεύσεσθαι παρ' ἡμῶν, πρὶν ξενίων τῶν παρόντων μεταδῶναι· καὶ λαβὼν ἡμᾶς ἤγεν ἐπὶ τὴν οἰκίαν, ἐπεποίητο δὲ αὐτάρκη, καὶ στιβάδας ἐνωκοδόμητο, καὶ τᾶλλα ἐξήρτιστο· παραβῆς δὲ ἡμῖν λάχανά τε, καὶ ἀκρόβρυα, καὶ ἰχθῦς, ἔτι δὲ καὶ οἶνον ἐγχεάς, ἐπεὶ δὴ ἱκανῶς ἐκορέσθημεν, ἐπυνθάνετο ἂ ἐπεπόνθειμεν· καὶ γὰρ πάντα ἐξῆς διηγησάμην, τὸν τε χειμῶνα, καὶ τὰ ἐν τῇ νήσῳ, καὶ τὸν ἐν τῷ ἀέρι πλοῦν,

cimus, vivere tamen credimus. Ad haec ego, Et nos sane, inquam, homines novi advenae sumus, pater, ipsa cum navi nudius tertius hausli. Modo vero progressi sumus, exploraturi hanc se silva quomodo habeat: multa enim & proluxa videbatur. Duxit autem nos genius aliquis, te ut videremus, disceremusque, non solos nos in hac includi bellua. Sed enarra tuam nobis fortunam, qui sis, & qua ratione huc intraveris? Ille vero negavit, se prius vel dicturum nobis, vel quidquam a nobis quaesiturum, quam hospitali nos munere, prout copia iam esset, impertuisset; assumptosque nos in domum deduxit, quam sibi fecerat usibus satis commodam, & lectos in ea struxerat, paraveratque reliqua. Hic cum apposuisset nobis olera & arboreos fructus, & pisces, vinumque ministrasset, satiatis interrogavit, quid nobis accidisset? Hic ego ordine enarravi omnia, tempestatem, & quae in insula contigerant, & navigationem per aëra, & bellum, & reliqua

καὶ τὸν πόλεμον, καὶ τᾶλλα, μέχρι τῆς ἐς τὸ κῆτος
καταδύσεως. Ὁ δ' ὑπερβαύμασας, καὶ αὐτὸς ἐν μέρεσι 34
τὰ καθ' αὐτὸν διεξήκει, λέγων, Τὸ μὲν γένος εἰμὶ, ὧ ξέ-
νοι, Κύπριος· ὀρμηθεῖς δὲ κατ' ἐμπορίαν ἀπὸ τῆς πατρί-
δος μετὰ παιδός, ὃν ὁράτε, καὶ ἄλλων πολλῶν οἰκετῶν,
ἔπλεον εἰς Ἰταλίαν, ποικίλον Φορτίον κομίζων ἐπὶ νεῶς
μεγάλῃς, ἣν ἐπὶ στόματι τοῦ κήτους διαλελυμένην ἴσως
ἑωράκατε. μέχρι μὲν οὖν Σικελίας, εὐτυχῶς διεπλεύ-
σαμεν. ἐκεῖθεν δὲ ἀρπασθέντες ἀνέμῳ σφοδρῷ, τριταῖοι
ἐς τὸν Ὠκεανὸν ἀπήχθημεν, ἔνθα τῷ κήτει περιτυχόν-
τες, καὶ αὐτανόροι καταποθέντες, δύο ἡμεῖς, τῶν ἄλλων
ἀποθανόντων, ἐσώθημεν· θάψαντες δὲ τοὺς ἐταίρους, καὶ
ναὸν τῷ Ποσειδῶνι δειμάμενοι, τουτοῦ τὸν βίον ζῶμεν,
λάχανα μὲν κηπέυοντες, ἰχθῦς δὲ σιτούμενοι καὶ ἀκρό-
δρυα. πολλὴ δὲ ὡς ὁράτε ἡ ὕλη, καὶ μὴν καὶ ἀμπέλους
ἔχει πολλὰς, ἀφ' ὧν ἡδιστος οἶνος γίγνεται· καὶ τὴν
πηγὴν δὲ ἴσως εἶδετε καλλίστου καὶ ψυχροτάτου ὕδατος.
σὺν ἡν δὲ ἀπὸ τῶν φύλλων ποικύμεθα, καὶ πῦρ ἀφ' ὧν

ad descensum usque in piscem. Ille vero admiratus supra
modum, vicissim ipse suas res enarravit, sic exorsus: *Ge-
nere, hospites, sum Cyprius. Mercaturae causa patria egressus
cum filio, quem videtis, & servis multis aliis, in Italiam navi-
gavi, onera varia magna navi vehens, quam in ore ceti solutam
forte vidistis. Ac ad Siciliam usque feliciter navigavimus. Inde ve-
ro valido vento abrepti, tertio die in Oceanum delati sumus. Hic
incidentes in cetum, & viri cum nave glutiti, duo nos, mortuis
reliquis, servati sumus. Sepultis vero sociis, atque aede Neptuno
aedicata, hanc vitam vivimus, olera in horto colentes, in reliquo
cibo piscibus utentes & arborum fructibus. Silva autem, ut vide-
tis, prolixa, vitis etiam habet multas, de quibus vinum fit sua-
vissimum. Et fontem forte vidistis pulcherrimae aquae & frigidis-
simae. Cubilia facimus de foliis, & igne utimur copioso, & aves*

καίμεν, καὶ ὄρνεα δὲ θηρεύομεν τὰ εἰσπετόμενα, καὶ
ζῶντας ἰχθῦς ἀγρεύομεν ἐξιόντες ἐπὶ τὰ βραγχία τοῦ
θηρίου, ἐνθα καὶ λουόμεθα, ὅποτεν ἐπιθυμήσωμεν. καὶ
μὴν καὶ λίμνη οὐ πόρρω ἐστὶν ἀλμυρὰ, σταδίων εἴκοσι
τὴν περίμετρον, ἰχθῦς ἔχουσα παντοδαπούς. ἐν ἧ καὶ νη-
χόμεθα, καὶ πλέομεν ἐπὶ σκάφους μικροῦ, ὃ ἐγὼ ἐναυ-
πηγησάμην· ἔτη δὲ ἡμῖν ἐστὶ τῆς καταπόσεως ταῦτα
35 ἑπτὰ καὶ εἴκοσι. Καὶ τὰ μὲν ἄλλα ἴσως φέρειν δυνά-
μεθα· οἱ δὲ γείτονες ἡμῖν, καὶ πάροικοι, σφόδρα χαλε-
ποὶ, καὶ βαρεῖς εἰσιν, ἀμικτοὶ τε ὄντες, καὶ ἄγριοι. ἡ
γὰρ, ἔφη ἐγὼ, καὶ ἄλλοι τινὲς εἰσιν ἐν τῷ κῆτει; πολ-
λοὶ μὲν οὖν, ἔφη, καὶ ἄζενοι, καὶ τὰς μορφὰς ἀλλό-
κοτοι. τὰ μὲν γὰρ ἐσπέρια καὶ οὐραῖα τῆς ὕλης, Ταρι-
χᾶνες οἰκοῦσιν, ἔθνος ἐγχελυωπὸν, καὶ παραβοπρόσω-
πον, μάχιμον, καὶ θρασὺ, καὶ ὠμοφάγον. τὰ δὲ τῆς
ἐτέρας πλευρᾶς, κατὰ τὸν δεξιὸν τοῖχον, Τριτωνομένδη-
τες, τὰ μὲν ἄνω, ἀνθρώποις ὅμοιοι, τὰ δὲ κάτω, τοῖς
γαλεώταις ἥττον μέντοι ἄδικοί εἰσι τῶν ἄλλων. τὰ λαῖα

*auscupio capimus involantes, & vivos piscamur pisces, exeuntes in
branchia belluae, ibi etiam, ubi volumus, lavamus: nam & lucus
non porro est salsus, viginti stadiorum ambitu, pisces alens omni-
genos, in quo natamus etiam, & in parva scapha navigamus,
quam ego fabricatus sum. Anni nobis processerunt, a quo hausti
sumus, septem & viginti. Ac reliqua ferre forte possumus: ast vi-
cini nostri, qui iuxta habitant, difficiles admodum & graves sunt,
infociabiles atque feri. Ecquid enim, inquam, alii quoque sunt
in ceto? Multi vero, inquit, iique inhospitales, & figura horri-
bili. Occidentales enim partes silvae & versus caudam sitas, Ta-
richanes [Salsamentarii] habitant, gens anguillinis oculis, &
vultu cancrino, pugnax, audax, crudivora. Alterum vero laius,
ad parietem dextrum, Tritonomendetes tenent, superiori parte ho-
minibus similes, inferiore autem mustelis. Minus tamen hi iniusti*

δὲ, Καρκινόχειρες, καὶ Θυννοκέφαλοι, συμμαχίαν τε
 καὶ Φιλίαν πρὸς ἑαυτοὺς πεποιημένοι. τὴν δὲ μεσόγαιαν
 νέμονται Παγουραδαί, καὶ Ψιττόποδες, γένος μάχιμον,
 καὶ ὀρεμικώτατον. τὰ ἑῷα δὲ πρὸς αὐτῷ τῷ στόματι,
 τὰ πολλὰ μὲν, ἔρημά ἐστι, προσκλυζόμενα τῇ θαλάτ-
 τη. ὅμως δὲ ταῦτα ἐγὼ ἔχω, Φόρον τοῖς Ψιττόποσιν
 ὑποτελῶν ἐκάστου ἔτους, ὄστρεα πεντακόσια. Τοιαύτη 36
 μὲν ἡ χώρα ἐστίν· ἡμᾶς δὲ χορὴ ὁρᾶν ὅπως δυνησώμεθα
 τοσούτοις ἐνέσι μαχεσθαι, καὶ ὅπως βιοτεύσωμεν.
 πόσοι δ', ἔστιν ἐγὼ, οὗτοι πάντες εἰσὶ; πλείους, ἔστι,
 τῶν χιλίων. ὅπλα δὲ τίνα εἰσὶν αὐτοῖς; οὐδέν, ἔστι, πλὴν
 ὅστ' αὐτῶν ἰχθύων. οὐκοῦν, ἔστιν ἐγὼ, ἄριστ' ἂν ἔχοι διὰ
 μάχης ἐλθεῖν αὐτοῖς, ἅτε οὖσιν ἀνόπλοις, αὐτοὺς γε
 ὥπλισμένους. εἰ γὰρ κρατήσομεν αὐτῶν, ἀδελῶς τολοι-
 πὸν οἰκήσομεν. ἔδοξε ταῦτα. καὶ ἀπελθόντες ἐπὶ ναῦν
 παρεσκευαζόμεθα. αἰτία δὲ τοῦ πολέμου ἔμελλεν ἔσε-
 σθαι, τοῦ Φόρου ἢ οὐκ ἀπόδοσις, ἥδη τῆς προδεσμίας

*sunt reliquis. Sinistra vero Carcinochires [cancrimani] & Thyn-
 poccephali [canicipites], qui belli societatem atque amicitiam inter
 se fecere. Mediterranea habitant Paguradæ & Psittopodes, bel-
 licosum genus & cursu valens maxime. Orientales vero & vicinæ
 ori partes, desertæ sunt maiorem partem, quod mari alluuntur.
 Tamen hæc ego habeo, Psittopodibus vestigal pendens quingenta
 quotannis ostrea. Ac talis quidem est regio. Nobis vero videndum
 est, quomodo possimus tot contra gentes pugnare, & victum quo-
 modo quaeramus. Quot vero, inquam, hi omnes sunt? Mille,
 inquit, amplius. Quæ sunt illis arma? Nulla, inquit, præter
 spinas piscium. Igitur optimum, inquam, fuerit pugna cum illis
 congregi, inermibus nempe, nos qui arma habemus. Illos enim si
 vicerimus, sine metu deinde vivemus. Sic placuit: digressique ad
 navem, nos paravimus. Causa belli futuri erat, vestigal
 non solutum, cuius iam dies instaret. Atque illi quidem*

- ἐνεστώσης. καὶ δὴ οἱ μὲν ἔπεμπον, τὸν δασμὸν ἀπαιτοῦν-
τες· ὁ δὲ, ὑπεροπτικῶς ἀποκρινόμενος, ἀπεδιώξε τοὺς ἀγ-
γέλους. πρῶτον οὖν οἱ Ψιττόποδες, καὶ οἱ Παγουράδαι,
χαλεπαίνοντες τῷ Σκινθάρῳ (τοῦτο γὰρ ἑκαλεῖτο)
37 μετὰ πολλοῦ θορύβου ἐπήεισαν. Ἡμεῖς δὲ, τὴν ἔφοδον
ὑποπτεύοντες, ἐξαυλισάμενοι, ἀνεμένομεν, λόχον τινὰ
προτάξαντες ἀνδρῶν πέντε καὶ εἴκοσιν. εἶρητο δὲ αὐτοῖς ἐν
τῇ ἐνέδρᾳ, ἐπειδὴν ἴδωσι παρεληλυθότας τοὺς πολεμίους,
ἐπανίστασθαι· καὶ οὕτως ἐποίησαν. ἐπαναστάντες γὰρ,
κατόπιν ἔκοπτον αὐτοὺς, καὶ ἡμεῖς δὲ καὶ αὐτοὶ, πέντε
καὶ εἴκοσι τὸν ἀριθμὸν ὄντες, καὶ γὰρ καὶ ὁ Σκινθάρης,
καὶ ὁ παῖς αὐτοῦ, συνεστρατεύοντο, ἠντιάζομεν, καὶ
συμμίζαντες θυμῷ καὶ ῥώμῃ, διεκινδυνεύομεν. τέλος δὲ,
τροπὴν αὐτῶν ποιησάμενοι, κατεδιώξαμεν, ἄχρι πρὸς
τοὺς Φωλεούς. ἀπέθανον δὲ τῶν μὲν πολεμιῶν, ἐβδομή-
κοντα καὶ ἑκατὸν, ἡμῶν δὲ, εἰς, καὶ ὁ κυβερνήτης τρί-
38 γλης πλευρᾷ διαπαρεῖς τὸ μετάφρενον. Ἐκείνην μὲν οὖν

6 Ἐξαυλισάμενοι) Γραι. ἐξαυλισάμενοι. G.

misere tributum poscentes. Ille vero superbo cum respon-
so nuntios repulit. Primum ergo Psittopodes & Paguradae
irati, Scintharum (hoc enim nomen viro) magno tumultu
invaserunt. Nos vero suspicati invasionem, egressi do-
mo exspectamus, agmine praemisso virorum quinque &
viginti, quibus praeceptum erat, ex insidiis, cum praeter-
gressos viderent hostes, insurgerent. Et sic fecere. Insur-
gentes enim a tergo illos ceciderunt. Nos vero quinque &
viginti numero & ipsi, cum Scintharus ipsiusque filius una
pugnarent, occurrimus, animoseque & fortiter confligentes
non sine periculo pugnauimus. Tandem vero in fugam ver-
sos persecuti sumus ad foveas suas usque. Ceciderunt ho-
stium quidem centum & septuaginta: de nostris vero unus
gubernator, costa triglae traiectus a tergo. Illo igitur die

τὴν ἡμέραν, καὶ τὴν νύκτα, ἐπηυλισάμεθα τῇ μάχῃ, καὶ τρόπαιον ἐστήσαμεν, ῥάχιν ξηρὰν δελφῖνος ἀναπήξαντες. τῇ ὑστεραίᾳ δὲ καὶ οἱ ἄλλοι αἰσθόμενοι παρῆσαν, τὸ μὲν δεξιὸν κέρας ἔχοντες οἱ Ταριχᾶνες, ἡγεῖτο δὲ αὐτῶν Πήλαμος, τὸ δ' εὐώνυμον, οἱ Θυννοκέφαλοι, τὸ μέσον δὲ, οἱ Καρκινόχειρες. οἱ γὰρ Τριτωνομένδητες τὴν ἡσυχίαν ἤγον, οὐδετέροις συμμαχεῖν προαιρούμενοι. ἡμεῖς δὲ προαπαντήσαντες αὐτοῖς περὶ τὸ Ποσειδάωνιον, προσεμίξαμεν, πολλῇ βοῇ χρώμενοι. ἀντήχει δὲ τὸ κῆτος ὥσπερ τὰ σπήλαια. τρεψάμενοι δὲ αὐτοὺς, ἅτε γυμνήτας, καὶ καταδιώξαντες ἐς τὴν ὕλην, τολοιπὸν ἐπεκρατούμεν τῆς γῆς. Καὶ μετ' οὐ πολὺ κήρυκας ἀποστεί- 39 λαντες, νεκρούς τε ἀνηροῦντο, καὶ περὶ Φιλίας διελέγοντο. ἡμῖν δὲ οὐκ ἐδόκει σπένδεσθαι· ἀλλὰ τῇ ὑστεραίᾳ χωρήσαντες ἐπ' αὐτοὺς, πάντας ἄρδην ἐξεκόψαμεν, πλὴν τῶν Τριτωνομενδῆτων. οὗτοι δὲ ὡς εἶδον τὰ γιγνόμενα, διαδραμόντες ἐκ τῶν βραγχίων, ἀφῆκαν αὐτοὺς εἰς τὴν

ac nocte in pugnae loco mansimus, tropaeumque statuimus, spina dorſu arida delphini erecta. Poſtridie vero etiam alii, cognita re, adſunt: dextrum cornu tenentes Tarichanes duce Pelamo, ſiniſtrum vero Thynnocephali, medium Carcinochires. Tritonomendetes enim quieſcebant, neutris auxiliari volentes. Nos vero occurrentes illis circa Neptuni aedem, ad manus venimus, clamore utentes multo: reſonuit autem ſpeluncarum inſtar cetus. Illos autem in fugam verſos utpote nudos perſecuti in ſilvam, campum obtinuimus. Neque multo poſt, caduceatoribus miſſis, & mortuos tollunt, & agunt de amicitia. Sed nobis non placuit foedus: quin poſtridie eius diei contra illos profeſti conſertim omnes deleuimus, praeter Tritonomendetas. Hi enim, quid fieret animadverſo, curſu petitis branchiis, in mare

- θάλατταν. ἡμεῖς δὲ τὴν χώραν ἐπελθόντες, ἔρημον ἤδη
 οὔσαν τῶν πολεμίων, τὸ λοιπὸν ἀδεῶς κατωκοῦμεν, τὰ
 πολλὰ γυμνασίοις τε καὶ κυνηγεσίοις χρώμενοι, καὶ
 ἀμπελουργοῦντες, καὶ τὸν καρπὸν συγκομιζόμενοι τὸν
 ἐκ τῶν δένδρων καὶ ἄλλως, ἐώκειμεν τοῖς ἐν δεσμοτηρίῳ
 μεγάλῳ καὶ ἀφύκτῳ τρυφῶσι, καὶ λελυμένοις. ἐνιαυ-
 τὸν μὲν οὖν, καὶ μῆνας ὀκτὼ τοῦτον διήγομεν τὸν τρόπον.
- 40 Τῷ δ' ἐννάτῳ μηνί, πέμπτῃ ἰσταμένου, περὶ τὴν δευ-
 τέραν τοῦ στόματος ἀνοιξιν, (ἅπαξ γὰρ δὴ τοῦτο κατὰ
 τὴν ὥραν ἐκάστην ἐποίει τὸ κῆτος, ὥστε ἡμᾶς πρὸς τὰς
 ἀνοιξεις τεκμαίρεσθαι τὰς ὥρας) περὶ οὖν τὴν δευτέραν,
 ὡς ἔφην, ἀνοιξιν, ἄφνω βοή τε πολλή, καὶ θόρυβος
 ἠκούετο, ὥσπερ κελεύσματα, καὶ εἰρεσίαι. ταραχθέντες
 οὖν, ἀνειρπύσαμεν ἐπ' αὐτὸ τὸ στόμα τοῦ θηρίου, καὶ
 στάντες ἐντὸς τῶν ὀδόντων καθεωρῶμεν ἀπάντων ὧν ἐγὼ
 εἶδον θεαμάτων παραδοξότατον, ἀνδρας μεγάλους ὅσον

inde defilierunt. Nos vero tota lustrata regione, quae iam vacua esset hostibus, reliquo tempore metus expertes habitabamus, exercitationibus multum utentes & venatu, vineasque colentes, & fructum comportantes ex arboribus; & in universum similes videbamus hominibus in magno quodam carcere, unde fuga non est, delicate viventibus ac solutis. Annum igitur & menses octo ad hunc modum vixeramus. Sed noni mensis die quinto decimo, circa secundam oris apertionem, (semel enim in singulas horas hoc faciebat cetus, ut illis hiatibus signare horas possemus) circa secundum ergo, ut dicebam, hiatum multus subito clamor, tumultusque exauditur, qualis celeusmatum atque remorum. Perturbati ergo erepsimus in ipsum os bestiae, stantesque intra dentes spectamus omnia: spectaculum nempe omnium, quae vidi ego, maxime admirabile, homines

ἡμισταδίαους τὰς ἡλικίας, ἐπὶ νήσων μεγάλων προσ-
πλέοντας, ὥσπερ ἐπὶ τριηρῶν. οἶδα μὲν ἀπίστοις εἰκότα
ιστορήσων, λέξω δ' ὅμως. Νῆσοι ἦσαν ἐπιμήκεις μὲν, οὐ
πάνυ δὲ ὑψηλαί, ὅσον ἑκατὸν σταδίων ἑκάστη τὴν περί-
μετρον. ἐπὶ δ' αὐτῶν ἔπλεον τῶν ἀνδρῶν ἐκείνων ἀμφὶ
τοὺς εἴκοσι καὶ ὀκτώ. τούτων δὲ οἱ μὲν παρ' ἑκάτερα τῆς
νήσου καθήμενοι, ἐφεξῆς ἐκωπηλάτου, κυπαρίσσοις
αὐτοκλάδοις μεγάλαις, καὶ αὐτοκόμοις, ὥσπερ εἰ ἐρετ-
μοῖς. κατόπιν δὲ ἐπὶ τῆς πρύμνης, ὡς ἐδόκει, κυβερνήτης
ἐπὶ λόφου ὑψηλοῦ εἰστήκει, χαλκοῦν ἔχων πηδάλιον,
σταδίαον τὸ μῆκος. ἐπὶ δὲ τῆς πρῶρας, ὅσον τεσσαρά-
κοντα ὠπλισμένοι αὐτῶν ἐμάχοντο, πάντα εἰκότες ἀν-
θρώποις, πλὴν τῆς κόμης. αὕτη δὲ πῦρ ἦν, καὶ ἐκαίετο,
ἵνα οὐδὲ κορύβων ἐδέοντο. ἀντὶ δὲ ἰστίων, ὁ ἄνεμος ἐμπί-
πτων τῇ ὕλῃ, πολλῇ ἐνούσῃ ἐν ἑκάστῃ, ἐκόλπου τε αὐ-
τὴν, καὶ ἔφερε τὴν νῆσον, ἣ ἐβέλει ὁ κυβερνήτης. κελευ-

14 Κορύβων ἐδέοντο) Τὸ τοῦ Ὀ- Δαίει οἱ ἐκ κόρυβος τε καὶ ἀσπίδος
μῆρου διαγὰρ περὶ Διομήδους, τὸ ἀκάματον πῦρ.

magnos quantum est dimidium stadium, magnis in insulis
tanquam triremibus adnavigantes. (Novi, me incredibilibus
similia referre; dicam tamen.) Insulae erant longae illae
quidem, sed non vehementer altae, stadiorum circiter cen-
tum ambitu. In his navigabant virorum illorum ad duode-
triginta. Horum porro alii ad utrumque insulae latus deinceps
affidentes, ut remos trahebant cupressos magnas ipsis
cum ramis atque foliis. In posteriori vero parte, in puppi,
ut videbatur, gubernator excelsus in colle stabat, aeneum
tractans gubernaculum stadii longitudine. In prora autem
eorum quadraginta circiter armati pugnabant, similes us-
quequaque hominibus, praeterquam comis: pro his enim
ignis erat, isque ardens. Itaque galeis opus non habebant.
Pro velis vero irruens in silvam, quae multa in unaqua-
que erat, ventus, sinuabat illam, impellebatque, quo vel-

στῆς δ' ἐφειστήκει αὐτοῖς, καὶ πρὸς τὴν εἰρεσίαν ὀξέως
 41 ἐκινῶντο, ὥσπερ τὰ μακρὰ τῶν πλοίων. Τὸ μὲν οὖν
 πρῶτον δύο ἢ τρεῖς ἐωρῶμεν. ὕστερον δ' ἐΐσησαν ὅσον
 ἑξακόσιοι. καὶ διαστάντες, ἐπολέμουν, καὶ ἐναυμάχουν.
 πολλαὶ μὲν οὖν ἀντίπρωροι συνηράσσοντο ἀλλήλαις,
 πολλαὶ δὲ καὶ ἐκβληθεῖσαι κατεδύνοντο. αἱ δὲ συμπλε-
 κόμεναι, καρτερῶς διηγωνίζοντο, καὶ οὐ ῥαδίως ἀπελύ-
 οντο. οἱ γὰρ ἐπὶ τῆς πρώρας τεταγμένοι, πᾶσαν ἐπεδεί-
 κνυντο προθυμίαν, ἐπεμβαίνοντες, καὶ ἀναιροῦντες. ἐζώ-
 γρει δὲ οὐδεῖς. ἀντὶ δὲ χειρῶν σιδηρῶν, πολύποδας με-
 γάλους ἐκδεδεμένους ἀλλήλοις ἐπερρίπτουν. οἱ δὲ περι-
 πλεκόμενοι τῇ ὕλῃ, κατεῖχον τὴν ἡσον. ἔβαλλον μὲν-
 42 τοι καὶ ἐτίτρωσκον ὀστρέοις τε ἀμαξοπληθέσι, καὶ σπόγ-
 γοις πλεθρίαίοις. Ἦγεῖτο δὲ τῶν μὲν, Λιολοκένταυρος,
 τῶν δὲ, Θαλασσοπότης· καὶ μάχῃ αὐτοῖς ἐγεγένητο,

let gubernator, insulam. Hortator autem illis stabat, atque
 insulae, velut naves longae, ad remigium celeriter move-
 bantur. Ac primo duas aut tres videbamus: deinde appa-
 ruere vel sexcentae, quae intervallo capto proelium com-
 mitterent, & pugnarent classibus. Multae igitur adversis
 proris concurrebant, multae ab impulsu vehementi sub-
 mergebantur: aliae sibi implicitae pugnabant fortiter, nec
 facile exsolvebantur. Constituti enim in prora alacritatem
 ostendebant maximam, transilientes in naves alienas, &
 caedem ibi edentes: captivum quidem duxit nemo. Pro fer-
 reis manibus polypodas magnos, revinctos sibi invicem
 iniiciebant, qui silvam complexi retinerent insulam. Iasta-
 bant vero ostrea, quae singula plaustrum implerent, & iu-
 geri magnitudine spongas, iisque se invicem vulnerabant.
 Dux erat alterius classis Acolocentaurus, alterius Thala-
 sopotes [*Maris potor*]. Pugna inter illos exorta, ut videntur,

ὥς ἰδοῦναι, λείας ἕνεκα ἐλέγετο γὰρ ὁ Θαλασσοπότης
 πολλὰς ἀγέλας δελφίνων τοῦ Αἰολοκενταύρου ἐληλα-
 κέναι, ὡς ἦν ἀκούειν ἐπικαλούντων ἀλλήλοις, καὶ τὰ
 ὀνόματα τῶν βασιλέων ἐπιβωμμένων. τέλος δὲ, νικῶσιν
 αἱ τοῦ Αἰολοκενταύρου. καὶ νήσους τε τῶν πολεμίων κα-
 ταδύουσιν ἀμφὶ τὰς πεντήκοντα, καὶ ἑκατόν· καὶ ἄλ-
 λας τρεῖς λαμβάνουσιν αὐτοῖς ἀνδράσιν. αἱ δὲ λοιπαὶ,
 πρύμναν κρουσάμεναι, ἔφευγον. οἱ δὲ, μέχρι τίνος διώ-
 ξαντες, ἐπειδὴ ἑσπέρα ἦν, τραπόμενοι πρὸς τὰ ναυάγια,
 τῶν πλείστων ἐπεκράτησαν, καὶ τὰ ἑαυτῶν ἀνείλοντο.
 καὶ γὰρ ἐκεῖνων κατέδυσαν νῆσοι οὐκ ἐλάττους τῶν ὀγ-
 δοήκοντα. ἔστησαν δὲ καὶ τρόπαιον τῆς νησομαχίας, ἐπὶ
 τῇ κεφαλῇ τοῦ κήτους μίαν τῶν πολεμίων νῆσον ἀνα-
 σταυράσαντες. ἐκείνην μὲν οὖν τὴν νύκτα περὶ τὸ Θηρίον
 ἠυλίσαντο, ἑξάψαντες αὐτοῦ τὰ ἀπόγεια, καὶ ἐπ' ἀγ-
 κυρῶν πλησίον ὀρμισάμενοι. καὶ γὰρ ἀγκύραις ἐχρῶντο
 μεγάλας, ὑαλίναις, καρτεραῖς. τῇ ὑστεραίᾳ δὲ θύσαν-

fuerat de praeda. Dicebatur enim Thalassopotes greges mul-
 tos delphinorum Aeolocentauri abegisse, quantum audire
 dabatur, cum inclamarent sibi invicem, & regum nomina
 appellarent. Tandem vincunt Aeolocentauri *milites*, atque
 insulas hostium demergunt centum circiter & quinquagin-
 ta, tres alias cum ipsis viris capiunt: reliquae remis inhi-
 bentes fugiunt. Hi vero aliquo usque eos persecuti, sub
 vesperam conversi ad naufragia, pleraque in suam potesta-
 tem redegerunt, & receperunt sua: nam ipsorum quoque
 insulae octoginta non minus submersae fuerant. Statuerunt
 vero tropaeum pugnae insularis, una insularum hostilium
 in capite ceti suspenso. Illam igitur noctem circa belluam,
 revinctis ab ea retinaculis, & iactis circa ancoris, transēge-
 re: nam ancoris quoque utebantur magnis, vitreis, validis.

τες ἐπὶ τοῦ κήτους, καὶ τοὺς οἰκείους θάψαντες ἐπ' αὐ-
τοῦ, ἀπέπλεον ἡδόμενοι, καὶ ὥσπερ Παιᾶνας ᾄδοντες.
ταῦτα μὲν τὰ κατὰ τὴν νησομαχίαν γιγνόμενα.

Postridie vero re sacra in ceto peracta, sepultisque in eo
fuis, solverunt laeti, & velut paeanas canentes. Ista sunt
circa insularem pugnam gesta.

ΑΛΗΘΟΥΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ ΛΟΓΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΣ.

ΤΟ δ' ἀπὸ τούτου μηκέτι φέρων ἐγὼ τὴν ἐν τῷ κήτει εἰ
 δίαται, ἀχθόμενός τε τῇ μονῇ, μηχανὴν τινα ἐζήτουν,
 δι' ἧς ἂν ἐξελθεῖν γένοιτο. καὶ τὸ μὲν πρῶτον, ἔδοξεν ἡμῖν
 διορύξασθαι κατὰ τὸν δεξιὸν τοῖχον, ἀποδράναι· καὶ ἀρξά-
 μενοι διεκόπτομεν. ἐπειδὴ δὲ προελθόντες ὅσον πέντε στα-
 δίους, οὐδὲν ἠνύομεν, τοῦ οὐρύγματος ἐπαυσάμεθα. τὴν δὲ
 ὕλην καῦσαι διέγνωνμεν. οὕτω γὰρ ἂν τὸ κῆτος ἀποθα-
 κεῖν. εἰ δὲ τοῦτο γένοιτο, ῥαδίᾳ ἐμελλεν ἡμῖν ἔσσεσθαι ἡ
 ἔξοδος. ἀρξάμενοι οὖν ἀπὸ τῶν οὐραίων, ἐκαίομεν· καὶ
 ἡμέρας μὲν ἑπτὰ καὶ νύκτας ἴσας ἀναισθήτως εἶχε τοῦ
 καύματος· ὀγδόῃ δὲ καὶ ἐννάτῃ συνίεμεν αὐτοῦ νοσοῦντος·
 ἀργότερον γοῦν ἀνέχασκε· καὶ εἰποτε ἀναχάνοι, ταχὺ
 συνέμνε. δεκάτῃ δὲ καὶ ἐνδεκάτῃ τέλεον ἀπενεκροῦτο, καὶ

VERAE HISTORIAE LIBER SECUNDUS.

ΑΒ hoc inde tempore cum non amplius ferrem illam in
 ceto vivendi rationem, & commoratione illa gravarer,
 exeundi aliquam rationem machinabar. Ac primo quidem
 placuit dextro pariete perfosso aufugere: iamque excidere
 illud coeperamus. Cum vero ad quinque stadia progressi
 nihil efficeremus, fodiendi consilio abiecto, incendere sil-
 vam statuimus: ita quippe morituram belluam, quo facto
 facilem nobis futurum exitum. A caudinis igitur partibus
 initio facto eam incendimus: ac septem dies totidemque no-
 ctes non sensit ardorem, octavo autem nonoque aegrota-
 re eum intelleximus: hiabat enim tardius, & si hiaret, sta-
 tim os claudebat, Decimo undecimoque plane iam ad mor-

δυσῶδες ἦν. τῇ δωδεκάτῃ δὲ μόγις ἐνοήσαμεν ὥς, εἰ μή
 τις χανόντος αὐτοῦ ὑποστηρίξειε τοὺς γομφίους, ὥστε
 μηκέτι συγκλεῖσθαι, κινδυνεύομεν κατακλεισθέντες ἐν
 νεκρῷ αὐτῷ ἀπολέσθαι· οὕτω δὲ τὸ στόμα μέγਾਲαις
 δοκοῖς διερείσαντες, τὴν ναῦν ἐπescuάζομεν, ὕδωρ τε ὥς
 ὅτι πλεῖστον ἐμβαλλόμενοι, καὶ τᾶλλα ἐπιτήδεια. κυ-
 βερνήσειν δ' ἔμελλεν ὁ Σκίνθαρος· τῇ δ' ἐπιούσῃ, τὸ μὲν
 2 ἦδη τεβήκει. Ἡμεῖς δ' ἀνεκύσαντες τὸ πλοῖον, καὶ διὰ
 τῶν ἀραιωμάτων διαγαγόντες, καὶ ἐκ τῶν ὀδόντων ἐξά-
 ψαντες, ἡρέμα καθήκαμεν ἐς τὴν θάλατταν· ἐπιβάντες
 δ' ἐπὶ τὰ νῶτα, καὶ θύσαντες τῷ Ποσειδῶνι, αὐτοῦ παρὸς
 τὸ τρόπαιον, ἡμέρας τρεῖς ἐπαυλισάμενοι, (νηνεμία γάρ
 ἦν) τῇ τετάρτῃ ἀπεπλεύσαμεν. ἔνθα δὲ πολλοῖς τῶν ἐκ
 τῆς ναυμαχίας νεκροῖς ἀπηντῶμεν, καὶ προσωκέλλομεν.
 καὶ τὰ σώματα καταμετροῦντες, ἐθαυμάζομεν. καὶ
 ἡμέρας μὲν τινὰς ἐπλέομεν, εὐκράτῳ αἰέρι χρώμενοι· ἔπει-

tem spectabat, atque olebāt male. Duodecimo vix tandem
 animadvertimus, nisi quis illo hiantē discunearet maxilla-
 res, quo minus claudere illos posset, periculum esse, ne in-
 clusi in cadavere una periremus. Itaque ore illius magnis
 trabibus discuneato, navem paravimus, & aqua quam plu-
 rima imposita, & necessariis reliquis: gubernaturus autem
 erat Scintharus. Proxima luce cetus quidem iam erat mor-
 tuus. Nos vero extractum navigium, & per dentium in-
 terstitia traductum, suspensumque e dentibus placide in
 mare demisimus. Tum tergo conscenso, sacraque re Ne-
 ptuno facta, ibidem prope tropaeum commorati triduo,
 quod malacia esset, quarto solvimus. Hic in multos de na-
 vali illo proelio mortuos incidimus, offendimusque, ac di-
 mensi corpora cum admiratione sumus. Ac dies quidem
 aliquot navigavimus aëre temperato usi; deinde borea flan-

τα βορέου σφοδρῶ πνεύσαντος, μέγα κρύος ἐγένετο, καὶ ὑπ' αὐτοῦ πᾶν ἐπάγη τὸ πέλαγος, οὐκ ἐξεπιπολῆς μόνον, ἀλλὰ καὶ ἐς βάθος, ὅσον ἐς τετρακοσίας ὀργυίας· ὥστε καὶ ἀποβάοντας διαβέειν ἐπὶ τοῦ κρυστάλλου. ἐπιμένοντος οὖν τοῦ πνεύματος φέρειν οὐ δυνάμενοι, τοιοῦνδ' ἐπενοήσαμεν. (ὁ δὲ τὴν γνώμην ἀποφηνάμενος, ἦν ὁ Σκίνθαρος.) σκάψαντες γὰρ ἐν τῷ ὕδατι σπήλαιον μέγιστον, ἐν τούτῳ ἐμείναμεν ἡμέρας τριάκοντα, πῦρ ἀνακαίοντες, καὶ σιτούμενοι τοὺς ἰχθύς· εὐρίσκομεν δὲ ἀνορύττοντες. ἐπεὶ δὲ ἤδη ἐπέλιπε τὰ ἐπιτηδεῖα, προσελθόντες, καὶ τὴν ναῦν πεπηγυῖαν ἀνασπᾶσαντες, καὶ πετάσαντες τὴν ὁδόν, ἐσυρόμεθα ὥσπερ πλέοντες λείως καὶ προσηῶς, ἐπὶ τοῦ πάγου διολισθαίνοντες. ἡμέρα δὲ πέμπτη ἀλέα τε ἦν, καὶ ὁ πάγος ἐλύετο, καὶ ὕδωρ πάντα αὖθις ἐγίγνετο. Πλεύσαντες δὲ ὅσον τριακοσίους 3 σταδίους, νήσω μικρᾷ καὶ ἐρήμῃ προσηνέχθημεν, ἀφ'

8 Πῦρ ἀνακαίοντες) Εἴτα βαμολόχε, οὐκ ἐμείλλει ὁ πάγος θαλάσσιος τῷ πυρὶ εἰς ὕδωρ αὖθις μεταποιεῖσθαι, καὶ πᾶς οὐχὶ κατακλυ-

σθήνεις τίλιον ἀπαλώλνεται; ὥστε ἀπίθαις ἢ πλάσις παρὰ τὸ τῇ φύσει σου πρόσφορον. V.

te vehementi, frigus magnum oritur, a quo totum mare congelatur, non in extremitate modo, sed in profundum etiam ad trecentos circiter passus, ita ut egressi per glaciem discurreremus. Durante autem vento, cum ferre non possemus, tale quid excogitamus, consilii auctore Scintharo. Effosso intra aquam specu maximo, triginta in hoc dies mansimus, accenso igni, in cibo utentes pitibus, quos inter fodiendum inveniebamus. Deficientibus vero iam necessariis, aggressi navem gelu firmatam extrahimus, passoque velo, vehimur quasi navigantes levi blandoque motu labentes per glaciem. Quinto inde die aestus fit, solvitur glacies, in aquam redeunt omnia. Trecenta ferme stadia navigaveramus, cum delati sumus ad insulam parvam ac de-

ἥς ὕδωρ λαβόντες (ἐπελελοίπει γὰρ ἤδη) καὶ δύο ταύ-
 ρους ἀγρίους κατατόξευσαντες, ἀπεπλεύσαμεν. οἱ δὲ
 ταῦροι οὗτοι, τὰ κέρατα οὐκ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς εἶχον, ἀλλ'
 ὑπὸ τοῖς ὀφθαλμοῖς, ὥσπερ ὁ Μῶμος ἡξίου. μετ' οὐ
 πολὺ δὲ εἰς πέλαγος ἐμβαίνομεν, οὐχ ὕδατος, ἀλλὰ
 γάλακτος. καὶ νῆσος ἐν αὐτῷ ἐφαίνετο λευκὴ, πλήρης
 ἀμπέλων. ἦν δὲ ἡ νῆσος, τυρὸς μέγιστος, πάνυ συμπε-
 πηγῶς, ὥς ὕστερον ἐμφαγόντες ἐμαθομεν, σταδίων εἰ-
 κοσιπέντε τὸ μέγεθος· αἱ δ' ἄμπελοι, βοτρυῶν πλήρεις
 οὐ μέντοι οἶνον, ἀλλὰ γάλα ἐξ αὐτῶν ἀπεθλίβομεν
 ἱερὸν δ' ἐν μέσῃ τῇ νήσῳ ἀνωκοδόμητο, Γαλατείας τῆς
 Νηρηίδος, ὡς ἐδήλου τὸ ἐπίγραμμα. ὅσον οὖν χρόνον ἐκεῖ
 ἐμείναμεν, ὅψον μὲν ἡμῖν καὶ σιτίον ἡ γῆ παρέιχε, ποτὸν
 οὐ τὸ ἐκ τῶν βοτρυῶν γάλα. βασιλεύειν δὲ τούτων τῶν
 χωρίων ἐλέγετο Τυρῶ ἡ Σαλμωνείως, μετὰ τὴν ἐντεῦθεν
 ἀπαλλαγὴν, ταύτην παρὰ τοῦ Ποσειδῶνος λαβοῦσα
 4 τὴν τιμὴν. Μείναντες δ' ἡμέρας ἐν τῇ νήσῳ πέντε, τῇ

fertam. Hic aqua hauſta, iam enim defecerat, confectisque
 fagittarum ope ſilveſtribus duobus bubus, rurfum naviga-
 vimus. Hi vero tauri non in capite habebant cornua, ſed,
 quod Momus cenſebat, ſub oculis. Non ita multo poſt in
 pelagus intramus non aquae illud, ſed lactis. Inſula in eo
 conſpiciebatur, plena vitibus. Erat autem haec inſula, ca-
 ſeus maximus plane compactus, uti poſtea edendo exper-
 ti ſumus, ſtadiorum quinque & viginti magnitudine: vi-
 tes porro uvis indutae. Verum non vinum inde, ſed lac
 expreſſimus. Aedes in media inſula exſtructa erat Galateae
 [Laſſiae] Nereidis, quod indicabat inſcriptio. Quamdiu igitur
 ibi manſimus, cibum pariter atque opſonia terra no-
 bis praeſbuit, potum vero lac de uvis. Regnare his regio-
 nibus dicebatur Tyro [Caſea] Salmonei filia, hunc ſibi ho-
 norem, poſtquam hinc diſceſſit, naſta. Morati in inſula dies

ἕκτη ἐξωρμίσσαμεν, αὔρας μὲν τινος παραπεμπούσης, λειοκύμονος δὲ οὔσης τῆς θαλάττης. τῇ ὁγδόῃ δὲ ἡμέρᾳ πλέοντες, οὐκ ἔτι διὰ τοῦ γάλακτος, ἀλλ' ἤδη ἐν ἀλμυρῷ καὶ κυανῷ ὕδατι, καθερῶμεν ἀνθρώπους πολλούς, ἐπὶ τοῦ πελάγους διαβέοντας, ἅπαντα ἡμῖν προσεοικότας, καὶ τὰ σώματα, καὶ τὰ μεγέθη, πλὴν μόνων τῶν ποδῶν· ταῦτα γὰρ Φέλλινα εἶχον· ἀφ' οὗ δὴ, οἶμαι, καὶ ἐκαλοῦντο Φελλόποδες. ἐθαυμάζομεν οὖν ἰδόντες οὐ βαπτιζομένους, ἀλλ' ὑπερέχοντας τῶν κυμάτων, καὶ ἀδεῶς ὁδοιποροῦντας· οἱ δὲ καὶ προσήεσαν, καὶ ἡσπάζοντο ἡμᾶς Ἑλληνικῇ Φωνῇ, ἔλεγόν τε εἰς Φελλῶ τὴν αὐτῶν πατρίδα ἐπείγεσθαι· μέχρι μὲν δὴ τινος συνωδοιπόρου ἡμῖν παραβέοντες· εἴτα ἀποτραπόμενοι τῆς ὁδοῦ, ἐβιάδιζον, εὐπλοῖαν ἡμῖν ἐπευξάμενοι. μετ' ὀλίγον δὲ, πολλαὶ νῆσοι ἐφαίνοντο· πλησίον μὲν ἐξ ἀριστερῶν ἡ Φελλῶ, ἐς ἣν ἐκεῖνοι ἔσπευδον, πόλις ἐπὶ μεγάλου καὶ

quinque, sexto solvimus, aura quidem nos quadam prosequente, non nisi levibus tamen fluctibus moto mari. Octavo die, non iam lacteo navigantes, sed falso mari & caeruleo, videmus homines multos per mare currentes, omni ex parte nobis similes, corporibus & statura, pedibus solum exceptis: hos enim habent ex subere, a quo nempe etiam appellantur, puto, Phellopodes [*suberipedes*.] Miramur igitur, cum videmus, illos non mergi, sed eminentes super fluctus, ac sine metu viam facientes. Atque adeunt nos etiam, & Graeca lingua salutant, dicuntque, in suam se patriam Phello [*suberiam*] contendere. Et aliquousque iuxta currentes nobiscum iter faciunt: deinde diversi abeunt, felicem nobis navigationem precati. Post paulo insulae apparent multae: in proximo ad sinistram Phello, in quam illi festinabant, urbs in magno & rotun-

στρογγύλου Φελλοῦ κατοικουμένη. πόρρωθεν δέ, καὶ
 μᾶλλον ἐν δεξιᾷ πέντε μέγισται καὶ ὑψηλόταται, καὶ
 5 πῦρ πολὺ ἀπ' αὐτῶν ἀνεκαίετο. Κατὰ δὲ τὴν πρῶραν,
 μία πλατεῖα, καὶ ταπεινὴ, σταδίου ἀπέχουσα οὐκ
 ἐλάττους πεντακοσίων. ἤδη δὲ πλησίον τε ἦμεν, καὶ θαυ-
 μαστὴ τις αὔρα περιέπνευσεν ἡμᾶς, ἡδεῖα, καὶ εὐώδης,
 οἷαν Φησὶν ὁ συγγραφεὺς Ἡρόδοτος, ἀπόζειν τῆς εὐδαί-
 μονος Ἀραβίας. οἷον γὰρ ἀπὸ ρόδου, καὶ ναρκίσσου, καὶ
 ὑακίνθου, καὶ κρίνων, καὶ ἰῶν, ἔτι δὲ μυρσίνης, καὶ
 δάφνης, καὶ ἀμπελάνθης, τοιοῦτον ἡμῖν τὸ ἥδὺ προσέβαλ-
 λεν· ἡσθέντες δὲ τῇ ὁσμῇ, καὶ χρηστὰ ἐκ μακρῶν πόνων
 ἐλπίσαντες, κατ' ὀλίγον ἤδη πλησίον τῆς νήσου ἐγίγνό-
 μεθα. ἔνθα δὴ καὶ καθεωρῶμεν λιμένας τε πολλοὺς περὶ
 πᾶσαν ἀκλύστους καὶ μεγάλους, ποταμούς τε διαυγεῖς
 ἐξίοντας ἡρέμα ἐς τὴν θάλατταν· ἔτι δὲ λειμῶνας, καὶ
 ὕλας, καὶ ὄρνεα μουσικὰ, τὰ μὲν ἐπὶ τῶν ἡϊόνων ἄδον-
 τα, πολλὰ δὲ καὶ ἐπὶ τῶν κλάδων. αἷρ δὲ κοῦφος καὶ

do subere aedificata: at e longinquo & dextrorsum magis
 quinque maximae atque altissimae, in quibus ignis ardebat
 multus. Versus proram lata una & humilis, stadiis distans
 non minus quingentis. Iam vero prope eramus, & aura
 circa nos spirabat admirabilis, suavis, & odora, qualem
 Herodotus historicus spirare ait a felici Arabia. Quale enim
 a rosa, & narcisso, & hyacintho, & liliis, & violis, myrto
 praeterea & lauro, atque vitis flore, tam suave quiddam ad
 nares nobis accidit. Delectati odore & optima quaeque post
 longos labores dum speramus, brevissimo iam intervallo ab-
 sumus ab insula. Hic & portus videmus multos circum circa
 tutos a fluctibus & spatiosos, fluminaque pellucida placide
 exeuntia in mare: ad haec prata, & silvas, & cantrices aves,
 tum in litoribus canentes, tum multas in ramis. Aër por-

εὐπνοὺς περιεκέχυτο τὴν χώραν· καὶ αὖραι δὲ τινες ἡδεῖαι διαπνεύσαι, ἡρέμα τὴν ὕλην διεσάλευον ὥστε καὶ ἀπὸ τῶν κλάδων κινουμένων, τερπνὰ καὶ συνεχῇ μέλη ἀπεσυρίζετο, εἰκότα τοῖς ἐπ' ἐρημίας αὐλήμασι τῶν πλαγίων αὐλῶν. καὶ μὴν καὶ βοὴ σύμμικτος ἠκούετο, οὐ θορυβώδης, ἀλλ' οἷα γένοιτ' ἂν ἐν συμποσίῳ, τῶν μὲν αὐλούντων, ἄλλων δὲ ἐπαινούντων, ἐνίων δὲ κροτούντων πρὸς αὐλὸν, ἢ κιθάραν. Τούτοις ἅπασι κηλούμενοι, κατ- 6 ἡχῆμεν ὁρμίσαντες δὲ τὴν ναῦν ἀπεβαίνομεν, τὸν Σκίμβαρὸν ἐν αὐτῇ, καὶ δύο τῶν ἐταίρων ἀπολιπόντες. προϊόντες δὲ διὰ λειμῶνος εὐανθοῦντος, ἐντυγχάνομεν τοῖς Φρουροῖς καὶ περιπόλοις· οἱ δὲ δῆσαντες ἡμᾶς ῥοδίνοις στεφάνοις, οὗτος γὰρ μέγιστος παρ' αὐτοῖς δεσμός ἐστιν, ἀνῆγον ὡς τὸν ἄρχοντα· παρ' ὧν δὴ καὶ ὁδὸν ἠκούσαμεν, ὡς ἡ μὲν ἡσος εἴη τῶν Μακάρων προσαγορευομένων, ἄρχος δὲ ὁ Κρῆς Ραδάμανθς. καὶ δὴ ἀναχθέντες ὡς αὐτὸν, ἐν

I Περιεκέχυτο· Ἀπὸ τοῦ περιέχεν, ὑπείληφε, περιέβαλλεν, περιερίχμαζεν. V. (περιλίμναζεν. V.)

II Εὐανθοῦς· Γράφεται εὐανθός. (leg. εὐανθοῦντος, ut in C. exstat.)

ro levis & molliter spirans circumfusus regioni erat, atque aurae quaedam suaves leni flatu silvam morabant. Itaque & a ramis motis, iucunda perpetuaque cantica sibilabant, similia cantibus, qui ab obliquis fistulis in loco deserto red-duntur. Sed clamor etiam mixtus exaudiebatur, non ille tumultuosus; sed qualis oriatur in convivio, instantibus aliis tibias, aliis laudantibus, plaudentibus ad tibiam citharamve aliis. Hisce omnibus dum demulcemur, allabimur; firmataque in portu navi, exscendimus, relictis in ea Scintharo cum duobus sociis. Progressi per pratum floridum, in praefidiarios litorisque custodes incidimus, qui roseis nos coronis vinctos (durissimum hoc apud illos vinculum est) ad principem abduxere: a quibus in via audivimus, hanc esse Beatorum, qui vocantur, insulam, imperitare in ea Rhadamanthum. Iam deduci ad illum, quarti steterimus

- 7 τάξει τῶν δικαζομένων ἕστημεν τέταρτοι. Ἦν δὲ ἡ μὲν
 πρώτη δίκη, περὶ Αἴαντος τοῦ Τελαμῶνος, εἴτε χρὴ αὐ-
 τὸν συνεῖναι τοῖς ἥρωσι, εἴτε καὶ μὴ κατηγορεῖτο δὲ αὐ-
 τοῦ, ὅτι μεμῆνοι, καὶ ἑαυτὸν ἀπεκτόνοι· τέλος δὲ, πολ-
 λῶν ῥηθέντων, ὁ Ῥαδάμανθς ἀπεφαίνετο, νῦν μὲν αὐ-
 τὸν πτόμενον τοῦ ἐλλεβόρου, παραδοθῆναι Ἴπποκράτει
 τῷ Κῳ ἱατρῷ, ὕστερον δὲ σωφρονήσαντα, μετέχειν τοῦ
 8 συμποσίου. Δευτέρα δὲ ἦν κρίσις ἐρωτικῇ, Θησέως καὶ
 Μενελάου περὶ τῆς Ἑλένης διαγωνιζομένων, ποτέρω αὐ-
 τὴν χρὴ συνοικεῖν. καὶ ὁ Ῥαδάμανθς, ἐδίκασε Μενελάῳ
 συνεῖναι αὐτὴν, ἅτε καὶ τοσαῦτα πονήσαντι, καὶ κινδύ-
 νεύσαντι τοῦ γάμου ἕνεκεν· καὶ γὰρ αὐτῷ Θησεῖ καὶ
 ἄλλας εἶναι γυναῖκας, τὴν τε Ἀμαζόνα, καὶ τὰς τοῦ
 9 Μίνως θυγατέρας. Τρίτη δ' ἐδικάσθη περὶ προεδρίας,
 Ἀλεξάνδρῳ τε τῷ Φιλίππου, καὶ Ἀντίβῃ τῷ Καρχη-
 δονίῳ. καὶ ἔδοξε προέχειν ὁ Ἀλέξανδρος, καὶ θρόνος αὐ-
 10 τῷ ἐτέθη παρὰ Κύρον τὸν Πέρσην, τὸν πρότερον. Τέταρ-

in serie eorum, qui iudicandi erant. Primum iudicium erat de Telamonio Aiace, utrum par sit, eum versari cum Heroibus, necne? Accusabatur autem hoc nomine, quod furiosus fuisset, atque ipse manus sibi intulisset. Tandem cum multa utrinque dicta essent, pronuntiavit Rhadamanthus, *Iam quidem helleboro poto traderetur Hippocrati Coo Medico, in posterum ubi respuisset, convivio adhiberetur.* Alterum erat amatorium iudicium, Theseo & Menelao de Helena contentibus, cum utro ea habitare deberet? iudicavitque Rhadamanthus, *Illam esse cum Menelao, qui nuptiarum illius causa tot labores, pericula tot, subiisset. Etenim Theseo alias esse mulieres, Amazonem illam, & Minois filias.* Tertia causa iudicata est de loco antiquiore inter Alexandrum Philippi & Hannibalem Carthaginiensem, & primas deberi, visum est, Alexandro, ac sella ei posita iuxta Cyrum maiorem Per-

τοὶ δ' ἡμεῖς προσηνέχθημεν. καὶ ὁ μὲν ἤρετο, τί παθόν-
τες, ἔτι ζῶντες ἱεροῦ χωρίου ἐπιβαίημεν· ἡμεῖς δὲ πάντα
ἐξῆς διηγησάμεθα. οὕτω δὲ μετασθησάμενος ἡμᾶς, ἐπὶ
πολὺν χρόνον ἐσκέπτετο, καὶ τοῖς συνέδροις ἐκοινοῦτο περὶ
ἡμῶν. συνήδρευον δὲ ἄλλοι τε πολλοὶ, καὶ Ἀριστείδης
ὁ δίκαιος, ὁ Ἀθηναῖος. ὡς δ' ἔδοξεν αὐτῷ, ἀπεφίηατο,
τῆς μὲν πολυπραγμοσύνης καὶ τῆς ἀποδημίας, ἐπειδὴ
ἀποθάνωμεν, δοῦναι τὰς εὐθύνας, τὸ δὲ νυνὶ, ῥητὸν χρόνον
μεινάντας ἐν τῇ νήσῳ, καὶ συνδιαιτηθέντας τοῖς ἥρωσι,
ἀπελθεῖν. ἔταξε δὲ καὶ τὴν προθεσμίαν τῆς ἐπιδημίας,
μὴ πλεῖον μηνῶν ἑπτὰ. Τούτεῦθεν αὐτομάτων ἡμῖν τῶν
στεφάνων περιρρέντων, ἐλελύμεθα, καὶ εἰς τὴν πόλιν
ἡγόμεθα, εἰς τὸ τῶν Μακάρων συμπόσιον. αὕτη μὲν οὖν
ἡ πόλις πᾶσα χρυσῇ, τὸ δὲ τεῖχος περιέκειται σμαράγ-
δινον. πύλαι δὲ εἰσιν ἑπτὰ πᾶσαι μονόζυλοι κινναμάμι-

13 Αὕτη μὲν οὖν ἡ πόλις) Εἰς τοὺς τῆς Ἱερουσαλὴμ ἐν ἰσχύταις ἡμέραις
καθ' ἡμᾶς ὁ γόνος εἰσὶν ἀγίους προ- συνενεχθῆναι ἀλλαγορικῶς δι' ἑλ-
φύτας διαπαίζειν, ἐφ' οἷς οὗτοι περὶ ζην. V.

fam. Quarti nos admoti sumus. Atque ille quidem interro-
gat, *Qua re impulsus, nivi adhuc sacram regionem ingressi esse-*
mus? Nos vero omnia deinceps enarramus. Sic vero no-
bis secedere aliquantum iussis, diu confiderat, suisque cum
affessoribus de nobis communicat. Aderant autem illi in
consilio tum alii plures, tum Aristides iustus Atheniensis.
Cum vero visum ipsi esset, pronuntiavit, *Curiositatis quidem*
& professionis poenas nos, ubi mortui fuissimus, daturus: iam
vero dicto tempore in insula morati, & convivio Heroum usi, abi-
remus. Constituit autem etiam diem commorationis, ne
plus septem mensibus maneremus. Hinc sua sponte defluen-
tibus coronis liberati in urbem introducti sumus, ad bea-
torum convivium. Haec urbs tota aurea: moenia circum-
posita smaragdina: portae septem ex uno singulae trunco

νοι. τὸ μέντοι ἔδαφος τῆς πόλεως, καὶ ἡ ἐντὸς τοῦ τεύχους γῆ, ἐλεφαντίνη. ναοὶ δὲ πάντων θεῶν βηρύλλου λίθου ὠκοδορημένοι, καὶ βωμοὶ ἐν αὐτοῖς μέγιστοι, μονόλιθοι, ἀμεύστινοι, ἐφ' ὧν ποιῶσι τὰς ἐκατόμβας. περὶ δὲ τὴν πόλιν, ρεῖ ποταμὸς μύρου τοῦ καλλίστου, τὸ πλάτος πηχέων ἑκατὸν βασιλικῶν, βάθος δὲ, ὥστε νεῖν εὐμαρῶς. λουτρά δὲ ἔστιν αὐτοῖς, οἰκοὶ μεγάλοι, ὑάλινοι, τῷ κινναμώμῳ ἐγκαίομενοι. ἀντὶ μέντοι τοῦ ὕδατος,
 12 ἐν ταῖς πύλαις δρόσος θερμὴ ἔστιν. Ἔσθῃτι δὲ χρῶνται, ἀραχνίοις λεπτοῖς, πορφυροῖς. αὐτοὶ δὲ σώματα μὲν εὐκ ἔχουσιν, ἀλλ' ἀναθεῖς καὶ ἄσαρκοί εἰσι, μορφήν δὲ καὶ ἰδέαν μόνον ἐμφαίνουσι. καὶ ἀσώματοι ὄντες, ὅμως οὖν ἑστᾶσι, καὶ κινῶνται, καὶ φρονεῦσι, καὶ φωνὴν ἀκτιᾶσι. καὶ ὅλως ἔοικε γυμνὴ τις ἡ ψυχὴ αὐτῶν περιπολεῖν, τὴν τοῦ σώματος ὁμοιότητα περικειμένη. εἰ γοῦν μὴ ἄψαιτό τις, οὐκ ἂν ἐλέγξειε μὴ εἶναι σῶμα τὸ ὁρώμενον. εἰσὶ γὰρ

11 Ἀταφῆς) Γραι. ἀφανῆς. G.

elaboratae cinnamominae: solum urbis, quodque intra muros terrae est, eburneum: templa omnium Deorum e beryllo gemma aedificata, & altaria in iis maxima, ex una gemma amethystina, in quibus hecatombas faciunt. Circum urbem fluit amnis unguenti pulcherrimi, cuius latitudo centum cubitorum regionum; profunditas ea, ut facile sit natrare. Balnea sunt illis aedes magnae, vitreae, cinnamomo vaporatae. Verum pro aqua in foliis ros calidus. In vestitu utuntur araneorum telis tenuibus, purpureis. Corpora ipsi non habent, sed tactum effugiunt, carnis expertes, figuram solam & speciem ostendunt, ac licet corpora non habeant, tamen stant, moventur, sapiunt, vocem emittunt. Et omnino videtur nuda quodammodo anima illorum obversari, similitudinem quandam induta corporis. Nisi enim tetigerit aliquis, non convincatur, corpus non esse

ὥσπερ σκιαὶ ὄρθαι, οὐ μέλαιναι. γηράσκει δὲ οὐδείς,
 ἀλλ' ἐφ' ἧς ἀν' ἡλικίας ἔλθῃ, παραμένει. οὐ μὲν οὐδὲ νῦξ
 παρ' αὐτοῖς γίγνεται, οὐδ' ἡμέρα πάνυ λαμπρά· ἀλλὰ
 καθάπερ τὸ λυκαυγὲς ἦδη πρὸς ἑω, μηδέπω ἀνατείλαν-
 τος ἡλίου, τοιοῦτον Φῶς ἐπέχει τὴν γῆν. καὶ μέντοι καὶ
 ὠρῶν μίαν ἴσασι τοῦ ἔτους· αἰεὶ γὰρ παρ' αὐτοῖς ἑα-
 ρέσι, καὶ εἰς ἄνεμος πνεῖ ὁ Ζέφυρος. Ἡ δὲ χώρα, πᾶσι 13
 μὲν ἀνθεσι, πᾶσι δὲ φυτοῖς ἡμέροις τε καὶ σκιεροῖς τέθη-
 λεν· αἱ μὲν γὰρ ἄμπελοι δωδεκάφοροι εἰσι, καὶ κατὰ
 μῆνα ἕκαστον καρποφοροῦσι· τὰς δὲ ροῖας, καὶ τὰς μη-
 λέας, καὶ τὴν ἄλλην ὀπώραν, ἔλεγον μὲν εἶναι τρισκαι-
 δεκάφορον· ἐνὸς γὰρ μηνὸς τοῦ παρ' αὐτοῖς Μινώου, δις
 καρποφορεῖν. ἀντὶ δὲ πυροῦ, οἱ στάχυες ἄρτους ἐτοίμους
 ἐπ' ἄκρου φύουσιν, ὥσπερ μύκητας. πηγαὶ δὲ περὶ τὴν
 πόλιν ὕδατος μὲν πέντε καὶ ἐξήκοντα, καὶ τριακόσιοι,
 μέλιτος δὲ ἄλλαι τσαῦται, μύρου δὲ πεντακόσιαι, μι-

2 Οὐδὲ νῦξ) Εἰς τὰ ὑπὲρ Θεου-
 λην τερατολογούμενα ἐπισκώπτει.
 V.

13 Ἄρτον ἑτοίμον) Τὸ ἔξαγα-
 γεῖν ἄρτον ἐκ τῆς γῆς διακωμῶει.
 V.

id, quod videt: sunt enim quasi umbrae erectae, non ni-
 grae. Senescit nemo, sed qua aetate huc venerit, ea ma-
 net. Verum neque nox apud illos est, neque dies plane
 clara: sed quale est mane diluculum, sole nondum exorto,
 talis lux terram obtinet. Unam etiam modo anni tempe-
 statem norunt. Semper enim apud illos ver est, & unus
 flat ventus, Zephyrus. Regio floribus omnibus, plantisque
 tum mansuetis tum umbrosis viret. Vites quidem duodecies
 feraces, mensibus singulis fructum ferunt. Punicas vero ar-
 bores, & malos, & reliquas autumnus copias, dicebant etiam
 ter & decies ferre: bis nempe uno mense. qui Minous apud
 illos est. Pro tritico spicae panes iam paratos in summo
 producunt, velut fungos. Fontes circa urbem aquae quin-
 que & sexaginta supra trecentos, mellis totidem alii, un-

14 κρότεραι μέντοι αὐταὶ καὶ ποταμοὶ γάλακτος ἐπτά,
 καὶ οἴνου ὀκτώ. Τὸ δὲ συμπόσιον, ἔξω τῆς πόλεως πε-
 ποιήται, ἐν τῷ Ἥλυσίῳ καλουμένῳ πεδίῳ· λειμῶν δέ
 ἐστὶ κάλλιστος, καὶ περὶ αὐτὸν ὕλη παντοία, πυκνή,
 ἐπισκιάζουσα τοὺς κατακειμένους, καὶ στρωμνὴν μὲν ἐκ
 τῶν ἀνθέων ὑποβέβληνται. διακονοῦνται δὲ καὶ διαφέ-
 ρουσιν ἕκαστα οἱ ἄνεμοι, πλήν γε τοῦ οἴνοχορεῖν. τούτου
 γὰρ οὐδὲν δέονται, ἀλλ' ἐστὶ δένδρα περὶ τὸ συμπόσιον
 ὑάλινα, μεγάλα, τῆς διαυγεστάτης ὑάλου· ὁ καρπὸς
 δ' ἐστὶ τούτων τῶν δένδρων, ποτήρια παντοῖα καὶ τὰς
 κατασκευὰς, καὶ τὰ μεγέθη. ἐπειδὴν οὖν παρὶς τις εἰς
 τὸ συμπόσιον, τρυγῆσας ἐν ἧ καὶ δύο τῶν ἐκπωμάτων
 παρατίθεται, τὰ δὲ αὐτίκα οἴνου πλήρη γίγνεται· οὕτω
 μὲν πίνουσιν. ἀντὶ δὲ τῶν στεφάνων, αἱ ἀφρόνες, καὶ
 τᾶλλα τὰ μουσικὰ ὄρνεα, ἐκ τῶν πλησίον λειμῶνων
 τοῖς στόμασιν ἀνθολογοῦντα, κατανίφει αὐτοὺς μετ'

6 Διακονοῦνται) Εἰς τὰ περὶ Βραχμάταιν Στρατολογούμενα τῶν Ἀσ-
 συρίων Διασύρει. V. (Vid. *Philostr.*)

guenti autem quingenti, hi tamen minores: fluvii lactis
 septem, & octo vini. Coenatio extra urbem structa est,
 in eo qui vocatur campus Elysius. Est autem pratum pul-
 cherrimum, & circa illud filva varia, densa, accumbenti-
 bus umbram faciens: stragula de floribus subiecta habent:
 ministrant omnia, & huc illuc ferunt venti, praeterquam
 quod vinum non infundunt: hoc enim nihil opus est; sed
 sunt arbores circa coenationem vitreae, magnae, de vitro
 pellucidissimo. Porro fructus harum arborum sunt pocula
 varia figuris & magnitudinibus. Cum igitur advenit aliquis
 in coenationem, decerptum unum alterumque poculum si-
 bi apponit: at illa statim vini plena fiunt, & sic bibunt.
 Pro coronis, luscinae, & aves aliae cantrices, ex vicinis
 pratis flores rostris lectos instar nivis in eos spargunt cum

εὐδῆς ὑπερπετόμενα. καὶ μὴν καὶ μυρίζονται ὠδί· νεφέ-
 λαι πυκναὶ ἀνασπάσασαι μύρον ἐκ τῶν πηγῶν, καὶ
 τοῦ ποταμοῦ, καὶ ἐπιστᾶσαι ὑπὲρ τὸ συμπόσιον, ἡρέμα
 τῶν ἀνέμων ἀποβλιβόντων, ὕουσι λεπτὸν, ὥσπερ δρόσον.
 Ἐπὶ δὲ τῷ δείπνῳ, μουσικῇ τε καὶ ὠδαῖς σχολάζουσιν· 15
 ᾄδεται δὲ αὐτοῖς τὰ τοῦ Ὀμήρου ἔπη μάλιστα· καὶ αὐ-
 τὸς δὲ πάρεστι, καὶ συνευχεῖται αὐτοῖς, ὑπὲρ τὸν Ὀδυσ-
 σέα κατακείμενος. οἱ μὲν οὖν χοροὶ ἐκ παίδων εἰσὶ, καὶ
 παρβένων· ἐξάρχουσι δὲ, καὶ συναδούσιν, Εὐνομός τε ὁ
 Λοκρὸς, καὶ Ἀρίων ὁ Λέσβιος, καὶ Ἀνακρέων, καὶ
 Στησίχορος· καὶ γὰρ καὶ τοῦτον παρ' αὐτοῖς ἔθεασάμην,
 ἥδη τῆς Ἑλένης αὐτῶ διηλλαγμένης. ἐπειδὴν δὲ οὔτοι
 παύσωνται ᾄδοντες, δεύτερος χορὸς παρέρχεται ἐκ κύ-
 κνων, καὶ χελιδόνων, καὶ ἀηδόνων· ἐπειδὴν δὲ καὶ οὔτοι
 ἄσσωσι, τότε δὴ πᾶσα ἡ ὕλη ἐπαυλεῖ, τῶν ἀνέμων κατ-
 αρχόντων. Μέγιστον δὲ δὴ πρὸς εὐφροσύνην ἐκείνο ἔχου- 16
 σι· πηγαί εἰσι δύο παρὰ τὸ συμπόσιον, ἡ μὲν, γέλωτος,

cantu supervolantes. Unguentis perfunduntur hunc in mo-
 dum. Densae nubes bibunt e fontibus ac fluvio unguen-
 tum, deinde imminentes coenationi, placide urgentibus ven-
 tis, tanquam tenuem rorem demittunt. In coena musicae
 vacant & cantibus. Canuntur ipsis Homeri maxime car-
 mina. Et adest ipse quoque, & cum illis epulatur, accum-
 bens supra Ulyssē. Chori puerorum sunt & virginum.
 Ducunt eum concinuntque Eunomus Locrus, & Lesbios
 Arion, & Anacreon, & Stesichorus. Etenim hunc quoque
 apud illos vidi, iam reconciliata illi Helena. Hi vero cum
 canere desierunt, alter chorus procedit cycnorum, hiru-
 dinum, ac lusciniarum: & ubi hi quoque cecinerunt, tum
 fane silva tota fistulis quasi succinit, ventis ducibus. Ma-
 ximum & illud ad hilaritatem adiumentum habent, quod fon-
 tes sunt duo circa coenationem, risus alter, alter vero

ἡ δὲ, ἡδεστῆς· ἐκ τούτων ἑκατέρας, πάντες ἐν ἀρχῇ τῆς εὐ-
 ωχίας πίνουσι, καὶ τὸ λοιπὸν ἡδόμενοι, καὶ γελῶντες
 17 διαγούσι. Βούλομαι δὲ εἰπεῖν καὶ τῶν ἐπισήμων οὓς τινὰς
 παρ' αὐτοῖς ἐβασάμην. πάντας μὲν τοὺς ἡμιθέους, καὶ
 τοὺς ἐπὶ Ἴλιον στρατεύσαντας, πλὴν γε δὴ τοῦ Λακροῦ
 Αἴαντος· ἐκείνον δὲ μόνον ἔφασκον ἐν τῷ τῶν ἀσεβῶν χώ-
 ρῳ κολάζεσθαι. βαρβάρων δὲ, Κύρους τε ἀμφοτέρους,
 καὶ τὸν Σκύθην Ἀνάχαρσιν, καὶ τὸν Θρᾶκα Ζαμολ-
 ξιν, καὶ Νουμᾶν τὸν Ἰταλιώτην, καὶ μὴν καὶ Λυκοῦρ-
 γον τὸν Λακεδαιμόνιον, καὶ Φωκίωνα, καὶ Τέλλον,
 τοὺς Ἀθηναίους, καὶ τοὺς σοφοὺς, ἄνευ Περιάνδρου. εἶ-
 δον δὲ καὶ Σωκράτην τὸν Σωκρονίσκου ἀδολεσχοῦντα
 μετὰ Νέστορος καὶ Παλαμῆδους· περὶ δὲ αὐτὸν ἦσαν
 Ὑακινθὸς τε ὁ Λακεδαιμόνιος, καὶ ὁ Θεσπιεὺς Νάρ-
 κισσος, καὶ Ὑλλας, καὶ ἄλλοι καλοί. καὶ μοι ἐδόκει
 ἐρᾶν τοῦ Ὑακινθοῦ τὰ πολλὰ δ' οὖν ἐκείνον διήλεγχεν.
 ἐλέγετο δὲ χαλεπαίνειν αὐτῷ ὁ Ῥαδάμανθυς, καὶ ἡπει-

4 Ἐβασάμην) Κατὰ κοινοῦ τὸ ἰθυσάμην. V.

voluptatis, e quorum altero in ipso convivii principio bi-
 bunt, & quod superest iucunde & cum risu agunt. Dicere
 iam volo, nobilium hominum quos apud illos viderim. Se-
 mideos quidem omnes, & qui ad Ilium pugnarunt, prae-
 ter Locrum Aiacem: illum solum dicebant in loco impio-
 rum dare poenas. Barbarorum vero Cyrum utrumque, &
 Scytham Anacharsin, & Zamolxin Thracem, & Numam
 Italum: ac praeter hos Lycurgum Lacedaemonium, & Pho-
 cionem ac Tellum Athenienses, & Sapientes, Periandro
 excepto. Vidi etiam Socratem Sophronisci filium sermones
 caedentem cum Nestore & Palamede. Circa illum erant Hy-
 acinthus Lacedaemonius, & Thespiensis Narcissus, & Hylas,
 & pulchri alii. Et videbatur mihi amare Hyacinthum: mul-
 ta fane illum redarguebant. Dicebatur autem iratus illi

ληκέναι πολλάκις ἐμβαλεῖν αὐτὸν ἐκ τῆς νήσου, ἣν
Φλυαρῇ, καὶ μὴ θέλῃ ἀφείς τὴν εἰρωνείαν, εὐκχεῖσθαι.
Πλάτων δὲ μόνος οὐ παρῆν, ἀλλ' ἐλέγετο καὶ αὐτὸς ἐν
τῇ ὑπ' αὐτοῦ ἀναπλασθείσῃ πόλει οἰκεῖν, χρώμενος τῇ
πολιτείᾳ, καὶ τοῖς νόμοις οἷς συνέγραψε, πολιτεύεσθαι.
Οἱ μέντοι ἀμφ' Ἀρίστιππὸν τε καὶ Ἐπίκουρον τὰ πρῶ- 18
τα παρ' αὐτοῖς ἐφέροντο, ἡδεῖς τε ὄντες, καὶ κεχαρισ-
μένοι, καὶ συμποτικώτατοι. παρῆν δὲ καὶ Αἰσωπος ὁ
Φωῖξ. τούτῳ δὲ ὅσα καὶ γελωτοποιῶ χρώνται. Διογένης
μὲν γὰρ ὁ Σινωπεύς, τοσοῦτον μετέβαλε τοῦ τρόπου, ὥστε
γῆμαι Λαῖδα τὴν ἑταίραν, ὀρχεῖσθαι τε ὑπὸ μέθης πολ-
λάκις ἀνιστάμενον, καὶ παροινεῖν. τῶν δὲ Στωϊκῶν, οὐ-
δεὶς παρῆν· ἔτι γὰρ ἐλέγοντο ἀναβαίνειν τὸν τῆς ἀρετῆς
ὄρθιον λόφον. ἠκούομεν δὲ καὶ περὶ Χρυσίππου, ὅτι οὐ
πρότερον αὐτῷ ἐπιβῆναι τῆς νήσου θέμις, πρὶν τὸ τέταρ-
τον ἑαυτὸν ἠλλεβορίσῃ· τοὺς δὲ Ἀκαδημαϊκοὺς ἐλέγον

12 Τῶν δὲ Στωϊκῶν —) Οἷα φησὶ ἀκριβῶς ἄγαν τοὺς Ἀκαδημαϊκοὺς
περὶ Στωϊκῶν, ἀνθρώπων; G. τοῖς Ἐπικτητικοῖς συνάπτει Λευκιαν-
16 Τούτους δὲ Ἀκαδημαϊκοὺς) Οὐκ νός. V. (συνάπτει, Λευκιανί. Coll.)

Rhadamanthus, & saepe minatus esse, de insula se illum
eieciurum, si nugas agere pergeret, & nollet dissimulatio-
ne omissa convivari. Plato solus non aderat, sed dicebat-
ur ipse quoque civitatem habitare a se confictam, eaque
forma reipublicae, eisque, quas scripsisset, legibus uti. Ari-
stippus quidem & Epicurus primas hic ferebant, suaves
homines, & gratiosi, & convivae commodi. Aderat etiam
Aesopus Phryx, quo ut scurra ridiculario utuntur. Ve-
rum Sinopenus Diogenes ita mutavit mores, ut Laida du-
xerit meretricem, ebriusque saepe ad saltandum confurgat,
& vinolentas nugas agat. Stoicorum aderat nemo: dice-
bantur enim adhuc ascendere arduum illum virtutis col-
lem. Audiebamus etiam de Chrysippo, non prius illi fas
esse insulam ingredi, quam elleboro quartum usus esset. Aca-

ἐβέλειν μὲν ἐλθεῖν, ἐπέχειν δ' ἔτι, καὶ διασκέπτεσθαι·
 μηδὲ γὰρ αὐτὸ τοῦτό πως καταλαμβάνειν, εἰ καὶ νῆ-
 σός τις τοιαύτη ἐστί. ἄλλως τε, καὶ τὴν ἐπὶ τοῦ Ῥαδα-
 μανθους, οἶμαι, κρίσιν ἐδεδοίκεσαν, ἅτε καὶ τὸ κριτήριον
 αὐτοὶ ἀνηρηκότες. πολλοὺς δὲ αὐτῶν ἔφασκον ὀρμηθέν-
 τας ἀκολουθεῖν τοῖς ἀφικνουμένοις, ὑπὸ νωθείας δὲ ἀπο-
 λείπεσθαι, μὴ καταλαμβάνοντας, καὶ ἀναστρέφειν
 19 ἐκ μέσης τῆς ὁδοῦ. Οὗτοι μὲν οὖν ἦσαν ἀξιολογώτατοι
 τῶν παρόντων. τιμῶσι δὲ μάλιστα τὸν Ἀχιλλεῖα, καὶ
 μετὰ τοῦτον, Θησέα. περὶ δὲ συνουσίας καὶ ἀφροδισίων
 οὕτω φρονούσι· μίσγονται μὲν ἀναθανδόν, πάντων ὁρών-
 των, καὶ γυναιξί, καὶ ἄρσεσι, καὶ οὐδαμῶς τοῦτο αἰ-
 σχρὸν αὐτοῖς δοκεῖ· μόνος δὲ Σωκράτης διώμνυτο, ἥ μὴν
 καθαρῶς πλησιάζειν τοῖς νέοις· καὶ μέντοι πάντες αὐτοῦ
 ἐπιιορκεῖν κατεγίγνωσκον. πολλάκις γοῦν ὁ μὲν Ὑάκιν-
 θος, ἢ ὁ Νάρκισσος, ὠμολόγουν, ἐκεῖνος δὲ ἡρνεῖτο. αἱ

13 Ἡ μὲν) Ἀπὸ τοῦ ὅτις. V.

demicos vero dicebant velle quidem venire, sed sustinere
 se adhuc, & considerare: neque enim hoc ipsum illos per-
 cipere, an insula talis sit. Alioquin etiam Rhadamanthi,
 puto, iudicium metuunt, qui ipsum iudicandi instrumen-
 tum sustulerint. Multos vero illorum, narrabant, impetu
 capto sequi eos, qui veniant in *insulam*, sed ignavia quadam
 deficere, ante quam assequantur, & de media via reverri.
 Hi quidem igitur eorum, qui aderant, maxime commemo-
 rabiles. Maximo autem in honore habent Achillem, & post
 hunc, Theseum. De coitu & rebus venereis ira sentiunt.
 Milcent corpora publice, & in conspectu omnium, cum
 mulieribus pariter & cum maribus, & nequaquam malum
 hoc illis videtur. Solus Socrates deierabat, se caste acce-
 dere ad iuvenes: sed omnes peierare illum iudicabant. Sae-
 pe enim Hyacinthus aut Narcissus fatebantur: at ipse ne-

δὲ γυναῖκες εἰς πᾶσαι κοιναί, καὶ οὐδεὶς Φθονεῖ τῷ πλη-
σίον, ἀλλ' εἰς τοῦτο μάλιστα Πλατωνικώτατοι· καὶ οἱ
παῖδες δὲ παρέχουσι τοῖς βουλομένοις, οὐδὲν ἀντιλέγοντες.
Οὕτω δὲ δύο ἢ τρεῖς ἡμέραι διεληλύθεισαν, καὶ προσ- 20
ελθὼν ἐγὼ Ὀμηρῷ τῷ ποιητῇ, σχολῆς οὔσης ἀμφοῖν,
τάτε ἄλλα ἐπυνθανόμην, καὶ ὅθεν εἴη, λέγων τοῦτο μά-
λιστα παρ' ἡμῖν εἰσέτι νῦν ζητεῖσθαι. οὐδὲ αὐτὸς μὲν
ἀγνοεῖν ἔφασκεν ὡς οἱ μὲν Χῖον, οἱ δὲ Σμυρναῖον, πολ-
λοὶ δὲ Κολοφώνιον αὐτὸν νομίζουσιν. εἶναι μέντοι ἔλεγε
Βαβυλώνιος, καὶ παρά γε τοῖς πολίταις, οὐχ' Ὀμηρος,
ἀλλὰ Τιγράνης καλεῖσθαι· ὕστερον δὲ ὁμηρεύσας παρὰ
τοῖς Ἕλλησιν, ἀλλάξει τὴν προσηγορίαν. ἔτι δὲ καὶ περὶ
τῶν ἀβητουμένων στίχων ἐπηρώτων, εἰ ὑπ' ἐκείνου εἰς
γεγραμμένοι· καὶ ὃς ἔφασκε πάντας αὐτοῦ εἶναι. κατ-

6 Λίγων τ. μ.) Γραι. λίγων τοῦ-
το μάλιστα. G.

10 Τῶς πλείστοις) Γραι. τοῖς
πολίταις, οὐχ' Ὀμηρος. G.

14 Καταγίνωσκει) Σημειῶ διὰ
τὴν σύνταξιν, τὸ γὰρ γινώσκει γενι-
κῇ συντάσσεται. οἷον καταγινώσκει
σου τῆς φλυαρίας. ὁ δὲ καὶ αἰτιατι-

κὴν ἀπίδωκεν. καταγίνωσκει τὴν
ψυχρολογίαν. ἄτοι οὐτ' Ἀπτικῆς οὐ
συνίταξεν. αὐτοὶ γὰρ καὶ ἐπὶ ἄλλων
πολλῶν τοῦτο φιλοῦσι ποιεῖν τῇ
κοιτῇ ἰναττιοῦμενοι συνιθεῖα. ἢ τὸ
καταγινώσκει ἀπὸ τοῦ γινῶν ἢ δια-
σύρειν εἰληπται. V.

gabat. Mulieres vero communes omnes, neque invidet
quisquam viro alteri, sed hac in re maxime sunt Platonicī.
Praebent etiam pueri volentibus, nihil repugnantes. Duo
nondum aut tres dies praeterierant, & accedens ad Home-
rum poëtam cum ambobus esset otium, tum reliqua ex eo
quaesivi, tum unde esset? dicens, illud maxime apud nos in
hunc diem disputari. At ille aiebat, illos ignorare, cum hi
Chium, Smyrnaeum alii, multi Colophonium putent: se vero,
dicebat, Babylonium esse, & apud cives non Homerum vocari,
sed Tigranem: deinde cum obses [Homerus] apud Graecos ef-
fset, nomen mutasse. Ad haec de verbis illius reiectis inter-
rogabam, num scripti ab ipso essent? atque ille suos esse

- εγίνωσκον οὖν τῶν ἀμφὶ τὸν Ζηνόδοτον καὶ Ἀρίσταρχον γραμματικῶν πολλὴν τὴν ψυχρολογίαν. ἐπεὶ δὲ ταῦθ' ἱκανῶς ἀπεκέκριτο, πάλιν αὐτὸν ἠρώτων, τί δήποτε ἀπὸ τῆς μηνίδος τὴν ἀρχὴν ἐποίησατο καὶ εἶπεν ὅς, οὕτως ἐπελθεῖν αὐτῷ, μηδὲν ἐπιτηδεύσαντι. καὶ μὲν καὶ κείνο ἐπεθύμουν εἰδέναι, εἰ προτέραν ἔγραψε τὴν Ὀδύσειαν τῆς Ἰλιάδος, ὡς πολλοὶ φασιν ὁ δὲ ἠρνεῖτο. ὅτι μὲν γὰρ οὐδὲ τυφλὸς ἦν, ὃ καὶ αὐτὸ περὶ αὐτοῦ λέγουσιν, αὐτίκα ἠπιστάμην, ἑώρα γὰρ, ὥστε οὐδὲ πυνθάνεσθαι ἐδεόμην· πολλάκις δὲ καὶ ἄλλοτε τοῦτο ἐποίουν, εἴ ποτε αὐτὸν σχολὴν ἄγοντα ἑώρων. προσίων γὰρ ἂν τι ἐπυνθανόμην αὐτοῦ, καὶ ὅς προθύμως πάντα ἀπεκρίνετο, καὶ μάλιστα μετὰ τὴν δίκην, ἐπειδὴ ἐκράτησεν ἦν γὰρ τις γραφὴ κατ' αὐτοῦ ἐπεννεγμένη ὕβρεως ὑπὸ Θερσίτου, ἐφ' οἷς αὐτὸν ἐν τῇ ποιήσει ἐσκώψε, καὶ εἰκήσεν Ὀμηρος.
- 21 Ὀδυσσεύς συνηγοροῦντος. Κατὰ δὲ τοὺς αὐτοὺς χρόνους

7 Οὐδὲ τυφλὸς ἦν) Ἰστορεῖ γὰρ τοῦτο Ἡρόδοτος ἐν τῷ περὶ τοῦ Ὀμήρου βιβλ. V.

omnes confirmavit. Damnabam itaque Zenodoti & Aristarchi Grammaticorum frigidas disputationes. Ad haec cum factis respondisset, rursus interrogavi, *cur tandem ab ira Achilles initium carminis fecisset?* Et ille, *ita sibi temere in mentem venisse.* Etiam illud scire volebam, prioremne scripssisset Ulyssream Iliade, ut multi referunt? Negabat. Caecum enim non fuisse, quod ipsum quoque de illo narrant, statim sciebam. Utebatur enim oculis: ut nec interrogatione opus esset. Saepe etiam alias hoc faciebam, si quando otiosum illum viderem, ut accedens ipsum interrogarem aliquid: atque ipse promte ad omnia respondebat, inprimis secundum iudicium cum vicisset. Erat enim dica illi scripta iniuriae, a Thersite, quod contumeliose in ipsum lusisset in carmine: vicitque Homerus, causam illius una agente Ulyssae. Iisdem temporibus Pythagoras etiam Samius advenit,

τούτους ἀφίκετο καὶ Πυθαγόρας ὁ Σάμιος, ἐπτάκις ἀλλαγείς, καὶ ἐν τοσούτοις ζώοις βιοτεύσας, καὶ ἐκτέλεσας τῆς ψυχῆς τὰς περιόδους· ἦν δὲ χρυσοῦς ὅλον τὸ δέξιόν ἡμίτομον. καὶ ἐκρίθη μὲν συμπολιτεύεσθαι αὐτοῖς, ἐνεδοιάζετο δὲ ἔτι, πότερον Πυθαγόραν ἢ Εὐφορβον χρῆ αὐτὸν ὀνομάζειν. ὁ μὲντοι Ἐμπεδοκλῆς, ἦλθε μὲν καὶ οὗτος περίεσθαι, καὶ τὸ σῶμα ὅλον ὠπτημένος· οὐ μὲν παρεδέχθη γε, καίτοι πολλὰ ἱκετεύων. Προϊόντος δὲ τοῦ 22 χρόνου, ἐνέστη ὁ ἀγὼν, τὰ παρ' αὐτοῖς Θανατούσια. ἡγωνοβέτει δὲ Ἀχιλλεὺς τὸ πέμπτον, καὶ Θησεὺς τὸ ἑβδομον. τὰ μὲν οὖν ἄλλα, μακρὸν ἂν εἴη λέγειν· τὰ δὲ κεφάλαια τῶν πραχθέντων διηγῆσομαι. πάλιν μὲν ἐνίκησε Κᾶρος ὁ ἀφ' Ἡρακλέους, Ὀδυσσεὶα περὶ τοῦ στεφάνου καταγωνισάμενος. πυγμὴ δὲ ἴση ἐγένετο Ἀρείου τε τοῦ Αἰγυπτίου, ὃς ἐν Κορίνθῳ τέθαπται, καὶ Ἐπειοῦ, ἀλλήλοις συνελθόντων. παγκρατίου δὲ οὐ τίθεται ἄλλα

16 Παγκρατίου) Τάχα διὰ τὸ θῆς ὁ ἐν αὐτοῦ εἶος, ἅτι σημάτων πλῆγαῖς βάλλεσθαι τοὺς πυγμα- ἀπαλλαγμένον. V.
χοις, ὃ ἐκίσει ἀγρὸν παρ' ὅσων ἀπα-

septies mutatus, vita in totidem acta animalibus, perfectisque tot animae circuitibus. Erat vero dextro toto latere aureus. Illud quidem iudicatum est, eum versari secum: hoc vero dubitabatur, utrum Pythagoram vocare, an Euphorbum, oporteret. Venit & Empedocles, circum uftulatus, & toto affatus corpore. Neque tamen, quantumvis multis verbis supplicaret, receptus est. Procedente tempore certamen instabat, quae Thanatusia [*Mortualia*] apud illos vocantur. Praesidebant Achilles quintum, Theseus septimum. Reliqua longum fuerit dicere: summa capita rerum enarrabo. Lucta vicit Carus Heraclides, victo in certamine de hac corona Ulyssae. Pugilatus aequa laus fuit Arei Aegyptii, qui Corinthi sepultus est, & Epei, inter se congresso sum. Pancratii praemia apud illos non proponuntur. Cur-

παρ' αὐτοῖς. τὸν μέντοι δρόμον, οὐκ ἔτι μέμνημαι ὅστις ἐνίκησε. ποιητῶν δέ, τῇ μὲν ἀληθείᾳ, παραπολὺ ἐκράτει
 "Ομηρος, ἐνίκησε δὲ ὅμως Ἡσίοδος. τὰ δ' ἄλλα ἦν ἅπα-

23 σι στέφανος, πλακεῖς ἐκ πτερῶν ταωνίων. Ἄρτι δὲ τοῦ
 ἀγῶνος συντετελεσμένου ἠγγέλλοντο οἱ ἐν τῷ χωρίῳ τῶν
 ἀσεβῶν κολαζόμενοι, ἀπορρήξαντες τὰ δεσμὰ, καὶ τῆς
 Φρουρᾶς ἐπικρατήσαντες, ἐλαύνειν ἐπὶ τὴν νῆσον ἠγεῖ-
 σθαι δὲ αὐτῶν, Φάλαριν τε τὸν Ἀκραγαντῖνον, καὶ Βού-
 σιριν τὸν Αἰγύπτιον, καὶ Διομήδην τὸν Θράκα, καὶ τοὺς
 περὶ Σκείρωνα, καὶ Πτυοκάμπτην. ὡς δὲ ταῦτ' ἤκουσεν
 ὁ Ῥαδάμανθυς, ἐκτάσσει τοὺς ἥρωας ἐπὶ τῆς ἡϊόνος
 ἠγεῖτο δὲ Θησεύς τε καὶ Ἀχιλλεὺς, καὶ Αἴας ὁ Τελα-
 μώνιος, ἥδη σωφρονῶν. καὶ συμμίζαντες ἐμάχοντο, καὶ
 ἐνίκησαν οἱ ἥρωες, Ἀχιλλέως τὰ πλεῖστα κατορθώσαν-

8 Φάλαριν) Οὗτος χαλεποτάτος ἐπινύει κολάσεις. (Hoc Scholium sede sua in V. motum, & in II Vol. ed. *Amst.* ad *Ion. Trag.* infertum, huic loco, ut & duo sequentia, restituimus. *Solan.*)
 ibid. Βούσιριν) Οὗτος ὁμῶς ἦν ὡς καὶ ἀνθρώπους ἐσθίειν. V.

9 Διομήδην) Οὗτος ἴππους ἔχεν ἀνθρωπιφάγους· καὶ οὐς ἐκράτει ἐβαλλεν αὐταῖς. (Ante hoc Scholium haec verba legebantur in V. Ἐχτιος τῆς Ἡπίρου βασιλεὺς τιμωρικώτατος. Sed *Echti*us ille neque hic neque usquam apud *Lucianum* conspicitur. *Solan.*)

fu quis vicerit, non amplius recordor. Inter poëtas re quidem vera multum Homerus praestabat, vincebat tamen Hesiodus. Praemia omnibus plexa e pavoninis pennis corona. Iam consummato autem certamine nuntiantur ii, qui in loco impiorum puniuntur, ruptis vinculis, superataque custodia, pergere ad insulam, ducibus Phalari Agrigentino, & Aegyptio Bufride, & Diomede Thrace, Scirone item atque Pityocampe. His auditis Rhadamanthus emittit ad litora Heroas, quos ducunt Theseus & Achilles, &, qui iam resipuerat, Ajax Telamonius. Hi commisso proelio pugnant: vincunt Heroës, egregia praefertim Achillis opera. Multo

τος. ἤριστευσε δὲ καὶ Σωκράτης ἐπὶ τῷ δεξιῷ ταχθεὶς πολὺ μᾶλλον, ἢ ὅτε ζῶν ἐπὶ Δηλῷ ἐμάχετο, προσιόντων γὰρ τῶν πολεμίων, οὐκ ἔφυγε, καὶ τὸ πρόσωπον ἄτρεπτος ἦν· ἐφ' οἷς καὶ ὕστερον ἐξηρέθη αὐτῷ ἀριστεῖον, καλὸς τε καὶ μέγας παραδείσος ἐν τῷ προαστείῳ. ἔνθα συγκαλῶν τοὺς ἐταίρους, διελέγετο, Νεκρακαδημίαν τὸν τόπον προσαγορεύσας. Συλλαβόντες οὖν τοὺς νενικη- 24 μένους, καὶ δήσαντες, αὐθις ἀπέπεμψαν ἔτι μᾶλλον κολασθισομένους. ἔγραψε δὲ καὶ ταύτην τὴν μάχην Ὀμηρος, καὶ ἀπιόντι μοι ἔδωκε τὰ βιβλία κομίζειν τοῖς παρ' ἡμῖν ἀνθρώποις· ἀλλ' ὕστερον καὶ ταῦτα μετὰ τῶν ἄλλων ἀπωλέσαμεν. ἦν δὲ ἡ ἀρχὴ τοῦ ποιήματος αὕτη, Νῦν δέ μοι ἔννεπε Μοῦσα μάχην νεκύων ἡρώων. τότε δ' οὖν κυάμους εἰψήσαντες, ὥσπερ παρ' αὐτοῖς νόμος, ἐπειδὴν πόλεμον κατορθώσωσιν, εἰστιῶντό τε ἐπινίκια, καὶ

1 Καὶ Σωκράτης) Τὰ περὶ Σωκράτους ἱστορούμενα διασύρει. V. 5 Παράδεισος) Τῶν ἀκρῶς βου-
λομένων ἑλληνίζειν εἰς τὸ νόθον τῆς Ἑλληνίδος φωνῆς ἀποπέμπουσι τὸ παράδεισος ὄνομα. V.

etiam melius Socrates in dextro cornu collocatus hic rem gerit, quam cum vivus ad Delium pugnaret. Accedentibus enim hostibus non fugit, nec avertit faciem. Ea propter deinde virtutis ipsi praemium eximium decretum est, pulcher magnusque hortus suburbanus. Hic *postea* convocatis sodalibus disputabat, Mortuorumque Academiae loco nomen faciebat. Victos itaque comprehensos vinctosque iterum remiserunt, magis iam puniendos. Scripsit hanc quoque pugnam Homerus, ac discedenti mihi dedit libros nostratibus hominibus afferendos. Verum postea hos non minus, quam alia, perdidimus. Initium poematis hoc fuerat: *Musa, mihi Heroum dic proelia defunctorum*. Tum fabis coctis, qui apud illos mos est, bello feliciter administrato, epulas victoriae causa instituunt, celebritatemque agunt ma-

ἑορτὴν μεγίστην ἦγον· ὁ μόνος δὲ ταύτης οὐ μετεῖχε Πυθαγόρας, ἀλλ' ἄσιτος πόρῳ ἐκαθέζετο, μυσταττόμενος τὴν
 25 κυανοφαγίαν. Ἦδη δὲ μηνῶν ἕξ διεληλυθότων, πρὸ μεσοῦντα τὸν ἑβδομον, νεώτερα συνίστατο πράγματα. Κίνυρος γὰρ ὁ τοῦ Σκινθάρου παῖς, μέγας τε ὢν, καὶ καλός, ἦρα πολὺν ἤδη χρόνον τῆς Ἑλένης, καὶ αὕτη δὲ οὐκ ἄφανής ἦν, ἐπιμανῶς ἀγαπῶσα τὸν νεανίσκον. πολ-
 λάκις γοῦν καὶ διένευον ἀλλήλοις ἐν τῷ συμποσίῳ, καὶ προῦπινον, καὶ μόνοι ἐξαλιστάμενοι, ἐπλανῶντο περὶ τὴν ὕλην. καὶ δὴ ὑπ' ἔρωτος καὶ ἀμηχανίας ἐβουλεύσατο ὁ Κίνυρος ἀρπάσαι τὴν Ἑλένην. ἐδόκει δὲ καὶ κείνῃ ταῦτα, οἴχεσθαι ἀπίοντας ἐς τιὰ τῶν ἐπικειμένων νήσων, ἤτοι ἐς τὴν Φελλῶν, ἢ ἐς τὴν Τυρόεσσαν. συνωμότας δὲ πά-
 λαι προσελήθεσαν τρεῖς τῶν ἐταίρων τῶν ἐμῶν, τοὺς θρασυτάτους· τῷ μέντοι πατρὶ, οὐκ ἐμήνυσεν ταῦτα· ἠπί-
 στατο γὰρ ὑπ' αὐτοῦ κωλυθησόμενος. ὥς δ' ἐδόκει αὐ-

7 Ἐπινῶς) Διὶ γράφειν ἐπινῶς, ἐπὶ καὶ τὸ ἐπινάζει τὸ ἐφίλκεται ἀλλ' οὐκ ἐπιμανῶς, σημαιοῦ δὲ τὸ σημαίνει. V.
 ἐπινῶς, ἀντὶ τοῦ ἐφελκυστικῶς.

ximam. Solus in partem illius non venit Pythagoras, sed cibo abstinens procul sedit, abominatus illam fabas edendi consuetudinem. Iam sex menses peracti fuerant, cum circa medium septimum, novi quid actum est. Cinyrus Scinthari filius, magnus & pulcher qui esset, diu iam amabat Helenam, & ipsum iuvenem apparebat ad furorem ab illa amari: saepe enim & innuebant sibi invicem in convivio, & propinabant, & soli surgentes oberrabant per silvam. Atque adeo prae amore & consilii alterius inopia consilia agitabat Cinyrus rapiendae Helenae. Placuit autem mulieri quoque aufugere in quandam adiacentium insularum, sive in Phello, sive in Tyroëssam. Coniuratos autem olim assumerant tres sociorum meorum audacissimos. Patri tamen haec non indicaverat, qui nosset ab eo se prohibicum

τοῖς, ἐτέλουν τὴν ἐπιβουλὴν. καὶ ἐπεὶ νύξ ἐγένετο, (ἐγὼ μὲν οὐ παρῆν, ἐτύγχανον γὰρ ἐν τῷ συμποσίῳ κεκοιμημένος) οἱ δὲ λαβόντες τοὺς ἄλλους, ἀναλαβόντες τὴν Ἑλένην, ὑπὸ σπουδῆς ἀνήχθησαν. Περὶ δὲ τὸ μεσονύκτιον 26 ἀνεγρόμενος ὁ Μενέλαος, ἐπεὶ ἔμαθε τὴν εὐνὴν κενὴν τῆς γυναικὸς, βοήν τε ἴστη, καὶ τὸν ἀδελφὸν παραλαβὼν, ἦει πρὸς τὰ βασιλεία τοῦ Ῥαδάμανθυος. ἡμέρας δ' ὑποθαίνουσας, ἔλεγον οἱ σκοποὶ καθορᾶν τὴν ναῦν πολλὴ ἀπέχουσαν· οὕτω δὲ ἐμβιβάσας ὁ Ῥαδάμανθους πενήκοντα τῶν ἡρώων εἰς ναῦν μονόξυλον, ἀσσοδελίην, παρήγγειλε διώκειν· οἱ δὲ, ὑπὸ προθυμίας ἐλαύνοντες περὶ μεσημβρίαν καταλαμβάνουσιν αὐτοὺς, ἄρτι ἐς τὸν γαλακτώδη Ὠκεανὸν ἐμβαίνοντας, πλησίον τῆς Τυροέσσης, παρὰ τοσοῦτον ἦλθον διαδράναι· καὶ ἀναδυσάμενοι τὴν ναῦν ἀλύσει ροδίνῃ, κατέπλεον. ἡ μὲν οὖν Ἑλένη, ἐδάκρυνε τε, καὶ ἡσχύνετο, καὶ ἐνεκαλύπτετο. τοὺς δ'

2 Οὐ παρῆν) Οὐ παρῆν, ὡς ἐν ἄλλοις καίται, καὶ ἂ τέχνη ζητεῖ. 11 Διώκοντες) Γραι. ἐλαύνοντες. G. V.

iri. Cum vero visum esset, cogitata perfecerunt: obortaque nocte, me non praesente, (forte enim in coenatione obdormiveram) clam reliquos, assumpta Helena, festinanter avecti sunt. Circa mediam vero noctem evigilans Menelaus, cum vacuum uxore torum sensisset, clamorem sustulit, assumtoque fratre ad regiam Rhadamanthi perrexerit. Die exorto, videre se navim dicebant speculatores, quae multum iam abesset. Itaque impositos Heroum quinquaginta in navim, uno ex ligno cavatam, asphodelinam, iussit fugitivos persequi. Hi studiose navigantes circa medium illos diem assequuntur, iam intrantes in lactens mare prope Tyroëssam; tantillum aberat, quin aufugissent! revinctaque navi catena rosacea, in portum redeunt. Helena igitur lacrimari, pudorem prae se ferre, caput obvolvere. Ciny-

ἀμφὶ τὸν Κίνυρον ἀνακρίνας πρότερον ὁ Ῥαδάμανθους, εἴ
 τινες καὶ ἄλλοι αὐτοῖς συνίσασιν, ὥς οὐδένα εἶπον, ἐκ
 τῶν αἰδοίων δήσας, ἀπέπεμψε ἐς τὸν τῶν ἀσεβῶν χῶ-
 27 ρον, μαλάχῃ πρότερον μαστιγῶθέντας. Ἐψήφισαντο δὲ
 καὶ ἡμᾶς ἐμπροθέσμους ἐκπέμπειν ἐκ τῆς νήσου, τὴν
 ἐπιούσαν ἡμέραν μόνην ἐπιμείναντας. ἔνθα δὲ ἐγὼ ἠνιώ-
 μην τε καὶ ἐδάκρυον, οἷα ἔμελλον ἀγαθὰ καταλιπὼν, αὐ-
 τὸς πλανηθήσεσθαι. αὐτοὶ μέντοι παρεμβοῦντο λέγον-
 τες, οὐ πολλῶν ἐτῶν ἀφίξεσθαι πάλιν πρὸς αὐτούς·
 καὶ μοι ἤδη θρόνον τε καὶ κλισίαν ἐς τοῦτιον παρεδείκνυ-
 σαν, πλησίον τῶν ἀρίστων. ἐγὼ δὲ προσελθὼν τῷ Ῥα-
 δαμάνθῳ, πολλὰ ἰκετεύον εἰπεῖν τὰ μέλλοντα, καὶ ὑπο-
 δεῖξαι μοι τὸν πλοῦν. ὁ δὲ ἔσασκεν ἀφίξεσθαι μὲν ἐς
 τὴν πατρίδα, πολλὰ δὲ πρότερον πλανηθέντα, καὶ κιν-
 δουεύσαντα· τὸν δὲ χρόνον οὐκ ἔτι τῆς ἐπανόδου προσθεῖ-
 ναι ἠθέλησεν, ἀλλὰ δὴ καὶ δεικνὺς τὰς πλησίον νήσους

6 Ἐπιτιμῶμεν) Γράφεται ἠτιώμεν τε καὶ ἐδάκρυον. C.

rum vero cum sociis, cum interrogasset ante Rhadaman-
 thus, si qui alii quoque illorum essent confcii? negantes,
 in impiorum locum relegavit, pudendis revinctos, & mal-
 va verberatos antea. Decreverunt autem etiam nos intra
 diem statutum insula emittere, solo die proximo manendi
 facultate concessa. Ibi ego quidem moleste ferre & lacri-
 mari, quibus relictis bonis iterum oberraturus essem. Ipsi
 tamen consolari me, ac dicere, post annos non ita multos
 fore, ut ad se redeam, iamque mihi sellam, & accubitus
 in posterum assignandum ostendebant, propter optimos. Ego
 vero ad Rhadamanthum adiens suppliciter petii, ut futura
 mihi diceret, & navigationem praemonstraret. Respondit,
 venturum me post errores multos atque pericula in pa-
 triam. Tempus autem reditus non iam volebat adiicere:
 sed ostensis insulis propinquis, apparebant autem numero

(ἐφαίνοντο δὲ πέντε τὸν ἀριθμὸν, καὶ ἄλλη ἕκτη πόρρω-
θεν) ταύτας μὲν εἶναι ἔφασκε τὰς τῶν ἀσεβῶν, τὰς
πλησίον, ἀφ' ὧν δὴ, ἔφη, ὄρας τὸ πολὺ πῦρ καιόμενον.
ἕκτη δὲ ἐκείνη τῶν ὀνείρων ἡ πόλις μετ' αὐτὴν δέ, ἡ τῆς
Καλυψοῦς νῆσος, ἀλλ' οὐδέπω σοι φαίνεται. ἐπειδὴν δὲ
ταύτας παραπλεύσης, τότε δὴ ἀφίξῃ ἐς τὴν μεγάλην
ἡπειρον τὴν ἐναντίαν τῇ ὑφ' ὑμῶν κατοικουμένη. ἐνταῦθα
δὲ πολλὰ πάθων, καὶ ποικίλα ἔθνη διελθὼν, καὶ ἀνθρώ-
ποις ἀμίκτοις ἐπιδημήσας, χρόνῳ ποτὲ ἥξεις εἰς τὴν ἐτέ-
ραν ἡπειρον. τοσαῦτ' εἶπε. Καὶ ἀνασπᾶσας ἀπὸ τῆς 28
γῆς μαλάχης ρίζαν, ὥρεξέ μοι, ταύτῃ κελεύσας ἐν τοῖς
μεγίστοις κινδύνοις προσεύχασθαι· παρήνεσε δὲ καὶ εἰ-
ποτε ἀφικοίμην ἐς τὴνδε τὴν γῆν, μήτε πῦρ μαχαίρα
σκαλεύειν, μήτε θέρμους ἐσθίειν, μήτε παιδί ὑπὲρ τὰ
ὀκτωκαίδεκα ἔτη πλησιάζειν. τούτων γὰρ μεμνημένον,
ἐλπίδας ἔχειν τῆς εἰς τὴν νῆσον ἀφίξεως. τότε μὲν οὖν τὰ
περὶ τὸν πλοῦν παρεσκευαζόμεν' καὶ ἐπεὶ καιρὸς ἦν,

quinque, & sexta alia e longinquo, has quidem proximas dicebat esse impiorum, e quibus, inquit, ignem multum vides ardentem. Sexta vero illa somniorum civitas: post illam Calypsus insula, sed nondum eam vides. Huc vero cum praeternavigaveris, tum pervenies in magnam continentem, habitatae a vobis oppositam. Ibi vero multa passus, gentibus peragratiss multis, inter homines versatus infociabiles, tandem aliquando in continentem alteram pervenies. Haec dixit, extractamque e terra malvae radicem mihi porrexit, iubens, in maximis ut periculis hanc invocarem, praecepitque, si quando in hanc terram venissem, ut neque gladio ignem foderem, neque lupinos ederem, neque puero duodeviginti annis maiore fruerer. Horum memor si essem, spem haberem reditus in hanc insulam. Tum igitur ad navigationem necessaria paravi, &, cum tempus esset, cum

συνειστιώμην αὐτοῖς. τῇ δ' ἐπιούσῃ ἐλθὼν πρὸς Ὅμηρον τὸν ποιητὴν, ἐδεήθην αὐτοῦ ποιῆσαί μοι δίστιχον ἐπίγραμμα. καὶ ἐπειδὴ ἐποίησε, στήλην βηρύλλου λίθου ἀναστήσας, ἐπέγραψα πρὸς τῷ λιμένι. τὸ δ' ἐπίγραμμα, ἦν τοιόνδε·

Λουκιανὸς τάδε πάντα φίλος μακάρεσσι θεοῖσιν

Εἶδέ τε, καὶ πάλιν ἦλθε Φίλῃν ἐς πατρίδα γαῖαν.

- 29 Μείνας δ' ἐκείνην τὴν ἡμέραν, τῆς ἐπιούσης ἀνηγόμεν, τῶν ἡρώων παραπεμπόντων· ἔμβα μοι καὶ Ὀδυσσεὺς προσελθὼν, λάβρα τῆς Πηνελόπης δίδωσιν ἐπιστολὴν εἰς Ὠγυγίαν τὴν νῆσον Καλυψοῖ κομίζειν. συνέπεμψε δέ μοι ὁ Ῥαδάμανθυς τὸν πορθμέα Ναύπλιον, ὃν εἰ καταχθείημεν ἐς τὰς νήσους, μηδεὶς ἡμᾶς συλλάβοι, ἅτε κατ' ἄλλην ἐμπορίαν πλέοντας. ἐπεὶ δὲ τὸν εὐώδη ἀέρα

8 Μείνας δὲ) Ἐνῆλλαξε τὴν σύνταξιν· τὸ μέντοι ταύτης κατὰ τὴν κοινὴν χρῆσάμενος, τὸ δὲ καὶ Ἀττικίσας. κοινὸν μὲν γὰρ τὸ μείνας ἐκείνην τὴν ἡμέραν, Ἀττικῶς δὲ τὸ τῆς ἐπιούσης· ἢν δὲ καὶ τὸ πρῶτον

Ἀττικὸν, εἰ οὕτως εἴπῃ μείνας ἐκείνης τῆς ἡμέρας. τὸ γὰρ ἐπὶ μέρους λήγουσιν Ἀττικοί. V.

ibid. Τῇ ἐπιούσῃ) Γραι. τῆς ἐπιούσης, καὶ δοκεῖ Ἀττικώτερον εἶναι. G.

illis epulatus sum. Postridie eius diei accedens ad Homerum poëtam rogavi, ut duorum mihi versiculorum inscriptionem faceret; &c., cum fecisset, columellae de beryllo gemma erectae ad ipsum portum, inscripsi. Erat autem epigramma hoc:

Lucianus Divis carus felicibus isthaec

Omnia contuitus, patrias remeavit ad urbes.

Moratus hunc diem, proximo solvi, deducentibus Heroibus. Hic accedens etiam Ulysses clam Penelopen dat mihi epistolam in Ogygiam insulam ferendam Calypso. Miserat mihi comitem Rhadamanthus portitorem Nauplium, ut, si deferremur in insulas, nemo nos comprehenderet, qui alterius negotii causa navigaremus. Cum vero bene olentem

πραιόντες παρεληλύθειμεν, αὐτίκα ἡμᾶς ὁδὸν τε δεινὴ
 διεδέχετο, οἷον ἀσφάλτου, καὶ θείου, καὶ πίσης, ἅμα
 καιομένων. καὶ κνίσσα δὲ πονηρὰ, καὶ ἀφόρητος· ὥσ-
 περ ἀπ' ἀνθρώπων ὀπτωμένων· καὶ ὁ αἶψα ζοφερός, καὶ
 ὁμιχλώδης, καὶ κατέσταζεν ἐξ αὐτοῦ ὁρόσος πιττίνη. καὶ
 μέντοι καὶ μαστίγων ψόφος ἠκούετο, καὶ οἰμωγὴ ἀν-
 θρώπων πολλῶν. Ταῖς μὲν οὖν ἄλλαις οὐ προσέσχομεν· 30
 ἧς δ' ἐπέβημεν, τοιαυτὴ ἦν· κύκλῳ μὲν πᾶσα κρημνώδης,
 καὶ ἀπόξυρος, πέτραις καὶ τράχωσι κατεσκληκυῖα, δέν-
 δρον δὲ οὐδὲ ὕδωρ ἐνῆν· ἀνερπύσαντες δὲ ὅμως κατὰ τοὺς
 κρημνοὺς, προίμεν διὰ τινος ἀκανθώδους, καὶ σκολόπων
 μεστῆς ἀτραποῦ, πολλὴν ἀμερσίαν τῆς χώρας διελθόν-
 τες. ἐλθόντες δὲ ἐπὶ τὴν εἰρκτὴν, καὶ τὸ κολαστήριον,
 πρῶτα μὲν τὴν φύσιν τοῦ τόπου ἐθαυμάζομεν. τὸ μὲν
 γὰρ ἔδαφος αὐτὸ, μαχαίραις καὶ σκόλοψι πάντα ἐξην-

9 Πίτραις τραχίσι. Γράφεται
 πίτραις καὶ τράχωσι. V.

15 Σχίλοψι. Σχίλοψ, ὅξυ ξύλον
 ὅπερ ἐπαγάγεται τῷ τείχει. παρὰ τὸ
 κυλάπτω, κύλοψ. ἢ παρὰ τὸ σχίζω
 σχόλοψ, καὶ σχίλοψ τὸ δισχισμύ-

νον καὶ ἀπικυμῖον ξύλον. G. (Hoc
 Scholium in ed. priori cum IV
 aliis reperiebatur inter Scholia ad
 'Ρητ. Δ. Quae omnia cum ad hunc
 libellum pertinerent, suis sedi-
 bus singula reddidimus. Solan.)

illum aërem provecti exiissemus, statim cum taeter odor
 nos excepit, tanquam asphalti & sulfuris picisque una ar-
 dentium, tum nidor malus atque intolerabilis, velut ab
 ustulatis hominibus: aërque obscurus & caliginosus, a quo
 stillaret ros quidam piceus. Verum & verberum sonus exau-
 diri, & ploratus hominum multorum. Ad reliquas non ac-
 cessimus: in quam vero exiscendimus, ea erat eiusmodi.
 Tota in circuitu praeceps & squalida, saxi & asperis lo-
 cis rigida: neque arbor, neque aqua inest. Enixi ramen re-
 pendo per praecipitia, progredimur per tramitem spinis &
 aculeis obsitum, superataque regione deformi admodum,
 ad carcerem delati ac suppliciorum locum, primo admira-
 mur regionis ingenium. Solum enim ipsum gladii & acu-

θήκει, κύκλω δὲ ποταμοὶ περιέρρεον, ὁ μὲν βορβόρου, ὁ
 δεύτερος δὲ αἵματος, ὁ δὲ ἔνδον, πυρὸς, πάνυ μέγας οὗ-
 τος καὶ ἀπέρατος· καὶ ἔρρει, ὥσπερ ὕδωρ, καὶ ἐκυμα-
 τοῦτο, ὥσπερ θάλασσα· καὶ ἰχθύς δὲ εἶχε πολλοὺς,
 τοὺς μὲν δαλοῖς προσεικότας, τοὺς δὲ μικροὺς ἀνθραξι-
 31 πεπυρωμένοις, ἐκάλουν δὲ αὐτοὺς λυχνίσκους. Εἰσοδος δὲ
 μία, στενὴ διὰ πάντων· καὶ πυλωρὸς ἐΦειστήκει Τίμων
 ὁ Ἀθηναῖος. παρελθόντες δὲ ὅμως, τοῦ Ναυπλίου καθη-
 γουμένου, ἐωρῶμεν κολαζομένους, πολλοὺς μὲν βασι-
 λέας, πολλοὺς δὲ καὶ ἰδιώτας, ὧν ἐνίους καὶ ἐγνωρίζομεν
 εἶδομεν δὲ καὶ τὸν Κίνυρον καπνῶ ὑποτυφόμενον, ἐκ τῶν
 αἰδοίων ἀπηρητημένον. προσετίθεσαν δὲ οἱ περιηγηταὶ καὶ
 τοὺς ἐκάστων βίους, καὶ τὰς αἰτίας, ἐφ' αἷς κολάζον-
 ται· καὶ μεγίστας ἀπασῶν τιμωρίας ὑπέμενον οἱ ψευ-
 σάμενοί τι παρὰ τὸν βίον, καὶ οἱ μὴ τὰληθῆ συγγεγρα-
 Φότες· ἐν οἷς καὶ Κτησίας ὁ Κνίδιος ἦν, καὶ Ἡρόδοτος,

14 Καὶ μάλιστα) Εἰτά σοι, βασιλῆς γόνις, τί ἐποφείλεται τούτων
 ὕμνα. V.

leis undique effloruit: in circuitu amnes tres fluunt, coeni
 unus, alter sanguinis, intimus autem ignis: ingens hic &
 insuperabilis: fluit enim instar aquae, fluctus ut mare agit;
 piscesque habet multos, torribus quosdam similes, mino-
 res vero prunis, lychniscos appellabant. Ingressus unus per
 universos tres amnes, isque angustus, cui ianitor adstat Ti-
 mon Atheniensis. Ultra progressi tamen duce Nauplio, vi-
 dimus puniri reges quidem multos, multos vero etiam pri-
 vatos: quorum quosdam etiam agnovimus. Vidimus etiam
 Cinyrum pudendis suspensum fumigari. Adiciebant mon-
 stratores nostri vitas singulorum, & causas, propter quas
 punirentur: maximas omnium poenas sustinebant, qui in
 vita mentiti essent aliquid, & qui vera non scripsissent; in
 quibus Ctesias etiam Cnidius erat, & Herodorus, & multi

καὶ ἄλλοι πολλοί. τούτους οὖν ὄρων ἐγὼ, χρηστὰς εἶχον
 εἰς τοῦτιον τὰς ἐλπίδας· οὐδὲν γὰρ ἐμαυτῷ ψεύδος εἰ-
 πόντι συνηπιστάμην. Ταχέως οὖν ἀναστρέψας ἐπὶ ναῦν, 32
 οὐ γὰρ ἐδυνάμην φέρειν τὴν ὄψιν, ἀσπασάμενος τὸν Ναύ-
 πλιον ἀπέπεμψα· καὶ μετ' ὀλίγον, ἐφαίνετο πλησίον ἡ
 τῶν ὀνείρων νῆσος, ἀμυδρά, καὶ ἀσαφὴς ἰδεῖν· ἔπασχε
 δὲ καὶ αὐτὴ τοῖς ὀνείροις τί παραπλήσιον· ὑπεχώρει γὰρ
 προσιοῦσιν ἡμῖν, καὶ ὑπέφευγε, καὶ πορρώτέρω ὑπέ-
 βαινε. καταλαβόντες δὲ ποτε αὐτήν, καὶ ἐσπλεύσαν-
 τες ἐς τὸν Ἵπνον λιμένα προσαγορευόμενον πλησίον τῶν
 πυλῶν τῶν ἐλεφαντίνων, ἥ τὸ τοῦ Ἀλεκτρυόνος ἱερὸν ἐστὶ,
 περὶ δείλην ὄψιν ἀπεβαίνομεν· παρελθόντες δ' ἐς τὴν
 πύλην, πολλοὺς ὀνείρους καὶ ποικίλους ἐωρῶμεν. πρῶτον
 δὲ βούλομαι περὶ τῆς πόλεως εἰπεῖν, ἐπεὶ μηδ' ἄλλω
 τινὶ γέγραπται περὶ αὐτῆς· ὅς δὲ καὶ μόνος ἐπεμνήσθη
 Ὀμηρος, οὐ πάνυ ἀκριβῶς συνέγραψε. Κύκλω μὲν περὶ 33

4 Τὸν Ναύπλιον ἀπέπεμψα) Γραι. ἀπέπλευσα. G.

alii. Hos cum viderem, optimam de futuro spem concepi,
 qui nullius mihi mendacii esset conscius. Celeriter igitur
 ad navim reversus, neque enim ferre spectaculum poteram,
 salutatum Nauplium dimisi. Neque ita multo post Somnio-
 rum ex propinquo insula apparebat, obscura, & vix di-
 stinguenda visu. Accidebat quiddam & ipsi *insulae*, somniis
 simile. Recedebat enim accedentibus nobis, & subterfugie-
 bat, subducebatque se longius. Tandem vero cum illam
 teneremus, inveni in portum, qui Hypnus [*Somnus*] dici-
 tur, prope portas eburneas, ubi Alestryonis [*Galli Galli-
 naeci*] sacrum est, sero crepusculo descendimus, progressi-
 que intra portam somnia multa variaque vidimus. Primo
 autem de urbe dicam, cum nemo quidquam de ea scripse-
 rit; qui autem solus mentionem illius fecit, Homerus, non
 fatis scripserit accurate, In ambitu totius insulae stat silva:

πᾶσαν αὐτὴν ὕλη ἀνέστηκε, τὰ δένδρα δ' ἐστὶ μήκαινες ὑψηλαί, καὶ μανδραγόραι, καὶ ἐπ' αὐτῶν πολὺ τι πληθος νυκτερίδων· τοῦτο γὰρ μόνον ἐν τῇ νήσῳ γίγνεται ὄρνεον. ποταμὸς δὲ παραρρέει πλησίον, ὑπ' αὐτῶν καλούμενος Νυκτιπόρος, καὶ πηγαὶ δύο παρὰ ταῖς πύλαις· ὀνόματα καὶ ταύταις, τῇ μὲν Νήγρετος, τῇ δὲ Παννυχία· ὁ δὲ περίβολος τῆς πόλεως, ὑψηλὸς τε καὶ ποικίλος, Ἰριδι τὴν χροῖαν ὁμοιότατος· πύλαι μέντοι ἔπεισιν, οὐ δύο, καθάπερ Ὅμηρος εἴρηκεν, ἀλλὰ τέτταρες, δύο μὲν πρὸς τὸ τῆς Βλακειᾶς πεδίου ἀποβλέπουσαι, ἡ μὲν σιδηρᾶ, ἡ δὲ κεράμου πεποιημένη, καθ' ἃς ἐλέγοντο ἀπο-

ι Μήκινες) Καταλλήως ταῦτα ἐπλάσατο, περὶ τὴν τῶν οὐρανίων πόλιν καθότι ὑπνωτικὰ ταῦτα καὶ ναρματικά. V.

9 Δύο μὲν) Ἄγαν ἡφρόνως πρὸς τὸ τῆς βλακειᾶς πεῖον ἀπακλίνειν πεπραγμέναι, τὰς δύο τῆς οὐρανίων πόλεως πύλας· καὶ τοῦτο, τὴν μὲν σιδηρὰν εἶναι καὶ καρτερὰν, τὴν δὲ κεραμικὴν καὶ πικρὰν τὸ εὐθρυπτον καὶ σαθρὸν ἔχουσαν, ἐπεὶ σοὶ καὶ αἱ ἐλπίδες τοῖς ἀργοῖς καὶ βλαχάδεσι καὶ ραθύμοις αἱ μὲν πάντων κατὰ τὸ καρτερὸν καὶ ἀμετακίνητοι ἐντίχονται, καὶ οὐποτ' ἂν μεταβάλλεσθαι πιφυκίται ὅσοις περιουσία ἀνθρώποις τὸ τοιοῦτο πάθος ἐνίσταται, τοῖς δὲ καὶ μετακινηθεῖν

ἀντὶ τῶν ἐλπίδων ἀσπάζοντο, ἔστις τὰ περιλείποντες ἡμέτερος γνῶμης ὁφείποτε τοῦ κάρου ἀνεγκέιν περιγίνεται, καὶ τῶν τοιούτων ἀπαλλαγῆναι ματαίων φροντίδων. φιλεῖ γὰρ ἡ ἐπίκαιρος καταλλήλου τῶν φροντίδων καὶ τὰ ἐνύπνια παρακλυθεῖν. ἄλλως τι καὶ κεραμικὴν τὴν πύλιν ἐκείνην ἀνέπλασεν, δι' ἧς τὰ φοβερά τῶν ἐνυπνίων διέρχεται καὶ φρικώδη. ἅμα γὰρ τῷ ὕπνῳ καὶ αὐτὰ οἴχεται. εἰ δὲ καὶ πλούτος καὶ δόξα, τοιαῦτα καὶ τὰ καθ' ὕπνου, ἀλλὰ τὰ μὲν δυσχερῆ τῷ ἀνιόντι καὶ εἰς ἀμνησίαν σύχεται. τὰ δὲ τερπνὰ καὶ ἐράσματα, τῷ ὕπνῳ καὶ εὐφραίνονται ἐμμεντικὰ τε καὶ ἀναπόβλητα. V.

arbores in ea sunt procera papavera, & mandragorae, atque in illis magna vis vespertilionum: sola haec in insula avis nascitur. Fluvius ex propinquo alluit, Nyctiporus [*Noctivagus*] ab illis dictus: & fontes duo circa portas: nomina his quoque, Negretos [*Inexperreftus*] & Pannychia [*Pernox*]. Vallum urbis altum atque diversicolor, Iridi simillimum. Portae eius sunt non duae, ut Homerus dixit, sed quatuor: quarum duae stuporis campum respiciunt, ferrea altera, altera lateritia, quibus commeare dicuntur *somniis*

ῥηκεῖν αὐτῶν οἱ τε Φοβεροὶ, καὶ Φονικοὶ, καὶ Ἀπηνεῖς·
 δύο δὲ πρὸς τὸν λιμένα, καὶ τὴν θάλατταν· αἱ μὲν κε-
 ράτναι, αἱ δὲ, καθ' ἃς ἡμεῖς παρήλθομεν, ἐλεφαντῖναι.
 εἰσιόντων δ' ἐς τὴν πόλιν, ἐν δεξιᾷ μὲν ἐστὶ τὸ Νυκτῶον·
 σέβουσι γὰρ θεῶν ταύτην μάλιστα, καὶ τὸν Ἀλεκτρυό-
 να· ἐκεῖνα δὲ πλησίον τοῦ λιμένος τὸ ἱερόν πεποιήται. ἐν
 ἀριστερᾷ δὲ, τὰ τοῦ Ὑπνου βασιλεία. αὐτὸς γὰρ δὴ ἄρ-
 χει παρ' αὐτοῖς, σατράπας δύο καὶ ὑπάρχους πεπωη-
 μένους, Ταραξιώνά τε τὸν Ματαιογένους, καὶ Πλουτο-
 κλέα τὸν Φαντασιώνος. ἐν μέσῃ δὲ τῇ ἀγορᾷ, πηγὴ ἐστίν,
 ἣν καλοῦσι Καρεῶτιν· καὶ πλησίον ναδί δύο, Ἀπάτης
 καὶ Ἀληθείας· ἐνθα καὶ τὸ ἄδυτόν ἐστιν αὐτοῖς, καὶ τὸ
 μαντεῖον, αὗ προεσπτήκει προφητεύων Ἀντιφῶν, ὁ τῶν
 ὀνείρων ὑποκριτής, ταύτης παρὰ τοῦ Ὑπνου λαχὼν τῆς
 τιμῆς. Αὐτῶν μέντοι τῶν ἀνείρων, οὔτε φύσις, οὔτε ἰδέα 34
 ἢ αὐτή. ἀλλ' αἱ μὲν μακροὶ τε ἦσαν, καὶ καλοὶ καὶ ἡδεῖς,

11 Καριῶτιν) Ἀπὸ τοῦ χάρου τοῦ ἐπιγινωσκίου τοῖς ὕπνοισι τὴν πηγὴν
 καταλλάλας ἀνόμενον. V.

terribilia, cruenta, crudelia; duae versus portum & mare,
 cornea altera, altera, qua nos transivimus, eburnea. Ingre-
 dientibus in urbem ad dextram est Noctis templum; hanc
 enim Deorum maxime colunt, & Alestryonem; illi vero
 prope portum aedes collocata est: ad sinistram Somni re-
 gia. Hic scilicet apud illos imperat, facitque sibi Satrapas
 & imperii sui vicarios duo, Taraxionem Mataeogenis filium
 [Terriculum Vanipori], & Plutoclen Phantasionis [Divitiglo-
 rium Imaginariū.] In medio foro fons est, Careotin [Gra-
 visomnem] appellant, & templa prope duo, Deceptionis ac
 Veritatis. Ibi adytum quoque illis est & oraculum, cuius
 antistes propheta Antiphon [Contradictor], somniorum con-
 iector, hunc a Somno honorem nactus. Ipsorum autem
 somniorum neque natura eadem, neque species, sed alia
 procera, & formosa, atque iucunda, parva alia & infor-

οἱ δὲ μικροὶ καὶ ἄμορφοι, καὶ οἱ μὲν χρύσειοι, ὡς ἐδό-
κουν· οἱ δὲ ταπεινοὶ τε καὶ εὐτελεῖς. ἦσαν δ' ἐν αὐτοῖς καὶ
πτερωτοὶ τινες καὶ τερατώδεις, καὶ ἄλλοι καβαάπερ ἐς
πομπὴν διεσκευασμένοι· οἱ μὲν ἐς βασιλέας, οἱ δ' ἐς
θεοὺς, οἷο' ἐς ἄλλα τοιαῦτα διεσκευασμένοι. πολλοὺς
δὲ αὐτῶν καὶ ἐγνωρίσαμεν, πάσαι παρ' ἡμῖν ἐωρακό-
τες. οἱ δὲ καὶ προσήσαν, καὶ ἡσπάζοντο, ὡς ἂν καὶ συνή-
θεις ὑπάρχοντες· καὶ παραλαβόντες ἡμᾶς, καὶ κατα-
κοιμίσαντες, πάνυ λαμπρῶς καὶ δεξιῶς ἐξένιζον, τήν τε
ἄλλην ὑποδοχὴν μεγαλοπρεπῇ παρασκευάσαντες, καὶ
ὑπισχνούμενοι βασιλέας τε ποιήσειν καὶ σατράπας· ἔνιοι
δὲ καὶ ἀπῆγον ἡμᾶς ἐς τὰς πατρίδας, καὶ τοὺς οἰκείους
35 ἐπεδείκνυνον, καὶ αὐθημερὸν ἐπανῆγον. Ἡμέρας μὲν οὖν
τριάκοντα, καὶ ἴσας νύκτας παρ' αὐτοῖς ἐμείναμεν, καθ-
εύδοντες, εὐωχούμενοι. ἔπειτα δὲ ἄφνω βροντῆς μεγά-
λης καταρραγείσης, ἐγρόμενοι, καὶ ἀναβορόντες, ἀνήχη-

9 Τὴν τε) Γραι. τὴν τε αὐτῶν παρασκευὴν μεγαλοπρεπῇ παρασκευά-
σαντες καὶ ὑπισχνούμενοι. G.

mia, & alia quidem aurea, ut videbantur, humilia alia vi-
liaque. Erant in illis & alata quaedam & prodigiosae figu-
rae, alia tanquam ad pompam ornata, in reges, in Deos,
inquam, inque alia eiusdem modi ornata. Quaedam agno-
scebamus olim domi nostrae visa. Quaedam adibant nos,
& salutabant, tanquam familiaria: prehensofque nos & so-
pitos, splendide admodum & dextre accipiebant, tum re-
liquo paratu magnifico, tum quod reges nos Satrapasque
se factura pollicebantur. Quaedam nos etiam in patriam
quemque suam abducebant, & familiares nobis nostros
ostendebant, eodemque die reducebant. Dies igitur trigin-
ta nostesque totidem apud illa mansimus, dormientes, coe-
nantes. Deinde vero, tonitru subito erumpente maximo
excitati & exsistentes, cibariis navi impositis, solvimus,

μεν ἐπισιτισάμενοι. τριταῖοι δ' ἐκείθεν τῇ Ὠγυγίᾳ νήσω
 προσχόντες, ἀποβαίνομεν. πρότερον δ' ἐγὼ λύσας τὴν
 ἐπιστολὴν, ἀνεγίνωσκον τὰ γεγραμμένα. ἦν δὲ τοιαύδε'
 ΟΔΥΣΣΕΥΣ ΚΑΛΥΨΟΙ χαίρειν. Ἴσθι με, ὡς τὰ πρῶ-
 τα ἐξέπλευσα παρὰ σοῦ, τὴν σχεδίαν κατασκευασά-
 μενος, ναυαγία χρησάμενον, καὶ μόλις ὑπὸ Λευκοθέας
 διασωθέντα, εἰς τὴν τῶν Φαιάκων χώραν, ὅφ' ὧν ἐς τὴν
 οἰκίαν ἀποπεμφθεὶς, κατέλαβον πολλοὺς τῆς γυναικὸς
 μνηστῆρας, ἐν τοῖς ἡμετέροις τρυφῶντας. ἀποκτείνας δ'
 ἅπαντας, ὕστερον ὑπὸ Τηλεγόνου τοῦ ἐκ Κίρκης μοι γε-
 νομένου, ἀνῆρέθην. καὶ νῦν εἰμι ἐν τῇ Μακάρων νήσῳ,
 πάνυ μετανοῶν ἐπὶ τῷ καταλιπεῖν τὴν παρὰ σοὶ δαίαι-
 ταν, καὶ τὴν ὑπὸ σοῦ προτεινομένην ἀθανασίαν. ἦν οὖν
 καιροῦ λάβωμαι, ἀποδρὰς ἀφίξομαι πρὸς σέ. ταῦτα
 μὲν ἐδήλου ἡ ἐπιστολή, καὶ περὶ ἡμῶν, ὅπως ξενισθεῖ-
 μεν. Ἐγὼ δὲ προσελθὼν ὀλίγον ἀπὸ θαλάττης, εὗρον τὸ 36
 σπήλαιον τοιοῦτον, οἷον Ὅμηρος εἶπε, καὶ αὐτὴν ταλα-

Tertio inde die ad Ogygiam insulam appulsi exscendimus.
 Prius autem ego soluta epistola, quae scripta in ea fuerant,
 legi. Erant ista: *ULYSSES CALYPSO S. Noveris, me, cum
 primum abs te navicula constructa avectus essem, fusto naufragio,
 vix servatum a Leucothea in Phaeacum regionem: a quibus do-
 mum dimissus, procos uxoris multos deprehendi, luxuriose nostris
 rebus fruente: interfectis vero omnibus, deinde a Telegono, qui
 ex Circe mihi natus fuerat, interemptus sum, & nunc in Beato-
 rum versor insula. Valde autem me poenitet reliquisse illam apud
 te commorationem, promissamque a te immortalitatem. Si igitur
 opportunitatem nactus fuero, fugam capeßsam, atque ad te ve-
 niam. Haec significabat epistola, praetereaue de nobis ali-
 quid, ut hospitaliter tractaremur. Ego vero aliquantum pro-
 gressus a mari, speluncam inveni, qualem Homerus dixe-*

- σιουργούσαν. ὡς δὲ τὴν ἐπιστολὴν ἔλαβε, καὶ ἐπελέξατο, πρῶτα μὲν ἐπιπολὺ ἐδάκρυεν· ἔπειτα δὲ παρεκάλει ἡμᾶς ἐπὶ ξενίαν, καὶ εἰστία λαμπρῶς, καὶ περὶ τοῦ Ὀδυσσεύος ἐπυνθάνετο, καὶ περὶ τῆς Πηνελόπης, ἀποῖα τε εἴη τὴν οὔσιν, καὶ εἰ σωφρονοίη, καθάπερ Ὀδυσσεὺς πάλαι περὶ αὐτῆς ἐκόμπαζε· καὶ ἡμεῖς τοιαῦτα ἀπεκρινόμεθα, ἐξ ὧν εἰκάζομεν εὐφρανέσθαι αὐτήν. τότε μὲν οὖν ἀπελθόντες ἐπὶ ναῦν, πλησίον τῆς ἡϊόνος ἐκοιμήθημεν.
- 37 Ἐωθεν δὲ ἀνηγόμεθα, σφοδρότερον κατιόντος τοῦ πνεύματος. καὶ ὃν χειμασθέντες ἡμέρας δύο, τῇ τρίτῃ περιπίπτομεν τοῖς Κολοκυνθοπειραταῖς· ἄνθρωποι δὲ εἰσιν οὗτοι ἄγριοι, ἐκ τῶν πλησίον νήσων ληστεύοντες τοὺς παραπλέοντας. πλοῖα δ' ἔχουσι μέγιστα κολοκύνθινα, τὸ μῆκος πηχέων ἕξ. ἐπειδὴν γὰρ ξηρανθῶσι, κοιλάναντες αὐτήν, καὶ ἐξελόντες τὴν ἐντεριώνην, ἐμπλέουσιν· ἰστοῖς μύντοι χρώμενοι καλαμίνοις, ἀντὶ δὲ τῆς ὁδόνος, τῷ Φύλ-

5 Καὶ εἰ σωφρονοίη) Γραι. καὶ εἰ σωφρονοίην καθάπερ Ὀδυσσεὺς πάλαι περὶ αὐτῆς. G.

rat, ipsamque intentam lanificio. Cum vero sumtam epistolam in sinum reposuisset, primo quidem multum lacrimarum fudit; deinde in hospitium nos inviravit, accepitque splendide, ac de Ulyssæ interrogavit, & de Penelope, qualis esset facie, adque casta esset, prout Ulysses olim de illa sit gloriatus? Nos respondere ea, quibus delectari illam conciceremus. Tum reversi in navim, prope litus dormivimus. Mane vero, vehementiori exorto vento, solvimus. Biduo inde tempestatibus iactati, die tertio in Colocynthopiratas incidimus. Hi sunt homines feri, de propinquis insulis latrocinia exercentes contra hos, qui praeternavigant. Naves habent maximas de colocynthide, longitudine cubitorum sex. Cum enim siccatae sunt, colocynthides excavatas, demittis medullis, instruunt, malis utentes arundineis, pro velo

λω τῆς κολοκύνθης. προσβαλόντες οὖν ἡμῖν, ἀπὸ δύο πλη-
 ρωμάτων ἐμάχοντο, καὶ πολλοὺς κατετραυματίζον,
 βάλλοντες ἀντὶ λίθων, τῷ σπέρματι τῶν κολοκυνθῶν.
 ἀγχωμαλῶς δ' ἐπιπολὺ ναυμαχοῦντες περὶ μεσημ-
 βρίαν, εἶδομεν κατόπιν τῶν Κολοκυνθοπειρατῶν, προσ-
 πλέοντας τοὺς Καρυοναῦτας· πολέμιοι δ' ἦσαν ἀλλή-
 λους, ὡς ἔδειξαν. ἐπεὶ δὲ γὰρ καὶ κεῖνοι ἤσθοντο αὐτοὺς
 ἐπιόντας, ἡμῶν μὲν ὠλιγώρησαν, τραπόμενοι δ' ἐπ' ἐκεί-
 νους ἐναυμάχουν. Ἡμεῖς δ' ἐν τοσούτῳ ἐπάραντες τὴν 38
 εὐόνην, ἐφεύγομεν, ἀπολιπόντες αὐτοὺς μαχομένους·
 καὶ δῆλοι ἦσαν κρατήσοντες οἱ Καρυοναῦται, ἅτε καὶ
 πλείους (πέντε γὰρ εἶχον πληρώματα) καὶ ἀπὸ ἰσχυ-
 ρότερων νεῶν μαχομένοι· τὰ γὰρ πλοῖα ἦν αὐτοῖς κελύ-
 Φη, καρύων ἡμίτομα, κεκενωμένα, μέγεθος ἐκάστου
 ἡμιτόμου ἐς μῆκος, ὀργυαὶ πεντεκαίδεκα. ἐπεὶ δ' ἀπε-
 κρύψαμεν αὐτοὺς, ἰάμεθα τε τοὺς τραυματίας, καὶ το-

13 Κελύφη, καρύων) Κελύφανα λίπος. G. (At non onī hic, sed
 (leg. κελύφινα) κελύφος τὸ τοῦ αὐτοῦ nucis, putamen. Solan.)

autem foliis colocynthidis. Hi igitur, impetu in nos facto,
 duarum navium focis pugnabant, multosque vulnerant iaculantes lapidum loco cucurbitarum seminibus. Cum diu aequo Marte pugnassemus, circa meridiem videmus a tergo Colocynthopiratarum adnavigantes Caryonautas [*nucinautas*]: erant autem, ut demonstrarunt, inimici. Nam illi etiam, cum adventare hos sentirent, omisissis nobis, conversi ad ipsos pugnarunt de navibus. Nos interim velo sublatο fugimus, pugnantesque eos reliquimus. Et apparebat, victores futuros Caryonautas, ut plures: plenas enim focis quinque naves habebant, pugnabantque de robustioribus navigiis. Nempe naves ipsis erant de putaminibus, dimidiatae nukes & excavatae. Magnitudo uniuscuiusque nucis dimidia in longum passus quindecim. E conspectu horum cum venissemus, curavimus saucios, atque ab eo tem-

λοιπὸν ἐν τοῖς ὅπλοις ὡς ἐπίπαι ἤμεν, αἰεὶ τινὰς ἐπιβου-
 39 λὰς προσδεχόμενοι, οὐ μάτην. Οὕτω γοῦν δεδύκει ὁ ἥ-
 λιος, καὶ ἀπὸ τινὸς ἐρήμης νήσου προσήλαυνον ἡμῖν ὅσον
 εἴκοσιν ἄνδρες, ἐπὶ δελφίνων μεγάλων ὀχούμενοι λη-
 σταὶ καὶ οὗτοι· καὶ οἱ δελφῖνες αὐτοὺς ἔφερον ἀσφα-
 λῶς, καὶ ἀναπνέοντες ἐχρεμέτιζον, ὥσπερ ἵπποι. ἐπεὶ
 δὲ πλησίον ἦσαν, διαστάντες οἱ μὲν ἔνθεν, οἱ δὲ ἐνθεν
 ἔβαλλον ἡμᾶς σπηκίαις ξηραῖς, καὶ ὀφθαλμοῖς καρκί-
 νων. τοξευόντων δὲ ἡμῶν, καὶ ἀκοντιζόντων, οὐκέτι ὑπέ-
 40 μειναν, ἀλλὰ τρωθέντες οἱ πολλοὶ αὐτῶν, πρὸς τὴν νῆ-
 σον κατέφυγον. Περὶ δὲ τὸ μεσονύκτιον, γαλήνης οὖσης,
 ἐλάβομεν προσωκείμενους Ἀλκυόνος καλλιᾶ παμμεγέ-
 βει. σταδίων που ἐξήκοντα ἦν αὐτῇ τὸ περίμετρον· ἐπέ-
 πλει δὲ ἡ Ἀλκυὼν, τὰ ὡὰ θάλπουσα, οὐ πολὺ μείων
 τῆς καλλιᾶς· καὶ δὴ ἀναπταμένη, μικροῦ μὲν κατέδυσε
 τὴν ναῦν τῷ ἀνέμῳ τῶν πτερῶν. ὥχετο γοῦν φεύγουσα,
 γοερὰν τινὰ φωνὴν προϊέμενη. ἐπιβάντες δὲ ἡμεῖς, ἡμέ-

12 Ἐλάβομεν) Ἀπὸ τοῦ ἀντικαισθέντος. V.

pore in armis plerumque fuimus, semper aliquas suspicati
 insidias. Neque frustra. Nondum enim sol occiderat, cum
 a deserta quadam insula versus nos perrexere viri circiter
 viginti, delphinis magnis vecti. Latrones hi quoque: quos
 delphini sui tuto ferebant, exsultantesque equorum instar
 hinniebant. Cum vero prope essent, ex intervallo hinc il-
 linc consistentes iaculati in nos sunt sepias ficcatas & ocu-
 los cancrorum. Nobis vero sagittas & iacula mittentibus,
 non durarunt, sed vulnerati plerique confugerunt ad insu-
 lam. Circa mediam noctem, tranquillo mari, imprudentes
 offendimus ad Halcyonis nidum maximum: stadiorum cir-
 citer sexaginta erat illi ambitus. Imminebat autem Halcyon
 ova incubans, non multo minor nido suo. Atque illa evo-
 lans parum aberat, quin mergeret navim nostram vento ala-
 rum: aufugiebat enim lugubrem vocem edens. Descendi-

ρας ἤδη ὑποφαινούσης, ἐθεώμεθα τὴν καλιὰν, σχεδία
 μεγάλη προσεικυῖαν, ἐκ δένδρων συμπεφορημένην. ἐπ' ἣν
 δὲ καὶ ὡὰ πεντακόσια, ἕκαστον αὐτῶν Χίου πίθου περι-
 πληθέστερον. ἥδη μέντοι καὶ οἱ νεοττοὶ ἐνδοθεν ἐφαινότο,
 καὶ ἔκρωζον. πελέκεσι γοῦν διακόψαντες ἐν τῶν ὠῶν,
 νεοττὸν ἄπτερον ἐξεκολάψαμεν, εἴκοσι γυπῶν ἀδρότερον.
 Ἐπεὶ δὲ πλείοντες ἀπέσχομεν τῆς καλιᾶς ὅσον σταδίους 41
 διακοσίους, τέρατα ἡμῖν μεγάλα καὶ θαυμάσια ἐπε-
 σήμαινεν· ὃ, τε γὰρ ἐν τῇ πρύμνῃ χηνίσκος ἄφνω ἐπτε-
 ρύξατο, καὶ ἀνεβόησε· καὶ ὁ κυβερνήτης Σκίνθαρος Θα-
 λακρὸς ἥδη ὦν, ἀνεκόμησε· καὶ τὸ πάντων ἥδη παραδο-
 ξότατον, ὁ γὰρ ἰστός τῆς νεῶς ἐξεβλάσθησε, καὶ κλά-
 δους ἀνέψυσε, καὶ ἐπ' ἄκρῳ ἔκαρποφόρησεν, ὁ δὲ καρ-
 πὸς ἦν σῦκα καὶ σταφυλαὶ μεγάλαι, οὕτω πέπειροι.
 ταῦτ' ἰδόντες, ὡς τὸ εἶκος, ἐταράχθημεν, καὶ ἠυχόμεθα
 τοῖς θεοῖς ἀποτρέψαι τὸ ἀλλόκοτον τοῦ φαντάσματος.

7 Ἀπίσχυρον) Γρ. ἀπίσχομεν. Γ. Διαπίπτει. V.
 12 Ὁ γὰρ ἰστός τῆς νεῶς) Εἰς 16 Τὸ ἀλλόκοτον) Γράφεται,
 τὴν Ἀρὰν βάβουσι ὁ παιγνίμων ἀποστρέψαι τὸ ἀλλόκοτον. V.

mus, cum iam illucesceret, nidumque inspeximus, magnae
 rati similem, constructae ex arboribus: inerant vero ova
 quingenta, Chio dolio unumquodque capacius. Iam qui-
 dem pulli intus apparebant & crocitabant. Securibus igitur
 ovo uno rescisso, pullum implumem excudimus, vulturi-
 bus viginti ampliorem. Cum vero navigando discessissemus
 a nido ad ducenta stadia, portenta nobis magna & mirifi-
 ca evenere. Nam cheniscus [*anserculus*] in prora subito con-
 cussis alis exclamavit, & gubernatori Scintharo calvo redi-
 re coeperunt comae; quodque omnium iam admirabilissi-
 mum, malus navis germinavit, & emisit ramos, & in sum-
 mo fructus tulit. Fructus erat ficus, & uvae magnae, non-
 dum maturae. Haec videntes perturbati sumus, ut facile
 est ad existimandum, & Deos rogavimus, ut averterent,

- 42 Οὐπω δὲ πεντακοσίους σταδίους διελθόντες, εἶδομεν ὕλην
 μεγίστην καὶ λάσιον, πιτύων καὶ κυπαρίττων. καὶ ἡμεῖς
 μὲν εἰκάσαμεν ἥπειρον εἶναι τὸ δ' ἦν πέλαγος ἄβυσσον,
 ἀρκύσις δένδροις καταφυτευόμενον· εἰστήκει δὲ τὰ δένδρα
 ἑμῶς ἀκίνητα, ὁρᾶ, καθάπερ ἐπιπλέοντα. πλησιάσαν-
 τες δ' οὖν, καὶ τὸ πᾶν κατανοήσαντες, ἐν ἀπόρῳ εἰχό-
 μεθα τί χρὴ δρᾶν. οὔτε γὰρ διὰ τῶν δένδρων πλεῖν δυνα-
 τὸν ἦν· πυκνὰ γὰρ καὶ προσεχῇ ὑπῆρχεν, οὔτ' ἀναστρέ-
 ρειν ῥάδιον ἐδόκει. ἐγὼ δ' ἀνελθὼν ἐπὶ τὸ μέγιστον δέν-
 δρον, ἀπεσκόπουν τὰ ἐπέκεινα ὅπως ἔχοι, καὶ εἰρων ἐπὶ
 σταδίους μὲν πεντήκοντα ἢ ὀλίγω πλείους, τὴν ὕλην οὖ-
 σαν· ἔπειτα δὲ αὖθις ἕτερον Ὠκεανὸν ἐκδεχόμενον. καὶ
 ὃς ἐδόκει ἡμῖν ἀναβεμένους τὴν ναῦν ἐπὶ τὴν κόμην τῶν
 δένδρων, πυκνὴ γὰρ ἦν, ὑπερβιβάσαι, εἰ δυναίμεθα, εἰς
 τὴν ἑτέραν θαλάτταν, καὶ οὕτως ἐποιοῦμεν. ἐκδήσαντες
 γὰρ αὐτὴν κάλῳ μεγάλῳ, καὶ ἀνελθόντες ἐπὶ τὰ δέν-
 3 ἄβυσσον) Ἀπὸ τοῦ ἥπειρον ἔχον βυθόν. V.

si quid mali visum hoc portenderet. Nondum quingenta
 stadia provecti eramus, cum silvam vidimus maximam &
 prolixam, pinuum atque cypressorum. Ac nos quidem pu-
 tabamus continentem eam esse: at illud pelagus erat pro-
 fundum, arboribus radice carentibus consitum. Stabant ta-
 men arbores immotae, rectae, quasi innatantes. Appro-
 pinquantes igitur, universa re considerata, in dubio era-
 mus, quid agendum esset. Neque enim navigari inter arbo-
 res poterat, quae densae essent & continuae: neque rever-
 ti facile videbatur. Ego vero, conscensa arbore maxima,
 prospexi, quomodo ulteriora se haberent, ac vidi ad sta-
 dia quinquaginta, aut paulo plura, esse silvam: tum mare
 rursus excipere aliud. Itaque placuit, navem in comas ar-
 borum, densae enim erant, impositam traducere, si pos-
 semus, in mare alterum. Idque fecimus. Revinctam enim
 magno fune, arboribus conscensis, magno labore eo per-

δρα, μόλις ἀνιμῆσάμεθα. καὶ θέντες ἐπὶ τῶν κλάδων, πετάσαντές τε τὰ ἰστία, καθάπερ ἐν θαλάττῃ ἐπλέομεν, τοῦ ἀνέμου προωθοῦντος ἐπισυρόμενοι· ἔνθα με καὶ τὸ Ἀντιμάχου τοῦ ποιητοῦ ἔπος εἰσῆλθε. Φησὶ γάρ που καὶ κεῖνος·

Τοῖσιν δ' ὑλήεντα διὰ πλὸν ἐρχομένοισι.

Διελθόντες δ' ὅμως τὴν ὕλην, ἀφικόμεθα πρὸς τὸ ὕδωρ, 43 καὶ πάλιν ὁμοίως καταθέντες τὴν ναῦν, ἐπλέομεν διὰ καθαροῦ καὶ διαυγοῦς ὕδατος, ἄχρι δὲ ἐπέστημεν χάσματι μεγάλῳ ἐκ τοῦ ὕδατος διεστῶτος γεγεννημένῳ, καθάπερ ἐν τῇ γῇ πολλάκις ὀρῶμεν ὑπὸ σεισμῶν γιγνόμενα διαχωρήματα. ἡ μὲν οὖν ναῦς, καθελόντων ἡμῶν τὰ ἰστία, ῥαδίως ἔστη, παρ' ὀλίγον ἐλθοῦσα κατενεχθῆναι. ὑπερκύψαντες δὲ ἡμεῖς, ἐωρῶμεν βάθος ὅσον σταδίων χιλίων, μάλα φοβερὸν καὶ παράδοξον· εἰστήκει γὰρ τὸ ὕδωρ ὥσπερ μεμερισμένον· περιβλέποντες δὲ κατὰ δε-

7 Διελθόντες) Γραι. διελθοῦσι. V. θρὰν θαλάσσαν διαστᾶσιν χρηττι-
9 Χάσματι μεγάλῳ) Τάχα ὁ ναν ἐπιπνοία, ἐπισκάπτων αἰνιττι-
χειολόγος εἰς Μασσία, καὶ τὴν ἐρυ- ται. V.

traximus, ramisque eam superimposuimus, ubi velis passis velut in mari navigavimus, a vento impellente promoti. Hic mihi Antimachi poëtae versus in mentem venit, qui ait alicubi :

Per silvestre illis navi venientibus aequor.

Superata tamen silva, ad aquam pervenimus, ubi similiter demissa navi per puram pellucidamque aquam navigavimus, donec ad hiatus confisteremus magnum ex aqua discedente ortum, ut in terra saepe videramus a motu illius factas discessionem. Navis quidem nostra vela nobis contrahentibus facile stetit, cum parum abfuisset, quin deferretur. Nos vero capitis porrectis despicientes, profundum videbamus vel mille stadiorum, terribile admodum atque admirandum. Stabat enim velut divisa aqua. Circumspiciens

ξιά, ὁρῶμεν πόρρωθεν γέφυραν ἐπεξευγμένην ὕδατος συ-
 άπτοντος τὰ πελάγη κατὰ τὴν ἐπιΦάνειαν, καὶ τῆς
 ἑτέρας θαλάττης ἐς τὴν ἑτέραν διαρρέοντος. προσελάσαν-
 τες οὖν ταῖς κώπαις, κατ' ἐκεῖνο παρεδράμομεν, καὶ
 μετὰ πολλῆς ἀγωνίας ἐπεράσαμεν, οὐποτε προσδοκή-
 44 σαντες. Τούτεῦθεν ἡμᾶς ὑπεδέχετο πέλαγός τε προση-
 γνές, καὶ νῆσος οὐ μεγάλη, εὐπροσίτως συνοικουμένη· ἐνέ-
 μοντο δὲ αὐτὴν ἄνθρωποι ἄγριοι, Βουκέφαλοι, κέρατα
 ἔχοντες, οἷον παρ' ἡμῖν τὸν Μινώταυρον ἀναπλάττουσιν.
 ἀποβάντες δὲ, προσήειμεν ὕδρευσόμενοι, καίτοι καὶ σι-
 τίου ληψόμενοι, εἶποθεν δυνηθείμεν· οὐκ ἔτι γὰρ εἴχο-
 μεν· καὶ ὕδωρ μὲν αὐτοῦ πλησίον εὔρομεν, ἄλλα δὲ οὐδὲν
 ἐνεΦαίνετο, πλὴν μυκηδμὸς πολὺς οὐ πόρρωθεν ἠκούετο·
 δόξαντες οὖν ἀγέλην εἶναι βοῶν, κατ' ὀλίγον προχωροῦν-
 τες, ἐπέστημεν τοῖς ἀνθρώποις. οἱ δὲ ἰδόντες ἡμᾶς, ἐδίω-
 κον, καὶ τρεῖς μὲν τῶν ἐταίρων λαμβάνουσιν· οἱ δὲ λοι-

tes ad dextram videmus e longinquo pontem iniunctum ex
 aqua, quae iungeret utriusque pelagi summas oras, & ex
 uno mari in alterum transflueret. Huc igitur agentes na-
 vim remis cursum fleximus, multoque labore traiecimus,
 quod nunquam speraveramus. Hinc excepit nos mare pla-
 cidum & insula non magna, accessu facilis, habitata. Ha-
 bebant illam homines feri, Bucephali [*Tauricipites*], cor-
 nua habentes, qualem apud nos fingunt Minotaurum. Cum
 exscendissemus, aquatam perreximus, etiam ciborum ali-
 quid, si possemus, ablaturi: nihil enim amplius habeba-
 mus. Et aquam quidem ibi in proximo inveniebamus, aliud
 vero nihil apparebat, praeterquam quod mugitus multus
 non ex longinquo audiebatur. Cum igitur boum gregem
 esse putaremus, paulum progressi, stamus apud homines.
 At illi conspectos nos persequuntur, ac tres quidem socio-
 rum nostrorum comprehendunt; reliqui vero ad mare con-

ποὶ, πρὸς τὴν θάλατταν κατεφεύγομεν. εἴτα μέντοι
 πάντες ὀπλισάμενοι (οὐ γὰρ ἐδόκει ἡμῖν ἀτιμωρήτους
 περιῦδεῖν τοὺς φίλους) ἐμπύπτομεν τοῖς Βουκεφάλοις,
 τὰ κρέα τῶν ἀνηρημένων διαιρουμένοις· φοβήσαντες δὲ
 πάντας ἐδιώκομεν, καὶ κτείνομέν γε ὅσον πεντήκοντα,
 καὶ ζῶντας αὐτῶν δύο λαμβάνομεν, καὶ αὖθις ὀπίσω
 ἀνεστρέφομεν, τοὺς αἰχμαλώτους ἔχοντες· σιτίον μέντοι
 οὐδὲν εὔρομεν. οἱ μὲν οὖν ἄλλοι, παρήνουν ἀποσφαττεῖν
 τοὺς παρειλημμένους. ἐγὼ δὲ οὐκ ἐδοκίμαζον, ἀλλὰ δῆ-
 σας, ἐφύλαττον αὐτοὺς, ἄχρι δὴ ἀφίκοντο παρὰ τῶν
 Βουκεφάλων πρεσβεῖς, ἀπαιτοῦντες ἐπὶ λύτροις τοὺς
 συνειλημμένους· συνέμεν γὰρ αὐτῶν διανευόντων, καὶ
 γοερὸν τι μυκωμένων, ὥσπερ ἰκετευόντων· τὰ λῦτρα δ'
 ἦν τυροὶ πολλοὶ, καὶ ἰχθῦς ξηροὶ, καὶ κρόμμυα, καὶ ἑλα-
 Φοὶ τέτταρες, τρεῖς ἐκάστη πόδας ἔχουσα, δύο μὲν τοὺς
 ὀπισθεν, οἱ δὲ πρόσω ἐς ἓνα συμπεφύκεσαν. ἐπὶ τούτοις
 ἀποδόντες τοὺς συνειλημμένους, καὶ μίαν ἡμέραν ἐπιμεί-

fugimus. Deinde universi armis captis, neque enim place-
 bat inultos negligere amicos, irruimus in Bucephalos, car-
 nes interfectorum dividentes; atque in terrorem coniectos
 universos persequimur, eorumque circiter quinquaginta in-
 terficimus, duosque capimus vivos. Sic revertimur cum
 captivis: cibi vero nihil inveneramus. Reliqui igitur hor-
 tabantur, ut captos interficeremus: ego vero hoc non pro-
 bavi, sed victos asservavi, dum venirent a Bucephalis le-
 gati, qui pretio comprehensos repeterent. Intelligebamus
 quippe illos innuere, ac lugubre quiddam, suppliciter ro-
 gantium instar, mugire. Pretium vero redemptionis erant ca-
 sei multi, & sicci pisces, & cepae, & cervi quatuor, trium
 singuli pedum, cum binos quidem posteriores haberent,
 priores autem in unum coalitos. Pro his cum reddidissimus
 captivos, & diem unum morati essemus, solvimus. Iam-

- 45 ναντες, ἀνέχθημεν. Ἦδη δὲ ἰχθύες τε ἡμῖν ἐφαίνοντο, καὶ ὄρνεα παρεπέτετο, καὶ ἄλλα ὅποσα γῆς πλησίον οὔσης σημεῖα προῦφαίνετο. μετ' ὀλίγον δὲ καὶ ἄνδρας εἰδομεν καινῷ τρόπῳ ναυτιλίας χρωμένους· αὐτοὶ γὰρ καὶ ναῦται καὶ νῆες ἦσαν. λέξω δὲ τοῦ πλοῦ τὸν τρόπον· ὕπτιοι κείμενοι ἐπὶ τοῦ ὕδατος, ὀρθώσαντες τὰ αἰδοῖα, μεγάλα δὲ φέρουσιν, ἐξ αὐτῶν ὀρόνῃν πετάσαντες, καὶ ταῖς χερσὶ τοὺς ποδεῶνας κατέχοντες, ἐμπύπτοντος τοῦ ἀνέμου, ἔπλεον. ἄλλοι δὲ μετὰ τούτους, ἐπὶ φελλῶν καθήμενοι, ζεύξαντες δύο δελφῖνας ἤλαυνόν τε, καὶ ἡνίοχουν· οἱ δὲ προϊόντες ἐπεσύροντο τοὺς φελλούς. οὔτοι ἡμᾶς οὔτε ἠδίκουν, οὔτε ἔφευγον, ἀλλ' ἤλαυνον ἀδεῶς τε, καὶ εἰρηνικῶς, τὸ εἶδος τοῦ ἡμετέρου πλοίου θαυμάζοντες,
- 46 καὶ πάντοθεν περισκοποῦντες. Ἐσπέρας δὲ ἡδὴ προσήχημεν νήσῳ οὐ μεγάλῃ· κατωκίετο δὲ αὕτη ὑπὸ γυναικῶν

8 Ποδῖῶνας) Ὡς ἐπὶ ποδί· τὰ ἄκρα τῆς ὀθίνης ποδῖῶνας εἰρηκε παῖζον κόνταῦθα. V.

9 Φελλῶν) Φελλὸς ὅρος ἐν Ἰτα-

λία ἐν ᾗ γίνονται πύκται ὑπὲρ μιγέθεις. ἐκ οὗ τούτων τῶν ὀπίσθων γινώσκονται τοὺς φελλοὺς πρὸς κυψισμὸν τῶν σωματίων. V.

que pisces in conspectum venire, & circumvolare aves, aliaque, quotquot sunt terrae propinquae signa, apparere. Paulo post videmus viros novo navigandi genere utentes. Idem enim & nautae erant & naves. Dicam vero navigationis rationem. Supini in aqua iacentes pudenda erigunt: habent autem luculenta. Ex his porro velum pendants, manibusque tenentes funes veli inferiores, vento implente navigabant. Alii post hos infidentes in suberibus, duos delphinos iunctos agebant regebantque habenis, qui progressi traherent post se subera. Hi neque iniuria nos afficiebant, neque fugiebant, sed sine metu & pacate iuxta nos inequitabant, speciem navigii nostri admirati, & perspicientes undique. Vespera iam ingruerat, cum appulimus ad insulam non magnam. Habitat eam a mulieribus, ut pu-

ὡς ἐνομίζομεν, Ἑλλάδα Φωνὴν προϊεμένων προσήσαν γὰρ, καὶ ἐδεξιούντο, καὶ ἡσπάζοντο πάνυ ἑταιρικῶς κακοσμημέναι, καλαὶ πᾶσαι, καὶ νεανίδες, ποδῆρεις τοὺς χιτῶνας ἐπισυρόμεναι. ἡ μὲν οὖν ἡῆτος, ἐκαλεῖτο Καβαλοῦσα· ἡ δὲ πόλις αὕτη, Ὑδαμαρδία. λαβοῦσαι δ' οὖν ἡμᾶς αἱ γυναῖκες, ἐκάστη πρὸς ἑαυτὴν ἀπῆγε, καὶ ξένον ἐποιεῖτο. ἐγὼ δὲ μικρὸν ὑποστὰς, οὐ γὰρ χρηστὰ ἔμαντευόμην, ἀκριβέστερόν τε περιβλέπων, ὁρῶ πολλῶν ἀνθρώπων ὅσῃ καὶ κρανία κείμενα· καὶ τὸ μὲν, βοὴν ἰστάναι, καὶ τοὺς ἑταίρους συγκαλεῖν, καὶ ἐς τὰ ὅπλα χωρεῖν, οὐκ ἔδοκίμαζον. προχειρισάμενος δὲ τὴν μαλάχην, πολλὰ ἠυχόμεν αὐτῇ διαφυγεῖν ἐκ τῶν παρόντων κακῶν. μετ' ὀλίγον δὲ, τῆς ξένης διακονουμένης, εἶδον τὰ σκέλη οὐ γυναικὸς, ἀλλ' ὄνου ὀπλᾶς· καὶ δὴ σπασάμενος τὸ ξίφος, συλλαμβάνω τε αὐτήν, καὶ δῆσας, περὶ τῶν ὅλων ἀνέκρινον· ἡ δὲ, ἄκουσα μὲν, εἶπε

4 Ἐκβαλοῦσα) Γραι. Καβαλοῦσα. G.

5. Ἀὕτη Ὑδαμῆ) Γραι. Ὑδαμαρδία. G.

tabamus, Graece loquentibus. Accedentes enim nos prensabant & complectebantur, ornatae more meretricio, formosae omnes & iuvenulae, talaria vestimenta trabentes. Insula vocabatur Cabalusa [*Deiciens*], urbs autem Hydamaardia [*Aquescentia*]. Assumptos igitur nos mulieres suam quaeque domum deducere, suumque sibi facere hospitem. Ego autem cunctatus paulum, cui nihil boni praesagiret animus, & circumspiciens accuratius, video multorum hominum ossa iacere & crania. Et clamorem quidem tollere, & convocare socios, atque ad arma ire, non placuit. Malvam autem depromptam multis verbis obsecravi, ut effugere liceret ex malis praesentibus. Non ira multo post autem ministrante hospita, video illius non mulieris crura, sed ungulas asini. Hic stricto ense illam comprehendo, vinctamque de rebus omnibus interrogavi. Illa invita quidem,

δε ὅμως, αὐτὰς μὲν εἶναι θαλασσίους γυναῖκας, Ὀνο-
 σκελέας προσαγορευομένας, τροφὴν δὲ ποιεῖσθαι τοὺς
 ἐπιδημοῦντας ξένους. ἐπειδὴν γὰρ, ἔφη, μεθύσωμεν αὐ-
 τοὺς, συνευνηθεῖσαι, κοιμωμένοις ἐπιχειροῦμεν. ἀκούσας
 δὲ ταῦτα, ἐκεῖνῃ μὲν κατέλιπον αὐτοῦ δεδεμένην, αὐ-
 τὸς δὲ ἀνελθὼν ἐπὶ τὸ στέγος, ἐβόων τε, καὶ τοὺς ἐταί-
 ρους συνεκάλουν. ἐπεὶ δὲ συνῆλθον, τὰ πάντα ἐμήνουν αὐ-
 τοῖς, καὶ τὰ τε ὁστὰ ἐδείκνυσον, καὶ ἦγον εἰςω πρὸς τὴν
 δεδεμένην· ἣ δὲ αὐτίκα ὕδωρ ἐγένετο, καὶ ἀφανὴς ἦν. ὅ-
 μως δὲ τὸ ξίφος εἰς τὸ ὕδωρ καθῆκα πειρώμενος· τὸ δὲ αἶ-
 47 μα ἐγένετο. Ταχέως οὖν ἐπὶ ναῦν κατελθόντες, ἀπε-
 πλεύσαμεν· καὶ ἐπεὶ ἡμέρα ὑπὴύγαζε, τὴν τε ἡπειρον
 ἀποβλεπόμενοι, εἰκάζομεν εἶναι τὴν ἀντιπέραν τῇ ὕψι
 ἡμῶν οἰκουμένην κειμένην. προσκυνήσαντες δὲ καὶ προσευ-
 ξάμενοι, περὶ τῶν μελλόντων ἐσκοποῦμεν, καὶ τοῖς μὲν
 ἐδόκει ἐπιβᾶσι μόνον, αὐθις ὀπίσω ἀναστρέφειν· τοῖς δὲ,
 τὸ μὲν πλοῖον αὐτοῦ καταλιπεῖν, ἀνελθόντας δὲ εἰς τὴν

fed dicit tamen, se marinas esse mulieres, Onosceleas [*Asi-
 nicururas*] vocari: cibum sibi parare ex advenientibus hospiti-
 bus: inebriatos enim, inquit, sopitosque in lectum adscitae in-
 vadimus. His auditis, illam quidem vinctam ibi relinquo:
 consensu autem lecto, clamore convoco socios: congre-
 gatis indico omnia, ossa ostendo, intra eos deduco ad vin-
 ctam. At illa statim in aquam diffuens, conspectum no-
 strum effugit. Tamen experimenti causa in ipsam aquam
 demitto gladium: hic aqua in sanguinem abiit. Celeriter
 itaque ad navem digressi solvimus. Cum illucesceret, con-
 tinentem conspiciamus, quam coniucimus eam esse, quae ex
 adversum nostro orbi trans *Oceanum* iacet. Adoratione hic
 votisque peractis, quid deinde facto opus esset, delibera-
 mus. Atque aliis videbatur, post brevem descensum, iterum
 nos retro redire; aliis autem, relicta ibi nave pergere ver-

Μεσόγαιαν πειραβῆναι τῶν ἐνοικούντων. ἐν ὧν δὲ ταῦτα ἐλογιζόμεθα, χειμῶν σφοδρὸς ἐπιπεσὼν, καὶ προσάραξας τὸ σκάφος τῷ αἰγιαλῷ, διέλυσεν ἡμεῖς δὲ μόλις ἐξενηξάμεθα, τὰ ὅπλα ἕκαστος, καὶ εἴ τι ἄλλο οἷός τε ἦν ἀρπασάμενοι. Ταῦτα μὲν τὰ μέχρι τῆς ἐτέρας γῆς συνεχεθέντα μοι ἐν τῇ θαλάττῃ, καὶ παρὰ τὸν πλοῦν ἐν ταῖς νήσοις, καὶ ἐν τῷ αἱρί, καὶ μετὰ ταῦτα ἐν τῷ κῆτει, καὶ ἐπεὶ ἐξήλθομεν, παρὰ τε τοῖς ἥρωσι, καὶ τοῖς ὀνείροις, καὶ τὰ τελευταῖα, παρὰ τοῖς Βουκεφάλοις, καὶ ταῖς Ὀνοσκελέαις· τὰ δ' ἐπὶ τῆς γῆς, ἐν ταῖς ἐξῆς βίβλοις διηγῆσομαι.

§ Ταῦτα μὲν οὖν μέχρι τῆς ἐτέρας γῆς) Καὶ τὸ τέλος ψευδίστατον, μετὰ τῆς ἀνυποστάτου ἐπαγγελίας. V.

fus mediterranea, atque tentare inhabitantes. Dum ista disputamus, tempestas valida ingruens, & litori allidens navigium, illud dissolvit. Nos vix, arma quisque sua, & si quid forte aliud quis posset, eripientes, enatamus. Haec sunt, quae usque ad advenium in alteram illam tellurem contigere mihi in mari, & per navigationem, in insulis, & in aëre, & post haec in ceto, & cum inde exiissemus, tum apud Heroas, tum inter Somnia, itemque extrema illa apud Bucephalos & Onosceleas: quae vero in illa altera tellure gesta sint, ea proximis libris persequar.

ΤΥΡΑΝΝΟΚΤΟΝΟΣ.

A R G U M E N T U M.

Ἀνῆλθί τις εἰς τὴν ἀκρόπολιν,
ὡς ἀποκτείνων τὸν τύραννον· καὶ αὐ-
τὸν μὲν οὐχ εὔρε. τὸν δὲ υἱὸν αὐτοῦ
ἠποκτείνας, κατέλιπε τὸ ξίφος ἐν
τῷ σώματι. ἔλθων ὁ τύραννος, καὶ
τὸν υἱὸν ἰδὼν ἦδη νεκρὸν, τῷ αὐτῷ
ξίφει ἑαυτὸν ἀπέκτεινεν. αἰτεῖ ὁ ἀν-
ελθὼν, καὶ τὸν τοῦ τυράννου υἱὸν
ἀνελθὼν, γέρας, ὡς τυραννοκτόνος.

*Ascendit aliquis in arcem, ty-
rannum interfectorus. Et ipsum qui-
dem non invenit. Sed in filii ipsius
a se occisi corpore reliquit gladium.
Superveniens tyrannus, confectio
filio iam mortuo, eodem se gladio
ipse interemit. Petit ille, qui ascer-
derat & filium tyranni interfecerat,
praemium, ut tyrannicida.*

Ι ΔΥΟ τυράννους ἀποκτείνας, ὧ ἄνδρες δικασταὶ, μιᾶς
ἡμέρας, τὸν μὲν ἤδη παρηβηκότα, τὸν δὲ ἀκμάζοντα,
καὶ πρὸς διαδοχὴν τῶν ἀδικημάτων ἐτοιμότερον, ἤκω
μίαν ὅμως ἐπ' ἀμφοτέροις αἰτήσων δωρεάν, μόνος τῶν
πώποτε τυραννοκτόνων. πληγῇ μιᾷ δύο πονηροὺς ἀπο-
σκευασάμενος, καὶ φονεύσας τὸν μὲν παῖδα τῷ ξίφει,
τὸν πατέρα δὲ, τῇ πρὸς τὸν υἱὸν φιλοστοργίᾳ. ὁ μὲν οὖν
τύραννος, ἀνθ' ὧν ἐποίησεν, ἱκανὴν ἡμῖν δέδωκε τιμωρίαν,
ζῶν μὲν, τὸν υἱὸν ἐπιδὼν προσηρημένον παρὰ τὴν τελευ-

T Y R A N N I C I D A.

QUI duos eodem die tyrannos interfeci, iudices, alterum
vigoris annos iam egressum, florentem alterum aetate, &
ad iniuriarum successionem paratiorem, venio, unum ta-
men duorum causa petiturus praemium: unus ego omnium,
qui unquam fuere, tyrannicidarum, ictu uno malos amoli-
tus duo, qui interfecerim gladio filium, patrem naturali erga
filium pietate. Ac tyrannus quidem dignas factis suis poenas
nobis dedit, qui vivus adhuc, circa suae vitae finem, filium

τὴν, τελευταῖον δὲ ἡναγκασμένος τὸ παραδοξότατον αὐ-
 τὸς αὐτοῦ γενέσθαι τυραννοκτόνος. ὁ παῖς δὲ ὁ ἐκείνου
 τέθηκε μὲν ὑπ' ἐμοῦ, ὑπηρετήσε δέ μοι καὶ ἀποθανὼν
 πρὸς ἄλλον Φόνον, ζῶν ἔτι μὲν συναδικῶν τῷ πατρὶ, με-
 τὰ θάνατον δὲ πατροκτονήσας, ὡς ἐδύνατο. Τὴν μὲν οὖν 2
 τυραννίδα ὁ παύσας εἰμὶ ἐγὼ, καὶ τὸ ξίφος, ὃ πάντα
 εἰργασται, ἐμὸν τὴν δὲ τάξιν ἐνῆλλαξα τῶν Φόνων, καὶ
 τὸν τρόπον ἐκαινοτόμησα τῆς τῶν πονηρῶν τελευτῆς τὸν
 μὲν ἰσχυρότερον, καὶ ἀμύνασθαι δυνάμενον, αὐτὸς ἀνε-
 λών τὸν γέροντα δὲ, μόνῳ παραχωρήσας τῷ ξίφει. Ἐγὼ 3
 μὲν οὖν καὶ περιττότερόν τι ἐπὶ τούτοις ὤμην γενήσεσθαι
 μοι παρ' ὑμῶν, καὶ δωρεὰς λήψεσθαι ἰσαριθμούς τοῖς
 ἀνηρημένοις, ὡς ἂν οὐ τῶν παρόντων ἀπαλλάξας ὑμᾶς
 μόνον, ἀλλὰ καὶ τῆς τῶν μελλόντων κακῶν ἐλπίδος, καὶ
 τὴν ἐλευθερίαν βέβαιον παρασχῶν, οὐδεὸς παραλελει-
 μένου κληρονόμου τῶν ἀδικημάτων μεταξὺ δὲ κινδυνεύω,

siuum ante se interemtum viderit, tandemque, quod maxi-
 me admirabile est, suus ipse fieri tyrannicida coactus sit:
 filius autem illius mea quidem manu periit, sed mortuus
 tamen alterius mihi caedis fuit minister; qui vivus quidem
 iniuriarum patris socius, post mortem autem suam parentis
 interfector, quatenus licuit, fuerit. Tyrannidi ergo finem
 imposui ego, gladius perfector omnium meus est. Ordinem
 vero caedium immutavi, rationem interitus impiorum ex-
 cogitavi novam: robustiorem, qui propugnare poterat,
 ipse confeci; senem soli delegavi gladio. Ergo pro hisce
 factis etiam cumulatius quiddam a vobis mihi datum iri pu-
 tabam, ac totidem me praemia accepturum, quot inter-
 fecti essent, quippe qui non praesentibus modo vos libe-
 raverim, sed imminantium etiam spe malorum, liberta-
 temque firmam praestiterim, nullo relicto iniuriarum he-
 rede. Interim in periculum venio, ne post rem praeclara

τοσαῦτα κατορθώσας, ἀγέραστος ἀπελθεῖν παρ' ὑμῶν, καὶ μόνος στέρεσθαι τῆς παρὰ τῶν νόμων ἀμοιβῆς, οὐς διεφύλαξα. ὁ μὲν οὖν ἀντιλέγων οὕτως, δοκεῖ μοι οὐ κηδόμενος, ὡς Φησι, τῶν κοινῶν τοῦτο ποιεῖν, ἀλλ' ἐπὶ τοῖς τετελευτηκόσι λελυπημένος, καὶ ἀμυνόμενος τὸν ἐκείνοισι
 Α τοῦ θανάτου αἴτιον γεγενημένον. Ὑμεῖς δὲ ἀνάσχεσθε μου, ὧ ἄνδρες δικασταί, πρὸς ὀλίγον τὰ ἐν τῇ τυραννίδι, καίπερ εἰδόσιν ὑμῖν ἀκριβῶς διηγουμένου· καὶ γὰρ τὸ μέγεθος οὕτω μάθοιτ' ἂν τῆς εὐεργεσίας τῆς ἐμῆς, καὶ αὐτοὶ μᾶλλον εὐφρανεῖσθε, λογιζόμενοι ὧν ἀπηλλάγητε. οὐ γὰρ ὥσπερ ἄλλοις τισὶν ἤδη συνέβη πολλάκις, ἀπλῆν καὶ ἡμεῖς τυραννίδα, καὶ μίαν δουλείαν ὑπεμείναμεν, οὐδ' ἐνὸς ὑπηνέγκαμεν ἐπιθυμίαν δεσπότου, ἀλλὰ μόνου τῶν πώποτε τὰ ὅμοια δυστυχισάντων, δύο ἀνθ' ἐνὸς τυράννου εἶχομεν, καὶ πρὸς διττὰ οἱ δυστυχεῖς ἀδικήματα διηρούμεθα. μετριώτερος δὲ ὁ πρεσβύτερος ἦν παρὰ πολλὸν, καὶ πρὸς τὰς ὀργὰς ἡπιώτερος, καὶ πρὸς τὰς

adeo gestam discedam a vobis sine praemio, solusque legum, quas *ab oppressione* servavi, compensatione caream. Ac videtur meus iste adversarius non publicae rei cura, ut vidari vult, hoc facere, sed quod dolet interfectis, & ulcisci cupit eum, qui causa illis mortis fuit. Vos autem, iudices, ferte me quaeso paululum, dum vobis, accurate licet scientibus, ea, quae sunt in tyrannide, enarro: sic enim & magnitudinem beneficii mei cognoscetis, & ipsi magis gaudebitis, cogitantes, quibus *malis* liberati sitis. Neque enim, ut aliis saepe contigit, simplicem nos quoque tyrannidem, & servitutem unam sustinuimus, nec unius cupiditatem domini toleravimus, sed soli omnium, qui unquam in simili calamitate vixere, duos pro uno habuimus tyrannos, inter duplices miseri iniurias distracti fuimus. Moderatior autem multo erat senex, placidiorque ad iras,

κολάσεις ἀμβλύτερος, καὶ πρὸς τὰς ἐπιθυμίας βραδυ-
 τερος, ὡς ἂν ᾗδῃ τῆς ἡλικίας τὸ μὲν σφοδρότερον τῆς ὀρ-
 μῆς ἐπεχούσης, τὰς δὲ τῶν ἡδονῶν ὀρέξεις χαλιναγω-
 γούσης· καὶ πρὸς γε τὴν ἀρχὴν τῶν ἀδικημάτων ὑπὸ τοῦ
 παιδὸς ἄκων προσῆχθαι ἐλέγετο, οὐ πάνυ τυραννικὸς
 αὐτὸς ὢν, ἀλλ' εἰκὼν ἐκείνῳ· Φιλότεκνος γὰρ ἐς ὑπερ-
 βολὴν ἐγένετο, ὡς ἔδειξε, καὶ πάντα ὁ παῖς ἦν αὐτῷ,
 καὶ ἐκείνῳ ἐπείθετο, καὶ ἡδίκηε ὅσα κελεύοι, καὶ ἐκόλα-
 ζεν οὓς προστάττοι, καὶ πάντα ὑπῆρέτει, καὶ ὅλως ἐτυ-
 ραννεῖτο ὑπ' αὐτοῦ, καὶ δορυφόρος τῶν τοῦ παιδὸς ἐπι-
 θυμιῶν ἦν. Ὁ νεανίας δὲ, τῆς μὲν τιμῆς παρεχώρει καὶ 5
 ἡλικίαν ἐκείνῳ, καὶ μόνου ἐξίστατο τοῦ τῆς ἀρχῆς ὀνόμα-
 τος· τὸ δ' ἔργον τῆς τυραννίδος καὶ τὸ κεφάλαιον αὐτὸς
 ἦν. καὶ τὸ μὲν πιστὸν καὶ ἀσφαλές, ἀπ' αὐτοῦ παρῆιχε
 τῇ δυναστείᾳ· τὴν δ' ἀπόλαυσιν μόνος ἐκκρῆπτο τῶν
 ἀδικημάτων. ἐκεῖνος ἦν ὁ τοὺς δορυφόρους συνέχων, ὁ τὴν
 Σφουρὰν κρατύνων, ὁ τοὺς τυραννουμένους ἐκκόπτων, ὁ

& ad supplicia hebetior, tardiorque ad cupiditates, cum ve-
 hementiores impetus cohiberet aetas, & voluptatum appe-
 titiones frenaret. Quin ad initia iniuriarum a filio praeter
 voluntatem dicebatur impulsus, qui non tyrannico ipse
 ingenio esset, sed illi concederet, vir supra modum amans
 liberorum, quod suo exitu comprobavit. Omnia ipsi filius,
 illi obsequi: quidquid ille imperaret, iniuste agere: quos
 iuberet ille, supplicio afficere: omnia illi ministrare. Tan-
 dem sub illius erat tyrannide, satelles erat cupiditatum filii.
 At iuvenis aetatis respectu honore isti cessit, soloque im-
 perii nomine abstinuit: res quidem ipsa tyrannidis & caput
 ipse fuit: ut fida esset & secura potentia, a se praestitit.
 Fructum autem iniuriarum solus ille percepit. Ille erat,
 qui satellites contineret, qui firmaret praesidia, qui subie-

τοὺς ἐπιβουλευόντας Φοβῶν ἐκεῖνος, ὁ τοὺς ἐΦήβους ἀ-
 νασπῶν, ὁ ἐνυβρίζων τοῖς γάμοις· ἐκείνῳ αἱ παρθένοι ἀν-
 ἤγοντο, καὶ εἴ τινες σφαγαὶ, καὶ εἴ τινες φυγαὶ, καὶ
 χρημάτων ἀΦαιρέσεις, καὶ βάσανοι, καὶ ὕβρεις, πάν-
 τα ταῦτα τολμήματα ἦν νεανικά. ὁ γέρων δ' ἐκεῖνος ἠκο-
 λούθει, καὶ συνηδύκει, καὶ ἐπῆνει μόνον τὰ τοῦ παιδὸς
 ἀδικήματα, καὶ τὸ πρᾶγμα ἡμῖν ἀΦόρητον καθευστήκει·
 ὅταν γὰρ αἱ τῆς γνώμης ἐπιθυμίαι τὴν ἐκ τῆς ἀρχῆς
 ἐξουσίαν προσλάβωσιν, οὐδένα ὅρον ποιοῦνται τῶν ἀδι-
 6 κημάτων. Μάλιστα δὲ ἐκεῖνο ἐλύπει, τὸ εἰδέναι μακρὰν,
 μᾶλλον δὲ αἰῶδιον τὴν δουλείαν ἐσομένην, καὶ ἐκ διαδοχῆς
 παραδοθησομένην τὴν πόλιν, ἄλλοτε ἄλλῳ δεσπότη, καὶ
 πονηρῷ, κληρονόμημα γενησόμενον τὸν δῆμον, ὡς τοῖς γε
 ἄλλοις οὐ μικρά τις ἐλπίς αὕτη, τὸ λογίζεσθαι, καὶ
 πρὸς αὐτοὺς λέγειν, ἀλλ' ἤδη παύσεται, ἀλλ' ἤδη τι-
 θηῆσεται, καὶ μετ' ὀλίγον ἐλεύθεροι γενησόμεθα. ἐπ' ἐκεί-

Atos tyrannidi excideret, qui insidiantes terreret, qui spi-
 dones faceret adolescentulos, qui contumelia nuptias affi-
 ceret: ad hunc deducebantur virgines: & si quae caedes,
 si qua exilia, & bonorum ereptiones, & tormenta, & con-
 tumeliae, omnia haec ausa erant iuvenilia. Senex autem
 ille obsequi, iniuriae socius esse, laudare solum filii sui ia-
 iusta facinora. Intolerabilem nobis hanc rem esse, *inter omnes*
 constabat. Cum enim cupiditates animi ab imperio nanci-
 scuntur insuper potentiam, modum nullum iniuriarum fa-
 ciunt. Maxime vero illud nos angebat, quod sciremus,
 longam, potius vero aeternam, futuram servitutem, &
 successionem quadam traditum iri urbem; alii post alium do-
 mino, eique malefico, obventurum hereditate populum.
 Itaque ceteris quidem non parva illa spes, cum sic ducunt
 rationem, & apud animum suum dicunt: *Verumtamen iam*
desinet, verumtamen iam mortuus eris, & paula post liberi nos

νων δὲ οὐδὲν τοιοῦτον ἠλπίζετο, ἀλλ' ἐαυρῶμεν ἤδη ἑτοι-
μον τὸν τῆς ἀρχῆς διάδοχον. τοιγαροῦν οὐδ' ἐπιχειρεῖν τις
ἐτόλμα τῶν γεννικῶν, καὶ τὰ αὐτὰ ἐμοὶ προαιρουμένων,
ἀλλ' ἀπέγνωστο παντάπασιν ἡ ἐλευθερία, καὶ ἄμαχος
ἡ τυραννὶς ἐδόκει, πρὸς τοσούτους ἐσομένης τῆς ἐπιχειρή-
σεως. Ἀλλ' οὐκ ἐμέ ταῦτ' ἐφόβησεν, οὐδὲ τὸ δυσχερὲς 7
τῆς πράξεως λογισάμενος ἀπάκησα, οὐδὲ πρὸς τὸν κίν-
δυνον ἀπεθδειλίασα. μόνος δὲ μόνος πρὸς οὕτως ἰσχυρὰν
καὶ πολλὴν τὴν τυραννίδα, μᾶλλον δὲ οὐ μόνος, ἀλλὰ
μετὰ τοῦ ξίφους ἀνῆειν τοῦ συμμαχημένου, καὶ τὸ
μέρος συντετυραννοκτονηκός, πρὸ ὀφθαλμῶν μὲν, τὴν
τελευτὴν ἔχων, ἀλλαζόμενος δὲ ὅμως τὴν κοινὴν ἐλευθε-
ρίαν τῆς σφαγῆς τῆς ἐμῆς. ἐντυχὼν δὲ τῇ πρώτῃ Φρουρᾷ,
καὶ τρεψάμενος οὐ ραδίως τοὺς δορυφόρους, καὶ τὸν ἐν-
τυχχάνοντα κτείνων, καὶ τὸ ἀνθιστάμενον πᾶν διαφθεί-
ρων, ἐπὶ τὸ κεφάλαιον αὐτὸ τῶν ἔργων ἰέμην, ἐπὶ τὴν

*erimus. In illis vero tale nihil quidquam sperabatur, sed pa-
ratum iam videbamus imperii successorem. Igitur nec ma-
num admoveere operi quisquam ausus est generosorum alio-
quin hominum, qui eadem, quae ego, cogitabant: sed spes
omnis libertatis abiecta, invicta videbatur tyrannis, cum
adversus ita multos conandum esset. Me vero ista non ter-
ruerunt, neque difficultate operis perpenſa conatum abie-
ci, neque ad periculi conspectum metu reſilii: sed solus,
solus, inquam, ad validam adeo & multiplicem tyrannidem,
quin non solus, sed gladio meo comitatus eſcendi, qui au-
xilium mihi fuit, & pro ſua parte tyrannum una interfecit,
mortem prae oculis cum haberem, caede tamen mea com-
munem libertatem redempturus. Cum autem in primum prae-
ſidium incidissem, nec ſine difficultate in fugam vertiſſem
ſatellites, interfecto ſi quis occurreret, & quidquid obſta-
ret trucidato, ad ipſum caput operum ivi, ad ſolum ro-*

μόνην τῆς τυραννίδος ἰσχύν, ἐπὶ τὴν ὑπόβεισιν τῶν ἡμετέρων συμφορῶν. καὶ ἐπιστάς τῷ τῆς ἀκροπόλεως Φρουρίῳ, καὶ ἰδὼν γεννικῶς ἀμυνόμενον καὶ ἀνθιστάμενον, 8 πολλοῖς τραύμασιν, ὅμως ἀπέκτεινα. Καὶ ἡ μὲν τυραννὶς ἤδη καθήρητο, καὶ πέρας εἶχέ μοι τὸ τέλημα, καὶ τὸ ἀπ' ἐκείνου, πάντες ἦμεν ἐλεύθεροι, ἐλείπετο δ' ὁ γέρων ἔτι μόνος, ἄνοπλος, ἀποβεβληκὼς τοὺς Φύλακας, ἀπολωλεκὼς τὸν μέγαν ἐκείνον αὐτοῦ δορυφόρον, ἔρημος, οὐδὲ γενναίᾳς ἔτι χειρὸς ἄξιος. ἐνταῦθα τοίνυν πρὸς ἑμαυτὸν, ὦ ἄνδρες δικασταί, τὰ τοιαῦτα ἐλογισάμην, πάντ' ἔχει μοι καλῶς, πάντα πέπρακται, πάντα κατόρθωται, τίνα ἂν ὁ περίλοιπος κολασθεῖν τρόπον; ἐμοῦ μὲν γὰρ ἀνάξιος ἐστὶ, καὶ τῆς ἐμῆς δεξιᾶς, καὶ μάλιστα ἐπ' ἔργῳ λαμπρῷ, καὶ νεανικῷ, καὶ γενναίῳ ἀννηρημένος, καταισχύων ἀκείνην τὴν σφαγὴν. ἄξιον δέ τινα δεῖ ζητῆσαι δῆμιον, ἀλλὰ μετὰ τὴν συμφορὰν, μὴδὲ τὴν αὐ-

bur tyrannidis, ad calamitatum nostrarum argumentum. Imminens igitur huic arcis ipsius praesidio, videns illum fortiter pro se propugnantem & resistentem, multis vulneribus, interfeci tamen. Atque ipsa quidem tyrannis iam destructa erat, finem suum habuit meus mihi conatus. Ab eo inde tempore omnes eramus liberi: supererat senex solus, inermis, amissis custodibus, amisso magno illo suo satellite, desertus, forti manu iam non amplius dignus. Hic igitur talia, iudices, apud me agitabam. Bene iam habent mihi omnia: perfecta sunt omnia: feliciter, ut oportebat, omnia acta sunt. Quemadmodum vindicabitur ille relictus? Me quidem, & hac dextra indignus est, maxime si post facinus ita clarum, & iuvenile, & generosum interficiatur, & illam quoque caedem dehonestet. Quaerendus autem est dignus illo carnifex: neque post calamitatem aequum est,

τὴν κερδαίνειν· ἰδέτω, κολασθῆτω, παρακείμενον ἔχέτω
τὸ ξίφος· τούτῳ τὰ λοιπὰ ἐντέλλομαι. ταῦτα βουλευ-
σάμενος, αὐτὸς μὲν ἐκποδῶν ἀπηλλαττόμεν· ὁ δὲ, ὅπερ
ἐγὼ προύμαντευσάμην, διεπράξατο, καὶ ἐτυραννοκτό-
νησε, καὶ τέλος ἐπέθηκε τῷ ἐμῷ δράματι. Πάρεμι οὖν 9
κομίζων ὑμῖν τὴν δημοκρατίαν, καὶ θάρρειν ἤδη προκη-
ρύττων ἅπασιν, καὶ τὴν ἐλευθερίαν εὐαγγελιζόμενος. ἤδη
οὖν ἀπολαύετε τῶν ἔργων τῶν ἐμῶν. κενὴ μὲν ὡς ὁράτε
πονηρῶν ἡ ἀκρόπολις, ἐπιτάττει δὲ οὐδεὶς, ἀλλὰ καὶ τι-
μᾶν ἔξεστι, καὶ δικάζειν, καὶ ἀντιλέγειν κατὰ τοὺς νό-
μους, καὶ πάντα ταῦτα γεγένηται δι' ἐμὲ ὑμῖν, καὶ διὰ
τὴν τόλμαν τὴν ἐμήν· καὶ τοῦ ἐνὸς ἐκείνου Θέου, μετ' ὃν
οὐκ ἔτι ζῆν πατὴρ ἐδύνατο. ἀξιώ δ' οὖν ἐπὶ τούτοις, τὴν
ὀφειλομένην δοῦναι μοι παρ' ὑμῶν δωρεάν, οὐ φιλοκερ-
δῆς, οὐδὲ μικρολόγος τις ὢν, οὐδ' ἐπὶ μισθῷ τὴν πατρί-
δα εὐεργετῆν προσηρμένους, ἀλλὰ βεβαιωθῆναι μοι βου-
λόμενος τὰ κατορθώματα τῇ δωρεᾷ, καὶ μὴ διαβληθῇ-

eam istum lucrifacere. Videat: puniatur: adiacentem ha-
beat gladium: huic mando reliqua. Hoc capto consilio,
ipse e vestigio discessi. At ille, quod divinaveram, perfecit,
occidit tyrannum, finem meae actioni imposuit. Adsum igitur,
portans vobis populi imperium, & bono animo esse
iubens universos, & laetum de libertate nuntium afferens.
Jam ergo fructum percipitis meorum operum: vacua, ut
videtis, malis arx est: imperat nemo; sed honore afflicere
licet, & in ius ire, & contra dicere secundum leges. At-
que haec omnia mea vobis opera contigerunt, perque
meam audaciam, & ex una illa caede, post quam vivere
pater non amplius potuit. Peto igitur pro his debitum dari
mihī a vobis praemium, non lucri cupidus aut sordidus,
qui mercede inductus bene de patria mereri voluerim; sed
quod firmari mihī volo praemio isto rem bene gestam, nec

ναι, μηδ' ἄδοξον γενέσθαι τὴν ἐπιχειρήσιν τὴν ἐμὴν, ὥς
 10 ἀτελῇ καὶ γέρωι ἀναξίαν κεκριμένην. Οὐτοσὶ δὲ ἀντιλέ-
 γει, καὶ Φησὶν, οὐκ εὐλογον ποιεῖν με τιμᾶσθαι θέλον-
 τα, καὶ δωρεὰν λαμβάνειν. οὐ γὰρ εἶναι τυραννοκτόνον,
 οὐδὲ πεπρᾶχθαί μοι τί κατὰ τὸν νόμον, ἀλλ' ἐνδεῖν τι τῷ
 ἔργῳ τῷ ἐμῷ, πρὸς ἀπαίτησιν τῆς δωρεᾶς. πυνθάνομαι
 τοίνυν αὐτοῦ, τί λοιπὸν ἀπαιτεῖς παρ' ἐμοῦ; οὐκ ἐβου-
 λήθην; οὐκ ἀνῆλθον; οὐκ ἐφόνευσα; οὐκ ἠλευθέρωσα; μή
 τις ἐπιτάττει; μή τις κελεύει; μή τις ἀπειλεῖ δεσπότης;
 μή τις με τῶν κακούργων διέφυγεν; οὐκ ἂν εἴποις ἄλ-
 λὰ πάντα εἰρήνης μεστὰ, καὶ πάντες οἱ νόμοι, καὶ
 ἐλευθερία σαφής, καὶ δημοκρατία βέβαιος, καὶ γάμοι
 ἀνύβριστοι, καὶ παῖδες ἀδελφεοὶ, καὶ παρθένοι ἀσφαλεῖς,
 καὶ ἐορτάζουσα τὴν κοινὴν εὐτυχίαν ἡ πόλις. τίς οὖν ὁ
 τούτων ἀπάντων αἴτιος; τίς ὁ ἐκείνα μὲν παύσας, τάδε
 παρεσχημένος; εἰ γὰρ τις ἐστὶ τῶν πρὸ ἐμοῦ τιμᾶσθαι

detrahi de illa, aut ingloriam reddi susceptam a me actionem, velut imperfectam indignamque iudicatam praemio. At iste contradicit, & praeter rationem facere me ait, qui honorari postulem, & accipere praemium: neque enim esse me tyrannicidam, neque peractum a me quidquam secundum legem; sed deesse aliquid operi meo ad id, ut postulare praemium possim. Interrogo igitur illum, Quid reliquum a me poscis? non volui? non escendi? non interfeci? non liberavi? numquis imperat? numquis iubet? numquis dominus minatur? numquis me maleficorum effugit? Non sane dixeris. Sed pace omnia plena, & leges valent omnes, & libertas liquida, & firmum populi imperium, & matrimonia contumeliis non obnoxia, & liberi metus expertes, & virgines securae, & communis felicitatis causa festos dies agit civitas. Quis igitur auctor horum omnium? quis est, qui istis omnibus finem imposuit, haec praestitit?

δίκαιος, παραχωρῶ τοῦ γέρως, ἐξίσταμαι τῆς δωρεᾶς. εἰ δὲ μόνος ἐγὼ πάντα διεπραξάμην, τολμῶν, κινδυνεύων, ἀνιῶν, ἀναιρῶν, κολάζων, δι' ἀλλήλων τιμωρούμενος, τί μου διαβάλλεις τὰ κατορθώματα; τί δὲ ἀχάριστον πρὸς μὲ τὸν δῆμον ποιεῖς εἶναι; Οὐ γὰρ αὐτὸν ἐφόνευσας ἱ ἱ τὸν τύραννον· ὁ δὲ νόμος, τυραννοκτόνῳ δίδωσι τὴν δωρεάν. διαφέρει δὲ, εἰπέ μοι, τί, ἢ αὐτὸν ἀνελεῖν, ἢ τοῦ θανάτου παρασχεῖν τὴν αἰτίαν; ἐγὼ μὲν γὰρ, οὐδέν, οἶμαι· ἀλλὰ τοῦτο μόνον ὁ νομοθέτης οἶδε, τὴν ἐλευθερίαν, τὴν δημοκρατίαν, τὴν τῶν δεινῶν ἀπαλλαγὴν τοῦτ' ἐτίμησε, τοῦτ' ἄξιον ἀμοιβῆς ὑπέλαβεν, ὅπερ οὐκ ἂν εἴποις, μὴ δι' ἐμὲ γεγενῆσθαι. εἰ γὰρ ἐφόνευσα δι' ὃν ἐκεῖνος ζῆν οὐκ ἐδύνατο, αὐτὸς εἰργασμαι τὴν σφαγὴν· ἐμὸς ὁ φόβος, ἢ χεὶρ ἐκεῖνου. μὴ τοίνυν ἀκριβολογοῦ ἔτι περὶ τοῦ τρόπου τῆς τελευτῆς, μηδ' ἐξέταζε ὅπως ἀπέθανεν, ἀλλ'

Si quis enim est prae me dignus honore, cedo illi praemio, renuntio muneri. Sin solus ego perfeci omnia, audendo, periculum subeundo, ascendendo, interficiendo, puniendo, alterum alterius opera ulciscendo, quid calumniaris res praeclare a me gestas? quid populum, ut ingratus adversum me sit, inducis? *Neque enim*, inquit, *tyrannum ipsum interemisti: at lex tyrannicidae decernit praemium.* Interestne autem, dic mihi, utrum quis ipsum interfecerit, an causam illi mortis praebuerit? Equidem nihil puto; sed hoc solum legislator spectavit, libertatem, potestatem populi, liberationem ab iniuriis. Hoc honoravit, hoc dignum iudicavit praemio, quod sane mea opera factum non negaveris. Si enim *eum* interfeci, propter quem *interfectum* ille vivere iam non potuit, caedem ipse patravi. Caedes mea est, illius manus. Noli igitur tenuiter porro disputare de genere mortis, neque exquire, quomodo perierit? sed utrum

- εἰ μηκέτ' ἐστίν; εἰ δὲ ἐμὲ τὸ μηκέτ' εἶναι ἔχει; ἐπεὶ καὶ
 κείνο προσεξετάσειν μοι δοκεῖς, καὶ συκοφαντήσῃν τοὺς
 εὐεργέτας, εἴ τις μὴ ξίφει, ἀλλὰ λίθῳ, ἢ ξύλῳ, ἢ ἄλ-
 λῳ τῷ τρόπῳ ἀπέκτεινε. τί δὲ εἰ λιμῷ ἐξεπολιόρκησα
 τὸν τύραννον, τὴν ἀνάγκην τῆς τελευτῆς παρέχων, ἀπή-
 τεις ἂν καὶ τότε παρ' ἐμοῦ αὐτόχειρα τὴν σφαγὴν; ἢ ἐν-
 δεῖν ἔλεγές μοι τι πρὸς τὸν νόμον; καὶ ταῦτα, χαλεπώ-
 τερον τοῦ κακούργου πεφονευμένου; ἐν μόνον ἐξέταξε,
 τοῦτο ἀπαίτει, τοῦτο πολυπραγμόνει, τίς τῶν πονηρῶν
 λείπεται, ἢ τίς ἐλπίς τοῦ φόβου, ἢ τί ὑπόμνημα τῶν
 συμφορῶν; εἰ δὲ καθαρὰ πάντα, καὶ εἰρηνικά, συκο-
 σαντοῦντός ἐστι τῷ τρόπῳ τῶν πεπραγμένων χρωμένου,
 ἀποστερεῖν ἐθέλειν τὴν ἐπὶ τοῖς πεπονημένοις δωρεάν.
- 12 Ἐγὼ δὲ καὶ τοῦτο μέμνημαι διηγορευμένον ἐν τοῖς νόμοις,
 ἐκτὸς εἰ μὴ διὰ τὴν πολλὴν δουλείαν ἐπιλέλυσμαι τῶν
 ἐν αὐτοῖς εἰρημένων, αἰτίας θανάτου εἶναι διττάς, εἴ τις

esse defierit? utrum a me illud habeat, quod defierit? Alio-
 quin illud etiam quaesiturus videris, & calumniaturus be-
 nie meritos, si quis non ferro, sed lapide, aut fuste, aut
 alio modo interfecerit. Quid vero si fame expugnassem ty-
 rannum, obiecta illi necessitate moriendi, numquid tum
 etiam a me reposceres caedem manu mea factam, aut de-
 esse Aliquid mihi diceres ad legem? idque, licet difficiliori
 mortis genere interfectus sit maleficus? Quin tu unum so-
 lum exquire; illud reposce; circa illud curiosus esto: quis
 impiorum relictus sit? aut quae metus suspicio? aut quod
 calamitatum monumentum? Si vero pura omnia, & pa-
 cata; calumniatoris est, modo & ratione facinoris ad hoc
 uti velle, ut intercipias praemium laboribus propositum.
 Quin ego hoc etiam diserte dictum in legibus memini, nisi
 per longam servitutem eorum, quae ibi dicuntur, oblitus
 sum, causas mortis esse duplices, si quis ipse interfecit;

αὐτὸς ἀπέκτεινεν, ἢ εἴ τις μὴ αὐτὸς μὲν ἀπέκτεινε, μη-
 δε τῇ χειρὶ ἔδρασε τὸ ἔργον, ἠνάγκασε δέ, καὶ παρέσχεεν
 ἀφορμὴν τοῦ θόνου· τὰ ἴσα καὶ τοῦτον ἀξιοῖ ὁ νόμος αὐ-
 τὸν ἀντικολλάζεσθαι, μάλα δικαίως. οὐ γὰρ ἐβούλετο
 τοῦ πεπραγμένου ἦσσαν γίνεσθαι τὸ τῆς ἀδείας. καὶ
 περιττὴ λοιπὸν ἡ ἐξέτασις τοῦ τρόπου τῆς σφαγῆς. εἴτα
 τὸν μὲν οὕτως ἀποκτείνοντα, κολάζειν ὡς ἀνδροφόνον δι-
 καιοῖς; καὶ οὐδαμῶς ἀφείσθαι θέλεις; τὸν δὲ κατὰ τὸν
 αὐτὸν τούτῳ τρόπον εὖ πεποιηκότα τὴν πόλιν, οὐ τῶν
 ὁμοίων ἀξιώσεις τοῖς εὐεργέταις; Οὐδὲ γὰρ ἐκεῖνο ἂν 13
 ἔχοις λέγειν, ὡς ἐγὼ μὲν ἀπλῶς αὐτὸ ἔπραξα, ἠκολού-
 θησε δέ τι τέλος ἄλλως χρηστὸν, ἐμοῦ μὴ θελήσαντος.
 τί γὰρ ἔτι ἐδεδῖεν, τοῦ ἰσχυροτέρου πεφονευμένου; τί δὲ
 κατέλιπον τὸ ξίφος ἐν τῇ σφαγῇ, εἰ μὴ πάντως τὸ ἐσό-
 μενον αὐτὸ προεμαντευόμεν; ἐκτός εἰ μὴ τοῦτο φῆς, ὡς
 οὐ τύραννος ὁ τεθνεὺς ἦν, οὐδὲ ταύτην εἶχε τὴν προσηγο-

aut si ipse quidem non interfecit, neque manu perpetra-
 vit opus; coëgit autem, & causam caedis praeiuit: aequa-
 liter hunc etiam ipsum lex censet vicissim debere puniri:
 iuste sane. Non enim voluit ipso facto minorem esse *sup-*
predictatum plenum *faciendi* facultatem. Ceterum supervacuum
 est quaerere de modo caedis. Deinde eum, qui ita inter-
 fecit, punire ut homicidam iustum arbitraris, & nullo mo-
 do vis dimitti; eum vero, qui eadem plane, qua hic, ratio-
 ne beneficio urbem affecit, non iisdem, quibus *alios* bene
 meritos *praemiis* dignum censet? Neque enim illud possis di-
 cere, me simpliciter illud *ac temere* fecisse, consecutum au-
 tem aliunde finem bonum praeter meam voluntatem. Quid
 enim amplius metuebam, interfecto, qui erat fortior? Quid
 vero gladium in iugulo reliqui, nisi omnino, quod futu-
 rum erat, divinavi? Nisi forte hoc dicis, tyrannum non
 fuisse, qui periit, neque illam habuisse appellationem, ne-

ρίαν, οὐδὲ δωρεὰς ἐπ' αὐτῷ πολλὰς, εἰ ἀποθάνοι, ἡδέως
 ἂν ὑμεῖς ἐδώκατε. ἀλλ' οὐκ ἂν εἴποις. εἴτα τοῦ τυράννου
 πεφονευμένου, τῷ τὴν αἰτίαν παρασχόντι τῆς σφαγῆς,
 οὐκ ἀποδώσεις τὴν δωρεάν; ὦ τῆς πολυπραγμοσύνης.
 μέλει δέ σοι πῶς ἀπέθανεν, ἀπολαύοντι τῆς ἐλευθερίας,
 ἢ τὸν τὴν δημοκρατίαν ἀποδεδώκοτα, περιττότερόν τι
 προσπαταίεις; καίτοι ὁ γε νόμος, ὡς Φῆς, τὸ κεθά-
 λαιον ἐξετάζει τῶν πεπραγμένων· τὰ δὲ διὰ μέσου πάν-
 τα ἑᾶ, καὶ οὐκ ἔτι πολυπραγμονεῖ. τί γάρ; καὶ οὐχὶ
 ἐξελάσας τὶς τύραννον, ἥδη τιμὴν ἔλαβε τυραννοκτόνου;
 καὶ μάλα δικαίως· ἐλευθερίαν γὰρ καὶ κείνος ἀντὶ δου-
 λείας παρέσχηται. τὸ δ' ὑπ' ἐμοῦ γεγεννημένον, οὐ Συ-
 γῇ, οὐδὲ δευτέρας ἐπαναστάσεως ἐλπίς, ἀλλὰ παντε-
 λῆς καθαίρεσις, καὶ πανωλεβρία παντὸς τοῦ γένους, καὶ
 14 ριζόθεν τὸ δεινὸν ἅπαν ἐκκεκομμένον. Καὶ μοι πρὸς Θεῶν
 ἥδη ἀπ' ἀρχῆς ἐς τέλος, εἰ δοκεῖ, πάντα ἐξετάσατε, εἰ τι
 τῶν πρὸς τὸν νόμον παραλέλειπται, καὶ εἰ ἐνδοῖ τι τῶν

que vos de ipso, si moreretur, praemia plura libenter fuisset daturus. Tum tu, caeso tyranno, ei, qui causam illi caedis praebuit, praemium non reddes? Vah curiositatem! Curas autem, quomodo mortuus sit, cum libertate fruaris? an ab eo, qui populo restituit imperium, amplius quid postulas? Quamquam lex quidem, ut ais, caput factorum exquirat; quae vero in medio sunt, relinquit omnia, nec amplius curiosa est. Quid enim? nonne etiam qui expulit tyrannum, iam praemium tyrannicidae accepit? Et iuste quidem. Libertatem enim & ipse pro servitute praestitit. At meum factum non exsilium, non novae metus invasionis; sed perfecta undique destructio, & plenus universi generis interitus, radicitusque malum omne exstirpatum. Et iam mihi, obsecro, ab initio inde usque ad finem, exquirite, si videtur, omnia, si quid eorum, quae ad legem im-

προσεῖναι ὀφειλόντων τυραννοκτόνω. πρῶτα μὲν δὴ γνώ-
μην προϋπάρχειν χρή γενναίαν, καὶ Φιλόπολιν, καὶ πρὸ
τῶν κοινῶν κινδυνεύειν ἐθέλουσαν, καὶ τῷ οἰκείῳ θανάτῳ
τὴν τῶν πολλῶν σωτηρίαν ὠνησομένην. ἂν οὖν πρὸς τοῦτο
ἐνεδέξα, ἐμαλακίσθην, ἢ προειδόμενός τινα τῶν διὰ
μέσου κινδύνων ἀπώκησα; οὐκ ἂν εἴποις. μένε τοίνυν ἐπὶ
τούτου ἔτι μόνου, καὶ νόμιζε τοῦ θελῆσαι μόνον, καὶ τοῦ
βουλευσασθαι ταῦτα, εἰ καὶ μὴ χρηστὸν ἀποβεβήκει·
ἐκ γὰρ τῆς γνώμης αὐτῆς καταστάντα με, γέρας ἄξιον
ὡς εὐεργέτην λαμβάνειν. ἐμοῦ μὲν οὐ δυνήβεντος, ἄλλου
δὲ μετ' ἐμὲ τετυραννοκτονηκότος, ἄλογον εἰπέ μοι, ἢ ἄ-
γνωμον ἦν παρασχεῖν; καὶ μάλιστα εἰ ἔλεγον, ἄνδρες,
ἐβουλόμην, ἠθέλησα, ἐπεχείρησα, ἐπειράβην τῆς γνώ-
μης, μόνος ἄξιός εἰμι τιμᾶσθαι, τί ἂν ἀπεκρίνω τότε;
Νῦν δὲ, οὐ τοῦτό φημι, ἀλλὰ καὶ ἀνῆλθον, καὶ ἐκινδύ- 15

*plendam pertinent, praetermissum sit: & si quid desit eo-
rum, quae inesse in tyrannicida debent. Primo fane ani-
mum ante adesse oportet generosum, & amantem civita-
tis, & pro publica re periclitari volentem, & sua morte
salutem multitudinis emtutum. Numquid igitur ad hoc de-
feci, emollitus sum, aut praevisto aliquo eorum, quae in-
tervenire solent, periculorum, conatum abieci? Non dixe-
ris. Mane vero in hoc iam solo, & puta me voluntatis so-
lius & consilii huius, etsi utile patriae non evenerit, & de
solo ipso animo consistentem, postulare praemium, ut be-
ne meritum, accipere. Si igitur non potuisssem, alius au-
tem post me interfecisset tyrannum, absurdum, dic mihi,
aut irrationabile fuerit praestari mihi praemium? inprimis si
dicam, Viri, cogitavi, volui, conatus sum, experimentum
animi dedi: solus honore dignus sum: quid tum mihi re-
spondeas? Iam vero non hoc dico, sed etiam escendi, pe-*

κευσα, καὶ μυρία πρὸ τῆς τοῦ νεανίσκου σφαγῆς ἐποίησα. μὴ γὰρ οὕτω ῥᾶστον, μηδ' εὐχερὲς ὑπολάβητε εἶναι τὸ πρᾶγμα, Φρουρὰν ὑπερβῆναι, καὶ δορυφόρων κρατῆσαι, καὶ τρέψασθαι τοσούτους μόνον· ἀλλὰ σχεδὸν τὸ μέγιστον ἐν τῇ τυραννοκτονίᾳ, καὶ τὸ κεφάλαιον τῶν ἔργων, τούτῳ ἐστίν. οὐ γὰρ ὃς αὐτός γε ὁ τύραννος μέγα καὶ δυσάλωτον καὶ δυσκατέργαστον ἐστίν, ἀλλὰ τὰ Φρουροῦντα καὶ συνέχοντα τὴν τυραννίδα· ἃ τις ἂν νικήσῃ, πάντα οὗτος κατάρθωσέ, καὶ τὸ λοιπὸν, ὀλίγον. τὸ δὲ ὃς ἄχρι τῶν τυράννων προσελθεῖν, οὐκ ἂν ὑπῆρξέ μοι, μὴ οὐχὶ τῶν περὶ αὐτοὺς Φυλάκων, καὶ δορυφόρων ἀπάντων κεκρατηκότι, καὶ πλείονος ἀπαντας προνενικηκότι. οὐδὲν ἔτι προστίθημι, ἀλλ' ἐπὶ τούτων αὐθις μένω· Φυλάκῃς ἐκράτησα, δορυφόρους ἐνίκησα, τὸν τύραννον, ἀφύλακτον, ἄνοπλον, γυμνὸν ἀπέδωκα· τιμῆς ἄξιος ἐπὶ τούτοις εἶναι σοὶ δοκῶ, ἢ ἔτι ἀπαιτεῖς παρ' ἐμοῦ τὸν Φόνον;

16 Ἄλλ' εἰ καὶ Φόνον ζητεῖς, οὐδὲ τοῦτο ἐνδεῖ, οὐδ' ἀναίμα-

riclitatus sum, & sexcenta ante caedem iuvenis feci. Noli te enim putare, facillimum adeo, & proclive esse negotium, praesidia superare, satellites vincere, tot homines in fugam coniicere unum: sed maximum fere in tyrannicidio, & caput operum hoc est. Neque enim sane tyrannus ipse magnum quiddam est, captuque & confectu adeo difficile; sed ea, quae custodiant, continentque tyrannidem, quae si quis vicit, omnia ille praeclare confecit; parvum quiddam est, quod superest. Accedere autem ad tyrannos mihi non contigit, nisi superatis devictisque prius, quos circa se habebant, custodibus, satellitibusque universis. Nihil iam adiicio; sed in hoc rursus maneo. Praesidium superavi, vicini satellites: tyrannum custodibus exui, inermem, nudum reddidi. Num propter haec honore dignus tibi videor: an insuper caedem a me poscis? Verum si caedem quoque

κτὸς εἶμι, ἀλλ' εἰργασμαι μεγάλην καὶ γενναίαν σφα-
γὴν, νεανίσκου ἀκμάζοντος, καὶ πᾶσι Φοβεροῦ, δι' ὃν
ἀνεπιβούλευτος καὶ κεῖνος ἦν, ὃ μόνῳ ἐθάρρει, ὅς ἀντὶ
πολλῶν ἤρκει δορυφόρων. ἄρ' οὖν οὐκ ἄξιος, ὃ οὗτος,
δωρεᾶς, ἀλλ' ἄτιμος ἐπὶ τηλικούτοις γένωμαι; τί γὰρ
εἰ δορυφόρον ἓνα, τί δὲ εἰ ὑπέρτερον τινὰ τοῦ τυράννου ἀπ-
έκτεινα; τί δ' εἰ οἰκέτην τίμιον; οὐ μέγα ἂν ἔδοξε καὶ
τοῦτο, ἀνελθόντα ἐν μέσῃ τῇ ἀκροπόλει, ἐν μέσοις τοῖς
ὅπλοις, Φόνον τινὸς ἐργάσασθαι τῶν τοῦ τυράννου Φί-
λων; νῦν δὲ καὶ τὸν πεφονευμένον αὐτὸν ἴδε. υἱὸς ἦν τυ-
ράννου, μᾶλλον δὲ τύραννος χαλεπώτερος, καὶ δεσπό-
της ἀπαραίτητος, καὶ κολαστὴς ὠμότερος, καὶ ὑβρι-
στὴς βιαίτερος· τὸ δὲ μέγιστον, κληρονόμος τῶν ὅλων,
καὶ διάδοχος, καὶ ἐπιπολὺ παρατεῖναι τὰς ἡμετέρας
συμφορὰς δυνάμενος. Βούλει τοῦτο μόνον πεπράχθαι 17

poscis, neque haec deest: neque incruentus sum, sed cae-
dem feci magnam & fortem, iuvenis in ipso vigore con-
stituti, & omnibus formidabilis, propter quem iste quoque
superior erat infidiis, in quo solo habebat fiduciam, qui
pro multis sufficiebat satellitibus. Numquid igitur, mi ho-
mo, non dignus praemio, sed inhonoratus post tot ac tan-
ta ero? Quid enim si satellitem unum, quid si ministrum
tyranni unum, interfecissem? quid vero si servum *illi* ca-
rum? nonne magnum videatur hoc quoque, ascendere ali-
quem, & in media arce, inter media arma, caedem face-
re alicuius amicorum tyranni? Iam vero interfectum vide
ipsum. Filius erat tyranni: potius vero tyrannus asperior,
& implacabilis dominus, & suppliciorum exactor crude-
lior, & in facienda iniuria violentior: quod vero maxi-
mum, heres univerforum & successor, quique multum ex-
tendere calamitates nostras posset. Vis hoc solum a me per-

μοι; ζῆν δ' ἔτι τὸν τύραννον διαπεφευγότα; γέρας δὴ ἐπὶ
τούτοις αἰτῶ τί Φατέ; οὐ δώσετε; οὐχὶ καί κεῖνον ὕψω-
ρᾶσθε; οὐ δεσπότης; οὐ βαρὺς; οὐκ ἀφόρητος ἦν; νῦν δὲ
καὶ τὸ κεφάλαιον αὐτὸ ἐνοήσατε· ὁ γὰρ αὗτος ἀπαιτεῖ
παρ' ἐμοῦ, τοῦτο ὡς ἐνῆν, ἄριστα διεπραξάμην, καὶ τὸν
τύραννον ἀπέκτεινα ἐτέρῳ Φόνῳ, οὐχ ἀπλῶς, οὐδὲ πλη-
γῇ μιᾷ, ὅπερ εὐκταϊότατον ἦν αὐτῷ, ἐπὶ τηλικούτοις
ἀδικήμασιν, ἀλλὰ λύπη προβασανίσας πολλῇ, καὶ ἐν
ὀφθαλμοῖς δείξας τὰ Φίλτατα οἰκτρῶς προκείμενα, υἱὸν
ἐν ἡλικίᾳ, εἰ καὶ πονηρὸν, ἀλλ' οὐ καὶ ἀκμάζοντα, καὶ
ὅμοιον τῷ πατρὶ, αἵματος καὶ λυθροῦ ἐμπεπλησμένον.
ταῦτ' ἔστι πατέρων τὰ τραύματα, ταῦτα ξίφῃ δικαίων
τυραννοκτόνων, οὗτος θάνατος ἄξιος ὠμῶν τυράνων, αὐ-
τῇ τιμωρίᾳ πρέπουσα τοσούτοις ἀδικήμασι· τὸ δ' εὐδὺς
ἀποθανεῖν, τὸ δ' εὐδὺς ἀγνοῆσαι, τὸ δὲ μηδὲν τοιοῦτο
18 θάμα ἰδεῖν, οὐδὲν ἔχει τυραννικῆς κολάσεως ἄξιον. Οὐ

fectum? vivere autem & effugisse tyrannum? Praemium
equidem & ob haec peto. Quid dicitis? non dabitis? non-
ne illum quoque suspectum habebatis? non dominus? non
gravis? non intolerabilis erat? Iam vero caput ipsum rei
cogitate. Quod enim iste a me poscit, hoc ipsum, quam
poteram pulcherrime perfeci, & alia tyrannum caede in-
teremī, non simpliciter, nec una plaga, quod optabile illi
quam maxime fuerat, in tot tantisque maleficiis: sed post-
quam illum dolore multo anae excruciaui, & ante oculos
ei ostendi, quod carissimum habebat, misere proiectum,
filium adultum, etsi malum, at in ipso constitutum vigo-
re, & patri similem, sanguine & rabo opplerum. Haec sunt
patrum vulnera, hi gladii iustorum tyrannicidarum, haec
mors digna crudelissimis tyrannis, hoc conveniens tot in-
iuriis supplicium. Statim mori, statim *sensu* & cognitione
privari, nullum tale spectaculum videre, nihil habet tyran-

· γὰρ ἠγνόουν, ὧ οὗτος, οὐκ ἠγνόουν, οὐδὲ τῶν ἄλλων οὐ-
 δείς, ὅσῃν ἐκεῖνος εὖνοιαν πρὸς τὸν υἱὸν εἶχε, καὶ ὡς οὐκ
 αὖ ἤξιωσεν ἐπιβῖῶναι οὐδ' ὀλίγον αὐτῷ χρόνον. πάντες
 μὲν γὰρ πατέρες ἴσως πρὸς τοὺς παῖδας τοιοῦτοι. ὁ δὲ,
 καὶ περιττότερόν τι τῶν ἄλλων εἶχεν, εἰκότως, ὁρῶν μόνον
 ἐκεῖνον κηδεμόνα, καὶ Φύλακα τῆς τυραννίδος, καὶ μόνον
 προκινδυνεύοντα τοῦ πατρὸς, καὶ τὴν ἀσφαλείαν τῇ ἀρ-
 χῇ παρέχόμενον. ὥστε εἰ καὶ μὴ διὰ τὴν εὖνοιαν, ἀλλὰ
 διὰ τὴν ἀπόγνωσιν, εὐθύς ἠπιστάμην τεβηξόμενον αὐτόν,
 καὶ λογιούμενον ὡς οὐδὲν ἔτι τοῦ ζῆν ὄφελος τῆς ἐκ τοῦ
 παιδὸς ἀσφαλείας καθηρημένης. ἅπαντα τοίνυν αὐτῷ
 ἀβρόα περιέστησα, τὴν Φύσιν, τὴν λύπην, τὴν ἀπόγνω-
 σιν, τὸν φόβον, τὰς ἐπὶ τῶν μελλόντων ἐλπίδας χρόνων
 ἐπ' αὐτὸν ἐχρησάμην τοῖς συμμάχοις, καὶ πρὸς τὴν τε-
 λευταίαν ἐκείνην σκέψιν κατηνάγκασα· ἀπέθανεν ὑμῖν
 αἰτεκνος, λελυπημένος, ὀδυρόμενος, δακρύων, πεπενθη-

ni vindicta dignum. Neque enim ignorabam, mi homo,
 non ignorabam, neque aliorum quisquam, quantam ille
 adversus filium benevolentiam haberet, & quam pollet vel
 pauxillo ei tempore superstes esse. Nam omnes quidem pa-
 tres ita forte affecti erga filios. At hic etiam amplius quid-
 dam praeter ceteros habuit merito, videns solum illum stu-
 diosum & custodem tyrannidis, solum pericula pro patre
 subeuntem, solum securitatem praestare imperio. Itaque
 sciebam, etsi minus propter benevolentiam, at certe pro-
 pter desperationem mox illum perituum esse, cum ita ra-
 tiones subducturus esset, nihil sibi prodesse vitam, sublata,
 quam a filio habuisset, securitate. Omnia igitur illi confer-
 tim obieci, naturam, dolorem, desperationem, terrorem,
 futuri metum temporis. His contra illum auxiliis usus sum,
 & ad ultimam illam deliberationem eum adeg. Interiit vo-
 bis orbus, plorans, lacrimans, luctum lugens brevem il-

κῶς· πένθος ὀλιγοχρόνιον μὲν, ἀλλ' ἱκανὸν πατρί· καὶ τὸ
 δευότατον, αὐτὸς ὑφ' αὐτοῦ, ὅσπερ θανάτων οἰκτιστος,
 καὶ πολλῶ χαλεπώτερος, ἢ εἰ ὑπ' ἄλλου γίγνοιτο.
 19 Ποῦ μοι τὸ ξίφος; μή τις ἄλλος τοῦτο γνωρίζει; μή τις
 ἄλλου ὄπλον τοῦτο ἦν; τίς αὐτὸ ἐς τὴν ἀκρόπολιν ἀνεκό-
 μισε; πρὸ τοῦ τυράννου τίς ἐχρήσατο; τίς αὐτὸ ἐπ' ἐκεί-
 νον ἀπέστειλεν; ὦ ξίφος κοινωνὸν καὶ διάδοχον τῶν ἐμῶν
 κατορθωμάτων, μετὰ τοσούτους κινδύνους, μετὰ τοσού-
 τους φόβους ἀμελούμεθα, καὶ ἀνάξιοι δοκοῦμεν δωρεᾶς.
 εἰ γὰρ ὑπὲρ μόνου τούτου τὴν τιμὴν ἤτουν παρ' ὑμῶν, εἰ
 γὰρ ἔλεγον, ἄνδρες, ἀποθανεῖν ἐβελήσαντι τῷ τυράννῳ,
 καὶ ἀνόπλῳ ἐπὶ τοῦ καιροῦ κατειλημμένῳ, ξίφος τοῦτο
 ἐμὸν ὑπηρετήσε, καὶ πρὸς τὸ τέλος τῆς ἐλευθερίας συνήρ-
 γησε παντὶ, τοῦτο τιμῆς τε καὶ δωρεᾶς ἄξιον νομίζατε,
 δεσπότην οὕτω δημοτικῷ κτήματι οὐκ ἂν ἡμεῖψασθε;
 οὐκ ἂν ἐν τοῖς εὐεργέταις ἀνεγράψατε; οὐκ ἂν τὸ ξίφος

lum quidem, sed patri *conficiendo* qui sufficeret: &c, quod
 gravissimum est, *interiit* sua ipsius manu, quae miserrima
 omnium mors est, multumque, quam si ab alio inferretur,
 difficilior. Ubi est gladius meus? Num eum agnoscit alius?
 numquid alterius cuiusquam telum illud fuit? quis illum
 in arcem detulit? ante tyrannum quis eo usus est? quis
 eum isti immisit? O gladii, particeps & successor praeclare
 a me factorum, post tot pericula, post tot caedes negligi-
 mur, & indigni videmur praemio! Si enim pro hoc solo
 honorem a vobis peterem; si enim dicerem, Viri, tyran-
 no mori volenti, cum inermis a tempore deprehensus es-
 set, gladius hic meus ministravit, & ad finem libertatis *re-*
sistit *undae* unicuique adiutor fuit; hunc honore & praemio
 dignum iudicate! dominum rei ita popularis nonne remun-
 neraremini? non in bene meritis illum scriberetis? non ipsum

ἐν τοῖς ἱεροῖς ἀνέβηκατε; οὐκ ἂν μετὰ τῶν θεῶν ἐκεῖνο
προσεκυνήσατε; Νῦν μοι ἐννοήσατε, οἷα πεποιηκέαι εἰ- 20
κὸς τὸν τύραννον, οἷα δὲ εἰρηκέαι πρὸ τῆς τελευτῆς. ἐπεὶ
γὰρ ὑπ' ἐμοῦ Φονεύμενος, καὶ τιτρώσκόμενος πολλοῖς
τραύμασιν ἐς τὰ φανερὰ τοῦ σώματος, ὥς ἂν μάλιστα
λυπήσειν ἔμελλον τὸν γεγεννηκότα, ὥς ἂν ἐκ τῆς πρώ-
της θεᾶς διαταράξειν, ὁ μὲν ἀνεβόησεν οἰκτρὸν, ἐπιβοῶ-
μενος τὸν γεγεννηκότα, οὐ βοήθῃ, οὐδὲ σύμμαχον, ἥδε
γὰρ πρεσβύτην ὄντα καὶ ἀσθενῆ, ἀλλὰ θεατὴν τῶν οἰ-
κείων κακῶν. ἐγὼ γὰρ ἀπηλλαττόμενη, ποιητὴς μὲν τῆς
ἅλης τραγωδίας γεγενημένος, καταλιπὼν δὲ τῷ ὑποκρι-
τῇ τὸν νεκρὸν, καὶ τὴν σκηνὴν, καὶ τὸ ξίφος, καὶ τὰ λοι-
πὰ τοῦ δράματος· ἐπιστάς δ' ἐκεῖνος, καὶ ἰδὼν υἱόν, ὃν
εἶχε μόνον ὀλίγον ἐμπνέοντα, ἡμαυμένον, ἐμπεπλη-
σμένον τοῦ Φόνου, καὶ τὰ τραύματα συνεχῇ, καὶ πολ-
λὰ, καὶ καίρια, ἀνεβόησε τοῦτο, Τέκνον, ἀνηρήμεθα,

ensem in templi donariis reponeretis? non cum Diis illum adoraretis? Iam mihi animum advortite, quid tyrannum fecisse probabile fuerat, & quid dixisse ante obitum? Cum enim trucidatus a me, & vulneratus multis vulneribus in apertas partes corporis *infulsis*, (ut nempe maximum dolorem patri obiocerem, ut primo illum spectaculo perturbarem) ipse quidem miserabile quiddam exclamaret, parentem advocans, non adiutorem neque auxiliarium, (norat enim senem esse & imbecillum) sed spectatorem malorum demesticorum. Ego nempe abieram, auctor quidem totius tragoediae, sed reliqueram huic auctori mortuum, scenam, gladium, & reliqua fabulae *peragenda*: superveniens autem ille, videntisque filium, quem solum habebat, vix spirantem, cruentatum, oppletum caede, vulneraque eius continua, & multa, & letalia, haec exclamavit, *Fili, perimus, truci-*

πεφονεύμεθα, τετυραννοκτονήμεθα, παῦ ὁ σφαγεύς; τίني με τηρεῖ; τίني με φυλάττει, διὰ σοῦ, τέκνον, πρα-
 ανηρημένον; ἢ μήτι ὡς γέροντος ὑπερφρονεῖ; καὶ τῇ βρα-
 δύτῃ κολάζειν δέον, καὶ παρατείνει μοι τὸν Φόνον, καὶ
 21 μακροτέραν μοι τὴν σφαγὴν ποιεῖ; Καὶ ταῦτα λέγων,
 ἐζητεῖ τὸ ξίφος· αὐτὸς γὰρ ἄνοπλος ἦν, διὰ τὸ πάντα τῷ
 παιδί θαρρεῖν. ἀλλ' οὐδὲ τοῦτο ἐνεδέξασε, πάλαι δ' ἦν
 ὑπ' ἐμοῦ καὶ τοῦτο προπαρασκευασμένον, καὶ πρὸς τὸ
 μέλλον τόλμημα καταλελειμμένον· ἀποσπᾶσας δὴ τῆς
 σφαγῆς, καὶ τοῦ τραύματος ἐξελὼν τὸ ξίφος, ὦσι.
 Πρὸ μικροῦ μὲν με ἀπέκτεινας, νῦν δ' ἀνάπαυσον ξίφος,
 πατρί πενθοῦντι παραμύθιον ἔλθε, καὶ πρεσβυτικῇ χειρὶ
 δυστυχούσῃ συναγώνισαι, ἀπόσφαξον, τυραννοκτόνη-
 σον, καὶ τοῦ πενθεῖν ἀπάλλαξον, εἶδε πρώτως σοι ἐνέτυ-
 χον, εἶδε τὴν τάξιν προὔλαβον τοῦ Φόνου. ἀπέθανον ἂν,
 ἀλλ' ἢ ὡς τύραννος μόνον, ἀλλ' ἔτι νομίζων ἔχειν ἐκδικον.
 νῦν δ' ὡς ἄτεκνος, νῦν δ' ὡς οὐδὲ Φονέως εὐπορῶν. καὶ
 ταῦθ' ἅμα λέγων, ἐπῆγε τὴν σφαγὴν, τρέμων, οὐ δυ-

dati sumus, pro tyrannis caesi sumus. Ubi est interfector? cui rei me servat? cui me custodis, per te, fili, iam ante caesum? aut numquid senem contempnis? & ipsa celeritate ut puniat, extendit mortem meam, & longiorem mihi caedem efficit? Et haec dicens quaerit ensen, inermis ipse, cum filio in omnibus confideret. Sed ne hic quidem illi defuit: olim autem erat a me ille praeparatus, & ad facinus futurum relictus. Extrahens nempe de caede & vulnere gladium, Paula anxi, inquit, me interfecisti: nunc vero recrea, gladii; veni lugenti patri solatium, & infelicem manum senilem adiuva: matula, tyrannum interfece, luctu libera! utinam prius in te incidissem! utinam ordinem caedis praecipissem! mortuus essem, sed solum ut tyrannus, sed putans, habiturum me vindicem: nunc vero ut orbis, nunc ut is, cui ne interfectoris quidem sit copia. Dum haec dicit, urget cae-

νάμενος, ἐπιθυμῶν μὲν, ἀσθενῶν δὲ πρὸς τὴν ὑπηρεσίαν
τοῦ τολμήματος. Πόσαι κολάσεις ταῦτα; πόσα τραύ- 22
ματα; πόσοι θάνατοι; πόσαι τυραννοκτονίαι; πόσαι δω-
ρεαί; καὶ τέλος, ἐώρακατε πάντες τὸν μὲν νεανίαν προ-
κείμενον, οὐδὲ μικρὸν, οὐδ' εὐκαταγώνιστον ἔργον· τὸν
πρεσβύτην δὲ αὐτῷ περιεχυμένον καὶ τὸ αἷμα ἀμφοῖν
ἀνακεκραμένον, τὴν ἐλευθέριον ἐκείνην καὶ ἐπινίκιον σπον-
δὴν, καὶ τὰ ἔργα τοῦ ξίφους τοῦ ἐμοῦ· αὐτὸ δὲ τὸ ξίφος
ἐν μέσῳ ἀμφοτέρων ἐπιδεικνύμενον, ὡς οὐκ ἀνάξιον γε-
γενήται τοῦ δεσπότου, καὶ μαρτυρόμενον ὅτι μοι πιστῶς
διηκονήσατο. τοῦτο ὑπ' ἐμοῦ γενόμενον, μικρότερον ἦν.
νῦν δὲ λαμπρότερόν ἐστι τῇ καινότητι. καὶ ὁ μὲν καθε-
λὼν τὴν τυραννίδα πᾶσαν, εἰμὶ ἐγὼ· μεμέρισται δ' ἐς
πολλοὺς τὸ ἔργον, ὥσπερ ἐν δράματι. καὶ τὰ μὲν πρῶτα
ἐγὼ ὑπεκρίναμην, τὰ δεύτερα δὲ ὁ παῖς, τὰ τρίτα δὲ ὁ
τύραννος αὐτός· τὸ ξίφος δὲ πᾶσιν ὑπῆρέτησεν.

dem, tremens, perficere nequiens, cum cuperet ille quidem,
sed viribus ad ministerium conatus deficeretur. Quot hae
sunt poenae? quot vulnera? quot mortes? quot tyranni-
cidia? quot praemia? Denique vidistis omnes iuvenem qui-
dem iacentem in conspectu, opus neque parvum, neque
superatu ita facile; senem autem illi circumfusus; per-
mixtum utriusque sanguinem, libationem Liberatori Iovi sa-
crum pro victoria; eaque gladii mei opera: ipsumque adeo
gladium in medio utriusque ostentantem se, quam non in-
dignus fuerit domino, testantemque, fideliter se mihi mi-
nistrasse. Hoc *universum* mea manu factum, minus futurum
erat. Iam ipsa novitate clarius est. Ac destructor totius ty-
rannidis ego sum: opus autem ipsum in plures descriptum,
ut in fabula: primarum partium actor ego, secundarum fi-
lius, tertiarum ipse tyrannus, gladius ministravit universis.

VARIAE LECTIONES

ET

ANNOTATIONES

VARIAE LECTIONES

IN HERMOTIMUM.

Pag. 1. l. 3. ΑΥΚΙΝΟΣ) Ab hac persona recte incipiunt *I. H. & A. 1.* Deest in *P. & Fl. & M.* in quibus nunquam in capite scribuntur personarum nomina. Sed *B. 2. Λυκίου καὶ Ἑρμοτίμου.* Vid. infra c. 48, 49. Ceterum in personis per totum dialogum distinguendis Flor. plerumque integre exprimit *HERMOTIMOS & ΑΥΚΙΝΟΣ.* *l. 4. Τεκμήρασθαι*) *Lege τεκμαίρεσθαι* ex *Marc. Solan.* Sed nihil mutat *M.* nec edd. *l. 7. Σεαυτοῦ*) *ἐαυτοῦ W.* at prius servant edd. *Pag. 2. l. 10. Παραπολόμ.) παραπολλόμ. Fl.* Reliqq. vulgatam tuentur. *Pag. 3. l. 5. Ὀλος*) ὄλος *B. 2. & W.* Ὀλος edd. reliquae omnes. Sed ὄλον *L. l. 12. Οὐχ*) οὐκ male *I.* Οὐχ recte *P. A. 1. S. &c. l. 13. ὁδοιπόρηται*) Sic recte *B. 1. & 2. ac W.* Ceterae edd. male ὁδοιπόρηται prima brevi. *l. 15. Ἀρχόμεθα*) Ita bene *B. 2. & W.* Nam ἀρχόμεσθαι minus convenienter *H. Fl. S. P. A. 1. Pag. 4. l. 11. ἱκανός*) *ἱκανῶς W.* male. Prius servant edd. ant. & rec. omnes. *l. 14. Σε*) δὲ *M.* Σε edd. omnes. *ead. Ἀνακουφίζε*) Sic edd. omnes bene, item *M.* Sola *I.* ἀνακουφίζοι male. *l. 15. Ἀναβεβηκὼς*) *ἱναβεβ.* rursus male *I.* Ceterae vulgatam tuentur cum *M.* *Pag. 5. l. 5. Συμπροθ.) Συμπροθ. W* *l. 6. Ὑποφαίνε*) Sic edd. recte. Ὑποφαίνειν *W.* male. *l. 7. Μετὰ*) Sic edd. & *M.* *Pag. 6. l. 1. Εὐδεῖαν*) Ita habent *G. W. P. L. Edd.* vulgo εὐθύ. *l. 3. Τμῖν*) Sic edd. octo vet. & *Mf. M.* Sola *I.* ἡμῖν. *Pag. 7. l. 4. Πάσαι*) *Βαβαί L.* Nihil vulgatam movent *H. Fl. I. P. &c. l. 5. Χαμαιπετεῖς*) Sic *Mf. G. P. L.* χαμοῖ tantum edd. omnes & *M.* *l. 6. Παντάπασιν*) *πάντα παθεῖν W.* male. *l. 8. Ἐρχόμενοι*) *ἐρπόμε. Gron.* male. *Solan. l. 11. Εἰ*) Sic recte fine accentu *Fl. P.* Nam εἰ male *I. H. l. 13. Περιβαλεῖν*) Sic *W. P. L.* Παραβαλεῖν edd. *l. 17. Καί*) Deest in *W.* Agnoscunt edd. *Pag. 8. l. 4. Πότερον*) Ita recte edd. & *M.* Πρότερον male *Fl. Pag. 9. l. 12. ΑΥΚ.)* Male deerat haec persona in *I. Ald. Fr. H.* Aderat in reliqq. & marg. *A. 1. M.* duo puncta, quibus personae solent designari. *l. 14. Ἀνδρίαν*) *ἀνδρείαν W.* *Pag. 10. l. 2. Ὅσα*) ὅσαι *W.* Ὅσα *I.* male. *l. 7. Διμυκρινθῆν*) Constans edd.

lectio & M. *l. 13. Ταῦτα*) τὶ ταῦτα *Heinf. Pag. 11. l. 5. 'Αν*
λυπ. *σι λ. W. l. 8. Μηδ'*) μὴ δ' *l. ead. Εἶναι*) Sic *H. P. B. 2. Fr.*
& P. Εἰ l. 3. vero A. 1. Fl. & W. Pag. 12. l. 2. Πλούτου) Sic *l.*
H. Fl. Fr. S. A. 1. Πλούτων P. sola. l. 4. 'Επίστην) ἐπέστιν *W.*
Sed prius edd. constanter servant. l. 16. Παρὰ) Sic recte *Codd.*
M. P. L. Περι vulgo edd. *Pag. 13. l. 7. Διατέθεικεν*) Sic *Fl. H.*
P. & M. Διατέθηκεν l. l. 9. Δι) δαί *W. prius vero edd. l. 16.*
Αὐτῷ αὐτοῦ *W. male. ead. Καταφρονούντα*) καταφρονούντες
W. Pag. 14. l. 15. Οὐν) Sic *P. & L. Αὐ* edd. *Pag. 15. l. 2. 'Επι-*
πώκει) Sic edd. *Πεπώκει W. & Ex. Fl. Πέπωκει P. L. l. 5. 'Α-*
ριθμῶ) ἀριθμὼν *Fl. male. 'Αριθμῶ reliquae, item M. & P. l. 6.*
Παραδεδώκει) παρεδῶκει *B. 2. Alterum tuentur edd. rel. & M.*
l. 16. 'Αναμωτὶ) ἀναιμωτῇ *W. Pag. 16. l. 14. 'Ετι συνοδ.*) Ita
dedit ex G. P. W. L. & marg. A. 1. Edd. enim male ἐπισυνοδο-
ποροῖν. Pag. 17. l. 9. Γὰρ) γοῦν *Marc. l. 15. Μάθης*) Nihil hic
variare Fl. neque in seqq. capitibus quidquam variationis ef-
fe, Solanus quinque repetit, ad verba δίδοτε, ἐφίστε &c.
quae subiicere nihil attinet. Pag. 19. l. 5. Δι) δὴ *H. (add. Baf.*
4 & S.) l. 12. 'Υμετέρων) ἡμετέρων male *Vorst. l. 17. col. 2.*
Δι) Omissam hanc in edit. Cler. particulam inseruit *Solanus.*
Pag. 20. l. 2. Προσιπὼν) Sic edd. omnes & *M. Προσειπὼν le-*
gendum coniiciunt. vid. nott. l. 9. Τοῦ) τῶν male *B. 2. Τοῦ*
ceterae & M. Pag. 22. l. 5. Οὗτοι δὲ &c.) Vid. notas. *l. 11.*
'Ανῆρ) Deest in *W. Adest in edd. l. 14. 'Εποιῶτο τὴν αἴρεσιν*)
Haec & seqq. ad ἀξίων, sic, ut edidimus, legi in edd. & M. no-
tat Solanus. l. 16. 'Αλλ' οἷσθα) Et haec duo verba sic legi in
iisdem, notavit idem. Pag. 23. l. 3. 'Υπερκεπίπτω) Sic *l. Fl.*
P. H. S. & M. Pag. 24. l. 10. 'Αν) ὦν *W. Sed edd. omnes ἄν.*
l. 13. Δυναμένος) δυναμένω *W. Sed nihil a vulgata abeunt H.*
Fl. P. Pag. 26. l. 3. Πέρι) Sic recte *l. Aliae περί. l. 9. 'Επέ-*
πληξ) Sic *l. H. A. 1. P. Item M. & P. 'Εξέπληξ* male *Fl. &*
P. l. 12. 'Η) *si B. 2. 'Η reliqq. & M. Pag. 27. l. 7. Παραπο-*
λούμενον) παραπολλόμενον *Fl. Sed pro vulgata stant H. P. S.*
&c. & P. Παραπολλόμενον W. l. 8. 'Αν σοι) Rectius abest *ἄν* in
W. l. 9. 'Εθέλεις) ἐθέλης *l. male. 'Εθέλεις* quinque edd. pri-
scae, & M. Pag. 28. l. 15. 'Ορῶσιν) Nihil hic variare *H. l. &*
Fl. notat Solanus. Pag. 29. l. 13. 'Επικατεχόντων) Sic edd. *l.*
H. Fl. P. &c. l. 14. Κλαυθυριζόμενον) Sic recte *P. A. & M.*
Edd. reliqq. male κλαθυριζ. *l. 16. 'Αποσεισάμενον*) Sic edd.
ant. 'Αποσεισάμενους Mf. P. 'Αποσεισάμενος Angl. Pag. 30. l. 1.
'Απορρίψαντα) Sic *P. 'Απορρίψαντας* edd. & *M. male. l. 3. Καὶ*
γυμνὸν) καὶ deest in *B. & Angl. C. Adest in edd. & M. l. 7.*

Φατρίας) Sic recte *B. 2. S. & Schol.* Φατρίας corrupte *I. H. A. 1. Fl. F. P. & M. l. 9.* Οὐ πιθόμην) Sic *H. Fl. P. A. 1.* Οὐκ ἐπιθόμην *B. 2. & S. l. 12.* Εἰ γε) Sic *I. H. A. 1. P. S.* Ὡς εἶγε *Fl. & W.* Sed εὔγε supra scriptum erat; vid. nort. *l. 13.* Καὶ ἥδη καὶ τὰδε) Sic esse in *Fl. H. & M.* notat Solanus. Sed & *B. 2. A. 1. P. & S.* ita habent. *l. 17. col. 1.* Ἐσσύμενον) ἐσσύμενον & ὀρμύμενον male in ed. *Cler. Reitz. Pag. 31. l. 3.* Οὐδὲ) καὶ οὕτω *Fl.* Οὐ τῶν *M.* Vulgatam servant ceterae & *Cod. P. l. 7.* Λιπαρές) Sic optime *G. P.* Erasmus etiam αῖν *M.* Edd. vero omnes male habent ἀλιπαρές. *l. 9.* Ἐπιδείξεται) Ita *I. H. B. 2. Fl. P. & M. l. 10.* ὄντα) εἶναι *Angl. & P.* ὄντα edd. omnes & *M. Pag. 32. l. 11.* Σοι μὲν ἐπὶ) Sic *I. H. Fl. P.* Σὺν μὲν ἔτι *P. Pag. 33. l. 1.* Ἐπὶ τὰς ἀρκτους) ἐπὶ τῆς *W. l. 2.* Εὐνδρος) Sic edd. praeter *I.* omnes: haec enim εὐνδρος, cui ad stipulantur *P. L.* Et sic olim in *M.* fuerat. *l. 6.* Ἐναντιώματα) ἐναντιώματα *Ienf.* Nil mutant edd. nec *W. l. 7.* Καὶ ἡ. π. ἀ. ἐ.) Nihil hic mutant edd. nec *M. l. 9.* Ἐκαστος) ἐκαστος *Ienf.* Sed nihil mutant edd. nec *M. l. 13.* Ἄλλοις) ἀλλήλοις *W.* Ἄλλους *B. 2. male. ead. Δυναμένοις)* Sic *I. Fl. A. 1. & c. & M.* Δυναμένους *P. & B. 2. l. 15.* Αὐτοῦ) Nihil mutant edd. Αὐτῆς *Vorst. male. l. 16.* Παρ' αὐτῶ) παρ' αὐτὸν *W. P. L. ead.* Τὸ πληθος) Abest articul. a *B. 2. & M.* adest in omnibus edd. reliqq. *Pag. 34. l. 2.* Ὑπερδιατεινόμενοι) Sic *W.* Ὑπ. . . ταινάμενοι edd. *l. 11.* Μετελληλυθῶσι) μετελληλυθὺς *W. male. l. 15.* Καὶ) Abest a *W.* adest in edd. *l. 16.* Οὕτω) Sic *H. l. P. S. A. 1.* Οὕτως *Fl. & M. Pag. 35. l. 10.* Ἡ δέον) ἡδέως edd. omnes male, praeter *S.* quae ὡς δέον. Ἡ δέον recte margo *A. 1 IV.* Et sic correxerat Anonym. in *H.* Ἰσως ὡς εἰδὼν *L.* Εἰ δέον *Heinf. A.* liter *Marcil.* quem vid. *l. 16. col. 1.* Ὁ τινὰ) Male ἂ τινὰ editum erat. *Pag. 36. l. 2.* Παραπαῖοι) παραπαῖη *Fl. & M.* a recentiore manu. Vulgatam servant reliqq. *Pag. 37. l. 1.* Δεῖν) Sic edd. Δεῖ *P. l. 3.* Ἰόνιον) Recte edd. Ἰώνιον *Cod. M.* prave, vid. nort. *l. 6.* Τοῦ) τῆς *W.* Nihil mutant edd. vet. *l. 7.* Ὅς) Sic *I. Fl. A. 1. S. & M.* Ὡς *P. H. Fr. B. 2. male. l. 8.* Ἐτεμεν) ἐνέτεμεν *W. l. 10.* Τρωθήσεσθαι) τιτρωθήσεσθαι *Pell. Pag. 38. l. 5.* Εἰς Κόρινθον) Κόρινθὸν δὲ *W. P.* Nihil mutant *Fl. I. H. P. & c. l. 12.* Πρὸς) εἰς τὴν *W. P.* Vulgatam retinent edd. omnes. *Pag. 39. l. 3.* Γὰρ) Nihil hic variare edd. notat Solanus. *ead.* Τὸ τοιοῦτον) Sic edd. *I. Fl. H. P. A. 1.* Τὸ τοιοῦτο *M. Pag. 40. l. 11.* Ἀντεξετάζοντες) Ita recte *I. B. 2. & W.* Ἀντεξετάζοντας male *A. 1. H. Fl. P. S.* habebant. *l. 15.* Μὴ δὲ πωποτε) Sic *I. A. 1. & S.* Μηδὲ πώπ. ceterae & *M.* Μηδεπωποτε *B. 2.*

Pag. 41. l. 4. *H) Sic *I. Fl. P. H. & M. l. 7. Τοῖς ἄλλοις*) Ita edd. *I. Fl. H. & c. Τῶν ἄλλων P. ead. Οἷδας*) Deest in *W. & Ex. Fl.* Adest in edd. & *P. l. 10. Ἐπιπλήξαι*) Ita dedi ex *G. W. & P. Codd. & sic voluit Marcil. Ἐκπλήξαι* male edd. *Pag. 42. l. 2. Μὴ δὲ*) Sic *I. H. Fl. Μὴ δὲ P.* aliaque & *M.* quod hic non improbem. *Μὴδ' αὖ ποτε* iterum *B. 2. iunctim. l. 3. Μὴ δὲ*) Aliae edd. hic rursus *μὴ δὲ*. Sed nil refert. *l. 5. Πολλοῖς ἄλλοις Vo.* Vulgatam fervant. edd. & *M. l. 10. EPM.)* Omissa *Hermotimi* persona in edd. restituta ex *Marcil. & punctis W. l. 19. Προσθεῖς*) *προθεῖς Vo.* Sed nil mutant edd. nec *M. l. 16. ΑΤΚ.)* Deerat in edd. *Pag. 43. l. 4. Ἡμέτερα*) Ita recte *I. S. & L. Ὑμέτερα* male *Ald. Fl. H. P. F. l. 7. Ὡς*) Sic *I.* Abest in ceteris edd. & *M. l. 13. Μὴ δὲ*) Ita disiunctim *I. H. Fl. & M.* Reliquae fere *μὴ δὲ. l. 17. Τὸ τοιοῦτον*) Sic *I. Fl. H. P. & c. Pag. 45. l. 8. Οὐ γὰρ*) ὅτι οὐ γὰρ *W.* Abest ὅτι ab edd. *ead. Λεύσσει*) *λεύσσει* apud *Homer.* legitur; sed nihil mutant edd. *Luciani. l. 10. Δοκῇ*) Sic *L. & marg. A. l. W. Δοκῇ* edd. *l. 14. Συνεσχεθεῖσαν*) Ita habere *I. H. Fl. S. & M.* notat *Solanus. l. 19. Παρὰ*) *παρὶ Ex. Fl. Παρὰ Cod. P.* cum edd. *Pag. 46. l. 2. Μὴ δὲ*) Sic *I. H. Fl. & M.* *Μὴ δὲ* ceterae edd. *l. 12. Τὸ τοιοῦτον*) Sic edd. constanter legere notat *Solanus. l. 16. col. 1. Καὶ*) Hanc coniunct. in edit. omissam supplevit *Solanus. ead. col. 2. Αἰτιάται*) Ex *M.* supplevit illa decem verba ab *αἰτιάται* ad *ἀποφαίνεται*, reliquaue vitiosa restituit *Solanus. l. 17. col. 1. Προυσιεύς*) Sic *C. & M.* In *V. Προυσιεύς* erat. *Solan. ibid. l. 18. Ἐπινόμασαν*) *ἐνόμασαν* edd. Clerici, quam correxit *Solanus. ead. col. 2. Αὐτῇ*) *αὐτῆς* prave edit. Cler. Emendata ex *M. l. 20. col. 2. Προμνηομένη*) *προμνηομένη* editio eadem, emendata ab eodem. *l. 21. col. 1. Ἐξορκῶ*) *ἐξορκῶ* prave edit. Cler. Sed correxit *Solanus. Pag. 47. l. 4. Δὲ*) *γε W. Pag. 48. l. 9. Ὡς*) Ex *Cod. W.* Male enim abest ὥς ab omnibus edd. ὅτι coniecerat *Ienf. ex B. 2. ead. Γένοντο*) Sic *A. 1. H. Fl. F. B. 2. S. & M. Γένοντο I. & P. l. 6. Λέγουσιν*) Ita edd. optimae & *M. Λέγουσι* male *Fl. l. 8. Πάμπλου αὐτῶν διαφέρ.*) Ita *Codd. W. & L. Πάνυ διαφέροντα αὐτῶν* edd. *Pag. 49. l. 6. Ὅπερ ἄδηνον εἰ οὕτως ἔχει*) Sic edd. & *M. l. 8. Ὑμάς*) Sic *W. L. & B. 2. Reliqq. edd. male ἡμάς. l. 10. Ἐπικεύροις*) Ita constanter edd. *Ἐπικεύροις W.* semper. *l. 11. Ὑμεις*) Recte sic *H. Fl. P. & M. Ἡμεῖς* male *I. l. 15. Αὐτὰ*) Nihil variant edd. *Αὐτοῖς Marc. Αὐτὰ W. l. 16. Ἐνθα δὲ κρ. μ. ο. δ.)* Edd. hic cum *Cod. M.* conspirare notat *Solanus. Pag. 50. l. 2. Στωϊκῶν*) *Στωϊκὸν ἔστι μόνον W. Στωϊκῶν ἔστι μόνον I.*

Στοιχῶν ἐστὶ μόνον *H. Fl. A. 1. P. B. 2. & S. l. 9. Τοιοῦτον*) Sic *I. H. Fl. P. &c. & M. l. 11. Ἀσκληπείον*) Sic edd. omnes & *M. Sed Ἀσκληπείον M. Reg. 3011. Pag. 51. l. 4. Πρόδῃλον*) Πρόδῃλον γὰρ *W. Sed abest alterum hoc γὰρ ab edd. l. 13. Ei)* Abest *ei* in *P. Adest* in edd. *Pag. 53. l. 6. Αὐτὸ*) Ita habent *I. H. Fl. &c. & M. Αὐτὸ male P. S. & G. l. 7. Ἀποδύσσομένων*) Ita dedi ex Codd. *G. W. P. & L. Ἀποδύσσομένων edd. omnes male. Pag. 54. l. 7. Παρὰ*) Sic *W. Περι edd. l. 10. Ἡλείου*) Ἡλείου *I. Pag. 55. l. 3. Τὰ πάλαι*) Sic edd. & *M. l. 5. Ἀργυρᾷ*) Edd. vulgo male ἀργυρά. *l. 10. Γράμμα*) γράφουσι male *W. Nihil a vulgata abeunt edd. l. 14. Ἀνέχει*) ἀντέχει edd. omnes prave. Sed ἀνέχει Codices quinque, *A. G. W. P. L. Pag. 56. l. 5. Γὰρ*) Abest haec particula a *W. l. 6. Οἶον*) ὅλον *Fl. & W. Ceterae edd. & P. vulgatam tuentur. l. 7. Γράμμα τι*) γράμματι una voce *H. Γράμμα τι. Fl. Γράμμα τι S. & M. Γράμμα τι P. Sola Ald. recte γράμμα τι. l. 16. Ἐπισκόπησον*) Sic edd. omnes. Ἐπισκοπεῖς Codd. *A. G. P. Ἐπισκοπῆς W. Pag. 57. l. 11. Ἐπὶ πάντων*) Ita habere edd. & *M. notat Solanus. Pag. 59. l. 1. Μέντοι*) Sic edd. & *M. Sola B. 2. μέν τι, male. l. 7. Ἐξελόντες*) Ita bene edd. Ἐξελθόντες male *W. l. 9. Μὲν γὰρ*) γὰρ abest in *M. Comparat* in edd. omnibus. *l. 10. Γράφομεν*) Sic *B. 2. & M. Ceterae edd. γράφομεν. Pag. 60. l. 7. Δύο ἀνθρώπους*) δύο infertum ex Cod. Pell. quod aberat ab edd. *l. 9. Τὸ ἐπίσημον*) τοῦ πῖσημον *W. quod magis Atticum. At nil mutant edd. Pag. 61. l. 2. Περιθεωροῦντες*) Sic *I. Fl. P. H. &c. Παραθεωροῦντες W. l. 6. Πασῶν*) *W. recte. Πάντων edd. ead. Αὐτῶν*) Sic *I. H. Fl. B. 2. P. A. 1. & Cod. M. Αὐτῷ male S. & hanc secuta A. l. 14. Αὐτὸ*) Ita edd. Αὐτοῦ *L. bene. l. 15. Οὐδὲν ἡμῖν πλ. πεπρ. ἡγ.*) Ita, ut dedi, habent *I. Fl. H. P. S. & Cod. M. Pag. 62. l. 8. Ὅδον*) Ita edd. Ὅδων *W. Utrumque bonum; prius tamen praeferrem. Pag. 63. l. 11. Ἐξίνασι*) Ita marg. *A. 1 IV. Vulg. ἐξείναι. Pag. 64. l. 10. Μὴ*) Sic *L. Μοι vulgo edd. l. 11. Πέντε ἔτη*) Sic *W. Πέντε abest ab edd. l. 14. ΑΥΚ.*) Deest haec persona in edd. Restituta ex *I. & P. l. 16. Νῦν*) ἡς ridicule edit. Sed correctio facilis, nec opus monere unde profecta. *Pag. 65. l. 1. ΕΡΜ.*) ΑΥΚ. male habebant *M. & edd. omnes; recte ΕΡΜ. I. & L. ex quibus etiam deinceps ter eadem restitutae. Pag. 66. l. 4. Ἀφαιρούμεν*) ἀφαιρούμεν marg. *A. 1 IV. bene. ead. Πεντήκοντα καὶ ἑκατὸν*) Ita Codd. *A. G. P. L. & marg. A. 1 IV. Πεντεκαίδεκα edd. & M. l. 5. Ὅλον*) Ἀν ὅλως; Pell. *Pag. 68. l. 4. Ἡ τις*) εἰ τις *W. male, ait Solanus. l. 17. Παρευδοκιμεῖται*) παρευδοκιμεῖ pra-

ve edit. saepe notata, etsi & sic Cod. V. Sed recte C. *ead. Elr* δόξαν ὑπερβαίνεται) Pro eis editum legebatur ὑπέρ. Et pro ὑπερβαίνεται, erat ὑποβαίνεται. Emendaverat vero sic, ut dedi, Solanus, non addens unde; sed cum id frequentissime addat, non dubito, quin & hoc ex Mf. hauserit. *Reitz. Pag. 69. l. 14. Αὐτοῖς*) Sic recte P. Ceterae pleraeq. male αὐτοῖς. *Pag. 70. l. 1. Γὰρ*) Abest haec particula in S. Adest in W. Item in edd. I. P. H. Fl. l. 2. Ἐκάστη) ἐκάστην male Cod. P. Vulgatam servant edd. optimae omnes. l. 3. Καί) Sic recte edd. Fl. H. I. P. & M. Ἐπ' male B. 2. l. 4. Διαίρειν) Sic edd. & M. l. 15. Πεπειραμένους) πεπειραμένους ridicule I. l. 17. col. 2. Τὸν prave edit. Cler. *Pag. 71. l. 2. Δεήσῃ*) Sic I. P. Fl. H. & M. l. 3. Αὐτῶν) αὐτῷ S. & A. male. l. 4. Ἡ μὴ δὲν) ἢ delet Gronov. Adest in edd. I. Fl. H. P. & c. l. 6. Δέ) δὴ Pell. ironice. *Pag. 72. l. 7. Ἀναλελογίσθαι*) ἀναλλογιῆσθαι Ex. Fl. At recte vulgat. tuentur I. P. H. & Cod. P. Ἀναλλογίσθαι marg. A. 1 W. *Pag. 73. l. 5. Οὕτω*) οὕτως Fl. & L. Οὕτως M. Edd. οὕτω servant. l. 6. Ἰδῶν) εἰδῶς P. Sed nihil mutant edd. l. 8. Ἔσχατος) Sic habere I. H. Fl. notat Solanus. Sed & reliquae sic recte habent. l. 12. col. 2. Καί) Hoc deficiens καὶ supplevit Solanus. *ibid. l. 13. Τοῦ καθόλου λεγομένου*) Pro his & quae sequuntur, usque ad ὑφισταμένη, in V. & M. legebatur sic: Τὸ καθόλου ὑφίστησιν ἐπὶ μὴδέ τις φύσις. Ex Solani annotatis. Sed pro καθόλου M. habet κατὰ ὅλου. *Reitz. l. 14. col. 1. Χρησίμῳ*) χρησίμως perperam legitur in editis: emendavit Solanus. l. 15. col. 2. Τμῶν) Lege ἡμῶν, quamvis in M. etiam ὑμῶν sit. *Solan. ibid. l. 16. Τῶν*) Aberat in edit. Sed addidit Solanus. l. 18. col. 1. Ὁ τέσσαρα) Illud ὁ omissum fuerat in ed. Cler. pro τέσσαρα autem lege ἕξ. Quamquam haec omnia perturbatiora sunt, quae de numeris affert, ut & reliqua absurda & inepta. *Solan. l. 19. col. 2. Τῷ φιδίᾳ*) τῶν φιδίᾳ erat in edit. & Cod. M. Sed τῷ legendum quis non videt? *ibid. l. 23. Ἀναίρησεις*) ἀναιρήσεις M. l. 28. col. 1. Τὸ καθόλου) Ita pro vulgato τὸν καθόλου, iterum τὸ κατὰ μέρος pro τὸν, quod in edit. erat, exhibeo, iubente Solano. l. 29. col. 2. Ὀντι) Legendum conicio ὀνόματι. *Reitz. Pag. 74. l. 3. Ὡπαῖ*) ὥπται margo H. & Fl. Ceterae vulgatam retinent; item L. M. P. *ead. λέγων*) γέλων P. Nihil mutant edd. l. 7. Ἰδοὺς) Sic Fl. H. I. P. S. & M. *Pag. 75. l. 7. Καί*) Sic edd. & M. καθ' B. 2. l. 10. Ἐκάστοις) ἐκάστης W. Nihil mutant edd. l. 14. Καταθύης) Sic B. 2. & M. Reliquae edd. male καταθύεις. In B. 2. tantum deest iota subscriptum. Καταθύειν Vorst. l. 15. Παρακαλῆς)

Sic M. (a recent. manu) & P. Παρακαλεῖν edd. l. 16. Γραμματεία) γραμματία Fl. & mox etiam γραμματίων. Sed vulgatae nostrae suffragantur l. P. H. &c. Item Codd. M. P. Pag. 77. l. 13. Εἶ) Ex Cod. W. inserui; nam deest in omnibus edd. Pag. 78. l. 1. Αὐθρολογούμενον) Sic edd. constanter. Anon. male αὐθροολ. dare notat Solanus. l. 5. Ἄρα) εἰ μὴ ἄρα legendum notat Solanus. ead. Κατὰ) καὶ B. 2. male. Κατὰ servant reliqq. & M. l. 13. Ἀρτεῖπω) ἀντεῖπον W. & Fl. Vulgatam tuentur reliquae. l. 15. Ταῦτα) Ut Iensius correxerat, sic est in L. Ταῦτα habebant edd. omnes & M. male. l. 17. Εἰκός ἐστι) Edd. & M. Εἰκοσιν ἐστι melius Solan. Pag. 79. l. 5. Ἀεὶ) Deest in M. l. 7. Ὡστε, ὃ ἐταῖρος &c.) Vorst. emend. ὥστε μνηδὲν ὧ . . . καὶ ἄλλως . . . At in vulgatam conspirant edd. & M. l. 12. Διψῆν) Sic l. Fl. H. P. S. Sola vero P. iota subscriptum addit. l. 13. Σπάσαιο) σπάσαις W. & Fl. Cum vulgata faciunt reliqq. Pag. 80. l. 1. Σύγ') Ita Cod. L. edd. l. P. & S. Σίγ' male Ald. H. Fl. l. 3. Τῶδε) Sic edd. optimae & M. Τῶ γε P. l. 5. Ὑπεράνω) ὑπὲρ ἀνω edd. l. 7. Εἰ δὴ — ἀφελών) Nihil in toto hoc versu variare edd. nec M. notat Solanus. l. 14. Ὡν) δὴ Vorst. Sed nihil mutant l. Fl. H. P. &c. Pag. 81. l. 4. Ὡς καὶ αὐτός) Ita edd. Sed abest ὥς in P. l. 9. Οὐδὲν ἐλάττων) οὐδὲν τι ἐλάττων W. & P. Nihil vero mutant edd. priscae. l. 14. Εἰπεῖν) Ita M. B. 2. Fl. P. &c. Ἐπεῖν H. & l. male. l. 18. col. 1. Μὲν) μὲν γὰρ legebatur in Scholiis editis, deleuit γὰρ Solanus. Credo ex Collat. Codicis. Alioquin ego retinerem; nam μὲν γὰρ interdum coniunguntur. vid. textum cap. 43 huius Dial. & cap. 17 de Merc. cond. Reitz. ead. Ἐξαντλούμεν) ἐξαντλοῦμεν perperam edit. Clerici. ibid. l. 19. Ἐπιρρέει) ἐπεισρέει erat in edito, ἐπειρρέει inde fecerat Solanus. Ego in ἐπιρρέει mutavi, quia id voluisse Solanum suspicor; alioqui nihil ab edito recessissem. Reitz. Pag. 82. l. 1. Κωνίω) Κωνίω ἢ ἀκωνίω (sed posterius a recentiore manu depravatum est) W. l. 2. Ἀποκτεῖνοι ἂν) Sic l. P. H. &c. Ἀποκτεῖνη Fl. Ἀποκτείνει M. l. 5. Ἀπεθανοιο) Ita l. Fl. H. P. & M. &c. Pag. 83. l. 3. Ἐαυτοῦ) Sic l. Fl. H. P. &c. & M. l. 12. Αὐτὸν) Nihil mutant edd. Αὐτως Marcil. M. in litura γ. Sic notat Solanus. Pag. 84. l. 3. Τὸ) Sic l. H. S. Τὰ P. l. 5. Ἐνδεῖν) ἐνδεῖς Fl. At vulgatam servant ceterae, item Codd. M. P. l. 15. Ποιούντα) Sic etiam l. Fl. & H. habere notat Solan. Pag. 85. l. 2. Ἐλομένω) Itarecte Fl. P. H. B. 2. & M. Ἐλωμένω l. l. 4. Πάντα) Ex M. & L. dedimus. Παντῶν edd. male. l. 5. Ἐπιδεῖν) ἐπιδεῖν discretim sola Ald. male. l. 6. Γὰρ) Sic L. P. M. & marg.

A. 1 W. Καὶ edd. omnes male. *l. 15.* Ψάμμω) Ψάμμων *P.* Vulgatam servant ceteri, & edd. *Pag. 86. l. 2.* Γάρ με) με γάρ *M.* *l. 3.* Διεκδύναι) Sic bene *Fl. P. H. B. 2.* Διεδύναι *l.* male. Διεδύναι legendum adscripserat *Iuntinae* Solanus, frustra, ut postea ipse vidit. *Pag. 87. l. 1.* Ὁ δὲ πέντε) Haec addita ex *M.* Defunt in omnibus edd. *l. 3.* Ἡ γὰρ) ἢ *P.* At vulgatam lectionem tuentur merito edd. *Pag. 88. l. 1.* Δ', οἶμαι) δέ μοι male *W.* nihil mutant *l.* *Fl. H. P. l. 13.* Τοῦτο) ΔΤΚ. τοῦτο *M.* & edd. praeter *l.* quae sola recte omittit perfon. ΔΤΚ. ead. 'Εξ ὧν) Deest ἐξ in *S. l.* *Fl. H. & M.* Adest in *P. & B. 2.* *l. 16. col. 1.* Ὦν) Lege οὖν. Num autem illud ὦν error Codicis, an Solani sit, nescio. *Reitz. Pag. 89. l. 7.* Γίγνεσθαι) Sic recte *l.* Ceterae, & *M.* γίνεσθαι. *Solan. l. 10.* Πάλαι) Sic edd. & *M.* habere, notat Solanus. Nescio quare. *l. 11.* ΔΤΚ.) Deest in edd. Adest in *l. W. & P. l. 13.* ΕΡΜ.) Deest in edd. Adest in *M. i. e.* designatur solitis punctis. *l. 14.* ΔΤΚ.) Deest in edd. *Pag. 90. l. 16.* Ὀν) οὐ *P.* Vulgatam servant edd. priscae. *Pag. 91. l. 5.* Καὶ ὑπάρχ.) καὶ deest in *W.* Adest in *l. Fl. H. P. & c. l. 9.* Ἦις) ἄγεις *P. l. 10.* Κωλύσει) κωλύση *W. l. 11.* Θαλλῶ) Sic *Fl. H. P.* Θαλλῶ *l. l. 13.* Ὅ, τι) ὅτῳ *W.* Nihil mutant *Fl. l. H. P. l. 17. col. 2.* Τῷ) Pro τῷ, quod in *Cod. Voss.* erat, δ iubet legere Solanus. frustra, ut attente perlegere dignanti patebit. *Reitz. ibid. l. 19.* Ὑπάρχον) Sic recte correxit Solanus pro ὑπάρχων, quod in *Cler. ed.* erat. *Reitz. ibid. l. 20.* Πεφυκός) Et hoc recte mutavit idem; nam prave in ed. eadem legebatur πεφύκοτι. *Reitz. Pag. 92. l. 15.* Οἶδα) Sic recte *Fl. P. B. 2. S. A. & M.* Εἶδα *Ald. H. Fr. l. Pag. 93. l. 4.* Παροιμίαζ.) προοίμιαζ. *Ex. Fl.* At vulgatam tuentur *l. P. H. & Cod. P. l. 6.* Γάρ) γάρ τι *l. P. H. Fl. B. 2. S.* At ignorat illud τι *Cod. M.* & sic *Vorst.* voluit, quare id delevimus. *Pag. 94. l. 4.* Αὐτῶν) Sic edd. *Vorst. αὐτῶ. l. 6.* Τοῖς) ταῖς edd. *l. P. H. Fl. τοῖς S. & Codd. P. L. l. 7.* Ὅμως) *Ex W.* Deest in edd. *l. 12.* Εἰργάσω) Sic recte *Codd. L. & W.* 'Εργάσω edd. omnes male. Vestigia verae lect. retinuit *B. 2.* εἰγάσω exhibens. *Pag. 95. l. 2.* Ἡ τίς) εἴ τις *W. & Fl.* Nihil mutant ceterae. *l. 16.* Κενὴν μακαρίαν) κενὴν καὶ μακαρίαν male *W.* Sed recte abest καὶ ab edd. *l. Fl. H. P. & c. l. 18. col. 2.* Τὰ) Deerat in *V.* inseruit ex *M.* Solanus. *Pag. 96. l. 15. col. 2.* Καὶ) κατὰ erat in edito, sed mutavit Solanus. ead. Εὐημερίαν) Sic etiam est in *C. Solan. l. 18. col. 1.* Μὴδ' ἐν ἑστῶς) μὴδ' ὅλως *M.* Non agnoscit *Bourd. Solan. Pag. 97. l. 14.* Εἶναι) Sic edd. & *M.* Οἶμαι *L. Έκείνην Pell. & Marc. Καὶ Solanus. Pag. 98. l. 12.*

ἔξήταζεν) Ita bene *I. Fl. H. P. & W.* ἔξήταζεν male *S. l. 14* αὐτῶν) Sic *I. H. P. P. & M.* Deest in *Fl. l. 15.* Εὐθύς) αὐτὴν marg. *A. l. IV. l. 16.* Εἰσιτητέον) Ita *Fl. I. P. S. &c.* Pag. 99. *l. 9.* Ταῖς) Ex *W.* Abest ab edd. Pag. 100. *l. 6.* Εἰ πῃ) Sic edd. & *P. ἢ τι W. & Ex. Fl. ead. αὐτῶ*) Ita habet *Cod. M. & edd. Ald. Fl. I. H. B. 2. αὐτῶν P. S. A. l. 7.* Λέγοι) Sic *M. Λέγει* edd. *l. 10.* ὅτου) Ita sola *I.* Ceterae ad unam omnes cum *M. ὅτε.* Sed *P. Cod. ὅτι.* Pag. 101. *l. 5.* Ἰδεῖν) ἰδὴ male *P.* Vulgar- tam tuentur priscae edd. *l. 13.* Ἐχῶσι) Sic *I. H. P.* Ἐχουσι *Fl. M. & Coll. Pag. 102. l. 5.* Πειρωμένους) Nihil hic mutare *I. Fl. P.* notat Solanus. Non invenit ergo variationem. At marg. *A. 1. πειρωμένοις* habet. *l. 8.* Μόνῳ) Deest in *Fl.* Adeest in reliqq. item in *M.* ac *P. l. 9.* Ἡ οὐδὲν οἱ οὐδὲν *W.* Nihil a vulgar. abeunt *I. Fl. H. P. ead. Εἰδότες*) Ex *P. L. & Angl. Ἰδόντες* edd. Pag. 103. *l. 4.* Ἡνίκα) Sic edd. *I. Fl. H. P. Ἠλίκα Gr. l. 5.* Πάντα) πάντας *W.* male. *l. 6.* Εἰδείης) Sic edd. *Εἰδοῖς W. l. 7. Καὶ* ἐς *W. ead. Καὶ Στωϊκῶν τῷ ἄκρῳ* ἐς *Στωϊκὸν τὸ ἄκρον P. A.* Sed vulgar. servant *I. Fl. P. l. 8.* Ὑφ') Sic recte *Fl. S. A. & M. Ἐφ' I. H. P. Fr. B. 2. & Ald.* male; vid. nott. Pag. 104. *l. 6.* Ἐξω τοῦ οὐδοῦ ἐστὶ) ἔξω τῆς ὁδοῦ ἐσμέν edd. Sed ἐστὶ *Codd. M. & L. l. 10.* Πλησίον) πλέον *P.* sola, male. *l. 15.* Ἡ) εἰ *B. 2.* Nil mutat *I. H. Fl. P. ἢ M. Pag. 105. l. 8.* Τῇ σορῶ) Sic *I. Fl. H. P. &c.* Τῷ *M.* Sed supra scriptum est τῇ. *l. 9.* Προγυμνά- ζεις) προγυμνάζης *M. ead. Σεαυτὸν* Sic edd. priscae. Ἐαυτὸν *W. Pag. 106. l. 9.* Ἀφυκτα) ἀφικτα edd. omnes male. Ἀφυ- κτα recte *M. Mf. B. & Angl. Pag. 107. l. 2.* Πτίττοι — πτίτ- των) Ex Schol. Πλήττοι & πλήττων edd. omnes. Πτήττοι & πτήττων *M.* unde vestigia verae lect. tamen apparent. *l. 9.* Δοκεῖ) δοκῇ *W.* Nil mutant edd. antiquae. *l. 10.* Τίσι γε;) Sic *M. & edd. Τίσι γε Fl. Τίσι γὰς; Graev. l. 18. col. 2.* Πλέον) Sequebatur ἐπανηρημένον, quod merito delevit Solanus, quia ex paulo post sequenti Scholio huc irrepserat, neque agno- scere *C.* annotat idem. *l. 19. col. 1.* Ὀλκός) ἄλλος prave edi- tum fuerat, quod correxit Solanus. *ibid. l. 20.* Κοινῶς) Exc. *G.* idem habent. *Solan. ead. col. 2.* Τοῦ) Inferuit articulum So- lanus, qui in edito aberat; nec dubito, quin ex *Cod. V. Reitz. ead.* Ὁ περὶ τῆς ἀχυνς) Exc. *G. & V. ὅπερ ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ* (leg. αρτου). *Solan. ibid. l. 22.* Τῆς ἀχυνς) Exc. *G. & V. τοῦ αὐτοῦ* (leg. αρτου). Cur a scriptura codicis *V.* tantopere recesserit Clericus saltem monere debuerat, & unde haec desumerit, quae reiectis aliis obrudit. *Solan. Pag. 108. l. 1.* Ἐκπρόδε- σμον) ἐκπρόδετον *W.* Sed in marg. notata est vulgata lectio.

l. 3. Ἐπὶ ταῦτα) Sic Ald. *H. S. P. & M.* Ἐπιτ. Fl. Ἐπεί ταῦτα *I. & L.* *l. 5. καὶ*) Omissum in *I.* habent Fl. *H. P. B. 2. & M.* In *Iun.* ἀνθρώπος per compendium scriptum sic: ἀνός. *ead.* Ὑμέτερα) ἡμέτερα Ex. Fl. Sed cum vulgata facit *P.* *l. 12. συναρπάσας*) Nihil hic variationis notat Solanus. Sed cum *P.* haberet συναρπάσας, id ex *I.* correxi. *l. 13. Ἐφυγεν*) ἔφυγεν habebant edd. & *W.* Ἐφυγεν sola *S.* recte. *Pag.* 109. *l. 1. Τὸν κάδον*) τὸν κάδον vitiole omnes, praeter *I. & Fl. & W.* qui κάδον quoque exhibet. *Marg.* *A. 1 W.* sic quoque corrigit. *ead.* Ἐχοι) Ex *S. & A.* vid. nott. *l. 8. Ἀποδόσσειν*) Sic recte *I. P. & C. & M.* Ἀποδόσειν male Fl. *ead.* Ἀποκρίνηται) Ita bene *B. 2. Fl. H. P. & M.* Ἀποκρίνηται male *I. l. 19. col. 1. Σολέων*) Εξ *C. σολίων.* Non agnoscunt *C.* posteriorem hanc Scholii partem. *Solan.* *Pag.* 110. *l. 3. Κωλύσει*) κωλύση Ex. Fl. Sed pro vulgata stant *I. H. P. & P.* *l. 15. ὄν*) ὄν male *W.* ὄν Fl. *I. H. P.* *Pag.* 112. *l. 2. Δὲ*) δα) *W.* Nihil mutant vulgatam Fl. *I. H. P. Ald. 1. l. 3. Μου*) με *W.* solus. *l. 4. Ἀνάλωκα*) Sic recte edd. & *M.* Ἀνίλωκα *B. 2. l. 11. Κυματωρῆν*) Ita Codd. *G. L. M. P. & marg. A. 1 W.* Κυματωρῆ male edd. omnes. *Pag.* 113. *l. 3. Μεταμαθήση*) Sic dedi ex *W. & L.* Edd. enim male μεταθήση. *l. 8. Ἡ*) καὶ male *P.* Nihil in vulg. mutant edd. *l. 9. Ἡρησο*) Edd. ἥρησο *B. 2.* ἥρησο cum puncto subscripto. *Pag.* 114. *l. 6. Ἐννοήσασιν*) νοήσασιν *W.* ἐνοήσ. Fl. Ceterae recte, ut exhibuimus. *l. 7. Παραφερόμενον*) τέρφερόμενον edd. Sed prius habent *L. & marg. A. 1 W.* *l. 11. Δοκῶ*) δωκῶ *I.* sola male. *l. 13. Ἄξων*) ἄξειν Fl. & *M.* Ἄξων ceterae & Cod. *P. l. 14. col. 2. Οὐκ ἐπ' αὐτῆς*) ἐπ' αὐτοῖς edit. Clerici, quam correxit Solanus. *l. 16. col. 1. Γὰρ*) Aberat in ed. Inseruit Solanus. *ibid. l. 17. Ἡ τέλμα*) ἡ τολμὰν *C.* Sed excidisse alia quaedam vox videtur. *Solan.* *l. 18. col. 2. Ὁ φοβούμενος*) Mire fane haec corrupta. Ego malim οὐ φοβ. Et καταστολήν. *Solan.* *ibid. l. 20. Στολὸν*) στολήν, εἶναι *C.*

IN HERODOTUM SIVE AETIONEM.

Pag. 116. *l. 6. Ἰονία*) Ἰονία male *H. & B. 2.* Ceterae recte Ἰονία. *l. 9. Γνώριμος*) Deerat in edd. Aderat in *L. & I.* Item in *marg. A. 1 W.* *Pag.* 117. *l. 6. Ἀγείρων καὶ συλλεγών*) Graev. ἀγείρειν καὶ συλλέγειν. At nihil mutant *I. Ald. Fl. F. H. B. 2. P. S. A.* *l. 12. Ὅπισθόδομον*) *I.* dubie an ἐπισθόδομον. Ceterae recte ὅπισθ. *Pag.* 118. *l. 3. Ἐκ*) Gr. ἀπὸ. Nihil mutant edd.

sed ἐκ τῶν habent pro τῶν ἐκ. *I. 10.* 'Ἐφ' ἐνδς) ἀφ' ἐνδς male *Fl. Pag. 119. I. 8.* ἤρετο) Sic *I. Fl. B. 2. H. S. Pag. 120. I. 17. col. 1.* "Η) Vocem η, quae deerat, supplevi. *Solan. Pag. 121. I. 13.* Νίκας) Deest in edd. omnibus. Neque Cod. memoratur, qui habeat. *Pag. 122. I. 9.* "Ο, τι) ὅτι edd. Sed correxi ex conjectura. *I. 14. Δε)* Abest a *Fl.* Adest in *I. H. P. &c. Pag. 123. I. 1.* "Οσον οὐ μικρόν ἦδ η) ὥς οὐ μ. δέος Pell. Sed vulg. servant *I. Fl. P.* Vid. Dial. seq. c. 3. *I. 3.* Παραθεωρήτε) π... εἴτε Th. M. Παραθεωρήτε *B. 2.* cum iota subscripto. Ceterae vulgatum tumentur. *I. 5.* Ἐπ' ἐμαυτοῦ) Sic *L.* Ἐφ' αὐτοῦ *I. Fl. H.* Ἐφ' αὐτοῦ male *P. S. A.* Ἐπ' αὐτοῦ nota Gronov. *I. 9.* Συγκρίνετε) συγκρίνατε edit. Cler. Συγκρίνατε *V. Exc. & Coll.* Εἰς συγκρίνατε, ἐξετάζοιτε, legendum censeo. *Solan.*

IN ZEUXIN AUT ANTIOCHUM.

Pag. 125. I. 8. Βαδίζοι) Sic *I. Fl. H. P.* Βαδίζει *B. 2. I. 15.* Αὐτὸ τοῦτο) αὐτῷ τούτῳ *Fl.* Sed vulgatam exhibent *I. H. P. & Cod. P. Pag. 126. I. 3.* Νέμειν) Sic recte edd. οἶτο. *Sola I.* male νέμην. *Pag. 127. I. 3.* Αὐτὸς) Sic habere *I. H. Fl.* notat Solanus. Quid tum? Habent sic & aliae. *Pag. 128. I. 5.* "Ων) Sic edd. plurimae, & *P. Cod.* Sed ὁ *Fl.* sola. *ead. Καμπύλος)* καμπόλος credo fuisse in *I.* Sed ex aliis edd. correxerat Solanus. *I. 6.* Ἐπανίσταται) ἐμπανίστ. *P.* male. *I. 7.* Οἷον εἰσιν) οἷ—όν εἰσιν *I. Fl.* Sed saepe hae eiusmodi voces sic dividunt, quod ubique annotare non est operae; nam mox iterum sic occurrit. *I. 11.* Σκοπῆς) Nihil variare edd. optimas hic notat Solanus. *I. 13.* "Ολος) Sic edd. οἶτο. *Sola I.* ὅλος. *I. 15.* Ἀνέχων) ἀνέχον *I. ead. Δειδίζαιτο)* δειδίζαιτο Vorst. Nihil mutant edd. *Pag. 129. I. 6.* Μέρων) μέρων sola *I.* Ceterae μέτρων, male. Μέρων *Mf. Gr. P. & L. I. 13.* Αὐτοῦ) Sic edd. *I. Fl. P. H. &c.* Αὐτῷ *P. L. & marg. A. 1 IV. I. 15.* Τῆν) Abest a *Fl.* Adest in *I. H. P. I. 16.* Θετταλαί) Nil mutare *Fl.* notat Solanus. Quare? quia a θ. minuscula inchoabatur. Sed hoc sexcenties fieri in edd. priscis sciebat, in nonnullis semper. *Pag. 130. I. 7.* Τῶν νεογνῶν) Sic Codd. *P. & L.* Τὸ νεογνόν edd. *ead.* Ἐν τῶν νηπίων) ἐν τῷ νηπίῳ Gronovius. Sed nihil mutant edd. *Pag. 131. I. 1.* Ἐγγομμένην) Sic habere *I. H. Fl. B. 2.* notat Solanus. Sed & habent ita aliae. *I. 7.* Τῶν δ') ἰσως τοῦ *L. ead.* Ἐφ' ὅτῳ, εἰ) ἐφ' ὅτῳ δέῃ, εἰ καλῶς Graev. Sed nihil mutant edd. *Pag. 132. I. 3.* Δυσμυρίαν) δυσμυρίαν male *I. H. B. 2. Ff. P.* Sed correxit *S.* Alioqui vel nulla ed. praeunte corrigent-

dum fuisset. *l. 4.* Ἐκπιδύσσεσθαι) ἐπιβήσεσθαι P. & A. Codd. At vulgat. servat Cod. Fl. Et Mf. B. Item ed. Fl. *l. H. P. & c.* *l. 7.* Αὐτῷ) Sic P. Cod. Αὐτῶν edd. *l. H. B. 2.* Fl. P. & c. ead. Δι' ὀλίγου) Ita recte P. & marg. A. *l. 11.* Δι' ὀλίγου edd. *l. 10.* Γυμνῆτες) Nihil variare edd., annotat Solanus. *Pag. 133. l. 1.* Κατακρύψαντας) κατακρύψαντα P. *l. 7.* Ἐκάτερα) ἐκατέροις P. *l. 15.* Τετριγόντων) Delrio τραχυτήτων. Sed nihil mutant edd. *l. Fl. H. P. & c.* *l. 18.* Τετριγόντων) Edit. male τετρεγόντων. *Pag. 134. l. 1.* Πριν ἢ) Sic habere *l. Fl. H. & B. 2.* notat Solanus. *l. 9.* Ἐς) Sola S. omisit ἐς. *l. 11.* Ἀπεβαλόντες) Sic dedi ex Fl. & B. 2. Αποβάλλοντες P. Ἀποβαλλόντες male *l. H. Ald. Fr. S.* *l. 13.* Κατεβάλλοντο) κατελαμβάνοντο Mf. B. Nihil mutant edd. *l. 17. col. 1.* Ἀνεκυμβάλιαζον) ἀνεκυμβάλιζον edit. Cler. quam mutavit Solanus. *Pag. 135. l. 4.* Ὀλίγοι) ὀλίγου sola marg. A. *l. 14.* *l. 5.* Ἐπαιώνιζον) Sic *l. P. S. H. Fl.* Ἐπαιάνιζον Scholiast. & P. *l. 9.* Ἐγένετο) Ald. ἐγένεσο. Sed marg. eius ἐγένετο, quod iam habebant recte cett. edd. *l. 16.* Ἄλλως) Nihil hic abire a vulgata, *l. Fl. H. S.* notat Solanus. ead. Ἐπεποιθεῖν) ἐπεπόθειν L. male.

IN HARMONIDEM.

Pag. 137. l. 8. Ὑποβάλλειν) Sic M. *l. S. H. Fl. P. & c.* *l. 13.* Ἐκμεμάθηκα) καὶ μεμάθηκα W. *Pag. 138. l. 8.* Ἐνίκησας) νικήσας edd. & M. ead. Ὁμωνύμου) ὁμωνυμόν σοι edd. omnes & M. Ὁμωνύμου σου Marc. Ὁμωνύμου σοι Pell. *l. 11.* Τὰ ὄρνεα — πεπόννηκα) Tredecim illa verba defunt in *l.* Adfunt in ceteris ad unam omnibus. Adfunt etiam in W. nisi quod hic Cod. pro τὰ ὄρνεα, habeat τὸ ὄρνεον. *Pag. 139. l. 13.* Τοῦθ') Sic edd. Τοῦτο W. *Pag. 140. l. 1.* Καὶ ἐπ') καὶ deest in edd. Adest in W. *l. 3.* Ἐπαινέσονται) Sic M. recte & edd. excepra B. 2. quae viriose ἐπαινίσονται quod Vorst. tamen mutaverat in ἐπαινέσονται. Sed — ἐσομαι in profa usitatus. *l. 5.* Οὐς ἅπαντες ἴσασι, καὶ οὐς θανμάζουσιν) Quatuor verba ab οὐς ad οὐς omisit Fl. quae adfunt in cett. *l. 13.* Ἰσασι) Sic dedi ex L. Εἰσι edd. Quid M. habeat, nescio: abscessa enim haec sunt. *Solan. l. 14.* Δὴ) δεῖ L. Δὴ Fl. *l. P. & c.* *Pag. 141. l. 3.* Οὐκ) Deest haec particula in ed. Fl. Adest in cett. & in P. *l. 11.* Οὗτος) οὗτω edd. quas vidi, omnes. Sed οὗτος recte L. *l. 17.* Κανονικόν) κανόνιον C. *Pag. 142. l. 14.* Αὐτὸ) Sic recte L. Αὐτῷ male edd. Αὐτὸν Pell. *l. 15.* Ἀλλότριον) Ita edd. *l. Fl. H. P. & c.* nisi quod ἀλλότριαν B. 2. male. Ἀλλότρια Ienf. & Pell.

quod cur non admiserim, vid. nott. Et quia ex aliis Codd. hic nihil variationis notatum, non dubito, quin ii omnes vulgatum ἀλλότριον servant. *Pag.* 143. *l.* 10. Ἐπὼν) Sic edd. omnes. Ἐπαίων Angl. P. & L. item marg. *A. i W.*

IN SCYTHAM SEU HOSPITEM.

Pag. 145. *l.* 1. ΣΚΥΘΗΣ) ΣΚΥΘΙΟΣ W. Sed recte edd. Σκύθης. conf. c. 7 pr. *l.* 2. Πρώτος) Sic B. 2. P. S. A. Πρώτον Ald. Fl. Fr. H. Obliterata est vox in M. vitio temporis. *l.* 6. Ὄν) Sic recte edd. vett. Ὄν male recentiores. *l.* 10. Ἀπίθανε) ἀπεθανεν W. Prius vero servant edd. *l.* 12. Ἰατρῶ) ἱατροῦ male W. *Pag.* 146. *l.* 3. Παρά) Sic recte Fl. S. A. Item Codd. M. & L. Περὶ male I. H. & c. *l.* 9. Ἐπαυσε) ἢ ἐποίησε L. *l.* 14. Ἐδίδει) Pell. an ἔδοξεν ut ante? *l.* 15. Περὶ) Sic edd. & M. Sola I. male παρά. *Pag.* 147. *l.* 2. Εἰ) Erafa priore scriptura haec superinducta est in M. quam etiam agnoscunt edd. ead. Ἐτι) Punctum post ἔτι est in W. Idem aderat in P. quare id servavi, etsi abesset a I. & Fl. quae male comma ante ἔτι collocant. *l.* 3. Ἐγκόλαπτο) ἐκεκόλαπτο W. male. *Pag.* 148. *l.* 3. Παρὰ) Sic I. H. Fl. P. S. Ὑπὸ L. Ἐπὶ W. *l.* 6. Πλοίου) Sic edd. I. H. Fl. P. Πλοῖον W. *l.* 7. Ὅδός ἐμελλεν αὐτῷ) Inverso ordine W. ἐμ. αὐτ. ὁδ. *l.* 13. Τοῦ δοκιμωτάτου) τῶν δοκιμωτάτων Angl. P. & L. At vulgatum tuentur edd. omnes & M. *l.* 15. Ὑπεξηρμένον) Sic edd. vett. & recentt. Ἐν χρῶ κεκαρμένον W. *Pag.* 149. *l.* 5. Εἰδόντα) ἰδόντα W. Nihil mutant edd. *l.* 12. Διατρίβει) Sic W. Διατρίβει edd. *Pag.* 150. *l.* 1. Ἐθνέσι) Sic edd. Ἐθνεσιν W. *l.* 10. Ἀναστρέφοντα) Ita dedi ex W. & L. Ἀναστρέφοντα enim edd. omnes. *l.* 13. Ἀπέλθης) ἀπέλθοις W. Nihil vulgatum mutant I. Fl. H. P. *l.* 17. Τὰ) Articulum in edit. omissum supplevit Solanus. *Pag.* 151. *l.* 17. Δυσπρόσδοτος) Nihil variare edd. notat Solanus; recte, nisi quod nonnullae dves πρόσδοτος seiungunt. *Reitz.* Rectius Mf. Reg. 2954 Δυσπρόσδοτον. *Pag.* 152. *l.* 1. Ἡμῶν) Sola Fl. hic male ὑμῶν. Sed ἡμῶν cum ceteris edd. M. *l.* 4. Περὶ τοὺς ξένους) πρὸς τὸν ξένιον W. & L. Sed nil mutant edd. *Pag.* 153. *l.* 15. Διατρέφει) Sic L. Item Vorst. ac Gr. In W. videtur fuisse διατρέφει. Sed alia manus διατρέφει fecit. Διατρέφει corrupte etiam edd. omnes. *Pag.* 154. *l.* 3. Καὶ τοῦτο) τοῦτω solum, sine καὶ B. 2. Sed vulgatam tuentur I. Fl. H. P. & M. Καὶ τοῦτω L. *l.* 4. Ἐφίλουν) καὶ ἐφίλουν B. 2. Sed abest καὶ a reliquis & M. *l.* 5. Εἶνα) Punctum post εἶνα est in W. quod abest ab edd. Comma

est in Fl. l. 8. Οὐδὲ) οὐδὲν l. male. l. 10. Ἐπαγάγω) Sic edd. l. Fl. H. P. &c. Ἀπάγω W. l. 13. Ἐπαγομένω) Sic recte l. H. Fl. Ἐπαγομένω male Ald. & P. Pag. 155. l. 15. Τῶν λόγων) Ita recte edd. Τὸν λόγον male L. ait Solan. ead. Ὑμῖν) Et sic recte edd. plurimae cum Cod. M. Ἡμῖν male Fl. Pag. 156. l. 3. Συγγραψάμενος) Sic edd. & M. Ἐπιγραψάμενος L. l. 9. Τοσούτους) Sic W. recte. Τοιούτους edd. l. 12. Δεκάδι) Sic edd. Δεκαδία W. l. 14. Οὔτοι ἐβέλωσ. ἐβ. γ. ο. τ. α.) Haec septem verba in edd. omissa, ex Cod. W. restituta. Pag. 157. l. 6. Ἀπάξεται) Sic edd. verr. & M. Ἀτάξεται male S. & A. l. 8. Οἰχίσεται) Sic edd. & W. Nisi quod in eo abest σε. l. 10. Ἀκούουσιν) αὐτοῦ ἀκούουσιν W. Sed verius abest pronomen ab edd. Fl. l. H. P. &c. l. 11. Παρέλθοι) παρέλθῃ W. Nihil vulgatam mutant l. Fl. H. P. Pag. 158. l. 1. Φίλον ποιήσαιντο) φιλοποιήσαντο W. l. 2. Ἐπισείσαι χρὴ τὴν χεῖρα) ἐπισείσαι χριστὴν χεῖρα W. l. 3. Δί) Fl. & M. Ceterae edd. sic, ut dedimus. l. 4. Ἡδὴ) ἥδε S. & A. male. Ἡδὴ recte edd. verr. & W. l. 5. Ἐδοξαν) ἐδοξα edd. & M. l. 6. Φησὶν) φασὶν male Fl. Recte certt. l. 10. Θάλασσα) θάλαττα W.

IN QUOMODO HIST. SIT CONSCR.

Pag. 159. l. 3. Πυρέττειν) Ita Codd. quatuor Angl. P. W. L. Πυρεταίνειν edd. l. 7. Οὔτος) οὕτως P. Sed prius recte servant edd. l. 9. Παρεκινούρτο) παρεκινούν W. Sed prius edd. servant. l. 12. Μέλει) Sic M. & edd. omnes. Μέρει P. L. & Angl. & margo A. 1 W. l. 15. col. 2. Πᾶσαι) Deerat in editis. Pag. 160. l. 8. Ἀναστάντας) Sic edd. & M. l. 14. Τοῦτο) οὕτω marg. A. 1 W. Pag. 161. l. 1. Ἀρμενία) Sic H. Fl. B. 2. P. Ἀρμενεία l. l. 6. Ὀρμῇ) W. P. L. & Anglic. & marg. A. 1 W. Πληγῇ edd. omnes. l. 17. Νεῖκος) In V. prave κείνος est, lege νεῖκος (vid. Diog. Laert.) & sic C. Solan. Pag. 162. l. 1. Κρανείου) W. recte. Et marg. A. 1 W. Κρανίου edd. l. 7. Ὡς ἰστ.) ὥς deest in M. H. Fl. P. S. Ald. 1. B. 1. & 2. & Fr. Adest in sola l. l. 8. Οὔτω) Sic edd. Οὔτως W. l. 10. Κυλίσι) Sic edd. Κυλίοι W. Reitz. Cum W. consentit Mf. Reg. 2956, & ita rescriptissimus. l. 14. Πῶς) Ita P. L. & marg. A. 1 W. Ὅπως edd. l. 16. Τοῦτου) Sic W. Τουτοῦ M. Τοῦ edd. l. 17. col. 1. Κρανίου) Sic exhibeo, ut Scholiast. scripsit; sed Κρανείου scribendum, vid. nott. Reitz. Pag. 163. l. 1. Συγγράφειν) συγγραφεῖ W. & Mf. Gr. Vulgatam tuentur edd. l. 6. Παραινέσεως οἱ πολλοὶ δεινιοῦνται) παραινέσαι οἱ π. δεινοὶ ὄντες W. ead. Οἰοῦνται σφί

σιν) οἷον τε φασιν Coll. Οἷοντε σφίσιν male H. Ceterae ut edidimus. *l.* 12. Ἀλλὰ εἰ τι) ἀλλ' εἰ τι M. *l.* 14. Ἐς αἰ) Sic recte L. & marg. *A. i IV.* Ὡς αἰ male edd. M. etiam, sed in litura, scilicet haud dubie ἐς αἰ. *Pag.* 164. *l.* 3. Μανία, εἶγε ἐλπίς) Liturae sunt hic in W. & vulgata lectio reposita. *l.* 4. Μεταποήσουσιν ἢ μεταγράψουσιν) μ...σωσιν ἢ...ψωσι W. *l.* 7. Ἴν') ἦν W. *Pag.* 165. *l.* 1. Αἰρεῖσθαι) Sic Fl. H. P. & Ald. Αἰρεῖσθαι *l.* 11. Ἐν) τὰ ἐν marg. *A. i IV.* sola. Non male. *l.* 12. Τῇ ἄλλῃ ἀτεχνία) τὴν ἄλλην ἀτεχνίαν Pell. *Pag.* 166. *l.* 7. Ἐνδιατρίβουσι) Marg. *A. i IV.* Et W. Διατρίβουσι edd. *l.* 9. Καταρρίπτοντες) Sic recte edd. Καταρίπτοντες W. *l.* 13. Εἰ γε) Nihil hic mutare M. Fl. S. & H. norat Solanus. Sed & sic *l.* P. & Ald. habent. *l.* 14. Εἰ) Deest in W. at ibi punct. post ψευσ. *l.* 16. Ἀκαριαῖον) Sic edd. omnes. Ἀκαίριον Angl. & P. *Pag.* 167. *l.* 5. Ἀκρατῆς) Sic B. 2. *l.* P. Ald. S. Fl. & c. *l.* 8. Θέλη) ἐθέλη M. *l.* 10. Ἀπὸ) Sic Angl. item W. P. & L. Ἐπὶ edd. *Pag.* 168. *l.* 2. οὐδ' Ἄρης) οὐδ' ἐδ' Ἄρης W. *l.* 3. Ἦν τινα) Ald. male ἦν τινα. Sed correctum in marg. *l.* 8. Χαρίζειν) χορίζειν male *l.* 9. Ἐπεισάγοι) Sic W. & *l.* Novem reliquae edd. ne excepta quidem Fl. male ἐπεισάγει. *l.* 10. Ἐτέρας) Sic edd. omnes. Ἐταίρας Mf. Angl. P. & W. Sed recentior manus ἐτέρας fecit. *ead.* Κομμώματα) σκώμματα male W. Vulgatam exhibent edd. Fl. *l.* Ald. P. H. *l.* 13. Ἀλουργίσι) Sic recte marg. *A. i IV.* Ἀλουργέσι edd. Ἀλουργές τι Angl. & P. A. εἰ W. *l.* 14. Ψιμυθιον) ψιμύθιον M. S. & H. Ceterae consonam duplicant. In Ald. excidit μ. *l.* 16. Τοῦτο) Deest in W. *Pag.* 169. *l.* 4. Τὰ ἔπειτα) τοῖς ἔπ. L. At vulgatam tuentur *l.* Fl. H. & c. Τοὺς marg. *A. i IV.* *l.* 6. Καὶ διὰ τ. ε.) κιβδηλῶ τῇ διαιρέσει χρωμέναι hic legit G. Mf. *l.* 8. Τοὺς ἐντυγχάνοντας) τοῦτον ἐντυγχάνειν G. Τοῦτο B. 2. Vulgatum servant M. & edd. ceterae. *l.* 9. Κιβδηλῶ) ὡς εἴρηται ante hoc verbum inferit idem Cod. G. *l.* 12. Αὐτὸ) Nihil mutat M. nec edd. Forf. αὐτῶ. Solun. *l.* 14. Γεννάδαν) γεννάδα W. sed additum v. *Pag.* 170. *l.* 4. Ἐραστὰς) Sic marg. *A. i IV.* A. G. P. Ἐργάτας edd. & M. *l.* 8. Πρόσαντες) Sic M. cum edd. omnibus. An πρόσαντες; Ἐπάχθες Pell. *ead.* Ἀκούουσιν ἦν) Sic *l.* & P. G. Ἀκούουσιν ἦν edd. & M. *l.* 9. Ἐπινοήσαι) ἐπινοεῖ Mf. Gr. Ἐπινοῆσαι edd. & M. Ἐπινοήσαις marg. *A. i IV.* *l.* 11. Ἀχροασμένους) Sic edd. omnes. Ἀχροασομένους W. *ead.* Παραδραμὸν) παρὰ δρόμον W. *l.* 16. Καὶ) Abest a W. *Pag.* 171. *l.* 1. Φροντίζειν) Sic W. & edd. omnes, excepta S. & A. quae male φροντίζει. *l.* 5. Που σε) σέ που W. *l.* 10. Σανδάλῳ) σανδάλῳ

W. l. 14. Σου) σοι M. P. & marg. A. i W. Σου servant edd. & Ex. l. 16. Ἀσύμφυλον) Sic dedi ex Codd. L. P. W. & Anglic. Ἀσύμφυλον enim habebant edd. omn. praeter Fl. quae ἀσυμφυλον. Et praeter l. quae ἀσυμφυλον. Pag. 172. l. 7. Ἐξεργάσασθαι) ἐξεργάσασθαι W. l. 14. Ἀριστ(ε)βούλου) Ἀριστ(ε)βούλος μ. γράφας Angl. M. & marg. Fl. Prius vero servant edd. & P. l. 15. Ἀναγνόντος) Sic edd. & M. Pag. 173. l. 2. Ἐκείνος) Deest in W. l. 6. Ἐν ἀκοντίῳ) ἐν ἀκ. G. L. recte. Prius autem edd. & M. l. 8. Ὅς γε) Sic etiam M. Sed a recentiore manu. Pag. 174. l. 1. Ἐπανθήσῃ) ἐπανθήσῃ P. & marg. A. i W. Ἐπαίθ(ε)σε Angl. l. 2. Τοιοῦτοι) τοιοῦτοι πολλοὶ W. l. 3. Καί) Abest a Fl. Adest in l. H. P. & M. l. 4. Χρεῖῳδες) Sic edd. & c. Χρεῖδ(ε)ς W. l. 5. Θεραπεύοντες) θεραπεύεσθαι Angl. P. L. W. in rasura. Prius autem edd. recte tuentur. l. 8. Καταμεμίχθαι) καὶ τὸ μ. W. l. 9. Πάσῃ) Deest in W. & Fl. Adest in P. & cett. edd. ead. τὰ) Abest articulus a P. & L. Adest in edd. Pag. 175. l. 2. Ἐμμελὴς) εὐμελὴς Schol. male. Nihil mutant edd. Coll. & M. l. 3. Περὶ πόδα τῇ ἱστορίᾳ) παρὰ πόδα ἡ ἱστορία edd. Sed περὶ exhibent Angl. P. W. & L. τῇ ἱστορίᾳ vero Pell. Caftaub. & Vorst. l. 12. Ποιοῖ) ποιοῖτο P. Ποιῖ Fl. Vulgarum servant ceterae. l. 13. Φρομίου) Sic edd. vet. & S. Προμίου P. & A. Pag. 176. l. 3. Οὐολόγιστος) Nihil mutant edd. & M. l. 8. Θύμου) Sic ed. P. & marg. A. i W. Θυμοῦ ceterae male & M. ead. Κρεπέριος) Sic edd. l. Ald. P. S. & c. Ἐσπέριος καρπού. γραι. Κρεσπέριος C. male. Κρεπέρκος M. l. 9. Συνέγραφε) Sic edd. Ἀνέγραφε P. l. 11. Ξυλισταμένου) Sic Fl. l. P. aliaeque. Καθισταμένου Thucyd. l. 17. Καρπου) Sic pro Καλπουρνιανός quoque editum invenio. Sed error est manifestus. Reitz. Pag. 177. l. 1. Οἱ τότε) Probat Fl. l. P. Ὅποτε W. male. l. 4. Τὴν) τὴν βασ. τὴν γῆν τὴν W. l. 6. Νισίβει) Νισίβι W. Sed fuit Νισίβει. l. 8. Τοῦτο) τοῦτ' W. l. 10. Κάκεινα) κακία Fl. Vulg. ferv. cett. Κακείνο M. sed a recent. manu. ead. Ὡς) ὅπως L. Nihil mutat Fl. l. H. P. l. 11. Νῦ) ἢ M. Ἰδία marg. A. i W. & P. Vulgarum tuentur l. Fl. H. & c. ead. Παρέλειπον) παρέλειπον W. l. 14. Ἀνέγραφε) ἀν' ἔγραφε W. male. Pag. 178. l. 10. Προπεπονηκώς) Sic Mf. Gr. Item W. & P. Πεπονηκώς edd. omnes. ead. Ἡτιασάμην) Fl. Ἡτιασάμην iota subscripto ad latus posito. Pag. 179. l. 3. Ὅ, τι) Sic W. Ὅτι edd. l. 4. Ἰντρῆιν) ἰατρῆιν edd. omnes. M. in litura. l. 6. Τριέδου) περιέδου W. & Fl. male. Ceterae recte τριέδου. l. 11. Ἀναγιγνώσκοντας) ἀναγιγνώσκοντας M. & Fl. Sed vulgarum exhibent Ald. l. P. H. & c. l. 12. Πρέποι) πρέπει Fl. Ceterae & M.

πρέποι. *Pag.* 180. *l.* 6. Τὸ γὰρ τοιοῦτον) τῷ γὰρ τοιοῦτῳ ἔδει
Coll. Nil mutant edd. & M. nisi quod *Fl.* τοιοῦτο. *l.* 7. Ἐδει)
 ἔδειπερ *P.* *ead.* Ἡ) μᾶλλον ἢ *Pell.* *l.* 8. Ἀμνημονεύσαι) ἀμνη-
 μονῆσαι *W.* *l.* 10. Κακῶς) κακῶς *I.* *l.* 12. Ὁρᾶς, ὅμοιος) Sic
 edd. Ὁρᾶς οὐχ' ὅμοιος *Angl.* & *P.* *Pag.* 181. *l.* 7. Ἱεροσιδῆς) Ita
 recte inveni in *P. S. H. Ald. Fl. F. B.* 2. Ἱεροσιδῆς male *I.* &
 marg. *A. i IV.* & *L.* Ἑρσιδῆς *Angl.* & *G.* Ἱεροσιδῆς *P. Vulgatae*
 vero assentitur *M.* *l.* 9. Οὐολογέσου) Sic legere *I. Fl. H. B.* 2.
 & *M.* notat *Solan.* *l.* 11. Τύγητα) Nihil mutant *I. Fl. P. H.*
 & *M.* *l.* 14. Ὡς οὐκ) ὦν οὐκ *P.* *l.* 15. Αὐτῶν) Deest in *W.*
l. 16. Γὰρ) Nihil mutant *I. H. B.* 2. *P. Fl.* & *M.* *Pag.* 182. *l.* 2.
 Ἄρτι τοῦ δέσπ. κλ.) Sic *Fl. H. P. S.* Ἄρτι κληρ. τοῦ δ. inver-
 so ordine *I.* & *W.* *l.* 5. Ἐμπηδῆσας) ἐκπηδῆσας *L.* *ead.* Ὀρί-
 ζων) ὀρνίθων marg. *A. i IV.* & μοχ λαγῶων. *l.* 6. Ὑπερμπί-
 πλαται) Sic *B.* 2. *Fl. I. H. P.* & c. Ὑπερμπίμπλαται *W.* *l.* 7.
 Ταρίχου) ταρίχους marg. *A. i IV.* *l.* 11. Εἵκοσι) Sic edo ex
 Codd. *M. P. L. A. G.* Ἐπτά καὶ ἑκτὼ edd. omnes absurde.
l. 12. Ἐξέθανον) Ita *G.* & *W.* Ἀπέθανον edd. *l.* 19. *col.* 1. Λέ-
 γειν) λέγεται edit. *Cler.* quam correxit *Solan.* *Pag.* 183. *l.* 1.
 Ἐννέα) ος *Angl.* & *P.* *Vulgatam* servant edd. & *M.* *l.* 3. Ὑπὸ)
M. P. L. & *Fl.* Edd. cert. ὑπέρ. *l.* 6. Κρόνιον) Κρόνον edd. omnes,
 praeter *I.* quae Κρόνιον, quam lect. firmant Codd. *A. G. P. L.*
Κρονιον W. *l.* 8. Ταλλα) ἄλλα *W.* Τάλλα *I. H. S.* Τολλα *Fl.*
P. recte. *l.* 9. Σεβηριανου) Edd. fere omnes male Σεβεριανού,
 praeter *S.* & *B.* 2. *Aldina* eodem vitio laborat, quae paulo
 post tamen recte Σεβηριανός habet. Σεουρη—*W.* ubique. *l.* 14.
 Ἐπτά) ἐς ἐβδόμην *W.* *Vulgatam* tuentur *Fl. I. H. P.* *l.* 15.
 Ὀσρόνης) Ὀσρόνης τις *W.* *l.* 16. Σεβηριανός) Hic rursus quae-
 dam male Σεβερ— praeter *Ald. Fl. S. H.* & *B.* 2. *ead.* Διὰ τοῦ-
 το) διατούτο *I.* uno verbo. *Pag.* 184. *l.* 1. Ἐπήγαγε) Sic *Fl.*
I. H. P. Ἐπηγε *W. L.* & marg. *A. i IV.* *ead.* Τῆς ἐβδόμης) τῆς
 ζ. *Fl.* *l.* 5. Ἐδεσσα) Αἰδεσσα *W.* Nihil a vulg. abeunt *Fl. I. H.*
P. *l.* 6. Ὀττοβος) ὀτοβος *W.* *l.* 9. Δημοτικὰ) Edd. male δημα-
 τικὰ secunda longa, excepta *S.* & *B.* 2. quae ο habent cum
Cod. M. *l.* 11. Ἐγχιρρίζοντα) Sic *I. Ald. Fl. H. P. S.* Ἐγχιρ-
 ρίζοντα sine puncto subscripto *M.* Quin immo *Fl.* plane expri-
 mit, ἐγχιρρίζοντα exhibens. *Pag.* 185. *l.* 1. Μετὰ ταῦτα) μετὰ-
 ταῦτα iunctim *I. H. Ald.* & *Fl.* *ead.* Ἀκούσεσθαι) ἀκούσεσθε
W. male. *l.* 2. Ἐπάγοντας) ἐπαγάγοντας *M.* *Vulg.* habet *Fl.*
I. H. P. & c. *l.* 6. Χρὴ δέ) χρὴ δέ οἰμαι *W.* At illud οἰμαι in
 nulla ed. invenio, alioqui facile admisisset. *l.* 12. Ῥοδίων)
 Ῥοδίου *L.* *l.* 16. *col.* 2. Ὑπισχοῦμαι) In ed. *Cler.* male ἐπισχοῦ-

μένων. *Pag.* 186. *l.* 4. Δείξομεν) δειξομεν *W.* Nihil mutant edd. priscae. *l.* 6. Περὶ) παρὰ *W.* & *Fl.* male. Ceterae recte περὶ. *l.* 10. 'Ἐπὶ κουρείων) Sic recte marg. *A. i IV.* item *Fl. S.* & *A.* Ceterae pessime 'Ἐπικουρείων *Episcorum.* Τῷ ἑπικουρίῳ *W.* *l.* 14. 'Ἀπόκισαν) ἀπόκησαν *W.* ead. 'Ἐδεσσαίοι) Αἰδισσαίοι *W.* *Pag.* 187. *l.* 7. 'Ἀπόκισε) ἀπόκησεν *M.* *l.* 8. Σεσηριανοῦ) Sic iam bene edd. Σεουηριανοῦ *W.* ubique. *l.* 15. Κατάξαντα) κατάξαντα *W.* Nihil mutant *Fl. l. H. P.* *l.* 16. Εἰς σφαγὴν) εἰς τὴν σφαγὴν *W.* *Pag.* 188. *l.* 1. Ξεφίδιον) ξεφίδιον *W.* *l.* 4. 'Ἐκείνου) *Ex W.* & *L.* 'Ἐκείνοις enim habebant edd. *l.* 6. Οὐδέν) οὐδενός marg. *A. i IV.* *l.* 12. 'Ο ῥήτ.) Deest articulus in *W.* Adest in edd. *Pag.* 189. *l.* 1. 'Ἀπυσσασεν) Sic habere *l. Fl. H.* & *M.* notat Solanus. Sed & habent ceterae. *l.* 5. Ταλα) τᾶλλα *I. Ald.* ubique. ead. Κατεγιγνώσκον) καταγιγνώσκον *W.* *l.* 6. Λοπάδων) λοπαδίων *Fl.* Cum vulgata faciunt cett. & *M.* *l.* 10. 'Ομοίους) ὁμοίως *W.* *l.* 15. 'Ιδιωτίας) ιδιωτίας *W.* Vulgatam retinent *l. Fl. H. P.* &c. *Pag.* 190. *l.* 3. Τοσοῦτον καὶ τοιοῦτον) τοσοῦτο καὶ τοιοῦτο *M.* Sed postremae voci manus recentior addidit. *l.* 4. Μηδὲ) μὴ δὲ *I.* ead. 'Ἐξηγοῖτο) Ita restitui ex *W. L.* 'Ἐξηγείτο edd. *l.* 7. Διεξίδον) Sic edd. & *M.* in quo tamen videtur fuisse διεξίσι) sed mutatum est. *l.* 9. 'Ἀναλωκός) ἀναλωκότα *Fl.* 'Ἀναλωκότας *W. P.* 'Ἀνηλωκός edd. omnes. *l.* 15. Εἰστιάσαντο) εἰστίας. *L.* & *Fl. l.* 16. Τὴν Μαύρων) Sic recte edd. Τὸν Μαύρον *Anglic.* & *P.* Τὸν Μαύρων *L. W.* & *Fl.* *Pag.* 191. *l.* 6. 'Εν) Nihil variare edd. & *M.* notat Solan. ead. 'Ἐπελάσεις) Sic restitui ex marg. *A. i IV.* & *Codd. G. W. P. L.* 'Ἐπελεύσεις enim edd. male. *l.* 8. 'Ἐφειστήκει) *Ex W. P.* & *Fl.* Cett. male ἀφειστήκει. *l.* 10. 'Ἀξίους) Ita recte edd. 'Ἀξίου *M.* erasa, quae prius fuerat, litera Σ. Πολου ἀξ. *Marc. prave.* *l.* 11. 'Ἡδὴ) δὲ *M.* Sed notatum ut (pu- rium. *l.* 16. Γελοιώτερα) Ita dedi ex marg. *A. i IV.* 'Ἀναγκαϊότερα edd. absurde. *Pag.* 192. *l.* 3. Πόρπην) πόρκην male *W. L.* & marg. *A. i IV.* In vulgata probe conspirant edd. *l.* 9. Κεγχρεῶν) Κεγχρειῶν *Angl.* & *P.* Κεγχρειῶν *W.* Vulg. servant omnes edd. & *Thom. M.* *Pag.* 193. *l.* 5. Περισπειραθέντων) Ita restitui ex *W.* & *L.* Περιπειρ. edd. male. *l.* 12. Σούραν) Sic edd. & *M.* ead. Κρανίου) Sic *W.* Κρανίου edd. *Pag.* 194. *l.* 1. 'Ἐμελεν) Sic edd. & *M.* 'Ἐμελλεν *I.* *l.* 2. 'Ορθίαν) Deerat in omnibus edd. excepta *I.* Deerat etiam in *M.* *l.* 5. Τίγρητι) Sic *L. M. B. 2. P. S.* Τίγριτι *I.* & reliqq. conf. supra cap. 19. *l.* 6. Μηδία) Μηδεία *W.* male. Nil mutant edd. priscae. *l.* 10. Νενίκηκει) Hoc habent *Fl. Ald. H. P. S.* Νενίκηκας *I.* & *W.* *l.* 11.

Μηδία) Sic edd. omn. Μηδεία M. l. 13. Συγγεγραφετός) Sic restitutum ex W. quod vel sine Cod. corrigendum erat. Edd. enim male συγγεγραφετός habebant, ne l. & Fl. quidem ab hac labe immunibus. l. 14. Ούλογ.) τὴν Ούλογ. W. l. 15. Τριπόνητον) Deest in W. Pag. 195. l. 2. ὤκισε) ὤκισε W. l. 15. Μουζούριδος) Μουζήριδος W. Nihil mutant Fl. H. I. P. Pag. 196. l. 1. Οὐτ' εἰ βλέποιεν) οὐτε βλέπειν W. l. 3. Ὅτι κεν) Sic dedit Solan. Edd. enim ὅ, τι κεν. ead. Ἐπ' ἀκαιρίμαν) ἐπὶ καὶ ῥῆμα P. & Cod. Fl. Ἐπίκερ— Fl. Ἐπὶ καὶ ῥῆμα in M. Sed fuit prius ἐπικαίριμα. Edd. reliqq. vulgatam servant. ead. Γλωτταν) γλωσσαν M. l. 9. Σαγαλασσίως) Σαγαλασσείως emend. Spanh. Sed vulgatum tuentur edd. omnes. Pag. 197. l. 3. Καί εἰτι τρ.) καὶ εἰτι καὶ τραχύδῃ P. ead. Δὴ) ἢ δὴ Fl. Δὴ ceterae. In M. est δὴ, sed ἢ supra scriptum est a recentiore manu. l. 4. Αὐτὸν) Sic l. H. Fl. P. Ald. Sed in hac inde factum αὐτὸν, non imperite quidem. Αὐτὸς M. Sed & praecedentia hic primo aliter fuerant scripta. Erat enim οἰκοδομεῖ, & ab- erat δεῖ. l. 8. Συγγράφοντα) συγγράφοντα marg. A. 1 W. non male. l. 16. Ἄν) Deest in M. & Fl. adest in cett. Pag. 198. l. 2. Ἐκ κασσ.) Sic L. M. & Fl. Ἀπὸ cett. edd. l. 4. Ἀλλὰ τοῦ) Sic P. Ἀλλὰ τοῦ iunctim l. H. Fl. B. 2. S. Ἀλλὰ τοῦ P. sed interro- gandi sign. ego addidi. l. 7. Ἡρόδικος) Ex marg. A. 1. Angl. & P. Ἡρόδικος Schol. Ἡροδίδης male edd. & M. l. 8. Οὐχ) Deest in M. & omnibus edd. Adest in sola l. Et sic emendarant Marc. & Vorst. ead. Ὑπόσχοιντο) ὑπόσχοιτο M. male. l. 10. Διὰ ταῦτα) Sic l. Fl. H. P. & C. Δι' αὐτὰ M. l. 14. col. 2. Ἐκί- νησεν) Est apud Aelian. ἐκύλισεν. At nihil ab vulgato abit C. Solan. l. 17. col. 1. Τὸν) Deerat in edit. addidit Solanus, & ιδεῖν, quod post σῶμα legebatur, deleuit idem. ead. col. 2. Ἐσπευ- δει) Sic ex C. restitutum, cum in editis legeretur ἔσπουδεν. Sed & ex Aeliano poterat restitui, ex cuius collatione etiam alterum illud μὲν hic delendum. Reitz. l. 18. col. 1. Σῶμα) σῶμα ιδεῖν Aelian. Reitz. ead. col. 2. Οὐ δέ) Illud δέ ego addidi; nam in edito tantum erat οὐκ ἐδύνατο, & Solanus οὐ μὲν inde fece- rat, sine auctorit. codicis; quare eadem mihi erat corrigendi licentia, in eiiciendo uno μὲν ex tribus, cum iam bis μὲν plus quam satis sit. In Aeliano est ὁ μὲν ἀποδρ. ἔσπευδεν, οὐ μὲν ἐ- δύν. Reitz. l. 23. col. 1. Πρῶτον) Ita pro edito πρῶτος restituit Solan. ex C. ibid. Αὐτὸν) αὐτὸν ed. Ἐαυτὸν Ael. Reitz. ibid. l. 24. Καὶ δὲ) Coniunctionem in edito exemplari deficientem im- plerat Solan. ibid. l. 28. Ὡς ἔπ' ὥς ἔπος editum erat ex V. ad quae I. Cler. ait: Aelianus habet ὅσον ἐπ' ὀργυίας ὀκτῶν, in edi-

tionibus, sed in MS. est *περτήκοντα*, ut hic habet noster. Haec ille. 'Ὡς ἔπος γυίας C. etiam prave; sed Excerpta G. recte ἐπ' ... ut edidimus. *Reitz.* Pag. 199. l. 2. 'Τπίθουσιν) Sic W. & edd. vett. 'Απίθουσιν S. male. l. 6. 'Ἐσειρηκέναι) *εὐρηκέναι* W. Nihil movent vulg. edd. vett. l. 9. 'Τοιαῦται) *τοιαῦτα* W. solus. l. 11. 'Καίτοι) Sic edd. vett. & M. Pag. 200. l. 1. 'Ἐφ' αὐτοῦ) αὐτοῦ I. Sed nostram lect. habent Fl. B. 2. H. P. Ald. & M. *ead.* 'Ὁ μαθητὴς) ἔστιν ὁ μαθ. M. male. l. 6. 'Ἐχέειν) Sic edd. omnes praeter S. & hanc secutam A. quae ἔχων. Sed ἔχειν etiam Cod. W. l. 12. 'Ἀπαγγέλλουσι) Sic Fl. B. 2. P. H. & M. 'Ἀπαγγέλουσι I. Pag. 201. l. 1. 'Ἐν' Ὀλύμπῳ) Nihil hic a vulgata abire I. Fl. H. norat Solan. l. 3. 'Ὡμῶς) Et hic nil variare edd. nec M. norat idem. l. 6. 'Μανικὸς) *μαντικὸς* M. solus. l. 16. 'Μη εὐξ.) *μη* aberat ab M. Sed superscriptum est. Adest autem in Fl. I. H. P. *ead.* Παρέλιπεν) *παρέλειπεν* W. Pag. 202. l. 5. 'Γύλιπον) Sic I. Fl. H. P. & c. *Γύλιππον* W. l. 8. 'Πρώτων) Ita quoque in edd. optimis legi norat Solan. l. 10. 'Ἄν) Deest in W. & Fl. Adest in P. Cod. & edd. I. H. P. l. 13. 'Ἐλπίζει) Ita dedi ex marg. A. I. W. & W. Edd. enim vulgo ἐλπίζει. l. 14. 'Νισαίων) *Νησαίων* male W. Vulgatam non movent Fl. I. H. P. l. 15. 'Αὐτὸ) Sic edd. & M. l. 17. 'Χιτῶν) Forf. *χιτῶνα* *Περσικόν*. Solan. Pag. 203. l. 2. 'Ποιήσεται) *ποιήσεται* W. male. l. 3. 'Ἐχθρας) *τέχνης* Fl. Vulgatam servant Ald. I. H. P. & Codd. M. P. l. 4. 'Καὶ μ. δ. τ. α.) Sic edd. Coll. & M. ut edidimus. l. 5. 'Ἐί τις) *εἴ τι* S. sola cum A. Ald. vero Fl. I. H. & c. cum W. recte *εἰ τις*. l. 11. 'Ἐξ ἀρχῆς) *καὶ ἐξ ἀρχῆς* M. l. 13. 'Ὡς) Sic sola B. 2. recte. 'Ὅς male reliquae. In M. ὁς superscriptum est. l. 14. 'Ὀνησίκριτε) *Θησιόκρατες* P. misere. 'Ὀνησιόκρατες male etiam ceterae. vid. nott. *ead.* 'Ὡς) ὅπως W. l. 15. 'Ἀναγινώσκουσιν) *ἀναγιγνώσκουσιν* M. Nil mutant I. Fl. H. P. Pag. 204. l. 4. 'Ἐπάγονται) Sic dedi ex I. licet cert. omnes & M. *ὑπάγονται*. l. 10. 'Ὀνομάζον) Ex lensf. emendatione, *ὀνομάσων* enim edd. Pag. 205. l. 3. 'Κτήμά τε) Ex Thucyd. *κτήματα* edd. Luciani. l. 4. 'Ἡπερ) *εἰπερ* male Fl. ἡπερ cert. item M. & P. l. 10. 'Ποσι) Sic L. & MS. Golm. Πόλεσι male edd. item M. & P. l. 14. 'Ῥητορίας) *ῥητορίας* W. Pag. 206. l. 2. 'Συγγραφέως) Sic W. & edd. vett. *Συγγραφέος* male S. l. 5. 'Φανώτατα) Ex W. dedi. *φανότατα* edd. l. 8. 'Συνίνας) Sic Cod. P. & edd. I. P. H. *Συνείναι* W. & Fl. Pag. 207. l. 1. 'Ἐπουριάσαντος) *ἐπουριάσαντος* male W. l. 6. 'Κίνδυνος — μέγιστος) Sic L. *κίνδυνος — μέγιστον* P. Ald. Fl. H. B. 2. S. *κ—ον μ—ον* I. & M. *ead.* Τότε) Sic I. aliae τό, τε.

l. 8. Πειστίον) ποιστίον male W. l. 9. Λόγοις) λόφοις prave M. l. 14. Ἀφιστάντα) Stephan. ἀφιστάντα. Pag. 208. l. 2. Συν-
ακτίον) Ita dedimus ex Codd. M. A. G. W. P. Συντακτέον edd.
omnes male. l. 10. Πρώτα) πρώτων S. Sed πρώτα Fl. l. P. H.
& W. ead. Αὐτῶν) αὐτὸν male S. & M. Αὐτῶν Fl. l. H. P. &
W. nam sic scriptum fuit. l. 13. Καὶ χρ.) Absunt haec duo
verba a Fl. ead. ὅλος l. l. 14. Μὲν τῶν) τῶν μὲν S.
Pag. 209. l. 1. Καὶ αὐτὸς) καὶ abest ab S. ead. Τὰ) Abest in W.
l. 8. Ἀκούτω) ἡκήκουστω Fl. Ἀκηκούστο M. Ἀκηκούστω P.
Vulgatam nostram obtinent edd. cett. l. 12. Ἐπέσω) Sic L.
G. P. & marg. A. 1 W. Ἐπέσω edd. male. Pag. 210. l. 1. Μη-
δίαν) Nihil hic variant M. l. Fl. H. Cum Cod. iste alias Μη-
δείαν scribere soleat. Vid. c. 30. l. 4. Ἀθόλω) ἀδόλω P. l. 5.
Τὸ κέντρον) Ex W. & P. est. Τῷ κέντρῳ edd. Sed κέντρον quo-
que marg. A. 1. l. 10. Αὐτὰ) αὐτῷ Fl. Sed vulgatam lectio-
nem firmant M. P. l. 12. Φειδία ἢ Πρ. χρ.) Φειδ. χρ. ἢ Πρ. Fl.
W. & M. l. 13. Οὐδὲ γὰρ οὐδ') οὐ γὰρ οὐδ' M. & Fl. Pag. 211.
l. 3. Αὐτῶν) αὐτῷ M. Αὐτοὺς peius L. ead. Οἰκονομήσασθαι)
Ita dedi ex Fl. & W. Οἰκοδομήσασθαι enim edd. l. 4. Τοι) τε
M. l. 7. Μετὰ) Sic legere l. Fl. H. notat Solan. nescio quare.
l. 11. Ὅταν) ὅπότε ἂν W. L. & Fl. Vulgat. servant cett. edd.
ead. Προδιοικήσασθαι) διοικήσασθαι Fl. sola. l. 13. Λεκτέον)
λεκτῶν W. Pag. 212. l. 2. Ἡ) M. facere cum edd. notat So-
lan. ead. Εὐπορίσει) Sic l. H. P. Ald. Εὐπορήσει Fl. quod etiam
in M. fuit, sed vulgata rescripta est. l. 14. Μέγα) μετὰ male
L. Cum vulg. faciunt l. Fl. H. &c. Pag. 213. l. 5. Αὐτῇ) Ex
emend. Solani; edd. enim omnes male αὐτῇ. l. 7. Ἐξην) ἐχην
male sola A. l. 10. Τρόπῳ) τρόπον L. Vulgatae adstipulantur
l. Fl. H. P. Pag. 214. l. 5. Λαγωῖς) λαγωῖς cum puncto
subscripto W. Sine puncto edd. l. Fl. H. P. &c. l. 6. Ὑπογασ-
τρίοις) ὑπογαστρίων L. ead. Ἐνθήσει) ἐνθήσει W. Nihil mu-
tant edd. vet. ead. Εἴ τι) Sic edd. & M. Ὅ τι tamen in eo prius
fuerat, id quod in l. quoque legitur. l. 14. Μεγαλόφρον) με-
γαλοφρόν marg. A. 1 W. Pag. 215. l. 6. Χρήμα) Sic marg.
A. 1. l. & Mf. Gr. Σχήμα edd. ceterae omnes. l. 7. Χρηῶδες)
Sic edd. praeter l. quae χρηῶδες. ead. Ἡ ἐτί) ἢ ἐτί M. ma-
le. l. 8. Λοιμὸν) μὸν tantum M. l. 10. Αὐτοῦ) Deest in Fl.
Pag. 216. l. 6. Καὶ μὴν καὶ) Ridicule S. δὲ μὴν καὶ. Ceteras
vulgatam servare cum M. notat Solanus. l. 7. Παρεμπέσει)
παραπέσει W. Vulgatam tenent l. Fl. H. &c. l. 9. Σὺ) Sic l.
& marg. A. 1 W. Σοι M. & edd. praeter l. omnes. l. 11. Τὸ
αὐτὸ) τοῦτο l. Γὰρ τὸ αὐτὸ W. At vulgatam habent Fl. H.
Lucian. Vol. IV.

*B. 2. P. Ald. &c. l. 12. Ἐπαινέσονται σ. κ. τιμήσουσιν) ἐπαινέ-
σονται σ. κ. τιμήσουσι Fl. & W. l. 16. Μεστος) μισθός male
W. ead. Οὐδέν) Deest in S. adest in Fl. I. H. &c. & W.
Pag. 217. l. 1. Δουλοπρεπές) Ita recte Fl. Fr. S. A. & W. Item
marg. A. 1 IV. Δολοπρεπές male reliq. edd. l. 2. Σωφροσιν)
Sic P. P. Ald. I. H. Σωφρονοῖ W. Σωφρονεῖ Ex. Fl. ead. Πάσας
τάς) τὰς πάσας W. l. 5. Ἔργων) ἔργον W. Vulgatam non
movent I. Fl. H. &c. l. 8. Παρατονίαν) Παρατονίαν W. Nil
mutant edd. priscae. l. 9. Ἀφυκτον) ἄφευκτον male edd. & M.
l. 10. Αὐτοῦ) αὐτοῦ edd. l. 16. Πλωῖζ.) Ita recte I. Fl. S. &
Ald. Πλοῖζ. prima correpta aliae & W. Pag. 218. l. 1. Αὐτοῦ)
αὐτοῦ edd. ead. Εἰς τὸν νῦν) καὶ τὸν ἔπειτα addit Marc. Sed nul-
la ed. id habet. l. 2. Ἐστήκη) Sic I. Ald. H. P. & P. &c. Ἐστή-
κει Fl. l. 8. Ὁ πιθός) Sic recte M. Fl. marg. A. 1 IV. P. S. A.
Λίθος male I. Ald. H. B. 2. & L. l. 9. Κρατεῖρ) Sic fuerat in
W. Sed mutatum in Κρανίω.*

IN VERAE HISTORIAE LIB. I.

Pag. 219. l. 1. ΑΛΗΘΟΥΣ ΙΣΤΟΡ.) Ἀληθινῶν διηγημάτων
Schol. & Coll. Vulgatum tit. servant Fl. Ald. I. P. &c. l. 9.
Ἀνεῖναι) ἀνιέναι C. Nihil vulg. mutat Fl. I. H. P. l. 11. Ἀνα-
παυσις) Ἀλλὴ ἀνάγκωσις Coll. At nihil mut. edd. vert. l. 12. Τοῖς
τοιούτοις) τῶν τοιούτων Fl. male. Vulgatam cert. editionum
firmat Cod. P. l. 13. Παρέξει) Ita bene Ald. Fl. H. P. Παρέξη
I. male. ead. Ψυχᾶν.) ψυχᾶν. I. male. l. 15. col. 1. ΑΛΗΘ.
ΔΙΗΓ.) Hic titulus in MS. cum in editis libris vocetur hoc opus
ἀληθῆς ἱστορία. Recte eodem redit. Cler. (sic etiam legitur in
C.) Pag. 220. l. 6. Τινὰς) Sic Fl. B. 2. & L. Τινὰ cert. omnes.
l. 12. Εἰπόντος) ἀληθεύοντος Fl. Vulgatam servant reliquae.
Pag. 221. l. 14. Κενοδοξίας) Vorst. & ed. S. Καινοδοξίας cert.
l. 16. col. 1. Ταῦτα) τάχα erat editum; sed ex C. correxit So-
lan. mox μὲν inferuit ac δὲ, item δεκάτω, quae omnia aberant
ab edit. Clerici. Pag. 223. l. 5. Ἀκατος) ἀκάτας Fl. Nil mut.
I. H. P. & P. l. 7. Οὐρίω) Sic Fl. I. H. Ald. P. Εὐρὺ P. & L.
l. 8. Βιαιώς) βιαίος I. male. l. 9. Ἐπεδίδου) Sic recte edd. praeter
I. quae ἐπεγίνετο. l. 10. Ἐπεγίνετο) ἐπεγίνετο Mf. Gr.
Ἐνεγίνετο edd. male. l. 12. Αὐτοῦς) αὐτοῦς edd. l. 14. Καθο-
ρῶμεν) Hinc usque ad δασεῖαν nihil a vulg. abire Coll. H. &
Fl. notat Solan. l. 15. Κύματι) Const. in Lex. πνεύματι, male.
Nihil mutant edd. Pag. 224. l. 4. Αὐτῶν) Sic legere omnes

edd. notat Solan. *l. 5. 'Αρελθεῖν*) Ex Cod. P. 'Επαλθεῖν edd. omnes. *l. 10. 'Ηρακλῆς*) 'Ηρακλῆς *l. sola male. l. 13. Προήει-
μεν*) Sic recte edd. & P. Προῖμεν male *Fl. l. 14. Παρήειμεν*)
παρημεν Fl. Pag. 226. l. 7. Λύδιον) Nihil a vulgata abire *l. Fl. H. & B. 2. notat Solan. l. 17. col. 2. Ταῦτά*) Ita correxit idem
ex C. ταῦτα enim vulgatum erat, addiditque conferendum
Homer. Od. I, 94. *Pag. 227. l. 3. Συμπλοκὴν*) Deest in *Fl.*
Adest in cert. & P. *l. 9. Οἶον*) Quidam ὅσον. Bourd. Οἶον *l. H.*
P. Ald. Fl. Fr. S. Pag. 230. l. 6. Μέσον) Sic *l. & Fl. Μέσον*
reliquae male. *ead. Τπαντήσας*) ἀπαντήσας *Fl. sola. l. 17.*
Δέκα) *i Fl.* quae & reliquos numeros saepe literis tantum de-
signat. *Pag. 232. l. 15. Ὡς ἑκάστοι*) ὥς ἑκάστοις ἐδόκει *A. P.*
L. Nihil mutant edd. in vulgata. Ὡς ἑκάστος ἐδόκει *marg. A. 1*
IV. Pag. 233. l. 6. Εὐδιάν...) *L. Εὐδιάν...* *Solan.* At vulgat.
servant edd. *l. 16. 'Αεροκόρακες*) Sic *P. A. & l. 'Αεροκόρδακες*
edd. cert. *Pag. 234. l. 3. Καὶ*) Male deest in *S. & A.* Adest in
P. & C. l. 4. Δυσσομίας) Sic edd. *Δυσωδίας P. & A. & marg.*
A. 1. IV. l. 9. 'Ασπαράγων) ἀσπαράγων male edd. *l. 13. Κά-
κεινων*) Nihil mutant *l. Fl. H. Ald. P. Κάκεινοι Vorst. l. 17.*
col. 2. 'Επιτολῆς) ἐπιτολῆς *C. prave. ibid. Αὐτοῦ*) αὐτῆς edi-
tum erat, & sic *V.* habet. Sed αὐτοῦ recte *C. & Exc. G.*
Pag. 235. l. 12. 'Εφυγον ἐπικλινάντες) Alii ἐπαυσαν ἐγκλινά-
ντες *Coll.* Nihil a vulg. recedunt *l. H. Fl. P. l. 16. col. 2. 'Τπ-
άρχ.*) ὑποῦσιν editum est; sed ex coniectura monuit Solan.
ὑπάρχουσιν legendum, in quo me facile obliquantem ha-
buit. *Reitz. l. 18. col. 1. 'Επισημήνω*) Ita Solan. correxit, pro
vulgato ἐπισημαίνει idem σαλπυγκταῖς fecit ex vulg. σαλ-
πιγκτοῖς. *Pag. 236. l. 1. Πολὺ πολλοὶ male Fl. l. 14. Ῥοδίου*) Sic
l. item A. & P. Ῥοδίων edd. reliquae. *Pag. 238. l. 14. Ῥητῶν*
ἑκάστον χρημάτων) ῥητοῦ ἑκάστου χρήματος *Fl.* Sed vulgatam
servant cert. & P. *Pag. 239. l. 1. Ἀλλήλων*) Sic edd. Ἀλλήλοις
P. l. 16. col. 2. Ἀτῆδοσαν) Sic scribendum pro edito ἀπέδη-
σαν, bene monuit Solan. *ead. Τὸν προκείμενον*) *N. L. Scriptu-
ram V. Cod.* expressimus. Impr. habet τὸν προκειμένου. *Solan.*
l. 18. col. 2. Σαφηνείας) σαφηνίας edit. Cler. Sed mutavit ea-
dem manus, quae Scholion praecedens. *Pag. 241. l. 2. Δεν-
δρήται*) Δενδρήται *H. sola. l. 6. Πηχυαῖοι*) Sic edd. Πηχυαῖαι
aliquem legere Solan. addidit, non indicans quis ille sit. *l. 10.*
Ταῖς) Sic etiam cum reliqq. *l. Fl. Ald. P. H.* Sed vid. nott. *l. 16.*
Περικαθεσζέντες) περικαθεζόμενοι *A. P. Παρακαθεζόμενοι L.*
Nulla ed. a vulgata recedit. *l. 17. col. 2. Αὐτῷ*) τοῦτο legeba-
tur; sed mutavit Solan. *l. 19. col. 1. Δρακοντείων*) δρακοντίων

ediderat Cler. correxit Solan. *Pag.* 242. *l.* 2. Ποτὸν) Sic cum cett. etiam *l.* *Fl.* *H.* *P.* *l.* 6. Πυγαῖς) ἑδραῖς *A.* & *Fl.* Πυγαῖς *P.* cum edd. ceteris. *ead.* Ἰγνύσιν) *Ald.* ἰγνύαις *Coll.* *Schol.* *l.* 16. *col.* 1. Ἰγνύα) *C.* ἰγνύν. *ibid.* *l.* 17. Εἰρηται) *C.* Εὔρηται. *ibid.* *l.* 18. Γραφεται) Ταρ pro γράφεται editum erat; at in *Exc.* *G.* scriptum est Γρ', quo compendio utuntur pro γράσσεται. Et in *V.* etiam. *Solan.* *Pag.* 243. *l.* 2. Πονῶσιν) Sic edd. Ὑπῶσιν *Mf.* *B.* quem alibi litera *R.* designat *Solan.* *ead.* Γυμνάζονται) γυμνάζονται male *l.* *l.* 3. Ἰδρούσιν) Sic *A.* *R.* *P.* Ἀλείφουσιν habent edd. omnes. *l.* 4. Πήγνυσθαι) *Alii* πήγνυνται *Coll.* Nihil mutant *l.* *Fl.* *H.* *P.* *Pag.* 245. *l.* 5. Αὐτὸν) αὐτῶν male *Fl.* *Vul-* gatae assentiuntur *l.* *H.* *P.* & *P.* *l.* 17. Εὐδρον) Sic edd. omnes & *P.* quin vel *Fl.* εὐδρον, quasi velit cavere, ne ἐνδρον legas. *Pag.* 246. *l.* 7. Ἀέρος) *Pell.* ἀνῶστερος; *Pag.* 247. *l.* 9. Ὅπως) πῶς marg. *A.* *l.* 1. & *P.* Nil mutant edd. *l.* 12. Νεφελοκοκυγίαν) Sic *P.* *B.* 2. *S.* Et sic *Solanus* in *l.* correxit: haec enim Νεφελοκοκυγίαν cum *Fl.* *Ald.* & *H.* *Pag.* 248. *l.* 3. Πυρῶδεις) Sic dedi ex *Codd.* *A.* *P.* & marg. *A.* *l.* *IV.* Πυρῶδεις *l.* Πυρῶδης *Fl.* Πυρῶδεις *Ald.* *Fr.* *P.* *S.* *B.* 2. & *H.* *l.* 8. Πᾶσιν) Deest in *Fl.* *l.* 9. Ἀπορρίψαντες) *Alii* ἀποβάαντες *Coll.* *Vulgaratam* servant edd. omnes. *l.* 14. Κήτη) κύτη *L.* *Pag.* 249. *l.* 5. Περιβάλλοντες) Sic *Fl.* Περιλαβόντες ceterae. *l.* 7. Συναρράξαι) συναράξαι *Fl.* *l.* 10. Κῦτος) Sic *Fl.* κῆτος cett. *l.* 18. *col.* 1. Μέμνηται) μίγνυται *V.* male. Et post φαλλῶν legebatur τινῶν pro τούτων ac mox iterum τινές ante ἀναβαίνουσι, quod monente *Solano* deleui, & ὀργυιῶν pro vulgato ὀργυιῶν dedi. *Reitz.* *Pag.* 250. *l.* 14. Ὀξέως) ὀξείος *Fl.* male. *Pag.* 252. *l.* 2. Πάτερ) πάτερ σοι aliquem conicere legendum notat *Solanus*. Sed nulla ed. id habet. *Fl.* vero ὦ πάτερ ἄνθρωποι, ita ut ἄνθρωποι bis legatur. *l.* 7. Καθεῖργμεθα) καθεργόμεθα *Fl.* Sed vulgatam servant *l.* *H.* *P.* & *c.* & *Cod.* *P.* *Pag.* 253. *l.* 10. Ἀπήχθημεν) Nihil a vulgata abire *Fl.* *l.* *H.* notat *Solan.* *Pag.* 254. *l.* 7. Ταῦτα) Et hic *Fl.* *l.* & *H.* cum vulg. facere notat *Solan.* *Pag.* 255. *l.* 1. Θυνοκέφαλοι) Sic editum ex correctione *Solanii*. Θυνοκέφαλοι *l.* *Ald.* *B.* 2. *H.* *Fl.* Κυνοκέφ. *P.* & *S.* *l.* 3. Ψηττόποδες) Sic edd. omnes. Ψηττόποδες *Graev.* Ψυττόποδες *Solan.* *l.* 8. Ἡμᾶς) ὑμᾶς *Fl.* sola. *ead.* Δυνησώμεθα) Ita habere *l.* *Fl.* *H.* *B.* 2. *S.* & *P.* notat *Solanus*. *l.* 9. Βιοτεύσομεν) Esse constantem lect. notat idem. Sed lenisio monente ego correxi. *Pag.* 256. *l.* 6. Ἐξαυλισάμενοι) ἐξοπλισάμενοι alios legere dicunt *Coll.* Et sic habent marg. *A.* *l.* 1. *P.* & *L.* Ἐξαυλισάμενοι vero est in *Coll.* ipsae aequae ac in edd. *Ald.* *l.* *Fl.* *H.* *P.* *B.* 2.

& S. l. 16. τρίγλης) Sic recte P. B. 2. & S. Τρίγλης maiore li-
tera τ male I. Ald. Fl. Fr. H. Pag. 257. l. 5. Θυννοκέφαλοι)
Θυνοκέφαλοι B. 2. Κυνοκεφ. reliquae. l. 17. Αὐτοὺς) αὐτοὺς edd.
Pag. 258. l. 6. Ἀρύκτω) Sic iam recte edd. Conf. supra Dial.
Deor. XVII, & Quom. Hist. c. 62. l. 15. Ἀπάντων ὦν) Sic
dedi monente Solan. Nam edd. absurde ἄπαντα ὦν. Pag. 259.
l. 1. Τὰς ἡλικίας) τὴν ἡλικίαν P. & marg. A. i W. Vulgatae af-
fentiuntur I. Fl. H. Ald. P. l. 11. Σταδιαῖον) Sic recte I. H.
P. & B. 1. Σταδιαῖων male B. 2. Πέντε σταδιαῖον Fl. l. 16.
H) Sic I. item Codd. P. L. Oī Fl. P. Ald. H. &c. l. 18. col. 1.
Διομήδους) Pro vulgato Διομήδην, reliquaque ex Hom. in
nott. indicato restituta: deerat enim vocabulum πῦρ, & δαλ
έοι, misere scriptum erat. Reitz. Pag. 260. l. 11. Ἐπερρίπτουν)
ἐπερρίτουν male I. l. 13. Σπόγγους) Sic etiam esse in I. Fl. &
H. notat Solan. Pag. 262. l. 3. Γιγνόμενα) γινόμενα Fl. Prius
vero est in I. H. Ald. P. Fr. S. &c.

IN VERAE HISTORIAE LIB. II.

Pag. 263. l. 9. Ἀποθανεῖν) ἀποθανεῖν ἐμελλες Vorst. frustra.
Pag. 264. l. 4. Μεγάλαις) μεγάλαις Th. Mañist. male. Femin.
gen. recte Luciani edd. Pag. 265. l. 2. Ὑπ') ἐπ' Fl. Nihil mu-
tant I. H. P. Ald. l. 20. col. 1. Κατακλ.) καταλυτῶντες male
in ed. correxit Solanus, non tamen addens unde. Pag. 266.
l. 13. Παρεῖχε) ὑπῆρχε Fl. Pag. 268. l. 16. Τὰ) ὅτε Ex. Fl. ma-
le. Nihil a vulg. abit P. Pag. 269. l. 10. Ἐταίρων) ἑτέρων male
Ex. Fl. Nihil mutat P. H. I. P. &c. l. 12. Περιπόλοις) Sic A. L.
P. S. A. & Ald. Περιπλοῖς edd. cett. l. 16. Ὁ Κρή) Ὁκρῆς
male Fl. Pag. 270. l. 3. Κατηγρεῖτο) Sic edd. omnes. Ἐκατη-
γρεῖτο vult Graev. male. l. 14. Μίνως) Sic Fl. aliaeque recte.
Μίρως I. & H. Pag. 271. l. 3. Οὕτω) Edd. omnes. Οὗτος me-
lius Solan. coniicit. l. 13. Eis) καὶ eis Fl. sola. l. 15. Κινναμ.)
κυνναμ. I. & Fl. Κινναμ. B. 2. & P. Κινναμ. S. H. & Ald. Eadem
varietas mox iterum occurrit. l. 18. col. 1. Οὔτοι) οὔτος edit.
Cler. Sed οὔτοι recte in V. Pag. 272. l. 11. Ἀναφείς) Al. male
ἀφανείς. Coll. Nostrae edd. tamen recte in vulgatam conspi-
rant. l. 15. Ὁμοιότητα) ὠραιότητα A. P. & marg. A. i W. Nil
mutant edd. Pag. 273. l. 13. Ἄρτους ἐτ.) ἄρτον ἑτοιμον Schol.
l. 15. Ἐξήκοντα) ζ' Fl. male, pro ζ'. Cum vulgata nostra fa-
cit H. & P. &c. l. 17. col. 2. Ἄρτον ἑτοιμον) Sic pro ἄρτους ἐτοι-
μούς, quod in nostris libris est, V. Codex. Solan. Pag. 274.

Λ 12. Τρυγίσας) τρυγίσας *I. Τρυγίσας* recte aliae. *Λ 13. Γίγνεται*) γίνεται *Fl.* *Pag. 275. Λ 17. Παρά*) Sic *A. & P.* *Περὶ* edd. priores. *Pag. 276. Λ 9. Νουμῶν*) Ex Solani emendat. *Νουμῶν* enim edd. *Λ 15. Ὑλλας*) Sic *Fl. H. I. P. Ald. &c.* *Λ 16. Ἐκείνον δὴλ.)* ἐκείνῳ διελέγετο Vorst. emendat, ut infra cap. 23 f. Edd. nostrae nihil mutant. *Pag. 277. Λ 9. Τούτῳ*) τούτων male *Fl. Τούτῳ* reliqq. & *P. Λ 16. Ἀκαδημαϊκούς*) Sic *I. H. Fl. P. &c.* Ἀκαδημαϊκούς Coll. *Pag. 278. Λ 8. Ἀξιολογ.)* λογικώτατοι Cod. *Fl.* Nihil mutant edd. praeter *Fl.* quae ἀξιολογικώτατοι. *Pag. 279. Λ 6. Λέγων τούτο*) Nihil mutant Coll. & edd. *Λ 7. Εἰσέτι*) εἰσέ—τι *I. H. Fl.* Ceterae recte, ut edidi. *ead. Αὐτούς*) Sic Pell. Αὐτὸς edd. absurde, οὐκ, ἴσως ante ἀγορεῖν addit Cod. *L. (vid. nott.) Λ 9. Κολοφώνιον*) Sic Anon. ap. Pell. Κολοφώνιον enim edd. *Λ 10. Πολίταις*) Ἀλλὶ πλείστοις Coll. Prius habent *I. Fl. H. P. Λ 14. Κατεγίνωσκον*) Sic *Fl. & P.* Κατεγίνωσκον *I. & H. Λ 19. col. 2. Ἐναντιούμενοι*) ἐναντιούμενον male ed. Cler. *Pag. 280. Λ 15. Ἐσχωφε*) ἔσχωφε male edd. plurimae. Ἐσχωφε recte *L. B. 2. & S. Λ 17. Περὶ*) Aberat in edit. Nec magno opere requirerem; sed quia adest in Cod. *V.* inferre non dubitavi. *Reitz. Pag. 281. Λ 13. Κάρος*) Sic *B. 2. I. H. & P.* cum *A.* Ceterae Κάρος. Κάρος Palm. Κάρανος Gronov. *Λ 19. col. 1. Ἀρηὸν*) ἀναιρετὸν habet ed. Cler. Sed ex *C.* correxit Solanus. Qui postremam huius Schol. vocem etiam emendavit, cum legeretur ἀππλλαγμένος. *Pag. 282. Λ 4. Πλακῆς*) πλακῆς *I.* sola male. *Λ 8. Βούσιριν*) Βούσυριν edd. male. *Pag. 283. Λ 6. Ἐταίρους*) Ex Cod. *L.* Ἐτέρους edd. priores omnes. *Λ 10. Κομίζειν*) Deest in *Fl.* Adest in aliis, & in *P.* *Pag. 284. Λ 3. Περὶ μεσουντα*) περιμεσουντα uno verbo *I. H. Fl.* Ceterae rectius disiungunt. *Λ 7. Ἐπιμανῶς*) ἐπινῶς Schol. & *Fl.* Ceterae cum vulg. faciunt, quam firmat Cod. *P. Λ 11. Ἀρπάσαι*) Sic recte Ienſ. Ἀρπάσας edd. *Λ 14. Ἐταίρων*) ἐτέρων male *Fl.* sola. *Λ 16. Κωλυθησ.)* κολασθῆσόμενος edd. plurimae, κολυθησόμενος *I. & Fl.* unde κωλ. prima producta feci. *Λ 17. col. 1. Δεῖ*) οὐ δεῖ σημαίνειν *V.* Et mox, notante Gronovio. Sed quo referam, non video. Nisi forsan a nasutiore aliquo Critico fini praecedentis Scholii hoc adscriptum sit. *Solani. Pag. 285. Λ 8. Πολὺν οὐ πολὺ* *I. Λ 11. Ἐλαύνοντες*) Ἀλ. δῖωκοντες Coll. Nil mut. edd. *Pag. 286. Λ 6. Ἡνώμων*) ἐποττινώμων Schol. *Λ 17. Τε καὶ ἐδάκρυ.*) Tria illa posteriora verba ex *C.* addita in *V.* deerant. *Pag. 287. Λ 7. Ὑμῶν*) Ex emend. Solan. Ἡμῶν edd. *Λ 15. Ἐτη*) ἐτι *Fl.* male. Recte cett. *Pag. 288. Λ 8. Τῆς ἐπιούσης*) τῇ ἐπιούσῃ alios legere Coll. aiunt. At nostrae

edd. nihil mutant. *l.* 12. "ἴν' εἰ) ἴαν Th. Mag. voc. Ei. 'Εν *I.* "ἴν' *Fl.* &c. recte. *l.* 15. col. 2. 'Εκείνης τῆς) Duo ista verba in edit. deficientia supplevit Solan. *l.* 16. col. 1. Μέντοι) μὲν ed. Cler. *Pag.* 289. *l.* 4. 'Οπτωμ.) Sic *I. B.* 2. *Fr. P.* &c. Confer sup. § 21. *l.* 5. 'Εξ αὐτοῦ) Sic *Fl.* 'Εαυτοῦ male cett. *l.* 9. 'Απόξυρος) Ita dedi ex *Fl.* 'Απόξυρος edd. reliqq. *l.* 15. Πάντη) παντὶ *Fl.* Sed cum vulg. facit *P.* *Pag.* 290. *l.* 3. 'Απέρατος) Sic *I. Fl.* &c. 'Απέραστος *P.* sola. *l.* 13. Κολάζονται) Ita *Fl. H. P.* &c. Κολάζοντο male *l.* *l.* 15. Παρὰ) Sic *P.* & edd. praeter *I.* quae περί. *l.* 17. Τούτων) Antea in impr. legebatur τούτο, nullo sensu. Ex *V.* est illud τούτων. *Solan.* *Pag.* 291. *l.* 5. 'Απέπεμψα) *Al.* ἀπέπλευσα Coll. Prius tuentur *Fl. I. H. P.* *l.* 9. 'Εσπλεύσ.) ἐπλ. *I.* Prius vero *Fl. H. P.* *l.* 10. "Υπνον) "Υπνου Vorst. *l.* 13. Πύλιν) Ita edd. quas vidi, omnes. *l.* 15. "Ος) An ἦς; Pell. *Pag.* 292. *l.* 5. Παρὰ) Sic *Fl. I.* Reliqq. περί. *l.* 14. col. 2. Τοῦ πάρου) Ita ex *V.* pro vulgato τῶν καίρου, & mox καταλλήλου pro edito καταλλήλων dedit Solanus. *l.* 16. col. 1. 'Εμφρόνως πρὸς) Ita correxit Solanus noster: in edito enim erat ἐμφρόνων καί. *ibid.* *l.* 17. 'Αποκλίνειν) ἐκκλίνειν *C.* *ibid.* *l.* 21. Κεραμίνην) Ed. Cler. male κεραμίαν; quod eodem hoc Scholio mox iterum correctum. *l.* 26. col. 2. Eis) πρὸς habet *C.* *l.* 27. col. 1. Περυκίνας) πέφυκε tantum legebatur in edito; sed mutavit Solan. *Pag.* 293. *l.* 1. Φοινικοὶ) φοινικοὶ male *I.* sola. *l.* 14. Παρὰ) Sic recte *Fl.* & *P.* Ceterae περί, ne *I.* & *Ald.* quidem excepta. *l.* 17. Καρεῶτιν) Hoc Scholium inter Vossiana Vol. 2, p. 34, No. 8, erat; ubi ὕπνοις legitur. Sed Coll. *G.* melius ὕπνουσι. *Solan.* *Pag.* 294. *l.* 10. "Υποδοχὴν) *Al.* παρασκευὴν Coll. Vulgatae favent *I. Fl. H. P.* *Pag.* 295. *l.* 1. 'Ωγυγία) *Ald.* *I.* &c. 'Οζυγία *P.* male. Cum tamen eadem id recte habeat *c.* 29. *l.* 6. Χρησάμενος) Sic recte *B.* 2. *P.* *S.* Χρησάμενος male *I. Fl. H.* *Pag.* 296. *l.* 1. "Υπεδέξατο) Const. edd. leſtio. At ἐπεδέξατο duo Mss. Regg. vid. nott. *l.* 5. Ein) εἰεῖ *I.* *Ald.* *H.* 2. Prius cett. *ead.* Σωφρονοῖν) σωφρονοῖεν *al.* aiunt Coll. *l.* 12. Περιπλέοντας) Leg. παραπλ. *Solanus.* Vulg. serv. edd. omnes. (Sed emendationi Solani faver Mf. Reg. 3011. quare ita rescripsimus.) *Pag.* 297. *l.* 8. 'Ὀλιγορήσαν) ὀλιγορήσαν sine augm. edd. *I. Fl. H. P.* *Ald.* *B.* 2. Sed *S.* ὀλιγ. *l.* 11. Κρατήσονται) Ita duo Mss. Regg. cum ed. *S.* Vulg. κρατήσαντες, minus bene. *l.* 13. Κελύφη) Sic *L.* & *Fl.* Κελύφινα edd. ceterae. *Pag.* 298. *l.* 4. Εἴκοσιν) εἰκάσαι *P.* Εἴκοσι *Fl.* Εἴκοσιν reliquae. *Pag.* 299. *l.* 6. 'Αδρότερον) Adspirare *Fl. Ald.* *P.* *B.* 2. *S. H.* ἄδρ. *I.* male. *l.* 7. 'Απείσχομεν) Alii ἀπείσχομεν Coll. Nihil

mutant edd. *l. 8.* 'Ἐπὸσήμενεν) ἐπὸσήμενεν male *Fl. Ceterae* vulg. serv. quibus adstipulatur *P. Cod.* *l. 12.* 'Ἐξεβλάστησε) ἐξεβλάστα *Fl.* 'Ἐβλάστησε *P. Vulg. serv. edd. cert. l. 16.* 'Ἀποτρεψαι) ἀποστρέψαι *Scholiaf. & Fl.* Sed reliqq. ut edidimus, etiam consentiente *Cod. P.* *l. 19. col. 1.* Παιγνίμων) παιγνήμων *V. Pag. 300. l. 10.* 'Ἐπέκεινα) ἐπ' ἐκείνα *P. Pag. 301. l. 11.* 'Ὁρῶμεν) *Sic Fl.* 'Ἐωρῶμεν *ceterae. Pag. 302. l. 4.* Κατ' ἐκεῖνο) Nihil hic variare edd. notat *Solan.* *l. 7.* Εὐπρυσίτως) Ita esse in *l. Fl. B. 2. H. P. & S.* notat idem. Etiam *Ald. 1.* sic habet, & *Fr. Pag. 305. l. 4.* Καβαλοῦσα) Alii 'Εκβαλοῦσα, *Coll. l. 5.* Ὑδαμαρδία) Alii Ὑδαμῆ, *Coll.* Nihil mutant edd. *ead. Παβούσαι)* *Sic edd. omnes.* Διαλαχούσαι marg. *A. 1 W. & P.* Διαλακούσαι *Angl. Pag. 307. l. 2.* Προσαράξας) προσαράξας edd. Sed conf. *I Ver. Hist. c. 30 f.*

IN TYRANNICIDAM.

Pag. 308. l. 4. Ὄς) Deest in *Fl. ead. Κα)* Deest in *C. l. 6.* Ἰδῶν) εὐρὼν *C.* Nihil mutant *l. Fl. H. P. Pag. 309. l. 4.* Ζῶν ἄτι) ζῶντι edd. omnes. Nec ex *Codd.* quidquam variationis notatum invenio. *Vorst. ζῶν* coniecerat. *Pag. 311. l. 8.* Κελεύει) *Sic recte B. 2. & S.* Κελεύει male *l. Fl. Ald. H. & P. Pag. 313. l. 13.* Σφαγῆς τῆς ἡμῆς) *Sic l. Fl. H. P. & c.* Σφαγαῖς ταῖς ἡμῶν *Marc. Pag. 316. l. 7.* Παρ' ἡμῶν) παρ' ἡμῶν *Fl. l. 9.* Ἐπιτάττει) ἐπιτάττει *Fl. l. 16.* Ἔστι) ἐστι sine accentu *l. Pag. 317. l. 9.* Οἶδε) *Ex L. Eide* edd. *l. 15.* Ὅπως) ὅπως male *S. & Ald.* Ὅπως recte *l. H. B. P. & c. Pag. 319. l. 4.* Μάλα) καὶ μάλα *L. & Marcil.* Deest καὶ in edd. *ead. Οὐ γὰρ)* καὶ γὰρ marg. *A. 1 W.* ut coniecit *Marcil. l. 5.* Ἥσσαν) Ita restituiimus ex *L. & P.* Ἥσαν enim edd. *l. 9.* Τούτῳ) τοῦτον *Marc. & Vorst. male.* Τούτῳ servant *l. Fl. B. 2. H. P. & c. Pag. 320. l. 2.* Ὑμεῖς) *Sic recte l. B. 2. & S.* cum *Cod. L. & margine A. 1 W.* Ὑμεῖς male *Fl. P. & H. Pag. 321. l. 9.* Ἐκ γε) *Ex L.* Ἐκ γε edd. *Pag. 322. l. 17.* Ἀναίμακτος) *Sic l. Ald. Fl. Fr. B. 2. S.* Ἀναίματος *P. H. 1. & 2.* in qua ἀναιμῶτες correxerat *Gesf.* Hanc variat. *Solan. omisit. Pag. 324. l. 8.* Προβσανίας) προβασανίας male *l. l. 14.* Τὸ δ' εὐθ. ἀπ.) Haec desunt in *Fl.* Adfunt in *l. Ald. P. H. & c.* Sed pro ἀγνωῆσαι iterum ἀπεθανοῖν marg. *A. 1 W. Pag. 325. l. 8.* Παρεσχόμενον) Nil mutant edd. *priscæ.* Ἀν' παρσχομένον; *Solan. l. 9.* Ἀπόγνωσι) *Sic recte edd. & P.* Ἐπίγνωσι sola *Fl. male. l. 13.* Ἐλ

πίδας χρόνων) Defunt haec verba in *Fl.* sed lacuna relicta. Ad-
sunt in cett. & Cod. P. l. 14. Ἐπ' αὐτὸν) τοῦτοις ἐπ' αὐτὸν
Pell. *ead.* Πρὸς) Sic Pell. Περὶ *I.* & P. & marg. *A.* 1. Παρὰ *Fl.*
Ald. P. H. S. Fr. Pag. 326. l. 2 Ὅσπερ) Ita bene edd. plu-
rimae. Sed ὡσπερ male *I.* l. 14. Παντί) Constans lectio. *eid.*
Νομίσατε) Sic habent edd. omn. Pag. 327. l. 2. Νῦν μοι) Nil
varietatis notat Solan. Sed video Hagen. utramque male ha-
bere νῦν μὴ, reliquas νῦν μοι. l. 6. Γεγεννηκότα) Ita hic & mox
iterum dedi, monente Solano, cum edd. γεγεννηκ. uno v, ex-
ceptra S. l. 7. Διαπαράξειν) διασπαράξειν P. & marg. *A.* 1 IV.
Nil mutant edd. priscae. Pag. 328. l. 8. Προπαρεσκευασμέ-
νον) προπαρασκ. male *Fl.* Reliquae recte, ut edidi. l. 14. Πρώ-
τος) Forsan πρῶτος. l. 16. Ἀλλ' ἢ) Hanc esse constantem
lect. notat Solan. Pag. 329. l. 10. Μαρτυρούμενον) Sic *I.* *Fl.*
B. 2. H. P. S. Immo & *Ald.* & Fr. Forsan tamen μαρτυρούμε-
νον legend. l. 11. Διηκονήσατο) διηκονήσαιο *Fl.*

ANNOTATIONES

IN HERMOTIMUM.

Pag. 1. l. 1. ΕΡΜΟΤΙΜΟΣ) Menecratis hic filius dicitur cap. 30, vir, ni per hunc libellum foret, ignotus & obscurus. De Hermotimo Clazomenio dicitur alibi, neque ad eum hic al-
luditur. Vid. *Musa. c. 7.* SOLAN.

ead. l. 3. Ἑρμώτιμος) In *H. & P.* nomina propria spiritibus non sunt praedita, pro more literarum quadratarum, in *Iunt.* vero aliisque Ἑρμώτ. & similia semper cum suo spiritu, quem retinimus, quoties non est persona loquens. In personis au-
tem, a quibus sermo inchoatur, omisimus, quod ita ab initio institutum videmus, & sic decet, quia tum omnes literae sunt quadratae. REITZ.

ead. l. 4. Ὅσον τεκμήρασθαι) Guyet. ait: an τὸ ἐστὶν deside-
ratur, an subintelligendum? Posterius verum est, & ἐστὶ recte omittitur: vid. Aelian. V. H. XIII, 1, Ὅσον τε ἀψαμένῳ τεκμήρασθαι. Unde simul confirmatur, τεκμήρασθαι recte se habere, & male Solanum illud mutatum velle. Usitatus tamen praefens τεκμαίρεσθαι, ut hoc Dial. c. 19, & alibi. Plura autem exempla ellips. τοῦ ἐστὶ post ὅσον, vid. in Ind. Aeliani. Quod cum & aliis frequens sit, miror quid Guyetus dubitet. REITZ.

ibid. Τεκμήρασθαι) Coniicere licet. BROD.

ead. l. 5. Μεταξὺ προίων) Ne credas male cohaerere μεταξὺ προίων, καὶ διεσάλευες, memineris μεταξὺ eleganter cum participio iungi, ut μεταξὺ πίνων, inter bibendum; adeoque & hoc loco participium pro infinitivo vel gerundio positum nihil commune habere cum seq. verbo. Confer supra Somn. § 17, Μεταξὺ δὲ λέγοντος. Char. vel Contempl. § 6. Infra, de Domino 21. Et saepe alibi. Item Xenoph. p. 977, μεταξὺ θέουσας. Dionys. Halic. XI, pag. 720, 23, μεταξὺ δειπνούντες. Et ubi non? REITZ.

ead. l. 8. Ἀγκύλων) Intellige σοφισμάτων. BROD.

ead. l. 11. Καὶ ὃ πρὸ ὁδοῦ) Et quod utile sit. BROD. Cum Vincentius Obsopoeus vertisset in editione Basil. adeo ut itineris quoque laborem ad disciplinarum exercitium referre soleas, adscri-

plis pater, quodque processui, incremento esse possit. Id videtur intellexisse Benedictus, vertens quodque ad praecepta tibi conferat, etsi non capiam, cur μαθηματα reddat praecepta, quod facit ubique. Eadem locutio in principio Galli, ἦν μίαν κρηπίδα ἐργάσαι, πρὸ ὁδοῦ ἐσθ' τοῦτο ἐς τὰ ἄλφιστα. Et hinc in Abdicatione, πολλὰ γὰρ πρὸ τούτου γενέσθαι δεῖ, καὶ προοδοποιῆσαι τῇ πόσει. GRON.

Pag. 2. l. 1. "Α εἴπε) Ὁ διδ' ἀσκαλος scilicet. GUYET.

ead. l. 3. Ὑπὸ τοῦ Κῶου) Ab Hippocrate COO. BROD.

ead. l. 4. Βραχὺς μὲν ὁ βίος) Primus Aphorismorum Hippocratis, in quem multa Gal. Sic p. 311 ed. Paris. BOURD.

ead. l. 7. Ἐγρηγόρως) Vigilans. BROD. An ἐγρηγόρως; F. Guyetus, recte credo, coniicit; nisi ἐγρηγόρως malis: nam adverbium ἐγρηγόρως non iam legere me alibi memini; participium vero praeteritum quasi pro praesenti satis est usitatum. Sic Hom. Il. E, 591, Κεκληγώς, vociferans, vel postquam vociferatus erat; sed potius, cum clamore. Idem Il. A, 37, ὃς Χρῦσεν ἀμφιβέβηκας, qui Chrysen undique tueris, i. e. tuitus es, & adhuc tueris, more aoristorum. Addo Il. Δ, 107, δ' ἐδεγμένος excipiens, (licet ibi passivum active exponendum, qualia multa dedit Ienſ. Leſſt. Lucian. p. 246 — 7.) Conf. Iliad. Δ, 434, μυρίαὶ ἐστήκασιν, innumerae stant. Et adi omnino notam S. Clarckii ad Il. A, 34, qui illud tempus praetens praeteritum egregie illustrat ex Virg. Aen. 2, 12, Quamquam animus meminisse horret, luctuque refugit. Et ex Ovid. Met. V, 677, de Pieridum in picas metamorphosi: Nunc quoque in alitibus facundia prisca remansit. Ubi monet, nuperum interpretem frustra nunc velle, pro nunc, legi, quia, si retineres nunc, dicendum esset remanet, non remansit &c. quae lectu digna de huiusmodi temporis potestate apud Clarckium vide. REITZ. Dubitavi, num ἐγρηγόρως probum; sed habet Alciph. III, Ep. 38, pag. 356. IDEM in Add. & Corrig.

ead. l. 10. Παραπολούμενον) Castigo παραπολούμενον. BROD. Mss. Regg. 2954 & 3011 παραπολούμενον, probante B. de Ball.

ead. l. 11. Θαυμάσια ἤλικα) Vid. supra Somn. c. 5, vel 6, & nott. ad cap. 76 huius Hermot. SOLAN.

ead. l. 15. Σχεδὸν εἴκοσιν ἔτη) Confer infra huius Dial. cap. 59 f. SOLAN.

ead. l. 16. Οὐδ' ἐν ἄλλῳ) Legendum ἄλλο. BROD. Sed illud ἄλλο iam inveni in plerisque edd. REITZ.

Pag. 3. l. 2. Ὑπομνήματα) Cicero filius Tironi sub 16, 21 extr. Peto a te, ut quam celerrime mihi librarius mittatur, maxime

quidem Graecus: multum mihi enim eripitur operae in exscribendis hypomnematis. GESN.

ead. l. 4. Οὐδὲ ὄναρ &c.) Tantaе intentionis exemplum ipse vidi. Iuvenis optimus, qui Graevium audiebat, cum serius ad studia literarum animum applicuisset, tam vehementer iisdem tum dabat operam, ut noctu dormiens, quaecunque interdiu legisset, recitaret: donec ab amicis medicisque monitus remisit aliquid de nimio illo studio, ut valetudini detrimentum inde capturae consulere. SOLAN. Non cepit haec verba interpret prior, vertens, *adeo ut somni quoque parcissimus mihi visus sis*; cum significant, *ne per somnum quidem unquam relaxasti te ab labore*: fraudi illi fuit ὄναρ sine praepositione, ideoque sensum non inveniens, *somnum sibi indulgere*, significari credidit; sed ὄναρ idem esse, quod κατ' ὄναρ, quis Graece sciens ignorare potest? Notter de Merc. cond. c. 17, & Pseud. α. 49, ὡς ὄναρ παρὰ τοῦ θεοῦ ἀκούων. Tim. c. 20 f. ὅτι μὴ ὄναρ πλουτοῦσιν. & Ael. V. H. XII, 63, ὄναρ αὐτῇ συνεγένετο — *per somnum cum illa rem habuit.* Plura Bos de ellipsi p. 301. Asia Lexicogr. ideo plura addere non erit operae. REITZ.

ead. l. 5. Οὕτως ὄλος) Dialogus, quem Lucianus Hermotimum, sive de Sectis, inscripsit, est haud dubie non modo circumspectissimi, verum etiam acutissimi ingenii foetus: quamquam non ignoro, quam prorsus seorsum iudicet P. Petitus IV Miscellan. Observ. cap. 1. At haec disquisitio ab instituto nostro est aliena. In hoc libello cum Hermotimo Stoicae disciplinae sectatore rem se habere fingit auctor; cumque eo cum de variis sectis, tum de difficultate & fere ἀδυνάτῳ, certo inveniendi verissimae philosophiae disciplinam optimam, disputat. Itaque ubi Luciano professus esset Hermotimus, se philosophiae animum suum applicuisse iam dudum, omnemque ei disciplinae vitam porro dicaturum, ut tandem bonorum ex ea profluentium compos fieret; respondet Lucianus, sibi satis, ex multis, quae affert, argumentis persuasum esse, eum serio philosophiae a multo tempore fuisse deditum. Δοκεῖς δέ μοι, pergit, ἀλλ' οὐδὲ ὄναρ ποτὲ ἀνίναί σεαυτὸν, οὕτως ὄλος εἶναι ἐν τῷ πράγματι. Posset quis suspicari, Lucianum scripsisse ὄλος. Οὕτως ὄλος εἶναι ἐν τῷ πράγματι, *adeo totus in negotio esse*, scilicet *videris*. Ut in Deor. Dial. XII Veneris & Cupid. fin. dicitur Rhea ὅλη οὖσα ἐν τῷ Ἀττῇ, & similiter alibi. Sed satis probum est vulgatum: sic de Saltatione c. 3, Σὺ δὲ, καὶ δι' ὀρθαλμῶν εἰσikas ὄλος δ' ἐδουλώσθαι, *Tu vero totus quantum es, videris in servitutem reductus.* Sic in Deor. Dial. XIX f.

Diana dicitur ὅλως πρὸς τῇ θήρᾳ εἶναι, *nil nisi venatum curare*; se totam venatui tradidisse. Ibid. Dial. XX, § 15, καὶ ὁ μὲν Ἐρως, ὅλως παρελθὼν ἐς αὐτὴν, ἀναγκάσει τὴν γυναῖκα ἐρᾶν. In his manifestissime ὅλως idem, quod ὅλος, valet. Nec aliter in Dial. Meretr. X, § 13, ὅλως περὶ τὸ μεिरάκων ἐστὶ. Graeci itaque pro adiectivis utuntur nonnunquam adverbis, ut iam ex allatis exemplis patet. Minus id perpexisse videtur Cuperus III Observ. cap. 12, ubi in Aeliani Ποικιλ. lib. III, c. 9, δέδοικα δὲ τὸν ἕτερον, ἅτε ἐκ θεοῦ κατόχος ἐνθουσιῶντα, legendum censet κάτοχον. Commodissime κατόχος ibi pro κάτοχον exponi potest ex usu Graecorum, adverbium non raro ita adhibentium, ut iam vidimus, & mox ultra videbimus. Adde ibi Kuhnium, istius Aeliani loci vindicem. Ad hoc idem adhaesit quoque Iac. Tollius, (pag. 75) qui apud Lucianum in De non temere cred. Calumn. § 14, in verbis, καὶ ἡ Στρατονίκη πρὸς αὐτὸν οὐ μάλα ἀνδρῶς, καὶ ὅλως ἐρωτική, legit pag. 416 ed. Amst. ἀνδρῶς pro ἀνδρῶς. Idem ergo fieri oportebit in his eiusdem Luciani, in Phalar. c. five § 5, ὅτε ἀφυλάκτως ὀλίγου δειν ληθεῖς, ἐζητοῦν τινὰ σωτηρίαν περὶ τῶν παρέντων quia nempe sicut hic ἀφυλάκτως ληθεῖς, ita in citato De non temere cred. Calumn. libello c. 12 legitur quis ἀφυλάκτος ληθεῖς quemadmodum apud Xenophont. I Κυροπ. οἱ δ' ἐξαπατῶντες τοὺς πολεμίους δύνανται καὶ θάρσῃσαι ποιήσαντες ἀφυλάκτους λαμβάνειν. Apud Demosth. quoque I contra Philipp. ἀφυλάκτος ληθῆ, in margine notatur in alio libro legi ἀφυλάκτως. Promiscue itaque locuti sunt Graeci. Iterum Noster adverbio ita utitur in de Astrologia § 18, vel 19, Φαῖθων δὲ, τοῦ ἡελίου δρόμον στεκμήρατο, οὐ μὲν γε ἀτρεκέως, ἀλλ' ἀτελέα τὸν λόγον ἀπολιπὼν, ἀπέθανε. Et hic ἀτρεκέως pro ἀτρεκέα, five ad δρόμον, five λόγον referas. Clare quoque Isocr. in Panath. p. 262 E. Ἐν ὀλίγαις ἡμέραις ἐώρων τοὺς τε νόμους ἀναγεγραμμένους, οὐχ ὁμοίως τοῖς νυν κειμένοις, οὐδὲ τοσαύτης ταραχῆς καὶ τοσούτων ἐναντιώσεων μεστούς. *Paucis diebus leges in tabulas relatas, & publice propositas viderunt; non his, quas nunc habemus, similes, neque confusionis plenas, & inter sese pugnantibus.* Patet, ὁμοίως hic plane pro ὁμοίους positum: sequitur quoque μεστούς. IENS.

ibid. (Ὀλον) Ὀλος in W. & B. 2. Nos Ὀλον ex L. restituiimus pro vulgato ὄλως. SOLAN. Ὀλον ait Solanus se restituisse; sed quis restitui desiderat, ubi pristina sunt sana? quare ei non obsecundavi: adverbium enim se recte habere, satis docuit Ienius. Et si quid ab adverbio recedendum propter cacophoniam οὕτως ὄλως, potius iam amplector ὅλος duobus testibus & fre-

quenti usu munitum, quam durius illud ὅλον, quod ὄντα potius requireret, quam εἶναι. Eligat interim, quod quisque voluerit: singula enim suos patronos invenient. REITZ.

ead. l. 6. Οὐκ ἐς μακρὰν) Οὐκ εἰς μακρὸν χρόνον. BROD.

ead. l. 9. Ἡσίοδον οἰκεῖ) Lin. 1 Oper. Haec tota dissertatio Hesiodum de via illa virtutis interpretatur. BOURD. Hesiod. 'Eργ. 288. SOLAN.

ead. l. 13. Ὡδοιπόρηται) Lucianus ex numero annorum, quos iam philosophiae studio dederat Hermotimus, colligens, eum non longe ab ipsa Virtute, quam pro summo bono petebant philosophi illi, abesse, ubi contrarium ex Hermotimo intelligit, ait, οὐχ ἱκανὰ οὖν ἰδρωταί σοι, ὦ Ἑρμότιμῃ, καὶ ὁδοιπόρηται; Et hic scilicet locus argumento est, quam immunis sit ab inquinatissimis maculis exquisitae hic elegantiae scriptor. Emenda Ὡδοιπόρηται. Melius Grammaticae leges in hoc verbo servatae sunt infra cap. 27, τοῖς γὰρ προοδοιοπορηκόσιν, ὦ Λυκῖνῃ, πιστεύσας &c. & in Vera Hist. c. 4, συνοδοιοποροῦν ἡμῖν παραθέοντες. Eadem tamen spurcicies simili in voce occurrit in Lexiphane c. 22 pr. προοδοιοπῖνται pro προοδοιοπῖνται. Ibid. § 24 pari labe maculatus est ille libellus ab sequioribus editoribus, qui pro προπαρεσκευασμένος dederunt προπαρεσκευασμένος. IENS.

Pag. 4. l. 1. Ἀρχὴν — Ἡσίοδος) Hesiodum cur non videatur, dixi ad 'Ενυπν. c. 3. SOLAN. Etiam in marg. ed. Iunt. notaverat Solanus, falsam hanc esse citationem. Sed & Seidelius in Portula L. Gr. aurea p. 8 Hesiodo adscribit, non indicato tamen loco. Erasmus in adag. principium dimidium totius, Lucianum in Hermot. id hemistichium ex Hesiodo afferre ait; sed & Aristoteli & Platoni usurpatum indicat. Sed forsan Lucianum fefellerit hoc Hesiodi 'Εργ. 40, — ὅσῳ πλεον ἡμῖν παντὶς. Sed v. nott. ad Somn. § 3. REITZ.

ead. l. 4. Πανύπολυ) Placet πάμπολυ. BROD. Sed & hoc iam habent edd. REITZ.

ead. l. 12. Ὀμήρου Ζεὺς) Iliad. Δ. BROD. II. Θ, 18. Conf. supra Deor. Dial. XXI pr. SOLAN.

ead. l. 16. Ὅσον) Lege ὅσον, invitis omnibus nostris libris. SOLAN. Ὅσον Mf. Reg. 2954.

Pag. 5. l. 8. Παναθήναια) De quibus, & aliis sacris caerimoniis dico copiose σὺν θεῷ alibi. BOURD.

ead. l. 11. Ἀρετῆς ἀσκησιν) Hoc illud est, quod philosophos omnes exercuit tamdiu, de quo locus alius dicendi, ut & de illo seq. εὐδαιμονίας κτῆσιν. BOURD.

In Schol. Eis) Parvi est, quod *eis* citatum relinquo, cum in auctore ipso tamen legatur *es*, id quod Luciano longe frequentius, quam *eis* & licet hic perinde sit, tamen interdum praestat *es*, interdum *eis*, ad pleniorum sonum. Sed *eis* νέωτα dicitur in proverbiali locutione apud Theocritum, qui ait, Ἀεὶ γεωργὸς εἰς νέωτα πλούσιος, *Semper agricola in novum annum dives*. REITZ.

ibid. Μέλλον) Deest ἐνιαυτός. In Exc. G. legitur μέλλον. SOLAN.

Pag. 6. l. 1. Εὐθεῖαν) Etsi εὐθὺς defendi possit, merito tamen hic auscultamus quatuor Mss. & stilum Nostro usitatum sequimur. Vid. infra c. 15. Plura exempla in indice forsitan apparebunt. Εὐθεῖαν, τραχεῖαν &c. autem, omisso ὁδόν, & aliis frequens esse, vid. Bos de Ellips. pag. 107. Nisi hoc nimis vulgare. REITZ.

ead. l. 3. Ἡμῖν) Sic optime ed. I. Reliquae ὑμῖν, quod scio neminem probaturum, qui Lucianum attente legerit. SOLAN. Ὑμῖν) Quantumvis blandiatur Iuntinae lectio ἡμῖν exhibentis, non tamen eam recipere ausim; quin perlectis praemissis, iam vulgatam ὑμῖν praefero. Nam cum Lucini persona supra inducatur, quasi ignara, quam longum & arduum sit iter ad virtutem, non immerito videtur etiam hic dicere, *petram, ubi vobis philosophis & heroibus virtus habitare creditur*. Conf. omnino p. 3, a vers. 8 ad fin. REITZ.

ead. l. 4. Τῆς Ἀόρνου ἐκείνης) Diodor. L. 13. & Arrian. γ. BROD. De hoc loco id. Dial. Philipp. & Alex. Arr. Curt. alii. BOURD.

ead. l. 10. Προσέρχονται) Verti, ac si legatur *προέρχονται*, quod verum puto. GESN.

ead. l. 16. Καὶ τὸ ἀπ' ἐκείνου) *Ac deinceps*. BROD.

Pag. 7. l. 2. Οἷον μύρμηκας) Atque indignos, qui hominum appellatione nominentur. BROD.

ead. l. 3. Τινὰς τοὺς ἄλλους) Subduxerat Solanus pronom. τινὰς asteriscoque & numero notaverat, variantem lectionem quaesiturus atque additurus: at non invenit, nec opus est; etsi vel τινὰς vel articulus τοὺς abesse queat. Sed est pleonasmus usitatus, ut supra Dial. omnium primo, f. Somn. haud longe ab init. *ταχέϊαν τινὰ τὴν ἐπικουρίαν*, ubi conf. not. Hemsterh. Adde, si lubet, Budaei Comment. p. 593 f. qui ex Aristotele affert, Οὐ γὰρ ἐστὶ γένος ἀνθρώπου τῶν τινῶν ἀνθρώπων & nos alios eiusmodi articulorum pleonasmos indicantes, ad cap. 26 huius Dial. REITZ.

ead. l. 4. Παπαί, ὧ Ἑρμότιμα, ἡλίκοις ἡμᾶς ἀποφαίνεις, οὐδὲ κατὰ τοὺς Πυγμαίους ἐκείνους, ἀλλὰ χαμαὶ παντάπασιν ἐν χερῶ τῆς γῆς) *Interpres: Papae, Hermostime, quantulos nos facis, neque cum Pygmaeis nos comparas, sed omnino cum humi repentibus animalibus. Sed χαμαὶ ἐν χερῶ τῆς γῆς num sunt humi repentia animalia? non sic Graeci loquuntur, sed dicendum fuisset τοὺς χαμαὶ ὄντας, aut ῥέποντας: sicut statim, ὅσοι χαμαὶ ἐρχόμενοι ἐσμέν: sed veram scripturam nobis ostendit Mf. ἀλλὰ χαμαιπατεῖς παντάπασιν ἐν χερῶ τῆς γῆς. In praec. p. 6 non frustra idem Codex, εἰ καὶ μὴ εὐθεῖαν, μηδ' ἕξει βαδίζει τις. Sane ἀττικώτερον hoc est, quam vulgatum εὐθύ. Solet enim ὁδὸς in his frequentissime omitti. Sic apud Xenoph. εὐθείας ἐξεστηκίνας, a recta via aberrare. Exempla passim obvia, nec tironibus ignota. GRAEV.*

ead. l. 5. Χαμαὶ &c.) Homeri & Hesiodi loca, quae primus indicavi, qui non viderit, dubitare hic non mirabor: — *ἐπεὶ εὐ ποτε φύλον ὅμοιον Ἀθανατῶν τε θεῶν, χαμαὶ ἐρχομένων τ' ἀνθρώπων. At nemo, qui contulerit, dubitabit. Χαμαιπατεῖς de tardis avibus usurpatur, quae tamen volantes radunt, ut anseres domestici &c. Vid. Ἰκαρ. c. 10. Usurpat etiam Pindarus Ol. IX. Genuina & vere Lucianea ea est scriptura, quam secutus sum. Vid. Ἰκαρ. c. 6. Reperitur etiam in M. SOLAN. Quid si legendum est χαμαὶ πατεῖς, humi conculcas: quale quid in interpretando iam spectabam, cum nondum de lectione χαμαιπατεῖς mihi innotuisset. GESN.*

ead. l. 6. Ἐν χερῶ τῆς γῆς) In superficie terrae. BROD.

ead. l. 7. Καὶ ὅσοι χαμαὶ ἐρχόμενοι) Cum Obfopoeus vertit & quotquot per humum repentes sumus, Benedictus & quotquot per humum repimus, videntur legisse, quod pater margini adscripsit, ἐρχόμενοι. Sed praeterea, cum Basileenses ediderint μετὰ καὶ τῶν θεῶν ὑμᾶς, existimans in ordine horum quatuor vocabulorum καὶ debere poni primum, non quartum, ut fecerunt Bourdelotius & Benedictus, putavit reponendum ἡμεῖς δὲ ὁ συρφετὸς καὶ ὥσπερ χαμαὶ ἐρχόμενοι ἐσμέν, καὶ μετὰ τῶν θεῶν ὑμᾶς &c. in quo tamen non statuendum contra scriptos libros. GRON. Hom. Il. E, 442, & Hesiod. Theog. 272. Repetit in Ἰκαρ. cap. 6. Videtur tamen Graevius legisse in suo Cod. M. ἐρχόμενοι, uti etiam legendum coniecerat Gronovius. SOLAN.

ead. l. 13. Περιβαλεῖν) W. P. & L. In vulg. παραβαλεῖν. SOLAN. Eri non satis affirmare queam, quae vera sit lectio; tamen tribus optimae notae Codicibus obtemperasse, increpa-

dit nemo. Verum Anonymus quidam margini ed. Hagen. in qua aequè ac ceteris legebatur παραβαλεῖν, alleverat παραλαβεῖν, quod melius profecto. Ex manu autem conicio, fuisse I. Bellagrium, qui nomen fronti huius libri inscripserat. REITZ. Παραβαλεῖν retinendum puto & propter auctoritatem vulgatae lectionis, & quod sensum parit commodissimum. Multum & parum quid sit, non potest commodius declarari, quam comparatione temporis. GESN. Reposuimus lectionem edd. vet. Sic Dial. Mort. XIV fin. δε Ἡρακλεῖ καὶ Διονύτῳ παραβάλλεις σεαυτὸν· infr. Hermot. c. 58, καὶ παραβάλλον καὶ ἀντιεξετάζων τοὺς οἶνους. Quom. Hist. cap. 2, ὡς οὖν ὄν, φασιν, ἐν παραβαλεῖν & saepius alibi. Vid. Ind.

Pag. 8. l. 2. Περι μεγίστων) Ἀγαθῶν. BROD.

ead. l. 6. Χαλδαίων μεθόδους) Vide Gell. XIV, 2. VORST.

ead. l. 11. Το χρεὼν ἐπιστὰν) Fatum imminens. BROD.

Pag. 9. l. 1. Ἀκαριαῖον) Vid. rurs. infr. c. 62. SOLAN.

ead. l. 11. Τῇ ἀρετῇ βίον) Post verba haec scribe ΑΥ. BROD.

Excidit persona Λυκίνου. Scilicet fuisse: πρὸς τὸν ἐν τῇ ἀρετῇ βίον. ΑΥ. ἀλλὰ τίνα. MARCIL.

Pag. 10. l. 1. Πλούτους) Conf. supr. Men. c. 12. SOLAN. Et nos de plurali illo rariore mox infra, hoc Dial. c. 9. REITZ.

ead. l. 3. Ἡρακλεῖα ἐν τῇ Οἴτῃ κατακαυθέντα) Quod supra narravit in Deor. D. Iovis, Aesculapii & Herculis. Vulgo autem credi solitum homines igne purgari, defunctosque igne, quo cremabantur, expurgari, atque ad Deos transire, vide pluribus probantem Iac. Ellner. ad I Ep. ad Corinth. III, 15. REITZ.

ead. l. 7. Διευκρινθῆν) Munkerus ad Hyg. XXXVI emendare iubet, ac legere εὐκρινθῆν: sed nulla medicina eget locus sanissimus. SOLAN.

Pag. 11. l. 5. Ἄν δουλεύῃ) Lege δουλεύοι. GUYET. Non male quidem Guyetus coniecit; & sic rursus infra cap. 13 ε. μάθῃς in μάθοις mutat; item cap. 22 ἂν εἶδῃς in εἶδοις, ac non semel alibi: verum quo frequentius id fit, eo iam minus necessarium arbitror, quia subiunctivus sese tot exemplis tueri potest. REITZ.

ead. l. 6. Πάθος) Stoici, teste Aristot. II Eth. ἀπαθείας τινὰς καὶ ἡρεμίας τὰς ἀρετὰς definiebant. VORST.

ead. l. 8. Ἄλλ' εὐφημεῖν χρὴ) Bona verba. Sunt verba solennis huius formulae σίγα πᾶς ἔστω λεῶς, εὐφημεῖν χρὴ: de qua copiose Scal. ad Varr. pag. 94. Leg. Schol. Sophoclis ad Oedip. Col. & ad Philoct. Dico alibi. BOURD.

ibid. Μηδ' ὄσιον οἶμαι) In P. & edd. multis est, οἶμαι, μηδ'

Lucian. Vol. IV.

ὄσιον εἶναι. In W. etiam, nisi quod pro εἶναι habet ἦ. Fl. ἦ. Ed. I. si. Omnes prave. Ego itaque levi hac transpositione locum sanasse mihi videor. Nihil enim iam relictum est, quod negotium facebat, facileque illud εἶναι pro οἶμαι scriptum fuerit, quod necessarium cum esset, alibi insertum est, & pro εἶναι quidvis ab imperitis posurum. SOLAN.

Pag. 12. l. 1. Ἐκηλούμην πρὸς τὸν λόγον) Sic in Nigrino & saepe alibi: pagina 281 & seq. Repetit in Lapith. BOURD.

ead. l. 2. Πλούτου) Cum ad Parisinum exemplar describatur haec editio, idque hic habeat πλούτων ἔφησθα καταφρονεῖν, hoc ipsum editum fuisset, nisi prius reliquas edd. consuluissem, ex quibus nihil variationis noraverat Solanus. Evolvi itaque alias editt. sex, easque πλούτου habere deprehendi, non πλούτων, & sic supra cap. 8 πλούτου — καὶ ὑδρῶν καταγελῶντας ipsa etiam habet Parisina. Alioqui non male πλούτων hic quadra- ret; sed quia utrumque rectum, non ausus sum uni editioni prae omnibus auscultare. Nec tamen pluralem πλούτων pro δι- vitiis usquam alibi invenio, ne in Ecclesiasticis quidem scripto- ribus, ex quibus centena singularis exempla habet Suicerus in Thes. Et sic etiam plurali χρημάτων tamen singul. πλούτου ad- dit Aristot. Pol. I, c. 6, scribens, ποιητικὴ γὰρ εἶναι τοῦ πλού- του καὶ χρημάτων ibid. paulo post, πλούτος καὶ χρημάτων κτήσις. Mox rursus, παντὸς πλούτου &c. ubi commode plu- ralem potuisset adhibere, si is fuisset usitatus. Tum vero plu- rali recte utaris, si quaeras, num duo sint *Pluri*? vel an differat *Plutus* a *Plutone*, qui rex esset inferorum, alter praefes divi- tiarum, vel ipsae opes, ut videtur Noster distinguere in Ti- mon. c. 21, ubi *PLUTUS* ait, *se non suis ingredi pedibus, sed a PLUTONE mitti*, de quo disputat Spanh. ad Aristoph. *Plut.* 727. Sed vel per iocum ibi sic loquitur Lucianus, vel verum, quod Barlaeus ibi notat, etsi *Plutus* a *Plutone* diversus sit apud poëtas, utrumque tamen divitias largiri creditum. Verum Barlaei notas Hemsterh. ibi non addidit, nec nos iam de *Plu- to* re nimis nota plura disputabimus. Quisque enim facile in- telligit, si *πλουτοδότης* vocatur *Pluto*, & *Plutus* opes designat, recte dici *Plurum* a *Plutone* mitti. Etsi enim *Plutus* modo Deum, modo divitias significet, *Plutonis* appellatio tamen non ita promiscua est, quin ea Deum fere tantum significet, (& licet semel iterumque confundatur aliquod nomen, inde tamen non sequitur, omnem differentiam sublatam.) Interim pluralem πλούτων hoc loco recte legi posse credo, quia Lyci- nus ait, tu, Hermotime, mihi narrabas modo, *divitiarum con-*

hermotes esse philosophos; cumque ipse Hermotimus, ad cuius verba respicitur, supra c. 7 etiam plurali usus sit, & hic commode eodem numero repetentur *πλοῦτοι*, veluti & in Nocyom. cap. 12, *πλούτοις τε καὶ ἀρχαῖς*: iterum ibid. *πλούτους λέγω, καὶ γένη*. Philosophicum enim esse videtur, similia plurali num. usurpare, quae alias vix habent pluralem; ut alibi ostendimus. Sed & Xenoph. Ephes. II, pag. 32, *πλούτων καὶ ἐπιμελείας*. Adde Diodor. Sic. I, 71 f. *καὶ μεγίστους πλούτους ἔσχον*, & Nostrium Tox. c. 45. REITZ.

ead. l. 9. Ἐς τὸ ὕστατον) Valde. BROD.

ead. l. 14. Δίον) Fuit & illius nominis insignis Sophista; sed is diu ante hunc vixit. Conf. haec potius cum *Λεξ.* ubi de profligatissimo illius nominis homine etiam mentio fit. Hunc ego suspicor Sophistam etiam fuisse. SOLAN.

ead. l. 16. Ἀπερίδου) Qui nescit, hoc verbum proprium esse mercedi solvendae, & saepissime cum substant. *μισθός* iungi, adeat Iac. Elfner. ad Evang. Matth. XX, 8; ubi *ἀπὸδος αὐτοῖς τὸν μισθόν* ex Achill. Tat. Aristoph. Aelian. & hoc Luciano testimonio probatur. REITZ.

ibid. Παρὰ) In impressis legitur *περὶ*, haud dubie corrupte. M. P. & L. recte *παρά*. SOLAN.

Pag. 13. l. 5. EPM. Πονηρὸς) Omissum *non mirum*, aut simile quid, qua ratione & Romanos uti suo *nam* vel *enim*, ostendimus ad Quintil. 2, 11, 7. Transferamus hoc etiam ad illud, quod mox sequitur, *οἷσι γὰρ ὅτι ἐαυτοῦ χάριν κ. τ. λ.* Hoc enim vult, *Non mirum te ita interrogare, vel sentio cur ita interrogas* &c. Nempe cum frequens admodum sit id genus ellipsis, malim eam hic quoque adhibere, quam varias adeo particulae *γὰρ* significationes tribuere. Hoc semel observatum ad plures interpretationis nostrae locos pertinere videbit, qui volet attendere. GESN.

ead. l. 8. Ἀποδιδάσκει γὰρ αὐτῷ κατὰ καιρὸν τοὺς λόγους. Δυνάμι δὲ, ἂν μὴ ἀποδιδῶσιν) An non videtur mutanda persona, & Luciani nomen praeponendum his omnibus? Certe efficacior erit lusus; quasi, cum Hermotimus excusaret eum, quod nihil adversus alios saevum statueret, respondeat Lucianus ridens, id videlicet mirum non esse, quia illi obeant in foenore solvendo constitutum tempus: tum pergit in eadem persona. Quid autem? an sic futurus esset, si non darent? GRON.

ibid. Κατὰ καιρὸν) Κατὰ καιρὸν fieri quid Graece dicitur, quod fit statuto, opportuno tempore, quo nec ferius, nec citius fieri debebat. Laërt. Platone: *Παρέδωκε δὲ αὐτὸν Πόλις*

Λακεδαιμονίῳ, κατὰ καιρὸν διὰ πρεσβείαν ἀφικνέμενῳ. *Tradidit ipsum (Platonem) Polidi Lacedaemonio, qui opportune legatus ad se venerat.* Etiam eis καιρὸν dicunt. Alexis, eis καιρὸν ἤκει. Aristoph. in Pluto pro eo ὥρικῶς dixit, quod Scholiastes interpretatur κατὰ καιρὸν. Haec L. Bos in Epist. ad Rom. c. 5, 6, (p. 105.) ubi & κατὰ καιρὸν ὑπὲρ ἀσεβῶν ἀπέθανε· quem ad-eundum esse, in marg. Graev. edit. notaverat Hemsterhusius.

ead. l. 11. Ἐν τῇ Οἰτῇ) Vid. supra cap. 7 med. REITZ.

Pag. 14. l. 4. Ἐκεχ.) Ὅτι δὲ τὰς χεῖρας ἀπέχειν τῶν ἔργων. Copiose hac de re Schol. Aristoph. ad pac. Helych. BOURD.

ead. l. 5. Ὅστε ἐγὼ ἀφίημι) Verba ista, ὥστε ἐγὼ ἀφίημι σοὶ ὅσον ἐστὶ λοιπὸν τῆς ὁδοῦ, misere conversa erant ab Oblopoeo: reddiderat enim, itaque quod reliquum est itineris tecum una conficiam; sed correxit Benedictus, vertens, quare ego tibi quod viae reliquum est, remitto. REITZ.

ead. l. 9. Μεγάλους γράμματα) Theod. Marcilius ad Pers. Dico ad Heliod. BOURD.

ead. l. 10. Οὐ συμφιλοσοφεῖν) Infinitivus quidem loco imperativi frequentissime usurpatur; vid. fratris G. O. Reirzii Belg. Graeciss. pag. 386. Verum hic non adeo imperandi vim habet ille infinitivus, sed publicandi; alioqui potius μὴ praemisisset, quam οὐ. Varia autem verba post eiusmodi infinitivos posse suppleri, modo εἴλει, modo δεῖ, modo προσήκει, vid. ibid. Ego hic ἐστὶ supplendum arbitror, ut sit, *hodie non est philosophari*, i. e. *non possum*: tumque punctum minus pono post λέγον. Si vero infinitiv. pender a λέγον, ut versio vult, comma sufficiet. REITZ.

ibid. Εὐκράτης) Male antea εὐκράσει. BOURD. De quo etiam multa in Φιλοφ. Forsan etiam de eodem in Gallo. Sed is mihi alius *Eucrates* videtur. Si tamen idem statuendus sit, inde colligere licebit nomen Stoici illius, quem audiebat Hermotimus: Thesmopolis enim illic memoratur depontanus senex, Micyllo odiose virtutem & dialecticas subtilitates obgan-niens, de quo disertè in ΜισΘ. c. 33 & 34. Alius Eucrates memoratur Dial. Plut. & Merc. seu N. Δ. V. SOLAN.

ead. l. 15. Οὐν) P. & L. pro αὖ, quod in reliquis est. SOLAN.

Pag. 15. l. 3. Φιλοτησίας) Confer supra de Merc. cond. cap. 16. SOLAN.

ead. l. 5. Ἀριθμῶ παραλ. τὰ κρέα) Hic adhuc mos usurpatur a Theologis Parisiensibus in solemnibus initiandorum conviviis. Longolius in Excerpt. Apud Theophr. de Eth. Char. Περι ἀναίσχυρτίας. Προσκαλεσάμενος τὸν ἀκόλουθον, δούται ἀπὸ

τῆς τραπέζης. Athen. init. IV. Vid. Cafaub. ad Theophr. pag. 219. SOLAN.

ead. l. 16. Οὐδ' ἀναιμωτὶ) Ut in Tim. & passim alibi. BOURD.

Pag. 16. l. 4. Σκ. Νεστόρειόν τινα) Capacissimum. II. A. BROD. Talis rixa in Lapith. & apud Heliod. lib. 5 de scypho Nestoreo. Interp. Martialis ex Iliad. 11. BOURD. Δέπας ἀμφικύπελλον, de quo Homerus & Aristoteles de apibus. Martialis VIII, 6, apud nos: *Hic duo longaevio censentur Nestore fundi, Pollice de Pylio trita columna nitet.* (vulgo pro *columna*, *columna* legitur ap. Martial.) Longol. Poculum Nestoris describit Homerus II. A, 635. Respicit autem Noster hos praecipue duos versus: Ἄλλος μὲν μογέων ἀποκινήσασκε τραπέζης Πλείον ἔόν. Νέστωρ δ' ὁ γέρον ἀμωγήτῃ ἄειρεν. SOLAN.

ead. l. 10. Ἀόργητον, καὶ θυμοῦ κρείττονα) Satis vulgaria erant, quae supra § 10 ad v. καρὶν ex L. Bos attulimus. Melius merentur addi, quae idem ad haec Luciani verba commentatur, in Epist. ad Rom. p. 97 f. ad cap. 2, 8, ubi ait: Differt proprie θυμὸς ab ὀργῇ. Θυμὸς est servor san-tuinis, qui circa cor movetur: ira nascens. Schol. Aristoph. ad Ran. p. 252, θυμὸς ἐστὶ ζῆσις τοῦ περὶ καρδίαν αἵματος, δι' ὅρεξιν ἀντιλυπῆσεως κινουμένου, ἢ ὀργὴ ἐναρχομένη. Sic fere etiam Laërtius in Zenone. Unde Aegyptii θυμὸν hieroglyphice intinuabant per focum ardentem corde deluper impendente. Non male Eustath. ad Iliad. A, θυμὸν deducit ἀπὸ τοῦ θύειν, i. e. ὀρμᾶν, subito commoveri, vel furere. Cic. θυμὸν vertit ex-can-lescentiam. Tusc. IV, Excandescencia, inquit, est ira nascens. Ὀργὴ vero est libido ulciscendi & puniendi eum, qui laesisse videtur iniuria. Ὀργὴ ἐστὶν ἐπιθυμία τιμωρίας τῶν ἡδίκηκέναι δοκούντων, ut idem Schol. & Laërt. locis dictis. Unde Eustathius ὀργὴν ἀπὸ τοῦ ὀρέγειν, i. e. concupiscere, dictam putat, quia nihil aliud est ira, quam appetitus vindictae. Quando igitur haec duo vocabula ὀργὴ καὶ θυμὸς iunguntur in oratione, reddenda sunt, ira & excandescencia: non iracundia & animus, quemadmodum est apud interpretem Luciani in Hermot. h. l. quod is reddit, Virum senem exasperabat, alienum ab iracundia, animoque potiore. (Parisi. ἀνιμοque longe praestantiorē.) Rectius posuisset — senem ab omni ira atque excandescencia plane alienum, i. e. senem, qui non tantum irae, verum etiam ipsi excandescenciae, irae nascenti resistere potest, ab ea se vinci non finit. Alia phrasi diceretur, Οὐ μὴδ' ὀργὴ μὴδ' θυμὸς καθίκεται. Sic fere Lucian. in Reviscent. c. 8 pr. — ὡς ὀργὴ Πλάτωνος ἢ Χρυσίππου — καθίκοιτο αὐτ., i. e. iram posse tangere Platonem vel Chrysip. vel nunquam

*putaveram, philosophum iratum posse fieri. q. d. Credidi semper philosophos hoc affectu esse liberos. Non intellexit vim phra-
seos interpres, vertens, Ego vero me nunquam in Platonis, vel
Chrysippi — iram incidere existimasset. Similiter Lucian. Bacch.
c. 2, ἀνθρώπων ὀργίλον καὶ θυμικὸν legimus. Haec ille. κρείττων
certe frequentissime signif. eum, qui vincit, superior est; vel-
uti ἥττων, qui vincitur: & quidem vel primitiva haec est signi-
ficatio, cum a κράτος robur derivetur, & sic κρατεῖν vincere, in
potestate habere. Sic inquam Noster supra, de Merc. cond. § 19
ἐ. κρείττονας χρημάτων eruditos vocat, pecunia superiores. Nec
non Thucyd. II, 60, χρημάτων κρείσσαν, pecunia invictus. Ita
sere κρείττων λόγος, de quo supra egimus. Et sic Noster pau-
lo supra pr. cap. 12, ἐκράτυσσά δὲ πότερος; Uter vero discessu
superior? REITZ.*

*ead. l. 12. Τί οὐ διηγῇ μοι ἑταίρω ὄντι, δὴ τρόπον ὁρμήθης τὸ
πρῶτον φιλοσοφεῖν, ὡς καὶ αὐτὸς εἰ δυνατόν, ἐπισυνδοισποροῖν
ὑμῖν, τὸ ἀπὸ τοῦ δὲ ἀρξάμενος) Monstruosum verbum ἐπισυν-
δοισποροῖν potueruntne tam diu tolerare editores? In poste-
rum ex Mf. scribe & distingue: ὡς καὶ αὐτὸς, εἰ δυνατόν ἐτι,
συνδοισποροῖν ὑμῖν τοσαυτοῦ δὲ ἀρξάμενος, ut & ipse, si etiam
nunc fieri possit, vobiscum iter capiam, inde initium faciens, unde
scilicet vos coepistis. GRAEV. Insolita quidem vulgata ἐπι-
συνδοισποροῖν, & eo forsan nomine damnanda. Quia tamen
apta videbatur significare, longo quavis intervallo sequi, &
sic, quasi una iter facere, retinere volebam. Nunc autem aucto-
ritatē Codd. Mff. G. W. P. & L. cedo, in quibus omnibus le-
gitur ἐτι συνδ. SOLAN.*

*Pag. 17. l. 1. Εἰ γὰρ ἐβλήσσαις, ὦ Λυκῖνε) Obsopoeus, si mo-
do haec res tibi cordi esset. Benedictus, si modo velis, Luciane. Im-
mo, utinam velles, Luciane! Nam & paulo ante, Εἰ γὰρ γένοιτα
καὶ ἀνελεῖν, ὦ Λυκῖνε. GRON.*

ead. l. 2. Παῖδας) Rudes atque imperitos. BROD.

ead. l. 3. Ὡς πρὸς σέ) Si tecum conferantur. BROD.

*ibid. Αὐτὸς) Nihil hic variare edd. notaverat Solanus. For-
san quia αὐτοὺς vel αὐτοῖς invenire maluerit. Sed non opus
est; nam vel efficacior hic nominativus, ut significetur: tan-
tum prae illis sapiens ipse, i. e. ipse tibi videbere. REITZ.*

*ead. l. 7. Τετταρακοντούτης) Si istud de aetate Luciani di-
ctum, cum iis, quae initio huius libelli de tempore dicta sunt,
quo Hermotimum itare ad philosophos viderat, conferatur,
constabit iam, qua aetate Lucianus in Gracciam primum ve-
nerit, anno nempe aetatis circiter vigesimo. At vero parum*

illud iuvabit, nisi in hoc etiam opusculo criterium aliquod temporis, quo scriptum est, inveniatur; quale nondum perspicere valeo. SOLAN.

ead. l. 9. Τοσαῦτα γὰρ) Τοσαῦτα γοῦν, ὃ Ἑρμ. MARCIL.

ead. l. 15. Οὕτω μάθης) Μάθοις Guyetus vult legi, bene quidem; sed nihil ego in vulgata muto: vide, quae paucis dixi supra ad cap. 8 huius Dial. v. δουλεύη. REITZ.

Pag. 18. l. 14. Τῷ πότε πιστεύσας) Cuinam habita fide. BROD.

ead. l. 15. Τὸ πρῶτον σὺ) Mihi non fit probabile, castigatum & diligentem, si quis alius, scriptorem bis posuisse τὸ πρῶτον σὺ, ac statim παρὲς σὺ τὰς ἄλλας, itaque alterutrum σὺ libroriorum liberalitati deberi arbitror, posterius praefertim, quod proinde omittendum. GESN.

Pag. 19. l. 3. Τῶν δ' ἄλλων) Intellige ὁδῶν. BROD.

ead. l. 5. Δὴ) Ita edidimus, auctoritatem Mf. Reg. 3011 secuti, quocum faciunt edd. H. B. 4. & S. Vulg. male δέ.

ead. l. 6. Ὑπὲρ τοὺς πολλοὺς) Supra vulgus. BROD.

ead. l. 8. Καὶ κατὰ τὸν νῦν ἔμα) Et is atque nunc sum. BROD.

ead. l. 12. Ὑμετέρων προγόνων) Τῶν Στωϊκῶν δηλονότι. BROD. Nostri maiores tamen Obsopoei versio in ed. Paris. habebat, etsi ὑμετέρων in Graeco contextu exhibebat. In Benedict. autem, vestrorum maiorum. REITZ.

ead. l. 15. Ἄπερ προήρησαι) Quae delegisti. BROD.

ead. l. 16. Ὡς περ τὸν Χαιρεφῶντα) Consule Platonem in Socratis Apolog. BROD.

in Schol. col. 1. l. 1. Ὅτι Στ.) Ridiculum caput, qui ex his Luciani verbis Socratem Stoicum fuisse iudicer.

Pag. 20. l. 2. Προσειπῶν) Sic lexo, non ut in omnibus, & in ipso M. προειπῶν. Qui Graece iciunt, probabunt, sat scio, emendationem nostram. SOLAN. Emendationem Solani confirmat Mf. Reg. 3011.

ead. l. 3. Τὴν ἀρμόττουσαν) ὁδῶν. BROD.

Pag. 21. l. 14. Μόνος βασιλεὺς) Ad summam, sapiens uno minor est Iove, dives, Liber, honoratus, pulcher, rex denique regum. HOR. (Ep. I, 1, 107.) VORST.

Pag. 22. l. 2. Αὐτῶν) Rescripsimus pro vulg. αὐτῶν, iubente cl. B. de Ball. Item p. 30, l. 8. αὐτοῦ pro αὐτοῦ.

ead. l. 4. Οἱ μὲν δὲ ἀντίδοχοι) Omnes priscæ edd. A. 1. I. H. B. 2. Fl. F. P. S. quas hic dedita opera consului, haec ita habent: Οἱ μὲν δὲ ἀντίδοχοι οὐκ ἔλεγον, ὥς τὸ εἰκός· οὗτοι δὲ ἦσαν οἱ τὰ ἄλλα φιλοσοφούντες. Immo & Cod. M. eadem exhibere, testatur Solanus, qui tamen posteriora illa, οὗτοι δὲ ἦσαν αἱ τ.

α. φ. in *Iunt.* deleverat; nimirum olfaciens glossam esse: idem & mihi videtur; nam quid aliud sunt, quam explicatio verbi ἀντίδοχοι; Interim, quia non affertur Codex, in quo desint, ea ita contextu addere tutius duxi; sed ut suspecta uncis inclusi. REITZ.

ibid. Εἰκός. (Ερμ.) In omnibus impressis & ipso Codice M. verba sequentia hic inserta legebantur: οὗτοι δὲ ἦσαν οἱ τὰ ἀλλὰ φιλοσοφούντες, insulse prorsus, si Dialogi personae tribuantur: exfulare itaque ego iussi, cum palam sit, Scholion merum esse, quid per ἀντίδοχοι Lucianus voluerit, enarrans. SOLAN.

ead. l. 10. Μαργίτη) Erasmi Chiliades: ibi Μαργίτης. BROD. Cum Margita, inerte & nullius pretii stolidoque homine. Margitis enim meminit ex Homero Aristot. atque Clem. Alex. Demosth. apud Plut. Alexandrum puerum & Margitem nominabat. COGN. Ἀφρονι, μωρῷ. De hoc Suid. ex Hesych. Interp. Arist. ad aves. BOURD. Scripsisse Homerum poematum, cui hoc nomen fecerat, Aristoteles haud dubie auctor est, de Poët. cap. 4. Sed Homeri foetum esse dubitat Basilus, Lib. de legg. Gr. (Grot. ed. 990 C.) Iunioris & vires tentantis Homeri esse existimat Dion Chrysost. p. CXXIV ed. Barnes. Iliados praemissorum. Iterum infra Φίλοφ. c. 3. SOLAN.

ead. l. 13. Ὑπ' ἐκείνου λεγόμενα) Castigo ὑπ' ἐκείνων. BROD.

ead. l. 14. Αἰρέσειν) Φιλοσοφίαν. BROD.

ead. l. 15. Ἀξιῶν) Forte ἀξίαν, aestimationem, pretium. GUYET.

ibid. Τοιαῦτα λεγόντι) Non λέγοντο. BROD.

ead. l. 16. Οἶσθα) Stare hoc verbum hic non potest. Credo scriptum fuisse ἴσθι, vel potius εὖ ἴσθι, ut Πρ. λ. c. 5, & alibi passim. SOLAN.

Pag. 23. l. 2. Ἐν χρῶ κουρίας) Ad cutem tonsos. BROD. Strictim attonsus. Plaut. Capt. cuius ἀντίθετον, per pectinem attonsus. Ἐγκυτὶ κεκαρμένους Archilocho. Hoc genus tonsurae σκαφίον dicebant, cui κῆπας, vel κηπίον opponebatur. De quibus vide Aristoph. Schol. in Avibus, & H. Iunium de coma c. 6. Vide & Λεξ. c. 5. VORST. Vide not. ad Vit. auct. c. 20. SOLAN. Ἐν χρῶκουρίας una voce Guyet. scribit. Assentirer, si probaret; nec enim ridiculum adeo est, ut contemni debeat, quin quia ridiculum, studio affectatum ab Luciano videri possit. Interim, quia non necessarium, & viri eruditi hic & alibi iam satis exposuere, quid sit ἐν χρῶ κουρίας, nihil amplius dicam. REITZ.

ead. l. 3. Οὐδ' ἐν ἁβρῶν) Nihil in his molle. BROD.

ibid. Ἐς τὸ ἀδιάφορον) Nimirum τὸ ἀδιάφορον illam quorundam rationem notat, quibus parum aut nihil curae est, quid

de se iudicent alii, nudi an vestiti, hoc an illo modo vestiti incedant, soli sint an in foro? qui *susque deque habent omnia*, quam ipsam formulam ex Graecorum ἀδιαφορίᾳ interpretatur Gellius XVI, 9. Igitur extrema sunt hinc Aristippeorum, ut hoc utar, mollities, hinc Cynica negligentia, & cultus omnis, atque alieni adeo iudicii contemptus. GESN.

ead. l. 13. Ἐν χρῶ ἡ κουρία) Ut antea ἐν χρῶ κουρίας. Quid legerit in his locis interpres non video, nam Stoici dicti ἐν χρῶ κουρίας, *tonsi, cute tenus*. Ipse vero *longa coma venerandos, prolixa in capite caesaries, capillus prolixior*, ubique vertit. De his Iuvenal. Sat. 2, *atque supercilio brevior comae*. Haec monebat Senator Godofred. Maluynus. Dixi hac de re antea. BOURD.

Pag. 24. l. 3. Παιζεις πρὸς μὲ) Et haec ita legi in I. H. & Fl. annotaverat Solanus; quasi variationem invenire optaret. Sed & sic leguntur in A. 1. P. & S. Nisi quod aliter in omnibus scripti sint accentus, legunt enim πρὸς με, enclitice. Quod tamen cum accentuum canonibus adverfetur, mutavimus; & porro mutabimus, non amplius de his minutis monituri: licet studio reliquerimus idem c. 1 de Merc. cond. ἐξηγόρευον πρὸς με; nam praepositio non assumit accentum encliticae, in quo tamen millies peccatur in omnibus auctorum edit. (etſi, atona particula sequente, accentum invertere fas sit, ut, ἀπὸ τε, ἐπὶ τε.) Sed aliud noster quaesisse videtur, phrasis nempe illi insolita videbatur: at non est, vid. Aristoph. Plut. 1056, supra l. c. iam adductum. Et Nostrium infra Soloec. c. 6 pr. REITZ.

ibid. Συνίημι) Mihi fucum fieri non sentio. BROD.

ead. l. 10. Τί ἂν πάθοι τις) Quid agendum statuat aliquis. BROD.

ibid. Εἰ τυφλὸς ᾖ) Ubi Hermotimus dixisset, posse etiam ex externo habitu iudicari de optimo philosophorum genere, continuo infert Lucianus, Τί ἂν πάθοι τις, εἰ τυφλὸς ᾖ ἐπιθυμοῖν φιλοσοφεῖν; Non gravor particulam ᾖ ita continuo iteratam: persuadeo tamen mihi, legendum εἰ τυφλὸς ᾖ ἐπιθυμοῖν φιλοσοφεῖν. Non dubito, quin cuilibet, aures suas, & perpetuam Graecorum, Luciani potissimum, loquendi consuetudinem consulenti, haec lectio censeatur verissima. IENS. Εἰ τυφλὸς ᾖ) Quia Codex W. Iensianae ac Guyetianae (nam & Guyetus ᾖ in ᾖ mutandum monuerat) coniecturae assentitur, non dubitavi ᾖ recipere: nam illud editionum ᾖ πάθοι ... ᾖ ἐπιθυμοῖν minus commodum. REITZ.

Pag. 25. l. 6. Ὁ δὲ βούλομαι εἰπεῖν, τοῖον δὲ ἐστίν, οὐχ ὅτι τῆς γνώμης τῶν ἀνδρῶν ἔρωτι προσήεις αὐτοῖς) Immodice Obſo-

poeus, nisi enim me fallit animus, tale quiddam est, quod dicturus sum, nimirum te parandae & colligendae sapientiae cupidine cum istiusmodi viris conversari. Absurde Benedictus & praeter Graeca, istiusmodi autem est, quod volo dicere, non solum sapientiae virorum illorum amore captus ipsos adivisti, sed in sap. At particula οὐχ est hic accipienda per interrogationem; cuius notam cum subiecerint huic periodo Basileenses, qui potuit eisdem placere Obsopoeus? Adscriptis vere pater, Quod enim dicere volo, sic se habet: Nonne scientiae virorum eorum causa ad illos accessis, & — ? GRON.

ead. l. 7. Οὐχ ὅτι) In huiusmodi voculis ut venustas linguae, ita etiam difficultas consistit. Saepissime sic apud Nostrum collocatur illud οὐχ. SOLAN.

ead. l. 8. Καὶ ἡξίους) Lege forsan: Ἀλλὰ καὶ ἡξίους. Sic interpretres. GUYET.

ead. l. 16. Ὁ γοῦν Μῶμος) Fabula de Momi iudicio. GUYET. Conf. Iστ. β, c. 3. SOLAN.

Pag. 26. l. 2. Ὁ μῦθος ἐρίσαι) Huius fabulae mentionem facit Plato. COGN.

ibid. Ἐρίσαι Ἀθηναῖν, καὶ Ποσειδῶνα) Conf. infr. Ὅρχ. cap. 39, 40. SOLAN.

ead. l. 3. Εὐτεχνίας πέρι) Propter anastrophēn accentus praepositionis mutandus erat. Sic infra c. 45 φιλοσοφίας πέρι constanter legitur. Quod ex Grammaticis notum. Sic Hom. Il. B, 91, — γεῶν ἄπο. Et Odyss. H, 104, — μύλης ἐπι, ac saepe alibi. Exempla plura ex prosae scriptt. affert Ienſ. ad Iov. Trag. c. 33. REITZ.

ead. l. 4. Ἀθηναῖν δὲ, οἰκίαν &c.) Alleverat orae edit. Graev. T. Hemsterh. Vid. Aristid. T. I, p. 21 C. ubi Iebb. hunc locum notat. Sed cum ea mihi editio non sit ad manus, quid ibi commentator ille habeat, addere non possum. REITZ.

ead. l. 9. Ἐπέπληξε) Ita pro vulgato ἐξέπληξε dare non haesitavi; idem verbum ex tribus Codd. similiter restitui infra cap. 31. REITZ.

ead. l. 12. Εἰ ψεύδεται) Prave hic omnes ἤ, quod B. 2. sola ita emendavit. SOLAN. ἢ) Ei B. 2. solam recte legere, reliquas cum Cod. M. male ἤ habere, notaverat Solanus. Non, credo, quod ignoraret ἤ—ἤ recte dici; nam vel hoc ex adagio ἢ πῶι, ἢ ἄπῶι notissimum, sed quod hic ei convenientius duceret. Potest autem stare vulgata, etsi propter proxime praecedens καὶ, forsan melius foret ei pro ἤ. Sed si καὶ plane abesset, ac tum ἤ—ἤ legeres, nihil desiderarem: at Noster nimis amat

illud καλ, quod vel ad nauseam infarcit in Somn. cap. 1, 2, 3. REITZ.

ead. l. 14. Ὑπὲρ τὸν Λυγκέα) *Lynceo perspicacior*. Perspicaces, intelligentes & acute subtiliterque videntes *Lyncei* dicuntur, non a Lynce animali, sed a Lynceo Argonautarum uno, qui distabat ultra parietem videre; Hieron. contra Ioa, Origenistam. Val. Flacc. L. I: — *cumque aethera Iuppiter umbra Perdiderit solus, transibat sidera Lynceus*. Plin. L. IV, c. 10. Cic. de eo. Lucian. Icaromenip. & Dial. Menip. & Tiresiae. COGN. Ut in Contempl. BOURD. Vid. Aristophan. Schol. in Pluto. VORST. Ita corrupte, ut exhibui, versus Val. Flacci exstat ap. Cogn. quem Graev. edit. eodem modo ex Parisina descripsit. Sed vid. edit. Burmanni L. I, 466, ubi leges — *cumque aethera Iuppiter umbra Perdiderit, solus transibat nubila Lynceus*. REITZ.

Pag. 27. l. 3. Κατὰ θεόν) *Dei auspicio, divinitus*. BROD. Confer huius Dial. c. 15. SOLAN. Adducit haec Luciani verba lac. Elfner. ad 2 Corinth. VII, 10, & interpretatur κατὰ θεὸν εὐλόγησιν, ego divino beneficio elegi, firmatque ex Iamblich. Vit. Pythag. c. 26, p. 97: Ἀσμενος δὲ ὡς κατὰ θεὸν ἀνυομένης αὐτῷ τῆς προθέσεως, laetus itaque, quod propositum sibi non sine divina ope succederet. Licet ἡ κατὰ θεὸν λύπη in Nov. Foed. potius sit tristitia secundum Deum, quam a Deo immissa, quod recte ex locis N. T. similibus probat idem. Quodque etiam similibus posset probari, ex profanis scriptoribus, si quid opus foret. REITZ.

ead. l. 6. Καὶ πρὸς ἐμὲ) Vid. supr. Prometh. c. 3. SOLAN.

ead. l. 7. Ἐν πολλῷ τῷ συρφετῷ) Sic supra c. 1 f. huius Dial. ἐν τῷ πολλῷ τῶν ιδιωτῶν συρφετῷ. REITZ.

ead. l. 8. Γάρ σοι) Ἄν, quod hic inferebatur in omnibus, duce W. delevimus. SOLAN.

ead. l. 10. Ἄν με ἀρέσειεν) Modo dixerat, ἄν σοι ἀρέσκει, iam vero accusandi casum adiungit eidem verbo: utrumque vero usitatum esse non monerem, nisi suspicatus essem, Solanum nostrum dubitare de hoc casu. Dativus tamen vulgo notior. Accusativus. vid. ap. Aristoph. Plut. 353. Adde eund. Ran. 103. Σε δὲ ταῦτ' ἀρέσκει. Plura Spanh. ad Plut. l. c. affert, ut Vesp. 769, Acharn. 188, Eurip. Orest. 210, Thucyd. I, c. 128 &c. tamen leviter aberravit in proferendis Thucydidis verbis, scribens, οὔτι σε τούτων ἀρέσκει; cum ap. Thucydid. legatur, εἰ οὖν τι σε τούτων ἀρέσκει. Confer ibi Scholiast. qui Atticismum esse ait, accusativum pro dativo. REITZ.

ibid. Μοι ἀρέσ.) Sic edi ex coniectura curavimus, quamvis in omnibus edd. & ipso M. scriptum sit με. Vid. Eur. pag. 195

B. 198 A. SOLAN. Quia scilicet paulo ante praecessit οὐδ' ἐν σοὶ ἀρέσκει, ideo & hic ἀρέσειεν cum dativo constructum voluit Solanus; sed hoc non satis est causae pristinae eamque constantem lectionem mutandi ex mera coniectura: vix autem mihi persuadeo, eum ignorasse, hoc verbum etiam frequenter accusativum personae, aequae ac rei, adfiscere, id quod satis multis iam probavit Stephanus in Thef. Adde nos nota proxima. REITZ.

Pag. 28. l. 3. Ἀμεινον) Repone, ἀμείνων ἢ χεῖρων. BROD.

ead. l. 10. Ἐν εἰδῇς) Εἰδοῖς Guyet. Sed vid. quae supra notamus ad c. 8 huius Dial. REITZ. Ἰδοῖς Mss. Regg. 2954 & 3011.

Pag. 29. l. 14. Κλαυθυριζομένων) M. P. & A. In aliis mendose κλαυθυριζομένων. SOLAN.

ead. l. 16. Ἀποσεισάμενον) Anglic. ἀποσεισάμενος, mend. BOURD.

Pag. 30. l. 1. Ἀπορρίψαντα) Cum finxisset Hermotimus, Virtutem esse beatissimam civitatem, inque eam rogasset num aequum esset, ut omnes contenderent, & cives ibi fieri gestirent, Maxime vero, respondet Lucianus, eo adspirandum est, reliqua autem omnia negligenda; neque multum curare oportet retinentem patriam; neque liberis vel parentibus, si cui sint, revocantibus ciulantibusque, flecti & verti; sed & eos maxime ad eandem viam hortari: sin autem nolint, vel nequeant, amoventem illos (sive amotis illis) recta ad undique beatam illam urbem contendere; quin & ipsum abiicientem pallium (sive ipso abiecto pallio) si eo apprehenso detinerent, illuc festinare. Hic quidem auctoris sensus est: sed in Graecis aliquid est, ad quod offendas. Καὶ αὐτὸ ἀπορρίψαντας τὸ ἱμάτιον, εἰ τοῦτου ἐπειλημμένοι κατερύκοισιν, ἐσσύμενον ἐκείσε &c. Si sequentium iuxta & praecedentium habeatur ratio, vel puero pateat legendum ἀπορρίψαντας. IENS. Omnes libri impressi, & ipse M. ἀπορρίψαντας, mendose. Displicet etiam duplex illud ἐκείσε. SOLAN.

ibid. Εἰ τοῦτου ἐπειλημμένοι κατερύκοισιν, ἐσσύμενον ἐκείσε) Sic Benedictus & Bourdelotius. Basileenses εἰ τοῦτου κατελημμένοι, κατερύκοισιν ἐσσύμενον ἐκείσε. Pater notat sumtum ex Ὀδυσσ. β, ἐσσύμενον κατερύκει, & Obfopoei versio est factua. GRON. Hom. Il. 2, 518. Π, 9. Odys. O. Homericum esse, recte monuit Vorst. nos locum, qui ei haec scribenti non succurrebat, addidimus. SOLAN.

ead. l. 2. Ἀποκλείση) Ut in Dial. Meret. BOURD.

ead. l. 3. Καὶ γυμνὸν) Καὶ deest in Mf. & Angl. Cod. BOURD.

ead. l. 7. Φρατρία) Curiae. Φρατρία δ' ἐστὶ τὸ τρίτον μέρος

της φυλῆς. VORST. Plerique libri & ipse M. prave hic πατρίας habent, omīsa litera ρ. In Scholiis, B. 2. & S. recte scribitur. Vide supra Τιμ. c. 25, & infra Ἑκκλ. c. 4, ubi iterum peccant libri plerique. SOLAN.

cad. l. 11. Πρὸς ταῖς πύλαις) Conf. cap. 1 med. de Merced. cond. bis. SOLAN.

cad. l. 12. Ὡς εὖγε) Ex Cod. W. pro εἶγε vulgato. SOLAN. Εἶγε μέμνημαι) Εἶγε quaedam edd. coniunctim; sed hoc eodem redit. Ὡς εἶγε Flor. ed. habere, recte notaverat Solanus; sed non satis distincte notaverat, quid in W. legeretur; verum εὖγε supra εἶγε collocaverat. In nota tamen ecce declarat, quid voluerit: sed si iam in isto Cod. εὖγε legitur, non tamen illico sic ederem, sed εὖγε saltem scriberem; tumque illam lectionem ego sane non spernerem, cum ex seqq. pateat, Lucianum non dubitanter loqui, (quod per εἶγε tamen fieret) sed ea, quae probe meminerit, narrare. REITZ.

Pag. 31. l. 7. Καὶ τὸ ἀλιπαρὲς) Αὐχμηρόν. Suid. Guyet. Sed quia aliam iam lectionem habemus, hac interpretatione nihil opus est. REITZ.

ibid. λιπαρὲς) Dicit Lucianus, si quis in illam beatorum civitatem velit adscisci, ei sufficere σύνεσιν, καὶ ἐπιθυμίαν τῶν καλῶν, καὶ πόνον, καὶ τὸ ἀλιπαρὲς, καὶ τὸ μὴ ἐνδοῦναι. Vertitur: intelligentia polleat, cupiditate rerum honestarum teneatur, laborem & macritatem non detreseat, non det tergum. Primo macritas barbarum est: Latini dixissent *macies*, seu *macritudo*. Dein licet Latinum esset, quid hic macies facit ad ius civitatis consequendum? Ms. pro ἀλιπαρὲς scribit λιπαρὲς, & sic sine controversia scripsit Lucianus. λιπαρὲς est assiduitas, familiaris Luciani vox, quam cum τῷ πόνῳ non semel iunxit. Vertendum autem, sufficit ingenium, cupiditas rerum honestarum, labor, assiduitas, non tergum dare, sc. ad civitatem consequendam, hoc est, non viam, cui re dederis, deferere. GRAEV. Graevio assentiens mutavi. P. etiam λιπαρὲς, & in M. quod primo fuerat α, erasum est. SOLAN. Cum λιπαρὲς sit curata bene pelle nitidus, lautus & unctus homo; videtur non male huc convenire, ut τὸ ἀλιπαρὲς ea sit virtus, quae non modo aequo animo illis rebus careat, sed etiam, ubi copia sit, eas contemnat, sicca virtus & sobria, austera magis, tetrica ac dura, quam delicata, mollis, atque commoditatis studiosa &c. Verum facilius longe est τὸ λιπαρὲς, a Graevio prolatum, i. e. *assiduitas, constantia*. GESN.

ibid. Ἐνδοῦναι μηδὲ μαλακισθῆναι) Ἐνδιδόναι retroceden-

tium est in proelio; vid. interpret. ad Aristoph. Plut. 488, — *μαλακὸν δ' ἐν δώστῃ μηδ' ἐν*. Quod olim male verterant, *nil admiscete iocosum*. Noster supra Apol. pro Merc. cond. c. 4, *ἐν δίδοντων φυγεῖν*, & saepe alibi: vid. Ienf. ad Dial. Toxar. ubi quoque male intellectum fuerat hoc verbum. Propria significatio est ap. Hippocr. Sect. 2, aph. 28, ubi *ἐνδιδόναι* dicitur τὸ σῶμα pro *emaciari*, vel ut nos, *inslaan*, i. e. quando expansa retro cedunt, cui oppositum *ἐπιδιδόναι*, augeri, crescere, ib. aph. 31 & 32, quod Lucian. de vento quoque usurpat. REITZ.

ead. l. 9. 'Επιδείξεται) Non immerito edd. lectionem hic contulit Solanus, quia insolitum videbatur diversos modos coniunctione καὶ coniungi, nimirum *ἐπιδείξεται καὶ διεξέλθοι*. Sed quia ἂν utrique modo iungi potest, licebit construe- re ἂν *ἐπιδείξεται & ἂν διεξέλθοι*, ante optativum similiter ἂν intelligendo. Plura similia deinde occurrent. Sic infra cap. 57 pro *καταθύεις καὶ θυσιάῃ* Guyet. legi iubet *καταθύεις καὶ θυσιάῃ*, quod non improbarem, nisi *καταθύης* iam ex Mf. restitutum. Interim alibi forsitan dabitur occasio pluribus ostendendi, non repugnare linguae Graecae genio, optativum & subiunct. interveniente καὶ coniungere. REITZ.

ibid. Διεξέλθοι) Sic legendum pro *διεξέλθῃ* Guyet. monue- rat; verum ego optativum iam in edd. inveni. Salmuriens. au- tem ambigue *διεξέλθῃ*, i. e. male quidem expressa syllaba po- steriore, ex cuius tamen vestigiis pateat, eam *διεξέλθῃ* dare voluisse: & hanc iam veram lect. credo. REITZ. Faventibus Mss. Regg. 2954 & 3011 reposuimus *διεξέλθῃ*.

ead. l. 10. Πολίτην ὄντα) Angl. *εἶναι*. BOURD.

ead. l. 11. 'Ὅστις ἂν ᾖ) *Quicumque fuerit*. BROD.

Pag. 32. l. 4. Αὐτὸς ἦεν ἐς αὐτ.) *Ad eam profectus esset*. BROD.

ead. l. 6. Καὶ Ἡσίοδος) *Μακρὸς δὲ καὶ ὄρθιος οἶμος ἐπ' αὐτῇ*. BROD. Vid. Hesiod. *Ἔργ.* 288. SOLAN.

ead. l. 11. Σοὶ μὲν ἐπὶ) Mend. BOURD.

Pag. 33. l. 1. 'Επὶ τὰς ἄρκτους) Ne quis credat melius legi *ἐπὶ τῆς ἄρκτου*, quia una tantum septemtrionis est plaga, me- minerit, Graecos potissimum hic plurali num. uti, quia duae sunt ἄρκτοι, urfa maior, & minor, quamvis & singulari Stra- bo saepe utatur, pro septemtrione, ut L. I, p. 109, (al. 61) *ἐξ ἡμερῶν πλοῦν ἀτέχειν πρὸς ἄρκτον*, & alibi. Plurali autem Dio- nyf. Al. Perieg. de situ Orbis. v. 130, *Φράζο δ' ἐκ κείνου τε- τραμμένος αὐτὸς ἐπ' ἄρκτους*. Et sic alii passim, quod in vulgus notum pluribus non probro. REITZ.

ead. l. 2. Εὐνδρος) P. L. ed. I. & B. 2. *ἐνυδρος*, & sic olim

fuerat in M. Sed vulgata placet. Vid. Hist. α', cap. 28, Rhet. c. 7, & Herod. IV, 105. Usurpat tamen etiam ἔνδρος in Εὐχ. cap. 20. SOLAN.

ead. l. 6. Ἐναντιώματα) Variæ viæ ad beatissimam illam civitatem ducentes, dicuntur εἰς τὰ ἑναντιώματα τελευτῶσαι. Sic quidem omnes, quas vidi, editiones. Lege tandem aliquando ἑναντιώματα. IENS. Nescio, quare vir doctus hic pro ἑναντιώματα emendat ἑναντιώματα, cum vox sit proba, idemque valeat, quod ἑναντία. Pollux Onom. L. V, c. 29, ἑναντία & ἑναντιώματα ut synonyma ponit. L. BOS.

ead. l. 9. Ἐκαστος) In his verbis itidem non nihil vitii inest. Ait Lucianus: Ἐφ' ἣν γὰρ ἀνέλθω αὐτῶν (ἰδῶν) ἀνὴρ κατὰ τὴν ἀρχὴν τῆς ἀτραπῆς ἑκαστος ἐφιστάς, ἐν τῇ εἰσόδῳ μάλα τις ἀξιόπιστος ὁρᾷ τε τὴν χεῖρα, καὶ προτρέπει κατὰ τὴν αὐτοῦ ἀπίαν, λέγων ἑκαστος αὐτῶν μόνος τὴν εὐθείαν εἰδέναι. Si quid video, Lucianus scripsit ἀνὴρ κατὰ τὴν ἀρχὴν τῆς ἀτραπῆς ἑκάστου ἐφιστάς paulo post inverso spiritu αὐτοῦ scribendum. Locum itaque integrum sic reddo: *Ad quicumque enim earum (viarum scilicet, quæ diversæ pro diversitate philosophorum, omnes tamen ad beatam illam civitatem, Virtutem, ducere dicebantur) venerim, homo in initio cuiusque semitæ stans, in ipso ingressu, quidam nimirum fide admodum dignus, & manum porrigit, & suam ut insulam hortatur, quisque eorum se solum rectam viam scire prædicans.* IENS. Recte Iensius vitiosam lectionem detexit; sed quia æque liceret divinare ἑκάστοτε legendum, quam ἑκάστου, nulla quippe ed. aut Mf. aliquid variationis ostendente, vitium in textu relinquo, cuique pro arbitrio corrigendum; cum liquido statuere nequeam, quid auctor ipse dederit. REITZ.

ead. l. 13. Δυναμένους) Sic M. ed. I. & aliæ quaedam recte. B. 2. & P. Δυναμένους. SOLAN.

ead. l. 15. Αὐτοῦ) Dedi pro αὐτοῦ, quod in edd. erat: nam reciprocum est. Paulo autem supra parum refert, scribasne αὐτοῦ cum vulgata, an αὐτοῦ, quia ad ἀπίαν referri potest; immo si refertur, αὐτοῦ servandum est. REITZ.

ead. l. 16. Παρ' αὐτῶ) In W. P. & L. αὐτόν. Sed praeferat vulgata. SOLAN.

ibid. Τοῖνον — πλῆθος) Inter has voces antea legebatur τὸ, quod non agnoscit M. neque admissum est in B. 2. SOLAN. Non assentior Solano artic. τὸ delendum, quia iam praecessit τὸ. Sed vel ideo omnino retinendum, & ab ignorantibus quibusdam librariis dedira opera omisissum credo; nam repetitio

illa articuli non est inusitata, ad numerum oratorium complendum, qui & hic longe est suavior, si addatur articulus, quam si dematur. Immo & emphasin habet; & Lucianus alibi non semel sic repetit. Vid. nos supra ad c. 5 Hermotimi; quod miror fugisse nostrum, qui hunc auctorem tamen tam crebro pervolvit. Nam Dialogo primo, s. Somn. c. 15, τῆς δὲ τῆς δικαιοσύνης, probat ipse, & eleganter sic saepe poni, fatetur. Addo Theodoret. Dial. I, cap. 11 pr. Εἴτε Ἰουδαῖοι τὴν δὲ τὴν πρὸρρησιν νενοήκασιν. Aristoph. Plut. 524, Περὶ τῆς ψυχῆς τῆς αὐτοῦ (et si hoc posterius paulo aliter se habeat, cum alter ille articulus aliud nomen habeat iunctum, cuiusmodi repetitionem nimis esse frequentem ac pueris notam dicet lector, qualis est illa in S. Oratione Dom. τὸν ἄρτον ἡμῶν τὸν ἐπιούσιον, vel haec Hippocratis S. I. aphor. 16, καὶ τοῖσιν ἄλλοις, τοῖσιν οὕτως εἰδισμένοισι διαιτᾶσθαι.) Quid igitur dicas de loco isto Galeni ad Hippocr. art. quem Foësius adducit ex sua Galeni edit. p. 624, 34, καὶ οἱ τόνοι ἀπὸ τῶν ἐπικαιροτάτων τῶν ἐν τῷ σώματι, anne ibi ex proxime praegressa syllaba male repetitum credas? Ego non. Sed addo rursum Herodian. L. 2, 2, 16, ὁ δὴμος ὁ Ῥωμαίων. Eiusdem, & alius generis pleonasmus articuli & pronominum vid. in nott. Iensii, Solani, & Hemsterhusii ad Dial. Marin. III, (p. huius edit. 355 sq. Vol. II.) REITZ.

Pag. 34. l. 5. Ἀπολύσω τῆς ἀπορίας) Ut in Nigr. & Hercul. Gall. & passim. BOURD.

ead. l. 8. Ἡ τινὶ τῶν ἡγεμόνων) Brod. Miscell. IX, c. 16, in suo exemplari legens καὶ τί τῶν ἡγεμόνων, restitui volebat τίσι, non immerito: sed cum iam τινι inveniam in edd. nihil opus est coniectura τίσι. REITZ.

ead. l. 16. Οὕτω) Parvi refert, quam scripturam hic eligas, οὕτω, an οὕτως: nam si ad sequentem vocalem personae Ἑρμότ. respicias, οὕτως rectius erit; si vero dicas personarum nomina non pertinere ad filum orationis, sed ad sequens πῶς in legendo transitum fieri, οὕτω potius locum habebit, quia tum consonans statim post οὕτω sequitur. REITZ.

Pag. 35. l. 8. Εἰ δὲ ἐκείνην εἶδεν &c.) Εἰ δὲ ἐκείνην εἶδεν, ἢ ἐχρῆν, ἐν ᾗ ἐπιθυμοῦμεν ἐγνώσκει καὶ σὺ πολιτεύσασθαι. Ἡ δὲ εἰς Κόρινθον, ἐλθεῖν ὁ δ' εἰς Βαβυλῶνα ἀφικόμενος, οἷται Κόρινθον ἐπαρκεῖναι. ἄδῃλον ἐμοί γ' οὖν ἔτι. οὐ γὰρ πάντως &c. Locum totum adscripti, quia librariorum culpa distortissimus est, verbis ultro citroque pessime traiectis. In seriem vero suam redigi & corrigi sic potest: Εἰ δὲ ἐκείνην εἶδεν, ἢ ἐχρῆν, ἐν ᾗ ἐπιθυ-

μουμιν ἐγὼ τε καὶ σὺ πολιτεύσασθαι, ἄδηνον. Ἡδεὺς εἰς Κόρινθον ἔλθειν ἔχω, ὃ δ' εἰς Βαβυλῶνα ἀφικόμενος οἶσται Κόρινθον ἑαρακέναι, ἄδηνον ἔμοι γ' οὖν ἔτι. οὐ γὰρ πάντως. MARCIL.

ead. l. 10. "Ἡ δέον) In omnibus ante *Salm.* ἡδεὺς legebatur, corrupte. L. *ισως* — ὡς εἰδὼν, ex quo nihil boni elicias. Benedictus ex coniectura, ut videtur, ὡς δέον, quod ad verum propius accedit. Haud dubie scribendum ἡ δέον, quod & ad scripturam codicum proxime accedit, & rei accommodatissimum est; uti ex textu & versione nostra satis patebit. (Hanc emendationem inter insigniores in Specimine, quod anno 1708 a me Cantabrigiae editum est, locum suum tueri volui.) SOLAN. Interpretatus sum, ac si legeretur pro illo ἡδεὺς, quod ab Aldo inde obsedit libros, tenui mutatione, ἡ δέον κ. τ. λ. Similima constructione mox utitur de Homérico sagittario. Ceterum Corinthum hic nominavit procul dubio, ut simul nos admoneret illius οὐ παντὸς ἀνδρὸς εἰς Κόρινθον ἔσθ' ὁ πλοῦς, vel, non cuivis homini contingit adire Corinthum. GESN. "Ἡ δέον dare ex vestigiis veteris scripturae, & monente Solano, non dubitavi, qui in marg. *Iunt.* notat, δέον similiter poni supra hoc Dial. c. 10 f. item c. 28 f. nec non c. 73 f. Quin potius vid. de Merc. cond. c. 11, & 31 med. ubi καὶ πολλακίς κατακίσθαι δέον, οὐδ' αὐτοῦτο συγκεχῶρηται. REITZ.

Pag. 36. l. 9. Ἐνθα ἂν οἱ πόδες φερῶσιν) Erasim. in proverb. quocunque pedes ferunt. BROD.

Pag. 37. l. 1. Δεῖν) Recipiendam credes scripturam Cod. P. ac legendum οὐκ οἶμαι, δεῖ, si conferas mox c. 36 f. ubi μάλιστα, οἶμαι, δεῖ sine variatione legitur; si vero minus hiantem orationem amas, vulgatam praeferes. REITZ.

ibid. Παραβόλως ἀναρρίπτειν) Fieri quidem posse ait Lucianus, ut quis optimo philosophiae generi operam dare cupiens, nulloque de eligendo optimo examine habito, forte in optimum incidat, ἡμᾶς δέ γε, inquit, περὶ τῶν οὕτω μεγάλων, οὐκ οἶμαι δεῖν παραβόλως ἀναρρίπτειν, οὐδ' ἐς στενὴν κομιδὴν κατακλείειν τὴν ἐλπίδα, ἐπὶ ῥιπὸς, ὡς ἡ παροιμία φησὶν, τὸν Αἰγαιον, ἢ τὸν Ἴονιον διαπλεῦσαι θέλοντας. Vertit Benedictus, Nec equidem par esse puto, ut de rebus adeo magnis spem temere abiiciamus, aut in angustum coactam concludamus, virgultea scapha, quod aiunt, Aegaeum aut Ionium mare transmittere volentes. Sed profecto, cum Lucianus dicit, ἡμᾶς δέ γε περὶ τῶν οὕτω μεγάλων, οὐκ οἶμαι δεῖν παραβόλως ἀναρρίπτειν, non id vult, quod finxit interpretes, nec equidem par esse puto, ut de rebus adeo magnis spem temere abiiciamus, verum longe aliud quid. Nimirum disputa-

verat in antecedentibus de tot diversis philosophorum sectis; qui tamen singuli se iactarent veros esse ad ipsam Virtutem (sive summum bonum) ἔδηγους. At fieri non posse contendit Noster, ut omnes, singuli diversam ab aliis insistentes viam, ad petitum terminum ducant: quare in summo versetur in erandi & nunquam ad optatum finem perveniendi discrimine, qui ut quaeque se prima ipsi obtulerit, illi se sectae tradat; nam unam tantum veram esse posse viam. Atque adeo nos quidem, pergit, oportere arbitror in rebus tanti momenti non ita temere aleam iacere, & rem fortunae permittere, (ut praecessit) neque spem nostram in angustiam quandam (quae facile scilicet nos possit fallere & perdere) redigere, virgultea scapha Aegaeum Ioniumve mare transmittere volentes. Ἀναρίπτειν hoc in loco per ellipsin τοῦ κύβου, est aleam iacere. Integram locutionem habes in Harmonide c. 3 med. ἐφ' ἑνὸς ἀνδρὸς ἀναρίψομεν τὸν κύβον, & in Pro Imag. c. 16, Τολμήσω ἀναρίψαι τὸν κύβον. De ἀναρίπτειν per ellipsin τοῦ κύβου, vide plura apud K. Casaubonum ad Suetonii Iulium cap. 32. IENS.

ead. l. 2. Ἐπὶ ῥίπτει) Erasim. in prov. *Aegaeum scaphula transmittere*. BROD. Paroemiogr. Hoc autem proverbium εἰρηταις ἐπὶ τῶν πάνυ ἀπέρων καὶ θεοῦ μόνου εἰς λύσιν ἐπιτροπομένου. BOURD. *Crate viminea*. GUYET. Θεοῦ θέλοντος, καὶ ἐπὶ ῥίπτεις πλέοις, inquit poeta ἀδελος. Similiter Aristoph. in Pace, Κέρδους ἕκατι, καὶ ἐπὶ ῥίπτεις πλέοις. MENAG. Meminit huius proverbii Aristoph. in *Εἰρήνη*, quem vide, & eius Schol. VORST. Plut. 720, Θεοῦ θέλοντος καὶ ἐπὶ ῥίπτεις πλέοις, ait Solanus. Et quia Vorstius modo Aristophanis mentionem fecit, crederes Plutum Aristophanis indicari; sed Plutarchum innuit, qui id ut Pindari, sed addubitans tamen, adducit. Illa autem scribendi ratio molesta est, & quoties Herod. scribit noster, haereas, num Herodotus an Herodianus intelligendus. Vel Arist. sitne Aristoteles, Aristides, an Aristophanes. Aristoph. vero *Εἰρήν.* v. 698 idem prov. habet, sed de avaro usurpat. Inter Menandri sentent. rectius videtur relatum ab Hemsterhusio No. 22, p. 161 textus Graeci. REITZ.

ead. l. 3. Ἰόνιον) Recte vulgata, nam sic scribitur, secunda brevi; vid. Strab. L. 2, p. 185, (al. 123, 124.) bis, & non semel alibi. Dion. Alex. de Sit. Orb. 94, Ἦν τε καὶ Ἰόνιον περιναίεται ἠνδράξαντο. Et si Ἰόνων natio secunda producta exaratur. Vid. eund. Strab. L. VIII, p. 588, (al. 383.) & seqq. plus decies, ut auctoritt. poéticas in re notissima omitam. Effertur autem masc. gen. ὁ Ἰόνιος, quia κῶλος intelligitur. REITZ.

ead. l. 6. Ἐνὸς ὄντος ἐν μυρίοις) Hoc fert casus saepe, ut qui verbi causa ad orbem clavis multis confixum collineet, unum quemcunque clavum de tam multis feriat, eiiciatque: at unum aliquem & certum v. g. qui in ipso centro, aut in summa apside sit fixus, excutere, artis est, aut casus rarissimi. GESN.

ead. l. 7. Ὀμηρικῶ τοξότη) Hom. ad finem Iliad. Ψ. BROD. Hom. II. Ψ, 865. SOLAN.

ibid. Ὅς δέον) Similem casum expressit etiam Virg. Aen. V. SOLAN.

ead. l. 8. Ἐτεμεν) Non opus est lectione Cod. W. ἐτέμεν. Sed si quid mutatione indigeret locus, ἀπέτεμεν, vel ἀπέτα-
μεν ex ipso potius Hom. reponendum, qui ait l. c. Ἀντικρὺ δ' ἀπὸ μήρινθον τάμε πικρὸς οἶστός. Verum nulla mutandi neces-
sitas: nam alioqui etiam μὲν ingerendum, quod in Homero quoque praecedat, & ad δὲ refertur. Sed & hoc saepe omitti-
tur; vid. supr. de Merc. cond. c. 4. Plura addere temporis angustia prohibet. REITZ.

ead. l. 9. Τῶν πολλῶν) Unum e multis, quae ferire destinamus. BROD. Ἀν τῶν πολλῶν τι; GUYET.

ead. l. 12. Ἀγούσης) Intellige τῆς ὁδοῦ. BROD.

ead. l. 16. Τῇ πλεούσῃ) Quid hoc sit, nescire me fateor. For-
san πνεούσῃ. Sed neque sic satis, unde habeat, assequor. SO-
LAN. Interpretatus sum non τῇ πλεούσῃ scil. νηϊ, navi eunti,
quod insolens mihi videbatur, sed quasi legeretur tenuissima
mutatione πνεούσῃ, spiranti, nimirum αὐρᾷ aurae. Vela ventis
dare, navem austro permittere, solemnia sunt, & sexcenties tali
in re usurpata. GESN. Omnino assentior Iac. Ellinero, ad A&.
Apost. XXVII, 15, p. m. 483, monenti πνεούσῃ legendum, in-
tellecto αὐρᾷ, veluti eod. cap. v. 40, ἐπάραντες τὸν ἀρτέμονα
τῇ πνεούσῃ. Quod pluribus assertum vid. ibidem. Eri enim
πλεούσῃ, intellecto νηϊ, aliquem sensum habere videtur, alte-
rum tamen longe melius: nam si ad λυσάμενος, quocum con-
nectendus est sensus, respicias, videbis rectius procedere, si
vento te credere dicaris, postquam iam soluta sit navis, quam
navi, cui te commississe dici potius deberes ante, quam solve-
retur. REITZ.

ibid. τὰ ἀπόγεια λυσάμενος) Qui iam oras resolverit. BROD.
in Schol. l. 2. Πλέοις) Πλέοις editum fuerat; sed πλέοι in V. &
M. legi notaverat Solanus: itaque illi quidem obsecundavi,
etsi πλέοις verum credam; nam & sic edidit Hemst. in fragm.
Menandr. & secunda persona proverbii propria. REITZ.

Pag. 38. l. 8. Παραπολύ) Brodaeus inveniens παπέλο, mo-

nuerat legendum, ὧ Λυκίνε, παράπολυ. Sed sic iam, ut ille emendat, invenio ubique, excepto accentu, qui melius erat in vulgatis: ita ut nesciam, unde tot vitiosas lectiones hauserit. REITZ.

Pag. 39. l. 3. Τὸ τοιοῦτον) Recte; vid. quae supra dixi ad Dial. pro Laps. c. 17, & Vit. auct. 15. Immo sic ubique Noster, ut fere credam, quories uno alteroque loco τοιοῦτο invenias, in τοιοῦτον mutandum; semper enim una alterave prisca editio sic habet: sed quia & alterum probum, leve fuerit, si forte hic illic a nobis neglectum sit. REITZ.

Pag. 40. l. 1. Ἐξαρκέσει) Quo Lucianus convincat Hermotimum, sedulum esse omnium sectarum instituendum examen ante, quam quis se huic illive committat; nec ullius sequendam esse auctoritatem; hoc utitur argumento: Quid si ego ignarus, quis ex omnibus philosophis veram teneat viam, vos sequer, tibi, homini amico, at ea tantum, quae sunt Stoicorum, scienti, unamque hanc viam calcanti, credens; deinde Deus aliquis ab inferis existere faceret Platonem, Pythagoram, Aristotelem, alios; illi vero circumstantes me rogarent, & profecto in ius rapientes me, singuli contumeliae accusarent, dicentes, Luciane, bone vir, qua remotus, vel cui tandem fide habita, Chrysippum, & Zenonem, homines nuperrime natos, praetulisti nobis multo maioribus, neque nobiscum collocutus, & ne tactis quidem illis, quae nos censemus? Talia si dicerent, quid tandem responderem illis? Num sufficeret, si dicerem, me obsecutum Hermotimo, homini amico? Atqui opinor dicerent, Nobis, o Luciane, ignotus est Hermotimus ille &c. Totum locum proposui, ut ex ipsius orationis filo pateret, ultima in Graecis vitiose legi (εἰ ταῦτα λέγοισιν, τί ἂν ἀποκριναίμην αὐτοῖς; ἢ ἐξαρκέσει μοι, ἂν εἶπω, ὅτι Ἑρμοτίμῳ ἐπέισθην φίλῳ ἀνδρὶ;) & reponendum ἢ ἐξαρκέσειέ μοι. Loquendi haec ratio Noster est frequentatissima. In eodem hoc Hermotimo c. 64, Οὐδένος ἀνθρώπων βίος ἐξαρκέσειεν ἂν, nullius hominis vita sufficeret. In Harmonide cap. 3, ὅς ἐστι πάντων ἀρκέσειεν ἂν, qui unus esset instar omnium. Et alibi similiter plus millies. Sic apud Aelianum XI Ποικιλ. IX, ubi Epaminondas ad armigerum, bonis captivi alicuius ditatum, ait, ἐμοὶ μὲν ἀπόδος τὴν ἀσπίδα· σεαυτῷ δὲ πρῶν κατὰ πλεῖστον ἐν ᾧ καταθήσεις· non dubium mihi est, quin legendum sit καταθήσεις. IENS.

ead. l. 11. Ὡς ῥᾶον) Ὡς ῥᾶον inveniens I. Brodaeus, ὥς ῥαοῦ corrigere iubet, Misc. IX, cap. 16. Sed non dubito, quin ὥς ῥᾶον voluerit, ac per typhotetarum incuriam ῥαοῦ inde fa-

Æum sit; verum & ego non aliter, quam edi curavi, usquam inveni. REITZ.

Pag. 41. l. 2. Διίσχυρίζοιτο) Benedictus verit, affirmaret: Obsopoeus accuratius, pertinaciter affirmaret. Elínerus ad Evang. Luc. XXII, 59, vulgatum reprehendit, qui affirmabat reddiderit, & Bezam rectius asseverabat dedisse, ac testimoniorum satis affert, unde huius verbi vis pateat. REITZ.

ead. l. 4. Ἡ εἴποι τις) Qui bene totam orationis seriem consideraverit, illum animadversurum puto, requiri ad sententiam implendam, conditionalem particulam εἰ, quam interpretando certe expressam nemo indignabitur; etsi forte, dum liber aliquis succurrat, contexto ipsi eam sine nota inseri modestiores nolint. Concurfus ille & hiatus, ἢ εἰ εἴποι, fecit, ut interiectum εἰ tanto facilius elideretur. GESN.

ead. l. 10. Δικαιοτάτα γὰρ ἐκπλήξει) Δικαιοτάτα γὰρ ἐπιπλήξει. MARCIL. Recte Marcilius coniecit δικαιοτάτα γὰρ ἐπιπλήξει δοκεῖ μοι, legendum esse pro ἐκπλήξει, Mf. hanc coniecturam stabiliente, & vertendum iustissime videtur illum increpasse, non ut vulgo, consternasse. GRAEV. Secutus sum Mf. Gr. W. & P. Impressi mendose ἐκπλ. SOLAN. Idem verbum pro vulgato ἐκπλήξει reposui supra c. 20. REITZ.

ead. l. 16. Ἀνάλογον τοίνυν κείσθω τις ἡμῖν) Ineptissime Obsopoeus, Nempe vir ille probabili inductione inferet diſturus, Ergo absurde propositus est nobis quispiam; quasi vocem ἀνάλογον ad superiora ligari voluerit; ne dicam illud absurde non apparere in Graecis, aut sic quoque pessime Graecam vocem reddidisse. Melius Benedictus: Addet nimirum ille & sic dicet, Eadem igitur ratione nobis proponatur aliquis. Pater ad haec Graeca adscriptit recte, vicissim nobis proponatur. GRON. Ἀνάλογον) Analogiam, sive proportionem Geometricam, cogita, ut se habet α Aethiops ille domo nunquam egressus ad β iudicium ferendum de colore exterarum gentium; sic se habet γ Hermotimus ignarus reliquarum sectarum ad δ arbitrium de sectis. Ista annotare suppuderet, nisi vel virorum doctorum circa hunc locum conatus ostenderent, negligi saepe eruditum illum geometrarum pulverem; & orbem discendi antiquum truncari etiam seculo nostro, subinde observarem. GESN.

Pag. 42. l. 5. Πολλοῖς) Pro πολλοῖς nimis mallet ἄλλοις, & ita transtuli. Qui novit, quomodo in MSS. seculi IX & X distrahatur interdum α litera, non improbabilem coniecturam habebit. Cui non placet aliquid mutari, ille in interpretatione nostra facile aliis substituet multos. GESN.

ead. l. 8. Οὐδὲ πάποτε) Conf. Infr. Συγγρ. c. 29 pr. SOLAN. *ibid.* Τί βούλει ἀποκρ. αὐτῶ; τὸ ἀλ.) Excidit notatio personae Ἑρμοτίμου, scilicet fuisse, αὐτῶ; Ἑρμότ. τὸ ἀληθέστατον. MARCIL.

ead. l. 10. EPM. τὸ ἀληθ.) W. recte, uti ex punctis colligere est: aliter enim non solet ille Codex. In reliquis Luciano absurde tribuuntur. SOLAN. Non ipsam hic Hermotimi personam apposuit Lucianus, quod aliquamdiu putabam: sed ipse Lycinus, quid responderi possit pro Hermotimo occupat. Hermotimus ipse stupet hic, & post longum demum Lycini sermonem satis breviter, nec minus male respondet. GESN. Recte quidem Hermotimi personam inseri voluit Solanus; sed in marg. *l.* notaverat, id factum ex punctis, quae in Cod. W. i. e. Wittiano, exstare ad designandas personas solent. In marg. *Hag.* vero scripsit, se id ex Cod. M. habere. REITZ.

ead. l. 15. Προσδεῖς αὐτός. ἢ νομίζεις) Excidit notatio personae Λυκίνου. Προσδεῖς αὐτός. ATK. ἢ νομίζεις. MARCIL. Leg. προδεῖς. VQRST.

ead. l. 16. ATK. ἢ) Novam hanc personam, quamvis repugnent Codices, postulat sententia. Nisi forsan malis incipere eius partes a καὶ ἀνατρέπει γρ ac tum quidem προσδεῖς stare aliquatenus potest. Mutavi etiam ἢ in ἦ. SOLAN.

Pag. 43. l. 4. Ἡμέτερα) Parisina quidem edit. habebat ὑμέτερα aequae ac H. aliaeque duae; sed sphalma tantum typographicum esse, ex versione patet, quae nostratia exhibebat. REITZ.

ead. l. 6. Λακτίζοντα εἰς τὸν αἶρα) Sic in Epist. I ad Corinth. IX, 27, ὡς οὐκ αἶρα δέρον. Ad quem plura L. Bos p. 137—38; quem consulendum etiam monuerat T. Hemst. in marg. ed. Graev. REITZ.

ead. l. 7. Ὡς τὸν ἀνταγωνιστὴν) Deerat ὥς in reliquis, sola *l.* habet. SOLAN.

ead. l. 11. Ἀνταιρομένου) Ἀνταιρουμένους pro ἀνταιρομένους eod. hoc sensu legitur ap. Thucydid. III, 32. Sed Dukerus in notis (ad quem me rursus remisit T. Hemst.) multis exemplis probat, non ἀνταιρούμενος, sed ἀνταιρόμενος hic Graece dici: quod certum est; nam est ab αἶρω & αἰρομαι tollo, non ab αἰρέω eligo. Cum vero & in nonnullis scriptis, plurimisque editis Thucydidis recte legi ἀνταιρομένους affirmet, haud scio an nimis religiosus fuerit, quod tamen in contextum recipere non sit ausus. REITZ.

ead. l. 13. Ἀπαγορεύση) Quod digito erecto significabant. SOLAN.

ead. l. 17. Τὸ τοιοῦτον) Constantem editionum lectionem esse, Sólanus annotarat, nec quidquam variationis in Codicibus reperit, ut opinor, alioqui addidisset. Quid igitur sibi vult illa supervacua annotatio? An speravit, se inventurum, ubi articulus ille abundans ante pronomen desit? Vix credo; nam & Noster alibi non semel ita solet, ut mox indicabo: quanto autem magis abundaret articulus in illo Aristotelis de Gen. anim. III, 6 pr. *Τὸ δὲ αὐτὸ τοῦτο ποιεῖ*. Iterum *ibid. fin. Τὸν μὲν τρόπον αὐτὸν αὐτὸν ὀχεύειν*. Noster *supr. c. 10, ἥτις ἡ καταστροφή*. Ut alia omittam. Sed *τοιοῦτον* pro *τοιοῦτο* scribi notandum duxit. Verum & hoc Nostro cum Atticis familiare esse, iam bis ter alibi diximus hoc Dialogo. Vid. Indicem, vel *supr. c. 29; iterum fin. § 34, & pr. § 35*, huius Dial. ubi itidem artic. additur. REITZ.

ibid. Οἰκοδομήμασιν) Eadem Iulian. Imperator in Epist. *ἰσα τοῖς Ὅμηρικοῖς παισὶ παίζομεν, οἱ παρὰ τὰς δῖνας ὅτι ἂν ἐκ πηλοῦ πλάσωσιν, ἀφιάσιν αἰγιαλῷ κλύεσθαι*. Locus autem Homeri, quem imitandum sibi proponit Iulian. est Iliad. 5. Tangit Pifid. *ᾧ συλλογισμῶν εὐόλισθα κύματα, καὶ κτίσμα χυτὸν παιδικῶν ἀθυριῶν, τὰ λεπτὰ κάρφῃ συλλεγόντων εἰς στέγην*. Habet sequens illud *ἀσπίδα ὁμοβοῖνιν* ex Homero. BOURD.

Pag. 45. l. 1. Παρ' ἡμῶν Ἑρμοτιμῷ) Nuntia igitur nostro nomine Hermotimo. BROD.

ead. l. 8. Οὐ γὰρ ἐμ.) Hom. II. Π. BROD. Hom. II. Π, 70. SOLAN. Ms. W. praemittere ὅτι, probo Graecismo, Iens. in Fercul. liter. p. 144 notat, & remittit ad Lectt. suas Lucian. p. 97. Sed ea nota ad Dear. iudic. § 1 pertinens cum ibi non sit inserta, alibi breviter ea utemur, etsi haec satis nota. REITZ.

ead. l. 9. Ταῦτα μὲν οἱ ξύμπαντες, ἐν τῷ μέρει ἕκαστος) Orosopoeus, haec quidem uno ore dicturi sunt omnes, singulatim autem alius alia. Omnino nimium large & vage. Benedictus, haec simul omnes, singulatim unusquisque dixerit, unde nescio, qui intellexerit. Et cur igitur non etiam ita vertit in de Saltatione, ὅταν γὰρ ἀπροχειρισάμενοι καὶ παῖσαντες ἀλλήλους καὶ παίσαντες ἐν τῷ μέρει παύσονται. Ubi reddit mutuo, non singulatim. Sed Lucianus innuit, talia dictum iri ab omnibus omnino, ab unoquoque, si per circulum dicendi vices irent, sua vice, ut quoque de Laconicis pueris in loco citato. Id ita pronuntiat, ut de Alexandro in Pseudomanti, *λαμβάνων δὲ οὐκ αὐτὸς ἐχρήτο μόνος, ἀλλὰ πολλοὺς ἥδη περὶ αὐτὸν ἔχον συνέρχους, ἅπανιν ἐνεμεν ἕκαστον τὸ κατ' ἄξιαν*. De Saltatione, καὶ τοὺς ἐρεστώτας θεοὺς ἕκαστον αὐτῶν quod non satis lucide in

Latinis efferunt. Et infra, οὐ μὴν οὐδὲ τοῦτο ἀδύνατον, ἀπαρ-
τας αλλων αλλους ἀριθμούς εἰπεῖν. GRON.

ead. l. 10. Ἐκ Σικελίας) Aliquod e Sicilia exemplum, ubi ali-
quando peregrinatus est. BROD.

Pag. 46. in Schol. col. 1. l. 6. Παρὲς τῆς Ἑστ.) Non nova for-
mula. Vid. Athen. L. IV, p. 166 D. SOLAN.

Pag. 48. l. 4. Εἰδὸτα οὐκ ἂν ποτε) Placet εἰδὸτα ὥς οὐκ ἂν
ποτε. BROD. Luciano, contendenti non posse optimam & ve-
rissimam sectam eligi, nisi quis omnes perlustrarit, & exami-
narit, obiecerat Hermotimus, utrum, si unus aliquis affirma-
ret bis duo efficere quatuor, opus esset, omnes alios homines
rogare, num id verum foret; an ipse per se satis posset scire,
id ita esse. Omnino, respondet Lucianus, eum id per se satis
scire posse. Infert itaque Hermotimus, Τί ποτ' οὖν ἀδύνατον εἶ-
ναι σοι δοκεῖ, ἐντυγχάνοντά τινα μόνον τοῖς Στωϊκοῖς λέγουσι
τάληθῃ, πείθεσθαι τε αὐτοῖς, καὶ μηκέτι δεῖσθαι τῶν ἄλλων, εἰ-
δὸτα οὐκ ἂν ποτε τὰ τέτταρα πέντε γένοιτο, οὐδ' ἂν μυριοὶ
Πλάτῳνες, ἢ Πυθαγόραι λέγουσιν; Omnino excidit ὅτι, legen-
dumque, εἰδὸτα ὅτ' οὐκ ἂν ποτε &c. Id namque ait Hermoti-
mus, Quid ergo? num tibi videtur fieri non posse, ut quis tantum
in Stoicos incidens, qui vera dicant, eos sequatur, neque desideret
unquam alios; ut qui noverit, nunquam quatuor fieri posse quinque,
licet vel sexcenti Platonēs vel Pythagorae id affirmant? ultimae
syllabae in praecedenti voce εἰδὸτα affinitas videtur erroris
in describendo dedisse causam. IENS. Iensius in vulgatis recte
vidit aliquid deesse. W. Codex, quem ipse postea contulit, ha-
bet ὥς. Ὅτι B. 2. SOLAN. Recte Iens. coniunctionem supple-
dam censuit, quae in edd. deerat, verum cum ὥς iam in Cod.
invenerimus, non aegre feret, nos id admisisse prae ὅτι, quod
ex edit. est, ut in variantt. indicavimus. REITZ.

ead. l. 7. Οὐδὲν πρὸς ἕπος) Erasmus in proverbio, Nihil ad
versum. Hoc alibi explicuimus. BROD.

ead. l. 12. Ὁ μὴ τέτταρα) Rogat Lucianus, an etiam inve-
niretur aliquis, qui diceret, bis duo facere septem vel unde-
cim, respondet Hermotimus: — μαίνοιτ' ἂν ὁ μὴ τέτταρα συμ-
βαίνειν λέγων. Quae verba interpret sine ullo sensu vertit: In-
saniret, qui quatuor non convenire diceret. Ubi sensus est: Insaniret,
qui non diceret, ea facere quatuor, vel, qui negaret, ea esse quatuor.
Ita τὸ συμβαίνειν apud Arrian. Exped. Alex. L. V, cap. 19,
Τό, τε μέγεθος ἐθαύμαζεν ὑπὲρ πέντε πῆχεις μάλιστα συμβαί-
νον, staturamque mirabatur, quae erat supra quinque admodum cu-
bitos. L. BOS.

ead. l. 16. *Η τέλους) Quod Stoici in virtute, Epicurei in voluptate ponunt. BROD.

Pag. 49. l. 7. Φαῖν γὰρ ἂν αἱ Ἐπικούρειοι ἢ Πλατωνικοὶ σφᾶς μὲν οὕτω ξυντιθέντι, ἡμᾶς δὲ πέντε ἢ ἑπτὰ λέγειν αὐτὰ) Obsopoeus apud Basileenses & Bourdelotius: *fortasse enim dicerent Epicurei aut Platonici, vestram hanc esse compositionem; nos autem quinque aut septem illa esse dicimus. Benedictus: Etenim Epicurei vel Platonici dicere possent, se quidem ita componere, nos vero quinque aut septem illa esse dicere.* In qua mutatione attendit merito ad malam interpretationem voculae σφᾶς, quae non notat vos aut vestram, ut fecit Obsopoeus, sed ipsos vel se. Ceterum male peccavit, cum Basileensium ἡμᾶς mutavit, praecedente Bourdelotio in ἡμᾶς. Et porro, quid est illud vel Benedicti componere, vel Obsopoei compositionem? Ita adscripsit pater, ipsos quidem ita computare, vos vero. Sic infra, εἰκοσι τῷ Πυθαγόρῃ ἐτίθειμεν. εἴτα Πλάτωνι τοσαυτὴ ἑτέρα. εἴτα ἐξ ἑς τοῖς ἄλλοις. πόσα δ' οὖν ταῦτα συντεθέντα ἐν κεφαλαίῳ γένοιτ' αὐν δὲ. GRON.

ead. l. 8. *Τμᾶς) Non sola P. habet ἡμᾶς. Ald. I. & Fr. eodem vitio laborant. Sed W. L. & B. 2. recte ὑμᾶς. SOLAN.

ead. l. 11. Σώματα εἶναι ἅπαντα) Omnia corporea esse Stoici dicunt. Basilides Stoicus contra receptam Stoicorum opinionem existimabat. GUYET.

ead. l. 14. *Ὡς ἀναμφιλόγως ἰδίον τῶν Στωϊκῶν δίδως αὐτὸ ἔχειν) Δίδως αὐτοῖς ἔχειν. MARCIL.

Pag. 50. l. 3. *Ὡρα σιωπᾶν) Confer infra Eix. c. 13. SOLAN. Punctum subscriptum sub ultima exhibent Fl. Par. & S. Reliquae ignorant (licet Iunt. punctum sub media syllaba habeat, scribens σιωπᾶν, quod tamen suspicor calamo errante additum ab Solano, qui id literae α subiicere voluit.) Non putassem operae haec inquirere, nisi meminerim Vigerium de Idiotism. p. 158 edit. Argor. an. 1708 ex Etymologo docere, infinitivos in ἂν non recipere iota subscriptum; quod cum parum observari ab editoribus videam, non pigebit ex Vigerio quaedam huc transcribere: Ἀγαπᾶν. (ait) scribendum sine ι subscripto, non ἀγαπᾶν, ut in prioribus exemplaribus. A veteribus enim Graecis huiusmodi traditur regula: Τὰ εἰς ἂν ἀπαρέμματα οὐκ ἔχει τὸ ι προσγεγραμμένον· ὅτι τὰ εἰς ν λήγοντα ῥήματα οὐδέποτε ἔχει πρὸς τοῦ ν τὶ ἀνεκφώνητον, i. e. Infinita in ἂν exeuntia non habent iota subscriptum: quia verba in ν finita nunquam habent ante ν quidquam non prolatum. Quidquid enim in verbis praecedit ν, plene profertur, quod exemplis patet, ut τύπτειν, ἐτύφθην, ἐτυπην — ἐποίηον, ἐποίηον &c. Sic

Etymologus, eumque secutus Urbanus, aliique Grammatici: quod etiam in correctissimis librorum exemplaribus accuratissime observatur. Προσγεγραμμένον autem idem esse apud veteres Graecos, quod ὑπογεγραμμένον, apud recentiores, recte ait idem; nam veteres ad latus scribebant Ὡὶ Λόγῳ, recentiores sic: τῷ λόγῳ. Verum edd. nonnullae veteres Luciani aliorumque auctorum ita in his fluctuant, ut nihil certi ex iis elicias; immo tam saepe addunt illud iota his infinitivis, ut, quoties non invenias, incuria magis quam studio omissum credas. Etymologus tamen id ibi omittendum, pluribus in locis inculcat, vid. in ἀγαπᾶν, βοᾶν &c. Ita ut assensum ei praeberere cogar: sed cum in hac Luciani edit. ubique iam additum iota videam, ante quam ei manum admoverim, nescio an ab consuetudine a Hemst. aliisque in alior. auctorum editt. inducitur recedere fas sit. Ita enim ἀγαπᾶν passi sumus edi in de Merced. cond. Ita ἐρᾶν dedit Hemst. Contempl. § 13 f. Ὀρᾶν Timon. § 56 f. ἐπιτεδᾶν ibid. § 48. ἐπυγεῖν in Prometh. § 8 fin. &c. Περιορᾶν Thucyd. I, 69. Δρᾶν idem I, 5. Τελευτᾶν Herodot. Steph. I, p. 51 f. Ὀρᾶν ibid. p. 50 pr. Δρᾶν etiam Aristoph. Kusteri Plut. 4. Γελᾶν idem Ran. 42. Et sic recentiores edd. Aeliani aliorumque auctorum omnes. Re tamen probe excussa, decrevi rectius illud punctum in his infin. omittere, quod scilicet deinde faciam. Ut enim recens Aristophanis edit. habeat iota subscriptum, vetus Basileensis id ignorat. At *Flor.* & *B.* 2. edd. Luciani id habent ubique; sed *Iunt.* id non habet, nec *Hag.* nec *Ald.* 1. sed ubique scribunt ἐρᾶν, διορᾶν, μελεγχολᾶν. Quod ex collatione non huius, sed multorum aliorum locorum didici, quae adscribere nihil attinet. Ubi autem Iuntina id punctum sub eiusmodi infinitivis habet, ibi manu Solani suppositum est; quod tandem etiam accurate perlustrando detexi. Observemus ergo posthaec canonem Grammaticum & sequamur editiones optimas ab viris peritis correctas, & imitemur Atticos, qui cum nunquam dixerint βοάειν, γελάειν, etiam iota non potuerunt subscribere. Et si iam quis dicat, in dialecto communi γελᾶν tamen ex γελάειν contractum esse, adeoque & iota recte subscribi aequae ac in βοάεις βοᾶς, velitque consuetudinem sequi, per me licet; interim cum vidi in infinitivis aliam rem esse, & Etymologum recte dixisse, liceat mihi hunc sequi. Idemque placuit Bengelio, qui in utraque N. T. editione infin. in ᾶν sine iota subscripto ubique expressit. Ex monumentis vert. plura deinde. REITZ.

ead. l. 11. Ἀσκληπιῶν) Sic hic quidem libri omnes, & Ἰκαρ-

cap. 16. At Δημων. cap. 27' Ἀσκληπιείον iidem habent. Vid. & Ἀναβ. c. 42, & utroque modo scribitur. SOLAN. Ἀσκληπιείον Mf. Reg. 3011, & ita ubique scribendum monet cl. B. de Bal- lu, ab Ἀσκληπίος.

ead. l. 14. Τὸ κλῆρου Conf. infra Ἀλεξ. c. 39. SOLAN.

Pag. 51. l. 3. Γὰρ — γὰρ) Sic W. Sed forsitan pro posteriori γὰρ melius legeretur γε. SOLAN.

ead. l. 14. Ἀνάθημα) De differentia inter ἀνάθημα *suspensum donarium*, & ἀνάθεμα, quod sacris Scriptoribus *devotionem* s. *hominum diris devotum* significat, cum tamen eiusdem thematis sit utrumque, vid. Periz. contra Sanctum disputantem, ad Sanct. Minerv. L. IV, cap. 14, p. m. 762. Distinguit etiam Hesych. Sed illa distinctio non videtur antiquior aevo Christiano; & vel postea tamen ab nonnullis Ecclesiast. Scriptt. promiscue usurpata: exempla exhibet Suicerus in thesaur. Eccles. h. v. Ubi etiam ex Zonar. ad Canon. 3, p. 263: Ὡς τὰ ἀναθήματα προσαγόμενα τῷ θεῷ, χαρίζονται ἀπὸ τῶν κοινῶν καὶ ἀνθρώπων πραγμάτων· οὕτω καὶ ὁ ἀνάθεμα γενόμενος, ἐκ- κόπτεται καὶ ἀποδιαίρεται ἀπὸ τῆς τῶν πιστῶν ὁμηγύρεως, τῶν ἀνατεθειμένων καὶ ἀφωσιωμένων τῷ θεῷ, καὶ ἀπ' αὐτοῦ, καὶ προσκληροῦται τῷ διαβόλῳ, καὶ ἀνατίθεται αὐτὸς ἑαυτὸν. Quemadmodum donaria Deo oblata separantur a communibus & humanis rebus: ita etiam anathema factus excinditur & segregatur a coetu fidelium consecratorum Deo, & ab ipso Deo, atque desinitur diabolo, seque ipsum ei consecrat. Plura non addam in re nota, nisi quod apud antiquos ac profanos Scriptt. ἀνάθημα ne quidem scriptum invenerim, sed semper ἀνάθεμα. REITZ.

Pag. 53. l. 3. Ἐπὶ πάντας ἰέν) Sincera lectio ἰέναι. BROD.

ead. l. 6. Αὐτὸ) Sic M. & plerique impressi. P. & Mf. Gr. αὐτὸ minus commode. SOLAN.

ead. l. 7. Ἀποδυσσομένων) Scribendum ex Mf. καὶ γὰρ αὐτὸ τὴν πολλὴν ἀπορίαν παρεχόμενον τοῦτό ἐστιν, ὅτι ἕκαστος τῶν ἀποδυσσομένων ἔχει τὴν πάντας hoc magnam dubitationem affert, quod eorum, qui exuentur, unusquisque omnino aliquid habet. In editis legitur ἀποδυσσομένων, hoc est, qui exuent. GRAEV. Ἀποδυσσομένων W. etiam, & P. & L. Valeat ergo vulgatum. SOLAN.

Pag. 54. l. 7. Παρὰ) Ex W. Impr. enim corrupte περὶ. SOLAN.

ead. l. 10. Εὐανδρίδου) Idem haud dubie, qui de iis, qui Olympiis ludis vicerant, librum scripserat, quem laudat Pausanias L. II, pag. 185, 29. Sed ibi tamen Εὐαντορίδας scribitur eius nomen. SOLAN.

Pag. 55. L. 2. Φύλλα δάφνης) Sensus abruptus, interpellante Luciano; nec facile, quae verba secutura fuissent, patet. Rationem tamen comparandorum athletarum edisserere volebat, quae olim obtinuerat. SOLAN. Post δάφνης . . . quatuor puncta in *Iunt.* fecerat (nisi fallor) Solanus, aliquid deesse indicans; nam spatium, quantum ad quatuor literas requiritur, vacuum ibi erat. Sed hoc non est certum indicium: solet enim inter personas & in hac ed. & in *Ald.* semper eiusmodi spatium relinqui. Deest quidem aliquid ad plenam orationem, sed nihil tamen addendum: nam interpellatur sermo dedita opera a persona sequente. REITZ.

ead. l. 5. Κάλπις ἀργυρά πρῆκεται) Sic c. 57. In calpidem, sive capidem, sive capedinem, sive capidulam, sive capedunculam, (tot enim nominibus Romani vas illud denominant) solebant iniicere sortes luctantium, & currentium, ut patet lineis seq. unde recte in Gl. Phil. *ὑπὸ κληρώτις, κάλπις. ὕδρια.* nec male doctus Grammatic. Hesych. apud quem *κάλπις ἵππος βαδιστῆς καὶ εἶδος δρόμου*, tangit enim rem, quae sortes sequitur, sc. equorum agitationem. De Latinis nominibus superius allatis dico alibi, ut & de fortibus. BOURD. *Κάλπις, Sortes Olympicæ.* GUYET.

ibid. Ἀργυρά) Cum *Iunt.* etiam (aeque ac reliquae) legeret ἀργυρά, Solanus adscripserat: an ἀργυρά; Recte; nec dubitare recipere invitis edd. quae saepe peccant in accentibus. Sola autem B. 2. hic bene legit ἀργυρά, quam sequor. REITZ.

ead. l. 14. Ἀνέχει) Anglic. ἀνέχει. BOURD. Recte meus cum Angl. ἀνέχει αὐτοῦ τὴν χεῖρα, manu elata; ut ap. Hom. ἀνασχῶν τὴν χεῖρα. Male vulgo ἀντέχει τὴν χεῖρα. GRAEV.

ead. l. 16. Ἀλυτάρχης) *Pete Varinum.* BROD. Vid. Marm. Oxon. p. 109, & quos isthic laudat cl. vir H. Prideaux (Cod. Theod. XV, 9, Cuiac. Obs. II, 13, Gothofr. ad Cod. l. c. Phavor. & Etym.) Praeerat hic τοῖς μαστιγοφόροις, quos αλυτας Elei vocabant. SOLAN. *Varinum* ait Brod. id est *Phavorinum*, qui olim *Guarinus*: sed ipse maluit *Varinus* audire, *Phavorinus* vero a loco natali cognominatus, quo cognomine hodie notior, quam altero. REITZ.

Pag. 56. l. 3. Πανκρατιάειν) Pancratium quid, tradit Lucianus de Gymnas. Philostratus de athletis refert, *pancrasium* palaestram simul & pugillatum vocari. COGN.

ead. l. 7. Γράμμα τι) Misere in re facili fluctuant edd. Nos ex Grammaticorum canonibus, qui non patiuntur duos accentus acutos in syllabis contiguis unius vocis scribi, eiusmodi

di minutias corrigimus, quamvis millies λόγος τις, & similia in editionibus & scholiastis reperiatis, & viri etiam eruditi hodie sibi in his apicibus collocandis non consent. REITZ.

ead. l. 12. Συμπεισίδαι) Conf. infra Z. Τραγ. c. 40 med. Et Γυμν. 38. SOLAN.

ead. l. 16. Ἐπισκόπησηον) Anglic. ἐπισκοπεῖς. Mend. in hac pag. nomina loquentium varie confusa erant. BOURD. Rectius iidem libri ἐπισκοπεῖς τὰ γράμματα, pro vulgato ἐπισκόπησηον, circumiens inspicis literas. GRAEV. Angl. & Gr. ad stipulatur Mf. Reg. 3011.

Pag. 57. l. 6. Ἐκεῖνός ἐστι) Lego εἰ ἐκεῖνός ἐστι refertur enim haud dubie ad γράμμα. Nec aliter interpretes, quos viderim, licet libri omnes servant ἐκεῖνος. GESN. Si vulgatam servamus, ἐκεῖνος referendum ad praecedens ἐφεδρος; ut sensus sit, *etsi inveneris literam, tamen nescias, num ille praefes sit, penes quem invenitur illa litera, s. qui indicatur litera illa inventa.* REITZ.

Pag. 59. l. 6. Ὀλυμπιάσιν) Olympicum certamen quinto quoque anno fieri solebat in honorem Iovis Olympici, cuius auctorem Herculem fuisse putant. COGN.

ead. l. 9. Μὲν γὰρ) Hae particulae & alibi coniungi amant, ut supr. de Merced. Cond. c. 17 versus fin. Ibid. c. 26 med. & 29 pr. ac frequenter alibi apud Nostrum; quare nil curo omissionem Mf. M. REITZ.

ead. l. 10. Γράφωμεν) Ita quoque in Cod. M. sed a recentiore manu esse, testatur Solanus: quare coniicit, an forsan γράφωμεν scriptum fuerit, uti paulo post. REITZ.

ibid. τὸ δὲ Z.) Procedet Luciani ratio, modo sic intelligatur, ut *inscio iudice* Z unicum sit iniectum: alias claudicat argumentatio. Nisi autem adhaesisset illi consuetudini, quae in ludis obtinebat, dicturum fuisse longe clarius existimo, quinque literarum paria immissa, quarum novem ab athletis, una in fundo relicta, educantur. Sic enim nemo, nisi omnibus visis, quas athletae sortiti sunt, cognoscere queat, cuinam antagonistae solitaria illa obrigerit. SOLAN.

Pag. 60. l. 3. Κυνοκέφ.) Horum figuras si videre lubet, adi Mensam Isiacam Pignorii, & Kircherum. SOLAN.

Pag. 61. l. 5. Φιλοσοφίας περὶ) Iam recte & constanter sic praepositionis accentu propter anastrophē mutato exhibent edd. Conf. supra c. 20, ibique adductum Iensium. REITZ.

ead. l. 6. Πασῶν) Notat Solanus in W. reperiri πασῶν, additque id verum; editiones autem prave πάντων legere. Quod mirabar, cum Iens. in Ferculo liter. pag. 245, ubi lect. huius

Codicis ad Hermot. pertinentes profert, tam notabilem variationem aut correctionem omiserit. Re vero examinata, cum Solano credo *πασῶν* legendum, quia intelligitur *ὁδῶν*, de quibus supra egit, & mox agere perget; nam statim sequitur *μίας ἀπειράτοι, & — ἀρίστη ἐκείνη*. Et pr. § seq. *μίαν ἐξ ἀπασῶν ὁδῶν*. Iam quoque illud *αὐτῶ*, quod vulgatae *αὐτῶν* praestare putares, sponte concidit. Quod enim *δ. αὐτῶ* legat, & ex ea *Amst.* id operarum tantum aberratione factum credo; quia in versione eiusd. Latina, aequae ac in *Parif.* tamen legitur *ab illis*. Interim, si quis *πάντων* ad viae duces, de quibus supra, referre velit, quod *λεγόμενα ὑπὸ τῶν ὁδῶν* insolentius videatur, & viae s. sectae hic non ut personae loquentes inducantur, non iam nimis repugnem; sed qui *πασῶν* praeferet, pro *ὕπὸ* legat *ὑπὲρ*, & sic omnia plana erunt. REITZ.

ibid. *Αὐτῶν*) Restituenda est postliminio sincera lectio ex antiquis editionibus, 'Ὁ τὰ ὑπὸ πάντων αὐτῶν λεγόμενα εἶδός. Posteriores perperam dederunt *αὐτῶ* quod idem fecerunt c. 53 fin. 'Ἦν δὲ τοὺς οὐκ εἰδότες λέγης, οὐδὲν τι τὸ πλῆθος αὐτῶ προσάξεται με πιστεύειν, cum recte in prioribus *αὐτῶν*. Si vero de imperitiis loquaris, nihil me eorum multitudo adducet, ut credam. IENS.

ead. l. 7. *Ἀτελεῖς*) Pendebam animi, *ἀτελῆ* ne hic putarem, quem interpretatione expressi, quem Romae dicebant *capitis censum*, qui cum nihil conferat ad rempublicam, neque ad suffragia admittitur, neque honorem sperare potest; an *non initiatum*? Sed cum huius intellectus nulla dum allata sit auctoritas, isque potius videatur esse *ἀτέλεστος*, mansi in solemniori vocis usu, quique optime huc faciat. GESN.

ead. l. 14. *Αὐτὸ μόνον*) Libri, quos inspeximus, omnes *αὐτὸ*, quod quomodo convenire huc possit, nondum equidem video, nisi forte ad *μόνον* referatur, & vim illius augeat; cuius tamen rei exemplum adhuc nullum observavi. Interpretatus sum, ac si legatur *αὐτοῦ*. GESN.

Pag. 62. l. 8. *Τελευτῶν*) *Τελευτῶν*, denique, postremo interpretatur I. Brod. Misc. IX, c. 16, circumflectens ultimam, & sic Lexicographi cum eo: edd. vero *I. H. P. S.* constanter ultimam accentu gravi signant, more adverbii. Utrum rectius, mihi non liquet, circumflexum tamen veriore credō, quia participium est, etsi quasi adverbialiter sumendum. REITZ.

ibid. *Ὅδῶν*) Per viam hic intelligendam *ἑξῆς*, ut in Act. Apost. IX, 2, 'Εάν τινες εὐρὴ τῆς ὁδοῦ ὄντας ἀνδρας τε καὶ γυναῖκας, veluti *ibid.* c. XXIV, 14, diserte dicitur, *ὁδὸς ἦν λα-*

γυσι αἰρεσιν. Ac paulo supra apud Nostrium, ἀπάσης ὁδοῦ πεπειράμενος ἐν φιλοσοφίᾳ, vertit, omnes philosophiae sectas experitus. Recte quidem; verum quia hic sequitur ἄγει, rectius ad verbum convertitur, via, quae ducit; viam interim quamcunque agendi methodum significare in omnibus linguis, satis notum est. REITZ.

ead. l. 9. Ἄγει εὐθὺ τῆς εὐδαιμονίας) Sic etiam cum accusandi casu ἄγει sine praepositione, pro agere, ducere ad aliquid, Budaeus in Comment. ex Xenoph. de Venat. ἄγει τὰς κύνας τὰ τραχέα. Item ἄγει δὲ ἄμεινον τὰς κύνας τὰ ὄρη πολλάκις. Nisi hic malis construere, ἄγει εὐθὺ, ducit recta, τῆς εὐδαιμονίας usque ad felicitatem, ita ut μέχρι intelligendum relinquatur, vel πρὸς τόπον de qua ellipsi vid. Bos de Ellipsi. qui ex Nostro in Bis Accusat. Εὐθὺ τοῦ Ἀρείου πάγου, nec non alia similia ex aliis auctoribus ita exponit, quae hic non repetam; nam & Noster etiam alibi non semel sic loqui amat, ut Dial. Mort. XXXVII pr. Ἄπιμεν εὐθὺ τῆς καθόδου περιπατήσοντας, recta ad Avernii descensum ambulaturi, ubi Hemsterhusius iam plura. REITZ.

Pag. 63. l. 11. Ἐξείνας) Rescripsimus ex margg. Mf. Reg. 2954, & ed. A. 1 IV. monente cl. B. de Ball. Vulg. ἐξείναι.

Pag. 64. l. 1. Τινὲς τῶν σοφῶν) Epicharmi. Vertit Cicero: nervi atque artus sunt sapientiae, non temere credere. (Vid. Suid. v. νῆφε) Νῆφε καὶ μέμνας' ἀπιστεῖν, ἀρβρα ταῦτα τῶν φρενῶν. Laudat etiam Polybius. SOLAN.

ibid. τῶν σοφῶν) Septem sapientium. BROD.

ead. l. 2. Νῆφε) Epicharmi esse, adscripserat Solanus. Idem iam fecerat Guyetus. REITZ. Vastri illius Siculi Epicharmi, qui Ciceroni, quod testatur ad Att. 1, 19, crebro insusurrabat cantilenam illam suam: Νῆφε, καὶ μέμνας' ἀπιστεῖν' ἀρβρα ταῦτα τῶν φρενῶν. GESN.

ead. l. 4. Τοῖς ἐξῆς λόγον) Aliis loquendi copiam. BROD.

ead. l. 10. Μὴ) Non reveritus sum optimarum edit. auctoritatem, quae μοι ἐξαίρει pro μὴ ἐξ. habent. Sed unius Cod. L. lectionem hic praefero, quia sequentia evincunt sic scribendum; nam cum statim subiiciat, cum his igitur quinque, quae adeo annumerari voluit, i. e. non excipi. Absurdum autem foret, si dixisset, excipe, aufer illos annos, quos tamen illico addit. Sed iam alterum illud καὶ deletum velim. REITZ.

ead. l. 11. Πέντε ἔτη) Confer supra Vit. Auct. c. 3. REITZ.

ibid. τὰ τῆς σιωπῆς) Nam quinque annos tacebant Pythagoraeorum discipuli. BROD.

ead. l. 14. ΑΥΚ. — EPM.) Omittitur hic Luciani nomen in plerisque edd. Nos ex ed. *l.* & ex ipso Cod. M. & P. reposuimus. Et reliqua perturbatis admodum partibus ex eadem *l.* & L. restituimus. Quae Marcilio nescio quomodo iam innotuerant. SOLAN.

ibid. ΑΥΚ. εἴτα &c.) Ἑρμῶ. Σῶμεν οὕτως, εἴτα ἐξῆς &c. Excidit notatio personae Luciani, nempe: Ἑρμῶ. Σῶμεν οὕτως. ΑΥΚ. εἴτα ἐξῆς. MARCIL. Idem iam monuit Brod. Misc. IX, cap. 16. REITZ.

ibid. ΑΥΚ. εἴτα) Quinquies hic in seqq. personarum nominibus errant omnes edd. praeter *Iuni.* quas recte ex ea ac Mss. P. & L. restitui iussit Solanus. Non tamen cum eo miror, unde Marcilio id iam suboluerit; nam vel sine Mss. error detegi poterat: primo enim, absurdum erat Hermotimum hic dicere, (quod edd. faciebant) se ex Luciano audisse, quot anni philosophiae forent impendendi, cum is Lucianus c. 6 rogaverat, quanto temporis spatio ad id opus sit? & ab Hermot. responsum tulerat, forsan viginti annis opus fore &c. Deinde cum tandem in ordinem redirent personarum nomina, versus finem huius cap. f. § 48 bis posita erat Hermotimi persona, nempe: EPM. ὑπὲρ διακῶσια, ὃ Λυκίῳ in fin. recte, sed antea rursus EPM. Εἴτα ἐξῆς Ἑπικούρῳ. Cum alternatim saltem deberent loqui. Hac igitur inquisitione cum veritatem & ego detexerim, cur alii acutiores id non tanto magis possent? REITZ.

Pag. 65. l. 1. Οὐ γάρ) ΑΥΚ. Οὐ γάρ. EPM. Χρυσίππῳ δέ γε &c. Male traiecta nomina personarum. Esse debet, EPM. οὐ γάρ. ΑΥΚ. Χρυσίππῳ δέ γε. MARCIL.

ead. l. 5. Οὕτως) ΑΥΚ. οὕτως. Ἑρμῶ. εἴτα ἐξῆς Ἑπικούρῳ. Rursus vitiosa personarum traiectio. Lucianus enim voluit: Ἑρμῶ. οὕτως. ΑΥΚ. εἴτα ἐξῆς Ἑπικούρῳ. Patet fine eiusdem paginae. MARCIL. Et hoc & praecedens quoque monuit I. Brod. in Miscell. modo adductis scribens: Οὐκ ἐλάττω. ΑΥΚ. Emen- da Ἑρμῶ. Et οὐ γάρ Ἑρμῶ. corrige ΑΥΚ. Μόγισ ἱκανά. Λυκ. re- pone Ἑρμῶ. οὕτως. ΑΥΚ. Εἴτα ἐξῆς Ἑπικούρῳ. REITZ.

ead. l. 14. Ἀλλὰ μὴδ' ὅλως εἰδέναι τί ἢ τοῦτο μόνον) Εἰδέναι τί ἢ τοῦτο μόνον. MARCIL.

Pag. 66. l. 1. Ἐν κεφαλαίῳ) *In summa.* BROD.

ead. l. 4. Ὡς πεντεκαίδεκα) Cod. Angl. πεντήκοντα καὶ ἑκα- τὸν, mend. BOURD. Dixit Hermotimus, plures ducentis an- nis, iuxta calculum Luciani, impendendos esse omnium se- ctarum placitis discendis, respondit Lucianus, age auferamus quartam partem, ὥς πεντεκαίδεκα ἔτη ἱκανά εἶναι, ἢ τὸ ἡμισυ

δλον. Πεντεκαίδεκα ἔτη, non possunt esse tres partes ducentorum annorum. Quis non vider, Lucianum reliquisse, ut Anglicanus & meus prae se fert, πεντήκοντα καὶ ἑκατὸν, *centum & quinquaginta*: & si dimidium detraxeris, *centum* sufficient. Quamvis corrupte scribatur πεντήκοντος in Mss. GRAEV. Sive πεντεκαίδεκα, aut cum Angl. Mf. Gr. P. & L. legas, res eodem redit; sed rectius hoc vulgatarum edd. & M. visum est, ut ad tempus ediscendae disciplinae cuique sufficiens referatur: quo quarta sui parte mulctato, summa itidem quarta sui parte minor evasura est. SOLAN. Ego quinque Codicum consensum potiore, quam editionum, existimavi, maxime cum pleniorum calculum ponant: nam cum proxime Herm. dixerit, *ducenti*, & hinc statim dicat alter quartam auferendam, nonne restant 150? Si vero rationem Solani sequaris, cum vulg. *quindecim* legens, id referendum erit ad numerum *viginti*, qui paulo alius memoratur, cuius pars quarta est *quinque*, quam si detraxeris a *viginti*, restabunt *quindecim*. Sed quid opus est ad remotiorem numerum recurrere, cum propiore habeamus, cui recte respondeant sequentia? Praeterea numerus maior placet, ut eo magis ridere videatur philosophorum derisor. Verum si iam πεντήκοντα καὶ ἑκατὸν legas, illud ἔτη ablatum velim, ideoque uncis includendum curavi; nam ingratum ibi sonum, ingratam repetitionem facit: si ἔτη autem retinendum, πεντήκοντα simpliciter, sublato ἑκατὸν scriberem. REITZ.

Pag. 67. l. 13. Οὐδὲν δέον) Cum minime oporteat. BROD.

ead. l. 14. Οὐκ ἐπ' ἀγαθῷ) Haud auspiciato, malo omine. BROD. Ut Brodaeus iussit, ita recte habet Parif. ed. versio. Sed ἐπ' ἀγαθῷ τινι, est bono consilio, s. ad boni aliquid faciendum. Aristoph. Pl. 889, Οὐκ ἐπ' ἀγαθῷ γὰρ ἐνθάδ' ἐστὶν οὐδένι. REITZ.

Pag. 68. l. 6. Κατὰ τὸν Τιθωνόν) Erasim. in proverbio, *Tithoni senecta*. BROD.

ead. l. 9. Σκεπτόμενος) Confer infra Δημ. § 57, Ἀθηναίων δὲ σκεπτομένων &c. SOLAN.

Pag. 69. l. 9. Ἀδυνάτων ἑρᾶς) Vid. idem supra Deor. Dial. VIII Vulcani & Iovis, vers. ult. πλὴν οἶδα ὅτι ἀδυνάτων ἑρᾶς, ibique nott. Brodaeus, Solani, & Hemsterhusii. REITZ.

ead. l. 15. Ἰδιώτας) Omnium ignaros. BROD.

Pag. 70. l. 4. Διαιρεσιν) Sic Dial. seq. cap. 1 med. Conf. & Συγγρ. c. 9. SOLAN.

ead. l. 8. Ὅτε ἂν πρώτῳ) Ita Mss. Regg. 2954 & 3011. Vulg. ὅτε πρώτῳ ἂν.

ead. l. 9. Κἀκεῖνος Ἑρμαιοῦ ποιήσεται σε) Imperite in Bassileensi & Bourdelotiana vertitur *atque ille te certum faciet*, tanto utraque ineptior, quod secundae vocis primam literam maiore characterere efferant. Itaque adscripsit pater, *atque ille lucrifaciet te*. Sed & correxir Benedictus. GRON.

ibid. Ἑρμαιοῦ) Vid. supr. Somn. cap. 9, καὶ τοῦ κρείττονος Ἑρμαιοῦ ὄν. SOLAN.

ead. l. 11. Φοίνικος) Hinc adagium, *Phoenix vivacior*. BROD.

Pag. 71. l. 2. Δέησι) Mallet *δέησι*. SOLAN. Emendationi Solani suffragantur Mss. Regg. 2954 & 3011.

ead. l. 3. Προσάξεται με) Sic habere I. & Fl. notaverat Solanus. Quid tum? Habent & sic reliquae, ut *Par. Hæg.* plures enim iam consulere nolo, quia non dubito, quin rectum sit; vid. Zenx. c. 2, *προσάγεσθαι αὐτούς*. Et Phalar. I, c. 3, *ἐς τὸ πείθεσθαι προσάγεσθαι τούτους*. Forſan maluerit *προάξεται* alicubi invenire, vel potius activam formam *προάξει*. Sed mediam & sic recte construi, vel ex Isocr. loco, quem Lexica proferunt, pater. Adde tamen Wollium de Verb. med. p. 184, § 17. Ubi quidem differentia ostenditur inter *ἀγεσθαι γυναῖκα*, & *ἀγειν γυναῖκα*, quod prius significet, *ducere uxorem in matrimonium*; alterum vero, *ducere mulierem quamcunque in aliquem locum*: tamen utrumque habet accusativum patientem, & in sensu metaphorico active usurpatur. Sic eod. significatu, quo Noster, etiam Herodian. I, 3, 12, Ἀλλὰ τοὺς μὲν πειθοῖ... προσηγάγετο. *Ibid.* 12, 9, ἤλπιζε προσάξεσθαι τὸν τε δῆμον — ἐπιδόσσει λαμπραῖς. Ne plura ad rem nimis facilem demonstrandam congeram. REITZ.

ead. l. 4. Ἄχρις ἂν ἢ μηδὲν ἢ ἐν εἰδότες περὶ πάντων ἀποφαίνονται) Miris interpretationibus hoc colorant viri docti! Obsopoeus, *donec de omnibus nullius ignari definiendi facultatem sibi paraverint*. Benedictus, *donec aut nihil aut unum scire de omnibus ostendant*. Quando alterutrum horum erit? Et quid si vel paraverint cum illo, vel cum altero ostenderint illud, quod praedicat, an tunc adducetur Lucianus, ut credat? Illene tunc, cum nihil scire ostendant? Ridiculum prorsus. Itaque tentavir iuste haec mollire pater, adscripsitque se legere vovula ἢ omiſſa, ἄχρις ἂν μηδὲν ἢ ἐν εἰδότες π. ἀ. ἀποφ. cum versione Latina, *quamdiu non nisi unius gnari de omnibus pronuntiabunt*. GRON. Nihil hic intellexerant interpretes. Sed sola interpretatione nostra satis consultum puto sententiae horum verborum. Nota est enim illa verbi ἀποφαίνωμαι significatio; nec quemquam credo repugnaturum: *Quamdiu aut nihil, aut n-*

nam disciplinam singuli scientes de omnibus pronuntiabunt. SOLAN.

Pag. 72. l. 6. Φειδῖαν) Plut. in commentario de defectis oraculis videtur ad Alcaeam referre, οὐ κατ' Ἀλκαῖον, inquit, ἐξ ὄνυχος τὸν λέοντα γράφοντας. COGN.

ibid. Ὀνυχὰ μόνον λέοντος) Unde ortam paroemiam, ἐκ τῶν ὄνυχων λέοντα, ferunt nonnulli. Brod. V. Plut. Π. Χρηστ. 730, 1, Οὐ κατ' Ἀλκαῖον ἐξ ὄνυχος τὸν λέοντα γράφονται. SOLAN.

ead. l. 7. Ἀναλελογισθῆαι) Praeteritum passivum, active tamen interpretandum, tum quia activ. ἀναλογίζω in usu non est, tum quia huiusmodi tempora passivae terminationis in aliis etiam verbis active valent; vid. Iensium infra ad Tyrannicid. cap. 12. REITZ.

Pag. 73. l. 5. Οὕτω, καί μοι &c.) Verba καί μοι τὸδε ἀπὸ κριναι, Solanus in *Iunt.* parenthesi incluserat, recte quod ad sensum, sed sufficit eum commatibus distinxisse: si quid tamen mutandum, pro οὕτως, legerem ὅπως quomodo, id enim sensum facit planiorem; etsi formulas interrogandi etiam sine particulis huiusmodi poni scio, ideoque mutationem haud adeo necessariam puto. REITZ.

Pag. 74. l. 2. Οὐδὲν γὰρ πρὸς τὸν Διόνυσον) Erasmi in adagio, nihil ad Bacchum. BROD. Nihil ista aū Bacchum. Haec clautula in proverbium abiit, quo significatur, illa nihil ad rem attinere, & nimium inaequalem esse comparisonem. Alcaeus in Baccho. Vid. Erasmi. Chiliad. COGN.

ead. l. 3. Ὡ παῖ) O puer, o imperite. BROD. Ὡ παῖ λέγων) Ita M. P. L. & impr. plerique. Sed quid haec sibi velint, nemo, credo, intelligat: ego certe locum corruptum pronuntio. Fl. ὦπται. Vide num respexerit ad ὁ πᾶς λέων, quod supra usurpaverat Hermotimus c. 54. Nisi malis ὁ πᾶς λόγος, ut Mισθ. c. 4, & Z. Tr. c. 16. Pro λέγων in Exc. Periz. est γέλων. Vid. Plut. 892 B. Clem. Alex. p. 19 A. ἐμοὶ μὲν οὐδ' ὁ πᾶς ἀν' ἀρκέση χρόνος. Sic ἅπας ὁ οἶνος, c. 58. ἅπας ὁ πῖθος, c. 59. ἅπασα φιλοσοφία, cap. 61, & c. 66. Ego ὁ πᾶς λέων Lucianeum esse, non dubito. Similem errorem vide admissum a multis Εὐχ. c. 26. SOLAN. Adscripserat vir quidam doctus margini edit. Hagen. ὦπται, nescio num Simon Servetus, an Io. Bellagius, utriusque enim nomen, ut possessoris, in fronte huius libri scriptum invenio. At illud ὦπται certe convenientius foret, quam ὦ παῖ, quod hic ἀπροσδιόνυσον est. Sic enim dicit Luciano: nihil appositum visus est dicere Phidias. Nam etsi dicas, a Luciano puerum vocari Hermotimum, per ludibrium, quod iunioris instar discipuli quotidie scholam philosophicam fre-

quentet, ut initio huius Dialogi innuit, id ramen minus huc quadrare videtur. Solanus adiecerat, legendum δ παῖς, non male, & conferendum Εὐχ. cap. 26. Ubi in quibusdam edd. quoque δ παῖς legitur, cum aliae ibidem recte δ παῖς habeant; nimirum δ παῖς πλούτων, totus thesaurus, totae divitiae. Praeterea & pro λέγων, legit λέων, quod scil. licebat, quia alii γελων exhibent: ita ut totum sic constituat, οὐδὲν γὰρ πρὸς τὸν Διόνυσον, δ παῖς λέων, nihil enim ad rem facit totus leo. Eligat igitur, quod quis volet. REITZ. Suidam in οὐδὲν laudat, nihilque opus esse emendatione h. l. bene annotat cl. B. de Ball.

ead. l. 4. Φειδία) Ad Phidiam igitur proverbii huius originem refert Lucianus? quasi is olim ita reprehenderit puerum vel tironem, eaque verba nunc ad Hermotimum repetat. Tale quid sane verba sibi volunt, si ita dedit Lucianus, de quo vix est ut dubitemus, licet aliis alii ap. Erasum. tribuant. GERN.

Pag. 75. l. 5. Εἰ μὴ ἀνέχη τὴν διατριβὴν) Obfopoeus, nisi exercitii impigro studio illud consecutus fueris. Benedictus, nisi recipias disquisitionem illam. Immo simpliciter, nisi hanc moram sustineas, tantum temporis colloces: nam respicit, quod Hermotimus dixerat de μορίῳ ἡμέρας. GRON.

ead. l. 6. Ὡς ἀκριβῶς) An ὥστ'; F. Guyet. Non, mi Guyete, ὥς ἀκριβῶς enim est quam accurate: auget enim interdum illud ὥς, ut ὥς ἀληθῶς Aelian. V. H. III, 24. Sic ὥς σφόδρα per quam, maxime; de quo vide Bud. Comment. p. 588. Alibi ὥς dicitur πλεονάζειν vid. eundem, & Maittaire de Dialect. pag. 76 f. REITZ.

ead. l. 10. Ἐκάστοις) W. ἐκάστης, quod forsitan melius. SOLAN.

ead. l. 12. Ἀπὸ σοι αἶρ.) Quam philosophorum sectam. BROD.

ead. l. 14. Καταθύεις) Lege καταθύη. BROD. Καταθύοις. Ordo: καὶ δυσιάζει τῷ μὴδὲ παρακαλεῖν, i. e. διὰ τοῦ, ne advocato quidem sacerdote. GUYET. Καταθύης M. In impressis καταθύεις & παρακαλεῖν. Coniecturam Marculii quod attinet, ingeniosa est; sed si recipias, lege, meo periculo, non δέον cum illo, sed δέον. Verum ultima vox in M. & P. reperta, omnia restituit; quamvis in illo quidem a prima manu non sit. SOLAN. Vide, si lubet, quae supra de simili modorum differentia, ad cap. 24 huius Dial. notavi, ubi διεξέλθοι καὶ ἐπιδείξεται legitur. REITZ.

ibid. Καὶ δυσιάζει) Καὶ δυσιάζει τῷ μὴδ' ἱερεῖα τινα τῶν μεγάλωσιδων παρακαλεῖν, Et sacrifices eo ipso, quod non advocos sacrificum aliquem pretiosum &c. Sed fortean fuit, καὶ δυσιάζει θεῶ

μηδ' ἱερέα δέον τινα τῶν μεγαλομίσθων παρακαλεῖν. *Et sacrifices Deo; neque opus sit atcessere sacrificum aliquem pretiosum.* MARCIL.

ibid. Μηδ' ἱερέα) Possis forte dicere, illud τῷ μηδ' ἱερέα — παρακαλεῖν, dictum esse per ellipsin τῆς ἐν. Sed mollius mihi videbantur haec ita a Luciano composita, subiiciam tibi aliud: quid igitur? τὸ μηδ' παρακαλεῖν, & hoc secutus sum in interpretando, neque piaculum puto, si quis in ipsum contextum orationis, annotata tamen altera quoque lectione, retulerit. Ceterum hinc apparet, quo ex fonte hauserit ille, qui circa decimum huius seculi annum idem remedium stabiliendae inter Christianorum sectas concordiae proposuit, castigatus, ut decebat, a Io. Conr. Schrammio inaugurali oratione de remediis quibusdam ante doctrinae sanae conciliationem ad concordiam ecclesiasticam necessariis, Helmstadii dicto anno habita. GESN.

ead. l. 15. Ἐς κάλπιν) Mirari subit, cum hunc Luciani iocum lego, virorum quorundam, quos gravissimos esse decebat, stuporem incredibilem, qui nobis tabellam Imperatoris Mogolici, religionem eadem ratione simiae divinatrici subiicientis, & Christianam veram illam esse, quam, serione an ioco haud facile dixeris, quaerebat, mira sane ratione,prehendentis. Inter *Ludicra pia* serio narratam invenies ab Angelino Gazaea Iesuira, p. 94, qui se eam ex literis Indicis Antonii Figueredo ex eadem societate anni 1611 hausisse ait. SOLAN.

Pag. 76. l. 1. Ἀμφιβαλῆ) Patrimum, ἀμφοτέραις τοῖς γονεῦσι δάλλοντα, καὶ μηθένος ὄρφανισμένον. Sic hanc vocem, ex interprete Aristophan. ad Aves, interpretantur Scal. ad Catull. Marcil. ad Horat. Morem tangunt interpretes Theocriti, Eustath. ad Homer. BOURD.

ead. l. 5. Καὶ οὐ κατὰ σέ) *Ac te indigna.* BROD.

ead. l. 12. Τῷ πρώτῳ χρηστῷ καὶ ἀξίῳ ἐντυχόντι) Obsoepus, cui sub initium bono & digno incideris. Benedictus, in quod bonum & dignum incideris, perperam omittens, quod omitti non debet τῷ πρώτῳ; tum neuter ostendit vim vocis ἀξίῳ, cui pater adscripsit εὐώνῳ. Sed & mox perperam iidem κοτύλην verterunt *sextarium* vel *sestarium*, cum deberent *hemina*, ut annotavit idem. GRON.

Pag. 77. l. 13. Εἰ) Cod. W. recte εἶ, quod in reliquis omisum, sensum perturbat. SOLAN.

ead. l. 14. Ὡνσάς γε) *Gratum mihi fecisti.* BROD.

Pag. 78. l. 5. Εἰ μὴ ἀρα) Duas illas voces ex coniectura sup-

plevimus, quas & sensus postulat, & vox εἰν, ut omitteret, librario oscitanti ansam dedit. SOLAN.

ead. l. 6. Ὡς περ οἱ κάπηλοι) Conf. L. Bos (bene monente cl. Hemsterh.) ad Ep. 2 ad Corinth. p. 154, ubi καπηλεύοντες τὸν λόγον τοῦ θεοῦ explicat ex Aeschyl. 7 Theb. καπηλεύειν μάχην, quod Ennius *cauponari bellum* dixit, i. e. cum dolo bellum gerere, & auro magis, quam ferro ac virtute. Peculiariter de philosophis veteribus dicunt Graeci scriptores καπηλεύειν σοφίαν, μαθήματα, de malis & Sophistis, qui sapientiam & disciplinas quaestui habebant, & falsa pro veris docebant, bonis mala miscebant, haud aliter ac caupones, qui vinum aqua mixtum vendunt, vel qui dolo se metiuntur; eaque pluribus exemplis firmata videantur ibidem. Hinc καπηλικὸς pro fraudulento apud Aristophan. aliosque. Olim vero in partem non ita malam valebat, quin significaret omnem lucrandi modum, id praecipue mercaturae genus, quod per nummos fit, opponiturque priscae mercium permutationi: quare καπηλικὴ τέχνη & καπηλικὸν recte vertitur *nummularia* ap. Aristot. I Polit. c. 9, ubi his ter occurrens hoc verbum, nec non ca-pitt. seqq. videri potest. REITZ.

ead. l. 7. Κερασάμενί γε) *Aquam immiscentes*. BROD. In venditione vini triplicem fere fraudem cauponum notant veteres: quod illud diluant, mangonizent, & falsa mensura vendant. Casaub. ad Theophr. Char. p. 244. SOLAN.

ead. l. 15. Ἄρα ταῦτα) Ἄρα ταῦτα edd. Lege ταῦτα. GUYET. Rogat Hermotimum Lucianus, ὁ διδάσκαλος ὁ σὺς, ἄρα ταῦτα πρὸς ὑμᾶς λέγει ὁ σημέραι, καὶ περὶ τῶν αὐτῶν, ἢ ἄλλα ἀλλοτε; πολλὰ γὰρ ἐστὶ. πρόδηλον, ὧ ἐταῖρε. ἢ οὐκ ἂν εἰκὸς ἔτε παρέμενες αὐτῷ κατὰ τὸν Ὀδυσσεά περιροστῶν, καὶ περιπλυνώμενος, εἰ τὰ αὐτὰ ἔλεγεν, ἀλλ' ἀπέχρησεν σοὶ καὶ ἅπαξ ἀκούσαντι; Vertitur, *Præceptor tuus num haec quotidie dicit vobis, & de iisdem verba facit, an vero alias alia proponit? multa enim sunt, ut patet, amice. An non vero etiamnum, ut par est, apud ipsum, instar Ulyssis circumeundo, & oberrando perduras, si eadem loquitur, vel tibi satis est aliquid semel inaudivisse?* Sed nihil certius iuxta & manifestius, quam pro vulgato ταῦτα πρὸς ὑμᾶς λέγει ὁ σημέραι, legendum ταῦτα π. υ. λ. ὁ. Patet ex re ipsa, & sequentibus. Duo rogat, utrum magister eadem semper. an identidem alia proponat. Respondebat ipse, illud esse πρόδηλον: scilicet alia identidem proponi, cum multa sint excutienda, & discipuli propterea longum tempus debeant adhaerere præceptorī: nam si eadem semper proponerentur, suffi-

ceret vel semel audivisse. Res per se plana est. Immo iam video non aliter haberi in editione Flor. IENS. Securi sumus L. & Cod. Fl. quem Iensius inspexit, qui, ut id obiter moneam, differt hic a Fl. qui Oxoniae in Bibliotheca Bodleiana asservatur. In Oxoniensi enim illo manifeste ταῦτα, ut & in reliqq. edd. legitur. SOLAN.

ead. l. 17. Εἰκοσιν ἔτη) In omnibus antea legebatur εἰκὼς ἔτι, nec quisquam praeter Vorstium extitit, qui corruptum locum pronuntiaret. Is autem margini sui Codicis pro εἰκὼς adscripserat εἰκὴ. Sed ne sic quidem sanabatur. Ego vero, qui meminisssem Hermotimum XX annos perpetuos magistro Stoico operam dedisse, (c. 2 & 77) eundem etiam numerum annorum ex Ulyssis, cui comparatur, militia & erroribus colligi non ignorans, meam emendationem in textum recipere minime dubitavi; praesertim cum levissima interpolatione Codicum scripturam repraesentet. Utinam eadem facilitate reliqua apud hunc corrupta sic liquido restituere daretur! Verum non semper sic patet ad emendationem via. Cui enim hic in mentem XX illi anni venissent, nisi alibi in eodem libello de iis legisset? Non semper itaque inertiae enarratorum, editorumve imputandum est, quod corrupta apud veteres scriptores verba edantur. Sunt enim absque Codicum ope quaedam insaniabilia. Tum demum merito culpandi sunt, cum prava & corrupta pro sanis & tradunt & enarrant. SOLAN. Εἰκὼς ἔτι) Εἰκοσιν ἔτη Solanus iussit reponi, pro absurda scilicet vulgata; ex cap. 2 & 77 huius Dial. Cui parere vix dubitarem, quia emendatio est adeo manifesta, & mutatio adeo exigua. Verum quia neque ullo Codice, neque editione est suffulta, & Gesneri versio sentium ex vulgata elicit satis planum, non ausim ipsum contextum mutare, etsi Solani emendationem valde probo. REITZ.

Pag. 79. l. 1. Περινοστών) Vid. Demon. p. 598, 2. SOLAN.

ead. l. 4. Ἀπὸ τοῦ πρώτου γειμήματος) Pro ἐκ τοῦ πρ. γ. quod frustra negasse alios in verbis Epist. ad Rom. I, 20, ἀπὸ κτίσεως κόσμου, ubi ἐκ dicendum fuisse volunt, satis multis probat Iac. Elsn. ad Novi foederis libros T. 2, pag. 6, quem ideo saepius ad partes voco, quia & is Lucianum plurimum ad partes vocat. REITZ.

ead. l. 7. ὥστε) Scribo ὥστε μηδὲν, ὥ — καὶ ἄλλως. VORST. Et hic locus corruptus; sed medicinam ei ego facere non possum. Alii viderint. SOLAN.

ead. l. 8. Μεθύνον περιήεις) Acute. Alias ebrii fiunt, qui to-

tum ebibunt; tu nisi totam ad fundum philosophiam exhausteris, ut ebrius oberrabis. GESN.

ibid. Ἐν τῷ πνυμένῳ) Ex Hesiod. BOURD.

ead. l. 14. Ὡς περ φασὶν ἐν Δελφοῖς) Dico ad Paus. BOURD.

ead. l. 15. Ἐν Δελφοῖς) Delphos tellus a principio vaticinari solita fuit, quae paulo post Daphnem constituit, a qua Themis eandem facultatem adepta est, a Themide autem Apollo dono accepit: qua de re Pausan. in Phocicis. COGN.

ibid. τοῦ ἱεροῦ ἡμάτος) Fontis Crephontis. BROD.

Pag. 80. l. 3. τῷδε) N. L. SOLAN.

ead. l. 7. καὶ ἄλλα ποικίλα πρὸς. εἰ δὴ σὺ ὀνήσασθαι ἐθέλων &c.) καὶ ἄλλα ποικίλα, πρόσσει δὴ σὺ ὀνήσασθαι ἐθέλων &c. *Et alia omnimoda. Accedis vero tu emere volens.* MARCIL. Hermotimus, quo probaret, sufficere, si quis unam sectam experiretur, ad iudicandum de ceteris omnibus, usus fuerat similitudine ementis vinum, qui si unum pocillum biberit, iudicare possit de toto illo dolio, unde haustus ille pocilli esset depromtus. Atqui negat Lucianus rem hanc ita sese habere, cum non sicut in uno dolio vinum sibi per totum dolium simile est, ita omnes sectae inter se sint eiusdem generis. Quo autem clarius id ostendat, *Age*, inquit, ὁ μὲν γὰρ πίθος ἐτι μετέω σοι, καὶ ὁ κάπηλος, ἐνέστω δὲ μὴ οἶνος, ἀλλὰ πασπερμία τις πυρὸς ὑπὲρ ἄνω. καὶ μετὰ τοῦτο, κύαμοι. εἴτα κριθαί. καὶ ὑπὸ ταύταις, φακοί. εἴτα ἐρέβινθοι, καὶ ἄλλα ποικίλα πρὸς. εἰ δὴ σὺ ὀνήσασθαι ἐθέλων τῶν σπερμάτων, καὶ ὅς ἀφελὼν τοῦ πυροῦ, οὐ περὶ ἡρ, ἀνέδωκέ σοι δαῖγμα ἐς τὴν χεῖρα, ὥς ἰδοῖς, ἄρα οὖν ἔχουσιν αὐτοῖς εἰς ἐκεῖνο ἀποβλέπων, εἰ καὶ οἱ ἐρέβινθοι καθαροὶ, καὶ οἱ φακοὶ εὐτακεῖς &c. *Dolium quidem & caupo retineantur, atque insuper non vinum, sed seminum omnis generis mixtio; triticum desuper, postea fabae, dein hordeum, & sub his lentes, mox cicer, praeter varia alia semina. Iam si tu semina emere velis, & insitor, accepto tritico, tibi specimen inspiciendum in manus indiderit: possesne tu, illud intuitus, dicere, an cicer mundum, an lentes maceratu faciles &c.* Marcilius hic legit, καὶ ἄλλα ποικίλα. πρὸς εἰ δὴ σὺ ὀνήσασθαι ἐθέλων. Puto eum voluisse πρόσσει. Tu vero adeas, accedas, emere volens. Sed nulla emendatione opus. Satis sana est & structura, & sententia; praesertim si sequentia consideres. Quod autem Noster ait, καὶ ἄλλα ποικίλα πρὸς, id recte interpretor, praeterea varia alia, semina scilicet. Ita enim πρὸς simpliciter pro insuper in extremo periodi fine ponitur. Demosthenes I contra Philippum, Τάλαντα ἐννεήκοντα καὶ μικρόν τι πρὸς. Aeschylus in Prometheus v. 73: Ἡ μὲν κελεύσω, καὶ πιθωῶ ἔω γε

πρὸς. Persequitur hoc argumentum Lucianus, aitque, philosophiam quoque non posse ab uno, quod quis primum dixerit, cognosci, quemadmodum universa sit. Neque enim eam unum quid esse, sicuti vinum, quocum eam compararat Hermotimus, eandem specimini similem esse ratus. Τὸ δὲ, pergit, ἑτεροῖον τι ὦφθῃ, οὐ παρέργου τῆς ἐξετάσεως δέχμενον. οἶνον μὲν γὰρ φαῦλον πρίασθαι, ἐν δυοῖν ὀβολοῖν ὁ κίνδυνος. αὐτὸν δὲ τινα ἐν τῷ συρφετῷ παραπολεῖσθαι, ὥς καὶ αὐτὸς ἐν ἀρχῇ ἔφησθα, οὐ μικρὸν εἶναι κακόν. Subobscura haec: neque enim oratio illa infinita (αὐτὸν δὲ τινα ἐν τῷ συρφετῷ παραπολεῖσθαι) pendet ab sequentibus, ὥς καὶ αὐτὸς ἐν ἀρχῇ ἔφησθα, cum haec verba seorsum sint consideranda, & separatum sensum habeant: nimium tamen illa separavit interpres; quippe qui ea plane omisit. At si bene attendatur, apparet, omnem orationem pendere ab ὦφθῃ. Sic itaque interpretor: *Hoc vero aliud esse naturae apparuit, neque persunctoriam disquisitionem exigere: nam vinum quidem emisse vitiosum, duorum obolorum esse iacturam, (κονδύλην tantum intelligit, ut patet ex seqq.) aliquem vero ipsum in faece plebis perire, ut tute ipse initio dixisti,* (p. 530 E. adde pag. 549.) *non parvum esse malum, scilicet ὦφθῃ. Quin & verba illa οὐ μικρὸν εἶναι κακόν sunt tanquam nominativus posita, referenda itidem ad ὦφθῃ ut sit, αὐτὸν δὲ τινα ἐν τῷ συρφετῷ ἀπολεῖσθαι, οὐ μικρὸν εἶναι κακόν ὦφθῃ, aliquem vero ipsum in faece plebis perire, non exiguum malum visum est.* IENS. Καὶ ἄλλα ποικίλα πρὸς) Ita Noster supra Catapl. cap. 8. Ubi etiam duo alia similia dedit Solanus. REITZ.

ibid. (πρὸς) Sic Graeci solent. Demosth. 116 C. & Noster Catapl. cap. 8. SOLAN.

ead. l. 8. Ἀφελὼν) Ὁ κάπηλος. GUYET.

ead. l. 11. Εὐταχεῖς) *Facile macerantur. Οὐ διάκενοι, inanes non sunt.* BROD.

ead. l. 14. Ἀφ' ἐνός) Vid. supra Ἀπολ. μισθ. cap. 11, ubi id illustravimus. Sic quoque infra occurrit Συμπ. c. vel § 32, ἢ ἀφ' ἐνός ἀνδρὸς οὐκ ἐννόμως φιλοσοφούντος — μετρεῖτε τὸν Κλεάνθην &c. SOLAN.

ead. l. 15. Τοῦ πρώτου) Intellige γούματος. BROD.

ibid. Μάθοι) Legendum μάθοις, & ita interpretati iam sunt viri docti. GESN. Μάθοι ἀν etiam legi in Flor. edit. notat Solanus. Sed quid tum? Legitur & in ceteris. Nec quisquam dubitet, quin μάθοιο vel μάθοις invenire optaverit. Quod si alicubi invenissem, sine haesitatione recepissem. REITZ.

ibid. Ὅποιός ἐστιν) Indicativus ille, pro quo Latini aliiue

populi amant subiunctivum, adeo est frequens & usitatus Graecis, ut puderet quidquam de eo monere, nisi scirem, eundem nonnullis tamen interdum suspectum fuisse. Quare, si cui exempla non succurrunt, videat lensii Lectt. Lucian. a pag. 27 ad 35, & quos frater G. O. Reitzius adducit in Belg. Graec. p. 385. Quibus tantum addo Ael. V. H. 2, 36, ἡρώτησε, πῶς ἔχει, ubi tamen facile suspiceris, ἔροι legendum, quia cap. proximo dixerat, ἤρετο, τί πράττοι. Sed nihil opus est. Conf. mox cap. 63, οἷσδ' οὖν ὁ δράσεις; & Nostrium infra cap. 81 f. καὶ τῆς γε μητρὸς ἐρομένης αὐτὸν, τί ταῦτα ληρεῖ. Et sexcenties alibi. REITZ.

Pag. 81. l. 3. Ἐν δυοῖν) Dubitavi aliquamdiu, num sic, aut ἐνδς ἢ δ. legendum esset; sed video & Isocratem sic ferme locutum, p. m. 85, 1, ὀλίγοι πρὸς πολλὰς μυριάδας ὥσπερ ἐν ἀλλοτριαῖς ψυχαῖς μέλλοντες κινδυνεύειν & Demosth. 148, 1, ἐν τοῖν δυοῖν ὁσολοῖν ἐθεώρουν ἄν. SOLAN.

ead. l. 4. Ὡς καὶ αὐτὸς — ἔφησθα) Vel ita dedisse videtur Lucianus, σὺ καὶ αὐτὸς ἔφησθα οὐ μικρὸν εἶναι κακόν· vel ita, ὥς κ. α. ἔ. οὐ μ. ἐστὶ κακόν. Illud enim ὡς huc revocare, cum alia iam constructio intercesserit, videbatur duriusculum. GESN. Non dubitavi, cum Solano illud ὥς, quod edd. habebant, praeceuntem Cod. P. eiicere; nam sic sensus fit planus: si enim ὥς retineas, illud sequens εἶναι in ἔσται vel ἐστὶ mutandum foret, ut nexum indaganti patebit. Ceterum ἐν τῷ συρφετῷ παραπολεῖσθαι οὐ μικρὸν κακόν, habuimus etiam supra cap. 2. REITZ.

ibid. Ἐν ἀρχῇ) In huius Dialogi initio. BROD.

ead. l. 10. Κατὰ τὴν παροιμίαν) Sic illa, ἀλλην μὲν ἐξανταῶμεν, ἢ δὲ ἐπιρρέει· consule paroemiographos. In Anglic. Cod. dramata paginae 315 omnino corrupta. BOURD.

ead. l. 11. Ὁ τῶν Δαναϊδῶν πίθος) Erasmus in proverbio, Danaidum dolium. BROD. Δαναϊδῶν) Apud alios scribitur alio accentu, Δαναίδων. In Par. erat vitiose Δαναίδων duplici accentu. At nos scripturam edd. l. Ald. B. 2. & S. & c. expressimus, quae circumflexum agnoscunt, recte quidem, si ab recto Δαναίδης formetur; quod tum communis generis credendum: id quod tamen vix mihi persuadeo; sed rectius cum Suida Δαναίδων scribendum existimo a nominativo Δαναῖς, ut ἐλπίς, ἐλπίδων, λαμπάς, λαμπάδων. Interim constantem vet. edd. lectionem expressisse mihi fraudi non erit. REITZ.

Pag. 82. l. 3. Ἀκαριαῖον) Confer supra cap. 6 fin. Et infra Σύγγρ. c. 7. SOLAN.

ibid. Ἀποξύσας) Vid. Dial. omnium primum c. 2, ait Solanus. At cum ibi legatur ἀποξίαν ἂν τὸν κηρὸν, nihil aliud, credo, indicare voluit, quam ἀποξίω & ἀποξύω utrovis modo dici. REITZ.

ead. l. 5. Ἀποθάνοιο) Ferri sic potest; sed Lucianus, ni fallor, scripserat, ἀποθάνοι ὁ προσεγεγκάμενος. SOLAN.

ead. l. 12. Ἐν ἀρχῇ) Vid. supra hoc Dial. c. 1. SOLAN.

ibid. Ὁ μὲν βίος βραχύς) Virgil. X Aen.

— breve & irreparabile tempus

Omnibus est vitae. —

Horat. Od. 4, L. I. Iuvenal. Sat. 9. COGN.

Pag. 83. l. 4. Οἷσδ' οὖν ὁ δράσεις;) Doct. Abresch. legit δράσον, in animadv. ad Aetichyl. T. I, p. 510, ut sit per hyperbaton, pro δράσον οὖν, ὁ οἷσδα, ut in Tox. c. 62, ἀλλ' οἷσδα δ δράσομεν. Et ex Eurip. Iph. Taur. 1203, οἷσδα νῦν ἃ μοι γενέσθω, aliisque id probat; nec displicet, quia interrogatio hic in Luciano minus apta. REITZ.

ead. l. 10. Καὶ μὴ εὖ εἰδέναι) Καὶ μὴν εὖ εἰδέναι. MARCIL. Καὶ μὴν εὖ εἰδέναι χρὴ &c.) Hermotimus denique vix quidquam amplius dicere habens, quo Lucianum male de experiundis sectis omnibus differentem coarguat, pueriliter ait, eum id prae invidia facere, videntem, quantos iam in disciplinis philosophicis progressus fecerit Hermotimus. At tu, respondet, nil morare me, tanquam insanientem, tuque iter tuum confice, &, quod videatur, agito. Ἀλλ' οὐκ ἔας, subiicit Hermotimus, σὺ βίαιος ὢν αἰρεῖσθαί τι, ἢν μὴ πειραθῷ ἀπάντων, At tu, violente, non finis me quidpiam eligere, nisi cum per omnia iverim. Lucianus: Καὶ μὴν εὖ εἰδέναι χρὴ, ὥς οὐκ ἂν ποτε ἄλλο εἴποιμι. Culpatur Benedictus, quod haec ultima non bene verterit, Atqui me nunquam aliud dicturum, probe scias oportet. Quidni bene Benedictus verterit, non video. Ait Hermotimus, At tu, qui violentus es, non finis quidpiam arripere, nisi ubi omnia perquisierim. Respondet ille: Atqui probe scias oportet, me nunquam aliud dicturum, me nunquam aliam de hac re sententiam laturum. Belgice magis convenienter Graeca haec efferri possint, *la gy moet weten, dat ik noit anders sou seggen.* Sic c. 75, Οὐκ ἂν ἔχοντες εἴποιεν &c. Non ulro id dicerent. c. 77, Οὐδ' ἔγας ἂν ἐκεῖνο ὁρῶς εἴποις, Neque enim id recte d cas, diceres, dixeris. Sed statim non bene Benedictus haec tractavit (ἔστ' ἂν μὴ ἑτερός σοι λόγος συμμαχήσας, ἀφελῆται τῆς βίας, ἥδη ἀγόμενον) vertens, *Nisi dum altera pro te faciens oratio, quod iam illu-*

tum est, auferat a violentia; cum debuerit, Donec nulla alia oratio tibi succurrens, ex vi te, qui iam raperis, duceris, eripiat, vindicet. IENS.

ibid. Ὡς οὐκ ἂν ποτε ἄλλο εἴποιμι) Obsopoeus, ut ne quid interim dicam aliud. Benedictus, me nunquam aliud dicturum. Immo, ut recte notavit pater, ut ne quid dicam a ratione alienum. GRON.

ead. l. 11. Ἀναίτιον — αἰτιᾶσθαι) Homer. Il. N. BROD. Homer. Il. A, 653. SOLAN.

ibid. Δοκεῖς μοι — αὐτὸν — ἀγόμενον) An sic scribendum & distinguendum? Δοκεῖς μ. κ. τ. π. αἰτιᾶσθαι, αὐτὸς ἔστ' ἂν μὴ ἕτερος σ. λ. σ. α. τ. βίας, ἥδη ἀγόμενος. Nam violentiae certe crimini ipse, donec altera auxiliatrix oratio te liberet, obnoxius eris. GUYET.

ead. l. 12. Αὐτὸν) Salebrosus hic locus; nec, quid decernam; in promptu est. Aut dormitabat, cum haec scriberet Lucianus, aut oscitabant, qui descripserunt, librarii. Ut enim verba nunc leguntur, ex illo αὐτὸν nemo, credo, sensum eliciet commodum. Aliter autem a Luciano scriptum fuisse, tum ex absurditate verborum constat, tum etiam ex litura, quae in M. apparet, cuique hodierna scriptura a recentiore manu inscripta est. SOLAN. Αἰτιᾶσθαι αὐτὸς corrigit Th. M. Et marg. B. 2. REITZ. Spero, qui interpretationem nostram hic cum Graecis contulerit, illum nihil absurdi amplius in iis deprehensurum. Sed clariora erunt Graeca, si primo observes, αὐτὸν iungendum cum ἀγόμενον, deinde, si post αἰτιᾶσθαι incidas: Latina autem illustriora erunt, si in verbis, a vi ME liberet, ME illud vel omittas simpliciter, vel in illum mutes. Nam de se quidem loquitur, quo respectu me mihi in mentem venit, sed loquitur in tertia persona. GESN.

Pag. 84. l. 2. Αὐτῷ) Τῷ λόγῳ sc. GUYET.

ead. l. 11. Τῷ τοιούτῳ) Τῷ κριτικῷ. GUYET.

ibid. Καὶ προβέμενον) Supplendum τὸ δεῖ. GUYET. Fatue Benedictus & inde haec editio, omnibusque in medio positis eligendum eum, qui differt & cunctatur. Recte Obsopoeus, omnibus in medium propositis eligere oportere cunctantem & tardantem &c. GRON. Καὶ προβέμενον ἅπαντα εἰς μέσον αἰρεῖσθαι διαμέλλοντα, καὶ βραδύνοντα, πολλάκις ἐπισκοποῦντα. Interpres: omnibusque in medio positis eligendum eum, qui differt & cunctatur, saepe contemplando. Sed Lucianum non affecutus est. Illud, ut puto, voluit Lucianus: Omnibus in medio positis, oportet eligere immorantem, & cunctantem, saepe considerantem. Vult enim, non

temerariam & inconsideratam debere fieri istiusmodi αἰρε-
σιν. VITRING.

ead. l. 15. Τοὺς Ἀρεοπαγίτας) Areopagitae in tenebris iudi-
cabant. GUYET.

Pag. 85. l. 4. Ἐπὶ πάντων ἐλθεῖν) Ubi Lucianus dixisset,
Hermotimum suum tum denique certo & liquido philosopha-
ri posse, ubi omnia diligenter examinavit, nulla neque aera-
tis, neque speciei, neque existimationis dicentis ratione habi-
ta; responderet Hermotimus, Μετὰ τὸν βίον φῆς· ἐκ γὰρ τούτων,
οὐδενὸς ἀνθρώπου βίος ἐξαρκέσειεν ἂν ὡς ἐπὶ πάντων ἐλθεῖν, καὶ
ἐκαστον ἀκριβῶς ἐπιδεῖν, καὶ ἐπιδόντα κρίνειν, καὶ κρίναντα
ἐλέσθαι, καὶ ἐλόμενον φιλοσοφῆσαι. Post vitam dicis. Ex his
enim sequitur, nullius hominis vitam satis longam esse, ut omnia
perlustraret, & accurate singula perspiciat, perspectaque iudicet, iu-
dicata eligat, delectuque habito philosophetur. Saepe supra & in-
fra in hoc libello utitur auctor formula illa loquendi, per omnes
ire, sectas scilicet, perquirere, perlustrare, excutere; idque
Graece per ἐπὶ πάντα, vel πάντας, ἐλθεῖν in hoc tamen loco
mirifice mutat, si modo ipse mutationis sit auctor. Certe pag.
seq. καὶ ἐφ' ἅπαντας ἐλθόμεν πειρώμενοι, etiamsi per omnes ire-
rimus, experimentum capientes. Cap. 68, δεήσει τοίνυν σε, εἰ μέλ-
λεις Στωϊκῶν τὸν ἀριστον εἰσεσθαι, εἰ καὶ μὴ ἐπὶ πάντας, ἀλλ'
οὖν ἐπὶ τοὺς πλείστους αὐτῶν ἐλθεῖν, oportebit igitur te, si Stoi-
cum optimum cogniturus sis, si non per omnes, per plurimos saltem
istorum ire. Supra c. 45, ἐπὶ πάντας ἀναγκαιῶς ἀφιζόμεθα· c.
42, δεήσει ἐπὶ πάντας ἐν κύκλῳ ἐλθόντα ἰδεῖν· c. 41, ἢν μὴ ἐπὶ
πάντας ἔλθῃς. IENS. Πάντα) Emendationem Iensii secutus es-
sem πάντας legentis pro πάντων, quod in omnibus impressis
legitur, nisi in M. & L. πάντα invenissem, quod verius puto.
Vid. tamen c. 41, ubi itidem ἐπὶ πάντων sine ἐλθεῖν. SOLAN.

ead. l. 5. Ἀκριβῶς ἐπὶ δεῖν) Retituo ἐτιδεῖν. BROD.

ead. l. 6. Γὰρ) Ita, uti conieceram, M. P. & L. pro καὶ, quod
in aliis omnibus erat. SOLAN.

ead. l. 9. Ἐτι μοι δοκοῦμεν) Παρέλκον illud μοι. GUYET.

ead. l. 11. Οἱ ἀλιεύοντες) Viderur ad fabul. Aesop. allude-
re. VORST.

Pag. 86. l. 3. Οὐκ οὖν πειρῶ διεκδύναι) Hoc Obsopoeus ver-
terat, proinde ego te rursus extricare conabor. Longe aliter Bene-
dictus: Ergo da operam, ut effugias. Utrumque verba haec si-
gnificare possunt, si sola spectentur; verum nexus sequentium
latis ostendit, posteriore modo accipienda esse. REITZ.

ibid. Σὺν θεῷ) Verba haec σὺν θεῷ γὰρ οἶσθα νεῖν, Obso-

poeus reddiderat, *neque enim mihi dubium est, peritia natandi te praecellere*. Melius Benedict. *iuvante enim Deo natare scis*. Posteriorius verum esse, si probatione indiget, adi Aristophan. Plut. 114. Et Kusterum, idem ex Eurip. adstruentem. REITZ.

Pag. 87. l. 1. Ὁ δὲ πέντε) M. & Fl. ed. haec verba habent, quae in reliquis non reperiuntur. SOLAN.

Pag. 88. l. 12. Ἰδιώτην τινὰ βίον) Iens. aliud agens in Lest. Luc. p. 90, fatetur quidem, Benedictum non plane aberrasse, qui *privatam vitam* verterit; tamen non intellexisse veram vim, cum significet vitam *rudem, indoctam, impositam, incultam*: aliaque exempla affert, ubi ἰδιώτης exponatur per α-μουσος. Et appositionem illam duorum substantivorum pluribus illustrat, ut στρατιώτης βίος, τέχνη βάνουσος &c. Confer infra cap. 81. REITZ.

ead. l. 13. Τοῦ φιλοσοφεῖν ΛΥΚ.) Expunge ΛΥΚ. quod quidem post verba haec εἴτη καὶ μὴ substituendum est hoc pacto: εἴτε καὶ μὴ. ΛΥΚ. BROD. Delenda nota personae ΛΥΚ. MARC.

ibid. Τοῦτο συμβαίνει γε ἐξ ὧν φησὶ ἀδύνατον εἶναι φιλοσοφῆσαι) Oblopoeus, *illud quidem accidit, quod dicis, philosophari promptum non esse*. At Benedictus, *illud quidem accidit, quod dicis, non esse promptum philosophiae incumbere, & huius nasuta commutatione vocum, & utriusque interpretatione non satis valida vocis ἀδύνατον*. Intellige cum patre, *illud quidem colligitur ex iis, quae tu dicis, non posse philosophari*. Nam συμβαίνει hic ponitur, ut supra, *μαίνοιτ' ἂν ὁ μὴ τέτταρα συμβαίνειν λέγων*, nempe ἐκ δυοῖν δυνάδων συντεθεισῶν. GRON. Interpres, *Illud quidem accidit, quod dicis, philosophari promptum non esse*. At non videtur intellexisse verbum συμβαίνειν, quod saepe usurpant Graeci, cum significare volunt, ex dictis aliquid consequi, effici, vel colligi. Desumptum ab arithmetiis, atque ita etiam h. l. *Veritas igitur verba: Hoc quidem sequitur ex iis, quae dicis*. VITRING. Haec verba perperam in vulg. & M. Luciano tribuuntur: quod & Marcil. viderat, & ed. l. confirmat. SOLAN.

ead. l. 14. Ὡν φησὶ ἀδύνατον) Αἱ ἐξ ὧν; GUYET.

Pag. 89. l. 7. Ὑπερήμερον) Vocis ὑπερήμερον notionem eleganter declarat illud Longini s. 14, ubi *ὑπερήμερόν τι τοῦ ἰδίου βίου καὶ χρόνου φθέγγασθαι* recte interpretatus est ex Cicero-
ne Tollius, *dicere aliquid, quod non iisdem regionibus terminetur, quibus vitae nostrae spatium circumscriptum est*. GESN.

ead. l. 8. Τελευτὸν) Sic supra c. 46. Hic rursus edd. l. A. 1. H. P. S. quas consului, *τελευτὸν adverbii more, non τελευτῶν*, ut Bud. in Comment. REITZ.

ead. l. 10. Εἶτε καὶ μὴ. σὺ δὲ πῶς) Excidit nota personae, Εἶτε καὶ μὴ. ΔΥΚ. σὺ δὲ πῶς. MARCIL. W. P. & ed. I. agnoscunt Luciani personam, quae in reliquis non notatur. SOLAN.

ead. l. 12. "Ο, τι εὖρ.) Lege ὅτι. GUYET. Hoc ita verum est, ut lectoris rogem, habeant pro eodem, ac si ita edi curassem; licet pristina lectionem non mutaverim, quia variationem in ea non inveni. REITZ.

ibid. Τί εὖρηται) Τί εὖρηται πρὸς αὐτῶν; ἐγὼ μὲν οὐκ ἂν ὁμῶσαιμι, καὶ τοι πόσα ἄλλα &c. Excidere nomina personarum, videlicet: τί εὖρηται πρὸς αὐτῶν; EPM. Ἐγὼ μὲν οὐκ ἂν ὁμῶσαιμι. ΔΥΚ. Καὶ τοι πόσα ἄλλα. MARCIL. Coniectura Marcilii ita mihi vera visa, ut mihi non temperarim, quin in contextum reciperem deficientes in edd. personas, maxime, cum Cod. M. viam ad id muniat. Et minus apte alioqui eadem persona interrogaret ac responderet. Cum vero Marcilii coniecturae responderet Cod. M. solitis suis punctis designans Hermotimi personam, eamque sequi lectionem decrevissem, necessario & proximum ΔΥΚ. ex Marcilio recipiendum erat, et si Codex ibi non addiceret; nam si hanc omissem, nova confusio orta foret. REITZ.

ead. l. 13. EPM. Ἐγὼ μὲν οὐκ ἂν ὁμῶσαιμι. ΔΥΚ.) Ἐμ. agnoscit M. quem suis punctis, pro more designat. Sed ΔΥΚ. idem Cod. non habet; sententiae tamen id necessario postulanti reddimus. SOLAN.

Pag. 91. l. 2. "Εν τοῦτό ἐστιν) Intellige ὁ χρόνος. GUYET.

ead. l. 5. Καὶ ὑπάρχειν) Non poterat hic abesse coniunctio; alioqui lubens cum W. eam omissem, quia καὶ iam nimis frequenter est repetitum: nam qui paulo supra, a verbis καὶ διαγωνῶναι incipiens numerare velit usque ad καὶ τέχνην, inveniet vicies positum καὶ, intra viginti versus. De quo supra iam questus sum. Sed Latini hic Graecos copia vincunt, qui orationem variare possunt per &, ac, quae, atque, nec non, etiam, quoque, tum, cum &c. dum Graeci καὶ & τε solis fere contenti sunt, et si ἢ μὲν, ἢ δὲ interdum pro iis adhibeant. REITZ.

ead. l. 9. Ἡεῖς) Retinui vulgatam, et si ἀγεις, quod Cod. P. habet, non malum. Interdum enim ἀγῶι ira absolute usurpatur, pro venio, i. e. quasi ἀγῶμε, adduco me, quod Lexicogr. iam notarunt. Sic ἐπάγειν & προσάγειν sine accusativo Arrian. Exp. Alex. I, 1, ὥστε Ἀλέξανδρον—ἐπάγοντα οὐκέτι ἔδεξαντο. Ib. c. 2, p. 6 f. ed. Gron. προσάγοντος Ἀλεξάνδρου ἐκ πολλοῦ συμπεφυγότες ἦσαν. Id. L. 2, c. 3, p. 63, προσάγοντα δὲ κῶμῃ τινὶ τῶν Τελμισσῶν, ἐντυχεῖν παρθένῳ ὑδρευομένη. REITZ.

ead. l. 10. Τῆς βίβης ἔλκεσθαι) Erasmus in proverbio, *paribus trahere*. BROD.

ead. l. 11. Θαλλῶ) Vid. Athen. 25 A. B. & Casaub. qui Platonis etiam ea de re locum affert. Utitur eadem figura & Philostr. pag. 587, τοῦτω ἀμφορέα μὲν οἶνον προσάγων, ἢ ὄψα, ἢ ἐσθῆτα, ἢ ἀργύριον, εὐμεταχειρίστῳ ἐχρήσατο, καθάπερ οἱ τὰ πεινῶντα τῶν θρεμμάτων τῷ θαλλῷ ἀγοντες. SOLAN. *Iunt.* non hic modo θαλλῷ, uno λ, sed & supra Reviv. c. 46: quod quidem eodem redit; verum plurium edd. consensum sequimur. REITZ.

ead. l. 12. Τῷ ἐπιτραπέζῳ) Hoc est, τῷ ἐπὶ τῆς τραπέζης ἐκχεομένῳ ὕδατι, ὃ διὰ τὴν ἰσορροπίαν καὶ τὸ ἀπαρέγκλιτον τῆς τραπέζης ἐπὶ χώρας μένον, καὶ τῆς ἐπιφανείας ἐπαγεστικῆς τῷ δακτύλῳ ὀχστηγούντι αὐτὸ φιλεῖ ἐπασθαι, ῥυτῆς φύσεως ὑπάρχον, καὶ ἀτρεμεῖν μὴ πεφουκός. Cetera usque ad pag. 317, crebrae sunt repetitiones comparationum, quae passim alibi. BOURD.

ibid. Ἐπιτραπέζῳ ὕδατι) *Aquae super mensam inieclae vel effusae*. BROD.

ead. l. 14. Καλάμῳ τινὶ) Homo inconstans itidem arundini a quolibet vento motae comparatur in Novo foedere, Luc. VII, 24, ubi Elfsner. & hoc Luciani adducit. REITZ.

Pag. 93. l. 6. Γάρ τι λυπ.) Ἄν γάρ τοι; GUYET. Inter γὰρ & λυπηρὸν inferebatur τι, quod duce M. delevimus. SOLAN.

ead. l. 12. Ἐπιγνώμων) Huius vocis vim hic locus ostendit Lexicographis non satis perspectam. Vid. Suid. SOLAN.

Pag. 94. l. 5. Πείθειν ἡμᾶς βιάζ.) Ordo, βιάζονται ἡμᾶς πείθειν εἰδέναι. GUYET.

ead. l. 6. Τοῖς) Ex P. & L. In reliquis enim ταῖς. SOLAN.

ead. l. 7. Ὅμως) Solus W. Codex hanc vocem agnoscit. SOLAN. At Obfopoei versio exprimebat illud *tamen*. REITZ.

ead. l. 12. Εἰργάσω) Hermotimus, ubi plane convictus ab Luciano erroneae suae opinionis esset, exclamat, Οἶά με ἐργάσω, ὦ Λυκίε, ἀνθράκας μοι τὸν θησαυρὸν ἀποφύτας. Et hoc nimirum inter foedas corruptae Lucianae lectionis sordes; cui similem labem addas licet ex Astrolog. cap. 23, ἐργάζοντο. Corrige tandem hic εἰργάζοντο, illic εἰργάσω. In poetis quidem augmenti, quod vocant, neglectus frequens: at in huiusmodi scriptoribus talia sunt librariorum flagitia. In contrarium peccatum est in Fugitivis c. 6, ubi εἰργάσασθαι scribitur pro ἐργάσασθαι. IENS. Iensii emendationem auctoritate sua firmanent Codd. W. & L. SOLAN.

ibid. Ἀνθράκας μοι τὸν θυσιαυρὸν) Erasmus in prov. *Thefaurus carbones erant*. BROD. Infra rursus Ζεύξ. c. 2 f. SOLAN.

Pag. 95. l. 1. Περὶ ὄνου σκιάς) Erasim. in paroemia, *De asini umbra*. BROD. Proverbii huius historiam habes ap. Plut. 1558. Demosthenes pro concione interpellatus, fabulam narrare incipit de duobus hominibus iter una facientibus, quorum alter asinum alterius conduxerat. Fervente aestu de umbra asini discidii causa orta est, utroque sibi eam vindicante. Dominus enim operam, non umbram, locasse aiebat: ille vero & id operae esse partem contendebat. Hoc dicto, silet Demosthenes: instat populus, postulatque, ut litis finem narret: ad quos ille, vos vero, inquit, de asini umbra audire cupitis, de Rep. dicenti operam dare recusatis. Vid. etiam Aristoph. Sch. Σφηξί, v. 191, & Plat. Phaedr. ed. Bas. p. 208 A. In proverbium deinde abiit, *de rebus nihili* cum disceptatur, quod etiam apud Menandrum existisse ait Zenob. VI, 28. Et Schol. Aristoph. l. c. SOLAN.

ead. l. 8. Eis Ἰνδ. τελ.) Thucyd. ἐς Φάρσαλον ἐτέλεσε, *Pharsalum pervenit*. Eis Ἰνδούς τελειν, pro τελειν τὴν ἰδόν. GUYET.

ead. l. 13. Ἐκθορεῖν) Vox poetica, quam alibi tamen iterum usurpat. V. Πρ. λ. c. 6, & Ἰστ. β, c. 35; nisi quod in iis locis ἀναθορεῖν, non ἐκθορεῖν legitur. SOLAN.

ead. l. 16. Κενὴν μακαρίαν) Sic p. 934 ed. Paris. Talis autem illa est, qualis felicitas Micylli in Gallo, ἡ κατὰ τοὺς ὕπνους ἐγγινομένη, τοιαῦτα τοῖς ὄνειράττους ἐμποιοῦσα τὰ εἰς τρυφὴν καὶ εὐετηρίαν, κενὴ, ὅτι μηδὲν ἐστὶς ἔχει καὶ βεβαίον, quae omnia recte interpretatur Gregor. Nazianzen. qui (ut alibi dixi) totus est in Luciano. BOURD.

Pag. 96. l. 10. Ὡς ὑπὸ τοῦ ἐρομένου) *Ut ab eo, qui hoc percontatur*. BROD.

Pag. 97. l. 4. Παραπέμφει) Conf. infra Δικ. c. 1, Εὐχ. c. 1, Ἐπ. Κρον. c. 17, & Ἐταιρ. διαλ. c. 1. SOLAN.

ead. l. 5. Τὰ κοινὰ) Quae a Stoicis paradoxis merito abhorrent. BROD.

ead. l. 7. Ἰπποκενταύρων καὶ χιμαιρῶν) Virgil. VI Aen. facit Centauros & Scyllas in infernū vestibulo stabulare, cum somniis. Centauros & Chimaeram fuisse negat Lucret. L. IV & V. COGN.

ead. l. 14. Ἡ τὴν Οὐρανίαν εἶναι) Ἡ τὴν Οὐρανίαν ἐκείνην &c. nempe Ἀφροδίτην. MARCIL. De statua intellige, quae Athenis celebratissima. V. Meurs. AG. IV, 830. Simulacrum erat marmoreum, Phidiae opus. Erat & aliud Alcamenis, ib. 855.

Lucian. Vol. IV.

D d

Pro εἶναι L. habet οἶμαι. Neutrum placet. Credo scripturam fuisse καί. SOLAN.

Pag. 98. l. 12. Εἰ ἀληθὴς ἐστὶ) Brod. IX Misc. 16 ait: εἰ ἀληθὴς, emenda εἰ ἀληθὴς ἐστὶ. Sed quod is emendat, id nostrae edd. iam recte habebant. REITZ.

Pag. 99. l. 3. Ποτε τρικεφαλός) Geryon. Vid. Apollod. II, pag. 51 B. SOLAN.

ead. l. 10. Πελτην, ἢ γέρρον, ἢ ἀσπίδα) Uterque interpret medium vertit *pantam Persicam*. An credimus utique Lucianum voluisse ea voce id exprimere? Et cur non peltae addunt interpretes gentem, cui illa in usu? GRON.

ead. l. 14. Εὐθὺ σκοπεῖν) Wessél. ad Diod. Sic. II, c. 12, n. 31, legit εὐθύς, me non contra nitente, quia ab sequente σ facile absorptum sit alterum. Multa tamen annotavi, ubi differentia illa inter εὐθὺ & εὐθύς, de qua Ammon. non observatur. Sed quia longe frequentissime tamen observatur, praestat eam tenere; & quae collegi, iam non addere licet. REITZ. Εὐθύς Mf. Reg. 2954, teste cl. B. de Ball.

Pag. 100. l. 5. Οὐκ ἐννοοῦντες) Ista verba, οὐκ ἐννοοῦντες εἰ πῶ γένοιτο ἂν ἀκόλουθόν τι αὐτῶν, καὶ ψεύδος ὂν, pessime interpretantur, nec in mentem veniat, ni falsum etiam sit, quod priori est consentaneum; cum haec sit sententia: non considerantes, sicuti quid se invicem consequatur, (vel sibi congruat) quamvis falsum sit: ut si quis credat, bis quinque esse septem, credat etiam quater quinque esse quatuordecim. Paulo post δόντες τὰς ἀρχὰς τῆς προαιρέσεως ἐκάστης, non est, ut Latinus, datis uniuscuiusque sectae principiis, sed admittentes, concedentes principia uniuscuiusque sectae. Statim haec quoque verba non intellexerunt interpretes, καὶ ἀξιοῦ εἰς ἀπόδειξιν ἀληθῆ λέγειν, ἀπὸ ψεύδους τῆς ἀρχῆς ὁρμωμένη, cumque a falso principio exordiat, vera tamen ad falsam demonstrationem vult dicere. Haec ex Graecis verbis ne fideculis extorqueas, quae sic interpretanda: & postulat pro demonstratione vera dicere, ex falso principio progrediens, hoc est, pro demonstratione vult haberi principium, quod ponit, quia verum dicat, seu hoc ipsum verum dicere, quod iacet, vult pro demonstratione accipi, cum tamen illud principium, quod pro vero circumfert, sit falsum. GRAEV.

ead. l. 6. Εἰ πῃ) Forf. εἴπερ. Certe sensus est, numquid antecedentibus satis consonum, falsum tamen sit. In M. & Fl. εἰ τι. SOLAN.

ibid. Ἀκόλουθόν τι αὐτῶ) Sic Plato p. 2 B. τὸ ὅσιον ταυτὸν αὐτῷ αὐτῷ & αὐτὸ αὐτῷ ὅμοιον. Mutarunt P. S. & A. ac fecerunt prave αὐτῶν. SOLAN.

ibid. Καὶ ψεύδους) Καὶ cum Graevio hic vertit *quamvis*, Elsnerus ad Evang. Ioan. XVII, 25, ubi καὶ ὁ κόσμος σε οὐκ ἔγνω, ἐγὼ δὲ σε ἔγνων quod eod. modo reddit, *et si mundus te non cognoscat, ego tamen te cognosco*, adducitque Thucyd. VI, 16, Τῶν ἔπειτα ἀνθρώπων προσποιήσιν ξυγγενείας τισὶ, καὶ μὴ οὔσαν, καταλιπόντες, ubi καὶ μὴ οὔσαν quoque signif. *quamvis nulla* (cognatio) *intercedat*. Sed cum Gesnerus paulo aliter vertat, ego me non interponam: quid enim voluerit Lucianus, ex praemissis satis apparet. REITZ.

ead. l. 7. Λέγοι) Ita, uti conieceram, M. Reliqui λέγει. SOLAN.

ead. l. 10. Ὅτου) Ex ed. I. est. Reliquae ὅτε, & ipsi Codd. M. & P. nisi quod hic ὅτι praefert. SOLAN. Ὅποι restitutum cupit B. de Ball.

ead. l. 13. Σημεῖά τινα) Sic enim ea definit Euclides: Σημεῖον ἐστὶν, οὗ μέρος οὐδὲν γραμμὴ δὲ μήκος ἀπλατέες quae nullo pacto consistere posse credunt Epicurei. BRON. Est in primis illis Geometriae definitionibus, quod iure quis carpat: dicendum enim fuit, *superficiem* esse extrema corporis, in quo corpore crassities quidem, sed cuius in superficie nulla habetur ratio. *Lineas* vero extrema superficiei, quando non tota iam, sed divisa in partes contiguas consideratur, nulla latitudinis, quae ceteroquin superficiei inest, ratione habita: *Puncta* linearum extrema, sive id, in quo lineae divisaе partes se mutuo contingunt. Atque haec quidem vera, firma & inconcussa maneant: neu si quid in eo edisserendo aut definiendo a Geometris peccatum, arti certissimae & praestantissimae fraudi sit. Quod si in rebus huiusmodi, cuiusquam auctoritas valeret, Luciani certe nulla ratio habenda foret, qui se Mathematicarum disciplinarum rudem omnino prodit. Vide, quaeso, si non memineris, quam imperite Pythagoreorum symbolicam figuram in Πται. descripserit c. 5. Vide etiam, quam iniquus sit in viros illos summos, qui Mathesin excoluerunt, Iπc. c. 3. SOLAN.

ead. l. 14. Τὰ τοιαῦτα) Ubi legitur, σημεῖά τινα ἀμερῇ, καὶ γραμμάς ἀπλατέας, καὶ τὰ τοιαῦτα, ἐπὶ σαφροῖς τοῖς θεμελίοις τοῦτοις οἰκοδομεῖ τὰ τοιαῦτα, mirum, ni perperam illud ultimum τὰ τοιαῦτα iteratum est ab dormitantibus descriptoribus. IENS.

Pag. 101. l. 9. Ἐξομολογήσασθαι) Iens. in ferculo lirer. p. 9 & 10 existimat hoc verbum solis fere sacris scriptoribus proprium, nec facile alibi reperiri; sed non aegre feret, scio,

si ei hunc Luciani locum opposuero, aliosque ex Plutarch. Num. p. 71, 76, Coriolan. 215, & p. 943. Nec non Heliod. L. IX, p. 427, quos affert Iac. Elsn. ad Evang. Matth. III, 6, ut probet, verbum *ἐξομολογείσθαι* etiam profanis scriptoribus non inusitatum esse. REITZ.

ibid. Πράγματα παίδων ἔχοντες) *Puerilibus quibusdam nugis vacare.* BRÖD.

ead. l. 13. Παραμυθίαν) Confer supra Νεκρ. Διαλ. XV, § 3. SOLAN. Illa Solani citatio nihil aliud vult, quam Iustinam ed. ibi male habuisse *παρὰ μυθίαν* quod vitium *H.* quoque cum obsideret, ex aliis & collatione huius Lucianeus loci id sustulerat Solanus. At id in variantibus lect. ibi non comparet. Nec refert. Id autem omisum, quia edit. *Iunt.* in qua editionum varietates notaverat noster, non possidebat Hemsterh. Et si forsan, si possedisset, eiusmodi minutias non annotasset. Cur autem nos notemus, in praefatione dicendi locus erit. REITZ.

Pag. 102. l. 9. Ἡ ἰδόντες) Angl. *eidotes.* BOURD. *Eidotes* A. P. & L. Melius, quam quod in cett. & ipso M. *ιδόντες.* SOLAN.

ead. l. 12. Καὶ λήθη — πρὸ Εὐκλείδου) Duo inveniuntur Euclidae inter Archontas, quorum nomina supersunt. Primus anno 2 Olympiadis 88, quinto anno belli Peloponnesiaci, de quo non est hic sermo. Alter anno 2 Olympiadis 94, quem intelligit hoc loco Lucianus: eo enim praeturam obtinente facta est amnestia, ut narrat Xenophon Lib. 2 Hellenic. Ideo saepe apud auctores historiae & rhetoras fit mentio τῶν πρὸ Εὐκλείδου, quorum non licebat meminisse, nec ea exprobrare, & eo anno Atheniensium respublica instaurata fuit, facta inter cives pace. PALM. Apud Montfaucon in Biblioth. Coslei. p. 490, in Excerptis inscriptis Συναγωγὴ λέξεων χρησίμων ἐκ τῶν τοῦ Λουκιανοῦ, ad h. l. haec legas: Τὰ πρὸ Εὐκλείδου νῦν ἐξετάζοντα. Παραομεία. Ὅτι ἐν τῇ Πελοποννησιακῇ πολέμῳ οἱ Πακεδαμόνιοι τῶν Ἀθηναίων περιγεγόμενοι τριάκοντα τυράννους ἔστησαν παρ' αὐτοῖς, οἳ τινες τῶν πολιτῶν μετὰ ταῦτα κακῶς ἐπέχρητο τοῖς λοιποῖς. καταλυθέντων οὖν τῶν τυράννων, καὶ γινομένου μετ' αὐτοῖς Εὐκλείδου ἀρχοντος, ἵνα μὴ μνησικακήσωσιν ἀλλήλοις οἱ πολῖται, συνθήκας ἐποίησαν, ὥστε τὰ πρὸ Εὐκλείδου ἄκυρα εἶναι. Quae ideo hic repeto, ut cum superiore Scholio conferri, & videri queat, idem esse, sed nonnulla aliter legi. Adde, si lubet, Schol. & Commentatores ad Aristoph. Plut. v. 1147. REITZ.

ead. l. 13. Πρὸ Εὐκλείδου) Ἀμνηστία. GUYET. Vide Scholia, & Καταπλ. c. 5. SOLAN.

in Schol. "Ὡςπερ τῶν πρὸ Εὐκλ. &c.) Hoc iam supra habuimus totidem verbis; nec semel in huiusmodi repetitiones delapsus est Scholiastes noster. CLER. Tam imperite autem descripsit hoc Scholium ex Κατάπλ. N. 52, (v. c. 5 eius Dial.) ut ultima illius eo spectantia, huc etiam retulerit; quae ego deleui. SOLAN.

Pag. 103. l. 3. Τὰς μὲν γὰρ ὑποσχέσεις) Τὰς μὲν γὰρ ὑποσχέσεις ἀκούω θαυμάσιος τινος, ἥνικα εὐδαιμονήσουσιν οἱ ἐς τὸ ἀκρότατον. Latinus interpres: Etenim promissiones admirandas audio, quando qui summum fastigium attigerint, felicitate potiuntur. ἥνικα hic quam frigeat, nemo non videt. Luciani manius est ἥλικά εὐδαιμονήσουσιν, ad quantam felicitatem perventuri sint. Superius in Somnio c. 9, ἥλικά τὰ ἀγαθὰ πορὶ λιθοζόου γενόμενος, quanta bona consequeris, si evadas statuarius. Sic alibi apud Nostrium ἥλικά θαυμάσια, quam admiranda. Nihil tritius. GRAEV.

ead. l. 4. ἥνικα) Demosth. 210 C. θαυμάσια ἥλικά. Noster ipse c. 2, ἀλλὰ θαυμάσια ἥλικά εἰρηκας. Sed nihil tamen hic muto; quia ἥνικα necessario retinendum est, ut sententiae consulatur, nisi aliter superiora scribantur, hunc in modum, ὑποσχέσεις ἀκούω θαυμάσιας ἥλικας, ὥς εὐδ — quod minus elegans foret. SOLAN.

ead. l. 6. Τὰ τῶν ὄντων ἀγαθὰ) Quae haud dubie sunt bona. BROD. Vid. idem supra Ἀλλ. sub init. SOLAN.

ead. l. 7. Καὶ Στοιχείων τῷ ἀκρῷ) Melius, quam in Anglic. ἐς Στοικὸν τὸ ἀκρον. BOURD.

ead. l. 8. Ὅφ' ἡδονῆς) M. Fl. S. A. recte. In reliqq. mendose ἐφ', nisi quod in l. excidit litera e, vel u. SOLAN. Male Solanus Aldinam ed. incusat, aut saltem non satis expressit, quid illa habeat. Video enim, illam, nimirum Aldinam primam, neque ἐφ', neque ὅφ' habere, sed sic: μήθ' φ' ἡδονῆς unde tam ὅφ' quam ἐφ' efficias, id quod eodem modo in Iuntina se habuisse, recte observarat idem. REITZ.

ead. l. 9. Φθόνου δὲ κρείττονι) Vid. supra ad c. 12 huius Dial. vel c. 19 de Merc. cond. ubi de hac phrasi, perfacili, sed interdu non intellecta, paucis egi. Hic tamen plus videtur significari. Nam invidia maior, est quidem, qui non perturbatur invidia, qui spernit invidiam, vel cui ea nocere non potest, ut Horat. 2 Od. XX — Invidiamque maior urbes relinquam. Sed & potest invidia tam activa, quam passiva, simul intelligi, id est, qui neque invidet alteri, neque curat, si alter illi invidet, utrumque enim philosophum decet. REITZ.

ead. l. 12. κἄν πάντα πλείω ἔχῃ) Vorst. legit κἄν κατὰ πάντα πλεονεκτῆσθαι τὰ ἄλλα. SOLAN. Non opus erit emendatione Vorstii, si cum Ms. Reg. 3011 legas, κἄν τὰ πλείω ἔχῃ.

Pag. 104. l. 6. Ἐξω τοῦ οὐδοῦ ἐστὶ) Τῆς ὁδοῦ in omnibus, etiam in M. & L. legitur: absurde. Quis enim *extra viam flare eum* dici ferat, qui *foribus adfluit*? Audacter itaque repono τοῦ οὐδοῦ, ut *extra limen*, quod rei accommodatissimum, *flare* iam dicatur. Poëtica quidem est vox οὐδοῦς, sed Luciano familiaris. Sic Μισθ. c. 23, πάντα γὰρ ταῦτα, τὸ γένος, τὴν ἐλευθερίαν, τοὺς προγόνους, ΕΞΩ ΤΟΤ ΟΥΔΟΥ ΚΑΤΑΛΕΪΨΩΝ ΙΣΘΙ &c. Adde Ἀπ. μισθ. c. 5, Οἷκ. c. 18, & Δημοσθ. c. 49. Eodem argumento utebantur Stoici, quo probarent omnia peccata esse aequalia, apud Diog. Laërt. pag. 192 F. καὶ γὰρ ὁ ἑκατὸν σταδίων ἀπέχων Κανώβου, καὶ ὁ ἓνα, ἐπίσης οὐκ εἰσὶν ἐν Κανώβῳ. Quod & Suidas affert in v. Κανώβ. Emendationem hanc reperies in notis Io. Clerici, ad fragm. Menandr. pag. 250, editis mense Septembr. anni 1709, cum ego iam in specimine meo, quod prodit mense Februar. anni 1708, publici iuris feceram. SOLAN. Veritate victus recepi Solani emendationem, & muravi Gelfneri versionem, pro *viam*, *limen* reponens. In edd. variationem non aliam reperi, quam quod *Ald. & Hag.* habeant ὁδοῦ ἔσμεν, enclitice. Aliae ἔσμεν cum accentu. Et quamvis ἐστὶ hic quoque accentum amittere debeat, expressi tamen Mss. scripturam. REITZ.

ead. l. 7. Ἔστιν) Sic M. & L. Melius, quam ut in reliquis est, ἔσμεν. SOLAN.

ead. l. 10. Πλησιον) Haec vox in *P.* nescio an consulto, certe prave, mutata est; πλέον enim ibi legitur. In omnibus impr. & M. recte *πλησιον*. SOLAN.

ead. l. 12. Ἐν ἀκηδία) Pierfonius ad Moer. Atticist. emendabat ἐν ἀκηδία, assentiente B. de Ball.

ead. l. 14. Εἰκοσὶν ἔτη) Vid. supr. c. 59 fin. SOLAN.

ead. l. 15. Ἡ τίς ἐγγυητής) Mira sunt haec. *B. 2. εἰ* nihilo melius M. ἦ. Quid scripserit Lucianus, nescio; certe nihil horum. SOLAN.

Pag. 105. l. 2. Διώκοντες οὐ κατέλαβον) Sic fere in Novo Foedere, epist. ad Rom. IX, 30, Ὅτι ἔθνη τὰ μὴ διώκοντα δικαιοσύνην, κατέλαβε δικαιοσύνην. Ad quae verba L. Bos pag. 114 ait: Διώκειν proprie dicitur, qui fugientem persequitur: καταλαβεῖν vero, qui eum, quem persequitur celeri cursu, comprehendit. Duo haec verba iuncta, uti hic, reperiuntur apud Comicum in Thesmophor. Ἐτ' ἂν καταλάβοις, εἰ διώ-

καις ταύτη; *Adhuc ipsum comprehenderes, si insequereris hac?* Apud Dion. Halic. L. V, p. 313, ἢ οἱ διώκοντες κατελάμβανον. Et Artemid. L. I, p. 295, οὐδὲ δραπέτην διώκων καταλάβοι. Haec ille. Sic Latini *persequi*, pro, hostili animo fugientem persequi, & aliquid sequi, donec acquiras, in bonam partem; vid. *Ambigua* nostra, ubi & exempla quaedam Graeca verbi διώκειν dedimus, pluraque iam dare possemus, nisi haec satis nota arbitraremur. Minime tamen vulgaria erant, quae ibidem ex doctiss. confobrini Abreschii Observatt. ad Hesych. petenda indicavimus; quaeque videantur in Observatt. Miscellan. ab eruditis Britannis inchoatis, Vol. V, T. III, anni 1735, p. 92, ubi docemur, διώκειν generaliter significare *celeriter currere*; adeoque interdum etiam de fugiente dici, velut Hesych. διώκειν etiam interpretatur, μεθ' ὁρμῆς φεύγειν, ac Thucyd. VIII, c. 102, τὴν διώξιν εὐθὺς ποιοῦμενοι quod aliis exemplis probat idem Abreschius ibidem. REITZ.

ead. l. 3. Ἀλλὰ καὶ κατέλαβε) Satis absurde Obsopoeus verterat, *sed esto, si videtur te comprehendisse*, quasi κατέλαβε legeretur; quod tamen non posse fieri, sequens ἐχέ satis docere poterat: at forsan voluit, *si videtur, te comprehendisse*, pro *si videris comprehendisse*, tumque nimis ambigue. REITZ.

ead. l. 8. τῇ σοφῷ) Id verum esse, iam dixi supra in Apolog. c. 13. Brod. Misc. IX, 16 f. ait: Hoc enucleat Erasim. in proverbio, *alterum pedem in cymba Charontis habere*. Sed pro τῇ σοφῷ scribit τῇ σοφῷ, non sua, sed operarum culpa. Interim genus recte ibi expressit. REITZ.

ibid. Ἄλλον — βίον) Hoc vero est, quod nos Christiani, firmissimis ducti rationibus, auctore ipso Deo, speramus: quos adeo nihil eorum, quae hic a Luciano adducuntur, ab instituto retrahere æquum est, cum ne nos quidem tangerent. Quamquam neque tantam eius rationibus inesse vim, rem recte reputans invenies, ut vel a philosophiae studio homines Ethnicos deterrere prorsus valeant. Etsi enim perfectionem illam omnibus suis numeris absolutam assequi non dabatur, ope tamen philosophiae & meliores sese & beatiore iis, quos sapientiae nulla cura tenet, evasuros in hac vita, ad virtutis sapientiaeque studium satis magnum momentum videri decuit. Neque ea Luciani mens, ut homines a sapientiae studio retraheret, sed ut a futilibus Logicorum tricis atque captionibus aliisque philosophiae sui temporis vitiis ad vitam recte atque honeste instituendam, ut in sequentibus videbis, revocet. Quemadmodum Isocrati operam dantes irridet apud Plu-

tarchum M. Cato, in eius schola senescentes, *apud inferos, & Diis placet, arte usuros*, p. 641. Confer autem Nostrium Δικ. c. 21; ad quem locum eadem dicta putes. SOLAN.

Pag. 106. l. 4. Διατρίβετε) Conf. infr. Συγγρ. c. 7. SOLAN. ead. l. 9. Αφικτα) Angl. & Ms. ἄφικτα. BOURD. Lege αφικτα. GUYET. Αφικτα B. A. & M. Reliqui corrupte αφικτα. SOLAN.

Pag. 107. l. 1. 'Ολκον) 'Ολκον de corpore serpentis dici, idoneus auctor Nicander Σηριακ. p. 162, & praesertim 166, 'Ολκῷ δὲ τροχῶσαν ἄλων εἰλίξατο γαῖη. Ceterum *tractum* etiam Latini, certe poëtae, dixerunt non minus, quam *volumen*. Germanicus in Arateis 424 de hydro, *tractu* subit ille leonem. Add. Nemes. ecl. 4, 40, *torto non squamea tractu Signat humum serpens*; ubi Burman. & Germanicus laudat, & Ovid. Met. 15, 725. Itaque non male ὀλκον, qui ἀπὸ τοῦ ἔλκειν sit, ut a *trahendo tractus*, sic reddi arbitrabar. De *volumine* res nota. GESN.

ead. l. 2. 'Εκχέας) Vid. supra Ἀναβ. c. 24. SOLAN. Praeterea ad hoc verb. notat idem Solanus, ἐκχέας in I. H. & Fl. legi. Sed & legitur in reliquis, certe in Ald. 1. & S. An igitur dubitavit, num ἐνχέας praestaret? quia *infusam in mortarium aquam* recte veritur. Sed nihil opus: nam aqua prius aliunde effunditur, ante quam infundatur in mortarium. Nec quidquam novi est, praepositionem sequi contrariam illi, cum qua verbum est compositum. Sic enim supra Dial. omnium primo § 15, πρὸς μὲ ἀπιδούσα, ubi πρὸς & ἀπὸ ad & ab tamen iunguntur, vel potius sese excipiunt. Sic Latinis oculos omnium in se *avertit* & *advertit* eod. sensu dicitur, (quod iam diximus in libello nostro de Ambiguis.) Ita fere de Domo c. 3 f. λαλοῦσαν ἐκ τῶν πατρῶν ἐνδοθεν. Arrian. de Exped. Alex. 2, 1, ἐς Μακεδονίαν ἀποστρέφων τὸν πόλεμον. Ubi eis & ἀπὸ quoque sunt opposita; sed pro ἀποστρέφων etiam ἐπιστρέφω dici posset, exiguo quidem discrimine. Ita ἐκφέρειν εἰς δῆμον, *efferre in vulgus*, notum. REITZ.

ibid. Πτίττοι—πτίττων) Scholia, πτίσσω vel πτίττω. M. autem hic πτήττων, & supra πτήττοι. Quod emendationem Kusteri apud Suidam in ἀνὰ πολὺς &c. egregie confirmat. Vid. Plut. 799, 2. Impressi omnes πλήττ—. SOLAN.

ead. l. 7. Οὕτω μὲν ὀργῖλος) Quaerit Lucianus, num Hermotimus excepta eruditione, velit praeceptorum suo similis esse, οὕτω μὲν ὀργῖλος, οὕτω δὲ μικρολόγος, οὕτω δὲ φιλόδοξος ὢν, καὶ φιλόδοξος, νῆ Δί, εἰ καὶ μὴ τοῖς πολλοῖς δοκεῖ. EPM. τίσι γε; ΔΥΚ. ὦ Ἐρμότιμε, θέλεις διηγέσθαι. Primo male μα

πρόλογος vertitur ita minutus, cum sit sordidus, avarus; dein quid interrogatio τίσι γε sibi velit, non video. Nam cum dixisset Lucianus, velisne praeceptoris tuo praeter doctrinam similis esse, cum sit tam iracundus, tam sordidus, tam rixosus, & voluptatis per Iovem amans, licet multis non videatur talis esse? subdit Hermotimus: *Quibusnam?* Sed Lucianus subiicit narrationem de sordibus & iracundia alterius philosophi senioris, quae quaestioni Hermotimi non conveniunt. Cum tamen omnino ad convincendum Hermotimum ostendendum fuisset, quibusnam videretur esse φιλήδονος; nec quidquam soleat omitti a Luciano, quod ad Hermotimi pertinaciam expugnandam faciat. Itaque haec cum accuratius expendissem, persuasi mihi, levi mutatione locum hunc foede inquinatum sic posse purgari: εἰ καὶ μὴ τοῖς πολλοῖς δοκεῖ. τίσι γε, ὦ Ἑρμότιμ. *Quid taces, Hermotime. Maxime hanc meam emendationem firmat antiquissima editio Luciani Flor. anni 1496, quam primam esse puto, in qua legitur quidem τίσι γε, sed sine distinctione personarum. Sic enim illa habet: εἰ καὶ μὴ τοῖς πολλοῖς δοκεῖ τίσι γε ὦ Ἑρμότιμ. Aequis lectoribus non difficulter, spero, me probaturum, hic me non fefellerisse divam Criticen. GRAEV.*

ead. l. 10. Τί σιγᾷς) Emend. Graevii in textum recipere non dubitavi. Fl. τίσι γε. Sic c. 55. Vid. & c. 83. SOLAN. Τίσι γε) Magnum ingenium Graevii, magna optimis artibus parata gloria. Itaque ratio hic reddenda, cur non secutus sim ipsius emendationem. Nempe, quia illam non ex libro protulit: illud vero, quod habent constanter libri, optimam habet sententiam. Iam diu vacillat Hermotimus, iam dissidere suo doctori didicit, iam crapulam viri & rixas supra commemoratas aliis, quam ante, oculis intuetur. Igitur cum dicit Lycinus, An illius velit esse similis? & in fine ponit ea verba, quibus docet, profecto vitiosum esse hominem, quantumvis vulgo talis esse non videatur: modeste Hermotimus, & velut immurmurans, τίσι γε, inquit, h. e. *at quibusnam tamen*, mihi inprimis, postquam opera tua visum recepi, talis videtur, cuius proinde similis esse equidem iam nolim. GERN. Solani & Graevii periculo lectionem pristinam movere possem, sed mea auctoritate non auderem, etsi eorum coniectura perplacet. Solanus quoque personam EPM. ante τι & ΑΥΚ. post σιγᾷς deleverat: quod necessarium erat, si cum illo σιγᾷς legat. At cum Gesnerus commodum sensum ex vulgata eliciat, eam sine Codicis ullius auctoritate immutare fas non est; aliqui

fateor, etiamnum mihi arridere Graevianam emendationem, tum quia illud *τίσι γέ* Nostro usitatum, tum quia non sic lolet illud *τισί γε* usurpare. Immo quo plus confidero, eo magis perspicio, nexum orationis id postulare: languet enim alioqui nova illa interrogatio *θέλεις διαγῆσομαι*; Si vero praemiserit, *quid taces?* concinnius sequitur, *vin' igitur pergam?* id est, *quia taces, ego porro narrabo*. Iam vero signum interrogandi, quod post *τισί γε* aderat in edd. etiam omisi, quia Gesn. sic velle video. REITZ. Vulgatae lectioni, quam tuendam & interpretandam suscepi, illud etiam favet, quod ea, quam restitutam cupiunt Graevius & Solanus, si inventa esset in antiquis exemplaribus, nemini in mentem venire potuisset vel personam adscribere, vel *τίσι γέ*; lectionem planissimam, in *τισί γε* mutare. Si quid in hac arte firmum est, illud profecto est, non mutatam esse lectionem planam, facilem, quae nihil dubitationis haberet, in diversam. Neque sic errant descriptores, neque sic emendant. GESN. in *Addend.*

ead. l. 12. Τινὲς λέγ. ἀνδρὸς) Non possum hic cum viro eximio & de me optime merito sentire, qui haec de alio philosopho dicta vult. Dicuntur certe de Hermotimi magistro, sive is Thesmopolus fuerit, ut superius innui, aut alio quovis nomine notus homo. Miror autem in toto hoc Dialogo Luciani non solitam moderationem, qua hominis sordidissimi nomen reticere sustinuit. Unde colligo, omnia eius opuscula, in quibus nominatim in sui temporis homines invehitur, ab eo post XL aetatis annum scripta. SOLAN.

Pag. 108. l. 3. Ἐν καὶ νέᾳ) Vid. Aristophan. Schol. ad Nub. Aët. IV, Sc. 1, 1, ubi fuse enarrat, qua ratione id nomen ultimo mensis diei inditum sit, quia eodem die luna & definit & incipit. Adde & Plut. in Solone, p. 168, 1. SOLAN.

ead. l. 5. Ἰδιώτης) Non simpliciter *hominem privatum* significare, sed *ἀμεινον, rudem & incultum*, ex addito *ἀγροικὸς* apparet, & ex aliis, quos adduxit Iensf. Vid. supra ad c. 67. Adde, si lubet, Elsner. ad Aët. Apost. IV, 13. REITZ.

ead. l. 7. Ἐκτετίκαμεν διάφορον) Recte ibi interpret. Est enim *διάφορον* ex Suid. τὸ τίμιον, *merces*. Cetera huius Dialogi antea sum interpretatus. BOURD. Conf. infr. Amor. c. 8. SOLAN.

ead. l. 13. Δίην ἐφύγειν) Scribo *ἐφύγειν*. BROD. Sed quia S. hoc iam habet, ego *ἐφύγειν* propter euphoniam scribere non dubitavi. REITZ.

ibid. Ἐφύγειν) W. Cod. & plerique impressi *ἐφύγειν*. S. recte mutavit. SOLAN.

ead. l. 16. Αὐτοῦ ἐλάβετο) *Quod eum manu prehendiſſet.* BROD.

Pag. 109. l. 1. Τὸν κάδον) *Cadum, ut ſymbolum daret ac depo-
neret.* BROD. Sed vide, quam parum recte κάδον ſcribat, pro
κάδον. REITZ.

ibid. Τὸν κάδον) Mirum eſt, in editis legi ὅτι αὐτοῦ ἐλάβετο,
ὑπὸ κάλπου ἐκκομίζοντος τὸν κάδον. Quid eſt κάδης, aut ubi
invenitur? leg. κάδον, hoc eſt, vini cadum in ſinu efferentis. Quae
mox addit de crocodilis, & cornibus, intelligenda ſunt de ſyl-
logiſmis Stoicorum, quos ſic nominabant. Vide ſuperius in
βίῳν πράξει. Pagina ſeq. ὁ φιλόſοφος ὅρα οἶαν ἀτόκρῖσιν ἀπ-
ερίνατο, ὃ Ἑρμόδιμε, ὡς πρεſβυτικὴν. Vertitur: vide, mi Hermo-
time, cuiuſmodi reſponſum, quam ſene dignum philoſophus ille red-
diderit. Atqui πρεſβυτικὸν reſponſum eſt anile reſponſum, ut
pater ex ſequentibus: ἐπεὶ καὶ αἱ τίτθαι τοιαῦδε λεγουſι περὶ
τῶν παιδίων, ὡς ἀπιτέον αὐτοῖς ἐς διδασκάλου· καὶ γὰρ ἂν μη-
δέπω μαθεῖν ἀγαθὸν τι δύνωνται, ἀλλ' οὖν φανῶλον οὐδ' ἐν ποιή-
σουſιν ἐκεῖ μένοντες· ſiquidem etiam aviae talia de pueris dicunt,
nimirum ad magiſtrum illis eundum, nam licet boni nihil poſſint di-
ſcere, nihil mali tamen committent, dum ibi manebunt. GRAEV.
Mirum eſt, in omnibus impreſſis, ſi a Fl. & I. abeas, κάδον
hic legi. W. recte κάδον. SOLAN.

ibid. Ἐχοι) Antiquiores edd. & ipſe M. ἔχει. B. 2. & P. ἔχῃ
melius. S. & A. rectius ἔχοι. SOLAN. Vix obſequerer Salmu-
rienſi ſoli, niſi fore ita manifeſta foret, ut paulo ſupra in ἐρυγῃ
pro ἔφυγον. Sed eo ipſo, quod M. non ἔχῃ, ſed ἔχει habet, ap-
paret, eum ἔχοι dare voluiſſe; ideo vulgatum ἔχῃ ſecurus
eieci. REITZ.

ead. l. 7. Ὁ Κροκόδειλος) Hoc ante explicatum eſt, atque
etiam illud καὶ κέρατα ἀναφύει. BROD. Vid. ſupra, Dial.
Mort. I, non ita longe ab initio, & Vit. Aug. c. 22. SOLAN.
Studio expreſſi Brodaeum ὁ pro ὅς, etſi feſtinantis aberra-
tionem credo. REITZ.

ead. l. 10. Κέρατα) Vid. iterum ſupra Dial. mort. I. SOLAN.
Immo & ſaepe alibi de hoc ſyllogiſmi fraudulententi cognomi-
natione dictum eſt, ut in Vit. Aug. &c. REITZ.

ead. l. 12. Ἐπιβυſόμενος τὰ ὅτα) *Ne quid audiat, quod eum,
haec apud ſe meditantem, turbet atque interpellat.* BROD.

ead. l. 13. Αὐτὸν) Malim αὐτὸν, adſpirate. REITZ.

Pag. 110. l. 2. Ληρεῖ) Variationis notam appoſuerat Sola-
nus, nec tamen addiderat, qualis ea eſſet, fors ruruſus ληροῖ
quaefivit; ſed Indicativuſ ſeſe recte habet. Vid. nos ſupra ad
cap. 61. REITZ.

ead. l. 4. Μόνον βασιλέα) Haec sunt nunquam faris derisa Stoicorum somnia. BROD.

ead. l. 6. Ὁ φιλόσοφος) Filii praeceptor. BROD.

ead. l. 11. Καὶ ἡ πρὸς ταύτην αἰδῶς) Perperam reddunt, *philosophia*, & praeter hanc *verecundia*: sensus enim est, *philosophia* & *reverentia* *erga* eam. Ita πρὸς saepe sumitur, ut in Tyrannicida, Τῇ πρὸς τὸν υἱὸν φιλοστοργίᾳ. In Abdicato, Εὐνοίας πρὸς ἐμέ. Sic etiam pro Imagin. Pseudomant. Τὸ πρὸς ἀλήθειαν ἐρα-
τι. Sed ipsissimum hoc ἡ πρὸς φιλοσοφίαν αἰδῶς, est in L. de Saltatione, Οἷον μὲν ἔφη θεάματος ἡ πρὸς φιλοσοφίαν αἰδῶς ἀπε-
στέρηκεν. VITRING. Quod Horat. Vitringa in pristina ver-
sione reprehendit, ex Benedictina est; id nec Obliopoeus me-
lius reddiderat, *philosophia iuxta ac verecundia*. Recte Gesne-
rus iam dedit, etiam non visa Vitringae correctione, quam
ego ex eius nott. Mss. quae quidem numero admodum sunt
paucae, inferui. Et mirandum videtur, in locutione tam vul-
gari aberrare potuisse priscos interpretes: nam πρὸς cum ac-
cusativo significare *affectum esse erga*, vel *adversus* aliquem, ex
omnibus auctt. constat; sic Herodian. I, 4, 6, Ἐκ γὰρ ὧν διά-
κειμαι πρὸς ὑμᾶς. Ibid. 9, 15, ἀπεχθὺς πρὸς τὸν Περέννιον δια-
κειμενοι. Sed plane Lucianae dictioni similis haec apud eund.
Herodian. I, 8, 5, Καὶ ἡ πρὸς τοὺς φίλους αἰδῶς, quod non
opus est pluribus adstruere. Interim excutabilis est error, quia
alibi tamen recte per *iuxta* vel *cum* redditur, ut ap. eund. He-
rodian. I, 5, 5, Κοινὴν εἶναι μοι πρὸς ὑμᾶς τὴν ἐπὶ τοῖς κατακα-
βουῶσιν ἀλγυδιόνα, καὶ μηδὲν τι ἥττον ὑμᾶς ἐμοῦ δυσφορεῖν, *com-
munem esse mihi vobiscum super his calamitatibus moerorem*, & vos
non minus, quam me, graviter ferre. Et III, 6, 5, τοῦτο πρὸς ἐκεί-
νον ἐνειμάμην, *hoc cum illo divisi*, (*communicavi*) ac non semel
alibi. REITZ.

Pag. 111. l. 2. Ἀπιτέον) Recte quidem. Sed alibi dicit ἀπι-
τητέον & εἰσιτητέον, ut hoc Dial. c. 73 f. &c. REITZ.

ead. l. 3. Ἐς διδασκάλου) Scil. οἶκον. Vid. de hac Ellips. not.
Iensii supra ad libell. de Sacrif. c. 1, & infra ad Parasit. sive
Leſt. Lucian. p. 351. Adde Hom. Il. 2, 47, ἐν ἀφνειοῦ πατρὸς.
Aristoph. Plut. 84, & Nub. 961. Plura Kuster. ad Plut. Ari-
stoph. 237 & 242. Et Maittaire de Dialect. p. 73, & Solan. ad
Somn. c. 1. REITZ.

ead. l. 5. Ἀποπλήσαι) Conf. infra Ἀποκρη. c. 9 & 19. Item
Τόξ. c. 51. SOLAN.

ead. l. 6. Τῶν εἰδόντων) Τῶν εἰδόντων legerat in suo exem-
plari Brod. Vid. Misc. IX, c. 16. Sed sibi placere ait εἰδόντων.

Quod iam in edd. inveni, nec quidquam variationis ab Solano notatum est. REITZ.

ead. l. 8. Ἀνέγνωκε βιβλία) Stoicorum libros. GUYET. Chrysippi liber erat περί αξιωμάτων. Diog. Laërt. 210 C. & περί καταλήψεως, idem 213 A. Alterius Stoici reliquos esse statuendum est. Apud Arrianum etiam, οὗτός φησιν ἤδη καὶ δὲ αὐτοῦ δύναται Χρύσιππον ἀναγιγνώσκειν. I, c. 4. SOLAN.

ead. l. 10. Περὶ καθήκοντων) Περὶ καθήκοντος, singulari numero, libros inscribere Zeno, Cleanthes, Chrysippus, Panaetius. Officia, numero multitudinis, maluit Cicero. Quod de inscriptione generis, non dubito, quin καθήκον officium sit: nisi quid tu aliud. Sed inscriptio plenior de Officiis, inquit ille lib. 13 epist. ad Atticum, epist. 2. Τὰ καθήκοντα quoque legere est apud Suidam in καθήκοντα, & apud Laërtium in Zenone Citico. MENAG.

Pag. 112. l. 4. Ἀνάλοκα) Tironi dico, cave hic quidquam mutes: sic enim docent Grammatici saepius efferri, & omnino sic Demosthenes alique; quod ideo moneo, quia B. 2. mutavit. SOLAN.

ead. l. 9. Αἰσωπος) Perit haec, cum multis aliis, Aesopi fabula: neque enim in Aesopo hodierno, aut in reliquis fabularum antiquis scriptoribus invenitur. SOLAN.

ead. l. 10. Ἐπὶ τὴν κυματώδη) Cum Hermotimus deploraret iacturam temporis, quam impenderat philosopho, respondet Lucianus, nihil lacrimis profici, prudentium factum, si Aesopo in fabulis monenti obsequatur: ἔφη γὰρ ἀνθρώπων τινα ἐπὶ τῇ ἡδονῇ καθεζόμενον, ἐπὶ τὴν κυματώδη, ἀριθμεῖν τὰ κύματα. Ubi dicit, inquit interpretes, quendam in litore maris consedisse, ut numeraret undas. Vides, ἐπὶ τὴν κυματώδη plane omitti ab interprete. Sed locum hunc mendosum esse non animadvertisse interpretes vix credi posset, nisi res ipsa loqueretur. Ipse Grammaticorum canones docebant, dicendum fuisse ἐπὶ τῇ ἡδονῇ καθεζόμενον τῇ κυματώδει. Mf. pro ἐπὶ τὴν κυματώδη scribit ἐπὶ τὴν κυματογῆν quod argumento est, ἐπὶ τῇ ἡδονῇ esse glossam, & interpretationem magistri, quae in contextum irrepsit. Indubie scripsit Lucianus: ἔφη γὰρ ἀνθρώπων τινα ἐπὶ τὴν κυματογῆν καθεζόμενον ἀριθμεῖν τὰ κύματα, dixit enim, quendam in crepidine litoris consedisse, ut numeraret fluctus. Κυματογῆ est ἡδὼν κυματώδης, litus, quod fluctibus pulsatur. Hesych. Κυματογῆ, ῥαχία, αἰγιαλοῦ ὑπεραγωγῆ. Usus etiam hac voce Lucianus est in Cataplo: Ἀπόζηροι δὲ εἰσι πέτραι καὶ ὄξείαι παραθηγόμεναι τῷ κλύσματι,

καὶ φοβερωτάτην ποιεῖ τὴν κυματογῆν, καὶ τὸν ἦχον μέγαν
erant rupes nudae & asperae, quas flutius pulsabant, & valde hor-
ribilis erat illa crepido & magnus strepitus. Exstat etiam apud He-
 rodotum in Calliope, ut dudum Budaeus observavit, apud
 quem tamen male scribitur κυματογῆ, & in Mf. Luciani κυ-
 ματογῆ. Eustath. ad Odyss. ε', ἐπιωχαι, ἐξοχαι κατὰ τοὺς
 παλαιούς καὶ πλατεῖς αἰγιαλοί. μάλιστα δὲ τόποι σκέπη ἔ-
 χοντες. ἐνθα καὶ ἰωὴ τουτέστι, πρὸ ἀγνυται μὴ δυναμένη δη-
 λαδῆ προίεσθαι. καθ' ὁμοιότητα δὲ τούτου, καὶ κυματογῆ παρ'
 Ἡροδότῃ ἢ ἀκτὴ ἐνθα δηλαδὴ τὰ κύματα ἀγνυνται. GRAEV.
 Vid. Τιμ. sub finem: μὴ μέντοι ἐς βάθος, ὃ γὰρ, ἀλλ' ἕως ἐς
 βουβῶνας ἐπεμβὰς ὀλίγον πρὸ τῆς κυματοῦς γῆς. Ubi itidem
 in Mf. legitur κυματογῆς pro duobus postremis verbis. Pro-
 nuntiat ex Eustathio Tan. Faber, vulgaram esse glossema.
 Mihi, cui Eustathius ad manum nunc non est, nondum li-
 quet. Locus a Graevio laudatus non in Cataplo reperitur,
 sed in Navigio: verum in eo nihil video, quod de litore intel-
 ligi κυματογῆν cogat. Aliunde habere hanc fabulam Aelianus
 videtur, qui XIII, 15, Var. Hist. nomen isti fatuo facit Κο-
 κυλίων. G. M. P. & L. κυματογῆν habent; sed in M. quem so-
 lum ipse inspexi, prius fuerat κυματοῦ. Polyæn. παρὰ τὴν
 ἰόντα παίζειν, Strat. I, p. 28. SOLAN. κυματογῆν) Et si Sol-
 anus editionum lectionem κυματοῦ servari maluerit, ego hic
 Graevio & quinque Mff. potius auscultavi, licet alterutrum
 pro glossemate possit haberi, ut ἐπὶ τῇ ἰόνῃ, aut ἐπὶ τὴν κυ-
 ματογῆν superfluum sit. REITZ.

P.ig. 113. l. 3. Μεταμῆση) *Ald. Iunt. Hag. P. Fl.* nec du-
 bito, quin & reliquae, habebant μεταθήση. Quod mutavi,
 quia μεταμαθήση hic longe aptius: significat enim, *alia vel me-*
liora discere, ac pristina dediscere, quod notum. Sed & *mutare o-*
pinium recte verritur ap. Aristoph. in Plut. 925: Οὐδ' ἂν μετα-
 μάθοις; ΣΥ. Οὐδ' ἂν δόις γέ μοι τὸν Πλούτον αὐτόν. REITZ.

ead. l. 7. Ἐπὶ πάντα) Scil. φιλοσόφους. BROD.

ead. l. 9. Ἡρῆσο) Dicit, se haec disputasse contra Stoicos,
 non quod singulari quodam odio illos prae ceteris philosopho-
 rum sectis prosequatur, sed quod Hermotimus huic se man-
 cipasset, idem dicturus, si aut Platonem aut Aristotelem se-
 ctaretur. Sed in Graecis verbis menda latet. Sic eduntur: τὰ
 γὰρ αὐτὰ πρὸς σε εἶπον ἂν, εἰ τὰ Πλάτωνος, ἢ Ἀριστοτέλους ἤρῃ-
 σο, τῶν ἄλλων ἀκρίτων ἐρίμην καταγνοῦς: sed quid est ἤρῃσο;
 legendum omnino ἤρῃσω: si aut Platonem aut Aristotelem
 praetulisses, sectatus esses. *Αἰρεσθαί τινος* est aliquem sectari.

Hinc αἰρέσεις sunt sectae philosophorum. Infra κεκολασμένη δαίτα est adstricta severa vivendi ratio, quam in victu & amictu tenebant philosophi, cui opponuntur ἀνετα πάντα καὶ ἐλεύθερα, libera omnia & soluta, ut Cicero loquitur. Sic & Plurarch. in Lycurgo duram illam disciplinam, qua pueri Lacedaemoniorum coëcebantur, vocat δαίταν κεκολασμένην. GRAEV. Tenui spiritu omnes antea scribebant. SOLAN. Momento Solano spiritum asperum assumpsi; etsi Brod. quoque scribit ἡρσο, delegisses. Sed ex B. 2. punctum subscriptum addidi: est enim ab αἰρέομαι, eligo, non ab ἐρομαι interrogo, & plusquamperfect. passivae formae in hoc verbo active valet, veluti τεύεσθαι, vidi, Evang. Ioan. I, 32; δέδεκται, accepit, Act. VIII, 14. Sunt enim haec verba deponentia. Sic Herodian. I, 13, 15, ἐδεδουλῶντο active ponit. REITZ.

ead. l. 16. Οὔτε δαίταν κεκολασμένην) Id est, neque castigatam (h. e. strictiorem) vivendi rationem. Sic Aelian. V. H. XI, 3, κεκολασμένη τροφή διαβιώναι. L. BOS.

ibid. Δαίταν) Vid. supra Nigrin. c. 7, ex divisione Solani; sed quia alia ibi facta capitum divisio, erit caput proximum vel alterum ab illo, quod iam inquirere non vacat. REITZ.

Pag. 114. l. 5. Ἐλλέζον πῖσιν &c.) Alii multi bonique hoc de Carneade. Edissertavi hoc ἀμφίλογον ad A. Persii S. V. MARCIL. Conf. infra (Ver. Hist. 2, c. 18.) GUYET. Ipse Lucianus infra, verae Historiae lib. 2, ἡκούμεν δὲ καὶ περὶ Χρυσίππου &c. Diximus pluribus ad Laërtium. MENAG.

ibid. Ἐς τὸ ἔμπαλιν) Ut eorum omnium oblivisceret. BROD.

ibid. Ἐμπαλιν ἢ ὁ Χρ.) Chrysippum enim helleboro cerebri purgasse, ut ad meditandum aptior esset, memoria proditum est. Vid. Menagii not. ad Diog. Laërt. & Nostrum in B. πρ. c. 23, & Ἰστ. β, c. 18. SOLAN.

ibid. Ἡ ὁ Χρυσίππος) Qui adversus Carneadem disputaturus helleboro caput purgasse fertur. Parum absuit, quin praeterirem, verba haec, ὕδωρ ὑπὲρ πλῆττειν in adagio, Ἀμαρτὴν in mortuario tundere, & illa, ὁ γνώμων φασὶ, in proverbio Γνομον & regula, explicari. BROD. Vid. infra Ἰστ. β, cap. 18, & supra B. πρ. c. 23. SOLAN.

ead. l. 7. Παραφερόμ.) Ex L. haec scriptura; in quo tamen mendose παραφρ— legebatur. In reliquis περιφερ— minus apte. Vid. Τιμ. cap. 25. SOLAN. Etsi primo intuitu admodum blanditur vulgatum περιφερόμ. quia agitatū, circummerrantem signif. tamen id non vult Noster, sed abreptum, delatum eo, quo tempestas fluctusque volunt, i. e. vulgarem opinionem siquebar,

non utens libero ratiocinio, quod ipse mox per συρρέοντα τῷ Ἰ-
δατι clarius exponit. Ideoque non dubitavi trium Codd. le-
ctionem recipere. REITZ.

ead. l. 10. Θεὸς ἐκ μηχανῆς) Miror Brodaeum, qui hic mo-
re solito non dixerit, vid. Erasmi. in proverb. REITZ.

ead. l. 12. Ξυρήτ.) Vid. supr. de Merc. cond. c. 1. SOLAN.

ead. l. 13. Ἐλεύθεροι) Conf. infr. Εὐχ. c. 2. SOLAN.

IN HERODOTUM SIVE AETIONEM.

Pag. 116. l. 1. ΗΡΟΔΟΤΟΣ) Εἰς λαλιὰ, sive προσλαλιὰ, cu-
iusmodi etiam supra *Insomnium*, & infra *περὶ τοῦ οἴκου*. Et Ἰπ-
πίας ἢ βαλανεῖον. Et περὶ τῶν διψάδων. MARCIL.

ead. l. 3. Μεῖζον γὰρ εὐχῆς) Conf. supr. Μισθ. c. 12. SOLAN.

ead. l. 5. Ἀρμονίαν) i. e. compositionem, numeros, quod
in Herodoto agnoscit & praedicat Dionysius Halic. *περὶ συν-
θέσε.* f. 3, p. 22, Uptoni, seq. ubi etiam illud alterum de Ioni-
ca suavitate illustratur, ἵνα μὴ τις ὑπολάβῃ τὴν διάλεκτον εἶ-
ναι τῆς ἡδονῆς αἰτίαν τῇ λέξει κ. τ. λ. denique itaque conclu-
dit, ἐξ ὧν ἂν τις τεκμήραιτο, ὅτι οὐκ ἐν τῷ κάλλει τῶν ὀνεια-
των ἡ πειθὼ τῆς ἑρμηνείας ἦν, ἀλλ' ἐν τῇ συζυγίᾳ. Add. Quintil.
IX, 4, 19: *In Herodoto, cum omnia leniter fluunt, tum ipsa διά-
λεκτος habet eam iucunditatem, ut latentes etiam numeros comple-
xi videatur.* Paulo ante f. 16, *Neque mihi*, inquit, *quamlibet ma-
gnus auctor Cicero persuaferit, Lysiam, Herodotum, Thucydī-
dem parum studiosos compositionis fuisse &c.* GESN.

ead. l. 8. Πέρα τῆς — ἐλπίδος) Confer supra Μισθ. cap. 7
fin. SOLAN.

ead. l. 9. Συγγράμμασι) Συγγράμματα Herodoti esse li-
bros ipsius *historicos*, satis ex iis constat, quae de vi huius verbi
ad Thucydidis principia disputantur ab H. Stephano. GESN.

ibid. Γνώριμος) Vox haec, sine qua manca prorsus senten-
tia, in omnibus tamen vulgatis deerat. Nos ex L. & ed. l. re-
stituimus. SOLAN.

ead. l. 10. Ἐν βραχεῖ κατ.) Hic aliquid desideratur. An γνώ-
ριμος; Sic infra: γνώριμοι ἐν βραχεῖ ἐγένοντο, p. 118. GUYET.
Vide, ut rem acu tetigerit Guyetus. Id ipsum enim, quod
omissum coniecit, in L. & l. inventum restituimus. REITZ.

ead. l. 11. Πλεῖστας γὰρ οἰκοθεν ἐκ τῆς Καρίας) Cum Plinio
non concordat Lucianus, nec Suidas cum Luciano. Nam Plin-
ius L. 12, c. 4, de ebore haec ait: *tanta erat eboris auctoritas,*
urbis nostrae CCCX anno. Tunc enim auctor ille (Herodotus) hi-

stuiam eam condidit in Thuriis in Italia. Non igitur e Caria solvens adiit Graecos & conventum Olympiacum, ut historiam suam in ea celebritate recitaret, (ut hoc loco scribit Lucianus) si eam tum demum scripsit, cum patria relicta factus est Thurius civis. At Suidas cum Plinio & Luciano pugnat. Sic enim scribit in voce 'Ηρόδοτος: μετέστη δὲ ἐν Σάμῳ διὰ Λυγδάμιν τὸν ἀπὸ Ἀρтемισίας τρίτον τύραννον Ἀλικαρνασσοῦ. ἐν οὖν τῇ Σάμῳ καὶ τὴν Ἰάδα ἠσκήθη διάλεκτον, καὶ ἔγραψεν ἱστορίαν ἐν βιβλίοις 9, id est, secessit vero Samum propter Lygdamem tertium ab Artemisia tyrannum Halicarnassi factum. Sami igitur & dialectum Ionicam exercuit, & historiam scripsit in libris novem. Quis eam litem dirimet? Plinius antiquior, Lucianus omnis Graecanicae antiquitatis, si quis alius, callens. Suidas sua omnia ex antiquis auctoribus, qui suo tempore exstabant, habet. Coniecturae etiam utrinque militant. Ex laudibus, quibus abunde perfundit Artemisiam, videtur ea scripsisse, dum sub tyrannide Lygdamidis eius feminae nepotis vivebat. At contra dialectus Ionica, qua exacte utitur, suadet, eum non amplius Halicarnassum habitasse, quando historiam scripsit: nam Dorica dialectus ibi erat in usu. Itaque quando ἀπορία me torquet, (ut verbis Ciceronis utar) nullo praeiudicio te onerabo, lector, & integrum hoc σκέμμα tibi relinquam examinandum. PALM. Confirmat hic locus, quod Scaliger δὲ πάνυ in notis ad Euf. Chron. p. 104 asseruit, scilicet ante scriptam ab Herodoto historiam, quam Thuriis traiceret. Vid. etiam Fabricii Biblioth. Gr. 661. Nihil tamen repugnat, quin novis curis, dum Thuriis degebat, primam illam editionem, ut ita dicam, Historiae suae, locupletarit & ornarit: quae etiam nobilissimi scriptoris nuperi Humphredi Prideaux sententia est; quem vide P. I, L. VI; Gallicae autem a me factae versionis T. II, p. 206. SOLAN.

in Schol. col. 1. ΗΡΟΔΟΤΟΣ &c.) Unum hoc Scholion quinque vitiis laborabat, quae ope Coll. se correxisse monet Solanus. Nam pro ὑπέδειξεν in ed. Cler. legebatur ἐξηγήσεν, pro ἐπιδείξεως, ἐπιδείξαν ὥς. Pro κίττων, αττικίζων editum quidem erat, cum in ipso Cod. V. tamen legeretur κίττων. Pro περιεργάζετο denique, περιεργάσατο. Merito igitur hunc secutus sum. REITZ.

Pag. 117. l. 1. Συγγραμμάτια) Diminutivum istud quis ferat de Herodoti historia usurpatum? Eam autem, quam habemus, non alia scripta, intelligi, sequentia demonstrant. Lege ergo, meo periculo, in vitis libris omnibus, συγγραμμάτια. SOLAN.

Lucian. Vol. IV.

E c

ead. l. 6. Κατ' ἄλγρον ἀγείρων) V. *supr. Catapl. c. 17. REITZ. ibid. Ἀγείρων καὶ συλλέγων*) Haec verba, οὐκ οὐν ἡξίου διασπᾶν τὸ πρᾶγμα, οὐδὲ κατὰ διαίρεσιν οὕτω κατ' ἄλγρον ἀγείρων καὶ συλλέγων τὴν γνώσιν, videntur, ratione locutionis emendatae postulante, sic esse rescribenda, οὐκ οὐν ἡξίου διασπᾶν τὸ πρᾶγμα, οὐδὲ κατὰ διαίρεσιν οὕτω κατ' ἄλγρον ἀγείρειν καὶ συλλέγειν τὴν γνώσιν noluit igitur ita rem discernere, neque partitione tali minutatim colligere & comparare sibi famam. Nam quamvis participia saepe ponantur pro infinitivis, ut Grammatici loquuntur, hic tamen locum non habent: pendent enim ab ἡξίου καὶ οὐδέ. Nec dubito, quin pag. 118 sit scribendum, οἱ δὲ ἐκ τῶν ἀπὸ τῆς πανηγύρεως ἡκόντων πυθαγόμασσι. In editionibus ἀπὸ non habetur, cum tamen sententia loci vocem eam requirat. GRAEV.

ead. l. 12. Ὅπισθόδομον) De gradibus templi habitas has orationes docet Philostr. ep. XIII, p. 919, ἀπὸ τῆς τοῦ νεῶ βαλβίδος & vit. Apollon. lib. II, c. 2, p. 141; c. 31, p. 170, ἀπὸ τῆς κρηπίδος τοῦ νεῶ. AG. X, 95. Vid. Philostr. Gorgia pag. 493, ubi τὸν μὲν λόγον τὸν Πυθικὸν ἀπὸ τοῦ βομοῦ ἤχησεν. Et mox: ὁ δὲ Ὀλυμπικὸς λόγος &c. De ὀπισθόδομῳ vid. notas ad *Περ. c. 32. SOLAN.*

ead. l. 15. Μούσας) Non ergo Herodotus ipse ea suis libris nomina fecit; quamvis non desint, qui id incaute nimis credunt. Vid. etiam *Συγγρ. c. 42. SOLAN.*

Pag. 118. l. 1. Ὀλυμπιονίκας) Casaub. ad Theocr. Scal. ad Catull. ex Suid. innominato. De Hippia, ipse postea, Cic. Aul. De Prodicō, Xenophon, & nos ad Somnium Luciani: de Anaximene & Polo, id. p. 208, Aristot. Diog. Laërt. De Aëtionē, Theocrit. Epitaph. Aescul. De nuptiis Alexandri & Roxanes, Arrian. Curt. BOURD.

ead. l. 3. Οἱ δὲ τῶν ἐκ) In omnibus libris erat ἐκ τῶν. Mutavi ego, & feci, οἱ δὲ τῶν ἐκ τῆς &c. saepe enim sic usurpatur & apud Nostrum & apud alios scriptores. SOLAN.

ead. l. 8. Τῶν ἱστοριῶν) Intellige ἕνεκα τῶν ἱστ. ellipsi nimis frequenti, quam ut exemplis firmetur. Ut Hom. II. A, 65, Εἴ τ' ἄρ' ὄγ' εὐχολῆς ἐπιμέμεφται, εἰδ' ἑκατόμβης. Sive is nos ob vota non reddita incusat, sive ob hecatomben. REITZ.

ead. l. 12. Ἰππίας) Hippias Eleus, ut ex Platone etiam constat, quem vide in eo Dialogo, cui Hippias maior titulus est, statim ab initio pag. 95. Olympiam ibi dicitur accessisse instructum cum aliis multis, τὴν λόγους πολλοῖς καὶ παρτοδαμοῖς. Adde & Cic. de Orat. III, (IV) 32. Philostratus in eius

vita p. 496, ἐβλεψε τὴν Ἑλλάδα ἐν Ὀλυμπίᾳ λόγοις ποικίλοις καὶ πεφροτισμένοις εὖ. SOLAN.

ead. l. 14. Ἀναξίμ.) Anaximenes hic etiam statuae honorem consecutus est Olympiae, non minus quam Gorgias. De utroque Pausan. Eliac. 2, p. 376. GESN.

ead. l. 15. Καὶ ἄλλοι) Sic Gorgias apud Philostratum p. 493. Et Lysias ap. Plut. in X Rhet. De orationibus habitis aut Olympiae aut in aliis celebritatibus, vide notas ad Philostr. p. 169, & Cressol. Theatr. Rhet. III, 6. SOLAN.

ibid. Λόγους ἔλεγον) Exempla eiusmodi locutionum bene multa vid. ap. Ienſ. ad Iov. Trag. c. 22. REITZ.

Pag. 119. l. 2. Ὅπου) Etsi vulgo locum significat, tamen & pro cum, quando, quandoquidem usurpatur, veluti Latini solent, observante eod. Ienſ. p. 276. Sic supra in Hermot. cap. 39, ὅπου γε, καὶ εἰ πάντες τὰ ὅμοια εἶχον &c. In Abdicato c. 23, Ἀτελὲς ἢ τέχνη, ὅπου γε τοῖς ἰατροῖς καὶ δημοσίᾳ αἱ πόλεις τιμᾶς, καὶ προεδρίας, καὶ ἀτελείας, καὶ προνομείας διδύσκει. Addo Hippocr. S. 2, aph. 10, τὰ σώματα χρὴ, ὅπου ἂν τις βούλεται καθάϊρειν, εὖρεα ποιεῖν, corpora quando quis purgare vult, fluida facias oportet. Ibid. rurſ. aph. 2. Et S. I, aph. 7. Potest & verti ubi, quod hic eodem redit, modo de tempore quoque accipias. REITZ.

ead. l. 3. Συγγράφαντα) De pictore usurpari vix credo. Lego itaque γράφοντα, ut Ζεύξ. c. 3 pr. SOLAN.

ead. l. 8. ἤρετο) Commodius legeretur ἤροίτο. SOLAN. ἤρετό τις ἂν, vult B. de Ball.

ead. l. 10. Ἐν Ἰταλίᾳ) An aliquis eius meminerit, nescio. SOLAN.

ead. l. 13. Χρῆμα παρθένου) Et haec locutio, five pleonasmus non infrequens. Aristoph. Plut. 895, πολὺ χρῆμα τεμάχων. Et Nub. 2, τὸ χρῆμα τῶν νυκτῶν. Alia similia Spanhem. ibid. Plura frater cariss. G. O. Reitz. in Belg. Graeciss. pag. 537—6. REITZ.

ead. l. 15. τῆς κεφαλῆς τὴν καλύπτραν) Dixi ad Petron. De caedis Hymenaei notum, & multa Scal. ad Catull. BOURD.

ead. l. 16. Καλύπτραν) Ad vittam nuptialem respicit & ἀνακαλύπτῃρια, de quibus Langbaen. ad Longin. 4, 10, pag. 34 Toll. Itaque καλύπτραν flammeum reddidi. GESN.

Pag. 120. l. 9. Ἐν τοῖς ὅπλοις) Poterat abesse ἐν. Sed hic pleonasmus satis frequens nonnullis fraudi fuit, ut frustra praepositionem deletam voluerint in Dial. Mort. XXIII Plutonis & Proteſilai, verſus fin. καθιζόμενον ἐν τῇ ῥάβδῳ. At non

meminerant verbor. in Evang. Luc. XXII, 49, Εἰ πατάξωμεν ἄνμαχαίρα; vel forsan hebraismi suspecta habuere. Sed omnino aetatis scriptores sic locuti. Homer. Odyss. K, 385, Πρὶν λῦσαι σάδ' ἐτάρους, καὶ ἐν ὀφθαλμοῖσιν ἰδέσθαι. Hippocr. S. 2, Aph. 36, Οἱ — ἐν τῇσι φαρμακείησι — καθαίρόμενοι. Aristoph. Plut. 487, Ἐν τοῖσι λόγοις ἀντιλέγοντες. Idem ibid. 765, ἀναδῆσαι βούλομαι — σ' ἐν κριβανωτῶν ὀρμαθῷ, volo te circumdare, coronare (in) catena raptum. Noster infra Zeux. c. 6, ἐν χρῶ τῇ μητρὶ προσιστάμενοι, colore matrem referentes, & Philop. § 33, ἀνοίξας τὸ στόμα ἐν ἔπεσιν ἐπτά. Evang. Matth. XIII, 35, ἀνοίξω τὸ στόμα ἐν παραβολαῖς. Lucian. iterum de Gymnas. c. 19 m. περιπέττειν τὸ πρᾶγμα ἐν τοῖς λόγοις. Maittaire de Dialect. p. 300 f. ex Tzetz. ἐν αὐρὶ καὶ ξίφει τέμνων. Ita & ἐπὶ modo additur, modo omittitur: Aristophan. Plut. 628, (ζῆν) ἐπ' ὀλιγίστοις ἀλφίτοις, prorsus ut Ev. Luc. IV, ἄνθρωπος οὐ ζήσεται ἐπ' ἄρτῳ μόνῳ. Sed ecce plura alia similia iam dedit Hemsterh. ad Dial. Mort. loco supra indicato, pag. huius edit. 522 seq. Vol. II. Item Solanus ibid. REITZ.

ead. l. 12. Καὶ αὐτὸν) Abesse sine dispendio videri possunt, sed eleganter sic passim usurpant. Ad Alexandrum nempe respicit. SOLAN. Ad Alexandrum respici, quis dubiter? & αὐτὸν sic usurpari pleonastikῶς, quis nescit? vide modo paulo ante, ὁ βασιλεὺς δὲ, αὐτὸς μὲν &c. REITZ.

ead. l. 13. Ὅχανον) Ὅχανον ὁ τῆς ἀσπίδος πόρπαξ. Hesych. & interp. Aristoph. ad Equit. BOURD.

in Schol. col. 1. l. 1. Πάροχος) Ad verbum φέροντες male reflatum hoc Scholion in sedem suam retraxi. REITZ.

ibid. col. 2. l. 2. Λῶρον) Hic pro *loris, habenis*, de qua & alius vocabuli λῶρος significatt. meretur videri du Cange in Glosfar. Graeco-Barbaro. REITZ.

Pag. 121. l. 4. Τῶν ὀπλων) Quin illud indicat pictura, eam esse vim amoris, ut ex armatis etiam ludos sibi faciat &c. GESN.

ead. l. 7. Πάρεργον) Qui suavitatem huius loci sentire velit, illum quae sint *πάρεργα* pictorum cogitare oportet, descripta fatis a Iunio 3, 7, 12; ac illud προσλαβὼν, quod norat, praeter ordinariam operis mercedem accipere aliquid instar corollarii. Rex conciliator & deductor sponsae seu veteri verbo *domiducus* est pictus Alexander. GESN.

ead. l. 11. Ἰκανὴν τῶν Ὀλυμπίων τὴν πανήγυριν ἠγεῖτο καὶ συγγραφέα θαυμαστὸν δεῖξαι τοῖς Ἕλλησι) Verti videas ab Benedicto, *Olympiorum celebritatem idoneam ducebat ad fidem*

Græcis faciendam admiratione dignum esse scriptorem: ab aliis, satis superque sufficere Olympiorum ludos ad faciendam fidem Græcis, eum scriptorem esse admiratione non indignum. At quid de illa fide in Græcis? utrum ea residet in ἱκανός, an in δειξαι; Immo celebratam Olympiacam sufficere, & valere etiam ad scriptorem admirabilem ostendendum Græcis, quoniam videlicet hætenus alia ludicra illic solita erant δεικνυσθαι, non historiarum scriptio. GRON.

ead. l. 12. Δείξαι τοῖς Ἕλλησι τὰς Ἑλληνικὰς διεξιόντας) Τὰς Ἑλληνικὰς νίκας διεξιόντας. MARCIL.

ibid. Τὰς Ἑλλην. Τὸ πράξις hic desiderari videtur. GUYET.

ead. l. 13. Νίκας) Ex Marcilii coniectura, quam firmat locus Luc. Συγγρ. c. 54. SOLAN. Potius cum Marcil. & Solano νίκας addendum credo, ut Nostrium alibi locutum recte notat. Non tamen ideo statim in contextum, ut ille iubet, infero, donec ex Cod. probetur; ideoque uncinulis seclusi. REITZ.

in Schol. Περιγίνεται) Corrupta hæc. Ego novum Scholium esse puto: Λοχῶντι) Κατασκόπω· ubi pro λοχῶντι, γένοιτο, mox eam vocem sequens, scripserit. SOLAN.

Pag. 122. l. 9. Ὅτι περ ὄφελος) Recte ibi Obsop. nam ὅτι περ ὄφελος dictum ἀντὶ τοῖς μεγάλοις, οἱ μέγιστοι, καὶ ἀξιολογώτατοι. BOURD. Illustrat hanc formulam Kuster. ad Aristoph. Ἐκκλησ. 53. GESN.

ead. l. 11. Ἡ ἀρίστη) Comma post ἀρίστη, quod in edd. erat, sustuli, quia sensus id postulat, ut quilibet facile vider. REITZ.

ead. l. 13. Σκηνὰς καὶ καλύβας καὶ πνίγος) Voces interpretatus sum alibi. Rem tangit Suet. Iul. c. 39: Ad quæ omnia spectacula tantum undique confluit hominum, ut plerique advenæ aut inter vicos, aut inter vias tabernaculis positæ manerent, ac sæpe præ turba, elisi exanimatique sint plurimi, & in his duo Senatores. BOURD. Itaque ἀνὴρ Χίος apud Aelian. V. H. 14, 18, ὀργιζόμενος τῷ οἰκέτῃ, ἐγὼ σε, ἔφη, οὐκ εἰς μύλην ἐμβαλῶ, ἀλλ' εἰς Ὀλυμπίαν ἄξω. GESN.

ead. l. 16. Ἀλλὰ ῥητόρων &c.) Græca laborant prava distinctione. Sic enim hæc verba interpungenda: non convenit huc vilis plebs, ἀλλὰ ῥητόρων τε καὶ συγγραφέων καὶ σοφιστῶν οἱ δοκιμώτατοι. ὅσον οὐ μικρὸν ἢ δὴ μὴ τοῦ μὲν παραπολὺ ἐνδεέστερον φαίνεται τῶν Ὀλυμπίων. Sic quoque legisse videtur Obsopoeus, qui hunc locum bene vertit. GRAEV. Ut Grævius interpungit, sic ed. Par. iam habebat. REITZ.

in Schol. Ἀξιοφελιμώτατοι) Monstrum hoc vocabuli; retinendum tamen, donec aliud scripserit ex Cod. pateat. Exstat

etiam in C. SOLAN. Veram lectionem exhibet Mf. Reg. 2954, ἀξιολογώτατοι scribens, quam in textum admittere non dubitavimus.

Pag. 123. l. 1. Ὅσον οὐ μικρὸν ἢ δὴ) Haec nemo, credo, intelligat. Corrupta itaque verba pronuntio; neque tamen quomodo restitui possint, adhuc liquet. Dicere debuit, *Parum ergo abest, quin ad Olympicorum celebritatem accedant haec. SOLAN.* Ad verbum, *tantum non parvum iam est*, hoc est, parum abest, quin parvi iam illud, vel illam curam, faciam, ne inferior &c. Si quis ea, quae adhuc dixi, bene perpenderit, videbit me in theatro non multum minore, quam in ipsi Olympiis versari. Ut hic *laboro* addidi in interpretatione ad lucem sententiae: ita mox a Zeuxis principio, *veritus* inferendum fuit. GESN. Ὅσον οὐ μικρὸν δ' εὖς coniiciebat B. de Ball.

(ead. l. 3. Πολυδάμαντι) Perf. Sat. 1, & ibi interp. BOURD. Vide Σύγγρ. c. 35, & ὕ. Eik. c. 19. Scotussaeus. Cuius statua febris laborantibus mederi credebatur. Έκκλ. c. 12. Bourdelotius hic nos ad longe alium Perfii Polydamanta amandar. Vicit hic παγκρατίῳ Ol. XCIII. Vid. Paus. El. II. Meminit Plato Πολ. A, pag. ed. Ald. 7 A. & Basilii de Leg. Gr. lib. (Grot. ed. 96 C.) Et Dion Chrysost. pag. m. 441 C. ubi Thessalum vocat. SOLAN.

ibid. Γλαύκῳ) Vid. ὕ. Eik. c. 19. Carystius, qui XXV Olympiade coronatus, *Pythia* per excellentiam denominatus dicitur. De eo Demosth. περὶ στεφ. sub fin. cap. 99, p. m. 199 B. ubi prave scribitur Καρυστίου & Aeschin. c. 63. Pind. etiam, sed ode illa periit. Adde etiam Dion. Chrysost. p. 441 C. ubi idem Carystius. SOLAN.

ibid. Παραθεωρεῖς) Παραθεωρεῖν ea fere forma percussum verbum, ac παρίδῃν apud Herodotum I, 37 & 38. Quem admodum enim ibi παρίδῳ μοι δειλίαν τινὰ vertendum est, *observans* in me *timiditatem*, separata a verbo praepositione: ita hic etiam παραθεωρεῖν idem est, ac θεωρεῖν παρὰ τῷ Πολυδάμαντι κ. τ. λ. GESN. Παραθεωρεῖτε Th. M. legere, Solanus notaverat; sed quia dubites, sitne Theod. Marcilius an Thomas Magister intelligendus, moneo Th. Magistrum significari, (quem adeundum in verbo παραβάλλω, extrema tandem pagina docet idem). Is igitur, loco dicto, haec habet: ΠΑΡΑΒΑΛΛΩ τὸ πησιάζω, τὸ ἔρχομαι. καὶ τὸ παρεξετάζω, δ καὶ παραθεωρῶ παρὰ Λουκιανῷ εὔρηται, ἐν τῷ Ἡρόδοτος ἢ Ἀετίων· ἀλλ' ἦν μὲν ὑμῖς Πολυδάμαντι, ἢ Γλαύκῳ, ἢ Μίλωνι παραθεωρεῖτε. Sed parvi refert, quomodo apud Lucianum legas: ideo

vulgatum non moveo. Occurrit idem verbum supra Nigrin. c. 10 ex divisione Solani. Item Hermot. 74. Et infra de Imag. cap. 7. REITZ.

ead. l. 5. 'Επ' αὐτοῦ μόνον ἀποδύσαντες ἴδντε) Sic edunt, quod intelligi non potest; & ipsos tamen recte intellexisse patet ex versione *per se solum exutum videatis*: quam ut habeas, edi debuit ἀποδύσαντος. GRON. 'Επ' ἑμαυτοῦ) Sic L. In aliis prave ἐφ' αὐτοῦ. SOLAN. Quia Solanus ἐπ' ἑμαυτοῦ vult, & Codicem optimae notae suffragantem habet, sic edi magis passus sum, quam iussi; melius enim est, quam vulgatum ἐφ' αὐτοῦ: nam etsi αὐτοῦ pro ἑαυτοῦ, & hoc pro ἑμαυτοῦ interdum valeat, hic tamen nimis ambiguum foret. Confer supra de Merced. cond. c. 19, Εἰ — τὴν ψυχὴν σοὶ τὴν ἑμαυτοῦ ἐπιτρέπων. Ubi etiam quaedam edd. habent ἑαυτοῦ. Alioqui ἐπ' ἑμοῦ mallet, quia dubito, liceatne reciprocum ἑμαυτοῦ alii, quam primae personae verbi, adiungere. Ut enim proprie dicitur πέπεικα ἑμαυτὸν, Herodian. I, 55, Σύνοιδα ἑμαυτῶν & παρὰ πάντα τὸν ἑμαυτοῦ βίον εἶδόν τε καὶ ἤκουσα, idem Herodian. I, 2, 10; ita absurdum videtur dicere ἴδντε ἐπ' ἑμαυτοῦ, quia sic persona verbi contradicit personae pronominis. Ego saltem si dici nondum observavi. Nec tamen opus cum Gronov. ἀποδύσαντος legere, si *exutum* velis significari, sed ἀποδύσαντες ἴδντε coniungendum; & parvi interest, hoc tum veritas, vos *me exuentes videtis*, an *exutum*, quod vel apertiorum sensum habet. REITZ.

ead. l. 6. Ἀποδύσαντες) Cave obtemperes viro docto momenti ἀποδύσαντες. Quin ἀποδύσαντες retinendum, ut ἀπαγαγόντες. Exuunt, h. e. exui iubent, ut inspicere totum possint, athletam ἀγωνοθέται. Ἀποδύσαντος activa voce vix dici de eo, qui vestes ipse ponit, potest. GESN.

ibid. Μαστιγόσιμος) Dixit antea & saepe repetit al. BOURD.

IN ZEUXIN VEL ANTIOCHUM.

Pag. 124. L. I. ΖΕΥΞΙΣ) Huic dissertationi (quoniam de hac locus alius dicendi) non immoror: paucae variantes lectiones, & quae lectorem avidum non morentur. BOURD. Προσλαλή, ut supra. Habita vero ista etiam in theatro: patet sine huiusce Laliae. MARCIL.

ead. l. 5. Προσιόντες οὖν) Epanalepsi inservit illud οὖν, veluti infra Quom. conscr. Hist. c. 62, Οἰκοδομήσας γὰρ — οἰκοδομήσας οὖν. Et Pseudom. cap. 19, τὸ ἐνδόσιμον λαβὼν — ἐκείθεν

οὖν τὸ ἐνδύσιμον λαβών. Bene observante Dukero ad Thucyd. III, c. 95. Ubi & Scholiasten vide, & ad partes vocatum Raphael ad Evang. Marc. III, 31. REITZ.

Pag. 125. l. 14. Ὡμνητάχα μέντοι καὶ αὐτὸ τοῦτο προσάγεσθαι αὐτούς) Benedictus, statim quidem id ipsum etiam addituros putabam. Ineptissime. Nam qui id in laudando addituri erant, cum ipse Lucianus ante dixit, se suspicatum esse omnes meliores laudatae orationis causas ab scriptis suis abesse? Recte tamen Graeca, quae optime percepit Obfopoeus, hoc ipso eos potissimum adductum iri; nisi quod congrua oratio poscat adduci: non enim agitur de futuro. GRON.

ead. l. 15. καὶ αὐτὸ τοῦτο πρ.) Et hoc nonnihil capios plaudere, vel, hoc etiam fortasse attractum iri. Variant autem hic libri. Fl. αὐτῷ τούτῳ, cui scripturae favet locus Φαλ. α', c. 3. Codex autem P. cum impressis facit, quos tuentur verba cap. 53 Ἑρμ. Parum ergo refert, utram scripturam sequamur. SOLAN.

Pag. 126. l. 1. Τὸ τοῦ Ὀμήρου) In Zeuxide, τὸ τοῦ Ὀμήρου, καὶ τὴν γεὰν ᾗδ' ἦν κέχαρισμένην ὑπάρχειν. Alludit ad Odyss. A, v. 351. GRAEV.

ead. l. 10. Ἀνθρακες &c.) Carbonem, ut aiunt, pro thesauro invenimus. Phaedr. V, 87. VORST.

ead. l. 15. Καινοποιεῖν) Vide idem ferme de eo Aristotelis iudicium de Poët. c. 26 f. SOLAN.

Pag. 127. l. 7. Σύλλας) Periiit itaque thesaurus antiquitatum Graecarum immensus; sed statuarum tantum, aut tabularum pictarum: nam quae longe maior iactura orbi erudito futura erat librorum, quos summa cum cura ab eo collectos fuisse in Graecia idem Lucianus docet Ἀπαιδ. c. 4, non est facta. Plutarchus enim libros memorat Athenis ab eo Romam incolumes deportatos. Plut. Syll. 856 A. SOLAN.

ead. l. 17. Ἡ Κένταυρος) Petiitne ex hoc Luciani libello Κενταυρίδων suarum imaginem Philostrat. Icon. 2, 3? Lectori certe non iniucundum erit utramque picturam contulisse. GERN.

Pag. 128. l. 7. Οἷον εἰσιν ἴπποι) Vide nos infra ad Harmon. c. 3, ἀλλότριον τάμα. Ubi plura eiusmodi singularis cum plurali exempla dedimus. REITZ.

ead. l. 10. Ἐς τὸν πωλικὸν τρόπον) Benedictus, equarum in morem. Et cur non aequae bene Obfopoeus? quemadmodum pulli a matribus laetari solent. GRON.

Pag. 129. l. 1. Ἐφ' ὅσα) Illud ἐπὶ quid hic valeat, non ignoro; expungendum tamen cenfeo, meliusque tum habiturum hunc locum. SOLAN.

ead. l. 5. Σκιάσαι) At, si Perraltos audias, hoc pictoribus antiquis ne in mentem quidem venerat. Vid. Philostr. p. 71, & Iun. de Pict. ver. III, 3. SOLAN.

ibid. Καὶ τοῦ μεγέθους τὸν λόγον) Cum Lucianus descripsisset Centaurum feminam duobus infantibus ubera praeberentem a Zeuxide mirifice descriptam, cuius tabulae exemplum visebatur Athenis, cum ipsum Zeuxidis *πρωτότυπον* a Sulla missum Romam ad Maleam naufragio intercidisset, plurima alia fuisse in illa tabula divina plane & admiranda, quae artis rudes fugiant, elegantes autem spectatores, & eruditos oculos advertant maxime, & in admirationem raptant, praecipue vero pictores, qui multa videant, quae nos non videmus, *καὶ τοῦ μεγέθους τὸν λόγον, καὶ τὴν τῶν μέτρων πρὸς τὸ ὅλον ἰσότητα καὶ ἁρμονίαν, γραφεὼν παῖδες ἐπαινούντων, οἷς ἔργον εἰδέναι τὰ τοιαῦτα.* Sic in Latinum transtulerunt hunc locum: *At magnitudinis proportionem, & mensurarum ad totum aequalitatem atque compagem pictores commendant, quorum muneris est talia scire.* Τῷ ὅλῳ inepte & insulse opponuntur μέτρα. Novi quidem μέτρα, seu mensuras in pictura, de quibus Philostratus iunior in prooemio Iconum, & Plinius. Sed *ἰσότης καὶ ἁρμονία* simpliciter est symmetria, neque μέτρων ἰσότης quidquam aliud esse potest, quam *συμμετρία*. Si ergo vulgatam tenemus lectionem, cuius rei erit illa μέτρων ἰσότης. Membra vero & partes recte opponuntur toti. Illarum aequalitas debet respondere toti. Legendum igitur est, *τῶν μερῶν πρὸς τὸ ὅλον ἰσότητα, partium cum toto congruentiam & aequalitatem.* Dionysio Longino *περὶ ὕψους* dicitur *συμμετρία τῶν μελῶν πρὸς ὅλον*, cum ait: *τὸ καλὸν τοῦ σώματος ἐστὶν συμμετρία τῶν μελῶν καθ' ἑαυτῶν αὐτῷ πρὸς ἀλλήλα τε καὶ πρὸς ὅλον.* Pulchritudo corporis est conformitas membrorum recte constitutorum ad se invicem, & ad totum. Aliis est *ἀναλογία*. Ciceroni I de off. partium convenientia, & apta membrorum compositio. Plinio in epistolis congruentia & aequalitas membrorum, lib. II, ep. 5: *Si avulsam statuae caput, aut membrum aliquod inspiceres, non tu quidem posses ex illo congruentiam aequalitatemque deprehendere, posses tamen iudicare, an id ipsum satis elegans esset.* Sic aequalis & congruens iungit quoque Suetonius de Tiberii corporis habitu: *Latus ab humeris & pectore, ceteris quoque membris usque ad imos pedes aequalis & congruens*: hoc est, verbis Luciani *ἢ πάντων τῶν μελῶν πρὸς τὸ ὅλον ἰσότης καὶ ἁρμονία*. Hoc autem inter praecipuas egregii artificis curas & notas, nosse partium *συμμετρίαν* & *ἀναλογίαν* cum toto: huius maiorem habebant rationem, quam

similitudinis. Illam tribuebant arti & exercitationi, hanc ingenio & iudicio artificis. Vitruvius id ipsum requirit in architectis lib. III, 1: *Sacrarum aedium membra, ad universam totius magnitudinis summam, ex partibus singulis convenientissimum debent habere commensum responsum.* Hunc Luciani locum sic puer fere emendavi, cum cum aequali Io. Schiltero, necessario meo, qui nunc illustrissimo Duci Saxoniae est a consiliis, & inter Iurisconsultos doctos & elegantes non ultimum locum tenet, ante triginta annos hunc scriptorem evolverem, & excutere. Recte vero me vidisse, excerpta Mf. quae tredecim abhinc annis nactus sum, ostendunt, in quibus μέρων legitur, quamvis sine iis ipsa ratio sic scribendum esse iubeat. GRAEV.

ead. l. 6. Μέρων) Sic recte praeter Mf. Gr. P. L. & ed. I. Reliquae omnes μέτρων. SOLAN. Ego μερῶν scribo. REITZ. Nondum damnare possum τῶν μέτρων ἰσότητα πρὸς τὸ ὅλον, i. e. verbo uno συμμετρίαν, quae sine dubio in partibus est, licet expressa partium mentio non fiat. Etiam qui μέρων habent libri, ipso accentu produnt, fuisse in archetypo μέτρων. GESN.

ibid. Γραφῶν παῖδες ἐπαινοῦντων) Γραφῶν παῖδες sunt discipuli pictorum, immo pictores ipsi, ut φιλοσόφων παῖδες Noster alibi dicere amat. Ceterum ne mirere struendam horum verborum, nec quaeras, quo participium illud pertineat, neque in ἐπαινοῖεν mutandum suspicere. Est enim genuinus Artificis participiū *, pro imperativo ἐπαινέτωσαν, quem recte illustrat Th. Magist. v. ΧΡΗΣΘΩΝ, ac nonnullis exemplis confirmat. Adde Weiseling. Observ. pag. 51, ubi ex Sophocl. Aiac. Mastig. 981 affert: Οἱ δ' οὖν γελοῦντων κἀπιχαιρόντων κακοῖς, i. e. *rideant illi & gaudeant malis.* Alia huius generis participia pro aliis modis, vid. ap. Maittaire de Dial. p. 79. REITZ.

ead. l. 8. Ἐπίνεσα) Absurde Obsopoeus, *laude extollebam*, cum aorist. indicativi hic vertendus subiunctive. Exemplum sim. vid. ap. Ienf. in Lect. Lucian. p. 28—30. Sed credo, id me iam notasse ad Hermot. cap. 61 & 81. Confer Ael. V. H. 2, 31. REITZ.

Pag. 130. l. 7. Τὸ νεογνὸν δὲ τὸ ἐν τῶν νηπίων, ὅμως ἄγριον καὶ ἐν τῷ ἀπαλῷ ἤδη φοβερόν) Interpretantur, *porro infantum alter, non secus ac pater agrestis est, & in tenera aetate iam terribilis.* Satis fideliter, nisi quod quatuor voces, quae sequuntur tertiam, me offendunt, maxime quia nec in Graecis habentur. Et quare unus modo similis est patri, non etiam alter pul-

* Immo terminatio imperativi. Adde Homer. Iliad. Θ, 517 & 521, aliaque, quae deinde dedi. REITZ. in *Addend. & Corrig.*

lus? An vero scribunt, hanc fuisse naturam Centaurorum & diversitatem, prout ex equino aut muliebri ubere lactarentur? Quasi vero in lactantibus etiamnum bestiis magnam indolis & feritatis differentiam videamus. Immo quis ille ex duobus est ἀγριώτερος καὶ φοβερώτερος; Profecto merae absurditates, & misere depravatus est hic locus. Nam ne Graeca quidem bona sunt. Quis enim dicit τὸ νεογνὸν τὸ ἐν τῶν νηπίων; quo geminum illum articulum? & cur non tantummodo τὸ ἐν τῶν νηπίων, vel τὸ ἐν τῶν νεογνῶν; Quin etiam cur non addit manifestius differentiam, ut appareat, quam hic sit ex patre ἄγριος, alter sit instar matris aut καλλίων, aut mirior? En igitur necessariam & egregiam restitutionem, τὸ νεογνὸν δὲ, τὸ ἐν τῷ νηπίῳ ὅμως ἄγριον καὶ ἐν τῷ ἀπαλῷ ἥδη φοβερόν· nec de altero infantum, sed utroque accipe, *Foetus autem adhuc in tennerrima aetate tamen ferus & in molli iam terribilis*. Deinde verte: *Et hoc mihi visum est admiratione dignum*, (ut referatur ad praecedens, quod perperam Benedictus refert ad sequens) & *quod admodum pueriliter* &c. Sane etiam tale quid videtur attendisse Obsopoeus. GRON. Τῶν νεογνῶν P. & L. In reliquis prave legitur τὸ νεογνόν. SOLAN.

ead. l. 11. Ἐν χρῶ — προσιστάμενοι) Etsi praepositio ἐν hic vix abesse queat, accedit tamen ad pleonasmum, de quo Dial. praeced. Herodot. cap. 5, ad verba παίζουσιν ἐν ὕπλοις, diximus. REITZ.

in Schol. Χορευτικά) Ride. SOLAN.

Pag. 131. l. 5. Περιβαλε — καὶ ἀράμενοι) Unum alloquitur discipulum, tamen singulari & plurali numero simul utitur, dicens: ἄγε Μικκίων, περιβαλε τὴν εἰκόνα, καὶ ἀράμενοι ἀποκομίζετε. Hocceine ἀσύστατον involve hoc & auferte. De Graecis securus Obsopoeus utrumque singulari numero reddidit, *age, puer, involutam picturam aufer*. Sed an posteriora in singularem erunt mutanda, vel pronomen ὑμεῖς ante ἀράμενοι excidisse dicendum? quia, postquam unum puerum involvere picturam iusserat, dein conversus ad ceteros dixerit: & vos eam domum auferte, quippe quae maior erat, quam ut ab uno commodè portari posset. At potest ὑμεῖς sic per se satis intelligi, ideo nihil muto; quin vel sine transitu sic potest accipi, ut unum nomine vocans ei simul mandet, quid ab eo, quid ab reliquis fieri velit, ideoque comma, quod in *Parif.* post εἰκόνα erat, servavi, quod *Salm.* in punctum mutavit: id vero si quis praetulerit, ut novum a καὶ ἀράμενοι mandatum incipiat, potest recipere. Est tamen locutio rarior, nec

permittit tempus eam exemplis adstruere. Alia enim enallage est haec Aristophanis Plut. 527: — οὐχ' ἐξείς οὐτ' ἐν κλίνῃ καταδραβεῖν, οὐ γὰρ ἔσονται. Non licebit tibi in lectulo dormire, non enim erunt, (scil. lecti). Evang. Luc. V, 4, ἐπανάγαγε ἐς τὸ βάθος, καὶ χαλάσατε τὰ δίκτυα ὑμῶν. Et Aelian. Var. Hist. I, 4. Ceterum hic quoque observemus, non semper in tabulis pinxisse veteres, sed etiam picturas in membrana coloribus aqua temperatis factas. Quin & in linteo pingere notum fuisse tempore Plinii, vid. ap. ipsum lib. XXXV, c. 7. Quod non miror, cum de libris linteis, se multo antiquioribus, iam fecerit mentionem Livius. Veteres autem aqua tantum, non oleo temperatis coloribus usos, ait eruditiss. Alkemade, in Praefat. ad Melis Stoke Rym-Kronyk, methodumque oleo pingendi anno demum Christi 1410 ab Isaaco van Eik inventam docet. At quomodo aqueae istae picturae aëris, aquae salsae, & imbrum iniurias ferre poterant? Picturis enim ornatas & coloribus variatas fuisse naves, ianuas, clypeos, currus & similia, testatur Plin. eodem c. 7 & seq. eiusd. libr. 35; quod & alii auctores testantur. Et quomodo ad plura secula perdurabant etiam sub terra inventae tabulae pictae, ut colores adhuc distingui potuerint? veluti illa nymphaeum referens, de qua vid. Holstenii Commentar. in Thes. Graev. T, IV, pag. 1800. Tegebantur quippe udo testorio (de quo vid. Vitruv.) & incrustabantur pellucido ex gummi ac resinis confecto glutine, vel inurebantur, vid. Plin. c. XI libri dicti pr. & fin. capitis, quod vocabant *in encaustice pingere*, cuius duo fuerint genera, *cera*, & *in ebore*, *cestro*: ac tertium accessisse, *resolutis igni ceris penicillo utendi*; quae pictura in navibus nec sole, nec sale ventisque corrumpitur. Verum cum λίχνθος oleariam ampullam proprie significans, etiam pro vase pigmentario invenitur usurpatum, & oleum cedri incorrupta a vermibus praestare ligna & ebur sciverint veteres, idque eos in usus adhibuerint, mirum, cur in mentem iis non venerit, ipsos colores oleo temperare, & magis miror, Fr. lunium nihil de hac inventione prodere. Ego saltem illum pervolvens invenire non potui. Quare manum de tabula, ne mihi exprobetur, quod Protogeni, cuius unicum in arte vitium reprehendit Apelles, quod manum de tabula tollere nesciret, memorabili praecepto, nocere saepe nimiam diligentiam. REITZ.

ead. l. 7. Τὼν δ' ἐφ' ὅτῳ) Non puto recte cohaerere vulgatae lectionem *τῶν δ' ἐφ' ὅτῳ* sed respondere sibi debere *τεν δ' ἐφ' ὅτῳ*. Graevianae emendationis sententiam secutus sum;

sed eam locum habere posse putabam, & si illud δει non inferamus, sed intelligamus. Decet iratum & stomachantem abrupta oratio. GESN. Illud ἴσως τοῦ, quod Cod. L. prae se fert, glossam olet, quam quis coniectans forsitan τοῦ pro τῶν legendum, (quod sane verum foret) margini apposuerat, quaeque deinde, quod saepe fieri notum est, in textum ab imperito est admissa. REITZ.

ibid. Ἐφ' ὅτῳ) Zeuxis iubet hanc tabulam propositam pueros domum ferre, quia spectatores non artificium laudabant, sed novitatem & insolens argumentum, dicens: οὗτοι γὰρ ἡμῶν τὸν πηλὸν τῆς τέχνης ἐπαινοῦσι, τῶν δ' ἐφ' ὅτῳ, εἰ καλῶς ἔχει, καὶ κατὰ τὴν τέχνην, οὐ πολὺν ποιοῦνται λόγον. Interpres Salmurienfis: *Hi namque nostrae lutum artis laudant, sed mentis & scopi, num recte & ex arte factum sit opus, nullam habent rationem.* Mirum, τὰ ἐφ' ὅτῳ esse mentem & scopum. Obsopoeus plane omisit. Ἐφ' ὅτῳ, ἐφ' ᾧ, ἐφ' οἷς, Graecis est, *quia de causa, qua in re.* Herod. Polymn. πυθόμενοι ἐφ' οἷς ἦλθον, *sciscitari, qua de causa venissent.* Sed in Luciano deest verbum, ad quod referatur ἐφ' ὅτῳ. Puto igitur excidisse τὸ δει, idque absorptum esse a sequente vocula εἰ, quo nullum in praeis membranis frequentius est erratum. Sic igitur scribas: τῶν δ' ἐφ' ὅτῳ δει, εἰ καλῶς ἔχει, καὶ κατὰ τὴν τέχνην, οὐ πολὺν ποιοῦνται λόγον. Illorum vero, propter quae oportet, sc. ἐπαινεῖν, laudare picturam, num recte & secundum artem sit facta, nullam habent rationem. GRAEV.

ead. l. 11. Σωτήρ) Antiochus hic omnium primus. In nummis nusquam reperiri hunc titulum, testis est Spanh. 415. Sed idem aliunde satis confirmat. Ob hanc ipsam pugnam ei datum tradit Appianus in Syriacis. SOLAN.

ead. l. 16. Ἐπὶ μετώπῳ) Obsopoeus verterat, a tergo, pro, in fronte, satis imperite profecto. REITZ.

Pag. 132. l. 1. Ἐς βάθος δὲ ἐπὶ τεττάρων καὶ εἰκοσι τεταγμένους ὁπίτας) Cum toties haec sint ab viris doctis explanata, certe nequit laudari Benedictus, dum interpretatur primas voces in medio, unde utique pater, eum non intellexisse. Obsopoeus & simplicius & propius ad intelligentiam, in profundum. Livius solet dicere, introrsus porrectos ordines, introrsus patere aciem, & latitudinem aciei. GRON. Sic profundum de denso ex Herodian. supra ostendimus, ad Piscat. c. 12 & 41. De Merced. c. 25 & 33. Sic Latini profundum etiam de dimensione horizontali, ut profundae silvae apud Lucret. V, 42, & Curt. VII, 7, 4, quod iam dixi in libro de Ambiguis. Quae de altitu-

dine arborum interpretari absurdum foret. Addo hic Thucyd. L. V, c. 68, Ἐπὶ δὲ βάθος ἐτάξαντο μὲν οὐ πάντες ὁμοίως. Et Xenoph. II Hist. Gr. p. 472, citante Dukero ad Thucyd. VII, 78. Item Diodor. Sic. p. 575, βαθεῖα φαλάγγι, adductum in Indice. Ἐπὶ τεττάρων autem firmat idem Dukerus ibidem loco Xenophontis modo descripto, ubi ait: καὶ ἐγένοντο βάθος οὐκ ἑλαττον, ἢ ἐπὶ πεντήκοντα ἀσπίδων. REITZ.

ead. l. 4. Ἐπιβήσεσθαι) In Angl. Cod. pro quo ex fide MSS. & Cod. Flor. reposuimus ἐκπηδήσεσθαι. BOURD.

ead. l. 7. Αὐτῶ) P. melius, quam quod in reliquis αὐτῶν. SOLAN.

ibid. Δι' ὀλίγου) Ita, uti coniecerat Vorstius, P. Codex. In impressis δι' ὀλίγον. SOLAN.

in Schol. col. 1. l. 1. Δισμυπλάς) Atqui currus falcati erant octoginta, haud plures. In C. legitur ἥτοι δυνάδας, etiam prave. SOLAN.

ibid. col. 2. l. 2. Πεζῶν) Imperite admodum haec enarrat Scholiastes Graecus: Latinus melius. SOLAN.

Pag. 133. l. 6. Τότε ἀνὰ τέτταρας μὲν τῶν ἐλεφάντων ἀπαρτᾶν ἐφ' ἑκάτερα τοῖς ἵππευσι) Cum vertit Benedictus, tunc cum quaternis elephantis utrinque occurrere equitibus, imitatur Obsoleteum, tunc una cum quatuor elephantis utrinque equitibus esse occurrendum, qui uterque debuerat addidisse, qui cum elephantis occurruri essent: certe securius poterant, tunc elephantos quaternos utrinque occurrere equitibus Galatarum. GRON.

ead. l. 13. Ἐταράχθησαν) Idem Romanis, bello Tarentino, cum Pyrrho dimicantibus evenit. V. Flor. I, 18. VORST.

ead. l. 15. Τετρυγῶτων) Mart. Delrio ad Senec. leg. putat τραχυτήτων. BOURD. Polyaeus κραξάντων de elephantis usurpat. Strateg. IV, p. 385 A. Sed Philostratus 61 utitur hac, nisi quod ibi perperam legitur τετρυγῶς pro τετρυγός. SOLAN.

Pag. 134. l. 1. Πρὶν ἢ) Non solum quatuor illae, quas Solanus contulit, sic habent edd. sed & P. & S. nec dubito, quin & ceterae. An vero credidit, posse abesse illud ἢ; potest quidem: sed & recte adest, ut supra Dial. Mort. XIV Alex. & Philip. ἀλλὰ πρὶν ἢ τόξωμα ἐξικνεῖσθαι, φυγόντων. Aelian. V. H. I, 21, νόμος ἐστὶν — μὴ πρότερον λόγου μεταλαγχάνει, πρὶν ἢ προσκυνῆσαι αὐτόν. Et non semel alibi. Herodian. I, c. XI, 11, Οὐ πρότερον ἢ ναῦς ἀνέδραμε, πρὶν ἢ τὴν ἱερειαν ἀσχέθῃναι τῆς Θεοῦ. Ne plura addam. REITZ.

ead. l. 2. Περιπειρόμενοι) Sic quoque in l. erat, sed α supra posuit Solanus, ut qui περιπειράμενοι legi velit, addiditque

conferendum Nostrum p. 254 ed. *Iunt.* & Tom. altero, pag. 172, id est, in Catapl. c. 51, ubi περιπαρή τις μάλα καρτερὸς legitur. Alter locus est in Gallo c. 2, περιπεπαρμένα τοῖς ὀβελοῖς. Adde & mox hoc capite, τοῖς ὀδοῦσι περιπείροντες. Unde quidem usus huius verbi ac vis probatur, minime tamen inde conficitur, περιπειρόμενοι in περιπειράμενοι mutandum: quin passivum hic praeferrem; nam si medium adhibere voluisset, quidni dixisset περιπειράμενοι ἀλλήλους. Plura ad significationem huius verbi probandam adduxit Iac. Elfsner. ad I Ep. ad Timoth. VI, 10, καὶ ἑαυτοὺς περιπέειραν ὀδύναις πολλαῖς. Ubi & haec Luciani, & Heliodor. L. IX, pag. 438, & Plut. Gracch. p. 842 profert. REITZ.

ead. l. 4. τὰ ἄρματα δὲ ἀναστρέψαντα) Uterque interpres hoc loco somniat subversos currus, tanto ineptius, quod tamen eosdem mox ferri denuo in suos dicant; quae quemadmodum fieri possunt? Praeterea didici, cum de subversione loquitur Lucianus, non ἀναστρέφειν illic locum habere, sed ἀνατρέπειν. Sic in historia conscrib. ἀνατρέψαι μόνον τὰ τῶν ἄλλων, & in Demonaste ἀνατραπέντος τοῦ σκάφους, ubi vertitur *submersa nave*, forsitan praeter auctoris & mentem & manum, quae tantum vult aut voluit, *subversa*. Et nostrum ipsum in Aristophanis Pace, ἄρματα δ' ἐπ' ἀλληλοῖσιν ἀνατετραμμένα. At nunc intelliguntur *retroacti* vel *reversi*, ut in Scytha, οὐκ ἂν οὐδὲ ἀνέστρεψεν οἶμαι ἐς Σκύθας Anacharsis, εἰ μὴ Σόλων ἀπέθανε. Indignum profecto tam exigua, nota & obvia ignorari. Quin etiam distinctio ponenda est post verbum ἀναστρέψαντα, sed hoc modo, τὰ ἄρματα δὲ ἀναστρέψαντα καὶ ταῦτα εἰς τοὺς οἰκείους, οὐκ ἀναιμωτὶ διεφέρετο. Mox male in Salmuriensi editum τῆς τὸ εὐθὺ ὁδοῦ, quod in hac ed. repeti video, cum recte Basileenses τῆς ἐς τὸ εὐθὺ ὁδοῦ. GRON.

ead. l. 8. Δίφοροι δ' ἀνεκυμβιλιάζον) Ex Homeri Iliad. Π, v, 389. Mox κῆν' ὄχεα κροτάλιζον, ex eiusdem poëtae Iliad. Δ, 160, petita sunt. GRAEV. Homer. Il. Π, 379. SOLAN.

ead. l. 11. Ἀποβαλόντες) Etsi parvi est, monendum tamen, me ideo ἀποβαλόντες, ex Fl. & B. 2. praetulisse, quia ex ipsa prava scriptura reliquarum suspicor, eas aoristum dare voluisse; omnes enim ἀποβαλλόντες legunt, accentu in penultima collocato, etsi duplex λλ habent. Et mirum est, ut saepe vitium unius tam apertum, & facile corrigendum, propagetur per reliquas. Sola P. ἀποβάλλοντες. Cui si plures vert. consensissent, non mutassem quidem; sed aor. hic tamen magis placet, etsi mox τέμνοντες sequitur, & sequentia etiam

participia omnia in praesenti tempore efferuntur, quia ἀποβαλόντες cum τέμνοντες non ita arcte cohaeret: nam quod κείν' in *Iunt.* a maiore litera inchoatur, quia verba Homeri sunt, nihili est, cum novus sensus ibi non incipiat; ideo etiam comma ante κείν' tollere non dubitavi, quo sensum planiorem redderem. Tum etiam accentum in κείν' mutavi, cum edd. nonnullae Luciani haberent κείν'. Est enim hic κείν' pro κείνα, i. e. κενὰ ὄχρα, vacui currus; sed κείν' s. κείνα ab ἐκείνος foret. Sic saltem κείν' accentu acuto in tribus quoque bonae notae Homeri editt. quas contuli, exaratum est; alioqui potius sine accentu scriberem, quia is in ultimam incidit: sed quia usus obtinuit, ut declinabilia accentum retrahant ante apostrophum, bene κείν' scribitur. Verumtamen adhuc aliquid ad sensum deesse videtur, nempe καὶ vel τε malletm itaque legere, τοὺς τε ἐπιβάτας ἀποβαλόντες κείν' ὄχρα κροτάλιζον, scilicet foribusque excussis vacuos currus cum strepitu rapiebant. Κροτάλιζον enim hic pro ἐκροτάλιζον, augmento poëticae abiecto, servandum; licet alibi, ubi ad poëtae alicuius verba non respicitur, id omissum recte restituerint eruditi. Vid. mox Harm. c. 1, ubi νικήσας in ἐνίκησας mutatum. At in praet. pluriq. perf. saepe in prosa etiam abiicitur, ut dicam deinde. REITZ.

ibid. κείν' ὄχρα) Homer. Il. A, 160. SOLAN.

ead. L. 13. Κατεβάλλοντο) MS. Regius κατελαμβάνοντο. BOURD.

ead. L. 16. Περιπείροντες) Vid. paulo supra ad caput praecedens. SOLAN.

Pag. 135. L. 5. Ἐπαιώνιζον) P. & Schol. ἐπαιάνιζον. Utroque modo vulgo apud scriptores reperitur. SOLAN.

ead. L. 12. Ἐλέφαντα) Vide eius nummum, quem exhibet Spanh. 406. SOLAN.

IN HARMONIDEM.

Pag. 137. L. 1. ΑΡΜΟΝΙΔΗΣ) Non est προσλαλιά, sed Σύστασις, sive commendatio. MARCIL.

ead. L. 2. Ἀρμονιδης) Philippo Maced. regnante vixit. Marm. Oxon. 173, ep. 77. V. Plut. 957 i. SOLAN.

ibid. Τιμόθεον) Hic nobilissimus sub Alexandro magno floruit, de cuius Musica, qua Alexandrum ad bellum accendere solebat, meminit Dio in lib. de Regno. COGN. *Timotheus* lyricus clarus est apud veteres, qui, quod plures lyrae chorodas addidisset, Lacedaemone exulare iussus est, Plut. 209.

Historiam ex Boëthio & decretum ipsum emendatius exhibet Calaub. ad Athen. pag. 613. Sed *Milesius* ille, uni ex decreto constar; noster autem *Boeotus*, ut mox patebit. Quod rite observatum lucem loco mox sequenti a viris doctis sollicitato foenerabit. De nostro vid. *Ἀπαιδ.* cap. 5. De Milesio Leop. 160. Hic est, qui Phrygium canens Alexandrum in convivio ad arma subito excitatum mox remisso cantu a furore ad quietem revocavit. Historiam narrat Basilius de leg. Gr. lib. (Grot. ed. 99.) SOLAN.

ead. l. 11. Τῆς Φρυγίου) Modorum, seu nomorum, ratio circumscribitur. Phrygio tribuit τὸ ἐνθεον, Bacchanalem licentiam, Dorico severitatem, Ionico iucunditatem, Apul. lib. 1 Florid. Plut. & Boëth. in Musica. COGN. Sunt Harmonidae quatuor solum musicae modi principales, Phrygius, Lydius, Dorius & Ionicus: cum tamen, qui de musica scripserunt, quinque constituent, addentes his quatuor *Aeolium*, ut Plato 3 de Rep. Athen. lib. 14, Cassiodor. Epist. 40, lib. 2, & libr. de Music. Nisi sub Dorio Aeolium involvat: haec enim duo saepe confunduntur, ut in Pindaro, qui cum Dorice scriberet, vocavit musam suam Αἰολίδα μολπήν. Assignatum autem τῷ Φρυγίῳ τὸ ἐνθεον ubi male interpret Obsop. *aitonitum*: voluit enim Harmonides *religiosum*, ut patet locis citat. & apud Apuleium libr. 1 Florid. Sed de tonorum istorum qualitate omnes isti fere inter se dissentiunt: tribuit Ionio τὸ γλαφυρόν. Interpret *suavitatem*: vertendum erat *varium*, ut apud Apuleium loc. cit. Sic saepe apud Homer. γλαφυρόν, pro eo, quod multos recessus multaque latebras haber. BOURD. Qui plenior de modis musicis ideam desiderat, adeat Claud. Ptolemaei Harmonicorum libros, quorum bellam nobis editionem reliquit Io. Wallis Oxon. e theatro Scheldoniano an. 1682. Ibique in Appendice veterum Harmonicam ad hodiernam comparatam. REITZ.

Pag. 138. l. 8. Νικήσας — ὁμωνυμὸν σοι) Harmonides, cuius nomine hunc libellum insignivit Lucianus, petit a Timotheo magistro suo, qui se tibias inflare docuerat, ut se quoque, quemadmodum gloriam sibi compareret, doceat, quo & ipse digito monstretur praetereuntium: ὥσπερ, inquit, ὅτε καὶ σὺ, ὦ Τιμόθεε, τοπῶτον ἐλθὼν οἰκοθεν ἐκ Βοιωτίας, ὑπὸ πύλης τῆς Παιδιονίδι, καὶ νικήσας ἐν τῷ Αἰῶντι τῷ ἐμμερεῖ, τοῦ ὁμωνυμὸν σοι ποιήσαντος τὸ μέλος, οὐδεὶς ἦν, ὃς ἠγνόει τούνομα, Τιμόθεον ἐκ Θηβῶν. Si haec attente inspiciantur, patet, nisi fallor, scribendum ἐνίκησας. Sicut cum etiam tu, Timothee, primum ex pa-

tria Boeotia egressus, tibiis cecinisti Pandionide, & superior fuisti in Aiace furente &c. Ceterum in verbis sequentibus, quod Marcellius pro ὁμώνυμόν σοι legit ὁμώνυμου σου, certissima quidem videtur emendatio; (id namque voluit auctor, superior fuisti eo, qui tibi cognominis cecinerat) sed quod σοι in σου mutat, eius vero causam perspicio nullam. Utroque modo Graeci, ὁμώνυμός τινι & τινος. IENS. Postea in marg. Lectr. Lucian. Iensius haec addidit: Ut Graece dicitur ὁμώνυμός σου, & σοι, ita & Latini extulere cognominis tui & tibi. Serv. ad VI Aeneid. v. 383: facit autem hic & haec cognominis; nam in Plauto lectum est, cum una de Bacchidibus diceret, illa mei cognominis fuit. Hinc apud Plin. III, c. 2, legendum coniectabam, apposta est cognomini sui fluvio: ubi Harduinus mallet, cognomini sibi, vel, nominis sui. Vulgo circumfertur, cognominis sui. Nisi Plinius cognominis sui dixerit, hoc est, nominis sui, quo pacto Tacit. XII Ann. 55, cognomentum, hoc est, nomen. Et Iustin. IV, c. 2, & VII, 1, & XV, 2, cognominare ἀντὶ τοῦ nominare. ORTWIN. Ἐνίκησας Iensius emendat, quem vel invitis Codicibus, & ipso M. hic recte monentem sequimur. SOLAN.

ibid. τοῦ ὁμώνυμόν σου) Leg. τοῦ ὁμώνυμου σου. MARCIL. Hoc erat, quod supra monebam, duos fuisse Timotheos Musicos. Thebanus ergo hic iunior Milesii melos canebat. Aliter tamen hic, quam edidi, in edd. legitur, nempe ὁμώνυμόν σοι sed emendatione hac nihil certius, quam partim etiam a Marcilio visam esse, nota eius indicat. SOLAN. Verissimam puto Marcilii coniecturam correctam a Iensio τοῦ ὁμώνυμου σοι, eamque interpretatione expressi. Distinguit homonymos duos Timotheos, tibicinem hunc Thebanum, & Milesium alterum, poetam, & eundem quoque Musicum. Addendus hic locus thesauris Fabricianis Bibl. Gr. 2, 19, p. 694. Ceterum Pandionidem fabulam intelligo * de Pandionis filiabus, in qua Philomela & Progne mirabilem tibicini occasionem praebent. Ajax furiosus nobile argumentum Tragicorum &c. GESN. In re tam manifesta uni Pell. obsecundasse satis habui; nam etsi vulgatum ὁμώνυμον ad μέλος relatum, aliquem sensum faciat; non tamen eum exhibet, quem auctor voluit. REITZ.

ead. l. II. Ἐπὶ τὴν γλαῦκα) Noctua noctu videt, canit & volat sola, odiosa ceteris avibus, in quas astuta uritur dimicatione: nam avicularum multitudine circumdata resupina

* Cl. Wesseling. me admonet: vid. an potius Attica tribus sit, & conf. Demosth. in Midiana. Sed quia hic agitur de cantu theatri, & illico additur Ajax furens, cum Getnero facerem, REITZ.

pedibus pugnat, collectaque in arcum, rostro & unguibus tota regitur: ei auxiliatur accipiter, foedere quodam naturae, ut inquit Plin. Laërtius scribit, Timonem Philiasium hoc nomine maxime reprehendisse Arcesilaum, quod is populares plausus non aliter confectaretur, atque noctua frequenti avium conventu claudi consuevit. *Haec ait, & turbam dextra laevaue frequentem Ingressitur, volucres ululis mirantur ineptae, Illa stupet solidum; sed tu vanissime, plebis Captator, quid ob haec tam non praeclara superbis?* Sic Apologum Ang. Politian. in sua Lamia exponit. COGN. *Aves circa noctuam.* Cetera enim sunt interpretis, non Luciani. De hoc prov. Aristot. Laërt. Dio Chrysostomus, alii. BOURD. Vid. Aelian. de Anim. I, 29. SOLAN. Conf. Dion. Chrysost. laudatum a cl. B. de Ball. Orat. XII, p. 370 ed. Reisk.

ibid. Τὰ ὄρνεα) Saltus, quem rypotheta in *Iunt.* fecit, videtur natus a similitudine terminationis in κα. Hinc reliqua α γλαῦκα usque ad πεπόννηκα omisit. REITZ.

ead. l. 12. Ταῦτ' ἐστὶ δ' ἄπερ ἠνξάμην) Lege δὲ ἄπερ ἠνξ. MARCIL. At illud δὲ ego iam in edd. antiqq. reperi. REITZ.

ead. l. 15. Μαρσύας) Vid. infra advers. indoct. c. 5. REITZ.

ibid. Ὀλυμπος) Hunc iterum nominat Ἀπαιδ. c. 5. SOLAN.

ead. l. 16. Οὐδ' ἐν γὰρ) Τῆς λαθανούσης μουσικῆς οὐδ' εἰς λόγος. Vid. interpr. Persii ad Sat. I. BOURD.

ead. l. 17. Φασί) Meminit huius proverbii Gellius XIII, 30. VORST. Adde & Eurip. Med. 542. Item Suetonium. SOLAN.

ibid. Ἀφανοῦς τῆς μουσικῆς) Huius adagii sentius est, quavis egregias dotes ingenii, si non proferas, perinde esse, quasi non habeas. Suet. in Ner. Gell. cap. ult. L. 13. Ovid. (immo III Art. am. 399.) *Tu licet & Thamyram superes atque Orpheae cantu, Non erit ignotae gratia magna lyrae.* COGN.

Pag. 140. l. 1. Καὶ) W. solus habet illud καὶ ante ἐπ' ἀμφότερα. SOLAN.

ibid. Ἐπ' ἀμφότερα πιστοὶ) Benedictus, spectatae utrinque fidei. Quid intellexerit, ipse viderit: certe nequaquam ad Graeca. Obsopoeus, quorum fides in utraque fortuna spectata sit. Absurdissime: nec enim huc adversa vel secunda quidquam faciunt. Immo ad utrumque, vel in utroque, nempe & reprehendendo & approbando. GRON.

ead. l. 3. Ἐπαίνεσονται) Ubi legimus, εἰ τοῦτοις φημι εἶπε δειξαίτω τὰ αὐλήματα, καὶ οὗτοι ἐπαίνεσονται σε, ἅπανσιν ἑλληνιστοῖς νόμιζε ἥδη γεγενῆσθαι γνώριμος, non dubito, quin haec quoque oratio vitio unius literae decorem suum amiserit, le-

gendumque sit *ἐπαίνεσονται*. Timotheus nempe Harmonidae tibicini viam monstraturus, qua per compendium posset fieri clarus inter omnes Graecos, iubet eum feligere ex omnibus Graecis optimos, eosque paucos & principes, quibus artem suam probet. *Hic*, ait, *si artem tibi canendi ostenderis, iūque te laudarint, iam te omnibus Graecis cognitum esse factum existima.* IENS. Wopkens in Lectr. Tull. p. 306 refutat Iensium; at non satis similibus exemplis, saltem non ubi καὶ adfit. Quare adhuc Iensio assentior, quia καὶ hic non coniungit, sed disiungit. REITZ.

ead. l. 7. Τί σοι δεῖ τῶν πολλῶν) Ut mima illa: satis est, equitem mihi plaudere. BOURD.

ead. l. 13. ἴσασι) Aliquid excidisse mihi videbatur, antequam ex L. hanc scripturam, pro *εἰσι*, quod in aliis est, vidissem. SOLAN.

Pag. 141. l. 11. Οὕτω — ἔμελλες) Οὕτω δὲ ἄρα σὺ ἔμελλες ἡμῖν φαίνεσθαι τῷ δικαίῳ λόγῳ, ὅτι περὶ τὸ κεφάλαιον ἀρετῆς ἀπάσης ὁ γνώμων φασί, καὶ ὁρθὸς κανὼν τῶν τοιούτων. In hoc loco vertendo aliud egerunt interpretes. Salmurienfis: *Tu igitur nobis revera talis videri debebas, quoniam virtutis omnis caput es, ut aiunt, gnomo & recta regula.* Alii peius. Laborat locus prava distinctione, quae sic est emendanda: οὕτω δὲ ἄρα σὺ ἔμελλες ἡμῖν φαίνεσθαι τῷ δικαίῳ λόγῳ, ὅτι περὶ τὸ κεφάλαιον, ἀρετῆς ἀπάσης ὁ γνώμων, φασί, καὶ ὁρθὸς κανὼν τῶν τοιούτων. *Tu igitur revera talis nobis esse existimaris, nimirum princeps civitatis, quodque sane praecipuum est, omnis virtutis norma, ut aiunt, & talium regula.* Κεφάλαιον inepte copulari cum ἀρετῆς, & omissa copula, & inepta sententia ostendit. Μάλλω eleganter hic est δοκιμάζομαι, existimor, ita me comparo, ut pro tali habear & existimer; ut apud Homerum, quem Lucianus ubique sequitur: καὶ γὰρ ἐγὼ ποτ' ἔμελλον ἐν ἀνδράσιν ὄλβιος εἶναι. Ego quoque olim iudicabar inter homines beatus esse. Ubi Scholiafies: ἔμελλον, ἐρέκειν, ἐνομιζέμεν. GRAEV. Lucianus ad amicum quendam suum, virum principem, Ἐσκοπούμην, inquit, ὅστις ἀριστος εἴη τῶν ἐν τῇ πόλει, καὶ ὅτε πιστευούσιν οἱ ἄλλοι, καὶ δὲ ἀντὶ πάντων ἀρέσκειν ἂν. Οὕτω δὲ ἄρα σὺ ἔμελλες ἡμῖν φαίνεσθαι τῷ δικαίῳ λόγῳ, ὅτι περὶ τὸ κεφάλαιον, τῆς ἀρετῆς ἀπάσης γνώμων φασί, καὶ ὁ ὁρθὸς κανὼν τῶν τοιούτων. Apparet rescribendum οὕτως pro οὕτω. Lucianus scilicet ipse quoque notus fieri cupiens omnibus, Timothei consilium secutus, *Cogitabam*, inquit, *quis civium esset optimus, & cuius consilium sequerentur reliqui, quique mihi futurus esset insular omnium.*

Is vero tu iure merito mihi videri debebas; quodque sane praecipuum est, omnis virtutis norma, ut aiunt, ac recta salum regula. In ultimis secutus sum interpretationem Graevii, quam vir ille cl. vulgata multo meliorem dat p. 978. Sequitur, εἰ δὲ σοι δεῖξαιμι τὰμὰ, καὶ σὺ ἐπαινέσεις αὐτὰ, εἴη γὰρ οὕτω φανήσεσθαι, καὶ δὴ ἐπὶ πέρας ἤκειν με τῆς ἐλπίδος ἐν μὲν ψήφῳ τὰς ὁπάσας λαβόντα. Sic connectenda haec arbitror, sublato post φανήσεσθαι puncto, quod in vulgato conspicitur. Verto: Si autem tibi ostendissem mea, tuque ea laudasses, foret ut ita viderer iam spei meae terminum tetigisse, in unius suffragio suffragia omnium complexus. IENS. Οὗτος L. uti emendari iusserat Iensius. SOLAN.

ibid. Ἐμελλας) Verbi μέλλειν vis apud Nostrum interdum haec est, ut verisimilitudinem quandam eo fere modo indicet, ut Latinorum *debet, oportet, & similia.* Luculentum praefertim exemplum est in Scytha pag. m. 593, οὐ χαλεπὸς ἔμελλε καὶ αὐτὸν γνῶσσεσθαι. Et p. 597 extr. καὶ ἔμελλον οὕτω διατεθήσεσθαι. GESN. Huc quadrant, quae Iens. in Le&lt. Lucian. p. 20 contra Th. Magistr. affert, dicens: Ἐμελλον, ait Th. Mag. Ἀττικοί, οὐκ ἔμελλον. Atqui passim Lucianus, scriptor Ἀττικώτατος, ἔμελλον, ἔμελλες, ἔμελλε. (h. L.) σὺ ἔμελλες ἡμῖν φαίνεσθαι &c. In Scytha, Πολλὰ ὁδὸς ἔμελλον αὐτῷ ἔσεσθαι. *Ibid.* ἔμελλε καὶ αὐτὸν γνῶσσεσθαι Ἀνάχαρσιν. In Hermotimo, Ὁ δὲ καὶ δηλοῦν ἔμελλον ἡμῖν τὸν ἑφεδρον. Iorum in Scytha, καὶ ἔμελλον οὕτω διατεθήσεσθαι τὴν γνῶμην. Et in ipso Thucydidis loco, quem post in voce ΠΕΡΑΙΟΥΜΑΙ adducit ipse Thomas, ὡς ἔμελλον τὸν Ἑλλήσποντον περαιώσειν. Haec Iensius. Cum Th. Magistro tamen etiam facit Moeris Atticista. Et verum quidem est, Atticos plurimum dicere ἔμελλον. Sed & ἔμελλον Thucyd. iterum VII, cap. 20. Igitur prudentius Phavorin. ἡβουλόμην ait, esse ὡς Ἀττικώτερον, & sic Suid. Vid. Maittaire de Dialect. pag. 58; nec amat Noster ὑπεραττικίζειν. Vid. eius Lexiphan. & Rhet. Praec. REITZ.

ead. l. 15. Φανήσεσθαι) Punctum post hoc verb. quod erat in *Salm.* Iens. deletum voluit: sed in *Par.* haec parenthesi includebantur; quare ea sic reliquimus. REITZ.

in Schol. l. 2. Γεωμετρικὸν) Vid. Schol. in Lexiphanem, & 2 Lib. Euclid. SOLAN.

Pag. 142. l. 2. Ὅστε λόγῳ μὲν ἐφ' ἑνὸς ἀνδρὸς ἀπαρρίψομεν τὸν κύβον, τὸ δ' ἀληθές) Itaque iuxta proverbium in uno viro aleam iacimus, ac revera perinde fuerit. At λόγῳ non significat iuxta proverbium, sed verbo, & opponitur ei τὸ ἀληθές, re ipsa. Verre igitur locum: Itaque verbo quidem super uno viro aleam iacie-

mus; sed re ipsa &c. Sic in Revivisc. c. 6, *Λόγω μὲν ἐμὲ ζηλοῦσι τῆς ἀνθολογίας· τὸ δὲ ἀληθὲς ὑμᾶς.* Ubi rursus male interpret: *meque oratione ob hoc florilegium commendant, immo vero vos ipsos.* Debit: *verbo quidem me collaudant ob florilegium; te vero vos.* In Timone c. 8 dixit pro eo Lucian. *Οὐτῶσι μὲν εἶπειν, & ὅς δὲ ἀληθεῖ λόγῳ.* L. Bos. Hunc Luciani locum laudat etiam Duker. ad Thucyd. VIII, c. 92, & ex aliis Thucydid. locis quoque docet, τὸ ἀληθὲς & τὴν ἀλήθειαν saepe opponi simulationi, *προφάσει* — & λόγῳ, ut VI, 33, & II, 41. Addo Isocrat. Nicocl. p. 76, *Τοῦ βασιλέως τῷ μὲν λόγῳ διπλάγμενον, τῇ δ' ἀληθείᾳ τραχέως ἔχοντος.* Plura vid. ap. Iac. Ellner, ad Ep. ad Coloss. c. 2, 23. REITZ.

ead. l. 3. Ἀναρρίφομεν τὸν κύβον) Vid. Paroemiogr. Sic pag. 604. (i. e. pro Imagg. c. 16.) BOURD.

ead. l. 11. Τὴν λευκὴν) De his calculis res nota. BOURD.

ead. l. 14. Αὐτὸ θαρρεῖν) Non facile puto ex his verbis (*καὶ κεῖνο δὲ νῦν Δία προσέτι καὶ αὐτῷ θαρρεῖν ποιεῖ, τὸ μὴ πάντα πασιν ἀλλότριον τάμᾳ εἶναι σοι*) concinnum erui posse sensum. Sed videor mihi verissimam affecutus scripturam, ubi legim, *καὶ κεῖνο δὲ νῦν Δία προσέτι καὶ αὐτὸ θαρρεῖν ποιεῖ, τὸ μὴ πάντα πασιν ἀλλότρια τάμᾳ εἶναι σοι.* Dixerat Lucianus, virum illum principem, cui uni se probare gestiebat, quemque unum sibi instar omnium fore dixerat, semper album & servan- tem secum ferre calculum, atque adeo se magno, qui se ceteroquin in negotio tanti momenti suscepto gravaret, timore levare. *Sed profecto*, pergit, *illud quoque ipsum me amplius confirmat, quod res meae non sunt a te prorsus alienae.* IENS. Αὐτὸ) Vorstii & Iensii emendationem firmat L. Codicis auctoritas, in quo pro vulgararum αὐτῷ legitur, ut hic, αὐτό. SOLAN.

ead. l. 15. Ἀλλότριον) Vorstius & Iensius ἀλλότρια mallent: Ego nihil muto. SOLAN. Recte fecit Solanus, qui nihil hic mutaverit: nam, etsi mirum nonnullis videbitur, singularem ita adiungi plurali, tamen est Graecismus verus, qui exponi potest per ellipsin *χρῆμα*, vel *τὶ*, ut significet, *meas res tibi esse alienum quid.* Quod eodem modo Belgice efferimus. Exempla ex Graecis auctoribus possem dare haud pauca, sed sufficiant sequentia. Noster supra, Zeux. c. 4, *οἷόν εἰσιν ἵπποι.* Aelian. V. H. III, 1, p. m. 167, *λέγεται δὲ τὰ ὕδατα ταῦτα καὶ ταῖς λουσαμένοις ἀγαθὸν εἶναι.* Hippocr. Sect. I, Aph. 15, *σημείον αἱ ἡλικίαι, καὶ οἱ ἀβλήται.* Thucyd. I, 6, *σημείον δ' ἐστὶ ταῦτα τῆς Ἑλλάδος.* Nam quia neutrum plurale amat verbum singulare, ideo iam indifferens erit, nump propter ἐστὶ addas

Substantiv. singulare σημείον, an propter ταῦτα addas plurale σημεία. Ita quoque adiectiva gerundiva singulari num. solent addi pluralibus, eadem analogia: ut Epiſt. § 37 ed. Reland. p. 68, Ταῦτα μὲν ἐν παρέργῳ ποιητέον. Hippocr. S. I, Aph. 15, Τὰ προσάσματα δοτέον, danda sunt alimenta, i. e. alimenta sunt aliquid, quod dandum est. (Etsi eadem gerundiva alibi quoque plurali num. efferri notum est.) Sic, inquam, ille canon de neutris plur. cum verbo sing. cuius tam varias rationes reddunt Grammatici, simplicissime omnium exponitur per elipſ. χρέμα vel τι, ut τὰ ζῶα τρέχει proprie sit, animalia, sive pecus est aliquid currens. Omnia enim verba originem vel saltem terminationem suam debere prisco ἔω sum, recte coniicit S. Clarke ad Homer. Alius autem singularis & plur. concursus vicissim per intellectum ἐστὶ conciliatur. Sed ταῦτα fere perpetuo in plurali effertur, etsi refertur ad singularem, vel collectivè ad totam orationem praemissam, ut apud Nostrum de Salt. c. 1, Ἄνθρωπος δέ τις — καὶ ταῦτα, παιδεία σύντροφος, & Aristoph. Plut. 17. Sed melius convenit hoc Aristoph. Plut. 887, Ταῦτα οὐχ ὕβρις πολλή ἐστι; alibi τὰδε ὕβρις· vid. Ind. Kusteri. REITZ.

in Schol. col. 1. l. 4. τὴν λευκὴν) Hoc Scholium in edit. Cler: relatum erat ad verbum paulo praecedens, πολυψήφωτος. Id vero mutavit Solanus; sed parvi est, & iam supra non semel de eadem re dictum. REITZ.

Pag. 143. l. 5. τῆς Ἀθηνᾶς) Alludit ad historiam Orestis, quem suffragiis in Areopago damnandum suo calculo servavit Minerva. Vid. Eurip. Iphig. in Taur. 1469. Consule etiam, si lubet, Schol. Aristoph. 244 D. & Nostrum in Ἀναβ. c. 21, ubi eandem fabulam tangit. Unitur etiam Philostr. p. 568 ed. Lips. proverbio Minervae calculus. SOLAN.

ead. l. 6. Ἐπανόρθωμα) Hoc puto velle Sophistam: cum soles, ut praefes, & reſtor provinciae, quaecunque depravata sunt corrigere & restituere; tui muneris partem esse putato, peccata etiam mea emendare. GESN.

ead. l. 10. Ἐπὶ ὧν σκιά) Sic legunt interpretes & Paroemiographi. In Anglic. Cod. rectius ἐπαινων σκιά, ut σκιάς ὄναρ ap. Pindarum. BOURD. λόγος ἔργου σκιά, proverbium a Democrito profectum, apud Diogen. Laërt. Democr. 246 D. & Plut. π. παιδ. ἀγωγ. 16, 2, λόγος γὰρ ἔργου σκιά κατὰ Δημοκρίτον. P. tamen & L. cum A. ἐπαινων. Philemon Casaubono laudatur ad Theophr. 282, ἄλλο μὴ δὲν πλὴν σκιά. De amicis in adversis. Vid. Eur. p. 295 B. SOLAN. Ἐπαινων σκιά sunt

etiam apud Michaëlem Apostolium Prov. Cent. 19, 99, ubi hic ipse Luciani locus videtur respici. Sed recte, ut puto equidem, ἐπὶ αὐτῶν ex Luciano restitui iubet D. W. Trillerus observant. Critt. p. 52, operis elegantissimi, & auctorem suum ex affe referentis. GESN.

ead. l. 11. Οὗτος ἀκριβὴς — ἢ πάντων) Non intellexerunt interpretes haec verba, οὗτος ἀκριβὴς ὅρος τῶν ἡμῶν. οὐδὲν ἀμφιδοξον ἐστὶ, οὐδ' ὥς αὐτὸς ἐνδοιάσσειν, ἀλλ' ἢ ἀρίστον κατὰ παιδείαν δεῖσθαι νομίζεσθαι, σοφίᾳ δόξαν ἢ πάντων. Salmurienſis sic tranſtulit: *Hic lucubrationum mearum exactus terminus. Non amplius est dubium, nec quisquam ambiget, quin id omnium optimum iuxta disciplinas existimari oporteat, quod tibi visum fuerit.* ἢ πάντων omisit in versione. Cetera fatis incſcite. Verte: *Hic certus meorum scriptorum scopus est. Nihil dubii reliquum, adeo ut nec in posterum quisquam dubitaturus sit, ſine hoc omni eruditione reſeruiſſimum, quod tuum fert ſuffragium, an omnium.* Nimirum tuum ſuffragium mihi eſt, & aliis etiam erit, inſtar omnium. GRAEV.

ibid. Ὀπος) Ὀπος ſive ſinis, hic eſt definitio. Iudicio viri, cui blanditur, vult conſtitui ac definiri, quid de ſe ſentire debeant reliqui. Σοφία δόξαν absolute poſitum, ut ſexcenties. GESN.

ead. l. 12. Ἀλλ' ἢ ἀρίστον κατὰ παιδείαν δεῖσθαι νομίζεσθαι σοφίᾳ δόξαν ἢ πάντων) Obſopoeus apud Baſileenſes & Bourdelotium, ſed aut optimum iuxta disciplinas aeſtimandum eſt, quod tibi apporret (ſic Bourdelotius: at in Baſileenſi oportet) gloriam, aut omnium. Benediſtus, quin id omnium optimum iuxta disciplinas exiſtimari oporteat, quod tibi viſum fuerit. Unde apparet, illas voces σοφία δόξαν verius fuiſſe intellectas ab Benediſto, cum certe Lucianus de iudicio agat, non de gloria; & editio- ni Baſileenſi adſcripſit pater, tuo iudicio. Sed cum is ipſe Benediſtus non perciperet, quo poſtrema iſta ἢ πάντων referenda eſſent, omiſſis duabus adverſativis ἢ ineptiſſima licentia vocem πάντων ſuperioribus immiſcuit, cum tamen ſimpliciter verri deberet, ac clariffima ſit apoſiopēſis, verentis aliquid arrogantius vel invidioſius proferre, quod poſt vocem πάντων tamen promittebat ſermonis curſus. Verte igitur: *quin id vel optimum ad doſtrinam exiſtimari oporteat, quod tibi viſum fuerit, vel omnium.* GRON.

ead. l. 13. Ἡ πάντων — εὐφημεῖν δὲ) Elegans ἀποσιώπῃς, quae fugit omnes interpretes, praeter Gronovium. Nimirum ubi dixiſſet, ſibi non ſufficere, quod vulgus ipſum admiratum fuerit, quodque ſermones ſui laudentur ab auditoribus: ea omnia eſſe vana: at nunc, ſi verus ille rerum exiſtimator iu-

dicarit, id, quod verum sit, demonstratum iri; idque ut fiat, se unice petere: οὐδὲν ἀμφίδοξον ἔτι, persequitur, οὐδ' ὥς ἂν τις ἐνδοιάσκειν, ἀλλ' ἢ ἀρίστον κατὰ παιδείαν δέησει νομίζεισθαι, σοὶ γε δόξαν, ἢ πάντων. εὐφημεῖν δὲ χρὴ πρὸς οὕτω μέγαλ' ἀγῶνα χωροῦντα. Nihil amplius, quod sit ambiguum, nec de quo quisquam dubitare possit, sed vel optimum eruditione oportebit censerī, si tibi quidem ita visum fuerit, vel omnium. Ast bene ominari oportet eum, qui ad tantum certamen progreditur. Manifestum est, voluisse Lucianum, oportebit iudicari vel optimum eruditione, si tibi, unice arbiter, ita visum fuerit, vel omnium pessimum. Neque nunc amplius locus dubio incertove relinquendus est, dum alii scilicet aliter iudicent, & sic de universa existimatione omnium nihil certi queat decerni. Sed tuum iudicium secuturis omnibus, qualis habendus sim, constabit. At ne verbo male sibi ominaretur Lucianus, in voce πάντων repressit loquendi cursum; cum debuisset sequi χείριστον, vel simile. IENS. "Ἡ πάντων... εὐφ. δὲ χ.) Sic cum punctis edi curavimus, quibus ἀποσιώπησις designaretur; quo facto liquida iam omnia. Sensus autem adeo perspicuus est, ut mirer, qua ratione factum sit, ut viros doctissimos fugerit, praesertim cum posterior interpretes recte aposiopesein observarit. Nota autem veterum superstitio in rebus agendis inchoandis, cuius exempla passim apud auctores occurrunt; de qua Casaubon. ad Theophr. Char. p. 322. Hanc nunc silentio huic praetexit. SOLAN.

Pag. 144. l. 2. Πᾶν γὰρ ἢ δὴ στάδιον ἦττον φοβερὸν τῷ Ὀλύμπῳ (τὰ μεγάλα νενικηκότι) Hoc loco τὸ μεγάλα non παρέλκει, sed eo, quod in pluribus locis Graeciae certamina sacra celebrabantur sub Olympiorum nomine, ideo dixit Olympia magna, ad differentiam eorum, quae minus celebria erant. Intelligit igitur Olympia magna, quae Pisae ad Alpheum celebrabantur, quae & antiquissima a Pelope & Hercule erant, & celeberrima non solum in tota Hellade, sed etiam Italia, Sicilia, Asia, Aegypto, Syria, Cyrenaica, concurrentibus ad spectaculum, & athletas & quadrigas eo mittentibus. Minora vero Olympia erant, quae celebrabantur Dio Macedoniae ab Archelao rege instituta, quod nos docet Demosthenis Scholiae ad orationem περὶ παραπρεσβείας, his verbis: Τὰ Ὀλύμπια δὲ πρῶτος Ἀρχέλαος ἐν Δίῳ τῆς Μακεδονίας κατέδειξεν, ἦγετο δὲ ἐπ' ἑννέα, ὡς φησὶν, ἡμέρας ἑσαρίθμους ταῖς Μούσαις. Eodem nomine erant etiam Athenis, ut docet Pindari Schol. ad Olymp. 7 ad haec verba, κρανααῖς ἐν Ἀθῆναις. Sic enim commentatur: εἰν δὲ ἂν ἔτοι Παναθηναῖα ἢ τὰ

Ἡράκλεια, ἢ τὰ Ὀλύμπια &c. Vetus inscriptio Romana, de qua Iof. Scaliger lib. de emend. temp. quinto, p. 476. Olympia etiam post Panathenaea recenset Hesychius, Ὀλύμπια δ' Ἀθῆναι ἀγόν. Item alia Olympia, quae Smyrnae, & alia, quae Pergami, & alia Alexandriae, quorum mentionem fieri in Pandectis asserit idem Scaliger. Respectu igitur horum omnium certaminum, quae sub nomine Olympiorum diversis locis celebrabantur, dicta sunt Olympia magna ea, quae Pisae committebantur. PALM. Cf. supra Herodot. c. 1. SOLAN.

IN SCYTHAM SEU HOSPITEM.

Pag. 145. l. 1. ΣΚΥΘΗΣ) Προσλαλιά. Habita vero in Macedonia, & quidem, ut coniecturam feceris, Thessalonicae. Patet legenti p. 540 & seq. MARCIL. Quam Marcilius paginam indicat, ea est Parisinae editionis, i. e. Astrolog. a cap. 4 ad 10. Sed vereor, ut numerus recte sit expressus. REITZ.

ead. l. 2. Πρῶτος Ἀνάχαρσις) Vid. huius vitam & Epitaphium apud Laërtium. COGN. Πρῶτος) Sic recte, & patet hac narratione. Mendose in aliis πρώτον. BOURD. Πρῶτος emendatum in B. 2 P. S. & A. In antiquioribus prave legebatur πρώτον. SOLAN.

ibid. Ἀνάχαρσις) Meminit huius Galenus in προτρ. ad Artes. VORST. Quae de Anacharside hic habet, narrantur etiam apud Plut. p. 26 F. & Diog. Laërt. Sed aliter. Item ap. Herod. IV, 46, p. 155. SOLAN.

ead. l. 5. Οὐ τοῦ βασι. γένους) Hoc a Luciano observatum, quia, quem nominavit, Anacharsis e regia stirpe erat oriundus. Vid. Herod. p. 155 f. SOLAN.

ead. l. 6. Ὡν) Turparunt editores novitii sinceram veterum editionum lectionem, dum dederunt, οὐ τοῦ βασιλικοῦ γένους ὦν, nempe ὦν pro ὧν. IENS.

ibid. Πιλοφορικῶν) Quis hoc memoraverit, me latet. SOLAN.

ibid. Σκυθῶν τῶν πολλῶν) Sic infr. Τοξ. c. 45 med. Πέντητα — καὶ Σκυθῶν τῶν πολλῶν. SOLAN.

ead. l. 8. Ὀκτάποδες) Scythico proverbio dicebantur, quibus rusticanae tantum opes erant, quique duos possiderent boves, & currum unum: inter opes enim rusticanas praecipue recenset Hesiod. bovem aratorem. COGN.

ead. l. 11. Μετ' οὐ πολὺ) Immo post CXXX minimum annos: tot enim inter Solonem & pestem, de qua mox, intercesserunt. SOLAN.

ibid. Καὶ ἐντέμνουσιν αὐτῷ ξένῳ ἱατρῷ) Ξένος ἱατρός. GUYET. (Ita in nott. eius Mss. invenio. An igitur voluit ξένος nomen viri facere? Sed quia honoris titulus, & quasi Numinis est, ideo maiori litera distinxit: quod quia Solanus quoque voluit, facile admisimus. REITZ.) Male interpres: *Et ipsi, quamquam peregrino Medico, Athenienses hostias immolant.* Ἐντέμνουσιν αὐτῷ ξένῳ ἱατρῷ, hoc est, *ipsi hostias immolant, sub nomine peregrini Medici.* MENAG. Monuerat in marg. ed. Graev. clar. Hemsterh. adeundum Duker. ad Thucyd. V, p. 325, n. 84; ubi is haec Luciani verba affert. Verba autem Thucyd. c. 12 his consona, haec sunt: ὡς ἥρωϊ δὲ ἐντέμνουσι. Spanh. Dissert. IX de praest. & uf. Num. pag. 565 laudatur *ibid.* REITZ. Loquitur, ut de Brasida Thucyd. V, 11, Οἱ Ἀμριπολίται περιέρχοντες αὐτοῦ τὸ μνημεῖον, ὡς ἥρωϊ τε ἐντέμνουσι, καὶ τιμὰς δὲ δώκασιν, ἀγῶνας καὶ ἐτησίους θυσίας. *Herous Graecorum cum Divis s. consecratis Romanorum conferendos esse, etiam Spanhemius docuit de usu & praest. num. diff. 9, p. 329.* Ἐντέμνουσι verbum interpretatur Scholiastes ἐναγίζουσιν, ἐναγίσματα προσφέρουσι, θύουσιν. Ἐναγίζειν etiam de sacrificiis, quae Heroibus, non immortalibus Diis, offeruntur, Herodotus II, 44. GESN.

ead. l. 12. Ξένῳ ἱατρῷ) AG. IV, 883. SOLAN.

Pag. 146. l. 2. Σκύθαις — ἀπαθανατίζειν) Conf. infra Ἐκκλ. c. 9: Τοιγαροῦν οἱ Σκύθαι καὶ οἱ Γέται — αὐτοὶ ἀπαθανατίζουσι, καὶ θεοὺς χειροτονοῦσιν. SOLAN.

ibid. Καὶ πέμπειν περὶ τὸν Ζάμολξιν) Morem hunc mittendi ad Zamolxin scribit Herod. in 4. Strab. in 7. Suid. in dictione Ζάμολξις. COGN. Καὶ πέμπειν ὡς τοὺς περὶ τὸν Ζάμολξιν. MARCIL. Πέμπειν περὶ τὸν Ζάμολξιν. Dico alibi. BOURD. Παρὰ M. L. & edd. Fl. S. & A. recte; & sic Herodotus ipse, qui hunc morem describit in IV, p. 159, 2. In reliquis edd. pessime legitur περὶ. De Zamolxide vid. Menag. ad Diog. Laërt. p. 205. SOLAN. Puto ego totum hoc sumtum ab Herodot. IV, 94, atque ita legendum, ἀθανατίζειν, καὶ πέμπειν παρὰ τὸν Ζάμολξιν. Nominaverat Γέτας τοὺς ἀθανατίζοντας. Tum paucis interiectis, ἀθανατίζουσι δὲ τὸνδε τὸν τρόπον οὔτε ἀποθνήσκειν ἑαυτοὺς νομίζουσι, ἰέναι τε τὸν ἀπολλύμενον παρὰ τὸν Ζάμολξιν δαίμονα. Deinde narrat, quam ridicula crudelitate singulis quinquenniis interiectis sorte aliquem delectum mittant ad Zamolxin, πέμπουσι vel ἀποπέμπουσι παρὰ τὸν Ζάμολξιν, ἐντελόμεναι τῶν ἂν ἐκάτοτε δέονται. Hoc itaque in versione secutus sum. Deinde verba ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος omnino praecedenti-

bus iungo. Quid enim? discerene debebant homines, Areopagum & Athenas esse in Graecia? an illud, barbarum hominem & Scytham pro Heroë, pro auxiliari Graeciae numine, in Graecia agnitum? GESN. Abit a Gesneri sententia Wessel. ad Diod. Sic. I, p. 105, n. 32, & ἀπαθανατίζειν probat. REITZ.

ead. l. 3. Ἀλλὰ — ἔδοξεν) Ἀλλὰ καὶ Ἀθηναίοις ἐξεῖναι θεοποιεῖν τοὺς Σκύθας ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος. κατὰ τὸν λοιμὸν τὸν μέγαν ἔδοξεν. Sic distinguit Bourdelotiana, & interpretatio Obsopoei est, sed Atheniensibus quoque licitum est in Graecia Scythas Deos facere. Quo tempore saeva pestilentia populus Atheniensis infestabatur. Benedictus ita mutavit distinctionem, τοὺς Σκύθας. ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος κατὰ, vertens tamen, Scythas in Graecia Deos facere. Quo tempore saeva pestilentia grassabatur Athenis. Unde apparet, quantum sibi permiserit uterque interpret, cum & de populo Atheniensis nihil dicant Graeca, & tantundem de Benedicti Athenis. Certe quidem in ea urbe luem grassatam nemo ita caecus est, qui non satis ex serie orationis videat. Sed an propter ea non etiam potuit grassari extra urbem illam per Graeciam? & cum grassaretur ita per universam non minus Graeciam, quam Athenas, an non potuit singulare monstrari remedium urbi Athenarum, aequè ut aliis privatis urbibus? Nemo contrarium dixerit. Et prorsus tale factum memoratur ab Harporatione in Ἀβάρις. Iam verba illa ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος pertinent omnino ad sequentia, quibus rectissime conveniunt, cum praecedentibus adhaereant prorsus quod ad syntaxin κακοζήλων, (& quis dicet θεοποιεῖν ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος;) quod ad rem ipsam, nugaciter; cum Athenienses nequeant θεοποιεῖν, nisi in territorio suo: neque Luciano contrarietas in his quaesita est, sed in Scythis & Atheniensibus. GRON.

ead. l. 4. Λοιμὸν τὸν μ.) Tempore belli Peloponnesiaci, de qua peste Thucyd. videndus. SOLAN.

ead. l. 6. Τὸν Σκύθην) Τὸν Τόξαριν. MENAG. Idem iam notaverat Guyetus. REITZ.

ead. l. 9. Ἐπαυσε) In L. ἡ ἐποίησε. Et sane cum παύω usurpant, participia solent addere, non infinitivos, ut vocant, modos. Vide sententiam praecedentem. SOLAN. Ἐπαυσε) Etsi tantum non semper cum participio construi amat hoc verbum, tamen hoc loco participium vix conveniens esset. Et cum παύω quoque construatur cum genitivo substantivi, quid prohibet etiam dicere παύειν τοῦ πονεῖν, aequè ac παύειν τοῦ πόνου. Nec desunt tamen exempla infinitivi, ut Galen. ad Hippocr. Prognost. p. 151, v. 29, (monente Foessio in Oecon-

Hippocr.) ubi scribit Galenus: τὸ ἀφανισθῆναι τινα τῶν παρὰ φύσιν ὄγκων εἰπεῖν, οὐ ταυτὸν σημαίνει τῷ παύσασθαι φάναι. Nec tamen *ἰποήσε* improbem. REITZ. Negat Solan. παύω infinitivo iungi, sed participio utendum. Immo & infin. usitatus. Long. Pañ. 2, pag. 43 ed. Wech. *ἔμειν ἐπαυσάμην*. Menand. fragm. 184, p. 254, *παύεται — δυσφορεῖν*. Diod. Sic. III, c. 33 med. *παύονται τοῦ τοξεύειν*. Phalar. Ep. 35, *πεπαύσομαι τοῦ γράφειν*. IDEM in *Addend.*

ead. l. 13. Λευκὸς ἵππος) Dico alibi. BOURD.

Pag. 147. l. 2. Ἐφαίνεται ἔτι) In Scythia: καὶ εὐρέθῃ κείθῃ δὲ Τόξαρις τεθαμμένος, τῇ τε ἐπιγραφῇ γνωσθεῖς, εἰ καὶ μὴ πᾶσα ἐφαίνεται. ἔτι καὶ μάλιστα, & quae sequuntur. Distingue, *πᾶσα ἐφαίνεται ἔτι, καὶ μάλιστα, quatenus non integra nunc exstet, & maxime*. GRAEV. Meurs. AG. IV, 1010. In W. post ἔτι punctum est. In reliquis cum sequentibus iungitur. SOLAN. Distinctio, quam Graev. post ἔτι fieri voluit, iam aderat in Parisina, nisi quod pro commate punctum minus exstabat, quod itaque intactum reliqui. REITZ.

ead. l. 10. Πυρεταίνοντας) Infra tamen *πυρέττειν* pro *πυρεταίνειν* quatuor Codd. habent; vid. Quom. histlor. c. 1. Hic vero nihil variationis invenio: quare, cum utrumque rectum sit, nihil quoque hic immuto. REITZ.

ead. l. 11. Τινὰς ἥδη) Ubi dicitur de Toxaride, καὶ φασί, *πυρεταίνοντας τινὰς, ἥδη πεπαύσθαι ἀπ' αὐτοῦ*. At potius ita distinguendum, καὶ φασί, *πυρεταίνοντας τινὰς ἥδη, πεπαύσθαι ἀπ' αὐτοῦ, & αἰνῇ, quosdam, febri iam correptos, ab eo liberatos esse*. Certe purissima illa Florentina editio caret distinctione post *τινὰς*. Non semel hic libellus prava distinctione corruptus est sive a librariis, sive editoribus. Sic paulo supra pulchre vidit Graevius legendum, καὶ εὐρέθῃ κείθῃ δὲ Τόξαρις τεθαμμένος, τῇ τε ἐπιγραφῇ γνωσθεῖς, εἰ καὶ μὴ πᾶσα ἐφαίνεται ἔτι καὶ μάλιστα ὅτι ἐπὶ τῇ στηλῇ Σκύθης ἀνὴρ ἐγκοκόλαπτο. *Ac inventus illic est sepultus Toxaris, cum ex inscriptione, licet ea non amplius exstaret integra, cognitus, tum vel maxime quod in monumento VIR SCYTHA incisum erat. ubi vulgo male, εἰ καὶ μὴ πᾶσα ἐφαίνεται. ἔτι καὶ μάλιστα &c.* Sic c. 11 a prava interpunctione male se habent haec; Καὶ ὡς μᾶλλον θαυμάσας, μίας καὶ τῆς αὐτῆς οἰκίας ἑστὸν, υἱὸς καὶ πατὴρ, ὁ μὲν, εἰ τινὰ Σόλωνά, ἢ Περικλέα, ἢ Ἀριστείδην ἔπινοεῖς. ὁ δὲ υἱός. καὶ ὕψις μὲν αὐτίκα, ἀπᾶξήται σε. οὕτω μέγας ἑστὶ, καὶ καλὸς ἀρρεναπὴν τινα τὴν εὐμορφίαν. εἰ δὲ καὶ αἰθερξαίτο μόνον, οἰχίσεταί σε ἀπὸ τῶν ὧτων ἀναδυσάμενος. Sed legendum, ὁ δὲ υἱὸς, καὶ ὕψις

μὲν, αὐτίκα ἀπαξήναι σε. *Atque ut impensius mireris, unius eiusdemque sunt familiae, filius & pater: hic quidem si Solonem, aut Periclem, aut Aristidem animo versas* (h. e. pater talis censendus est, qualis fuit vel Solon, vel Pericles &c.) *Filius vero, simulac videris eum, te abripit; adeo magnus est, & mascula quadam forma decorus: qui si tantummodo vocem ediderit, ducet te auribus revinctum.* Atque ita recte habet editio Florentina. IENS. Male Salm. punctum post ἵδῃ collocaverat. In *Par.* comma erat, rectius nihil distinctionis habet Fl. & Obsopoeus quoque continuo filo venterat, aiuntque, nonnullos febre laborantes iam ab illo sublevatos esse. Quod cum recte se habeat, Iensium quidem securus sum in tollenda post τινὸς distinctione; nec tamen novam post ἵδῃ addidi, quia non opus est. REITZ.

Pag. 148. l. 3. Παρὰ) Ex solo Cod. L. Solanus ὑπὸ legi voluit, ut in marg. Iunt. innuit. Sed id non adeo necessarium puto, quia: παρὰ, etsi alibi non idem sit, quod ὑπὸ, hic tamen non sit ineptum. Παρὰ τινὸς enim saepe significare *a parte illius*, si-ve quod proficitur ab aliquo, non solum Periz. ad Aelian. alique ostenderunt; verum & passivis adiungitur, ut in Ev. Lucae I, 45, τοῖς λελαλημένοις παρὰ κυρίου, ubi & ὑπὸ locum habuisset. REITZ.

ead. l. 6. Ἐπὶ πόδα εὐθὺς ὀπίσω χωρεῖν) Gallice similiter dicimus, *retourner sur ses pas.* MENAG. Eandem Gallicam phrasin quoque ad hunc locum in F. Guyet. notis reperio. Et saepe alibi hi duo notant eadem. An igitur Menagius hunc compilavit? Hoc loco non arbitror: nam facile eiusmodi cogitatio utrumque potuit subire. Interdum tamen non abest suspicio. REITZ.

ead. l. 10. Κεραμεικῶ) Conf. supra Ἀναβ. c. 13. SOLAN.

ead. l. 13. Τοῦ δοκιμωτάτου) Angl. Cod. τῶν δοκιμωτάτων. BOURD. Non moveo vulgatam: interim credo, lectionem Codd. numerum plural. experimentium esse potius: quam si receperis, quidni tum etiam pro γένους legas, γένος, ut sit γένος τῶν δοκιμωτάτων, i. e. quantum ad genus, erat ex probatissimis, i. e. dignitate conspicuis, formula loquendi in eiusmodi narratione usitatissima. REITZ.

ead. l. 14. Ὁ Ἀνάχαρσις) Ὁ Ἀνάχαρσις δὲ πόθεν ἂν ἐκείνον ἔγνω ὁμοεθνή ὄντα, ἑλληνιστὶ ἐσταλμένον. Verte: *Anacharsis autem unde cognovisset, Toxarin popularem suum esse, qui Graeco more vestitus incedebat.* Deinde, ἀσιδῆρον, ἡδὴ στρωμύλον, verte, *sine ferro, & iam lepidum, seu elegantem, in alloquio blandum, quales erant Attici; non facundum, ut interpres. Consuetudine*

Graecorum deposuerat Toxaris illam austeritatem & tristitiam frontis & oris, quae Scythis propria erat, unde dicitur, σκυθρωπία. Ἀσίδηρον autem dixit Toxarin fuisse, quia Scythae semper ferro succincti erant: Toxaris vero Graecorum mores induerat, & palliatus incedebat, sine acinace. GRAEV.

ead. l. 15. Ἐγὼ) Plura eiusmodi, in quibus interpretes lapsi sunt, indicativum retinentes in versione, cum subiunctivum expressisse oportuisset, dedit Iens. in Lectt. Luc. p. 30. REITZ.

ibid. Ἐσταλμένον) De habitu, ornatu, etiam Dion. Hal. Antiq. V, p. ed. Lips. 309, v. 8: ἐξίέναι αὐτοὺς — κοῦρη ἑσταλμένους ὅπλῃσι, i. e. levi armatura instructos. Et L. XI, p. 707, 18, ἀνδρῶν — ἑσταλμένων ὅπλῃσι. Noster iterum c. 5 huius Dialogi, οὕτω δημοτικῶς ἑσταλμένον. REITZ.

ibid. Ὑπεξυρημένον) Id verbum recte se habere, vid. supra Tim. cap. 14 ex divisione Solani, quod iam erit cap. proximum, vel tertium ab eo. Item Dial. Mort. IX Simyl. & Polystr. f. ubi ὑπεξυρημένος τὸ γενεῖον quae loca, monente eodem, contruli. REITZ.

Pag. 149. l. 4. Ὁ Δαυκέτου) Unde habeat, incertum: certe Gnuri filium faciant Herod. IV, p. 155, Diog. Laërt. I, p. 26, & Suidas. SOLAN.

ead. l. 8. Κατ' αὐτὸ) Καὶ αὐτὸς, ἔφη, ἐκείθεν εἰμι παρ' ὑμῶν, Τόξαρις τοῦνομα, οὐ τῶν ἐπιφανῶν, ὥστε καὶ ἐγνώσθαι ἂν σοὶ κατ' αὐτό. Cur in Latinis versionibus praeteritur κατ' αὐτό; Videtur significare pariter. Non sum ex illustribus natus, ut ego tibi notus sim pariter, sicut tu mihi. Eis αὐτὸ & κατ' αὐτὸ saepe est pariter, simul. GRAEV. Notaverat Hemsterh. in marg. videndum L. Bos ad L. E. I, 18. Is igitur ad Evang. Lucae l. d. haec habet: Κατὰ τί γινώσκωμαι τοῦτο; (ait Evangelista) Repertur haec locutio apud LXX Intr. Genes. XV, 8. Subaudiendum in κατὰ τί vocabulum σημεῖον, ut sit, ex quo signo? Apud Lucianum simili ellipsi occurrit ἐγνώσθαι κατ' αὐτὸ in Scythia h. l. In Latinis versionibus praeteritum esse illud κατ' αὐτὸ, notavit Graevius, reddens id pariter. Si mihi vel tantillum a tanti iudicii viro discedere liceret, verterem, ex eo, ut sentius sit: Non sum ex illustribus natus, ut ex eo tibi notus essem. Haec ille. Sic fere Dionys. Hal. περὶ τ. Δημοσθ. δειν. p. 168, v. 4 ed. Lips. Κατὰ τί δὴ ταύτην ἡγοῦμαι τὴν λέξιν εἰσικεῖναι τῇ Θουκυδίδου; καθ' ὃ κακείνην πείθεμαι μάλιστα διαφέρειν τῶν ἄλλων. Et ita parvi interdum refert, veritale ex, secundum, an propter, ut e. c. ap. eund. Dion. Hal. antiq. Rom. I, pag. 63, 30, κατὰ τίνα γίνεται μάλιστα αἰτία; ubi, ex qua causa, ob, per, se-

cundum quam causam verteris, non multum intererit. REITZ.
ead. l. 9. Σὺ) Omissum in edd. supplevimus ex Mf. Reg. 2954.
ead. l. 12. Διατριβοί) Sic solus nostrorum Codicum W. melius, quam quod in aliis est, *διατριβή*. SOLAN.

ead. l. 14. Οὐκοῦν, ἦδ' ὅς) Οὐκοῦν, ἦδ' ὅς ὁ Ἀναχάρσις, μαθητὴν σου ἴσθι με γεγεννημένον, καὶ ζῳωτὴν τοῦ ἔρωτος. Proinde, inquit Anacharsis, scias factum me discipulum tuum, tuique amoris aemulum. Hic etiam in interpretatione ὅς omissum, nec poterat verti, nisi distinctio apponatur. Οὐκοῦν, ἦδ' ὅς, ὁ Ἀναχάρσις, μαθητὴν σου. Ergo, inquit ille, Anacharsis scilicet, scito me tuum discipulum esse, & aemulatore tu amoris. Sic paulo post, p. 152, Εὐφήμει, ἦδ' ὅς, ἐκείνῳ τὰ μέγιστα χαρισέσθαι μοι δοκῶ. Bona verba quaeso, inquit ille, rem gratissimam me ei facturum puto. Nihil apud Platonem crebrius, quam ἦδ' ὅς, inquit ille. Paulo post κατὰ δαίμονα male vertitur forte quadam, cum sit bona fortuna, bonis avibus. GRAEV.

Pag. 150. l. 3. Ἀκινάκου) Vide Τοξ. c. 38. SOLAN.

ead. l. 10. Ἀναστρέφοντα) Sic W. & L. Reliqui libri ἀναστρέφοντα. SOLAN.

Pag. 151. l. 3. Σοφὸς) Solonem intelligit, cuius aetate tradunt historici Athenas appulisse Anacharsidem. Vid. Plut. in Solone. SOLAN.

ead. l. 7. Δημοτικῶς ἰσταλμένον) Vid. supr. c. 4. REITZ.

ead. l. 17. Δυσπρόσδοτος) Ita Mf. Reg. 2954. Vulg. δυσπρόσδοτος.

Pag. 152. l. 4. Περὶ τοὺς ξένους) Et si αἰδὼς πρὸς τινὰ frequentius occurrit, quam περὶ, ut supra indicavimus, tamen non reiicio vulgatam. Sic fere infra, in Quom. hist. c. 4, μετὰ τοῦτο δέσσης περὶ ἐμοῦ. Ubi quoque παρὰ posses substituere; sed non est opus. Et cum εὐσέβεια περὶ τοὺς θεοὺς & similia recte dicantur, quae vel Lexicographi habent, non video satis causae, ut cum Solano παρὰ recipiam. REITZ.

ead. l. 11. Ἐπιτομὴν τινὰ ταύτην) Supple ἰδόν. MENAG. Idem & Guyer dixit. Et quilibet eiusmodi observationes facere potest; quare compilationis suspicio hic nulla: ἰδόν enim alibi addit Noster, ut supra Herodot. c. 3. REITZ.

ead. l. 15. Καὶ προξενήσεις) Sic Demosth. Προὔξενεῖς αὐτῶν. GUYET.

ibid. Προξενήσεις αὐτοῦ) Προξενήσεις αὐτὸν, non simpliciter est, suscipies illum, ut vult interpretes, sed hospitio publico suscipies illum, eris publicus eius hospes, loca lautia praebebis, ut Romani loquebantur. GRAEV. Non credo, Graevium dedira opera scri-

plisse αὐτὸν pro αὐτοῦ, quod recte edd. habent. Licet enim ac-
cusandi casus recte quoque huic verbo possit adiungi, geniti-
vum tamen in huiusmodi compositis amant Graeci, ratione
propositionis, quae in composito inest. Quare sufficiat exem-
plum genitivi ab Guyeto iam adductum: num tamen eodem
indicare voluerit, προῦξ. in priorē syllaba Attice scribendum,
nescio, neque magnopere curo, Nostrum non solere ὑπερατ-
τικίζειν sciens, ut non longo hinc intervallo, ad verbum ἡμελ-
λε pro ἡμελλε dico. REITZ.

Pag. 153. l. 15. Ἡδίστα διατρίψῃ) Eadem pagina vitiose le-
gitur, &, ut vara sequitur vibiam, vertitur inulsiissime hoc,
καὶ πάντα τρόπον ἐπιμελούμενος, ὅπως ἡδίστα διατρέψῃ ἐν τῇ
Ἑλλάδι, tum omne studium adhibens, ut quam iucundissime in Grae-
cia vivens renideret. Quid est, iucundissime renidere in Graecia?
Erratum leve mirum tot editoribus & interpretibus imposu-
isse. Lege, ὅπως ἡδίστα διατρίψῃ ἐν τῇ Ἑλλάδι, ut suavissime in
Graecia aetatem ageret, ex animi sententia viveret in Graecia. Pau-
lo ante c. 4, οἷχοιτο ἐς Ἀθήνας, καὶ νῦν διατρίβει κεῖθι, ivit Athe-
nas, & nunc ibi habitat. Sexcenties alibi. Saepe autem π & τ per-
mutantur a librariis. Sic superius pro εὐπρεπῇ ostendimus re-
scribendum esse εὐτρεπῇ. GRAEV. In W. videtur olim fuisse
διατρέψῃ, sed alia manus διατρέψῃ fecit. In ferculo literario
refert lensius. Ego vero emendationem Graevii secutus sum,
quam etiam in Excerptis Longolii invenio, non tamen ut scri-
pturam ipsius Codicis, sed tantum ut coniecturam. SOLAN.

ead. l. 16. Τεθηπὼς) Hoc verbum a Scapula omissum vid.
ap. Steph. in Thesaur. qui satis de eo egit. Occurrit rursus c.
seq. REITZ.

ead. l. 17. εἶναι) Legendum puto ἐκείνου, quod pronomen
a calligraphis cum compendio verbi εἶναι quam facile confun-
datur, supra iam observatum est in Hermot. Certe ita inter-
pretatus sum. GESN.

Pag. 154. l. 3. Οὐ γὰρ μικρὸν ἦν Σόλων ἐπαινωῶν) Aut impru-
denter admodum, aut imperite interpretes: alter, neque enim
mediocri laude Anacharsis virtutes solebat extollere Solon; alter,
non enim Solon parum eum laudabat: cum debuissent, neque enim
parvum momentum erat Solon laudans, non exigua res aut pre-
tium erat, si quis ab Solone laudaretur. GRON.

ibid. καὶ τοῦτο) Ἄλλ' οἱ ἄνθρωποι καὶ τοῦτο ὡς νομοθέτη ἐπέ-
σοντο, ἐφίλου, οὓς ἐκεῖνος δοκιμάζοι. Cur in versione praeter-
mittunt καὶ τοῦτο; Sic enim Salmurienſis: Verum homines, ut
legislatori parebant, sic amabant, quos ille probaret. Alius: Verum

hominibus & hoc moris erat, ut legislatori parebant, sic amabant, quos ille probaret. Scribae cum in distinctione non nihil aberrarint, tenebras offuderunt interpretibus. Sic distingue, ἀλλὰ οἱ ἄνθρωποι, καὶ τοῦτο ὡς νομοθέτῃ ἐπειθοῦτο, ἐφίλου οὓς ἐκεῖνος δοκιμάζει, & verte, homines autem, & in hac re tanquam legislatori suo obsequabantur, amabant, quos ille probabat. GRAEV.

ead. l. 5. Καὶ ἐπίστευον ἀρίστους ἄνδρας εἶναι τὰ τελευταῖα. καὶ ἐμνήθη μόνος βαρβάρων Ἀνάχαρσις) Sane sic etiam attente interpretes: alter, ac prorsus eosdem in reliquum viros optimos esse credebant. Solus vero ex barbaris Anacharsis initiatus est; alter, eosque viros optimos denique esse credebant. Solus vero ex barbaris initiatus est Anacharsis. Atqui turbant illa vel in reliquum, vel denique; & si vis vel Graecismum, vel sensum congruum, distingue, καὶ ἐπίστευον ἀρίστους ἄνδρας εἶναι. τὰ τελευταῖα καὶ ἐμνήθη. GRON.

ead. l. 6. Ἐμνήθη μόνος) De antiquis temporibus hoc intelligendum; aut Romanos sub Barbarorum nomine non includi statuendum. Constat enim initiatos fuisse Syllam, Pomponium Atticum, Augustum, & Luciani aetate, M. Aurelium Imperatorem; (vid. Xiphil. Capitol. 27, & Dionem.) Quod tamen de M. Aurelio dixi, nolim ita intelligi, ut statuere videar, factum hoc ante hunc libellum a Luciano scriptum: nam ab eo nondum celebri videtur habita haec oratio, cum in Graeciam primum appulit; nisi forte in reditu malis habitam, vid. c. seq. Cic. I de Nat. Deor. Omitto Eleusinam sanctam illam & augustam, Ubi initiantur gentes orarum ultimae. Adde etiam Potterum 46, 1, ubi plures recenset. SOLAN.

ibid. Δημοποίητος γενόμενος) Anacharsis ab Atheniensibus civitate donatus. GUYET.

ead. l. 8. Οὐκ ἂν) Similem locutionem habes Παρ. c. 45. Sed non eandam prorsus. SOLAN.

ibid. Οὐδέ) Sic legendum, non οὐδὲν vid. ex Παρ. c. 45, δοκεῖ δὲ οὐδὲ ἀναπαύσασθαι παρασιτῶν, εἰ μὴ καὶ Ἀγαμέμνων ἀπέθανε. SOLAN.

ead. l. 13. Ἐπαγομένω) Delevi iota subscriptum, quod in Parisina ed. sensum turbabat: non enim est dativus, sed nominativus dualis. REITZ.

Pag. 155. l. 9. Νησιώτης ἐκείνος) Telemachus scilicet ex insula Ithaca, Homer. Od. Δ, Menelai domum ex auro, argento, electro, & ebore concinnatam cum stupore quodam miratur. COGN. Vid. Homer. Odyss. Δ, 74. SOLAN.

ead. l. 13. Ποιητὴν) Quem innuat, nondum reperi. SOLAN.

IN SCYTHAM SEU HOSPITEM. 467

ead. l. 15. Δείξαι) Καὶ τὸ μὲν δείξαι τῶν λόγων ὑμῖν, est, & specimen dare mearum orationum. Sic ἀπὸ δειξίς est specimen. Usus etiam Petronius: *Rogo te, mihi apodixin defunctoriam redde*, hoc est, ede leve aliquod specimen, ut recte exponit Io. Fr. Gronovius lib. IV Observ. cap. 13. GRAEV. Malim δείξαι τὸν λόγον, ut in principio Zeuxidis & alias. Sed nec damnare ausim δείξαι (δείγμα) τῶν λόγων, vel δείξαι (τι) τῶν λόγων. GESN.

Pag. 156. l. 3. Ἐπιγραψάμενος) Ex L. haec scriptura. Sic Δικ. c. 29, & Περ. c. 11. SOLAN. Et si non improbo scripturam Cod. L. ἐπιγραψάμενος, non tamen ideo cum Solano illico in textum recipio, contra auctoritatem ceterorum Codd. cum nihil absurdi habeat vulgata: sic saltem apud Gregor. Nyssen. Orat. funebr. in Basilium T. III, p. 480, συγγράφειν τι, operis socium adscribi, inveniri, testis est Suicerus in Thesaur. Eccles. Vide etiam P. Wesseling. Obs. II, 6, pag. 162, (quem consulendum Hemsterh. in marg. monuerat) ubi is interpretem in vertendis his verbis offendisse animadvertit, quippe qui ea reddiderit: *Ei quos aggressus, praefides conscripita de illis historia, (praefules est ap. Benedict.) cum debuisset, quibusque adsciis patronis; id enim significare προστάτην ἔμειν, γραφείν, ἀπογράφεσθαι, ἐπιγράφεσθαι & συγγράφεσθαι*, ibidem docet Wesselingus. Cum vero ex Luciani Bis accusat. c. 29 ἐπιγράφονται ἅπαντες προστάτην ἐαυτῶν afferat, nec τὸ συγγράφειν προστάτην aliis exemplis confirmet, & ἐπιγράφειν Luciano in his locutt. usitatus sit, non repugnaverim, si quis & hic illud recipere malit. REITZ.

ead. l. 12. Τῇ Ἀττικῇ δεκάδι) Vinc. Obsopoeus interpres sic vertit (*Atticae Musae*): quomodo legerit, nescio: videtur tamen legisse Ἀττικῇ δεκάτῃ, & sibi intellexisse μούση, quasi fuerit quaedam decima Musa Athenis. Sed ea δεκάς non ad Musas referri debet, sed ad decem illos oratores celebriores, qui Athenis floruerunt, & quorum vitas scripsit Plutarchus, quod (credo) satis manifestum videbitur nostro lectori. PALM. Vide apud Philostratum p. 564: βοήσῃ δὲ ἐπ' αὐτὸν τῆς Ἑλλάδος, καὶ καλούσης αὐτὸν ἑνα τῶν δέκα &c. De Herode sermo est, qui respondet id solum, *se Andocide meliorem*. In notis ad eum locum de secunda etiam decade monemur. Certe & hic in Cod. W. est δεκάδι α. Quod an Lucianum sit, viderint alii: mihi nunc de eo dispicere non vacat. SOLAN.

ead. l. 14. Ὁ τι ἂν οὗτοι) Haec verba, ὅ τι ἂν οὗτοι ἐθέλωσιν, θήλουσι γὰρ, in W. solo reperiuntur. SOLAN. Scripsit ad me cl. Gesner. super hoc loco his verbis: *Hunc locum ita interpre-*

tatum esse video Solano: Fitque in civitate, quidquid hi volunt; volunt enim, quidquid optimum est. Legit igitur, καὶ τοῦτ' ἔγινετο ἐν τῇ πόλει, ὃ, τι ἂν βούλονται βούλονται γὰρ ὃ, τι ἂν ἀριστον ἢ τῇ πόλει. Si ex libro aliquo, plane accedo: sin ex ingenio, laudo coniecturam, tanto credibiliorem, quod repetitio τῆς ὃ, τι omiffioni locum dare potuerit: recipere tamen non ausim. Sic ille. Ego itaque verba illa in edd. deficientia recepi, quia ex Codice sunt desumpta, & versionem Solani retinui. Coeperat enim & is pristinam versionem plurimis in locis corrigere. Et quia Gesnerus ex illa correctione verba Graeca divinare debuit, nihil mirum, si ipsissima Graeca, quae Solanum legere ait, proferre non potuerit, sed similia illis attulerit. REITZ.

in Schol. col. 1. l. 2. Δημοσθένην) Δημοσθένους erat in editis exemplaribus, sed mutavit Solanus, sine dubio ex collat. Cod. V. Sin minus, recte tamen mutavit: nam περὶ non hic de, sed circa significat. Ne quem autem offendant Terminatione in ην, cum Δημοσθένης Δημοσθένην scribere iubeant Grammatici, videat Nostrium in Demosth. Encom. cap. 3, & alibi, ubi Δημοσθένην scribere solet; velut alii Ἀριστοφάνεια, alii Ἀριστοφάνην amant. REITZ.

Pag. 157. l. 5. Ὁ δὲ υἱὸς, καὶ ὁφθεῖς μὲν, αὐτίκα) Male Salm. ὃ δὲ, υἱός. καὶ &c. quam distinct. merito improbat Iens. Sed Par. rectius habebat ὃ δὲ υἱός. Paulo post vero, eadem prava disputatione laborabat, scribens καὶ ὁφθεῖς μὲν αὐτίκα, ἀτάξεταί σε. Quam itaque, monente Iensio, correxi. REITZ.

ead. l. 8. Οἰχῆσεται σε ἀπὸ τῶν ὧτων ἀναδυσάμενος) Lege, ἐλκύσεται σε ἀπὸ τῶν ὧτων ἀναδυσάμενος, & ita videtur legisse interpretes. PALM. Violentissime profecto Palmerius pro οἰχῆσεται legi iubet ἐλκύσεται. Non sanum quidem, quantum ego video, est vulgatum οἰχῆσεται, cum οἰχάμαι sit fugio, abeo, discedo, idque huic loco non conveniat: mollior tamen adhiberi potest medicina; nempe una extrita literula legendum ὀχῆσεται, vehet, raptabit. IENS. Nihil mutandum. Respicit ad Ōgmium illum Gallorum Herculem: qui carenis ex ore suo ad aures audientium pertinentibus non profecto alligatos tantum stanti sibi habet, sed abducit, trahit, rapit, quocunque ipsi ire placeat. Haec vis verbi οἰχῆσεται hanc nos verbis illicet & abibit exprimere studuimus. GESN.

ibid. Ἀπὸ τῶν ὧτων) Vide historiam Herculis Gallici picti, ad quam hic alludit. Exstat autem in libello, cui *Hercules* titulum fecit Noster, & apud A. Gell. XVI, 3. SOLAN.

ead. l. 12. Πρὸς τὸν τεῦ Κλ.) Legend. Plut. in Alcib. BOURD.

ead. l. 13. Ἡράσθησαν τοῦ Ἀλκιβ.) Hoc abunde scribit Plut. in Alcibiad. Aristoph. in Ran. Valer. Max. lib. 7. COGN.

Pag. 158. l. 2. Ἐπισείσαι) Quid hoc sit, clarius ex ὕ. Εἰκ. c. 4 discas, ubi laudata mulier τὴν χεῖρα ἐπισείειν dicitur, intra modum probans, quod dabatur, encomium. Adde Δικ. c. 28, ubi τὸ ἐπισείσαι τὴν χεῖρα ἐν τὸς τῶν ὄρων, inter modestas laudandi & probandi rationes ponitur. Passim usurpat Noster. Vid. Πητ. c. 22, & Οἰκ. c. 2. SOLAN.

ibid. τὴν χεῖρα) Distinguendum: καὶ ἐπισείσαι χεῖρ τὴν χεῖρα, τοῦτο μόνον, καὶ οὐκ ἔτ' ἐνδοιάσιμα τὰ σά. *Munus protendenda est, hoc solum scilicet si fecerit, res tuae non amplius fluctuant.* GRAEV.

ead. l. 4. Ἦδῃ) Καί μοι ἦδε. Lege ἦδῃ. GUYET.

ead. l. 5. Ἐδοξα) Καί μοι ἦδῃ πειρωμένῳ τὸ πολλοστὸν τῶν προσόντων εἰρηκεῖναι ἔδοξαν. Sic leges. Vulgo male ἔδοξα, sententia refragante. Et mihi, iam experto vix millesimam partem, quae illis infunt, dixisse visi sunt, sc. πάντες, vel οἱ πολλοί, qui vestras virtutes praedicabant. GRAEV. Graevii emendationem invitis omnibus impressis & ipso M. Codice in textum recepimus. SOLAN.

ead. l. 6. Ἀμβολᾶς ἔργον) Tangit hunc versum Heliod. L. 2 Ἔργ. Αἰεὶ δ' ἀμβολίεργος ἀνὴρ ἀταισι παλαίει. BOURD. Pro Heliod. lege in nota Bourd. Hesiod. & vid. illum in Ἔργ. καὶ ἡμ. v. 413. Ubi quoque cognoscas, ἀμβολίεργος, secunda correpta, scribendum; nisi id ex versu iam sponte vidisti. REITZ.

ibid. Κεῖος &c.) Locus a Bourdelotio indicatus, est v. 411 Ἔργ. Hesiodi. Sed alium certe respicit Lucianus; aut quomodo ex Ascræo Ceus factus Hesiodus? Deinde ubi ἔδρα &c. Cuius itaque, inquires, verba haec? Bacchylidis, cui tribuuntur ab Athenaeo XIV, p. 631 C. & a Dionys. Hal. de Struct. orat. pag. 234 edit. Uptonianae. Verba ipsa Bacchylidis habes apud Steph. Lyr. p. 570: οὐχ ἔδρας ἔργον, οὐδ' ἀμβολᾶς, ἀλλὰ Χρυσαιγίδος Ἰτωνίας χεῖρ παρ' εὐδαιδαλον ναὺν ἐλθόντας ἀβρόντι δειξαι. Fuisse autem Ceum inde colligas, quod Simonidis ἀδελφιδούς, qui haud dubie Ceus. Vid. Μακροβ. c. 26; &, ut id obiter moneam, emendandus Index auctorum ab Athenaeo laudatorum, in quo non in voce *Simonides*, sed in voce *Ceus* comparet. Testatur autem disertè Strabo Lib. X, ubi de Ceo insula agit. Plutarchus etiam, Aelianus, Stephanus Byzant. & alii. Ne ergo credas Lil. Gyrardo Bocotum facienti, praefertim cum apud Lutatium sive Lactantium ad Stratum, quo auctore id asseruit, nihil tale, teste Fabricio, inveniatur, cu-

ius vid. Biblioth. Gr. 551. In Collectaneis Galaei, Anacreonti, sed falso, tribuuntur haec verba. SOLAN. Non Simonidem hic laudari, quod F. Ursino visum erat, sed Ceum alterum, Bacchylidem, ex Colomesio ad Gyraldum pag. 463 observat Fabricius Bibl. Gr. 2, 15, p. 394. GESN.

IN QUOMODO HIST. SIT CONSCR.

Pag. 159. l. 2. Λυσίμαχου ἡδὲ) Lysimacho post Alexandri mortem Thracia obtigit, in qua sita haec urbs. Eadem prorsus ratione usurpat ἡδὲ, Πητ. 2, c. 5. SOLAN.

ead. l. 3. Φίλων) Cui etiam Symposium dedicat. V. not. ad personas Συμπ. Verum nomen fuisse videtur; sed quis fuerit ille Philo, non constat. Est & Philonis ap. hunc mentio Καλλ. c. 4, qui Diniæ filius dicitur: sed cum dialogus ille genuinus non sit, eius auctoritatem non moror. Nobilis eius nominis medicus memoratur apud Plut. (Probl. 8, 9.) Sed idem ut sit, per aetatem non licet. SOLAN.

ibid. Πυρεταίνειν) Angl. πυρέττειν. Sic pag. seq. ὡς πυρέξει. BOURD. Πυρέττειν A. W. P. L. In reliquis πυρεταίνειν. SOLAN. Etsi πυρεταίνειν, quod in edd. erat, quoque dicatur, ut supra in Scyth. c. 2 f. tamen πυρέττειν ex 4 Codd. praetuli, eoque magis, quia & hoc Hippocrates amat, ut de Rat. Vict. Sect. IV, p. 71, v. 34. Et crebro alibi. REITZ.

ead. l. 4. Ἀπὸ τῆς πρώτης) Scil. ἡμέρας. Sic Demosth. pag. m. 37. SOLAN.

ead. l. 5. Καὶ λιπαρεῖ τῷ πυρετῷ) Sic apud Hippocr. & Galen. BOURD. Vellem ipsa loca indicasset B. in Lexico enim medico non notantur. SOLAN. Sic infra in Ἀποκρυφ. cap. 4 pr. προβυμίζε λιπαρεῖ χρησάμενος. At Hippocrati febris continua audit ξυνοχὴς, ut in Coac. Praenott. Sect. 2, § 143, Τοῖσι χρονίζουσιν ἀσφαλῶς ἐν πυρετῷ ξυνοχεῖ, & alibi; nec tamen λιπαρὴς de febris apud eum me legere memini, nec Foësius notavit. REITZ.

ibid. Περὶ δὲ τὴν ἐβδόμην) In libello, quomodo sit conscribenda historia, non longe a principio, scribendum: Περὶ δὲ τὴν ἐβδόμην τοῖς μὲν αἷμα πολὺ ἐκρίναντες, τοῖς δὲ ἰδρῶς ἐκτενέμενοι πολλὸς, καὶ οὕτως ἔλυσεν τὸν πυρετὸν. Vulgo male πολλὸς καὶ οὕτως, ἔλυσεν, sine ullo sensu. GRAEV. Non assentior Graevianae distinctioni, sed vulgatam servo, & miror, qui eam sine ullo sensu esse, dicere queat: nam si cum Graevio distinguendum, tunc illud καὶ οὕτως potius delendum foret, ac

scribendum continuo filo, ἰδρὸς ἐπιγενόμενος πολὺς ἔλυσεν τὸν πυρετὸν. At, at, minime delenda verba καὶ αὐτὰς, quae vim notabilem habent, ut Micyllus in versione ed. Paris. recte ostendit, vertens, *sudor, etiam ipse immodicus*; sive malis, *isque immodicus*; quod Latinis quoque perfamiliale esse, quis nescit? Addidisse autem Noster illa videtur, ut eo magis sentiretur necessitas adiectivorum πολὺς & πολὺ; quia, si parva tantum copia excerneretur sanguis vel sudor, non esset *crisis salutaris*, ut Medici aiunt, qui vere praedicant, *Nullum criticum paucum*, i. e. solutio morbi critica per excretionem largas fieri amat. Paucae enim sanguinis guttae e naribus sponte prorumpentes non faciunt *crisin perfectam*, i. e. non portendunt salutem, sed irritum tantum produnt naturae conatum. REITZ.

ead. l. 8. Ἐς γελοῖον) Mira phrasis: nusquam enim, quod quidem sciam, additur accusativus, ut hic τὰς γυνάμεις. Vide Ὅρχ. c. 4, & Εὐν. c. 5. Adde etiam Ἑρμ. finem. SOLAN. Nescio, quid miretur Solanus phrasin insolitam. Significat enim hic περίσθημι *redigo*; eodemque significato & constructione unitur Herodian. VII, 3, 12, ἡ Μαξιμῖνος τοὺς πλείστους τῶν ἐνδόξων οἰκων ἐς πενίαν περιστήσας. Nominativus autem verbi, hoc Luciani loco, est τὸ νόσημα. Nec tantum abludit alter locus Luciani, quem ipse Solan. indicat, Eunuch. c. 5, τὸ δὲ οὖν τέλος τῆς δίκης ἐς τοῦτο περιέστω quamvis ibi reflexive, ut Grammatici aiunt, ponatur, i. e. *finis eo deflexit, redegit se*, sive *reductus est*. Veluti Diod. Sic. XIX, pag. 297 ed. Bas. εἰς τηλικούτους περίεστω κινδύνους, in tanta pericula *reductus est*, incidit. REITZ.

ibid. Περίστη) Conf. supra Hermot. c. ult. f. SOLAN.

ead. l. 11. Ἐμονώδουν) Scholia hanc vocem optime exponunt. Adde c. 27, & locum hunc Philostrati in Aristide pag. 582, οὕτω ὠλοφύρατο πρὸς τὸν Μάρκον, ὥς τῇ μὲν ἄλλῃ μονωδίᾳ θαμὰ ἐπιστενάξαι τὸν βασιλέα &c. Vide & not. ad eundem Philostr. p. 158, & textum ipsum p. 607, ubi μονωδίαν & ἀρῆνον coniungit. De sensu tragico vide eundem 244, παραιτησάμενος τὸ τῶν μονωδιῶν μήκος. SOLAN.

ibid. Ῥῆσιν &c.) Locum ex aliquo poeta hac voce designari docuit Casaub. ad Theophr. Char. p. 286, ubi etiam obiter Euripidis μακρὰς ῥῆσεις a veteribus Criticis carpi ait. Quod autem additur, ἐν μέλει δ. in A. P. & L. aliter legitur, nempe, ἐν μέρει δ. ut Συμπ. cap. 17, quod fateor me non intelligere. SOLAN.

ead. l. 12. Ἐν μέλει) Angl. ἐν μέρει. BOURD.

in Schol. col. 2. l. 1. Μονωδεῖν) Hoc & omnia fere sequentia Scholia in edit. Clerici ad finem libelli erant reiecta, (propter confusionem Codicis, ut ipse ait) ita ut pauca quaedam p. 30, reliqua pag. 46 in Graev. edit. legerentur: quare ea in ledem suam retraxi, & quae in Gal. reperiebantur, addidi. REITZ.

ibid. l. 3. Ὡδαί) Adde hic ex Suida ἐν τῇ τραγωδίᾳ, & lege δῆνοι, ἀντὶ τοῦ, δῆνεῖν, quod sequitur. CLER. Utrumque in C. fuisse, testatur Solanus: ideo in textum addidi. REITZ.

Pag. 160. l. 1. Σὺ δ' ὦ &c.) Fragmentum hoc Andromedae Euripidis exstat in addendis editionis Barnesii ex Athenaeo petitum (l. 13, 1 sub fin. p. 561 B.) quod hic describere operae pretium erit: Ἀλλ' ὦ τύραννε θεῶν τε κ' ἀνθρώπων, Ἔρως, Ἡμὲν διδάσκει τὰ κακὰ φαίνεσθαι καλὰ, Ἡ τοῖς ἐρῶσιν ὥν σὺ δημιουργὸς εἶ, Μοχθοῦσι μόχθους εὐτυχῶς συνεκπύνει, Καὶ ταῦτα μὲν δρῶν τιμῶσι θεοῖς ἐστὶ, Μὴ δρῶν δ' ὑπ' αὐτοῦ τοῦ διδάσκεισθαι φιλεῖν, Ἀφικρεθήσῃ χάριτας αἰ τιμῶσί σε. In primo versu in quibusdam libris legitur, ut hic apud Lucianum, σὺ δ' ὦ τ. quod & rectius videtur. Aliter citantur primus & tertius versus apud Stobaeum; v. Grotii Flor. 261 B. nempe, σὺ δ' ὦ κάκιστε παῖ θεῶν τε καὶ βροτῶν, & ἡ τοῖς ἐρῶσιν εὐμενὴς παρίστασο. Primus ante Grotium sic legebatur, σὺ δ' ὦ κάκιστε πάντων θεῶν τε κ' ἀνθρώπων. Sed ita a Scaligero emendatum edidit vir ille summus. SOLAN.

ibid. Σὺ δὲ ὦ θεῶν τύραννε) Eurip. Androm. v. 16. SOLAN.

ead. l. 5. Ἀρχέλαος) Quaere apud Aelian. Var. Hist. monente Iac. Uptono. SOLAN.

ead. l. 9. Παρολισθαίνειν) Sic infra Ἀποκρ. c. 28 f. ῥαδίως ἔς τὸ πάθος τοῦτο καθολισθαίνουσιν. SOLAN.

ead. l. 12. Ἐν φασίν, ἐνὶ παρ.) Solet Lucianus, cum tralatitiis utitur vocibus proverbialibus, illud φασίν adhibere. An autem sic satis consulatur orationis dignitati, dubitarem; nisi aliquid de comica licentia Luciano concedi viderem. Nollem tamen hic in tam gravi argumento vilia ista & pannosa conspici. De ὡς ἔπος εἰπεῖν, Leop. 166. Cic. vertit, quod rite dicitur. Qua de re luculentus est Platonis locus Πολ. A, Ald. ed. p. 8 B. τὸν ὡς ἔπος εἰπεῖν ἢ τὸν ἀκριβεῖ λόγῳ, quo facile evincitur, vulgo, non rite, significari; nisi forte nos illud rite prave interpretari, quod ego hinc existimo, solemus: nisi forsan illic pro rite rite legendum est. SOLAN.

ibid. Ἐν παραβλαβεῖν) Vide Paroemiog. BOURD.

ead. l. 16. Ἀλλ' ἀφ' οὗ δὴ τὰ ἐν ποσὶ ταῦτα κενήνται) Libet hic misereri sortem humanam, & imperium fati in famam vi-

rorum illustrium, & temporis iniurias in literas & monumenta historica. Ecce ex tanto historicorum numero, quorum multitudinem perstringit, & satyrice irridet Lucianus, quis usque ad nos duravit? immo cuius nomen tantum notum est? Si non per Capitolinum foret, qui in M. Antonino & Vero ieiune & brevissime aliquid de iis bellicis eventibus muginavit, omnino ignoraremus, de quo bello intelligi deberent haec Luciani verba. Clades igitur ea in Armenia accepta fuit, quando Severianus natione Celta legatus & dux Romani exercitus contra Osroën regem missus, ab Othryade quodam Parthorum duce caesus est, & copiae deletae, ut nos docet Lucianus hic & supra in Pseudomanti. Continuae vero victoriae, de quibus hic loquitur Noster, intelligi debent de bello Parthico, quod post illam in Armenia cladem gestum est per quadriennium, ducibus Statio Prisco, Avidio Cassio, & Martio Vero, qui Parthos ad Europum Mediae urbem maxima clade affecerunt, Armeniam vindicarunt, Artaxatis captis, & Babylonem usque penetrarunt, ut discimus ex dictis Capitolini locis. Fuit profecto insignis ea expeditio, & quae procul dubio famam merebatur; sed ite famae avidi homunculi, & aeternum nomen sperate ex facinoribus vestris, quorum memoriam pauca secula penitus abolent, nos certe ut plurimum plus quam Lethaea oblivio manet. PALM.

ibid. 'Εν ποσὶ) Sic Long. Paff. L. 2, p. 64 ed. Iungerm. cuius dictio cum Nostro plurimum consentit. Sic supra, Nigrin. § 7. Ubi vid. Interpret. REITZ.

ibid. 'Ο πόλεμος) Huius belli initium statuunt Chronologi nostri anno Christi CLXI, finem CLXIV. Unde iam patet, & in sequentibus clarius patebit, quo tempore Lucianus hunc foetum ediderit.

Historiam M. Aurelii a sapientissimis viris scriptam fuisse, testatur Herodianus, ὅσα μὲν οὖν ἐκείνῳ πέπρακται — πολλοῖς καὶ σοφοῖς ἀνδράσι συγγέγραπται. Sed aut posteriores scriptores indicat, aut a Luciani iudicio immane quantum discrepat, quod tamen huius libelli lectio posteritati usque adeo commendavit, ut eximius historiae scriptor Thuanus regulas condendae historiae ex eo praecipue & petierit & fronti historiae suae adscribi curaverit. M. Aurelii vitam Theodoricus Bignonius scripsit. Commodi parabat Claud. Nicasius cum Sponio & Toinardo Aurelianensi. SOLAN.

Pag. 161. l. 1. 'Εν Ἀρμενίᾳ τρ.) Vid. Dion. Cass. 71. Elegeia nomen loci, ubi clades illa accepta. Nott. p. 40. SOLAN.

ead. l. 5. Τὸ, πόλεμος ἀπ. π.) Empedocli Scholiastes tribuit, & omnino sententia Empedoclis est. V. Plut. in Demetrio 1708, & Moral. 1617 f. Clem. Alex. 25 B. & Rittershus. not. ad Porphy. p. 37. Sed verba videntur potius Heracliti. Plut. 660, 2. de Iud. & Osir. Expressit Ovid. & *discors concordia foetibus apta est*. Conf. Menag. ad Diogen. Laërt. & Lipsium. Confer & Ἰκαρ. c. 8. SOLAN.

ibid. Πόλεμος) Sic pag. 728, πόλεμον τῶν ὅλων πατέρα εἶναι ἐδῶξατε. Hac de re copiose Lips. BOURD. Respicit ad illam Heracliteorum veterum philosophorum ἐναντιοτροπὴν, per quam ἡρμῶσθαι τὰ ὄντα, ipse ait apud Diogenem Laërtium IX, 7, Heraclitus. Nemo forte explicavit eam ἐναντιοτροπὴν, & rerum omnium ex pugna quadam elementorum originem, copiosius quam Hippocrates, modo is auctor sit, de diaeta I, 6 seq. VII, 6 seq. inprimis c. 12—17; quae nuper exposuisse nobis videmur, cum ψυχὰς ἰπποκράτους ad disputandum eruditius proponeremus. GESN.

ead. l. 6. Ἀνέευσεν) Conf. infra Ἀποκνῆ. c. 27. SOLAN.

ibid. Ὑπὸ μιᾷ τῇ πληγῇ) Angl. ὁρμῇ. BOURD. Ὀρμῇ A. W. P. & L. Reliqui πληγῇ, ut Tyran. c. 1. SOLAN. Cum omnes edd. haberent πληγῇ pro ὁρμῇ, Solanus adscripserat conferendum Tyrannicid. c. 1. Ibi autem legas: πληγῇ μιᾷ δύο ποτηρῶν ἀποσκευασάμενος καὶ φονεύσας. Id vero parum facit ad demonstrandum, & hic πληγῇ legendum; cum hic de *nativitate*, illic de *morte* ac caede sermo sit. Verum quia hic de *bello* sermo est, facete πληγῇ dixisse videri possit, ut vocabulum bello proprium servaretur. Sed & ὁρμῇ vocabulum bellicum est; ideoque hoc praetuli propter auctoritatem Codicum. At πληγῇ tamen generale quid est, & ad plures res solet extendi, ut apud Latinos *uno idu*, i. e. *simul, eadem opera*, quare id non plane improbo. REITZ.

ead. l. 8. Φίλιππος) Vide πάρασ. c. 42. Ad Philippum adductus fuit post pugnam Chaeronensem. . . . V. Arrian. Epiict. p. 302, & Diog. Laërt. 148 B. SOLAN.

ead. l. 16. Τὸν πύθον) Conf. supr. Dial. Mort. XI, § 3. SOLAN. *in Schol. l. 1.* Πόλεμος) Pro Πόλεμος ἀπ. π. legebatur τὸ τοῦ Σινωπέως) Ad quae Cler. sic commentatur: quid faciant ad Sinopensem philosophum, h. e. ad Diogenem, haec verba Scholiastae, me ignorare fateor. Vereor, ne aliunde huc translata fuerint, licet alioqui nullum appareat in Scholiasta nostro luxationis vestigium. Haec ille. Verum ad quae verba pertineat hoc Scholion, indicavit Solanus. REITZ.

Pag. 162. l. 1. Κρανείου) *Craneum* schola, seu Gymnasium, in quo Diogenes degebat ante Corinthum, ut scribit Laërt. lib. 6, ἐτύγχανε μὲν αὐτὸν διαγών ἐν τῷ Κρανείῳ πρὸ τοῦ Κορίνθου γυμνασίου. COGN. Κρανείου edi curavi, pro vulgato Κρανίου. Ita enim Laërt. quem Cogn. adduxit, id scribit, & ita iam editum in Dial. Mort. I, 1. Sic Suid. Κρανίων φυτόν, καὶ τὸ γυμνάσιον· nam Κρανίων os capitis est, s. *calvaries*. Vid. Polluc. Onom. si quid opus: quin & apud Nostrum interdum recte scribitur Κρανίου, modo Κρανίον in omnibus edd. ut cap. ult. vocab. ult. huius προσλαλιάς. At cum Suidas paulo ante etiam dixerit Κρανίων, τόπος, videri possit utrovis modo scribi. Praestat tamen differentiae causa Κρανίου hic & alibi scribere, quando de Gymnasio sermo est. Sed & Κρανίον Sacra aedes in monte *Calvaria* dicto aedificata, ut ex Cyrillo aliisque notat nobil. du Fresne in Glossar. Graec. REITZ.

ead. l. 5. Κομικὸν δορυφόριον) Praeclare *satellitium* hoc comicum illustravit, & cum προσχήματι τραγικῷ comparavit, Spanhemius ad Aristophan. Ran. 944. GESN. Hemsterh. orae ed. Graev. adleverat videndum Ezech. Spanhem. ad Aristoph. Ran. v. 944. Is vero ibi docet, *tragicum satellitium* ad pompam tantum in scenam prodire solitum, ac mutum ibi degisse. *Comicum itaque satellitium* idem erit. REITZ.

ead. l. 6. Κεχρῆνός σιωπῆ) Vid. infra Toξ. c. 9, & non semel alibi. SOLAN.

ead. l. 10. Κυλίοι) Ita cum Cod. W. Mf. Reg. 2956, melius, quam quod in edd. est, κυλίσι.

ead. l. 11. Οὐδ' ἔπ. καρτερῶς) A iuniore Luciano haec scripta hinc forsan erunt, qui colligant; sed de eius aetate aliunde iudicandum est. Fictilia autem fere erant apud veteres dolia. Merito tamen dubitat Menagius, (ad Diog. Laërt. p. 137 D.) an Diogenicum etiam fictile fuerit. *Teslam* tamen vocat Iuvenalis, Sat. XIV, v. 308. SOLAN.

ead. l. 13. Συλλέγειν τὰ ὄστρακα) Nimirum, contra hodiernum nostrum morem, *dolia tum faciebant figuli*, ut est apud Varronem R. R. 3, 15, 2. Add. Colum. 12, 54, 3. GESN.

ead. l. 14. Πῶς) P. & L. In aliis ὅπως. SOLAN.

ead. l. 16. Καπνοῦ καὶ κύματος) Locum hunc, qui me diu torserat, aperuit tandem vir doctus Iac. Uptonus, ostenso, ad quem alludit, Homeri loco, (Od. M, 219.) qui inspectus rem totam statim pulchre expediet. Scyllam ut effugeret, gubernatori mandat, non Calypso, ut Aristoteli excidit scribere Eth. II sub finem, neque Circe, ut Giphanio eum notanti

placuit, sed Ulysses: τοῦτου μὲν καπνοῦ καὶ κύματος ἐκτὸς ἔσθ' γε Νῆα &c. — Eodem respicit Clem. Alex. Προτρ. p. m. 40 C. *Fumus* autem unde sit, discas ex v. 68, 202, & Scholiaste; ex Rhodio IV, p. 100 B. ex Apollodoro etiam I, p. 27 A. SOLAN.

Pag. 163. l. 1. τῷ συγγράφειν) Τοῦ μὲν καπνοῦ, καὶ κύματος, καὶ φροντίδων, ὅσαι τῷ συγγράφειν ἐνεῖσιν, ἀνέξω ἑμαυτὸν εὖ ποιῶν. Vere Mf. τῷ συγγραφῇ, *a fumo, fluctibus, & curis, quibus tenetur scriptor, sc. historiae, abstinebo.* Et sic interpretes transtulerunt, ac si legissent συγγραφῇ. GRAEV. In libello, quomodo sit scribenda historia, ait auctor, non opus fore suarum virium conscribere historiam, atque adeo se non in animum induxisse tale quid facere, τοῦ μὲν καπνοῦ, pergit, καὶ κύματος, καὶ φροντίδων, ὅσαι τῷ συγγράφειν ἐνεῖσιν, ἀνέξω ἑμαυτὸν, εὖ ποιῶν. Pro συγγράφειν invenit in MS. Graevius συγγραφῇ. Non ausim tamen ego non praeferre vulgatum: *A fumo quidem & fluctu & curis, quae cum conscriptione coniunctae sunt, recte me abstinebo.* IENS.

ead. l. 5. Ἀκρῶ — δακτύλῳ) Iterum infra Δημ. c. 4. SOLAN.

ead. l. 12. Ἀλλὰ εἴ τι) Ἄλλ' ex consuetudine dedissem, nisi prilcae edd. haberent ἀλλά. Et si nondum satis exemplorum apostrophī in coniunctionibus & praepositionibus neglectae adduxi ad Apol. cap. 11, ubi ὑπὸ ἀπορίας quaedam edd. adde Diod. Sic. L. XIX, pag. 297 ed. Bas. ubi παρὰ Ὁρόντου, pro παρ'. Et non semel alibi. Item Long. Paft. I pr. ἀλλὰ ἐκ ταύτης &c. Et IV, 112, ἐπὶ ἰουσίαν hoc Dial. cap. 15, ἀπὸ Αἰδοπίας. Particula δὲ vero multo frequentius, vocali sequente, sine apostropho scribitur, quam cum eo. REITZ.

ead. l. 14. Ἐς ἀεὶ κτῆμα) Locum ipsum Thucydidis alibi descripsimus. V. c. 42. Monendus tantum hic lector est, antea pro ἐς, ὡς scriptum fuisse in impressis, quod nos praeunte Vorfio, in suo Codice, mutandum duximus. Ἐς L. & ita etiam fuerat in M. Sed ab imperito mutatum est. SOLAN. Locum Thucydidis, quem se alibi descripsisse ait Solanus, addidit margini Iuntinae, nempe I, 22, ubi Duker. optime iam vidit, & in hoc Luciani loco ἐς ἀεὶ legendum, velut infra in Quom. hist. cap. 42, & supra Deor. Dial. X, idem recte legitur. REITZ.

Pag. 164. l. 3. Μανία, εἴ γε ἐλπίς) Lucianus praecepta conscribendae historiae scripturus, praevidere se dixerat, fore, ut non omnes historicos dicto sibi audientes redderet; quin fore, ut quibusdam molestus videretur, praecipue iis, quorum historia iam esset perscripta & publicata. Ei δὲ καὶ ἐπὶ γνηται,

pergit, ὑπὸ τῶν τότε ἀκροασάμενων, μανία, εἴγε ἐλπὶς, ὥς οὐ τοιοῦτοι μεταποιήσουσιν, ἢ μεταγράψουσι τι τῶν ἀπαξ κεκυρωμένων. Locus turpiter corruptus. Pro μανία, εἴγε ἐλπὶς sine dubio legendum, μανία εἴη γε ἐλπὶς. Id dicit, *Sed & si illa (historia iam ab aliis perscripta & publicata) laudata sit ab iis, qui tum fuerunt auditores, infania sit, sperare tales homines mutatu- ros & aliter scripturos quidpiam eorum, quae semel recepta sunt.* Videtur huic ulceri cum interpretatione succurrisse etiam interpres. IENS. V. Iensium. Liturae hic sunt in W. & vulgata repofita. Vid. Παρασ. 7. SOLAN. Mss. Regg. 2954 & 2956 ἢ γε ἐλπὶς, ut edi curavimus.

ead. l. 9. Ἀπάντων ἡδὴ κεχειρ.) Vid. Demosth. OL I, 62 C. Philip. III, 177 B. Noster c. 2, συνεχεῖς νικαί. Bello profligato videtur hoc scriptum, atque adeo anno Chr. CLXV. L. Veri duces Avidius Cassius & Marcius Verus Seleuciam & Ctesiphonta ceperunt. V. Capitol. in Vero c. 4. In nummis Veri, anni CLXVI, PAX & IMP. III & IV. ob triumphum. SOLAN.

ead. l. 12. Πήξει) V. infra c. 39; ne forte existimes hoc vocabulum non usurpari de instrumento fabrilī. Hic tamen non norma simpliciter, sed ex adiunctis de vetere cariosa & prava intelligendum. SOLAN.

Pag. 166. l. 6. Τοῖς ἐπαλνοῖς ἀρχόντων καὶ στρατηγῶν διατρίβουσι) Ἐνδιατρίβουσι, ut infra c. 11, καὶ ἐνδιατρίβοντες, & immorantes; & supra, — καὶ ἀσκοπητέον, καὶ οἷς ἐνδιατρίπτειν. MARCIL.

ead. l. 7. Διατρίβουσι) Ἐνδιατρίβουσι. GUYET. Ἐνδιατρίβουσι) Marc. emendationem securus sum: confirmatur auctoritate Mf. W. Sic usurpat c. 11. SOLAN. Non modo c. 11 sic occurrit, ut Solanus monet, sed & saepe alibi; at quid opus longius quaesitum ire, ecce paulo ante c. 6, ἐνδιατρίπτειν etiam habuimus. REITZ.

ead. l. 12. Δις διὰ πασῶν) Dictum est supra ad Πρ. λ. cap. 7. SOLAN.

ead. l. 13. Ὀπωσοῦν) Bene monuerat in marg. Hemsterh. videndum Duker. ad Thucyd. p. 477, n. 53, id est, L. VII, 49. Ubi ad verb. ὀπωσοῦν in Thucyd. occurrens, ait: Th. Magist. hoc Ἑλληνικόν, non Ἀττικόν, esse pronuntiat. Est tamen rursus apud Thucyd. VIII, 90. Item in Isocr. ad Nicoclem, non longe a principio, & Luciano Quom. hist. h. l. REITZ.

ead. l. 16. Ἀκαριαῖον) Angl. ἀκαίρον. BOURD. Hic adleverat margini Solanus, in W. lituram esse, sed aliam manum reposituisse vulgatam; verum ita dubie posuit, ut vix satis digno-

scam, huccine pertineat, an ad praecedens ἐν διατρίβοις. Sed ἀκαριαῖον probum esse, iam dictum ad Hermot. c. 62. REITZ.

Pag. 167. l. 1. Ἀρτυρία) V. Plut. Συμπ. προβλ. Z. 4; ubi cum haec optime a medico essent explicata, inscite admodum deinceps a Grammatico, Anatomices imperitissimo, eadem subvertuntur. Adde & A. Gell. eundem errorem tuentem XVII, 11. SOLAN.

ead. l. 5. Ἀκρατος) Antea legebatur ἀκρατής. Prave. Sic, ut edi curavimus, totidem verbis Plato de Rep. VIII. SOLAN. Ἀκρατής) Lubens obsequerer Solano ἀκρατος legenti: sed cum nihil variationis addiderit, nisi quod B. 2. & S. quoque ἀκρατής habeant; ego edd. studiose consului, easque, quas notavi in variantt. omnes vulgaram servare deprehendi; nec invenio Cod. ullum notatum, qui aliter habeat. Cumque Steph. etiam ἀκρατὲς στόμα passively, pro quod cohiberi nequit, afferrat ex Aristoph. non quidem commonstrato loco, (qui est Ran. 862.) vulgaram intactam sinemus, donec certiora invenerimus. REITZ.

ead. l. 7. Ἰππων ὑποπτήρων) De poetica hac celeritatis descriptione plena manu, ut solet, La Cerda ad Aen. VI, 808; unde petere licet omnia. Quaedam etiam Eschenbach. ad Orphei Argon. 137. GERN. Conf. supr. Somn. c. 8 ex divisione Solani, nunc § 15. REITZ.

ead. l. 8. Ἐπ' ἀνθερίκων ἀκρον θεωρούμενος ἀναβιβάζονται) Alulsi ad locum Hesiodi, qui apud Eustathium, ex libris perditis, habetur: Ἀκρον ἐπ' ἀνθερίκων καρπῶν θέων, οὐδ' ἐκατέκλα. Ἄλλ' ἐπὶ πυράμινον ἀθέρον δρομάσκες πῶδεςσι. *Super summum aristarum fructum cucurrit, neque fregit. Sed super triticearum spicarum cacumina currebat pedibus.* Ubi notanda vox πυράμινος, ignota Lexicographis. Usus est etiam Lucianus hoc loco, in dialogo pro Imaginibus. Statim, ὅπταν ὁ Ζεὺς, est ex Iliad. Θ. Μοχ, μέγα τοῖνον, μᾶλλον τε ὑπὲρ μέγα τοῦτο κακόν, εἰ μὴ εἰδείη τις χωρίζειν τὰς ἱστορίας, καὶ τὰ ποιητικῆς, ἀλλ' ἐπεισάγει τῇ ἱστορίᾳ τὰ τῆς ἐτέρας κομμάτια. Latinus interpret: *Magnum igitur, immo plusquam magnum hoc malum, si quis nesciat ea, quae historiae & poetices sunt propria, separare, sed introducat in historiam alterius ornamenta, fabulam nimirum & laudem, eosque, qui his insunt, excessus.* Non damno hanc lectionem, neque versionem. Ἐτέρας, i. e. ποιητικῆς. Excerpta tamen mea cum Anglicano Codice scribunt τὰ τῆς ἐταίρας κομμάτια, meretricis lenocinia, fucos meretricios. Sic vocat in historia poetarum fabulas, laudes & hyperbolas. Ideoque in sequente periodo dicit,

hoc idem esse, ac si athletam robustum quis ἀλουργέσι περιβάλλῃ, καὶ τῷ ἄλλῳ κόσμῳ τῷ ἑταιρικῷ, induat purpureis vestibus & alio meretricio ornatu. In verbis praecedentibus dixit, ἂν εἴ τις ἀθλητὴν τῶν καρτερῶν τούτων καὶ κραιπνῶν, si quis athletam validum ac vehementer robustum, sc. fuco expoliat. Πρίννοι sunt ex robore quasi concreti, quos Germani & Belgae vocant boomstercke mannen. GRAEV. Homer. II. 7, 227. Cui Virgilium aemulum adde, qui Aen. VII, 805, de Camilla haec canit: — *Cursuque pedum praevertere ventos Illa, nec intactae segetis per summa volaret Gramina, nec teneras cursu laefisset aristas: Vel mare per medium fluctu suspensa timentī Terret iter, celeres nec tingeret aequore plantas.* SOLAN.

ead. l. 10. Ὁ Ζεὺς) Vid. Homer. II. Θ, 18. SOLAN.

ibid. Ἵπῳ μιᾷς) Angl. ἀπό. BOURD. Ἵπῳ) Sic A. W. P. & L. In reliquis ὑπό. SOLAN.

ead. l. 13. Κἄν Ἀγαμέμνονα) Homer. Iliad. 2. Achil. Tat. lib. 1. BOURD. Homer. II. B, 478. SOLAN.

ead. l. 16. Ζώνην) Videndus hic Pausanias in Boeot. cuius rationem miror, quod hanc vocem, de rotius corporis armatura intelligi vult, contra poëtae mentem, si quid ego in hitce perspicio. SOLAN.

Pag. 168. l. 1. Ἀερόπης) Rursus infra Ὀρχ. c. 43. SOLAN.

ead. l. 2. Ὁ Ἄρης) W. & Mf. R. 2956. Edd. articulum non agnoscunt.

ead. l. 9. Ἐπεισάγοι) Ubi vulgo legitur, Μέγα τοίνυν, μᾶλλον δὲ ὑπέμεγα τοῦτο κακόν, εἰ μὴ εἰδῇ τις χωρίζειν τὰ τῆς ἱστορίας, καὶ τὰ τῆς ποιητικῆς, ἀλλ' ἐπεισάγει τῇ ἱστορίᾳ τὰ τῆς ἑτέρας κομμώματα, per se planum est, si praecedentia respiciantur, legendum esse ἐπεισάγοι. Magnum, ait Lucianus, immo maximum est vitium, si quis historiam scripturus, non noverit distinguere inter ea, quae historiae, & ea, quae poëtices sunt propria; sed in historiam transferat alius artis ornamenta, sive pigmenta. Simile mendum infra cap. 27 sustulit Graevius in verbis ὥσπερ ἂν εἴ τις τοῦ Διὸς, τοῦ ἐν Ὀλυμπίᾳ, τὸ μὲν ὅλον κάλλος τοσούτου καὶ τοιοῦτον δν, μὴ βλέποι, μὲν εἰπαίνοι, μὲν δὲ τοῖς οὐκ εἰδῶσιν ἐξηγεῖτο, legens, id quod sane requiritur, ἐξηγοῖτο. IENS. Ἐπεισάγοι ex W. & ed. I. est. Reliquae mendose ἐπεισάγει; quod recte vidit Ienius emendandum. SOLAN. Optativum lubens expressi, non tam ob duos testes, quam etiam ob sequens περιβάλοι & ἐντρίβοι. REITZ.

ead. l. 10. Ἐτέρας) Angl. ἑταίρας. BOURD. Ἐτέρας, manus ipsa Luciani; quod autem praeferunt Angl. Mf. Gr. & P. ἐταί-

ρας, corruptio mera. In M. etiam ἑταίρας fuerat, sed manus recentior mutavit. (De Κομμώματ. v. Hesych. Suid.) Longol. SOLAN.

ead. l. 13. Ἀλουργέσι) Angl. ἀλουργές τι. BOURD. Ibidem ait auctor, Poëtices ornamenta in historiam transfundere, idem esse, ὥσπερ ἂν εἴ τις ἀθλητὴν τῶν καρτερῶν τούτων, καὶ κομιδῆ πρηνίων ἀλουργέσι περιβάλοι, καὶ τῷ ἄλλῳ κόσμῳ τῷ ἑταιρικῷ. Pro ἀλουργέσι in MS. Angl. ἀλουργές τι exstare, testatur Bourdelotius. Sed cum haec MSi lectio, sequentium ratione habita, sit soloeca, vulgata lectio censenda est integerrima: Non secus, ac si quis athletam aliquem ex robustis illis & admodum validis, induat purpureis vestibus, alioque ornatu meretricio. IENS. Recte quidem doctiss. Iens. ἀλουργέσι praefert alteri lectioni ἀλουργές τι verum non dubito, quin iam magis sit probaturus illud ἀλουργίσι, quod ex collatione in marg. Aldinae Wesselinganae admisisimus. REITZ.

Pag. 169. l. 4. Τὰ ἐπειτα) Probo lectionem marginis Aldinae Wesselinganae, qualem ob oculos etiam videtur habuisse Micyllus interpres, qui verterat, *quasi posteris, non praesentibus scribantur*. REITZ.

ead. l. 5. Ὅσοι &c.) In Mf. hic locus sic legitur: ὅσοι δ' οἰόνται καλῶς διαμεῖναι εἰς δύο τὴν ἱστορίαν, εἰς τὸ τερπνὸν καὶ χρησίμον, κιβδηλῶ τῇ διαμερίσει χρώμενοι, καὶ διὰ τοῦτο εἰσποιῶσιν καὶ τὸ ἐγκώμιον ἐς αὐτὴν, ὥς τερπνὸν καὶ εὐφραῖνον, τούτων ἐντυγχάνειν ὄρας ὅσον τ' ἀληθοῦς ἡμαρτήκασι, πρῶτον μὲν, ὥς πῆρται, κιβδηλῶ τῇ διαμερίσει χρώμενοι. ἐν γὰρ ἔργον. Quod nec praetereundum, nec reiciendum existimo. GRAEV.

ead. l. 12. Αὐτὸ) Forsan αὐτῷ. Sed nihil muto. Proba enim etiam vulgata. SOLAN.

ead. l. 13. Κάλλος ἀθλ.) Quintil. VIII, 3, 10: *Pulcher adpectu athleta, cui lacertos exercitatio expressit, idem certamini paratior*. Totum illum locum communem de pulchritudine utilitatem consequente qui tractarint, laudamus ad eiusdem Quintil. VIII, pr. 19. GESN.

ibid. Οὐδ' ἐν καλύσει ἀφ' Ἡρακλέους γενέσθαι Νικόστρατον τὸν Ἰσιδότου γεννάδαν ὄντα) Hic locus prima facie videtur sanus & integer, at postquam exactius praecedentia & sequentia examinavi, mihi videtur deesse una literula, ut bene quadret ad sensum auctoris, qui talis est: *si pulchritudo & vires concurrant in athleta, non erit spernendum tale consortium, sed deformitas in athleta, modo robur invictum & experientia adsit, non impediet, quo minus praemia reportet, & insignis existimetur athleta*. Igitur in to-

to eo sermonis tractu, nullus est locus mentioni de nobilitate. Ideo τὸ ἀφ' Ἡρακλέους γενέσθαι non videtur consonare toti ratiocinationi, & aberrat ab auctoris scopo. Ideo non suspiror, sed firmissime credo, Lucianum scripsisse οὐδ' ἐν κωλύσει ἢ ἀφ' Ἡρακλέους γενέσθαι, quod quidam non intelligentes, & putantes, debere intelligi, Nicostratum e profapia Herculis & octavum ab Hercule fuisse, quod est, trinepotis filium, & videntes, id impossibile esse ex ratione temporis, literam numeralem ἢ sustulerunt. At ὁ γὰρ δὲ ἀφ' Ἡρακλέους non de stirpe intelligendum, quasi fuerit ille Nicostratus Heraclides, sed de ordine eorum, qui luctae & pancratiū palmam simul eadem reportaverant die, quorum primus numeratur *Hercules*, secundus *Caprus Eleius*, de quo iam supra ad Pausaniam in Heliacis p. 170 diximus, tertius *Aristomenes Rhodius*, quartus *Protophanes Magnesium*, quintus *Straton Alexandrinus*, sextus *Marioon Alexandrinus*, septimus *Aristeus Stratonicensis*, octavus *Nicostratus Cilix Aegaeates*, de quo hic loquitur Lucianus, qui luctam & pancratiū vicit Olympiade 204, quem etiam memorat Pausanias Heliac. 1. Et ex hoc loco & Pausania corrigendus est Olympionicarum catalogus a Ios. Scaligero publicatus, ubi *Stratis* vocatur, male. Error natus ex eo, quod forte literis fugientibus legebatur παγκράτιον καὶ πάλιν νικ στρας, unde divinavit exscriptor νικων στρατις. Cum ergo Nicostratus ille victor renuntiatus fuerit Olymp. 204, a Troia vero capta ad primam Olympiadem numerentur anni quadringenti octo circiter, Hercules vero vixerit ante Troiam captam una generatione ad minus, manifestum est, Nicostratum illum non posse numerari octavum ab Hercule secundum generationem: nam numerando triginta annos in unaquaque generatione, ut volunt Chronologi, vix sufficerent quadraginta generationes. Itaque vero verius est debere legi, ἢ ἀφ' Ἡρακλέους, & intelligi non de stirpe, sed de victoriis Olympiacis luctae, & pancratiū. PALM. Si cui non satisfaciāt Palmeriana coniectura, (mihī quidem satis tanto minus facit, quod video Verae Hist. lib. 2, c. 22, similiter dixisse Nostrum, κᾶρος ὁ ἀφ' Ἡρακλέους) ille cogiter, an non huc referendus sit ille Nicostratus, de quo Diod. Sic. XVI, 44, p. 533 Steph. Ἦν γὰρ ὁ ἀνὴρ οὗτος ἀγαθὸς καὶ πράξαι καὶ βουλευσασθαι, μεμιγμένην ἔχων τῇ φρονήσει μαρίαν. Τῇ γὰρ τοῦ σώματος ῥώμῃ διαφερὼν ἐμίμει τὸν Ἡρακλέα κατὰ τὰς στρατείας, καὶ λεοντὴν ἐφόρει, καὶ ῥόπαλον ἐν ταῖς μάχασι. GESN.

ibid. Ἀφ' Ἡρακλέους) Docta est sane & acuta Palmerii con-
Lucian. Vol. IV. H h

iectura; sed nihil tamen mutandum. Neque enim ad rem quidquam facit, quotus ordine Nicostratus ab Hercule fuerit. De hoc Nicostrato v. Plut. 494 f. 949 C. (Alius is est ab eo, cuius meminit Xenophon ed. St. p. 276, 29.) Nostrium *ιστ.* β, cap. 22, Quintil. II, 8, circa finem, ex quo & aetatem eius discas. (Cilix erat. Ol. CCIV vicit. Afr. ἀναγρ. & Pausan. Eliac. I.) Loyd. SOLAN.

ead. l. 16. Ἀλκαῖος) De hoc tacent. SOLAN.

Pag. 170. l. 2. Καὶ τοῖνυν ἡ ἱστορία, εἰ μὲν ἄλλως τὸ τερπνὸν παρεμπορεύσατο, πολλοὺς ἐν τοῖς ἐργάταις ἐπισπάσαστο) Interpres Salmuriensis: Proinde historia, si iucundum auditorii vice haberet, multos, a quibus scriberetur, alliceret. Inepta ratio. Non plures invitarentur ab scribendis historias, de historicorum enim multitudine conqueritur, sed ad legendas. Historiae enim illae, quae posthabito vero soli studebant iucundo, ludibrio & taedio gravibus viris erant, & a nemine legebantur, nisi mulierculis & adolescentibus, ut hac tempestate, Romanensium, ut vocant, fabularum scriptores. Verum huius loci scripturam nobis servavit Codex Anglicanus, apud Bourdelonium, & excerpta nostra, in quibus ἐραστας legitur, quod pro ἐργάταις reponendum. Et sic legisse videtur Micyllus, ut ex versione patet: Quare historia, siquidem obiter & velut auslatium iucunditatem additam habeat, complures amatores ad se allicit. Paucis verbis interpositis, male scribitur & intelligitur hic locus: ὅτι καὶ κείνο εἰπεῖν ἄξιον, ὅτι οὐδὲ τερπνὸν ἐν αὐτῇ τὸ κομιδῇ μυθῶδες, καὶ τὸ τῶν ἐπαινῶν μάλιστα πρόσσας, παρ' ἑκάτερον τοῖς ἀκούουσιν ἦν, μὴ τὸν συρφετὸν καὶ τὸν πολὺν δῆμον ἐπινοῆσαι, ἀλλὰ τοὺς δικαστικῶς, καὶ γὰρ διὰ συκοφαντικῶς προσέτι γὰρ ἀκροασαμένους. Vertunt: Hoc quoque dici meretur, rem valde fabulosam, quodque in laudem maxime inclinatur, utrinque audientibus non esse iucundum, dum non de faece hominum & promiscua plebe hoc intelligamus, sed de iis, qui iudicantium, ac per Iovem, sycophantarum more auscultant. Mā ponitur quidem nonnunquam pro nisi, sed in hac notione non memini infinitivum sequi. Παρ' ἑκάτερον ἀκούοντες, interpretantur, utrinque audientes; quod quid sit, non intelligo. Mss. recte: παρ' ἑκάτερον ἀκούουσιν, ἦν μὴ τὸν συρφετὸν καὶ τὸν πολὺν δῆμον ἐπινοῇ, in utroque, vel in utronvis eorum, (fabulis sc. nimis, & operosis laudibus) audientibus non esse iucundum, si non faecem plebis & vulgus cogitet, sed eos. Τὸ τῶν ἐπαινῶν μάλιστα πρόσσας, sunt laudes nimiae, quae offendunt audientis animum. Sic προσάντη λέγειν apud Diod. Sic. ea dice-

re, quae ingrata sunt, & indignationem movent. GRAEV.
ead. l. 4. Ἐργάτας) Angl. *ἐραστάς*. BOURD. Ἐραστάς rece-
 pimus in textum, P. etiam consentiente. Vulgata enim nihili
 prorsus est. Exstat tamen in M. SOLAN.

ead. l. 6. Ὅτι οὐδ' — ἦν) Ὅτι οὐδ' *τερπνὸν ἐν αὐτῇ τὸ κομῆδ' ἢ*
μυθῶδες, καὶ τὸ τῶν ἐπαίων μάλιστα πρόσαντες, παρ' ἐκάτε-
ρον τοῖς ἀκούουσιν ἦν. Indignis modis confundunt violentque
 hanc periodum & omnem eius intelligendae viam, inque ea
 sententiam Luciani interpretes Latini, quorum Benedictus
 ita, *rem valde fabulosam, quodque in laudem maximopere inclinat,*
utrinque audientibus non esse iucundum. Quod cum per se *ἀτοχ-*
ῶς sit chimaericum, immo falsum, (& cur in interpretatio-
 ne omittit *ἐν αὐτῇ*;) tum si roges, cur Lucianus dicat *ἦν, non*
ἔστι, profecto nullam possit dare causam. Tantundem respon-
 debit, si roges, quid sit *utrinque audire*? Deinde pergit, *dum*
non de faece hominum & promiscua plebe hoc intelligamus, sed de iis
&c. Quid quaeso intelligemus de illis, utrum laudatis, an lau-
 dantibus? Ad has tamen absurditates praevit Micyllus, cuius
 haec sunt: *quod neque iucundum adeo in historia, quod valde fabu-*
losum est, & ad laudem maxime inclinat, utrobique auditoribus esse
solet, dum non de faece hominum ac multa promiscuaque plebe hoc
intelligamus &c. illaudabili versione. Interpretor: *non esse in hi-*
storia iucundum id, quod est oppido fabulosum. Etiam laudationes
nimum proclives, audientibus accidunt in utrumque (ut non sint
 semper iucundae, sed queant esse iucundae, queant esse con-
 trariae & ingratae ob varias causas, ac vel dextre vel sinistre
 accipi, ut maxime proprietatem phraseos attingamus, quae
 occurrit Ver. Hist. I, cap. 40, *οἱ μὲν παρ' ἐκάτερα τῆς νήσου*
καθήμενοι.) *Non intellige faecem confusam & promiscuam plebem,*
sed &c. quibus verbis describit, quos *ἀκούοντας* innuat: quasi
 dicat, non si eo usque ascendant istae laudationes, ut etiam
 infimi videant, te in laudando excedere modum, sed si tantum
 sic agas, ut acutissimi id percipiant; vel, ut ipse exponit in-
 fra cap. 11, *ὅταν κατὰ τέχνην αὐτὸ δρῶσιν καὶ ἐπισκιάζουσιν*
τὴν δῶπειαν, ἀλλ' ἀδρόα πάντα καὶ ἀπίθανα καὶ γυμνά διεξ-
ῃσιν. GRON.

ead. l. 8. Πρόσαντες) Videtur nihil opus esse huic loco, nisi
 ut revocetur, quod iam factum, simpliciter Aldina lectio, sub-
 lato solum inciso, quod ibi etiam ponitur inter *πρόσαντες &*
παρ' ἐκάτερον. Nimirum hoc *παρ' ἐκάτερον*, in quo tantopere
 laboratur, ad *πρόσαντες* refertur commodissime. *Utrinque prae-*
ruptum est & audientibus adversum atque molestum, non mi-

nus quam asperum & praeruptum iter viatoribus, laudare alios; difficile ergo scribenti, & in utramque partem difficile, cum vel nimis videaris prodigus, vel parvus nimis. Ut hic metaphorice Lucianus, sic proprie Caesar B. Civ. I, 45: *Præruptus locus erat, utraque ex parte directus*. GESN.

ibid. Παρ' ἐκάτερον) Hic locus est mutilus. Longol. De utraque auditorum parte intelligo, laudaris scilicet & laudes audientibus. Alio tamen sensu usurpat, ex Graeco, ni fallor, Terentius, in utramque partem, in prol. Heautont. sub fin. & III, 1, 31. Cf. infr. 'ιστ. β, c. 40. Et Θεῶν διάλ. XVI. SOLAN.

ibid. Τοῖς ἀκούουσιν ἢ ἐπινοήσας) Vulgatam mutavi, ἢ in ἄν migrando, & distinctionem, quae post ἢ erat, ante illud collocando, praeiungentibus G. L. & I. quod enim vulgo legabatur, οὐδ' ἐτεπνὺν — τοῖς ἀκούουσιν ἢ, μὴ τὸν συρφετὸν &c. vertebaturque, neque iucundum audientibus erat, dum non de facie hominum intelligamus, id ex Graeco sic vix elicias; iam vero ἢ μὴ coniunctum apertius nisi significabit, & verbum erat, satis intelligitur per ellipsin: sed pro ἐπινοῆσαι iam quoque recepi ἐπινοήσας. Durior hic enim est infinitivus. Immo cum & margo A. 1 W. id habeat, & Gesnerus quoque sic legendum existimet, tanto magis ad id recipiendum permoveor. REITZ.

ibid. Ἦν μὴ — ἐπινοήσας) Ἦν μὴ — ἐπινοήσας. GUYET. Ἦν μὴ &c.) Sic omnino legendum cum Mss. G. P. L. & ed. I. Nisi cum G. M. legas mox ἐπινοῆσαι pro ἐπινοήσας. Reliquae edd. ἢ &c. cum praecedentibus coniungunt. SOLAN.

ead. l. 11. Ἀκροασομένους) W. In reliquis ἀκροασαμένους. SOLAN. Etsi vulgata ferri potest, ut significet eos, qui sic audire solent, tamen accuratior videtur lectio Cod. W. futurum exhibens, i. e. eos, qui hanc historiam audituri, vel lecturi sunt. REITZ.

ead. l. 16. Τὸν τύπον) Κατὰ τὸν τύπον. GUYET. Κατὰ quippe non inferendum, sed intelligendum, monere voluit, credo. REITZ.

Pag. 171. l. 1. Φροντίζειν) Tales ait auctor comparandos esse auditores, quibus quis scripta sua velit probare, qui exactissime omnia examinent, & ἀργυραμοιβικῶς expendant: ad hos, inquit, ἀποβλέποντα χρὴ καὶ συγγράφειν, τῶν δ' ἄλλων ὀλίγον φροντίζειν. Sic namque ex vetustis edd. corrigendum: posteriores pessime φροντίζει. IENS.

ead. l. 5. Ἰτα που σε) Ita που σε sine accentu exaratum est in edd. prisca I. Fl. Ald. & hinc in reliquis. Neque enim Grammaticorum canon hic poterat observari, ut pluribus enclitici-

cis sese subsequenribus, unius accentus in alteram transiret; alioqui scribendum fuisset *που σε* quod significatio, quam *που* hic habet, vix patitur. REITZ.

ibid. Γεγραμμένον) Meminit huius Terentius Eun. V, 8. Plautus etiam in Trin. initio ipso, & Pers. 5. Vide etiam Plut. 1406, 2, quo in loco *ραπιζειν* legendum. SOLAN.

ead. l. 9. Ἐν κροκωτῷ) Plutarchus quoque scribit, Herculem *κροκωτοφόρον* pingi solitum. Crocota autem crocei coloris vestis. Non. Marcell. VORST. Quem cultum tamen deinceps, ut & Herculis titulum, affectavit Commodus. Herodian. I, 14, 16: ἀποδυσάμενός τε τὸ Ῥωμαίων καὶ βασιλείων σχῆμα, λεοντὴν ὑπεστρώωνυτο καὶ ῥόπαλον μετὰ χειρας φέρειν, ἀμφιέννυτο τε ἀλουργεῖς καὶ χρυσουφεῖς ἐσθῆτας, ὡς εἶναι καταγέλαστον αὐτὸν καὶ ὑφ' ἐνὶ σχήματι θηλειῶν πολυτέλειαν καὶ ἥρων ἰσχὺν μιμούμενον. V. & Aristoph. Βατρ. pag. 94, 2. SOLAN. Confer Aristophan. Ran. 46, & ad eum nott. Ez. Spanh. qui & hunc Luciani locum affert, & muliebre hoc vestimenti genus exponit ex Athen. V, 198, *pellucidum amiculum, quod supra purpuream tunicam iniicitur*. REITZ.

ead. l. 10. Σανδάλῳ) Sic pro *σανδαλίῳ* constanter legitur in edd. vet. quas excussi, & recte; (quamvis utrumque dicatur.) Vid. supra Deor. Dial. XII m. ubi plane idem ait: *παϊόμενος ὑπὸ τῆς Ὀμφάλῃς χρυσῷ σανδάλῳ*. Et Dial. XI m. *πληγὰς αὐτῷ ἐνέτεινα — τῷ σανδάλῳ*, & sic alibi non semel: quare hoc praetuli, quia Nostro usitatius est. Addiderat La Croze, vid. Terent. sine dubio respiciens illa in Eunuch. V, 8, 4: *Uinam tibi committigari videam sandalio caput*. Ad quae interpret. plura de sandaliis. REITZ.

ead. l. 16. Ἀσύμφηλον) Flor. & Angl. ἀσύμφηλον & ἀσύμφηλον. BOURD. Ἀσύμφηλον) Variant hic libri: sed vera & genuina lectio est, quam ex W. P. & L. exhibeo. Consentiant omnes, exceptis duobus, in Πητ. c. 16. Ἀσύμφηλον vero, quod & apud Suidam perperam legitur ἀσύμφηλον, aliud est. V. II. I, 643, quod iam doctissimo Suidae editori observatum est. Adde Plut. 1672, 1. SOLAN. Ἀσύμφηλον) Cum non soleant vocem facilem & obviam in ignotiorem mutare librarii, ἀσύμφηλος autem sit Homer. Iliad. I, 643, & Ω, 767, hoc servandum duco, & interpretatus sum, non quo illam plane cognitam habeam, sed ut convenire huic sententiae, nec repugnare locis Homericis videbatur. GESN. Verum est, librarios non solere vocem obviam in ignotiorem mutare; ideoque lubens concederem Gesnero, Homericum ἀσύμφηλον retinenti, si si-

gnificatum eius huc convenire certum esset. Verum quia non potuit scire, quid Codd. nostri haberent, ego consensum eorum in voce obvia, & hic bene congrua, praeferendum duxi, eoque magis, quia duae edd. principes *Fl.* & *I.* ne quidem vulgatae assentiuntur, sed ad alteram Codicum quoque ducunt. REITZ. Ἀσύμφυλον etiam Mf. Reg. 3011.

Pag. 172. l. 14. Ἀριστοβούλου — γράψαντος) Angl. Ἀριστοβουλος γράψας. BOURD. Adi Voss. de Hist. Gr. Laudat hunc Plut. in Alex. & 584, 1; unde liquet, existisse illius novam & ab hac diversam historiam. Strabo etiam XV. p. m. 494 A. Vid. & 608, 1, eiusdem P. SOLAN. Faceffat lectio Codicum, nominativum exprimentium: etsi enim nominativi absoluti exempla non desint, tamen quia iidem libri ἀναγνώστως non mutant, hinc nec γράψαντος, nec Ἀριστοβούλου, mutandum erat; non enim Alexander legebat, sed ipse Aristobulus auctor ei suum opus praelegebat, quod olim moris fuisse, non est opus exemplis probari, cum Alexander postea demum librum arripuisse, & in caput auctoris proiecisfe dicatur. Exempla autem istius nominat. quasi absoluti dabimus alibi. REITZ.

Pag. 173. l. 4. Ἐπὶ κεφαλῇ) Mirum videri possit, usurpari hanc phrasin de ἔβρο, cum proprie de animalibus dicatur pro no capite deturbatis, uti usurpatur in Gallo c. 23, ἐπὶ κεφαλῇ ἐς πέλαγος ἐμπέσαντες. Sed videtur ad alia etiam tandem usu detorta fuisse. Vid. de ara usurpatum Z. τρ. c. 44. SOLAN.

ead. l. 6. Ἐν ἀκοντίῳ) Καὶ εἰ δ' οὕτως ἐχρῆν, Ἀριστοβουλε, τοῖς αὐτοῖς ὑπὲρ ἐμοῦ μοινομαχοῦντα, καὶ ἐλέφαντας ἐν ἀκοντίῳ φονεύοντα. Scio, ut defendi possit haec scriptura, verum persuasum tamen habeo, Lucianum scripsisse, καὶ ἐλέφαντας ἐν ἀκοντίῳ φονεύοντα, una sagitta elephantem interficientem. Quod & Mf. prae se fert, ut nunc deprehendi, cum haec ex meis schedis, in quas ante viginti quinque annos has coniecturas inscripseram, exciperem, ut dubium nullum reliquum sit, vere me coniecisse. GRAEV. Infolens admodum haec phrasis, nec Luciani manum hic agnosco, neque in his in Dial. Prot. & Plur. seu N. Δ. 23, καθιζόμενον ἐν τῇ βάθρῳ. In L. uti & in G. ἐν), quod commodius, sed nondum mihi rectum videtur. M. vulgatum ἐν retinet. Elephantos autem, quamvis haec quidem Aristobuli fabulosa erat narratio, conto transfixos Romae legimus a Commodo aliisque. V. Ael. Lamprid. cap. 12 & not. Casaub. virium ad conficiendas feras tantarum fuit, ut elephantum conto transfigeret. SOLAN. Etsi praepositio abundans pro ablativo instrumenti recte adesse potest, ut pluribus probavi

ad Herodot. c. 5, & ante me Hæmsterh. ad Dial. Mort. XXIII f. ubi καθύπερθε ἐν τῇ ῥάβδῳ, quae verba Solanus immerito suspecta habet, tamen hic aliquantum languet historia: itaque ἐνὶ ἀκοντίῳ unice verum esse statuo, & recepissem profecto, si numerum elephantorum, qui excidisse videtur, addere ex aliquo Codice vel editione possem. Sensus enim postulat, ut uno iaculo plures elephantos (simul) traiecissem dicatur Alexander, ac tum adulatio nimia, quam Lucianus redarguere vult, sese prodit, quae iam in vulgata lectione nulla est; tum vero iusta Alexandri patet ira, cum ἀδύνατα adeo, siue manifesto falsa ipsi tribuuntur. Licet enim pluralis ἐλέφαντας sufficere videatur, & vel sic longe melior sensus sit, quam vulgatae, tamen hiat aliquantum oratio, nisi duos vel tres addideris. Miror, Solano haec in mentem non venisse, qui tam studiosè haec verba videtur excussisse. Cum sensus τοῦ ἐνὶ tam facile pateat. Fateor enim, nihil novi esse singulos elephantos conis traiectos, sed parvè iaculo, quod diminutivum ἀκοντίον notat, unoque ictu duos transfixos, hoc erat miraculum. Ἐπὶ κεφαλῇν autem si non de capite libri, an igitur de capite auctoris intelligendum, quod Alexander petens librum simul in aquam proiecerit? potest enim ἐπὶ intelligi *versus*, ad; ita ut liber directus *versus* auctoris caput, etsi non tetigerit, in mare sit proiectus. At sequens σὲ δὲ, id non permittit. REITZ. Praeemptibus Codd. G. L. & Mf. Regg. 2954 & 2956, rescriptimus ἐνὶ quam lectionem etiam secutus est in sua Luciani versione cl. B. de Balt.

ead. l. 8. Ἀρχιτέκτωνος) Dinocratis scilicet, cuius historia scitu digna. Is cum Alexandro innotescere cuperet, nec facilem ad eum aditum reperiret, ad hanc tandem artem confugit. Unctus & corona populea redimitus, pellem etiam leoninam, cetera nudus, induit: eoque ornatu locum petit, qua Alexandro iter futurum sciebat. Eo viso rident comites, Alexander ipse novo spectaculo illectus hominem alloquitur, & mox suscipit. Hinc tanta viri fortuna, quam ut aulicae artes aedificaverant, ita adulario nimia deinde subvertit. Vid. Vitruvium in praef. At Plutarcho *Staſicrates* audit, non *Dinocrates*, 597, 2. Sed Dinocratis etiam nomine occurrit ap. Plin. & Strab. VII, qui Alexandriam ab eo, ad Chlamydis formam descriptam & conditam memoriae prodidit. Vitruvius quibusdam a Luciano hic prolatis refragatur. Eandem historiam habes iterum v. Eix. c. 9. SOLAN.

Pag. 174. l. 1. Ἐπ' ἀνθίστην) Angl. ἐπ' ἀνθίστη. BOURD. Οἰονταὶ γὰρ ἀμεινον ἔχειν τὴν ὄψιν, ἣν ὁ γραφεὺς αὐταῖς ἐρύθημά τε

πλεῖον ἐπανθήσῃ, καὶ τὸ λευκὸν ἐγκαταμίξῃ πολὺ τῷ φαρμάκῳ. Recte interpres: *arbitrantur enim, melius se habiituram faciem, si pictor illis plurimum ruborem illinat, & pigmento multum candoris admisceat.* Sed pro ἐπανθήσῃ scribendum ἐπανθίσῃ. Accedit proxime liber Anglicanus, quem vidit Bourdelotius, qui legit ἐπανθίσει. Ἀνθίζειν & ἐπανθίζειν est pingere, floridis coloribus inficere. Herodot. Cleio, ἡνθισμένοι φαρμάκοισι προμαχῶνες, *propugnacula picta variis coloribus.* Noster inferius in hoc ipso libro: Οἱ δὲ ἐπλαττον μόνον, καὶ ἐπρίον τὸν ἐλέφαντα, καὶ ἐξον, καὶ ἐκόλλων, καὶ ἐρύθμιζον, καὶ ἐπᾶνθίζον τῷ χρυτῷ, *illi vero tantum formabant & secabant ebur, & poliebant, & conglutinabant, & concinnabant, & auro inducebant.* Sophocl. οὐ γὰρ σε μὴ γνῶσιν ᾧ δ' ἡνθισμένον, *te enim non cognoscent sic coloratum.* Synesius: καὶ εὐθὺς ἐπανθεῖ μοι κατὰ τῆς παρειᾶς ἐρύθημα, & statim mea gena rubore perfundeatur. Ἄνθος saepe est color. Ἄνθος τῶν οἰκῶν sunt picturae Philostrato. Hesych. ἄνθη χρώματα. Moschopulus τῶν ὀνομάτων Ἀττικῶν συλλογῇ· ἀπὸ τοῦ τῶν βετανῶν ανθους λέγεται αἶθος κατὰ μεταφορὰν τὸ χρῶμα. ὡς παρὰ τῷ Φιλοστράτῳ τῷ τῆς ἰδῆς ανθεί ραίνεται, ἡγουν τῷ χρώματι. ἔστι δὲ ἰδὴ βοτάνη τις· καθὼ λέγεται ἀνθοκρόκοισι πῆλαι παρ' Εὐριπίδῃ. Sic legenda sunt haec verba. Locus Euripidis est in Hecuba v. 468: Ἐν κροκέῳ πέπλῳ Ζεύσομαι ἄμματι πῶλους Ἐν δαιδαλαῖσι ποικίλλουσ' ἀνθοκρόκοισι πῆλαι. Ubi interpretes pessime: *in crocea veste iungam currui equos, in artificiosis variegans croceo flore decoris tapetibus.* Ἀνθοκροκοὶ πῆλαι sunt fila variis coloribus tineta, licia diversorum colorum. Πῆλαι μίτος, κρόκη, subtemen, fila. Χρυσόπῆλαι vestes aureis filis pictae: Virgil. *picturatae auri subtemine vestes.* Restituenda est haec vox Polluci lib. X, c. 10, ubi recenset vocabula ad lanificium & textrinam pertinentia: καὶ πῆρα καὶ πηνίον κατὰ γαῖν, κατὰ γαῖν. Interpres: *peram fusum ducere, deducere.* Quid lanificio cum pera? lege πῆνα. Euripides autem sic vertendus: *in crocea veste iungam currui equos, artificiosis pingens diversicoloribus filis.* Ἐν δαιδαλαῖσι ποικίλλουσα est pro ἐν ποικίλλουσα δαιδαλαῖσι. GRAEV. Ἐπανθίσῃ) Ad hanc scripturam accedit Anglic. Cod. quae in P. plane habetur. In vulgatis ἐπανθήσῃ. Vid. infra cap. 55. SOLAN.

ead. l. 5. Θεραπεύοντες) Angl. θεραπεύεσθαι. BOURD. Sic infra c. 40, εἰ δὲ τὸ παραυτίκα τις θεραπεύει &c. aliam lectionem hic Codd. A. W. P. & L. praeferunt, haud sane spernendam, nempe θεραπεύεσθαι· quam si admittas, supple ὧς. Sed in W. aliter prius fuerat. SOLAN.

ead. l. 9. Πάση) Distinctione iuvimus hunc locum & interpretatione. Iungebant *ἱστορία πάση*, & interpretabantur *omni historiae*: sic laborabant sequentia. Nobis *πάση* est aoristus primus ex *πάσσω* vel *πάττω*, quod de coloribus & pigmentis usurpari notum est. GESN.

ibid. τὰ ἄλλα) Hic aliquid desideratur. An *μὴ παραλείποι*, vel *παραλήψῃ*; GUYET. Recte vidit Guyet. aliquid desiderari in vulgata, quae erat, *τῇ ἱστορίᾳ πάση, τὰ ἄλλα &c.* sine sequente verbo, quod ad *ἄλλα* referatur, & sine ullo sensu: sed mutata a Gesnero distinctio mihi omnia sanare videtur; quare illam laetus amplector. REITZ.

ead. l. 10. τοῦ λόγου) Post hanc vocem excidit verbum, sine quo stare sententia non potest. Quodnam autem verbum exciderit, quis sine Mss. ope divinabit? Vorstius coniicit, ante *τὰ ἄλλα* reponendum *ἐστὶ καὶ*, vel simile quid. In W. & ed. FL. deest *πάση*, agnoscit P. (Hic aliquid deest, huic simile *ἄλλα μεμίχθωσαν, ἃ σὺν &c.* Longol.) Ego pro *πάση τὰ* legendum censeo *ἐπιπαττέτω τὰ*, ut *ἀναβ. c. 22.* SOLAN.

ead. l. 13. Ἐνάγχος — πρώην) Ex hoc loco discimus, quotandem tempore patriam post primas peregrinationes reviserit Lucianus. Neque enim dubium est, quin de reditu in patriam hic locus sit intelligendus, de quo in Somnio c. 9, post peragratas Italiam & Galliam; cum ex Peregr. morte pateat cap. 35, satis fuisse ei temporis ad utramque visendam, & ex Somnio c. 9, patrem ibi habuisse obviam, constet. Certe hinc in Ionia circa annum Christi CLXIII fuisse, liquido constat: quo tempore iam annos ad minimum XII abfuisse a patria ex *Περ. cap. 35*, cum quater Olympia vidisset, certum est. Unde proclive est iudicare, quae de sua vita in Somnio habet, consideranti, patriam tunc primum revisisse. Quod hic ad Chronologiam Lucianeam feliciter adstruendam substernendum fuit. Observanda autem hic est vis verbi *ἐνάγχος*, quod recentius quid notat, quam quod mox sequitur, *πρώην*. Rem unico exemplo illustrabo. In *Ἀποκρη. c. 2*, quod apud iudices a se *πρώην* factum rem simpliciter narrans dixerat; cum deinde ad argumenta ventum est, ut pondus rei addat, dum *nuperrime* factum esse ad causam facere videtur, non iam voce *πρώην*, ut prius, dum nihil tale agebatur, sed voce *ἐνάγχος* uritur c. 13, cuius vim mox paucis interiectis sequens *εὐδὲς* eam esse, quam contendo, satis ostendit. Unde iam evicisse mihi satis luculenter videor, reditum Luciani in patriam flagrante eo bello accidisse, cum in Graecia iam eiusmodi histo-

rias recitari vulgo audierit, & mox in Ionia eiusdem farinae scripta, ante confectum id bellum nuperrime viderit. SOLAN.

ead. l. 14. Πρώην) Cf. mox c. 17 pr. & 'ιστ. α', c. 33. SOLAN.

Pag. 175. l. 3. Παρὰ πόδα) Recte Angl. Cod. *περί*. Sic Apolog. de Merced. cond. De hoc proverb. Hesych. Pollux, Casaub. ad Charact. Theoph. BOURD. An conveniens, i. e. τῇ ποδὶ ἀρμόζουσα; GUYET. *Περὶ πόδα τῆ ἱστ.*) Ex Angl. W. P. & L. pro vulgato *παρά*. Casauboni (ad Theophr. Char. p. m. 138.) ulterior emendatio est; nempe τῇ ἱστορίᾳ. Certe in ed. I. cum iota subscripto ultima vox cernitur. *Ἀπολ. μισθ. c. 4.* Ratio proverbialis istius locutionis a calceis petita est, de qua idem Casaubonus ibid. SOLAN. Omnino probanda lectio *περὶ πόδα*. Acumen in eo inest, quod narrat non historiae accommodatum genus dicendi, ipsumque adeo exordium, sed historiam ita institutam, ut ea poëticum & fabulosum exordium deceret. *Exordium* est velut pes, cui tanquam calceus accommodetur reliqua inepti scriptoris historia. GESN.

ead. l. 4. Ἀχιλλεῖ) Homer. Il. B, 216. SOLAN.

ead. l. 7. Εἰ πρόσθεν &c.) Homer. Iliad. X, 158. SOLAN. Si ipsum Homeri versum voluit referre Lucianus, sic mutandus erit: *Πρόσθε μὲν ἐσθλὸς ἔφηνε, δῖωκε δέ μιν μέγ' ἀμείνων*. Sed quia sensus vulgatae sanus est, & mutatio nimia foret, nihil in textu immuto, allusionem tantum, non recitationem, esse credens. REITZ.

ead. l. 9. Ὑπὲρ αὐτοῦ τι ἔγκ.) Arrianum imitabatur, qui initio libri de gestis Alexandri se ipsum μάλα φορτικῶς ἐκπαινεῖ. LA CROZE. Αὐτοῦ, quod in edd. hic legebatur, in αὐτοῦ mutandum esse, bene monuit cl. B. de Ball.

ead. l. 13. Προίμιον) Ubi in omnibus aliis editionibus, uti & in hac Salmurienfi, recte legatur ἐπὶ τέλει τοῦ προίμιου, soli Amstelædamensis editionis procuratores dederunt προίμιον, ignari scilicet, Graecos & προοίμιον & προίμιον dicere, & Lucianum etiam saepe alibi hoc maluisse. IENS. Nihil variationis hic loci notaverat Solan. Cum vero lenius dicat, solam *Amst.* legere προίμιον, ipse edd. contuli, vidique recte hunc observasse, edd. vert. habere προίμιον; excepta tamen etiam Parisina, quae aequae ac *Amst.* προοίμιον habet: quod quidem non ideo noto, ut eum redarguam in re nullius momenti, sed ut Graevianam editionem, alioqui pessime habitam a typographis & correctoribus, hic excusem; quia suum προοίμιον ex *Par.* desumere potuere. Rectius autem hic propter consensum, προίμιον edi certum est, idque aequae Graecum esse at-

que alterum, vid. apud Aeschyl. in Agam. p. 213, & in fragm. Callim. Benthianis, N. CCXXIII, τοῦ τε μυθωπλήγος φροῖμιον Ἀττιλόχου. REITZ.

Pag. 176. l. 2. Αἷτια ἅμα τῆς τοῦ πολέμου ἀρχῆς διεξίδει) Non hae voces notant, simul & causas, unde id bellum coepisset, commemorando, ut vertit Benedictus plane ex imitatione Miccylli, (& vix legas αἷτια ἀρχῆς, cum sufficiant αἷτια πολέμου) sed causas simul principio belli aggrediens, quod satis patet ex ipsis, quae subiiciuntur excerpta verba. GRON.

ead. l. 3. Οὐολόγιστος) Apud Xiphilinum scribitur Οὐολόγιστος. V. Adr. 264 B. Anton. 269 B. & 270 C. D. & seqq. In nummis ΒΟΛΑΓΑΣΗΣ constanter legi, monet me Io. Masson, Vide Spanhem. SOLAN.

ead. l. 6. Ἀρχῆς) Sic enim incipit historia Thucydidis: Θουκυδίδης Ἀθηναῖος ξυνέγραψε τὸν πόλεμον τῶν Πελοποννησίων καὶ Ἀθηναίων, ὡς ἐπολέμησαν πρὸς ἀλλήλους, ἀρχάμενος εὐθύς καθισταμένου. Vides omnia verbotenus ab hoc descripta, praeter ultimam vocem, quae forsan Luciani tempore in Codd. Thucydidis eo modo legebatur, quo a Calpurniano scripta est. De συνέγραψε pro ξυνέγραψε Thucydidis, nimis minutum videatur: promiscue ap. Lucianum scribitur, neque adeo mutandum, quamvis sequatur ξυνισταμένου. SOLAN.

ead. l. 8. Καὶ θυμοῦ τοῦ Ἀττικοῦ ἀποπνέουσας) Quid, oro, χαρίεντα cum θυμώδεσι; & quis ille θυμός vel animus Atticus, quem offerunt interpretes? Scribe χαριστάτην καὶ θυμοῦ τοῦ Ἀττικοῦ ἀπ. hoc est, festivissimum & thymum Atticum spirans. Est enim allusio ironica ad Hymettia mella, & alibi usus est. Mox recte ab Iac. Miccylo Πομπηίου πολίτης redditur Pompeiopolita, ut cognoscas, errorem unius Benedicti non esse tanni, ut ex eo incrementum capere debuerit alter, quem in hac editione annotatum vides, & auctor differtationum de praestantia numismat. pag. 529. Et an non alter alterum inspechi? GRON.

ibid. θυμοῦ) Καὶ τὴν ἀρχὴν ὡς ἐκεῖνος, σὺν τῷ ἑαυτοῦ ὀνόματι ἤρξατο, χαριστάτην ἀρχὴν ἀπασῶν, καὶ θυμοῦ τοῦ Ἀττικοῦ ἀποπνέουσας. Interpres: Cum suo nomine principium duxit, ut ille, festivissimum illud principiorum omnium, animumque Atticum spirans. Inepte animus Atticus tribuitur exordio. Lucianus scripsit, χαριστάτην ἀρχὴν ἀπασῶν, καὶ θυμοῦ τοῦ Ἀττικοῦ ἀποπνέουσας, elegantissimum omnium exordiorum & thymum Atticum ridolens, hoc est, Atticam elegantiam; ut dudum emendandum ostendi in lectionibus Hesiodicis. Pertinet huc, quod

Philostratus minor lib. 11 εἰκόνων de Pindaro prodidit: Αἱ δὲ εἰς μέλιττα περιεργάζονται τὸ παιδίον, ἐπιβάλλουσαι τὸ μέλι, καὶ τὰ κέντρα ἀνέλκουσαι, δεῖσι τοῦ ἐγχειρήματος. ἐξ ὅμων τοῦ τάχα ἤκουσι, καὶ ἀπὸ τῶν λιπαρῶν καὶ ἀοιδίμων Ἀθηναίων καὶ γὰρ τοῦτο οἶμαι αὐτὰς ἐνστάζει Πινδάρῳ. Quae vero iatus apes sunt, infantem curant, labris mel infundentes, aculeosque, ne puerum laedant, contrahentes. Ex Hymetto fortasse veniunt, & pinguibus inclitisque Athenis: hoc enim ipsum, puto, Pindaro instillasse; mel nimirum Hymettium. GRAEV. (Immo ipsa haec verba. V. not. nostr. ad 599 C. D. Solan.) (Symmach. Ep. III ad Aufon. Erat quidem illa Achas salibus conspersa & thymo odorata. Terentian. de Metr. p. 2437, n. 9. Hemst.) Θύμου recte erat in P. sola. In ipso M. prave θυμοῦ. SOLAN. Non dubitavi, θυμόν praeferre vulgatae, quae θυμοῦ habebat, vertebatque *animum Atticum spirans*; quod nihili est, & ex accentu male posito natum. Herbam autem *thymum* Athenis multum in usu fuisse, vid. Scholiast. ad Aristophan. Plut. 253 & 283, apud quem priore loco vertitur *cepa*, & pauperum cibus fuisse ab Schol. traditur; altero vero, *thymus*. At herba *thymus*, quam & hodie *thym* vocamus, multum differt ab cepis. *Thymum* herbam descriptam vid. ap. Dioscor. L. III, cap. 37. Ubi Matthiolus eam & Graece θυμόν vocari notat, & figuram addit: de cepis vero ibi nihil. Nec satis expedit differentiam, immo confusionem hanc, Salmas. ad Solin. p. 907. Sed cepas forsitan ab animosa acrimonia sic vocatas coniicit, & cum Hesychio aliisque Lexicographis fatetur, θυμόν saepe *cepas* significare, sed radices herbae *thymi* esui ineptas esse. Ego tamen ad herbam fragrantem *thymum* apud Lucian. respici censeo, quo cibos condivere ad gustum atque odorem gratiorem, immo acutiorem, seu stimulantem, ac salivam provocantem, adeoque appetitum, ut vocamus, cientem, quo lectoribus similiter movendam legendi cupiditatem designat. REITZ.

ibid. Κρεπέριος) Tacit. An. 14, 5, de alio quidem, sed *Creperius* ibi scribitur, & sane in M. Κρεπέρνος scriptum est. SOLAN. Κρεπέριος Καλπουρνιαδὸς Πομπηίουπολίτης) Inapte vertitur, *Creperius Calpurnius Pompeii civis*, pro *Pompeiopolita* vel *Pompeiopolitanus*. Lucas Holstenius in notis ad Steph. de urbibus in ΠΟΜΠΗΙΟΝΠΟΛΙΣ. ALMEL. Quod Almelo. monet, id Miccylli versio, quam Parisina ed. exhibet, iam habebat. Pro Πομπηίουπολις autem Πομπηίουπολις reponendum erit in Almelo. nota, quam ita exhibeo, ut in Graev. ed. exstat. At posteriore modo scribit Strabo L. XII, p. 841, (al. 562.) Er-

ror autem Benedicti inde ortus, quod in nonnullis edd. Πομπηίου πολίτης, disiunctim scriptum, vel duobus tamen accen-
tibus. In *Iunt.* vero recte erat, ut dedimus. REITZ.

ead. l. 9. Πομπηίου πολ.) Duæ huius nominis urbes memo-
rantur: altera in Cilicia, in Paphlagonia altera. De posteriori
intelligo. SOLAN.

ead. l. 13. Κερκυραῖον — ῥήτορα) Armenium oratorem indica-
re videtur, qui a Romanis auxilium iisdem verbis peteret, qui-
bus Corcyraei apud Thucydidem ab Atheniensibus petunt.
V. Thuc. I. c. &, si lubet, Pott. *κερκυραῖα μάστιξ.* 239. SO-
LAN. Vid. Thucyd. I, 32, adscripserat Solanus. Et mox ad v.
seq. vid. Thucyd. II, 17. Et post tres versus rursus Thucyd.
II, 48, nempe ad verba: ἀπὸ Αἰθιοπίας ἤρξατο. REITZ.

ead. l. 14. Νισιβηνοῖς) Nisibis, prius Antiochia Macedoniae
dicta, ultra Euphraten sita erat. De hac urbe Xiphil. in Trai.
249 & 251 C. & Spanhem. 605. SOLAN.

ead. l. 16. Πελασγικοῦ) Vid. Thucyd. II, 17, qui nefas du-
xisse Athenienses observat in eo loco quemquam habitare,
quem tamen scrupulum necessitas obsidionis exemit. Adde
Plin. VII, 56. Paus. Att. Plut. Them. App. Mithr. De μακρ.
ταίχ. vid. Thucyd. I, 96, 107; II, 13. SOLAN.

Pag. 177. l. 2. Λοιμώξαντες) Vid. infra Alex. c. 36. REITZ.

ibid. Ἀπὸ Αἰθιοπίας) Cur autem ex Aethiopia usque nuga-
tor ille petierit, aperiet lectus Thucydides. (II, 48.) Apud
hunc enim initium pestis illius, ex Aethiopia, quae per Aegy-
ptum grassata, ac Lybiam, Persarumque imperium, in Athe-
nienses tandem irruit: quod intus hic scriptor secutus, con-
tra fidem historiae ad sua tempora transtulerat. Coepit enim
Seleucia; vid. Capitol. in Vero c. 8, & in eum locum Salma-
sii notas; & Amm. Marcell. Quae res observata Medico sum-
mo huius aetatis Richardo Mead persuasit, pestem esse mor-
bum Africanum, qui aliis in regionibus nunquam nascatur,
sed ex Aethiopia ad alias gentes, si res recte investigetur, sem-
per per contagium perlatus inveniat. Vide librum, quem
Anglicus *de Peste* edidit, Latine etiam in exterorum gratiam in
Hollandia excusum. SOLAN.

ead. l. 4. Ἐν ἐκείνῃ γ' εἰ μέλλεν) Hoc quid velit, & quam cal-
lide a Luciano hic additum sit, haud facile intelliget, cui tem-
poris illius historia menti non obversabitur. Non constitit
enim illic pestis, quam vanus ille scriptor in hostes Romano-
rum solos immiserat, sed a Veri exercitu in Occidentem illa-
ta, per Italiam, Germaniam, alias credo etiam Europae regio-

nes grassata est, teste Capitolino in M. Aurel. c. 13. De ea intellige etiam, quae in Ἀλεξ. leges c. 36. Credo itaque, cum haec scriberet Lucianus, coepisse iam apud Romanos pestem illam; indeque factum, ut sic ironicas gratias Historico illi ageret, qui eam tam caute in Mesopotamiae finibus desisse fecerat. SOLAN.

ead. l. 6. Ἀθηναίους) Athenienses urbane admodum vocat, qui revera Romani erant, quia a Thucydide omnia mutabatur fatuus ille, apud quem Athenienses moriebantur. Nemo ergo de emendatione cogitet textum depravatura. SOLAN.

ead. l. 7. Ἐπιεικῶς) Valde. GUYET. Vid. Schol. ad Gall. c. 23, ubi ἐπιεικῆς τῆρας, & Parasit. c. 48. SOLAN. Verum ἐπιεικῶς Bud. in Lex. vertit *mediocriter*. Et in Herodian. ἐπιεικὴς *mansuetus, placidus*, vertitur a Boeclero; vid. eius Indicem. Qui igitur haec concordant? Concordant eodem modo, ut *ικανός*, quod *sufficiens* notat, ac tamen plerumque pro *multo*, immo & quod modum interdum excedit, accipitur. Sic ἐπιεικῶς medio significatu erit, *quod decet, quantum par est*; at si πολλός accedit, *quam multum* significare, nihil mirum. De ἐπιεικῶς vid. Schol. ad Gall. c. 23. REITZ.

ead. l. 9. Ἐντρέφας — οὐ δὲ αὐτὴν) Locus corruptus. GUYET. Hic deest aliquid. LONGOL. Hic locus asterisco in ed. I. notatur, ut mutilus, credo: quamquam de asterisco nihil monet editor Antonius Francinus. V. Ἀποφρ. Ego certe depravatissimum iudico. SOLAN.

ibid. Τὰ αὐτοῦ ἐκείνου λέγοι τις μικρὰ κἀκείνα, ὥς καὶ αὐτὸς ἀνφαίης) Sane perperam Benedictus corrumpit sententiam huius loci, vertendo, ac si omnia Luciani essent, *ea, quae sunt ipsius, diceret quispiam, parva & illa, ut ipse dixeris etiam*, quae sunt oppido insipida & insulsa. Contra peccavit Micyllus, nimium curiose vel potius inepte exprimendo ea, quae tanquam exempla ex Thucydide sumta & passim ab illius temporis scriptoribus insulsa Lucianus producit, in quibus putat quoque esse has ipsas medias voces, cum eae sint merae Lucianae. Vertebat enim, *ea, quae sunt ipsius illius, dixeris quispiam, ut μικρὰ κἀκείνα, hoc est, parva & illa, & ὥς καὶ αὐτὸς ἀνφαίης, id est, ut etiam ipse dixeris*. Ut debes igitur, intellige, *ista, quae sunt eius ipsius, dixeris quispiam, parva quoque illa, ut ὥς καὶ αὐτὸς ἀνφαίης, οὐ δὲ αὐτὴν τῇ Δία, κἀκείνα ἐλπίου δοῖν παρῆλπον*. Quae tria sunt frustra imitationis perversae. GRON.

ead. l. 10. Ὡς καὶ αὐτὸς ἀνφαίης) Καὶ γὰρ αὐ καὶ τοῦτο ἐπιεικῶς πολὺν ἔστι, τὸ οἶσθαι τοῦτο εἶναι τοῖς Θεουκλίδου ὅτι

λότα λέγειν, εἰ ὀλίγον ἐντρέψας, τὰ αὐτὰ ἐκείνου λόγοι τις μικρὰ κἀκεῖνα, ὥς καὶ αὐτὸς ἂν φαίνοι. οὐ δὲ αὐτὴν νῆ Δία, κἀκεῖνα ὀλίγου δεῖν παρέλιπον. Salmurienſis: Nam rursus abunde illud suppetit, putare hoc esse Thucydidi similia dicere, si parum reverentius, ea, quae sunt ipsius, diceret quispiam, parva & illa, ut ipse dixeris etiam. Non ob eam causam per Iovem, & parum absuit, quin illa praetermiserim. Ecquid poterat monstrosius? Estne qui intelligat, quid interpret sibi velit. In Graecis verbis nihil est, quod paulo humaniorem moretur. Illorum vero haec est sententia: Et hoc namque valde frequens nunc est, quod putent Thucydidem egregie se referre, si paululum mutatis Thucydideis quis dicat, & illa quidem parva, ὥς καὶ αὐτὸς ἂν φαίνοι, hoc est, ut ipse fatearis. Et ista, per Iovem, parum abest, quin omiserim. Est hoc genus loquendi, ὥς καὶ αὐτὸς ἂν φαίνοι, Thucydidi frequens, quod illi stulti imitatores, servum pecus, saepius inculcabant, aliaque, paucis immutatis, quod & avorum nostrorum memoria in illis, qui Ciceroniani volebant videri, non raro fuit exagitatum ab iis, qui veram Ciceronis imitandi rationem tenebant. GRAEV.

Pag. 178. l. 7. Πλὴν ἄλλὰ μετρ.) Prava versione pervertit interpres omnem horum verborum elegantiam iuxta & sensum, πλὴν ἄλλὰ μετρίωτερός γε ὁ ἰδιώτης οὗτος ἦν, αὐτὸς μὲν αὐτίκα δῆλος ὢν, οἷος ἦν, ἄλλω δὲ τινι χαρίεντι, καὶ δυνασμένῳ ἱστορίαν μεταχειρίσασθαι πεπονηκώς, reddens, verum modestior est hic privatus, qui qualis sit, statim apparuit, atque alteri cuiquam, qui sit gratus, & historiam possit aggredi, materiam subministravit. Praeterquam quod χαρίεις hic non est gratus, sed doctus, politus, ut ad hunc locum animadvertit Graevius ὁ χαρίεστατος, ἦν in hac periodo non est, nec sit, sed esset vel foret, vertendum fuit, ut saepe: vide sis, quae supra lib. 1, c. 4, notavimus. Ceterum dixerat Noster, inter alios, quos malos viderit historicos, fuisse, qui nudam, sterilem, & exilem corrasisset rerum farraginem, stilo pedestri, humi repente; non secus quam si miles quidam, quae singulis diebus gerantur, annotans, ea composuisset; vel faber, vel lixa castra sequens. Nisi quod (sic verto, quae porro Noster ait) melius modum teneret rudis ille & impolitus, qui statim, qualis esset, cognosci posset, qui que impendisset hunc laborem, eum ornandum daturus alii cuiquam polito ac erudito, & ad conscribendam historiam satis docto viro. Sic locus hic intelligendus, pro vulgato πεπονηκώς ex Graevii MS. προπεπονηκώς lecto, verbo huic l. ut recte vir cl. iudicat, conveniennissimo. Verbum προπονώω habet quidem H. Stepha-

nus, nempe in Thesauri Appendice; sed qualia ibi multa, nulla auctoritate subnixum: quod mirum, cum non modo hic in MS. verum etiam quater alibi Lucianus id usurpet: nimirum in Vitar./Auctione c. 23, in de Gymnasio c. 9 & 26 f. ac in Rhetorum praeceptis c. 3. Huc pertinet πρόπονος, quod ab Hesychio exponitur εὐκρατής, εὐφημος, πρόχειρος, έτοιμος, άνεμπόδιστος. Sed perperam in Hesychio scribitur πρόπονα pro πρόπονα. IENS.

ead. l. 9. Χαριέντι) De illo, qui nudos belli illius commentarios ediderat, perinde ac si nauta aut caupo annotasset, quae in castris essent gesta: πλὴν ἀλλὰ μετριώτερός γε ὁ ἰδιώτης οὗτος ἦν, αὐτὸς μὲν αὐτίκα δῆλος ὢν, οἷος ἦν, ἀλλὰ δέ τιτι χαριέντι, καὶ δυνησομένη ἱστορίαν μεταχειρίσασθαι πεπονηκός. Interpretres: Verum modestior est hic privatus, qui qualis sit, statim apparuit, atque alteri cuipiam, qui sit gratus, & historiam possit aggeredi, materiam subministravit. Num ὁ χαρίεις est gratus? nugae. Οἱ χαριέντες Graecis sunt homines docti, politi, elegantiore doctrina exculiti. Sic οἱ χαριέντες apud Aristotelem frequenter opponuntur τοῖς πολλοῖς, plebi, sive indoctis, idiotis. Οἱ χαριέστατοι τῶν ἱατρῶν apud Nostrum alibi, doctissimi Medicorum. Dein pro πεπονηκός legendum ex MS. προπονηκός, eleganter. Sic igitur hunc locum verte: Verum modestior est hic ineruditus scriptor, qui statim, qui sit, ostendit, (sive, cur sic scripserit, prodit) alii doctiori, & qui par sit historiae scribendae, materiam praebeuit. Quod & Ciceronem, in commentario sui consulatus, & Iulium Caesarem in commentariis de bello Gallico & civili secutos esse, veteres referunt. Προπονεῖν est eleganter in alicuius gratiam laborare, operam alicui rei navare alterius commodo, lemand voor arbeiden, ut eodem modo loquuntur Germani & Belgae: quae notio huius vocis a Lexicorum scriptoribus non fuit observata. Paulo post Tragicam inscriptionem librorum vocat, plenam tumoris, & fastus, cum quis magnifica nomina sibi & libro imponit. Τοῦτο μόνον ἡτιασάμην αὐτοῦ, ὅτι οὕτως ἐπέγραψε τὰ βιβλία τραγικώτερον, ἢ κατὰ τὴν τῶν συγγραμμάτων τύχην, Καλλιμόρφου ἱατροῦ τῆς τῶν Κοιτοφόρων ἐκτῆς ἱστοριῶν Παρθικῶν. Tragicam inscriptionem vocat, quod suo nomini Καλλιμόρφου adiecerit ἱατροῦ τῆς τῶν Κοιτοφόρων ἐκτῆς, quia hoc & a veterum consuetudine est alienum, & factum prae se fert quendam tragicum, hoc est, qualis regibus in Tragoediis tribuitur. Inde illud Satyrici: Grande Sophocleo bacchatur carmen hiatu. Sic inferius c. 23, Καὶ μὲν καὶ ἄλλους ἰδοῖς ἂν τὰ μὲν προοίμια λαμπρὰ, καὶ τραγικὰ, καὶ ἰς

ὑπερβολὴν μακρὰ γράφοντας, at vero alios etiam reperias, qui prooemia splendida, tragica, & summo opere proluxa scribant. Quid si Lucianus vixisset nostro tempore, & vidisset & inscriptiones librorum portentosas, nihil non grandibus verbis promittentes, & auctorum magnifica nomina, non uno versu contenta, ut miser Callimorphus prae his sit modestissimus, quantum nigri salis illi fuisset perdendum, ad hanc insaniam emendandam? Cum dicit κοτοφόρον τῆς ἑκτῆς, subauditur τάξεως, centuriae sextae hastatorum medicus. Τάξις est centuria, ut ordo apud Latinos. Hinc ordinis ductor centurio. Iustin. Ordines nemo, nisi sexagenarius, duxit. Duae τάξεις erant σύνταγμα, hoc est, manipulus: τάξις non est legio, ut Latinus cepit interpret. GRAEV. Iunt. Χαρίεν-τι, quod solet saepe, ut paulo supra ἐν-τρί-λας, & infra, οὐκ οἶ-δ' pro οἶδα, item οἶ-α pro οἶα. Nec tamen est suspicio, eam toties unum vocabulum in duo dispescere voluisse. De signific. voc. χαρίεις, pro erudito, confer infra Mort. Peregr. c. 39, Εἰ μὲν οὖν ἰδοίμῃ τινα χαρίεντα, ubi eodem significatu, quem Graev. hic ostendit. REITZ.

ead. l. 10. Προπεπονθώς) G. W. & P. In impr. πεπονηκώς. SOLAN.

ead. l. 13. ἱατροῦ τῆς τῶν κοτοφόρων ἑκτῆς) Interpretantur, medici hastatorum legionis sextae; quam quidem interpretationem reiicit ordo, seriesque & positio articulorum, quae omnino alia esse debbat. Tum in Pseudomanti occurrunt voces illae, στρατιώτας δύο λογχοφόρον καὶ κοτοφόρον. Cuperem ex illis scire, quinam ex his accederet ad hastatos? at ibi Benedictus ex Erasmo, alterum lancea, alterum conto armatum, non hasta. Quod me attinet, opinarer rectius verti posse ex Inscriptionibus, quas video existare, Dianae. T. Fl. Flaccus. praef. alae. Ulp. contariorum; vel Dianae. sacravit. T. Fl. Italicus. praef. alae. 1. Ulp. contar. c. X. Sic optime verba Graeca nostri auctoris intelligi possunt, medici sextae contariorum, nempe alae. GRON. Malo legionem intelligere, donec Centuriae cuique Medicum assignatum ostendatur. Cohortem tamen alii malunt, quia nullibi Legionis hastatorum mentio fit, inter quos vir doctiss. La Faye. Certe τάγμα Graecis eius aetatis & Luciano ipsi Legio est, infra c. 31. SOLAN.

Pag. 179. l. 4. Ἰντροίν) Consule Hippocr. qui ἰντροὺς & ἰντροίν, ni fallor, habet. Cum enim infusus iste a vulgata loquendi consuetudine in hisce recefferit, & ad magistri Hippocratis dialectum se converterit. sic scripserit, uti Hippocrates scripserat, necesse est; quod & in reliquis vocibus a Luciano

hic allatis observatur. Noster tamen *ἰντρικὴν*, non *ἰντρεινὴν*, cum Ionice scribit, vocat. Vid. Σολ. c. 18. SOLAN. Quod Solanus non coniecit, sed recte vidit, Ionica dialecto hoc vocab. scribendum, id adeo verum est, ut Mf. ne quidem indigeamus: quare id invitis edd. recepi. REITZ.

ead. l. 11. *Συνρωτῆσε τοὺς ἀναγινώσκοντας*) Dialectice cum lectoribus dissertavit; ut cis pauca, *ἀλλὰ συνρωτῆμεθα καὶ συνηγμένα κἀκεῖνα*. Sed dialectice interrogata collectaque etiam illa. MARCIL.

Pag. 180. l. 7. *Ἡ αὐτὸν εἰπεῖν*) Faceffat illud *μᾶλλον*, quod Pell. intrudit, in aliis Codd. & edd. autem rectius abest, cum satis per se elliptice intelligi soleat, ut in Evang. Luc. XVIII, 14, *κατέβη οὗτος δεδικαιωμένος εἰς τὸν οἶκον αὐτοῦ ἢ ἐκεῖνος*. Ad quae verba plura L. Bos. Conf. nos supra ad Dial. pro Lapl. c. 12, ubi *μᾶλλον* etiam post ὅσον omitti solere notavimus, & forsan pluribus indicabimus infr. ad Gall. c. 18. REITZ.

ead. l. 8. *Ἀμνημονεῦσαι*) Citatur e Laërtio τὸ *ἀμνημονεῦειν*. GUYET. *Ἀμνημονεῦειν* eodem sensu dixit Laërt. quod ego ad Laërtium observavi. *Immemoria* similiter pro oblivione usurpavit Papinianus l. 44 de acquirenda vel amittenda possessione: *peregre profecturus pecuniam in terra, custodiae causa, condiderat: cum reversus locum thesauri immemoria non repeteret, an desisset pecuniam possidere*. MENAG. *Ἀμνημονεῦσαι* non oblivionem hic significat, ut viro summo visum. Sed verti necessario, uti fecimus, debet. V. Ὀρχ. c. 20, ubi quidem *ἀμνημονέω* est, ut & apud Thucyd. III, 40. At hic apud Lucianum eodem modo usurpatum vides *ἀμνημονεύω*. In W. tamen *ἀμνημονῆσαι* legitur. SOLAN.

ead. l. 9. *Ἐρχομαι ἐρώων περὶ Ῥωμαίων*) Vid. Herodot. I, 8, & II, 161. SOLAN.

ead. l. 11. *Ὅσρόης*) De hoc vid. not. Solani cap. seq. REITZ.

ead. l. 12. *Ὅμοιος*) Ante hanc dictionem est *οὐχ* in Angl. Cod. mendose. BOURD. *Οὐχ ὁμ.*) A. & P. In impressis nihil. Forfan scripserat Lucianus, *ὡς ὁμ.* quod eodem redit, & facile a librario post *ὁρᾶς* omissum fuerit. SOLAN. Non ita absurda est lectio Codd. *οὐχ* inferentium, ut Bourd. pronunniat, potest enim interrogandi more accipi: nam vulgata hiat. Sed malim *ὡς ὁμοιος* legere, formula in his usitatissima. REITZ.

Pag. 181. l. 6. *Τοργὼν ἐπὶ τοῦ ὀμφαλοῦ*) Ex initio Iliad. A, ubi Agamemnonis clypeus sic describitur. GRAEV. Vid. Hom. II. A, 36, & E, 741. SOLAN.

ead. l. 7. *Καὶ ζῶνι ἱροειδῆς*) Angl. *ἱροειδής*. BOURD. Mf.

ἡροειδής, male; vide Hom. Il. A, v. 27. GRAEV. L. & ed. I. ἡροειδής, P. ἡροειδής corrupte omnes. M. & edd. reliquae, ut edi curavimus. SOLAN. Cum propter variationis multitudinem editiorum notas admodum perplexe notasset Solanus, ipsas denuo consului, & quinque priores sic, ut edidi, habere deprehendi, cumque id firmeretur ex Homero, Iliad. A, 27, ubi post memoratos eosdem colores, etiam sequitur, ἐκάτερθ' ἱρίσιν εἰκότες, nihil iam moror ceterorum Codd. varietates. REITZ.

ead. l. 9. Ἀναξυρίς) Vid. Spanh. 538, qui in nummis ea femoralia exhibet. De his Brissonius alique passim; vide, si lubet, not. ad Philostr. p. 34. SOLAN.

ead. l. 11. Ὀσρούκ.) Huius iam supra nomen vidimus cap. 18. Vid. & c. 21; unde patet, ducem eum fuisse exercitus, a quo fusus est Severianus. Nam quod fugientem hic audis, debetur hoc vanitati scriptoris. De coma Parthorum vid. Spanhem. 450. SOLAN.

ibid. Τίγρητα) Conf. hoc Dial. c. 30. SOLAN.

ead. l. 12. Κίττου) Κίττου, καὶ μυρρίνης, καὶ δάφνης, ἐς τευτὸ συμπεφυκότων. Interpr. hedera, myrto, lauroque, quae eodem loco creverant. Sed voluit haud dubie Lucianus, frondes earum arborum se invicem attigisse, implicitas fuisse, & in unum quasi coaluisse. VITRING.

ead. l. 16. Γὰρ) Mallem γοῦν. SOLAN.

Pag. 182. l. 2. Νεοπλούτῳ) Sic supra Tim. c. 5, & non semel alibi. (ex divisione Solani: quare suspicor, iam esse c. 7, vel 8, quod quaesitum irem, si esset tanti.) SOLAN.

ead. l. 7. Ταρίχου) Salsamenta enim, uti & ἔντος, tenuiorum cibis. Unde proverbium ταρίχους ἀξιώτερον, quo usus est Aristoph. in Vespis. Vide etiam Theophr. Char. π. ἀγροικίας. SOLAN.

ead. l. 11. Πρίσκου) Bellum hic in Armenia gessit, quod captis ab eo Artaxatis an. Christ. 164 confectum est. V. Capit. in M. Aurelio c. 8. Statius Priscus. SOLAN.

ibid. Ἑπτὰ καὶ ἑκτὼ) Angl. εἰκοσι. BOURD. Ἑπτὰ καὶ εἰκοσι A. G. M. P. & L. In impressis omnibus pro εἰκοσι legebatur ἑκτώ. SOLAN.

ead. l. 12. Ἐξέθανον) Procul dubio recte Mf. Angl. & noster, καὶ ὡς ἐμβοήσαντος μόνον Πρίσκου τοῦ στρατηγοῦ, Ἑπτὰ καὶ εἰκοσι τῶν πολεμίων ἀπέθανον, aut, ut meus liber, ἐξέθανον. Sic mox iidem Codices Κρόνιον, non Κρόνον. Illo enim exprimere Graece voluit Saturninum. Κρόνος enim non Saturninus, sed

Saturnus. GRAEV. Ἐξέθανον praeter Mf. Gr. etiam M. In rebus quis ἀπέθανον. SOLAN.

ead. l. 14. Ἀρχόντων ἐπιστολαῖς) Quas epistolas intelligat, haud facile dixeris. Sed tum ex phrasi τῶν ἀρχόντων, tum ex historia, quae memorat, Lucium Verum, dum bellum illud gerebatur, sedisse Antiochiae, proclive est suspicari de literis Prisci & Cassii ad Imperatorem L. Verum intelligendum esse, quas vulgaverint Imperatores, ut tanta victoria innotesceret. SOLAN.

ibid. Εὐρώπη) Urbs est Mediae, inquit Palmerius. In tabulis Geographicis cis Euphratem, in Cyrrhestica ponitur. SOLAN.

ead. l. 15. Μυριάδας ἑπτὰ) Cum coniungi etiam possint ad ultimam numerorum classem constituendam τριάκοντα καὶ ἕξ, orietur numerus modestior 70236. Sed qui mentiuntur, tales minutias non curant. Mendacia, ut illa Istorum favorabilia, sunt laxae interpretationis. GESN.

in Schol. col. 1. l. 1. Ἀττικὴ &c.) Hoc Scholion male relatum ad verba Οὕτως διεπλήσας κατὰ νόμον, indicante Solano, eo, quo pertinet, retuli. REITZ.

ibid. col. 2. l. 3. Ἐπιχθὲν) Ἐπιχθὲν M. Addi debuit & elixum &c. Sic Galenus &c. SOLAN.

Pag. 183. l. 1. Ἐννά) Angl. *ce.* BOURD.

ead. l. 3. Ὑπέρ) Flor. ὑπὸ. BOURD. Ὑπὸ M. P. L. & ed. Fl. Reliquae ὑπέρ. SOLAN.

ead. l. 6. Κρόνον) Angl. Κρόνιον. BOURD. Κρόνιον habet etiam P. L. & ed. I. W. vero Κρόνειον. Libellum *de morte Peregrini* amico inscribit, cui hoc nominis erat. Cave putes, hunc fuisse *Saturninum*. Exstat etiam nomen hoc apud Plutarchum in *Mario*. *Frontonem* quod attinet, fuit quidam *Fronto* philosophus, M. Aurelii praeceptor. V. Xiph. sub finem M. Antonini, & M. Antoninum ipsum I, 11. Vide etiam Xiphil. in *Adrian.* 265 D. de Corn. Frontone, Iuriconsulto insigni Sed hi omnes nihil ad historiam illam, ni fallor. SOLAN.

ead. l. 9. Σεβηριανού) Hoc nomen, ut & sequens Ofroës, paulo aliter in Ἀλεξ. c. 27 efferuntur, ita tamen, ut facile eosdem homines agnoscas. Apud Xiphilinum (& Nostrium infra) Σεβηριανός. In *Adrian.* 265 A. bis, & B. vide & 268, ubi cades eius narratur, cum nonagenarius esset, tantaeque virtutis, ut a Traiano imperio dignus pronuntiatus fuerit. Patrem Luciani fuisse credo. Sed alio in loco (257 A.) aliter idem, nempe Σερουιανός. Sed hic a nostro diversus, de quo vide in M. Aur. 270 C. ubi Σεβηριανός scribitur; & Ἐλέγεια dicitur Arme-

niae locus, in quo circumventus Romanorum exercitus inter-
necioni totus datus est. M. Σεουηριανὸς ubique. I. ed. & aliae
nonnullae hic & μοχ iterum Σεβηριανὸς, quae cum deinde
Σεβηρ— recte scribant, nos & hic recte scribi curavimus, uti
ante nos B. 2. & Benedictus fecerant. *Severianus* autem hic
Gallus dicitur a Nostro Ἀλεξ. c. 27, Armeniamque invasurus
Alexandri oraculum consuluit, quo responso, quoque exitu,
ibidem discas. SOLAN.

ead. L. 16. Σεβηριανὸς) Σεβηριανὸς λιμῶ (non λίμῳ, ut est in
animadv. L. Bos) ἀπόληται, καὶ διὰ τοῦτο οὐκ ἐπήγαγε διὰ
τῆς ἐβδόμης. Sensus verborum est: *Severianum intra triduum
mortuum fuisse, cum inediam ad septimum usque diem perferant ple-
rique; nisi si quis adstitisse putet Osroën, & exspectasse, donec sa-
me enectus esset Severianus, & propterea eum non produxisse vitam
per hebdomada.* Interpres postrema sic reddiderat: & ob hoc eum
per septem dies in aciem non eduxisse. Verum hoc denotare ἐπά-
γειν, unde didicerit ille, nescio. Est ἐπάγειν hic absolute positi-
tum pro ἐπάγειν τὸν βίον, h. e. *insuper agere vitam, producere vi-
tam, quemadmodum ἀγειν & διάγειν absolute etiam usurpa-
tur sine voce βίον.* Haec in animadv. p. 63 L. Bos.

Pag. 184. L. 1. Ἐπήγαγε) Recte quidem L. Bos hoc verbum
modo exposuit; non tamen est, quod adeo praecise neget, id
quoque in aciem educere significare posse: nam ἐπάγω &
προάγω in bellicis expeditionibus frequens, pro *irruo, induco
exercitum in hostem*; adeoque non ita longe ab *educere
in aciem.* Dixi, credo, de hoc significato, ex Arrian. Exped. I,
1, p. 6 &c. ad Hermot. c. 68. Verum ideo nihilo minus versio
pristina erat absurda; quare eam mutavi. REITZ.

ibid. Διὰ τῆς ἐβδόμης) Sic apud Athen. 301 A. διὰ δωδεκά-
της. V. Calaub. & II, 15. SOLAN.

ead. L. 3. Ἐλέλιξε) Ἐλέλιξε δὲ μηχανή, & τὸ τεῖχος δὲ πε-
σὸν μεγάλως ἐδούπησε, ut & sequentia, sunt verba HomERICA.
GRAEV. Vide Il. A, 530, μέγαν δ' ἐλέλιξεν Ὀλυμπον. SOLAN.

ead. L. 4. Ἐδούπησε) Voce δούπος utitur Xen. pag. 164, 35.
Sed nullibi, credo, verbo, praesertim cum μεγάλως &c. Vox
Homero familiaris. Il. Δ, 504. Et ad quae paulo post sequun-
tur, conf. eundem Il. B, 210, & B, 3. SOLAN.

ead. L. 5. Ἐδεσσα) Edeffea Arabiae civitas, antea Antiochia
dicta, ut scribit Plin. V, c. 24. COGN. Olim Antiochia ad Καλ-
λιρόην dicta. V. Plin. V, 24. & Spanh. 602. SOLAN.

ead. L. 9. Δημοτικά) M. & P. In reliquis δημοτικά. SOLAN.

ead. L. 10. Παρνεβέβυστο) V. locum manifestissimum in Gal-

lo c. 11, ubi vox affinis *περιβύω* adhibetur. SOLAN. Infra vero Gall. c. 11 ait, *περιβύσαντες ὑπαυχένια*. Et supra de Merc. cond. c. 32, *συμπαρabyσωσιν*. IDEM.

ead. l. 11. *Ἐγχερίζοντα*) Castigat scriptorem historiae, qui alibi multa poetica, alibi plebeia & barbara vocabula suae intexuerat historiae. Inter plebeia etiam est τὰ *ἐγχερίζοντα*. Sed locus ille sic videtur esse interpungendus & corrigendus: καὶ οἱ στρατιῶται ἠγόραζον τὰ ἐγχερίζοντα, καὶ ἦδ' ἡ λελουμένοις περὶ αὐτὰ ἐγίνοντο, & *milites emebant sibi victum, & lauti illis indulgebant.* *Ἐγχερίζοντα* Ciceroni & Tacito sunt *utensilia, copiae victui necessariae*. Sed Graecum vocabulum apud nullum bonae notae scriptorem invenias. Paulo ante *πτωχικὰ ὄνματα*, non *inopia multa infarsa*, ut stulte & sine sententia vertit interpretes, sed *mendicis convenientia*, aut, ut Seneca loquitur, *verba ad summam caveam spectantia*. GRAEV.

Pag. 185. l. 3. *Εἰ που*) Infra vero Rhet. c. 6 in *Iuns.* legitur ἦ που τὸν Νεῖλον εἶδες; quod Solanus ex aliis edd. in εἰ—πω mutavit, cui obsecuti sumus. REITZ.

ead. l. 6. *Ὡδινεν ὄρος*) Paroemiog. BOURD. In fabulis hominibus Aesopi non exstat. SOLAN.

ead. l. 10. *Συγκκαττυμένος*) Cf. infr. *Ἐπ. Κρον.* c. 28. SOLAN.

ead. l. 11. Καὶ χοίριν' περὶ ταῖς κνήμαῖς) Mellei profecto interpretes. Benedictus, & *tibialia ex corio porcino facta*; male quidem, sed melius tamen, quam Micyllus, & *tibialia conchis incrustata aut ex corio porcino facta*. At quis dixit tibialia militum? An ita ignotae sunt ocreae, quas haud dubie nunc intellexit Lucianus. Itaque verte, & *ocrea circa tibias ex corio porcino*. GRON.

ead. l. 12. *Ῥοδίων*) Inter Colossos & statuas ingentes in primis celebratur Colossus Rhodius pedibus centum & quinque altus. COGN. Centum is & quinque pedes altus traditur fuisse, sive LXX cubitorum. Plin. XXXIV, 7. Strabo XIV, pag. 652 C. Philostr. Vit. Apollon. V, 7. Vide etiam Scaligeri animadv. in Eusebii Chron. n. 1794, p. 137. Chares Lyndius Lyssippi discipulus fecit, duodecim annorum spatium ad id consumpto, anno ante Chr. 278. Annos 56 cum stetisset, terrae motu prostratus est, (anno ante Chr. 222) nec unquam restitutus. Iacuit ad an. usque Christi DCLXXII, quo capta a Saracenis Rhodo, vaeniit. Post tot detrimenta, tantum aeris tamen ablatum est, ut DCCCC Cameli eo fuerint onusti, unde calculo inito ultra 700,000 librarum pondo fuisse liquet, Camelo cuique nempe DCCC libris assignatis. Vid. not. notam ad *Ἰστ. α'*, c. 18. De terrae motu, quo prostratus est,

videndus Polybius V, p. 428, 429. SOLAN. Conf. infra Icarom. cap. 12, τὸν Ῥοδίων Κολοσσὸν ἐβασάμην. Et sic saepe alibi solet. Quae tamen non adduco, quia & altera lectio bona: hanc tamen, ut Nostro usitatam, praefero. REITZ.

Pag. 186. l. 1. Ξενοφῶντα) At dubitari a quibusdam audio, an recte Xenophonti tribuantur illi commentarii: quorum ego rationem miror, cum & veteres agnoverint, neque quidquam sit, quod repugnet. Adde Ael. Var. H. VII, 14. SOLAN. *ibid.* Δαρείου καὶ Παρυς.) Vid. Xenoph. Ἀνάβ. I. SOLAN.

ead. l. 7. Παρασάγγας) Vox Persica & Arabica. XXX autem stadia valet. Vid. Herod. II, p. 57, 2. SOLAN.

ead. l. 10. Ἐπὶ κουρείων) Optime hunc locum ita restituit & vertit Benedictus noster, cum antea in omnibus, excepta FL. coniunctim legeretur Ἐπικουρείων. Notum autem est, veteres illos Athenienses in constrictis ad confabulandum convenisse frequentes, uti nos nunc in *coffipoliis*. Sic Aristoph. in Pluto p. 338: Καὶ τοὶ λόγος γ' ἦν τὸν Ἡρακλέα, πολὺς Ἐπὶ τοῖς κουρείοις τῶν καθημένων. Ubi diversa quidem phrasis, sed eandem Scholiastes cum Luciano adhibet. Quo quidem in loco miror, doctissimam Daceriam maluisse Terentium adducere (Ph. I, 2, 39.) moris illius testem, quam aut Lucianum, aut Theophrastum, apud quem etiam celebris est in eam rem locus in Char. pag. 36; ubi vide Casaub. notas p. 243. Add. Plutarch. 1273, qui a Theophrasto εἰνα συμπίσις dicitari ait solita, & 903, 2. Vide etiam Diog. Laërt. in Pittaco p. 19 D. W. τῷ Ἐπικουρίῳ. SOLAN.

ead. l. 12. Εὐρώπος) V. supra c. 20, & infra c. 28. SOLAN.

ead. l. 15. Σαμόσατα) Recte igitur in titulo Samosatensis dicitur. At non recte in plerisque, si non in omnibus, tabulis nostris geographicis, ad Euphratis ripam ipsam ponuntur Samosata. SOLAN.

Pag. 187. l. 1. Μετέθηκεν) Ad h. I. haec notat La Croze: Complura eiusmodi in antiquis inveniri par est, quibus hodie conciliandis operam & oleum perdunt οἱ καλοὶ κριτικοί. REITZ.

ead. l. 3. Ἐν χρω) Confer supra Zeux. cap. 6 f. & saepe alibi. SOLAN.

ead. l. 7. Νῦν Δία καὶ κείνο κομιδῇ πιθάνῳ περὶ τοῦ Σεβηριανοῦ ὁ αὐτὸς οὗτος εἶπεν ἐπομοσάμενος, ἢ μὴν ἀκούσαι τινος τῶν ἐξ αὐτοῦ τοῦ ἔργου διαφυγόντων) Salmurienfis: Quin & illud per Iovem admodum credibile idem dixit de Severiano, appposito iuramento, quod audivisset ex aliquo eorum, qui ex eo ipso opere aufugerant. Nihil dicam de voce barbara in versione *iuramento*, pro quo

Latini dicunt *iure iurando*. Ἐξ αὐτοῦ τοῦ ἔργου, non est ex ipso opere, sed ex illo ipso proelio. Thucydid. lib. 3, & Lucianus in hoc ipso libello c. 29, ἐν τῷ ἔργῳ, in ipso proelio. Saepe ἔργον κατ' ἐξοχὴν proelium, bellum notat. Τρωϊκὸν ἔργον Artiano est Troianum bellum. Et sic accipiendum in illo notissimo versu Homeri: Μῖθον ῥητῆρ' ἔμμεναι πρηκτῆρά τε ἔργων, verborum oratorem esse, aeternamque rerum. Phoenicem ait Achillem docuisse pacis & belli artes, ut disertus esset in concionibus, rebus vero gerendis strenuus, & manu fortis. Apud eundem πολλὰ ἔοργως est fortis, strenuus: Κατβα' ὁμῶς ὅτ' ἀεργὸς ἀνὴρ, ὅτε πολλὰ ἔοργως. Occidit tam ignavus, quam fortis. Iliad. Ψ, cum Patroclum sepeliissent, λαοὶ δ' ἐπὶ ἔργα τράπωνται. Eustathius, δηλαδὴ τοῦ πολέμου. ὥσπου φησὶ μέγα ἔργον ἄρνος. Sic Latini res gerere. Horat. Res gerere & victos ostendere civibus hostes Attingit solum Iovis. GRAEV.

ead. l. 8. Ἐπομοσάμενος) Sic supra Hermot. c. 67. Sed ἐπομοσάμενος, Apol. pro Merced. cond. c. 6. SOLAN.

Pag. 188. l. 1. Οὐ ξιφίδιον) Honestius nempe id mortis genus, praecipue militaribus viris, habebatur. V. Tac. An. XV, 67, & Lipsii notam. Eur. Ἐλ. p. 626 Α. σφαγαὶ δ' ἔχουσιν ἐγγενές τι καὶ καλόν. SOLAN.

ead. l. 3. Θουκυδίδης) Vid. Thucyd. II, c. 34. SOLAN.

ead. l. 4. Τοῦ πολέμου ἐκείνοις νεκροῖς) Ἐκείνου v. MARCIL. Ἐκείνου W. & L. uti acute coniecerat Marcilius. In reliquis ἐκείνοις. SOLAN.

ead. l. 6. Οὐδὲν αἴτιον—Θουκυδίδην) Lectio marginis Aldinae primo intuitu blanditur, quia αἴτιος fere ubique cum genitivo construitur. Verum & accusativus recte se habet: est enim ellips. praepos. διὰ vel κατὰ, & significat, Thucydidem nihil culpabilem, i. e. propter nullam rem. Sic οὐδὲ τι αἴτιος ex Homer. & οὐδὲν αἰτίους ex Herod. dudum protulit Steph. in Thef. quare plura non addam. REITZ.

ead. l. 7. Θάλας—Σεβηρ.) Smyrnae sepultus est; v. Dion. LXXI, p. 802 B. coll. cum Aristid. Or. II, 13, p. 295; teste Wottono, qui Dacerium ea de re in partes vocat p. 169 Vitae M. Aurelii, quam Anglice cum notis edidit. Locus autem Thucydidis, quem Noster hic respicit, exstat lib. II. SOLAN.

Pag. 189. l. 6. Λοπάδων) Flor. λοπαδίον. BOURD.

Pag. 190. l. 2. Τοῦ Διὸς τοῦ ἐν Ὀλυμπίᾳ) De qua statua videndus omnino Pausan. El. p. 156, & seqq. Inter orbis miracula inprimis recensetur. SOLAN.

ead. l. 3. Τοσοῦτον καὶ τοιοῦτον) Sic Nostro cum Atticis per-

petuum esse τοιοῦτον pro τοιοῦτο, non opus ut hic rursus dicatur. Utrumque autem adiectivum & alibi coniungere amat; quod Solanus iam ante monuit. Addo igitur hic tantum Long. Past. L. II, p. 63 ed. Wech. τοιαῦτα καὶ τοσαῦτα παθόντες, cuius stilus cum Nostri omnium optime convenit. Τοιοῦτον κάλλος pro τοιοῦτο, idem IV, 120 ed. Moll. REITZ.

ead. l. 4. Ἐξηγοῖτο) Sicut ἐπαινοῖ, sic & ἐξηγοῖτο legendum. GRAEV. Graevii emendationem confirmant Codd. W. & L. SOLAN.

ead. l. 5. Καὶ τῆς κρηπίδος τὸ εὐρύθυμον) Benedictus, & crepidae concinnitatem. An credimus? Certe, si qua fides nummo, cui insculptus universus ille Iuppiter, plane fuit nudipes sine ullo pedum tegumento. Et quis foret iste narrandi contextus, ut primo totum κάλλος Iovis produxerit, in quo & omnia corpori affixa continentur, tum discedat ad ὑποπόδιον, nunc aberrer ad crepidas? Certe Micyllus crepidinis concinnitatem, quem praefero. GRON. Recte κρηπίδα hic crepidinem Micyllus, nos *basin*, notiore aliquantum verbo, reddidimus. Salmurienfis tamen, qui *crepidam* hic maluit, nescio an recte ex eo refutetur, quod nudos pedes habet in nummis Iuppiter Olympius. Paulanias certe Eliac. I, p. 306, 12, χρυσοῦ ὑποδήματα illi tribuit. Idem p. 307 eam, quae hic κρηπίς vocatur, βάθρον τοῦ θρόνου nominat; ὑποπόδιον autem Luciani ὑπόθημα τὸ ὑπὸ τοῦ θεοῦ τοῖς ποσὶν appellat, additque ab Atticis θράνιον vocari. GESN.

ead. l. 7. Διεξίον) Ita M. etiam; sed non a prima manu, videturque prius fuisse διεξίσι, quod magis arridet. SOLAN.

ead. l. 9. Μέτρα — ἀναλωκός) Non caufidici nempe soli ad clepsydras dicebant: factitabant id etiam Luciani aetate Rhetores, seu Sophistae. Cuius rei insigne testimonium exstat apud Philostratum in Adriano Sophista: τῶν τοῦ Ἡρώδου ἀκροατῶν δέκα οἱ ἀρετῆς (l. ἀριστοὶ) ἀξιούμενοι ἐπεσιτίζοντο τῇ εἰς πάντα ἀκρόασι κλέψυδραν συμμετρημένην εἰς ἑκατὸν ἔπη, ἃ διήκει ἀποτάδην ὁ Ἡρόδης &c. ubi ἔπη, ut & hic, versum seu *lineam*, quam nunc dicimus, significat. Versum eodem sensu & usurpant Latini: Corn. Nepos in Epam. cap. 4, & Laet. II, 8. Ἀναλωκός autem ex W. & P. est, pro quo in reliquis ἀνελ — legitur. SOLAN.

ibid. Ἀνηλωκός) Flor. ἀναλωκός. BOURD.

ead. l. 16. Ἐς τὴν Μαύρον) Anglic. ἐς τὸν Μαῦρον. BOURD. Vulgatam, quam I. H. Ald. & P. servant, & hic servasse par erat, non solum quia sic frequenter solet per ellipsin γῆ vel

χώρα, intelligi, sed quia ipsum γῆν mox sequitur. REITZ. Pag. 191. l. 6. Ἐν Εὐρώπῃ) Supra ἐπ' Εὐρώπῃ dixit initio huius cap. 28, & infra iterum versus eiusdem capituli finem. SOLAN. Confer omnino mox c. 38, ubi ἐν Ὀλύμπῳ eodem modo. Id est *ad vel prope*, non plane *in* ipsa urbe *Europa*. Aelian. V. H. l. 25, ἐν Πλαταιαῖς, *ad Plataeas*; ibid. ἐν Μυκάλη, *ad Mycalen*. Ad quae verba Periz. duo alia similia adducit, & Latinos interdum eodem modo loqui, docet. Ita quoque ἐπὶ νηυσὶ, pro *apud, iuxta naves*, Homero usitatissimum, ut Iliad. E, 791, Νῦν δὲ ἕκαθεν πόλιος, κοίλῃς ἐπὶ νηυσὶ μάχονται, *Nunc vero procul ab urbe cavas apud naves pugnant*. Et B, 4. Rursum E, 36, — καθεῖσεν ἐπ' ἡϊόντι Σκαμάνδρῳ, *sedere fecit ad herbosum Scamandrum*, non, *in* ipsum fluvium. Ibid. 598, Στήν ἐπ' ὠκυρῷ ποταμῷ, *steteris ad rapidum fluvium*. Iliad. A, 423, Ζεὺς γὰρ ἐπ' Ὀλύμπῳ μετ' ἀμύμονας Αἰθιοπῆας Χθιζὸς ἔβη. Immo & εἰσω, quod alias *intro* signif. pro *usque, ad*, eidem usurpatur Il. A, 71. Et *eis* Ἰλίον recte vertitur *ad Troiam*, Il. E, 210. Ut innu-mera eiusdem similia omittam. REITZ.

ibid. Ἐπελάσεις) Ex Mf. scribend. καὶ ὁ Σαμμαστὸς συγγραφεὺς, ἀφελὲς τὰς ἐν Εὐρώπῃ γιγνομένας σφαγὰς τοσαύτας, καὶ ἐπελάσεις, καὶ σπονδὰς ἀναγκαίας. Et divinitus ille scriptor praetermisit tantas ad Europum strages, & impressiones, & foedera necessaria. In vulgatis ἐπελεύσεις. Sed ἐπελαύνειν, est, *impressionem facio, incurro*: ut statim cap. 29, καὶ πύρρῳθεν ἐπελαυνόντων δέος ἐμποιεῖν, & procul advenientibus terrorem incutere; & c. 31 f. ἢ πῶς δέξονται τῶν ἐλεφάντων ἐπέλασιν, quomodo elephantorum incursus excipiant. GRAEV. Adde c. 31 C. Εὐχ. c. 36. Exstat etiam in W. P. & L. quod autem in vulgatis est ἐπελεύσεις, pravam est. SOLAN.

ead. l. 9. Σκάρους παμμεγέθεις ἀξίους ὠνούμενον) Σκάρους παμμεγέθεις καὶ πολλοῦ ἀξίους ὁ. MARCIL. Vulgo legitur, ὁρῶν Μαλχίωνα τὸν Σύρον ἐν Καισαρείᾳ, σκάρους παμμεγέθεις ἀξίους ὠνούμενον. Non video, quin recte legatur. Marcilius legit, Σκάρους παμμεγέθεις καὶ πολλοῦ ἀξίους ὠνούμενον nec dat causam. Quidni autem scari illi, licet παμμεγέθεις, potuerunt aequae vili, ac magno pretio confectisse? Adde, quod est non inepta anrithesis παμμεγέθεις & ἀξίους. Interpres Latinus totam vocem ἀξίους vertere insuper habuit. Volunt autem verba, videns Malchionem Syrum in Caesarea, scaros ingentes, bene, five vili pretio ementem. Aristophanes in Equitib. v. 642: Οὐ πώποτ' ἀφύς εἶδον ἀξιωτέρας. Ibi Graecus interpres, & ex eo Suidas, Ἀξιωτέρας, εὐωνοτέρας, τῆς ἀξίας τιμῆς. Ἀξιω

παρ' Ἀττικοῖς τὸ εὖνον. Quae verba Graeci interpretis non potuerunt tamen docere Latinum interpretem, verſum illum Aristophanicum melius reddere, quam, *haud quaquam ego pretiosiores vidi apuas*, cum debuerit *viliores*. Melius tamen ſapit, verſum 669, Ἦσαντο τὰς ἀφύας παρ' ἡμῖν ἀξίας, reddens, *apuas vilis pretii*. IENS. Non modo Benedictus, ſed & Micyllus ἀξίους omiſit: unde fere conicio, neutrum id verbi intellexiſſe, cuius ſignificationem illud Marcilii ſcholion quoque non recte tradit. Recte Ienſius *viles* vertit: nam praeter Ariſtoph. quem laudat, etiam ſic Theophr. Char. de garrul. p. 11 ed. Caſaub. vel p. 16 ed. Needham. ὡς ἀξιοὶ γεγόνασιν οἱ πυροὶ ἐν τῇ ἀγορᾷ. REITZ.

ead. l. 16. Γελοϊότερα) Cum edd. legerent ἀναγκαϊότερα, prorfus contra mentem Luciani, nec quidquam variationis notet Solanus, ego, quod in marg. Ald. 1. Weſſ. inveni, lubens accepi, & res ipſa clamat, ſic legendum: quare nemo hu-ius correptionis ergo me redarguet, quam adeo neceſſariam ipſe videbit. Nimiſ enim intolerabile erat, *hoc praetermitto, quia magis neceſſarium eſt*: & miror, memini hoc ſuſpectum fuiſſe. REITZ. Vulgatum ἀναγκαϊότερα ironice dictum, adeoque male mutatum eſſe a Reitzio, recte annotat cl. B. de Ball.

Pag. 192. l. 2. Μαῦρος) Vid. Homer. Il. H, 299. SOLAN.

ead. l. 5. Κεφάλαια) Sic ſupra Ἐπιſκ. cap. 2. Ἐ' Ἀναβ. cap. 14. SOLAN.

ead. l. 6. Ἀκάνθας) Reſpexiſſe credas verſus a Plat. Συμπ. I, 4, & Athen. III, 97 D. laudatos: Ὡς ἀνέχνοποδας καὶ ἀνὰ τρηχεῖαν Ὀνονιν Φύονται μαλακῶν ἀνθεα λευκοῖων. Sic enim etiam Athenaeus inducit, τὰς ἀκάνθας συνάγων &c. SOLAN.

ead. l. 9. Κεγχεῖων) Angl. Κεγχεῖων. BOURD. Ad verba, οὐδ' ἄχρι Κεγχεῖων ἀποδημήſας, Bourdelorius ex MS. Angl. notat Κεγχεῖων. Sed ita, ut vulgatus eſt, locum hunc ex Noſtro affert Th. Magiſter, ubi probat, Κεγχεῖας & Κεγχεῖας fuiſſe dictum utroque modo. IENS. Κεγχεῖων ſcribitur apud Thucyd. VIII, 20 & 23, & alios. Cum A. facit & P. In W. Κεγχεῖων. LXX ſtadiis a Corintho diſtans portus & vicus Strab. VIII, p. m. 263 A. Hinc & Εὐχ. c. 23. Scripturam hanc ſecuti ſumus. In ed. Steph. Xen. p. 307, 43, ſcribitur Κεγχεῖαι. SOLAN.

ead. l. 11. Ὡτα ὀφθαλμῶν) Idem de domo & de ſaltatione, & ſaepius alibi, habet a Thurio oratore. Julian. Imperat. Ep. 6 Θούριος ὧτα εἶπεν ἀνθρώποις ὀφθαλμῶν ἀπιſτότερα. BOURD. Sic infra Ὀρχ. c. 78, Ἡροδότῳ μὲν οὐκ τὰ δι' ὁμμάτων φαινόμε-

να πιστότερα εἶναι τῶν ὧτων δεκεῖ. Οἰκ. c. 20, ὅτα γὰρ πυχᾶνευ ὄντα ἀπιστότερα ὀφθαλμῶν. Vid. igitur Herodot. I, 8. In nota autem Bourd. post verba Iulian. Imperat. Epist. adde: ad Leontinum, ὁ λογοποιός. SOLAN. Non ab oratore haec, sed ab Historiae parente mutuatus erat ille tenebrio. V. Herod. I, 8, pag. 3, in verbis Candaulis ad Gygen, & Nostrum Ὁρχ. cap. 78, & Οἰκ. cap. 19. Quid ergo fieri, inquires, Thurio Bourdelotii & Iuliani oratore? Sic accipe. Herodotum voluit Iulianus, cum Θεῦριον λογοποιὸν dixit, quippe qui traditur Thuriis in Italia historiam conscripsisse. (V. Plin. XII, 4, & Plutarch. 1073, 2.) Hoc cum aut nesciret Bourdelotius, aut crucem Grammaticis fixam hanc veller, Thuriū nobis oratorem pro Herodoto finxit. Ipse quidem Lucianus λογοποιὸν appellat Herodotum, 411 f. Sed scriptorem recte verteris, non oratorem. An autem Thurius scripta fuerit ab Herodoto historia, alibi quaesitum est a nobis Nota ad Ἡροδ. c. 1. IDEM. Thuriū oratorem vocat Bourd. At quis est Thurius ille orator? Nescivit Bourdelotius, Herodotum ita vocari ab antiquis. Illius sunt haec verba L. I, c. 8. LA CROZE.

ead. l. 13. Ὅστε τοὺς δράκοντας ἐρη — παμμογύβους εἶναι) Inepte interpres pristinus, (ait L. Bos Obs. Crit. p. 52) deceptus prava distinctione: ut diceret, Parthorum dracones (signum autem hoc multitudinis est ipsis, mille enim dracones vivos draco producit) ingentes esse, & in Perside generari. Tu distingue, ὥστε &c. ita ut parenthesis, quae post δράκοντας erat, post ἀγῆν constituatur. Cetera hic non repetemus, quia Gesn. Bossii distinctionem in sua versione iam est secutus. Adleverat etiam M. V. la Croze, pessime haec versa esse, sed non correxerat. REITZ.

ead. l. 15. Ζῶντας δράκ.) Sic distinguendum, ut fecimus; nisi insulsiissime Luciano, quae tenebrionis illius propria sunt, quem falsè perstringit, affingere velis. Quod incaute nimis ab interpretibus Latinis, Gallico ipso, emunctae tamen naris viro, aliisque & omnibus libris factum est; ut mirari subeat, monstrum hoc a nemine post renatas literas fuisse animadversum. Ex versione nostra patebit sensus huius loci manifestissimus; & simul quanta manus Parthorum fuerit, quam ducebat hoc signum; quod alibi forsā frustra quaesieris. De signo Draconum, quod Scythiis etiam usitatum fuisse testatur Suidas. Apud Romanos, qui mos sub Marco nondum invaluerat, neque hic dicendi locus est, & res a viris doctissimis ex Vegetio, Ammiano, Claudiano, aliisque iam illustra-

ta. Vide Lipf. de mil. Rom. 4. De fabulosis autem draconibus, legas, si lubet, Philostr. in Vita Apollonii lib. III, p. 98, qui, eos 30 cubitorum longitudine & amplius fuisse, tradit; & adeo celeres & infestos, ut eorum dentes unguesve ne perniciosissimus quidem effugere valuerit, qui semel in conspectum venerit. Addas etiam Curt. licet, qui (l. VI, c. 4) mare Caspium ingentis magnitudinis serpentes alere ait. Vid. Bochartum Hieroz. P. II, lib. III, c. 13. Perfarum autem antiquiorum, ut id obiter moneam, aquila signum erat. V. Xen. Cyrop. VII, p. 102, 16. Alludit autem ineptus ille historicus ad historiam, quam narrat Polyaeus, & tangit Galenus de Theriaca p. 460 ed. Gr. Bas. Spanhemio laudatus p. 224. SOLAN.

Pag. 193. l. 5. Περιπειραθέντων) Γραι. περισπειραθέντων. Sic Plut. GUYET. Legendum περισπειραθέντων. Sic Plutarchus. MENAG. De alio inepto historiarum scriptore, qui dracones, signa militaria Parthorum, tradiderat fuisse ingentes serpentes vivos perticis alligatos, qui in proelio in hostes immissi magnam stragem ediderint: Ἀμέλει πολλοὺς τῶν ἡμετέρων οὕτω καταποθῆναι, καὶ ἄλλους περιπειραθέντων αὐτοῖς ἀποπνιγῆναι, καὶ συγκλασθῆναι. Interpres: Nimirum multos nostrorum ita devoratos esse, alios vero ipsis transfixos fuisse, necatos, & confraetos. Quid est alios ipsis transfixos? scribe: καὶ ἄλλους περισπειραθέντων αὐτῶν, alios fuisse spiris involutos, & sic ab ipsis elisos, & contritos. Περισπειρασθῆναι Virgilus est spiris ligari: Tela ferentem Corripiunt, spirisque ligant ingentibus. GRAEV. Περισπειραθέντων) Ad confirmandam hanc Menagii emendationem, praeter auctoritatem W. & L. & Codicum, adde loca Luciani ipsius sequentia: in Φιλοφ. cap. 23. In Διφ. c. 6, & Ὅρχ. c. 2. Περιπείρω vero aliud est; usurpatur enim de rebus, quas transfigendo appendimus aut affigimus, ut carnes verubus. Apud Nostrum in Gallo; & capita hostis, in Xiph. Pertin. sub finem. Vid. not. ad Ἀναβ. c. 51. SOLAN. Περισπειραθέντων) Cur hanc lect. vulgatae praetulerimus, vide ex Philop. c. 22 f. ubi εἰλομένους περὶ τὸν αὐχένα, καὶ ἐπὶ τῶν ὤμων ἱλίουσιν ἰσπειραμένους. De Diplad. cap. 6, περισπειράσθαι τῷ ποδὶ. Et Vor. cap. 2 f. Recte igitur emendat Menag. Probat etiam Wesseling. ad Diodor. Sic. IV, c. 48, n. 79, ubi περισπειράμενον τὸ δέρμα. Et ex Paufl. X, 33. REITZ.

ead. l. 12. Σούραν) (Σούσαν, quae metropolis Persidis. Vorst.) Quid hic in mentem Bourdelotio venerit, miror, cur hanc editionum veterum scripturam mutaret in σούραν; nisi forte imposuerit ei Latina vox *fura*. Sed σουρα Graecis ignota vox,

qui pro ea *γαστροκνημίαν* dicunt. Nomen est itaque loci proprium. Sed ubinam gentium situs sit ille locus, haud ita promptum est definire. Meminit Plur. oppidi Lyciae huius nominis 1796... Vide, an locum hic habere possit. Putaram, villam esse aut pagum prope Corinthum, aut in ipsa a Cranio ad Lernam via: sed nunc venustius videtur, locum esse, in quo perfrictae frontis nebulo scripserit se in Asia vulneratum. Quae-rant, si lubet, viri docti: sed interim asserenda fuit scriptura, donec aut ex historia pateat, pugnatum esse eo bello aut in Lycia, aut in aliquo alio loco, ex cuius nomine hoc corruptum sit, *Susa* nempe (de qua *Εὐχ.* c. 33, & *Φιλοστ.* c. 28.) Sed tum scribendum erit *Σούσα*, non *Σουσάν*, neutrum est enim plurale; aut simile quid: aut apud Corinthum, ut *Cyllarabis* a Graevio, ita *Sura* aliqua a viro aliquo docto detegatur. Confule Kuhnii not. ad Pausaniae Corinth. p. 115. SOLAN.

ibid. *Κράνσιον*) Conf. nos supra hoc Dial. c. 3. Et Dial. Mort. I, 1, ubi edd. etiam *Κράνσιον* habebant. REITZ.

ead. l. 13. *Λέρναν*) Fons est prope Corinthum. Vid. Pausan. Corinth. p. 48, 10. Alia *Lerna* est, cuius meminit *ἐν δ.* VI; paulus scilicet non procul a mari in ora Argolica. SOLAN.

ead. l. 14. *Κατὰ τοίχον*) Cic. de Fin. ult. Qui nunquam philosophum, ut dicitur, pictum viderunt. Plaut. *Afin.* Nam neque unquam fictum, aut pictum, neque scriptum in poematis, ubi lena bene agat. SOLAN.

ead. l. 16. *Τάξεων ἢ καταλοχισμῶν*) *Τάξεων ἢ καταλοχισμῶν*. MARCIL.

Pag. 194. l. 1. *ἔμελλεν αὐτῷ*) Sic omnes impressi & M. Codex. Nisi quod ed. l. *ἔμελλεν* praefert; unde coniicio, Lucianum scripsisse *ἔμελλεν οὗτος*, ut supra in hoc ipso libello c. 12, καὶ ἔμελλέ γε οὕτως ἀγανακτήσειν ὁ Ἀλέξανδρος, & alibi saepius. SOLAN.

ibid. *Πλαγίαν — φάλαγγα*) Sic interpretandum fuisse, ut a nobis factum est, patet ex Arriano p. 18 Blanc. Τὸ μὲν δὲ καταλοχίσαι ἐστίν, εἰς λόχους συντάξαι, ὃ δὲ λόχος ὀνομάζεται ἀριθμὸς ἀνδρῶν ἀπὸ τοῦ ἡγουμένου καὶ τῶν μετὰ τοῦτον κατὰ πτεταγμένον — ἀριθμὸν δὲ τοῦ λόχου οἱ μὲν ὀκτὼ ἀνδρῶν ἐπιτίσαν — οἱ δὲ καὶ ἐκκαίδεκα. Eodem etiam tactico interprete faciliora erunt, quae sequuntur. Nempe ita Arrianus pag. 63: Πλαγία μὲν φάλαγξ ἐστίν ἢ τὸ μῆκος τοῦ βάθους πολλαπλάσιοι ἐχούσα· ὀρθία δὲ ὅταν ἐπὶ κέραις πορεύηται, οὕτη δ' αὖ τὸ βάθος τοῦ μήκους πολλαπλάσιον παρέχεται. Obliqua sive transversa porro acies sive agmen est, cum in frontem ducuntur mili-

res: *recta cum in cornu*. Igitur in *transverso agmine* plures longe adversis frontibus simul concurrere possunt, sed parciore a tergo habent, qui in prima acie pugnant: in *recto agmine* contraria omnia: pauciores simul concurrunt, plures sibi a tergo possunt succedere. Hic scriptor, quem reprehendit Lucianus, miscuit omnia, & *transversum agmen* dixit *in cornu duci*, (unde *rectum* potius *agmen* oritur) pro eo, quod debebat dicere, *in frontem*. Si cui haec abrupta nimis videantur aut obscura: at ille in manusumat Arrianum, neque dubium quidquam ei relinquetur. GESN.

ead. l. 2. Ὀρβίαν) Deerat haec vox in omnibus vulgatis, & in ipso M. non sine summo sententiae dispendio. Reposuimus itaque ex ed. I. Quid sit autem Ὀρβία φάλαγξ, quid πλαγία, ex Tacticis petendum. V. Pott. De ἐπὶ κέρως vide Thucyd. II, 90. SOLAN. Cum illud Ὀρβίαν ex Iunt. admisserim, quod sensus postulabat, necessario etiam versionem Gesneri, quae ad vulgatam facta erat, mutavi. Id si peccatum est, mihi adscribatur. REITZ. Etiam sine illo Ὀρβίαν (quod forte correctori Iuntinae debetur) sensus absolvitur, & quidem aliquantum argutius, quod brevius. *Obliquum agmen*, & tamen idem *in cornu ducere* dixit ineptus scriptor, quae repugnant, cum *in frontem* dicendum esset. GESN.

ibid. Ἐπὶ κέρως) Conf. iterum c. 37 huius Dial. SOLAN.

ead. l. 3. Ἄπαντα ἐξ ἀρχῆς) Habemus hic capita summa rerum in eo bello gestarum. Deleto enim in Armenia Severiano, Parthi Syriam invaserunt; unde a Cassio summoti, propriis urbibus consulere coacti sunt, quarum tamen magna pars captae & combustae. In titulo, quem statim leges, omisa est Syria. SOLAN.

ead. l. 5. Τίγριτι) Sic scribitur in M. L. & recentioribus edd. B. 2. P. S. & A. At in antt. Τίγριτι, contra quam observant Hefychius & Suidas. Vide tamen c. 19, ubi recte in omnibus scribitur. SOLAN.

ead. l. 7. Συγγεγραμέναι φησὶ) Ita Photius. Forte Antiochus Sophista Cilix, de quo Philostratus L. II de vitis Sophistarum, ubi eam historiam scripsisse ait. LA CROZE.

ead. l. 10. Δόλιχον) Mire hanc vocem Suidas, & quem illic excribit, Aristophanis Scholiastes interpretantur; ut ex eis certi nihil elici possit. Xen. sub finem IV Ἀναβ. pueris stadium, uti & Paus. 179, 3, tribuit, *viris δόλιχον*. Erant etiam Athenis puerorum certamina: Athen. 495 F. Erant & Olympiae: Paus. Eliac. II. Sed nusquam eis δόλιχον tribui video. Ni-

si forsan, ut viris etiam erat stadium, (V. Paus. 180, 3.) ita & pueris δόλιχος fuerit. Vorstius ἀγώνισμα curule facit, testemque adducit Aristoph. Schol. p. 559. SOLAN.

ead. l. 13. Τὰ μέλλοντα) Vide, an de Iamblichio intelligenda haec sint, qui ap. Photium (Cod. XCIV, p. m. 133.) iactat, se omnia futura praedixisse, quae in eo bello evenerunt. SOLAN.

ead. l. 15. Τριπόθον) Conf. infra Ἀλεκτρ. c. 6. SOLAN.

in Schol. Μεσοποταμία) Prave: nam, ne longius abeam, Lucianus ipse iam distinxerat. SOLAN.

Pag. 195. l. 4. Νικαιζν) Qua ratione Nicopolis ab Augusto post Actiacam pugnam condita. SOLAN.

ead. l. 5. Ὀμβροίαν) Propter duos fratres simul imperantes: ut in nummis eorum frequens inscriptio Concordia. V. Med. diob. SOLAN.

ead. l. 6. Δήρου — γέμουσα) Cf. infr. Διαβ. c. 23 f. SOLAN.

ead. l. 7. Κορύζης συγγρ.) Sic fere supra Νεκρ. Διαλ. XX, § 3. (ex divisione Solani.) SOLAN.

ead. l. 10. Τὸ προοίμιον τῆς Ἰνδικῆς ἥδη συντέτακται, καὶ τὸ τρίτον τάγμα.) Benedictus, sed Indicae historiae prooemium iam est compositum, & ordo tertius. Obscurior certe, quam Micyllus, tertium tagma seu tertius liber; qui intellexit id, quod alias Graeci vocant σύνταγμα. Sed quam infelicitur uterque? & cur sic distinguunt? Debuerant postrema cum sequentibus iungere in hunc modum: ἥδη συντέτακται καὶ τὸ τρίτον τάγμα καὶ οἱ Καλτοὶ καὶ Μαύρων μοῖρα ὀλίγη σὺν Κασσίῳ πάντες &c. & ἰσθία legio, ac Galli, parsque exigua Maurorum. GRON.

ead. l. 11. Καὶ τὸ τρίτον) Alium faruum & insulsum scriptorem irridet, qui promiserat, se res in India gestas & expeditionem per Oceanum descripturum. Subiicit: καὶ οὐχ ὑπόσχεσις ταῦτα μόνον, ἀλλὰ καὶ τὸ προοίμιον τῆς Ἰνδικῆς ἥδη συντέτακται, καὶ τὸ τρίτον τάγμα. Καὶ οἱ Καλτοὶ, καὶ Μαύρων μοῖρα, & quae sequuntur. Vertunt: Neque tantum haec sunt promissiones, sed Indicae historiae prooemium iam est compositum, & ordo tertius. Et Galli, parsque exigua Maurorum &c. Quis est ille tertius ordo? Nemo dixerit. Prava distinctio hunc quoque locum foedavit, & interpretibus fraudi fuit. Si sic interpunctis, facilis erit explicatu: καὶ οὐχ ὑπόσχεσις ταῦτα μόνον, ἀλλὰ καὶ τὸ προοίμιον τῆς Ἰνδικῆς ἥδη συντέτακται. Καὶ τὸ τρίτον τάγμα, καὶ οἱ Καλτοὶ, καὶ Μαύρων μοῖρα. Neque tantum haec sunt promissa, sed Indicae historiae prooemium iam est scriptum. Et tertia legio, & Galli, & Maurorum exigua manus, Indum fluvium traiecerunt. Τάγμα Graecis saepe est legio. GRAEV.

ibid. Τάγμα) Difertis verbis legionem esse docet Xiph. in M. Aurel. Antonino, καλοῦσι δὲ τὸ τάγμα οἱ Ῥωμαῖοι λεγεῶνα. SOLAN.

ead. l. 12. Κασσιφ) De eo iam saepius supra dictum est. Hic autem Cassius est, qui postea, perlato de morte Aurelii falso nuntio, defecit, & imperium affectavit; neque ab incepto, cum vivere rescisset, oblata etiam venia, destitit. SOLAN.

ead. l. 15. Μουζούριδος) W. Μουζίριδος. Quocunque tandem modo scribas, urbs est mihi prorsus ignota: in India, ni fallor, quaerenda est, ut quam remotissime a Luciano ponatur. SOLAN. Solanus Muzurin urbem ignotam ait. At Baudrand ex Ptolem. urbem & emporium Indiae intra Gangem esse docet. REITZ.

Pag. 196. l. 3. Ὅτι κεν) Longe aliter proverbium hoc apud hunc alibi legitur in Ῥητ. cap. 18: Ὅτι κεν ἐπὶ κε ρῆμα γλ. ε. Quin & hoc ipso in loco Bourd. audis monentem legi in Flor. ἐπὶ καὶ ρῆμα. Certe sic in P. legi testantur excerpta Perizonii, & ita in impresso FL In M. etiam, sed in litura pro ἐπακαίριμα, quod ibi prius erat. Haec autem verba sunt qui ex Aeschylō defumta afferant, Platonemque sententiae auctorem assignent de Rep. VIII, p. 499 D. Sed frustra: ibi enim longe aliter effertur. En verba Platonis: οὐκοῦν κατ' Αἰσχυλόν, ἔφη, ἐρούμεν, ὅτι νῦν ἦλθ' ἐπὶ στόμα; laudat etiam Plut. eodem modo, quo Plato, & ad eundem Aeschylum auctorem refert ἔρωτ. 1358, 2, ἐπεὶ νῦν ἦλθεν ἐπὶ στόμα κατ' Αἰσχυλόν &c. At Dionys. Halic. de struct. or. I, 8 ed. Lond. aliter & iisdem fere verbis, quibus in vulgatis hic Lucianus, ad hunc nempe modum: εἰ μέλλουσι μὴ πᾶν ὅτι κεν ἐπ' ἀκαίριμα γλῶσσαν ἔπος ἔλθῃ λέγειν, μηδὲ εἰκὴ συνθήσειν τὰ προστυχόντα ἀλλήλοις. Eodemque prorsus modo Athenaeus lib. V, p. 217 C. ubi poëtae, quem non nominat, tribuit. Confer Grotii excerpt. V, 3. SOLAN.

ibid. Ἐπὶ ἀκαίριμα) Ἐπὶ καὶ ρῆμα in Cod. Flor. BOURD. E scriptore Dorico sumtum, ut videtur, proverbium, quod damnare ob id non ausim, quod nondum aliunde prolatum est. Forma certe non mala, ut γόνιμος, ἀλκιμος, φρόνιμος, &, quod plane simile est, ἀκαρπὸς ἀκαίριμος. GESN.

ead. l. 7. Ἀθίδος) Scripserat Philochorus historiam, cui hoc nomen fecerat. Vide Schol. ad Συγγρ. no. 32, & Marm. Ox. 13 f. & quos laudat Paus. in Phoc. & Athen. VI. SOLAN. Ἀθίδος scripsere Philochorus apud Harpocrationem in Θεωρικῶν & apud Athenaeum: itemque Clidemus, de quo Casau-

bon. ad Athenaei 14, 23, p. 594, & Hegesinous apud Pausaniam Boeot. p. 583 extr. GESN.

ead. l. 8. Ἀνέγων γὰρ) Haec duo verba Solanus noster in Iunt. parenthesi incluserat, sic scilicet edi volens: quia vero ed. nulla praecit, nec mutatio adeo necessaria, ego nihil mutavi. Potest enim quisque eam parenthesin addere, qui probat. REITZ.

ibid. Ἀνέγων γὰρ Δημοτρίου Σαγαλασέως) Ez. Spanhemius Differt. IX de Praest. & usu numism. docet tam ex probatis & antiquis scriptoribus, quam ex Numism. legendum esse Σαγαλασσεως. Quin immo apud Stephanum Σαγάλασσοι, qui addit etiam scribi Σελγησσοι. Vid. Thomam Pinedo, & eruditissimas Lucae Holstenii notas, p. 267. ALM.

ead. l. 9. Σαγαλασσεως) Emendationem Spanhemii confirmat W. Quadratus autem, qui paulo post huius belli & ipse historiam scripsit, titulum suae eundem ferme fecit, nempe Παρθυνικά. Consule Salmas. not. in Capitol. Ver. c. 8. Traiectio insignis, nam Δ. Σ. Π. interiacent incommode: nisi forsan hoc a librariis profectum sit. SOLAN.

ead. l. 14. Εἴγε ἀληθὲς ἐκεῖνό φησιν ἡ διαλεκτικὴ, ὥς τῶν ἀμέσων ἢ διατέρου ἄρσις, τὸ ἕτερον πάντως ἀντισταίνει) Obscure vertunt interpretes: si modo verum est, quod Dialectica tradit, nimirum eorum, inter quae nullum est medium, altero elevato, alterum deprimi: ἀντισταίνειν, non est deprimere. Vertendum est: contrariorum, inter quae nihil medii intercedit, sive, ut nunc loquuntur in scholis dialecticorum, immediatorum sublato uno necessario ponitur alterum. GRAEV. Non possunt ea notare, quod volunt interpretes, eorum, inter quae nullum est medium, altero elevato, alterum contra deprimi, sed altero sublato vel negato, prorsus reponitur vel confirmatur alterum. GRON.

ead. l. 15. Ἀρσις) Vertitur elevato. Sed vertendum sublato. GUYET.

Pag. 197. l. 4. Ὡστε) In M. olim fuerat ὥστε οἰκοδομεῖ ἢ δὲ καὶ αὐτός. Quod longe praestat vulgatae. SOLAN.

ibid. Αὐτὸν) Non improbem, si αὐτὸν, pro ἑαυτὸν, idque pro σεαυτὸν, hic legamus; aliter certe interpungamus, nimirum sic: ὥστε οἰκοδομεῖν τι δεῖν ἢ δὲ καὶ αὐτόν, ὥς δεῖξῃς &c. Sic planior erit sensus; sic Solanus Iuntinam dispunxerat. Sed quia mox sequitur αὐτὸς ἐπινοῆσαι δεξὶν, potest & priore loco αὐτὸν per ipsum reddi; nec adeo necessario reciprocum requiritur, neque sine necessitate talia semper mutanda duxi. Bengelius in praefat. edit. minoris N. T. se αὐτὸς & αὐτοῦ σαφ.

pe pro αὐτοῦ studio reliquisse, ait, & αὐτοῦ reciprocum saepe esse: quod ut non ubique concedo, (non credens αὐτοῦ & αὐτοῦ semper promiscue usurpare licere) ita propter permulta exempla non audeo ubique negare, nec dicere, omnia mutanda esse, quae in membranarum, & quae nos in priscis edd. invenimus; cum & Latini nonnulli auctores discrimen inter *suus* & *eius* negligent, ut in Ambigg. notavi, & *ipsum* pro *se* quoque dicant. Diligentiss. in investigandis Codd. Grabius, etiam in edit. Vet. Test. studio saepe αὐτοῦ pro αὐτοῦ dedit, ut Exod. IX, 33, Νωϋσὶς — ἐξεπέτασε τὰς χεῖρας αὐτοῦ. Iterum sic X, 22. Item Amos c. II, 7, ὅπως βεβηλώσωσι τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ αὐτῶν, & v. 8, ἐπινόη ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ Θεοῦ αὐτῶν. Sed Exod. XI, 3, idem edidit Κύριος δὲ ἔδωκε τὴν χάριν τῷ λαῷ αὐτοῦ. Ut sexcenta alia omittam, ex quibus pateret, illum saepius primam laevigare, ubi adspirata ex praeceptis Grammaticis postulatur, & rarius adspiratione uti. Ubi vero ad perspicuitatem sensus interest, ibi ego mutare non vererer, memor quam facile in spiritibus aberretur ubique. In dubiis saltem id eligendum, quod melius est: ac potius sic statuendum, quia edd. & Codd. in pronominum spiritibus misere fluctuant, omnia, ut res postulat, corrigenda. Sic cum Long. Patt. III, 97, αἰτ, καὶ ἐξήτει πρὸς αὐτὸν, ὃ, τι λεχθῆναι πιθανώτερον, *deliberat secum, quid potius dicendum esset*; secundum id corrigendum, quoties simili in loco male αὐτὸν expressum offendas, i. e. ubi periculum sit, ne ad aliam, quam decet, personam, referatur. Alibi enim & apud eund. Long. αὐτὸν sic positum invenio, ut L. III, p. 105 ed. Iungerm. ἀρνεῖταις μητρᾷσιν ὑποκλάσαντες αὐτοὺς, *agni matribus se substernentes, subnixi, ad fugendum*; quod etiam in αὐτοὺς mutandum dixeris, quia deinde p. 109 ἐγκύψασα ἐαυτὴν diserte scribitur. Conf. c. 6 & 15 Dial. seq. ubi rursus haec differentia occurrit. REITZ.

ead. l. 7. Οὐδ') (Deest ex Gr. ταῦτα δὲ λελέχθω ἡμῖν οὐ πᾶσι λοιδορίας μέρει.) VORST.

ibid. Μῶμος μωμήσαςθαι) Hunc locum imitatus est Aristae. Ep. 1, l. 1, ex emendatione Ios. Merceri. BOURD.

ead. l. 8. Κορυφαῖοτατα) Conf. infra Soloec. c. 5, τῶν φίλων ὁ κορυφαῖοτατος. Prave iudicat Thomas Magister, hanc vocem hic ridiculi causa adhibitam esse a Luciano. Vide notam ad Sol. c. 5. SOLAN.

Pag. 198. l. 2. Ἀπὸ κασσιτέρου) Flor. ex. BOURD. 'Ex M. L. & ed. Fl. pro ἀπὸ, quod in reliquis est. SOLAN.

ead. l. 3. Ἡ ἀπὸ Κόωνος Τίτορμον, ἢ ἀπὸ Λεωτροφίδου Μίλων
K k 2

7a) Ex hoc loco licet conicere, Cononem illum ducem famigeratum fuisse corpore parvum & exilem: nam & ille Leotrophides, qui Miloni opponitur, a Comico Aristophane in avibus ut parvus & exilis traducitur, & ab eius Scholiaste ut talis notatur: de Titormo vero, & eius mirandis viribus, vide Aelian. L. XII, c. 22. PALM. Cononem aliquem imbecilli corporis hominem nondum observavi praeterea. In mentem veniebat *minimus* ille apud Plin. 7, 16, l. 16, *homo duos pedes & palmum longus Conopas, qui in deliciis Iuliae neptis Augusti fuit.* Leotrophides nobilis ex Schol. Aristophan. Avium 1406. Add. Casaubon. ad Athen. 12, 13. Neque de *Tiormo* opus est aliquid adiciere. Neque apologia, credo, longa opus habet illa circa apices immutatio, cum pro vulgato *ἀλλά του* legimus *ἀλλά του* cum interrogatione. GERN.

ibid. Τιτορμον) Eleganter vidit Clericus, totum hoc de Titormo esse ex Aeliani Ποικιλ. lib. XII, cap. 22, desumptum, iidemque, si pauca excipias, verbis enarratum. Opportuna admodum sunt haec Scholiastae, ut ex eo Aelianus, & ex Aeliano vicissim ipse emendetur. Nimirum in Scholiaste pro *ὡς ἔπος*, sine dubio ex Aeliano scribendum *ὅσον ἐπ'.* Atque ex eodem apud Scholiasten pro *καὶ ὁ μὲν ἀποδρᾶναι μὲν ἐς τουδον*, extrito posteriori *μὲν*, emendatius legas, *καὶ ὁ μὲν ἀποδρᾶναι ἔσπευσεν.* Tum ex Scholiaste emendandus Aelianus, vel potius confirmanda emendatio Tan. Fabri, apud Aelianum pro *ἐνταῦθα ῥηθῆναι λέγουσι παροιμίαν*, legendis *ἐντεῦθεν ῥηθῆναι λέγουσι τὴν παροιμίαν.* Plane enim ita, & recte, Scholiastes; nisi quod illud *τοῖ*, quod Faber inserit, non habet; nec id requiritur. IENS. (Titormus Aetolus in albo voracium fuit, diciturque a Graecis cum Milone de robore certasse. Ath. & Ael. l. c. *Vorst.*) V. Herod. VI, p. 238, 1, Athen. X, & Ael. V. H. XII. Locus Aristoph. de Leotrophida reperitur in Avib. p. 606. V. etiam 412 med. SOLAN.

ead. l. 4. *Ἀλλά του τὸ τῆς τέχνης καὶ τὸ τῆς συμβουλῆς χρησιμον οὐκ ἐς ποίησιν*) Χρήσιμον οὐκ ἐ. π. MARCIL. *Ἀλλά του* recte scribitur in Cod. P. In reliquis *ἀλλά του*. SOLAN.

ead. l. 6. *τῶν προσόντων*) Rectene hac voce utatur hic Lucianus, addubito. Vix eo sensu adhibiturum fuisse Demosthenem puto, qui Ol. III, pag. m. 25 f. sic scribit: *τούτ' οὖν δεῖ προσεῖναι τὰ δ' ἄλλα ὑπάρχει.* Usurpat ramen Noster iterum 55 B. C. Vide ramen ὁ. Eik. cap. 6 & 20 B. ubi eodem modo usurpat Noster. SOLAN. Nihil hic mutare Florentinam ab *Iunt.* *Har.* & reliquis, notaverat Solanus. Quare? an igitur suspi-

catus est legendum *προσίοντων*; non credo. Vid. Nostrium infra de Imag. c. 6 f. & c. 20 med. REITZ.

ead. L 7. Ἰκκος) V. Plut. 299, 1. Tarentinus, & hinc emenda Aelianum XI, 7, apud quem male scribitur Ἰκχος. Vide etiam Plat. 647 C. qui eum toto exercitationis tempore, venere abstinuisse tradit. Fuit & Iccus Tarentinus Pythagoreus, Iambl. p. 216 B. SOLAN.

ibid. Ἡρόδιζης) Angl. Ἡρόδικος. BOURD. Ἡρόδικος ex A. P. & Schol. restituiamus, loco vulg. Ἡροδιζης. Herodicum enim invenio celebrem gymnastam, (apud Plat. Πολ. III, 440 C. D. ed. Baf. & 337 B. & apud Plut. 983, 2.) Herodizem nullibi. In Platonis Protagora pag. 196 B. ed. Baf. coniungi etiam *Iccum* & *Herodicum* commodum monet I. la Faye vir doctissimus. Cf. Suidam. SOLAN. Vix dubitari potest, quin Lucianus in animo habuerit Herodicum illum, de quo Plato de Rep. 3, p. 440 C. Ἡρόδικος παιδοτρίβης ὢν, καὶ νοσώδης γενόμενος, μίξας γυμναστικὴν ἰατρικὴν, ἀπέκναισε πρῶτον μὲν καὶ μάλιστα ἑαυτὸν, ἔπειτα ἄλλους ὕστερον πολλούς. Hic igitur accurate illius athletarum diaetae auctor videtur. Hinc iungit etiam Themistius Or. 23, p. 290 A. Harduin. Ἰκκον τὸν γυμναστὴν τὸν Ταραντίνον & Ἡρόδικον τὸν Συλημβριανόν (leg. vid. Σηλυμβρ.) παιδοτρίβην. Nempe Ταραντίνον Ἰκκον abstinentiae athleticae nomine vehementer laudat idem Plato de Leg. 8, p. 647 C. Το μετὰ τοῦ σωφρονεῖν ἀνδρεῖον ἐν τῇ ψυχῇ κεκτημένος, ὥς λόγος, οὔτε τινὸς πώποτε γυναικὸς ἤψατο, οὐδ' αὖ παιδὸς ἐν ὅλῃ τῇ τῆς ἀσκήσεως ἀκμῇ. Et Eustath. ad Diog. Perieg. 376 de illo, ἐπὶ βίου εὐτελεῖ, inquit, εἰς παροιμίαν κεῖται, τὴν λέγουσαν Ἰκκοῦ δεῖπνον, ἐπὶ τῶν ἀπερίττως δεῖπνούντων. De his igitur cum constet, illud mirari subit, cur ab Aldina editione discefferint sequentes, quod norim, omnes, omittenda negatione inter γυμναστὴς & ὑπόσχοιντο, quo facto tenebris omnia sunt obsita, quas reducta nunc antiqua lectio, & interpretatio illi accommodata, dispellit: nisi quod circa *Perdiccam* celebratae imbecillitatis hominem difficultas superest, quam ita minuebat ὁ πᾶν Graevius, ut verba, quae parenthesi includenda putamus, non Luciano, sed Scholiastae alicui tribueret. Ceterum de Perdicca nihil monuit praeterea. Verum non absurde hic mentionem fieri hominis, prae amoris impatientia κατεσκληρότος, ut hic dicitur, aut, ut Plutarchus describit in Demetrio p. 1661 H. Steph. τρόπον ἀπαλλαγῆς τοῦ βίου ζητούντος, καὶ παραλύειν ἀτρέμα καὶ θεραπείας ἀμειλῆα, καὶ τροφῆς ἀποχῆ· talis, inquam, hominis haud absur-

de hic mentionem fieri, vel ille Platonis locus satis declarat, quem de Tarentino Icco modo laudabamus. Utrum autem sit alius quoque, qui pro Antiocho Seleuci filio Perdiccam nominaverit, non habeo dicere. Appianus quidem Syriac. p. 126 seq. & Valer. Max. 5, 7, ext. 1, cum Plutarcho faciunt. GESN.

ead. l. 8. Ὑποσχοίντο ἄν σοι τοῦτον Περδικκάν) Οὐ τοῦτον Περδικκάν. MARCIL. Οὐχ ὑποσχ.) Sic ed. I. optime. Reliquae & ipse M. omiserunt illud οὐχ, atque adeo sensum depravarunt, quem ex ingenio restituere conatus est Marcilius, & post eum Vorstius. SOLAN.

ead. l. 9. Περδικκάν) Quem Perdiccam velit, aut cur huc adducatur, mihi non liquet. At quae de Antiocho & Stratonice, nota cum ex ipso Luciano, qui in de Dea Syria cap. 17 & 18 fuse enarrat, & iterum tangit Ὀρχ. c. 58, & Ἰκαρ. cap. 15; tum ex Plut. (in Demetr. 1660. — & 607 B.) Appiano, (Συρ. p. 87 ed. St.) Galeno (π. προγ.) aliisque permultis. Si quaevas autem, cur de Perdicca haec praedicet, quae Antiochi propria sunt; sic habeto: videri nempe fuisse Luciani aetate, qui ira scriberent; adeo ut necesse fuerit, eatenus receptam sequi opinionem. Sed ut verum fatear, in hoc non acquiesco, & locum corruptum esse pronuntio; intrusumque in textum Luciani Scholium, ab aliquo scriptum, qui Perdiccae nomen pro Antigoni in suo Codice hic invenerat. Fuit & alia Stratonice Macera, regis Perdiccae soror. V. Thucyd. II, 101 sub fin. Sed soror haec, neque eius amore captum fuisse Perdiccam ibi legitur. SOLAN.

ibid. Εἰ δὴ οὗτος) Εἰ δὴ οὗτός ἐστιν ὁ τῆς μητρύας ἐρασθεὶς, & quae sequuntur usque ad Στρατονίκης ἐκείνης, nullus dubito, quin sint ὑποβολιμαῖα, & margini a magistro adscripta, ad Perdiccae nomen, quibus inquirebat, num hic esset ille Perdiccas, sic enim vertendum εἰ δὴ οὗτος, ut apud Latinos quoque, *visam si domi sit*, pro *num domi sit*, qui amore novercae correptus fuerit. Haec postea in ipsum contextum irreperunt. Nihil enim faciunt ad rem, de qua hic loquitur. Agit enim de Perdicca illo tempore noto, qui propter imbecillitatem, aut aliud corporis vitium, parum erat aptus ad artes athleticas. Verba, quae in eadem pagina praecedunt, obscurius versa sunt: ἀλλὰ πού τὸ τῆς τέχνης, καὶ τὸ τῆς συμβουλῆς χρήσιμον, οὐκ ἐς ποίησιν τῶν προσόντων, ἀλλ' ἐς χρῆσιν αὐτῶν τὴν προσήκουσαν, *verum artis & consilii haec est utilitas, ut non suppedient ea, quae adsunt, sed ut illis convenienter uti doceant.* Nemo intelligit, quid haec sibi velint, ut non suppedient ea,

quae adfunt. Melius veritas: verum artis & consilii haec est utilitas, non ut efficiat illa, quae insunt, sed ut iis recte quis utatur, hoc est, quae ab arte proficisci possunt & consilio, utilia sunt non ad illa efficienda, quae in homine sita esse debent, nimirum ingenium & prudentiam: nullius enim ars & disciplina potest hominem stupidum & hebetem ingeniosum reddere; sed ut quis facultatibus, quas natura in illum contulit, recte utatur. Inde sequitur illa similitudo de palaestritis, qui Perdiccam imbellem promittant se arte Olympionicam reddituros parem praestantissimis & robustissimis athleticis. GRAEV.

ead. l. 11. Ἀντίοχος ὁ τοῦ Σελεύκου Στρ. ἐκ.) Iterum infra Iacp. c. 15, & Sup. c. 17, atque alibi. SOLAN.

ead. l. 12. Θεαγ. — Πολυδ.) Prior horum in Olympionicarum ab erudito Gul. Loyd (eruditissimi Wigornienfis Episcopi filio) edito nuper, cum haec scriberem, catalogo, comparet ad Ol. LXXVI, ubi ex Paus. Eliac. II, 188, 18 &c. παγκρατίῳ vicisse traditur. Fer Olympicam coronam reportasse narrat Dion Chrys. 230 A. Suidas tacet; sed de posteriore idem plurima habet iis fere similia, quae de Titormo a Scholiasta memorata legisti (παγκρατίῳ victor Ol. XCHI. Afr. & Paus. Eliac. II, pag. 112, 17, quem locum omnino vide. Loyd.) De Theagene adi Plut. 1452. Platonem etiam, cuius aetate vixit, de Rep. I, & Paus. l. c. Vide Nostrium Herod. fin. Eix. c. 19, & Ἑκκλ. c. 12. SOLAN. Monuerat Hemsterh. in marg. adeundum Wasse ad Thucyd. p. 255, no. 30, (i. e. ad L. IV, § 27.) ubi Thucyd. Θεογένους mentionem fecit, qui explorator ab Atheniensibus electus sit, pro quo in quibusdam libris tamen legatur Θεαγένους, pergitque Wasse, Θεαγένης Tyrannus Megarensium, socer Cylonis, Thucyd. I, 126, & Pausan. Atticis XXXVIII. Alius Θεαγένης Atheniensis apud Thucyd. V, 24, qui tamen ibidem cap. 19 Θεογένης. Θεαγένης athleta apud Paus. VI, 6, 11 & 15. Plutarch. Πολιτικοῖς παραγγέλμ. Lucian. de Conscrib. Hist. p. 626, (ed. Graev. i. e. hoc c. 35.) & Deor. Concil. pag. 714. Et Catapl. p. 427; aliaque ex Xenophon. &c. de Scriptore Histor. philos. quae ibi vide, unde haec festinans excerpti. REITZ.

in Schol. col. 1. l. 12. Ἀποθεῖ) Suspiciatur L. Kusterus de verb. med. p. m. 43 f. (al. 74.) potius ἀποθεῖται scripsisse Aelianum, (ex quo haec historia verbatim petita, V. H. XII, 22; si pauca excipias) sed falli Kusterum, & ἀποθεῖ recte se habere, ac promiscue ἀποθεῖν & ἀποθεῖσθαι usurpari, ex Plat. L. IV de Rep. p. 453 B. aliisque probat F. L. Abresch.

in Animadvers. ad Hesychii quaedam loca. Vide Miscell. Observ. mens. Aug. 1736, pag. 299. REITZ.

Pag. 199. l. 4. Ἀπίστω) Aristen. loc. cit. BOURD.

ead. l. 10. Τέλεισειεν) Si quis me docuerit, quomodo hic legitur, ita & alios esse locutos, & bene ea cum reliquis cohaerere, illi gratias agam merenti lubens. Interea interpretatus sum, ac si legatur, quomodo Lucianum dedisse suspicor, τέλεισειεν ὁ χρῆ, καὶ πρὸς τὸν σκοπὸν ἵκοιτο. Οὐ γὰρ ἂν φαίης κ. τ. λ. GESN.

ead. l. 11. Καὶ τοι οὐ γὰρ) Ἀνακολουθία est in his verbis, si interpretare, ut editores interpretati sunt: Καὶ τοι οὐ γὰρ ἂν φαίης ἀπροσδεῖν τὸν συνετὸν εἶναι τῆς τέχνης, καὶ διδασκαλίας, ὧν ἀγνοεῖ. ἐπεὶ κἄν ἐκθάριζε μὴ μαθὼν καὶ ἥυλει, καὶ πάντα ἠπίστατο. νῦν δὲ μὴ μαθὼν οὐκ ἂν τι αὐτῶν χειρουργήσειεν. ὑποδείξαντος δὲ τινος, ῥᾶστα τε ἂν μάθοι, καὶ εὐ μεταχειρίσαιο ἐφ' αὐτοῦ. Neque enim dixeris, eum, qui fuerit intelligentia praeditus, arte & doctrina earum rerum, quas ignorat, opus non habere: quoniam si absque doctrina citharam pulsare & tibia canere posset, etiam omnia sciret. Nunc autem non edoctus nihil eorum manu pulsare posset: sed docente aliquo facillime disceret, & recte per se ipsum administraret. Sed quae haec est ratio, qui absque doctrina citharam pulsare posset, & tibia canere posset, etiam omnia sciret? ἐπεὶ hic est *alioquin*, ut frequenter apud Platonem, id quod dudum a doctis est observatum. Sic autem vertendus hic locus: Neque enim dixeris, eum, qui ingenio praeditus est, arte & doctrina rerum, quas ignorat, non opus habere. *Alioquin* qui non didicisset, citharam pulsaret, & tibia caneret & omnia sciret. Nunc vero, qui non didicit, haudquaquam aliquid ex iis tractet: monstrante vero aliquo facile & addiscat, & per se ipse exerceat. Alioqui, inquit, homo ingeniosus & sollers facile, quamvis illa non didicisset, cithara & tibia caneret. Non longe post tradit, historicum debere esse ingenio militari, sed una etiam civili prudentia, & peritia imperatoria. Hoc enim volunt illa verba, καὶ γνώμην στρατιωτικὴν, ἀλλὰ μετὰ τῆς πολιτικῆς καὶ ἐμπειρίαν στρατηγικὴν ἔχων. Male interpretes, sicut & mox pag. seq. καὶ τί ἐξαλαύνειν, ἢ περιελαύνειν, male vertunt, quomodo equum emittere, quid obequitare: cum sit, quomodo equitatu erumpere, aut illo circumire, seu circumvenire, scil. hostilem exercitum. GRAEV.

Pag. 200. l. 1. Καὶ τοίνυν καὶ ἡμῖν τοιοῦτός τις ὁ μαθητὴς νῦν παραδεδόσθω, συνεῖναι τε, καὶ εἰπεῖν οὐκ ἀγεννὴς ἀλλ' &c.) Παραδεδόσθω οὐ συνεῖναι τε καὶ εἰπεῖν ἀγεννὴς ἀλλ' &c. MARC.

ead. l. 2. Συνιέναι) Antea legebatur *συνεῖναι*, minus apte, cum ita facultas una eademque intelligatur; nunc utraque. In ea autem voce facile peccari, & res ipsa & exemplum c. 44 abunde ostendunt. SOLAN. Obsecundavi Solano, *συνιέναι* edens, pro vulgato *συνεῖναι*, quia Nostro ita usitatum novi. Et si enim *συνεῖναι* quoque a *συνίημι* formari tradunt Grammatici; tamen hic nimis ambiguum foret, & nondum satis probatum est uno alterove testimonio, *συνεῖναι* idem esse, quod *συνιέναι*, quia error a compendio scribendi in infinitivis hifce usitato, facile potuit oboriri. Herodian. tamen L. II, 9, 15, οὕτω καὶ τὰς διαφάσεις παχεῖς, καὶ μὴ ῥαδίως συνεῖναι δυναμένοι, ita crasso sunt ingenio, & non facile sentiunt, si quid agatur dolose. Et licet *Fl. Ald. H. I.* & recentiores habeant *συνεῖναι*, nec Codex memoretur, qui aliter legat, tamen typographicum tantum vitium credo, cum versiones Latinae iam expresserint intelligendi verbum; quare monenti Solano tanto facilius obsecutus sum. REITZ.

ead. l. 4. Καὶ γνώμην στρατιωτικὴν, ἀλλὰ μετὰ τῆς πολιτικῆς, καὶ ἐμπειρίαν στρατηγικὴν ἔχειν) Καὶ γνώμην στρατιωτικὴν, ἀλλὰ μετὰ πολιτικῆς, καὶ ἐμπειρίας στρατηγικῆς ἔχων. Requirit in historiarum scriba mentem praeditam & rei militaris aliqua notitia, & scientia politica, & usu imperatorio. Eant, videant nostri seculi historiarum scribillones, ecquid eiusmodi troglia in suo sinu aut penu inventuri. MARCIL.

ead. l. 6. Ἐχειν) Emendationem Marcilii recepit in textum Salmurienfis editor Benedictus, & sane ad venustatem loci facere videtur; sed quia commoda satis est vulgata, & nonnulla sunt in eo loco salebrofa, quae ego penetrare non possum, aliis intacta relinquo, & scripturam veterum librorum reddo. Confer Livium XXV, 19, & Plut. in V. 1841. Quorum ille, *tanquam eadem militares & imperatoriae artes essent*. SOLAN. Nolo quidem nimium mihi indulgere in mutanda lectione recepta; sed non tamen accedo Solano, satis commodum sensum vulgarae pronuntianti, quem quidem satis apparere fateor, quid velit, sed non commodae tamen est structurae. Cum enim ἀλλὰ ὅξυ δεδορκῶς in participio ponatur, & reliqua post alterum ἀλλὰ quoque per participia enuntientur, non video, quocum verbo infinitivus ἔχειν apte cohaereat; nam ut *χρησασθαι* pendet ab οἷος, ita absurda oratio foret, si similiter, οἷος ἐμπειρίαν στρατηγικὴν ἔχειν dicas: quid enim est, aptius esse habere peritiam militarem? Sed si cum Marcilio ἐμπειρίας στρα-

τηγικῆς legeris, quod mihi non displicet, tum ἀδιάφορον erit; legasne ἔχων an ἔχειν. REITZ.

ibid. Καὶ — καὶ) Vid. de hoc pleonasmō huius Dialogi § 60. REITZ.

ead. l. 9. Κέρως — μετόπου) Conf. supra huius Dial. cap. 29 f. SOLAN.

ead. l. 12. Ἀπαγγέλλουσι) Ed. I. ἀπαγγέλουσι. SOLAN.

ead. l. 16. Μῆτε Φίλιππος ἐκκεκομμένος τὸν ὀφθαλμὸν ὑπὸ Ἀστέρος τοῦ Ἀμφιπολίτου τοῦ τοξότου ἐν Ὀλυνθῷ) Non concordat Lucianus cum Historicis, qui id negotium attigerunt. Omnes fere uno consensu scriptum reliquerunt, id evenisse Philippo in Methones obsidione. Diodorus lib. 7: ὁ δὲ Φίλιππος τὴν μὲν πόλιν κατέσκαψε, τὴν δὲ χώραν διένειμε τοῖς Μακεδόσι, ἐν δὲ πολιορκίᾳ ταύτῃ συνέβη τὸν Φίλιππον εἰς τὸν ὀφθαλμὸν πληγέντα τοξεύματι διασθῆναι τὴν ὄρασιν. De Methona vero loquitur. Sic & Strabo lib. 8: παρὰ Θουκυδίδην δὲ ἐν τισὶ ἀντιγράφοις Μεθῶν φέρηται ὁμώνυμος τῇ Μακεδονικῇ, ἐν ᾗ Φίλιππος ἐξεκόπη ὀφθαλμὸν πολιορκῶν. Solinus c. 14: in regione Magnesiæ Methone oppidum situm est, quod cum obsideret Philippus Alexandri Magni pater, damnatus est oculo iactu fugitiæ, quam iecerat Aster oppidanus. Quo in loco notandus est error Solini, qui Methonem Magnesiæ cum Macedonica confundit. Nam ea Methone, quam obsidebat Philippus, alia erat a Magnesiaca, ex verbis expressis Strabonis lib. 9, ἐξῆς δὲ αἱ ὑπὸ Φιλοκλήτου πόλεις καταλέγονται, ἡ μὲν οὖν Μεθῶν ἑτέρα ἐστὶ τῆς Θρακικῆς Μεθῶνης, ἣν κατέσκαψε Φίλιππος: quod dictum sit obiter. Idem ait Harpocration Μεθῶν· Δημοσθένος Φιλιππικοῖς λόγοι ἀντὶ τὴν ἐν Θράκῃ, ἣν πολιορκῶν Φίλιππος ἐξεκόπη τὸν δεξιὸν ὀφθαλμὸν. Suidas etiam in voce Κάρανος de Philippo: Μεθωναῖοις δὲ τοῖς ἐπὶ Θράκης πολεμῶν τὸν ὀφθαλμὸν ἐπηρώδη Ἀστέρος τὸς ὄνομα βαλόντος αὐτὸν βέλει. Plutarchus in Parallelis causam forte erroris praeiuit Luciano; nam ille sic de hoc negotio: Φίλιππος Ὀλυνθὸν καὶ Μεθῶνιν βουλόμενος πορθῆσαι, καὶ βιαζόμενος ἐπὶ τῷ Σανδάνῳ ποταμῷ διαβῆναι πέραν, ὑπὸ τινος τῶν Ὀλυνθίων Ἀστέρος ὀνόματι ἐτοξεύθη τὸν ὀφθαλμὸν. Et haec habet, ut ait, ex Callisthene in 3 Macedonic. & ex eo, quod sive ille, sive Callisthenes dixit, ὑπὸ τινος τῶν Ὀλυνθίων, putavit Lucianus, id evenisse in Olyntho. At nihil obstat, quin Aster ille, sive Amphipolitanus fuerit, ut ait hoc loco Lucianus, sive Olynthius, ut ait Plutarchus, fuerit in copiis Olynthiorum auxiliariis in Methones obsidione, & ut omnia quadrent, potuit esse Amphipolitanus patria, Olynthius militans inter auxilia

Methonenfium. Trogius apud Iustinum lib. 7 ait, in Philippum praetereuntem de muris sagittam iactam oculum effodisse, & in eo cum Plutarcho pugnat, qui, dum traicere conaretur Sandanum fluvium, oculum amisisse ait. Sed de Sandano illo fluvio nullus alius meminit praeter Stobaeum, qui ex Plutarcho habet, & eum Sardonem vocat in textu, in margine vero Sandanum. Ergo nihil in eo certi. PALM. *Plutarch. in Parall.*) Parallela illa Plutarcho falso tribuuntur. LA CROZE.

ead. l. 17. Ὑπὸ Ἀστέρος) Ecce rursus ὑπὸ pro ὑπ'. Sic Long. Past. III, p. m. 105, ἀπὸ αἰγῶν, καὶ ἀπὸ δῖων. & IV, 112, ἐπὶ ἰκτερίαν. Sed hoc iam nimis egimus alibi, & saepe postea occurret. REITZ.

Pag. 201. l. 1. Ἐν Ὀλύμπῳ) Conf. supra c. 28. Et videbis, cur Solanus notatū dignum existimarit inquirere, num constans haec sit lectio. REITZ.

ead. l. 2. Μῆτε Ἀλέξ.) Videtur ad picturae rationem respicere Lucianus, & hoc indicare, Philippo, post oculi cladem, contigisse, quod de Antigono narrat Plinius 35, 10, f. 36, 14: *Pinxit Apelles & Antigoni regis imaginem altero lumine orbam, primus excogitata ratione vitia condendi: obliquam namque fecit, ut, quod corpori deerat, picturae potius deesse videretur: tantumque eam partem e facie ostendit, quam totam poterat ostendere.* Meminit etiam Quintilianus II, 13, 12. GESN.

ibid. Ἀνίσταται) Τὸ ἀνιάσ. gloss. videtur. τὸ μελέτω ἀπὸ κοινοῦ reperendum, i. e. μῆτε μελέτω αὐτῷ Ἀλέξανδρος. GUYET.

ead. l. 3. Εἰ σαφῶς ἀναγρόσοιτο) Ἡ σαφῆς ἢ scil. GUYET.

ead. l. 5. Καὶ κατέχων τὸ βῆμα) Benedictus, & tribunal contineat; Micyllus, & suggestum sive tribunal quasi possessionem suam detineat. Quanta apud hos vilitas Latini sermonis, tantopere ab elegantibus exagitata? Dicebant Romani tenere forum, tenere curiam, de eo, qui maxima auctoritate illic polleret. Plane sic iterum locutus est auctor in Symposio, φθονῶν αὐτῷ εὐδοκίμουντι καὶ κατέχοντι τὸ συμπόσιον. Eae locutiones sibi prorsus respondent. GRON.

ead. l. 6. Οὐδὲ ἡ σύμπασα πόλις τῶν Ἀθηναίων, ἣν τὰ ἐν Σικελίᾳ κακὰ ἴστωρ, καὶ τὴν τοῦ Δημοσθένους λήψιν, καὶ τὴν Νικίου τελευτήν.) Discrepant haec ab aliorum scriptorum sententia. Thucydides & Plutarchus narrant, utrumque a Syracusanis interfectum. Iustinus vero lib. IV ait, Demosthenem sibi ipsum intulisse manus, Niciam vero captum. Sed vide Plutarchum in Nicia. GRAEV.

ead. l. 8. Καὶ τὰν Δημοσθένους λήψιν) De his, & quae mox

sequuntur, vid. Thucyd. VII, 82, 84, 85, 86. SOLAN.
ibid. Νικίεον τελευταίον) Ad loc. Thucyd. c. 86, quem Solanus
 laudat, meretur videri Waffius, ubi ait: Lucianus de Conscr.
 Hist. Niciam ait interfectum esse, captum vero Demosthe-
 nem. Iustinus IV, 5, Demosthenem sibi ipsi intulisse manus:
 recte quidem hic; nam percussit se in proelio, haud tamen le-
 taliter, teste Plutarcho p. 541. Die mensis Carnei XVII Athe-
 nienses subhastati. Ceterum a Nostro dissidet Diodorus, & Ni-
 ciam Gylippo impulsore interentum asseverat XIII, 347. Sed
 a Nostro stat Plutarch. scriptor eruditissimus, & illi hac in par-
 te anteposendus. Confer Euripid. fragm. 516. Haec Waffius
 l. c. REITZ.

ead. l. 15. 'Εκείνος ὁ δῖος) Vid. Demosth. Ol. III. SOLAN.
ibid. Ἐκτός ἐῖ μὴ εὐξασθαι δέον μὴ τι παρέλιπεν) Extra quam
 quod ei optandum, nihil praetermisisse, sive ne quid praeter-
 miserit. MARCIL.

ead. l. 16. Εὐξασθαι δέον) Alludit ad Demosth. locum, in
 quo haec totidem fere verbis leguntur, Ol. III, p. m. 26 B.
 ἀλλ' οὐχ ἡδία ταῦτα οὐκέτι τοῦθ' ὁ λέγων ἀδικεῖ. πλὴν εἰ δέω
 εὐξασθαι παραλείπει, ubi interpres videatur. Ego vero neu-
 trum satis assequor. Id agit illic Demosth. ut ingrata sese dicen-
 tem purget. Neque enim sibi vitio verti merito posse ait, quod
 Reip. morbos ob oculos populi ponat. Nisi forte male invi-
 dere Reip. putent, si quis non perpetuo, ei ut bene sit, in ora-
 tione optet, cum non bene ominando, sed fortiter consulendo
 res gerenda sit. Hunc Demosth. locum aut aliter intellexit Lu-
 cianus, aut alio detorsit, quod hic ab eo factum minime oportuit;
 aut denique aliter ipse, quam in hodiernis Codd. legitur,
 quod suspicor, scripserat. Confer & Phil. I. (124 B.) Chryf.
 Ἄντ. 343 f. "Ὅταν εὐξασθαι δέῃ, νηφούσῃ καὶ ἀγρυπνούσῃ δια-
 νοίᾳ τοῦτο ποίησον. In M. μὴτι supra scriptum est: unde liquet,
 insertum fuisse ab iis, qui huic loco medicinam facere vole-
 bant. SOLAN.

ibid. Μήτι παρέλ.) Obscuriusculum reddit hunc locum illa
 Atticisimi affectatio, circa negationem μὴτι, quae, ceterorum
 rationi collata, abundat. Itaque idem hic valet μὴτι, quod
 alias in eadem constructione valeret τοῦτο. Sententia igitur
 haec erit, scriptori rerum patriae suae adversarum imputari
 nihil potest, nisi forte illud, si eo ipso tempore, cum eae ge-
 rerentur, vota facere pro felicitate suorum intermiserit. GESN.

Pag. 202. l. 2. Τῶν Θουκυδιδέων) Thucyd. VI, 96, & VII, 43;
 & de Γυλίσπῳ VII, 73. SOLAN.

ead. l. 3. Ἐπιπολαῖς) V. Thucyd. l. c. SOLAN.

ead. l. 8. Πρώτων) Cur Solanus nil variationis in hac voce inveniens, tamen operae duxerit eam notare, non reperio. An dubitavit de plurali numero, quia ἐλπίς in aliis linguis vix habet pluralem? Non credo hanc esse causam: neque enim ignorare potuit, id Graecis multo esse familiarius, quam vel Cicero, qui *meas spes*, plurali num. quoque dicere amat. Et sic Lucianus tam saepe, ut fere annotasse pudeat. Vid. tamen mox cap. 61. Ita quoque Diod. Sic. lib. p. 297 ed. Bas. προσδοκίαν ἐλπίδων ἀγαθῶν, & ead. pag. iterum. Ita & Long. Past. III, p. 99, παρ' ἐλπίδας ac non semel alibi. REITZ.

ibid. Ἀλκιβιάδου ἐλπ.) De spe Alcibiadis Thucydides, (e cuius libro septimo reliqua huius loci explicare facile fuerit) VI, 15, ἐλπίζον Σικελίαν τε καὶ Καρχηδόνα λήψεσθαι. Deinde sub persona Alcibiadis, quomodo fieri hoc possit, explicat c. 17 & 18, & concludit, ἢ τῆς Ἑλλάδος, τῶν ἐκεῖ προσηγομένων πάσης τῇ εἰκότι ἀρξομεν, ἢ κακώσομέν γε Σαρακουσούς. In ipso autem libri initio vanitatis illam spem accusat. GESN.

ead. l. 12. Ἀρταξέρξην) Testantur Hebraei scriptores, nomen hoc Persarum regibus commune fuisse, perinde ac Caesaris Romanorum imperatoribus. COGN.

ibid. Ἰατρὸς) Ctesiam tangit, Artaxerxis Mnemonis medicum, qui fabulosa multa & adulatoria historiae admiscuerat, quo sibi regem suum conciliaret. Videndus ea de re Plut. in Artax. in initio. Libros autem Ctesiae perisse notum est. Superfunt tantum collectanea Photii in Bibliotheca. SOLAN.

ead. l. 13. Ἐλπίζη) Ἐλπίζη ex W. est. In aliis enim ἐλπιζέι, mendose. SOLAN.

ibid. Κάνδυν πορφυρ.) V. Spanh. 455. SOLAN. Ctesiam hic tangi credibile est. De *candye* non diademate, sed toga, Spanh. de usu & praest. num. Diss. 8, p. 457. Torque non utos Persas, nisi quibus rex daret, constat ex Xenoph. Cyrop. 8, 4. Nisaeos equos inter res pretiosas numerant passim scriptores. Strabonis duo loca laudat Casaubon. ad Athen. 5, 5; itemque illud magnificum Oppiani elogium Cyn. 1, 310 seq. Κάλλει δ' ἐν πάντεσσι πέλοι πανυπείροχος ἵππος, κ. τ. λ. Sic utitur Iulianus Orat. 2. p. 50 extr. Lips. Themistius Or. 22, p. 266 A. Fons autem Herodotus 3, 106; itemque 7, 40, qui posterior locus est classicus. GESN.

ead. l. 14. Ἴππον τῶν Νισαίων) Nisaea regio est Partyenes haud procul Caspiis montibus: ea equos praestantissimos maximosque aluit, quibus reges ipsi uterentur. Strab. lib. 11,

Plin. lib. 6, c. 25. Plur. in Pyrrho Nisaei equi meminit. COGN. De quibus dico alibi. BOURD. V. Xen. Cyrop. L. VIII, pag. 124, 14. Unde discimus, nulli apud Persas his uti ornamentis equisve licuisse, nisi a rege honoris causa donatis. Quem autem haec ultima respiciant, nescio; certe non Xenoph. quem mox iustitiae summa laude ornat. vid. Cogn. SOLAN.

ead. l. 16. Οὐδὲ Θουκυδίδης) Aemilius Probus in Themistocle & Cic. in Bruto Thucydidem plurima fide dignum putaverunt. COGN.

Pag. 203. l. 1. Μισῇ &c.) Xenoph. haec iuxta ac Thucydidem innuunt, quorum uterque factione civili in exsilium acti, nihil tamen odii in inimicos in historia, teste omni antiquitate, admiscuerunt &c. SOLAN.

ead. l. 4. Θυτέον τῇ ἀληθείᾳ) Sic infra λεξ. c. 23 ε. χάρισι καὶ σαφηνείᾳ δύε. SOLAN.

ead. l. 5. Εἴ τις) Ait Noster, ἐν γὰρ, ὡς ἔφην, τοῦτο ἰδίον τῆς ἱστορίας, καὶ μόνη θυτέον τῇ ἀληθείᾳ, εἴ τι ἱστορίαν γράφων ἴσι. Et hic degeneratum ab antiquis editt. ubi recte εἰ τις ἱστορίαν γράφων ἴσι legitur. Unum enim hoc, ut dixi, historiae est proprium; ac soli veritati litandum, (ridicule Benedictus, immolandum) si quis ad historiam scribendam se convertat. IENS.

ead. l. 6. Πῆχυσ) Rectius veritas πῆχυσ εἰς, καὶ μέτρον ἀκρίβους, una norma, & mensura certa: non, ut interpretes, una ulna. GRAEV.

ead. l. 9. Κολακευόντων) Respicit ad Socraticam illam sive Platonice artium distinctionem, qua illas omnes in πολιτικὰς & κολακευτικὰς dividebat, cuius cum etiam Fabius meminerit Instit. Orat. 2, 15, 25, ad eum locum e Platonis Gorgia, quas etiam hic sufficere possunt, protulimus. Ceterum ex Fabii L. c. verba quaedam nos sumsisse interpretationis nostrae, conferenti apparebit. GESN.

ead. l. 10. Εἰκότως) Adleverat Solanus margini Iunt. conferend. Ὅφρχ. c. 83, quod feci. Legitur autem ibi, μαίνεσθαι αὐτὸς εἰκότως ἀν τινὶ ἔδοξεν. Sed si hoc testimonio opus est ad probandam significationem adverbii εἰκότως, potius remitterem ad Somn. § 2, ubi id paulo pressius ad etymon exponit Bourd. Sed quid opus tam notis & ubique obviis inhaerere? REITZ.

ibid. Νομισθεῖν) Sic ὁ. εἰκ. c. 22. SOLAN.

ead. l. 11. Κομμηωτικήν) Genuina haec est scriptura, quam praeferunt M. & ed. I. Reliquae, praeter S. & A. κομωτικήν. Audi Plat. in Gorg. 288 C. τῇ μὲν οὖν ἱατρικῇ — ἡ ὁμοποιητικῇ

καὶ κολακεία ὑποκεῖται. τῇ δὲ γυμναστικῇ, κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον τοῦτον, ἡ κομωτική, κακουργός τε καὶ ἀπατηλὴ, καὶ ἀγεννής, καὶ ἀνελεύθερος, σχήμασι τε καὶ χρώμασι καὶ λειότητι καὶ αἰσθήσει ἀπατῶσα· ὥστε ποιεῖν, ἄλλότριον κάλλος ἐφελομένου τοῦ εἰκείου τοῦ διὰ τῆς γυμναστικῆς ἀμελεῖν &c. SOLAN.

ead. l. 12. Ἀλεξάνδρου γούν) *Alexandri dictum*. GUYET.

ead. l. 13. Ὡς) Sic emendavimus pro vulgato &c, quod corrupte in omnibus legitur, excepta *B. 2.* In *M.* prima manus nihil scripserat; additum est &c postea. SOLAN.

ead. l. 14. Ὀνησίκριτος) In omnibus libris hic perperam legabatur Ὀνησίκρατες, quod necessario mutandum fuit. Nam eiusdem meminit in *Μακρ. c. 14.* & in *Περ. c. 25.* ubi recte in omnibus scribitur Ὀνησίκριτος, quod verum esse viri illius nomen & alii scriptores abunde testantur, quamvis in eo nomine cum apud Graecos, tum Latinos scriptores frequenter sit peccatum. (*V. Lampr. in Commod. c. 1.* & *Salm. nort.*) Suidas Platonis imitorem fuisse tradit. *Diog. etiam Laërt. philosophis accenset, p. 158.* Curtius etiam meminit *IX, 10.* & *XI, 1.* Scripserat Onesicritus Alexandri res gestas, eodem consilio, quo Xenophon Cyropaediam suam, ad quam tanquam exemplar composuisse Alexandri laudes dicitur a Suida & Laërtio. Qua occasione sunt prolata Alexandri verba, quae hic leguntur. Mutavit autem ed. *P.* nomen illius viri in Ὀνησίκρατες, quod non monerem, & incuriae typographorum imputarem, nisi ita vertisse etiam viderem. Strabo permulta ex eius historia habet *XV & XVI.* Plut. etiam in *Alex.* Sed apud hunc etiam variant quandoque libri; plerumque tamen *Onesicritus* audit, ut *1282 f. V.* etiam *583 f. & 591, 2.* Gellius etiam *Onesicritum* recte vocat *IX, 4.* SOLAN. Onesicritum hunc, hyperbolarum & mendaciorum non minus, quam Alexandri ipsius, ἀρχικυβερνήτην noscere facile iam est ex Fabricii *Bibl. Gr. 3, 8, p. 223.* Videbat Alexander, illas παραδοξολογίας sustineri aliquantum, dum ipse viveret, ridiculo futuras, se mortuo. GESN.

ead. l. 15. Ἀναγινώσκουσιν) Postulat sententia futurum. Invenitis tamen omnibus libris noluimus mutatum; praesertim cum adeo discrepet ab hac scriptura. SOLAN.

Pag. 204. l. 7. Τοιοῦτος) Notae sunt sive characteres historici, de quibus *Cic. I de leg. & de Orat.* *Strab. lib. 1.* *Polyb. lib. 12.* *Niceph. Greg. princip. histor.* BOURD.

ibid. Συγγραφεὺς) Historicus omni metu carere debet, dicendi libertatem ac veritatem amare, ut sit vere παρρησιαστικός. *Cicer. 2 de Orat.* COGN.

ibid. Ἀδεκάστος) Philostratus in Polluce p. 593, cum usufru-
passet hanc vocem, sic exponit: ἀδεκάστους δὲ ἀπροαγὰς κα-
λῶ τοὺς μήτε εὐνοὺς μήτε δύνους, qui verissimus etiam hic est
huius vocis sensus; uti & in Ἑρμ. c. 64, διανοίας ἀκριβοῦς καὶ
ἀδεκάστου Angli aptissime per *unbiased* exprimunt. SOLAN.

ead. l. 9. Κωμικὸς) (Aristophanes. *Vorfl.*) Vide etiam Z. Tr.
c. 32. SOLAN.

ibid. τὰ σῦκα) Sic passim. BOURD. Omnes hoc proverbium
Aristophani tribuunt, nemo vero commonstrat, ubi eo utat-
tur. In marg. *Ald.* 1. adscriptum lego *Aristoph.* in 2 Com. Sed
non reperio, quidquid quaesierim. Legisse me tamen apud
eundem credo, non vero annotavi, quod nimis obvium cre-
derem. REITZ.

ibid. Σκάφη) Male interpres σκάφη *ligonem* interpretatur.
Id est, *sinum*, *situlam*. Hesychius: σκάφαι ὀψοπλύνια, id est,
τρύβλια. MENAG. Idem prorsus invenio in notis Guyeti: qua-
re talia non semper repetam, nisi, ut supra dixi, quo videas,
anne alter alterum exscripserit, quia toties idem dicunt. REITZ.

ead. l. 10. Ὀνομάζων) Legendum meo iudicio, τὰ σῦκα σῦ-
κα, τὴν σκάφη δὲ, σκάφη ὀνομάζων, οὐ μίσει, οὐδὲ φιλεῖ τί-
μων, οὐδὲ φειδόμενος &c. Ut *Comicus* ait, *ficus ficus*, *scapham*
scapham appellans; nihil neque odio neque amicitiae dans; neque
parcens &c. Vulgo ὀνομάζων. IENS. Ὀνομάζων) Frustra sollici-
tat Iensis hanc scripturam. Proba est, & longe venustior
ea, quam substituere tentat. SOLAN.

Pag. 205. l. 2. Μούσας κληθῆναι) Vid. idem huius *προσλα-
δίας* c. 1 sub fin. REITZ.

ead. l. 3. Κτήμα τε) Verba Thucydidi. sic habent: κτήμα τε
ἔς ἀεὶ μᾶλλον ἢ ἀγώνισμα ἔς τὸ παραχρῆμα ἀκούειν σύγκειται.
Habes, quod in usus perpetuos recondas, potius quam spectaculum,
quo semel oculos auresve pascas. Unde maculam in Luciani li-
bris eluimus, reponendo κτήμα τε pro κτήματα, quod ta-
men omnes infidebat. Vid. Thucydidi. I, 22. SOLAN. Locum
Thucydidi iam attulerat L. Bos in animadv. crit. pag. 11, &
tum Luciano comparaverat dicens: Thucyd. I, 22, Κτήμα τε
ἔς ἀεὶ μᾶλλον ἢ ἀγώνισμα ἔς τὸ παραχρῆμα ἀκούειν σύγκειται.
Elegans est antithesis vocabulorum, ut ἔς ἀεὶ, & ἔς τὸ παρα-
χρῆμα, in perpetuum & in praesens; sic κτήμα & ἀγώνισμα.
Κτήμα est res ipsa, quae servatur & possidetur, veritas, hi-
storia vera. Recte Schol. ἀλήθειαν interpretatur. Ἀγώνισμα
vero certamen ludicrum, fabula, historia fabulosa, fabulis
adornata, quae auditoribus iucunda. Schol. τὸν γλοῦκον λόγον,

δέμα, παιδιὰν, ποιητικὴν ἀγώνισμα κομφοδοποιῶν ἢ τραγωδοποιῶν. Sic ἀγώνισμα ποιῶν *fabulam agere*, dicunt Graeci. Citavit haec verba Lucianus h. l. ubi eleganter exponit τὸ ἀγώνισμα per τὸ μυθῶδες, & κτήματα per τὴν ἀλήθειαν. Inferius eod. lib. versus finem idem explanat dicens, — καὶ μὴ πρὸς τὸ παρὲν μόνον ἱρῶν γράφε, ὡς οἱ νῦν ἐταιρέσσονται σε — οὐδὲν κολαυετικὸν, οὐδὲν δουλοπρεπές, ἀλλ' ἀλήθεια ἐπὶ πᾶσι. Apposite etiam Polyb. L. 2, p. 197, & L. 3, p. 257. Adde quoque Ioseph. L. I contra Apion. p. 1035. Quorum verba Bos adducit, quae, quia nimia, non repero. Sed addo ex marg. *Ald. Historia sit κτήμα, non ἀγώνισμα*. Citat idem Plinius L. V, Ep. ad Capitonem. REITZ.

ead. l. 4. 'Ες τὸ παρὲν ἀγ.) Nobilis locus ex I, 23, quem supra iam ex parte tetigit, ubi vetus etiam Scholiaſtes *Herodoti Medica* notat innui. Ea nimirum ἀγώνισμα ἐς τὸ παρὲν, vel, ut est apud Thucydidem, ἐς τὸ παραχρῆμα, scriptum ad hoc compositum, ut in Olympiorum celebritate recitarum plausus & victoriam auctori suo pararet, quod genus *commissiones* vocari constat e Sueton. Calig. c. 53, ubi hoc ipsum Thucydides ἀγώνισμα hac voce reddendum Casaubonus ostendit. Thucydides sua sibi scripta esse vult κτήμα ἐς αἰεὶ, *possessionem*, h. e. monumentum, quod perpetuo ipsius proprium sit. Laudat etiam hunc locum Plinius V, 8, 11. GESN.

ead. l. 5. Τὸ μυθῶδες) Vide eundem Thucyd. & Tacit. An. IV, 33. Ceterum ut profutura, ita nimium oblectationis asferunt. SOLAN.

ead. l. 7. Ἱστορίας, ὅς) Thucyd. I, 2, & II, 48. SOLAN.

ead. l. 8. Ὡς εἰ ποτε) Haec verba apud Thucyd. non reperio, sed his similia. Vid. I, 22 f. II, 48, & VII, 56. Sic Liv. in operis praef. *Inde tibi tuasque Recip. quod imitere, capias*. SOLAN.

ead. l. 9. Πρὸς τὰ π. ἀποβλέποντες) Ne quis imperitior credat ἐπιβλέποντες legendum, rursus monebo eleganter oppositam praeposit. solere addi eiusmodi verbis, ut Diod. Sic. L. XIX, pag. 297 ed. Basf. ἀπεβλεπον πρὸς τὰς εὐμενοῦς ἐλπίδας. Long. Paſt. III, p. 118 ed. Iungerm. εἰς τὴν θάλασσαν ἀπεβλεπε. Noster, Gall. cap. 18, εἰς Ἰταλίαν ἐκπλευσας. Idem supra Hermot. c. 79 f. ἐς ὄλμον ὕδωρ ἐκχέας. ad quem l. alia similia iam dedi. REITZ.

ibid. Εὐχρῆσθαι τοῖς ἐν πόλεσι) Vertunt: *rebus civitatis recte uiui possens*, cum sit, *bene rempublicam gerere*. Improbatur in historico inter alia τὴν ἀγκύλην ταῖς ἐπιχειρήσεσι, scilicet ἐρμηνείαν. Interpres, *argumentationibus ro tundam*. At hoc laudem

meretur. Verte, *tortuosam argumentationibus*. In eadem periodo *καμιδῇ τεθηγμένος*, non est *admodum acuminatus*, ut ineptissime interpretes, sed *valde concitatus*, ut solent oratores esse. Ex Alcідamante refert Aristot. 111 Rhet. c. 3, inter frigida dicta *ἀκράτῳ τῆς διανοίας ὀργῇ τεθηγμένον*, *mera animi ira incitatum*. Frigus est in *ἀκράτῳ ὀργῇ*. Nec sequentia verba ceperunt interpretes, *καὶ ὁ μὲν τοὺς σύστοιχος ἔστω, καὶ πυκνός*, cum illa vertunt, *sententiae autem inter se cohaereant, ac solidae sint*, perquam absurde. Cum sit, *sensus sit sibi consonus*, (hoc est, qui sibi ipsi non repugnet) & *sapiens*, hoc est, varia rerum cognitione & scientia velut densus. GRAEV.

ead. l. 10. Τοῖς ἐν πύλεσι) Sic legit Interpres: aliter longe in Cod. Petri Golmani *ἐν ποσὶ*. BOURD. Ποσὶ Mss. Gollm. & L. ut Nyrp. c. 4, & Z. tr. cap. 31 & 43. In reliquis *πύλεσι*. SOLAN. Non sunt haec ipsa Thucydidis verba: sed hanc sententiam ex perplexa illius oratione licebat excerpere. Eo magis inclinabat animus pro illo, *τοῖς ἐν πύλεσι*, legere *τοῖς ἐν ποσὶ*, *ūs*, quae ante pedes, vel prae manu, *sunt*: ita certe in interpretatione posui. Quin nihil excusatione opus esse video, inspecta Bourdelotii ad hunc locum observatione. GESN.

ead. l. 11. τὴν δὲ φωνήν) Hic vero locus mihi semper difficilissimus visus est & mutilus; neque enim ullum apparet verbum, unde pateat, probet an reiiciat Lucianus, quae hic recenseret: & manca sane sententia, si haec ab ipso improbari cum Graevio aliisque sentias. Nam quod sequitur, *μὴ καμιδῇ τεθηγμένος* &c. nulla arte efficies, ut ad haec spectent. At si rursus haec, quae enarrat, probet, quod fiet, si cum praecedentibus, ut facimus, coniungas, ut *ἔχων* ad utrumque pertineat; non minor oritur difficultas. Quis enim in historico, nisi forte cum pro concione dicentes inducit, *vehementiam illam & oratorias artes* requirat? Confer quae de historico stilo apud Cicer. praecipuntur in de Or. II, 15, & Or. 20. *Sed in his tractata quaedam & fluens expeditur, non haec contorta & acris oratio*. Nodum solvant alii, mihi non liquet. SOLAN. Solanus, qui ad verba *τὴν δὲ φωνήν* ista annotavit, forte lecta nostra interpretatione aliter sentiret, inprimis considerata vi verbi *τεθηγμένος*, quod a ferri ac dentium acumine ad incitationem animi, ac dicendi vehementiam, pulchre refertur. Abesse vult ab historico forensis illam asperitatem, & contentiosum genus dicendi. GESN.

ead. l. 12. Κάρχαρον) Vid. supra Mισθ. c. 35. Infra Ὀρχ. c. 4, Δικ. c. 33, Περθ. c. 4, & saepe alibi. SOLAN.

ead. l. 16. Λέξις — πολιτικὴ) Recte Micyllus vertit *dictio civilis*, seu politica, quali utuntur in comitiis, in concionibus, in senatu, in iudiciis viri, qui in republica versantur. Seneca Controv. 8, lib. 1, *dixit rem paulo elatiorem, quam pressa & civilis oratio recipit*. Hermogenes tribuit Demostheni inprimis politicam dictionem, lib. 1. Περὶ ἰδέων lib. 1, c. 1, Ὁ τοίνυν Δημοσθένης, ὃ, τι περ κεφάλαιον ἦν, τὸν πολιτικὸν ἠκριβωκὸς, τὸ μὲν, ὡς διὰ πάντων ἦκει πανταχοῦ ταῖς μίξεσι. *Demosthenes, id quod praecepium fuit, cum accurate genus orationis politicae excoluisset, omnia quoque genera exsequitur, ubique ea miscens*. De politico hoc dicendi genere multis accurate agit Hermogenes in libro secundo c. 10 & seqq. Ei opponitur σοφιστικὴ καὶ λογογραφικὴ λέξις, Scholastica, & declamatoria dictio: ab ea quoque Hermogenes distinxit ἀγοραῖον καὶ πανηγυρικὸν, forense & panegyricum, quod tamen quomodo πολιτικῇ misceatur, pulchre docet. GRAEV.

Pag. 206. l. 5. Φανώτατα) W. at reliqui φανότατα. SOLAN.

ead. l. 10. Ἐπεὶ τοῖς) Docet figuris non molestis orationem ornandam, ἐπεὶ τοῖς κατηρτυμένοις τῶν ζώων εἰκότας ἀποφαίνει τοὺς λόγους. Micyllus vertit: *quoniam perinde, ut ius ali-quod, orationem quoque recte conditam habere debet*. Quam longe a Graecis abit. Benedictus: *siquidem illud orationem conditius similem reddit*. Nequaquam. Oratio cibo debet similis esse, non condimento. Condimentum autem cibum reddit gratiorem. Illa condimenta sunt figurae, quae debent esse ἡδύσματα, non ἐδέσματα, ut superius docuit. Vertendum igitur: *siquidem suam orationem reddit similem iuri bene condito, aut suos libros*. GRAEV. Et vis praepositionis κατὰ, & ratio τῆς ἐπεὶ, qua vel in hoc libello aliquoties utitur Lucianus, facile interpretationem nostram tuebuntur, licet in alia omnia abeant, quantum nobis constat, interpretes & Lexicographi. Nostrī τῷ καταρτύνει simile verbum habent, *versalzten*. GESN.

ibid. Κατηρτυμένοις) Arist. Rhet. III, Ald. ed. p. 552, 1, οὗ γὰρ ἡδύσμασι χρῆται, ἀλλ' ὡς ἐδέσμασι το σέπιθε τοῖς. SOLAN.

Pag. 207. l. 1. Ἀκάτιζ) Naviculam acutius Plin. IX, 30. Sed potius hic τὸ ἐν ἀκατίῳ ἵστιον de velo intelligendum recte vidit Baifus p. 121. Vorst. SOLAN.

ead. l. 6. Κίνδυνος — τότε μέγιστον) Ubi ostendit, quando & quomodo historicus possit poëticis locutionibus & dicendi generibus uti, ut quam considerate illis utendum sit, cum utitur: Κίνδυνος γὰρ αὐτῇ τότε μέγιστον παρακινήσαι, καὶ κατανεχθῆναι ἐς τὸν τῆς ποιητικῆς κορύβαντα. Interpretes: *Pericu-*

*lum enim est, ne, quod maximum est, de statu mentis emoveatur, & in istum Corybantem poëtices impingat. Ista verba, quod maximum est, frigent hic, si quis accuratius ea inspiciat. Existimo scripsisse Lucianum: Κίνδυνος γὰρ αὐτῇ τότε μέγιστος παρακινῆσαι, καὶ κατενεχθῆναι ἐς τὸν τῆς ποιητικῆς κορύβαντα, periculum tunc maximum est, ne mente movearis, & corripitæ enihusiasmo poëtico. Κορύβας hic κορυβάντισμος, ἐνθουσιασμός. Sequitur statim: Ὡστε μάλιστα πειστέον τῆνικαὐτα τῷ χαλινῷ, καὶ σφρονητέον, εἰδότες ὡς ἱπποτυφία τις καὶ ἐν λόγοις πάθος οὐ μὲν κρὺν γίνεται. Verterunt: Quare maxime tunc freno credendum, & ratione utendum; illud scientes, quod & in verbis non mediocriter malum est, inanis gloria, seu hippotyphus. Non poterat infelicius. Nescivit, quid sit ἱπποτυφία, praeterea male ἐν λόγοις interpretatur in verbis, cum sit in oratione pedibus soluta, quae & pedestris dicitur, & opponitur poëticae. ἱπποτυφία est *fastus ille poëticus*: sic enim vocavit grandia verba, quibus poetae utuntur cum laude, sed quae vitiant orationem profam. Aristophanes vocat ἱπποβάμονα ῥήματα, hoc est, equestria verba, quae more equorum incedunt, hoc est, ὑψηλά, grandia. Alibi idem dicit ἱπποδρημνα ῥήματα, verba grandia instar grandium rupium, Latinis *sesquipedalia*: sicut enim soluta pedestris vocatur, sic oratio pedibus ligata equestris. ἵππος & βοῦς apud Graecos in compositis augendi vim habent. Βοῦπις, quae grandes oculos habet. Βοῦπαις, *catulaster*, in glossis & apud Orientum, h. e. maior puer, qui incipit catullire. Sic ἱππαλεκτρών est magnus gallus; ἱππογνώμων, μεγαλογνώμων, qui elate & magnifice de se sentit; & alia multa huius notae. Sic ἱπποτυφία est magnus fastus, & in oratione nimius & inanis verborum tumor. GRAEV. Emendationem Graevii firmat Cod. L. Impressi plerique κίνδυνος—μέγιστον. M. & I. κίνδυνον—μέγιστον. SOLAN.*

ead. l. 7. Κορύβαντα) Κορυβαττισμός. GUYET.

ead. l. 12. Καὶ μὴν καὶ) Vide nos paulo infra ad § 60 huius προσλαλιάς. REITZ.

ead. l. 13. Οὐτε ἄγαν ἀφιστάντα) Vid. Cic. orat. n. 57, pag. ed. Gronov. § 58. SOLAN.

Pag. 208. l. 2. Συνακτέον) Angl. συνακτέον. BOURD. Συνακτέον A. G. W. & P. non ut in impressis omnibus, συντακτέον. SOLAN.

ead. l. 7. Κάταῦθα ἥδη καὶ στοχαστικός τις, καὶ συνθετικὸς τοῦ πιθανωτέρου ἔστω) Vertunt: Iam etiam hic esto aliquis ad id, quod probabilius erit, tum coniiciendum, tum componendum habilis. Itane συνθετικός est ad componendum habilis? Immo συνθετικὸς

τοῦ πιθανωτέρου est, qui, quod probabilius fuit, poterit constituit, qui potest ex variis, quae varie narrari audivit, quod in maxime probabile est colligere, construere, seu componere. Paulo ante malle ex nostro & Angl. Codice, τὰ δὲ πράγματα αὐτὰ οὐχ ὥς ἐτυχὲ συντακτέον, res ipsae non sunt temere congerendae, colligendae. Nam συντακτέον, quod in editis habetur, curam & ordinem notat, quae in componendo adhibetur, quod tamen sententiae huius loci adversatur. GRAEV.

ead. l. 10. Πρῶτα) Cur Benedictus in πρῶτον mutari, causam non video, neque consilio factum credo: pluralis enim quasi adverbialiter positus adeo est frequens, ut singulis fere paginis occurrat; vid. mox cap. 49 f. τοὺς στρατηγούς μὲν τὰ πρῶτα. Sic οἷα Nostro aliisque fere perpetuum quoque pro οἷον. Quare exempla ex Nostro, ut nimis obvia, non addam. Sed quia Hemst. Somn. § 2, operae pretium existimavit ὁμοίᾳ pro ὁμοίως exemplis adstruere, quod nonnulli id non noverant, liceat & nobis pauca addere ex aliis. Οἷα singulari additum vid. igitur ap. Long. Past. I, p. 18 & 21 ed. Iungerm. & II, 75, οἷα — εἰδισμέναι, ac non semel in seqq. Anacr. Od. IV, 7, Τροχὸς ἄρματος γὰρ οἷα βίος τρέχει κυλισθεῖς. Sic πότερα pro πότερον rursus Long. Past. II, p. 48. Sic ἴσα pro ἴσως Hippocr. pr. iur. iur. ἡγήσασθαι μὲν τὸν διδάξαντά με τὴν τέχνην ταυτην, ἴσα γενετῆσιν ἑμοῖσιν. Immo superlativi adverbiales, ut sic dicam, tantum non perpetuo pluraliter effertur, ut ὕστατα millies ap. Homer. πρώτιστα apud Aristoph. & Aelian. Vid. si quid opus, Spanhem. ad Aristophan. Plut. v. 46. REITZ.

ead. l. 13. Χρηματιζέτω) Lege omnino σχηματιζέτω, non χρημ —, quod tamen omnes libri prae se ferunt. SOLAN.

ibid. Ἐοικέτω τότε τῷ τοῦ Ὀμήρου Διὶ) Similis sit Homericō Ioni, Iliad. V: Νόσφιν ἐφ' ἵπποπόλων Θρηκῶν καθωρόμενος αἶαν, Εὐσῶν τ' ἀγχεμάχων, καὶ ἀγαυῶν Ἰππημολγῶν. GRAEV. Vide Hom. Il. N, 4. SOLAN.

ead. l. 14. Τῶν ἵπποπόλων Θρηκῶν γῆν) Mallem τὴν τῶν ἵππ. &c. ut recte Solan. in marg. Iunt. monet, etsi nulla edit. articulum femin. habet. Nam sic recte eadem legas infra, in Icarom. c. 11 post med. τὴν τῶν ἵπποπόλων Θρηκῶν καθωρόμενος, ἀρτι δὲ τὴν Μυσῶν, scil. γῆν. REITZ.

Pag. 209. l. 5. Εἰ μὴ Βρασιδᾶς τις εἴη προπηδῶν, ἢ Δημοσθένος ἀνακόπτων τὴν ἐπίβασιν) Vide Thucyd. lib. IV de oppugnatione Pyli. GRAEV. Vide, praeter Thucyd. IV, cap. 11, Plut. π. τ. βρ. τιμ. non longe ab initio, & in Lyfand. initio.

Idem Thucyd. initio L. IV docebit te etiam, quem Demosthenem & ad quod eius praeclarum facinus respexerit. SOLAN. Respicit ad Thucyd. IV, 12, ubi Lacedaemonius Brasidas exscendere conatur in munitiones Atheniensium ad Py-lum, prohibente Demosthene. GESN.

ead. l. 11. Καὶ συνδιωκέτω, καὶ συμφευγέτω, καὶ πᾶσι τοῖς μέτρον ἐπέστω Codex vetustus melius, πᾶσι τοῖς μέτρον ἐπέστω, in his omnibus sit modus, teneatur modus. Sequentia perobscure transtulerunt: καὶ πρὸς πάντα σπευδέτω, καὶ ὡς δυνατόν, ὁμοχρεῖται, καὶ μεταπετέστω ἀπ' Ἀρμενίας εἰς Μηδίαν, ac ad omnia properet, &, quatenus fieri potest, idem tempus habeat, transvoletque ex Armenia in Mediam. Quid est, idem tempus habeat? Verte, eodem sit tempore & volet ex Armenia in Mediam: eodem tempore sit in Armenia, Media, Iberia, Italia. Hinc in fine huius periodi dicit, ὡς μηδενὸς καιροῦ ἀπολείπειτο, ne nullo non tempore absit, hoc est, semper & ubique, ubi aliquid geritur, animo sit praesto: sic enim intelligenda haec sunt, interpretes non ceperunt. Paulo inferius tenebrae offusae quoque sunt his verbis: οὐ γὰρ ὥσπερ τοῖς ῥήτοσι γράφουσιν, ἀλλὰ τὰ μὲν λεχθησόμενά ἐστι, καὶ εἰρήσεται πέπρακται γὰρ ἡ δὴ. δεῖ δὲ τάξαι, καὶ εἰπεῖν αὐτά. Non enim quasi rhetoribus scribant, sed quae dicenda sunt, etiam dicuntur: nam iam facta sunt. Verum disponere illa debes, & narrare. Hoc est, non quid dicant historicis quaerendum, id enim est iam factum, sed qua ratione & ordine dicant. Rhetori autem quaerendum, quid dicat. Hinc inventio praecipua Rhetorices est pars. GRAEV.

ead. l. 12. Ἐπέστω Sic G. P. L. optime. In reliquis & M. ipso ἐπέστω. SOLAN.

ead. l. 14. Ἦν κατεπεῖγν) Ἐπ' ἐκεῖνα καταβαίνεται, ἢν κατεπεῖγν, interpr. si festinet, ad illa transeat: debebat, ad illa transferat, si urgeant. Apud Isocratem & alios passim occurrit, ἢν κατεπεῖγν, si res urgeat. Mox dicit ὅταν ἐκεῖνα καλῇ, & pag. seq. iterum, ὅταν δὲ πάντῃ κατεπεῖγν τὸ πρᾶγμα. VITRING. Si festinet, verterat Benedict. Rectius L. Bos de ellips. pag. 136, (quem in corrigenda versione sequendum periclitissimus harum elegantiarum Hemsterh. annotaverat) si res urgeat, (sive urgeat, ut scribendum volunt) intelligitur enim πρᾶγμα, ut Bos docet ibid. Sic itaque etiam nunc verti malim, etsi nihil in Gesneri versione mutavi, quia ab eius mente prope abest. REITZ. Nihil opus est, ut post κατεπεῖγν hic aliunde intelligamus πρᾶγμα. Simpliciter enim ad ἐκεῖνα refertur, quod etiam interpretatione expressum est. GESN.

ead. l. 16. Ὀμοχρ.) Musicorum est vocabulum, cum vox & cithara suos quaeque tonos servantes concentum edunt, quem pro lubitu modos faciens edi voluit; quod fit, dum utrinque tempus sedulo tono cuique assignatur, quod a διδασκάλη imperatum est, aut breve, aut longum, aut divisum. Usurpat iterum Noster Musicorum sensu Eik. c. 14. SOLAN.

Pag. 210. l. 5. τὸ κέντρον) Ita W. & P. non ut in reliquis est τῷ κέντρῳ. Aliquid forsan hic subest, quod quia antiquorum speculorum ratio non satis nota est, industriam curiosorum hominum fugit. Hoc certe scio, neminem capere posse, quod priores interpretes hic habent. Ego si sensum Luciani non sum assecutus, certe aliquid videar dixisse; illi nihil. SOLAN. An eo tempore rotundis vulgo speculis vulgo utebantur, iisque vel convexis aliquantum, vel concavis, in quibus *centri* aliqua ratio habenda? Suadent illud tum alia, tum illud, quod Noviomagi in sepulcro repertum, de quo ex Io. Smithi, i. e. Smetii, epistola in Fortunii Liceti opus de Lucernis 6, 92, relata, ipsisque adeo Smetiorum antiquitatibus Noviomagen-sibus p. 118, constare potest. Hoc tamen non eo pertinet, ut alia specula incognita tum fuisse dicamus, quod facile refutatur ex Seneca Nat. quaest. I, 17, Sexto Empir. Pyrrh. Hyp. 1, 48, p. 15, Fabr. aliisque. GESN. Etsi veterum specula fuerint plerumque rotunda, nihil tamen accuratum centrum facit ad imagines tales reddendas, quales acceperet: nam quae hoc praestant specula, ea tantum oportet esse plana superficie, nihilque tum refert, sintne rotunda, necne. In quibus autem speculis centrum accuratum locum habet, ea sunt superficiei convexae, aut concavae, quorum priora reddunt imagines minores, posteriora maiores, immo inversas, si obiectum ad certam distantiam admoveatur, quod hodie satis notum. Si igitur eiusmodi specula caustica intelligat Lucianus, (quod non videretur) ea ad ordinarios usus fere sunt inepta. An igitur per ignorantiam mathematicam κέντρον dixit? an per κέντρον generaliter tantum opificis ἀκριβείαν intellexit, ut ad *amissim*, ad *normam*, dicimus, pro accurate, i. e. pro *affabre facta planitie*, quae opponatur *distortae*? Interim specula caustica veteribus non fuisse ignota arbitror. Etsi enim quae de Archimedis speculis, quibus hostium naves in obsid. Syracus. incenderit, narrantur, pro fabula merito habentur; ipsum tamen commentum satis vetustum prodit, rem non incognitam fuisse. Quin & Aristoph. Neb. 764—8, de lapide splendido, sive crystallo, (vel vitro) quo aliptae ignem ex sole accen-

dunt, diserte mentionem iniicit, dicens: Ἡδὴ παρὰ τοῖσι φαρμακοπόλαις τὴν λίθον ταύτην εἶρας, τὴν καλὴν, τὴν διαφανή, Ἀφ' ἧς τὸ πῦρ ἄπτουσι; τὴν ὕαλον λέγεις; Ἐγὼ γε & μοκ. ταύτην λαβὼν — Ἀπωτέρα στας ὡς πρὸς τὸν ἥλιον, τὰ γραμματ' ἐκτῆξαιμι, i. e. *hac summa procul stans, hoc modo, ad solem Delevero literas scripti*, i. e. liquefcere faciam ceram, in qua literae exaratae; id enim ἐκτῆκω hic significat. Aliud instrumentum aeneum, quo ignem sacrum ad solem incenderint, ex Plutarcho exhibet Lipf. Syntagm. de Vestal. sive T. III, p. m. 1092; quem etiam vide pagg. praecedd. licet forsā non plane ad mentem veterum, tamen indaganti patebit, ex solis radiis ignem accendere, non incognitum fuisse, etsi quoque is vocari queat ignis solaris, quem attritu lignorum eliciebant. Si ramen usus vitri aut metalli causticus olim cognitus fuerit, dixeris, veteres non poruisse ignorare microscopia, perspicilla ac telescopia, quorum inventionem ampliss. de la Rue, in libr. inscripto *Geletterd Zeelande*, tribuit Zachariae Ianstonio, Medioburgo Zeelando, an. 1590. Sed Valer. Andr. Bibl. Belg. pag. 14, perspicilla dimetiendis turribus invenisse narrat Iacobum Metium, eodem anno (quod iam non diiudico, cum hoc posterius de dioptris astrolabii intelligi queat.) At potuit deperdita fuisse ars veterum, ac de novo inventa; quod certe statuendum, si vera attulit Mr. de Valois, qui in Hist. de l'Acad. R. de belles Lettres T. I, p. 136, asserit, veteres iam Archimedis tempore tubos, quae *telescopia* vocamus, habuisse, & Ptolemaeum regem Aegypti Pharum exstruxisse, ex qua ope telescopiorum naves hostiles ad sexcenta miliaria detegi potuerint. Sed quis non sentit, fabulas has esse? quas tamen ubi ille legerit, adductis auctoritatibus veterum adstructum vellem, ut veritas indagari queat; alioqui ex fabula de Lynceo, idem praedicare possem. Interim ex his aliisque, quae adducere possem, si tempus permitteret, probabile tamen fieret, quod ante dixi, non incognita omnia veteribus fuisse, quae hodie pro novis inventis habentur. REITZ.

caed. l. 7. Ὡς περ τοῖς ῥήτορσι) Recte, an secus, se hic locus habeat, non pronuntio, me certe diu torfit. At ecce tandem alium huic prorsus geminum, ex quo & intelligetur melius, & fortassis emendabitur. Exstat is in Ὀρχ. c. 65, his verbis: ὁ σκοπὸς τῆς ὀρχηστικῆς ἢ ὑπόκρισις ἐστίν, ὡς ἐφην, κατὰ τὰ αὐτὰ καὶ τοῖς ῥήτορσιν ἐπιτηδευομένη. Vide itaque, an non & hic ita legendum, uti illic legitur. Vel si minus arridet haec

coniectura, aliam accipe. Lege ὥσπερ τοῖς ῥήτορσιν ἢ γραφεύ-
 σιν & excidisse puta verbum in hunc sensum, *licet aut demere
 de veris, aut addere*. Mihi magis placet coniectura prior, atque
 adeo sic lego, κατὰ τὰ αὐτὰ τοῖς ῥ. γρ. Vid. Pr. l. cap. 2, &
 passim. SOLAN. Κατὰ τὰ αὐτὰ hic inferi voluit Solanus, quia
 in Prometh. § 2, & alibi, fere sic occurrit. REITZ. Τοῖς ῥήτορ-
 σιν γράφειν est sub magistro eloquentiae sive rhetore exerci-
 tationis causa scribere, uti & ipsam speciem, & verba finge-
 re non licet modo, sed oportet. Alia historici ratio. Illud γρά-
 φουσι potest aliquem turbare, quia adhuc singulari numero
 de eo, quem format, historico egit. GESN. Cl. Bel. de Ballu,
 vertens, *car l'historien ne compose point comme on le fait dans les
 écoles des rhéteurs*, pro ὥσπερ legit ὡς παρά. Idem in Animadv.
 ad Oppian. libr. I de Ven. v. 62 annotat: In hoc loco recte de
 numero singulari ad pluralem saltum animadvertit Gesnerus.
 Similis invenitur numerorum enallage ap. Sophoclem in Aia-
 ce Mast. v. 739: οὐ τις ἔσθ' ὅς οὐ τὸν τοῦ μαγέντος κἀτιβουλευ-
 τοῦ στρατοῦ Ξυναίμον ἀποκαλοῦντες. Quod vero ad illud ἀπα-
 καλοῦντες observat Schol. hic legisse non poenitebit: Ἀττικὸν
 ἔθος τὸ ἐπιφέρειν ἐνικοῖς τὰ πληθυντικά, καὶ ἀνὰ πάλιν.

ead. l. 12. Ἀλκαμένει) Phidiae is aemulus. Vid. cap. 4. Plut.
 πολ. παραγγ. 1435. Plin. XXXVI, 5, & Paus. VIII. SOLAN.

ead. l. 13. Ἡ τῷ) Minutum est, sed quod non observatum
 suspectam reddere possit interpretationem, non legendum hic
 esse, ut adhuc, ἢ τῷ ἄλλῳ, sed ἢ τῷ ἄλλῳ. Articulos τοῦ & τῷ
 encliticarum more pro τινός, τινὶ poni, notum; sed hic teme-
 re neglectum. GESN.

ibid. Οὐδ' ἔγάρ οὐδ') Hanc plerarumque edd. lectionem prae-
 fero alteri, quae οὐ γὰρ οὐδ' exhibet: maiorem enim vim ha-
 bet. Et sic T. I, Nigr. § 6, (p. 31 huius ed.) οὐδ' ἔγάρ οὐδ' κα-
 ταφρονεῖν. Ad quae verba Hemsterh. ex aliis auçt. similia iam
 dedit. Et sic paulo post iterum τότε δὴ τότε. REITZ.

ead. l. 14. Ἐλέφαντα) Eburnea inter alias Iovis Olympici
 statua, & Eleensis Urania. De priori testatur Plin. XXXIV,
 19, ut alios taceam. SOLAN. Ἐλέφαντα, pro ebore, ut supra
 de Sacrif. c. 11, ut Virg. fere Aen. III, 464, — *señloque elephanto*.
 Conf. mox, ἔμπριον τὸν ἐλέφαντα. Quod quidem satis notum:
 nam & sic Homer. non semel, ut Il. Δ, 141, ὧς δ' ὅτε τις τ'
 ἐλέφαντα γυνὴ φοινίκι μίην, *Ac veluti quando aliqua ebur mulier
 purpura tinxerit*. Ad quem vers. S. Clarke etiam alium ex Lu-
 ciani Imag. locum affert. Sed quod notatu dignius, ex Pausan.
 Attic. I, c. 12: Ἐλέφαντα, ὅσος μὲν ἐς ἔργα καὶ ἀνδρῶν χεῖρας,

εἰσὶν ἐκ παλαιοῦ ἥλοι πάντες εἰδότες αὐτὰ δὲ τὰ θηρία, πρὶν ἢ διαβῆναι Μακεδόνας ἐπὶ τὴν Ἀσίαν, οὐδὲ ἐωράκησαν ἀρχήν, πλὴν Ἰνδῶν τε αὐτῶν, καὶ Λυβίων, καὶ ὅσοι πλησιόχωροι τοῖς. Δηλοῖ δὲ καὶ Ὅμηρος, ὃς βασιλευσὶ κλίνας μὲν καὶ οἰκίας τοῖς εὐδαίμονεστέροις αὐτῶν, ἐλέφαντι ἐποίησε πεκοσμημένας, θηρίου δὲ ἐλέφαντος μνήμην οὐδεμίαν ἐποίησατο. REITZ.

ead. l. 15. Ἡλείων) V. Ένυπ. c. 6. SOLAN.

Pag. 211. l. 2. Ἐπὶνθίζον) Fallitur ergo Budaeus in Lex. hoc verbum esse neutrum absolutum, quod pluribus probare non est opus. REITZ.

ead. l. 3. Οἰκοδομήσασθαι) Flor. οἰκονομήσασθαι. BOURD. Οἰκονομ. W. & ed. Fl. melius, quam ut in reliquis est, οἰκοδομήσασθαι. SOLAN.

ead. l. 6. Καὶ ὅταν τις ἀκροώμενος οἴηται μετὰ ταῦτα ὄραν τὰ λεγόμενα) Interpres, at quando auditor se ea, quae narrantur, audire putaverit. Inapte. Reddenda ita sunt verba: Et cum auditor aliquis postea videre sibi videatur ea, quae narrabantur. VETRING.

ead. l. 12. Δυνάμει) Δυνάμει δὲ καὶ τότε φροίμιῳ χρῆσθαι, πῶ ἀποσαφoῦντι περὶ τῶν λεκτέων, potentia vero etiam iam prooemio utetur, quo dicenda declaret. Ex hac versione nemo Luciani mentem intellexerit, quam ut percipiamus, sic erant interpretanda: Et tunc quoque prooemio utetur implicite, si clare exprimeret, quae nam sint dicenda. GRAEV.

Pag. 212. l. 8. Ἡρόδοτος) Herodotus I, 1. SOLAN.

ead. l. 10. Νίκας) Aliter, & longe aequius, Herod. ὥς μήτε τὰ γεγόμενα ἐξ ἀνθρώπων τῷ χρόνῳ ἐξίτηλα γένηται, μήτε ἐργα μεγάλα τε καὶ θούμαστα τὰ μὲν Ἕλλησιν τὰ δὲ βαρβάρουσιν ἀποδεχθέντα ἀκλεᾶ γένηται. SOLAN. Confer sup. Zenk. cap. 7. REITZ.

ead. l. 11. Θουκυδίδης) Verba sunt Thucydidis in ipso initio, καὶ ἐλπίσας μέγαν τε ἔσσεσθαι καὶ ἀξιολογώτατον τῶν προγεγενημένων. De bello, quod scripturus erat, sermo est, & ratio redditur, cur in ipso belli initio scribere iam decrevisset. Adde c. 21. SOLAN.

ead. l. 13. Παθήματα) Ex eodem libro c. 23, τοῦτου δὲ τοῦ πολέμου — παθήματα τε ξυνηέχθη γενέσθαι ἐν αὐτῷ τῇ Ἑλλάδι, οἷα οὐχ ἕτερα ἐν ἴσῳ χρόνῳ. SOLAN.

Pag. 213. l. 5. Αὐτῇ) Emendavi vulgatum αὐτὴν, quod in omnibus libris reperitur. SOLAN.

ibid. Προῦχον) Virtutes narrationis in historia observandas esse docet, λείως τε καὶ ὁμαλῶς προϊούσα, καὶ αὐτὴ ὁμοίως, ὥστε μὴ προῦχειν, μήτε κοιλαίνεσθαι leviter & aequaliter proce-

dens sibi similis, ita ut neque exstet, neque hiatus habeat, non male interpres. Προῦχεν hic Luciano est, quod Petronio est extra corpus orationis eminere. Praeterea, inquit, curandum est, ne sententiae eminent extra corpus orationis expressae, sed intexto vestibus colore niteant: cum veluti centoni purpureus late qui splendeat unus Affuitur pannus. Sed intextus vestibus color est limbus purpureus togae attextus, ut in praetexta. GRAEV.

ead. l. 7. Ἐφην) Sic pro ἔχεν in Amfl. ed. corrigendum esse monuerat La Croze, idque vel ex versione, quae tamen, ut dixi, habebat, facile erat videre. Edd. autem priores illud ἔφην iam recte habuere. REITZ.

ead. l. 14. Τάχος) Micyll. brevis. Gesn. celeritas, propius ad Graecum, quamquam τὸ τάχος utrumque complectitur: intelligitur enim illa festinatio, qua res minoris momenti obiter tangentes, & verborum vitantes, ad ipsa facta historica properamus, quod ipse exponit c. 57 f. Cap. vero 59, ταχεῖς ἔταινοι & ἰόγοι, breves certe significat. REITZ.

Pag. 214. l. 14. Ὀμηρος) Tangit hos quidem Homerus l. c. Sed quam sobrie! Atqui haec ipsa tamen notam Aristarchi effugere non potuerunt, qui notha ea pronuntiare ausus est. V. Schol. Pindari ad Ol. I, p. m. 13 A. Cf. Hom. Il. A, 575. SOLAN.

ead. l. 16. Παρθένιος) De hoc & sequente Euphorione Sueton. Tib. c. 70. Poëta & historicus, (v. Voss. II, 1.) cuius liber περὶ ἑρωτικῶν παθημάτων hodieque exstat, in quo Euphorionem aliquoties laudat. SOLAN.

in Schol. col. 1. l. 1. Λοπάς) Suidas λόπον vel λοπὸν habet, quod etiam significatione multum differt ἀπὸ τοῦ λοπάς, quod apud Siculos praesertim patellam, apud Atticos praeterea loculum, capulum significat. CLER.

Pag. 215. l. 1. Εὐφορίων) Chalcidensis, de quo Suidas & Voss. de hist. Gr. I, 16; erat enim & poëta & historicus. SOLAN.

ibid. Καλλίμαχος) De Callimacho, quem hodie habemus, non putat intelligendum hic Nostrum Ez. Spanh. vir de literis & de Rep. optime meritis, (in Hymn. Ap. f. 112.) sed forte de altero iuniore e sorore eius nato; quamquam fateatur hunc fere designari, cum nulla alia additur distinctionis nota. Rem & ego in medio relinquo. De eo tamen Caf. ad Athen. 147. (Constat, doctissimum virum calumniandi ansam invidentibus praebuisse, quod multa quidem, sed breviter, carmina ederet. Solitus dicere Callimachus, magnum librum magnum esse malum — tandem ut os obturaret malis hominibus, magnum poëma Hecalen inscriptum coactus est edere.) V. Athen.

III, Καλλιμάχος ὁ γραμματικὸς τὸ μέγα βιβλίον ἴσον ἔλεγε εἶναι τῷ μεγάλῳ κακῷ. Ego certe apud eundem Athen. IX, 387 F. — quando Ister dicitur καλλιμάχειος συγγραφεὺς, ad vitium respici credo, quod hic a Luciano notatur. SOLAN. Iuniorum quendam Callimachum hunc esse, credit Spanhem. ad Callimach. p. 118, quia alter brevitatis amans. REITZ. Pierfon. ad Moer. Atticist. p. 440, notante cl. B. de Ball. pro Καλλιμάχος reponendum coniiciebat Ἀρτίμαχος.

ibid. Πόσοις ἔπεισι) Brevitatem Callimachi Battiadæ laudat, & hæc Luciani forte ad alium pertinere, coniicit Spanhem. ad H. in Apoll. 112, p. 118. GESN.

ead. I. 5. Μηχανήμα) Vid. Thucyd. IV, 100. SOLAN.

ead. I. 6. Πολιορκίας σχῆμα) In Thucydide laudat, quod nimius non sit in describendis παρέργοις· μάλλον δὲ ὁ Θεουκυδίδης αὐτὸς ὀλίγα τῷ τοιοῦτῳ εἶδει τοῦ λόγου χρυσάμενος, σκέψαι, ὅπως εὐθὺς ἀφίσταται, ἢ μηχανήμα ἐμπνεύσας, ἢ πολιορκίας σχῆμα δηλώσας ἀναγκαῖον καὶ χρειῶδες ὄν, ἢ ἔτι πόλεως σχῆμα, ἢ Συρακουσίων λιμένα. Quis credat, tam politum scriptorem usum fuisse in eadem περικοπῇ bis voce σχῆμα, ne dicam πολιορκίας σχῆμα, quod vertunt *obsidionis speciem*, inepte dici. Ms. optime, ἢ πολιορκίας χρήμα δηλώσας ἀναγκαῖον καὶ χρειῶδες, aut rem ad obsidionem necessariam & utilem exponens. De Softrato vide Plin. XXXVI, 12, & Strab. lib. ult. GRAEV. Perperam in vulgatis legitur hic σχῆμα pro χρήμα, quod recte exhibet ed. I. SOLAN.

ead. I. 7. Ἐτι πόλεων) Valde probo Ἐπιπολῶν, etsi vulgatam exhibeo. REITZ.

ibid. Σχῆμα) Non offendit me repetitio nominis σχῆμα, alioquin sexcenta & Nostri. & optimorum quorumque scriptorum, loca damnanda essent: sed illud offendit, quod libros omnes obsedit, ἔτι πόλεων σχῆμα, inconcinnum profecto, ubi id, quod coniunctum est, nempe Συρακουσίων λιμένα, indicat, transire iam ad ipsa singularia exempla auctorem. Breviter Ἐπιπολῶν σχῆμα legendum esse, ac sine dubitatione inter Luciani verba recipiendum, pauci ira vel duri erunt ad hæc studia, vel tam morosi, quin nobis assentiantur. Describit Ἐπιπολῶν σχῆμα Thucydides VI, 96, tanquam χωρίου ἀποκρήμνου τε καὶ ὑπὲρ τῆς πόλεως εὐθὺς κειμένου κ. τ. λ. Nomen *Epipolarum* servari tanto magis hic & supra debuit, cum etiam Livius hanc Syracusarum partem patrio more appellavit XXV, 24, 4. GESN.

Pug. 216. I. 2. Ἐξω τοῦ δικ.) Sic intelligo: non habebitur

illarum ab auditore vel lectore ratio, ut qui eas vel plane omis-
surus, vel indignas iudicaturus sit, quibus assentiat: quem-
admodum nempe accusationis extra tribunal prolatae nulla
habetur a iudice bono ratio. GESN.

ead. l. 3. Θεοπόμπη) Atqui *Theopompum* hunc ipsum Athen.
III, p. 85 A. veritatis amantem ait fuisse, eiusque pervestigandae
studio magnam pecuniae vim insumpsisse. *Μαλὲν*, in-
quit, *παρὰ Θεοπόμπου τοῦ Χίου ἀνδρὸς φιλαλήθους καὶ πολλὰ
χρήματα καταναλώσαντος εἰς τὴν περὶ τῆς ἱστορίας ἐξέτασιν
ἀκριβῆ*. De *impensis Theopompi*, inquit ad hunc locum *Casaub.*
*non tacet Dion. Halic. in epist. ad Pomp. De amore veritatis non
desunt, qui obstreperant. Athen. ipse l. 6 δ' ὑσμενέστατον* appellat, *pa-
rum constans sibi. Sed quia ingenua libertate vitia hominum Theo-
pompus carpserrat, multorum odia veritas illi paraverat. Itaque βά-
σκανον & aliorum virtutibus invidentem multi pronuntiarunt, quos
refellit Dionys. Lucianus &c. Hinc Theopompicum scribendi genus
nominat Cicero, cum de omnibus omnia libere palam dicuntur, ad
Att. II. De Theopompi maledicendi prurigne non Lucianus
solus, sed multi conquesti sunt viri gravissimi. Ciceronis iudi-
cium audivisti. Lege etiam Corn. Nep. in Alcibiad. c. 11. V.
& Plut. 1570 f. SOLAN.*

ead. l. 6. Καὶ μὴν καὶ) Hic potius pleonasmus elegantiae est,
(licet alibi illud nimis frequentatum καὶ oderim) sic etenim &
*Long. Past. I, pag. 26 ed. Iungerem, καὶ ἅμα καὶ αὐτῇ ἡρέμα
ὑπεφθέγγετο*. Idem p. 28, καὶ λαβοῦσα καὶ αὐθις ἐνέβαλλε τῷ
κόλπῳ. Noster supra c. 37, καὶ νῦν Δία, καὶ ἐν στρατοπέδῳ. Et
c. 46, καὶ μὴν καὶ συνθήκη. & *Somn. c. 7*, ubi similia iam no-
tavit *Hemsterh.* Et non semel alibi. REITZ.

ead. l. 9. Σὺ) Sic ed. I. In reliquis est σοί. SOLAN. Legendum
esse, non σοί δ', ut lectum est adhuc, sed σὺ δ', ut interpretati
sumus, facile, puto, constabit. GESN.

ead. l. 10. Πολλάκις) Notabat *Solanus* noster, *Vorstium* le-
gere ὡς πολλάκις, non imperite profecto, ubi cetera sic lege-
rentur, ut in I. quae πολλάκις τοῦτο ἐρῶ, idque sine parenthe-
si, habebat: cum vero aliae non τοῦτο, sed τὸ αὐτὸ exhibeant,
& parenthesin etiam nonnullae addant, non opus iam ὡς ad-
dere; verum illud γὰρ ex W. potius reciperem. REITZ.

Pag. 217. l. 1. Δουλοπρεπὲς) Antiquiores fere omnes edd.
legunt hic *δολοπρ*—barbare, *Ald.* nempe I. & B. 2. P. etiam.
Sed bene habet in *Fl. Fr.* etiam S. & A. & in M. Cod. SOLAN.

ead. l. 3. Κνιδιον ἐκείνον ἀρχιτέκτονα) Nomen ex inscriptio-
ne, quam mox exhibet, patebit. SOLAN.

ead. l. 5. Ἐπὶ τῇ Φάρῳ πύργον) De hac turri vid. Scholium ad Icaromen. c. 12, & notam Humphr. Prideaux ad L. I Paris posterioris historiae suae, qua vetus testamentum cum novo connectit, p. ed. in 8^o, 9. SOLAN.

ead. l. 8. Παραetonίαν) Plut. Anton. 814 B. & Ovid. am. II, El. XIII, 7, *Paraetonium* vocant. Strabo etiam non semel & Polyaeus Strat. II, p. 145 C. Sed mutare hic non ausim; & omnino sic editum a Luciano ipso, ut vulgo nunc legitur, existimem. SOLAN.

ead. l. 9. Ἀφυκτον) Sic sexcentis in locis apud hunc scribitur, ut in Dial. Apoll. & Merc. seu Θ. δ. XVII, ἔπειτα δὲ συνείης ἐν ἀφύκτῳ ἐχόμενον ἑαυτὸν, ἰκέτευε. Sic in Μισθ. c. 3 B. in Γυμν. c. 2 & 29. In Περθ. etiam c. 2 & c. & auctoribus Mss. A. B. & M. in Ἑμμ. c. 79. Ut nullum dubium sit, debere etiam hic scribi ἀφυκτον, non, ut in omnibus, ἀφευκτον. M. tamen Codex, qui in Ἑμμ. etiam habet ἀφυκτα, hic mendose cum ceteris ἀφευκτον habet. SOLAN. Ἀφυκτον verum esse, vid. var. lectt. ad Ver. Hist. I, c. 39; & supra, Deor. Dial. XVII. REITZ.

ibid. Οικοδομήσας οὖν) Illud οὖν epanalepsi inservire, vid. supra ad Zeux. c. 1. REITZ.

ead. l. 10. Αὐτοῦ) Etsi veteres edd. αὐτοῦ spiritu leni hic quoque scribunt, & supra aliquanto lenior visus sum in tolerando αὐτὸν pro αὐτὸν, hic tamen ad perspicuitatem sensus nimium interest, qui omnino reciprocum postulat: suum enim, non regis, nomen intro scripserat architectus. REITZ.

ead. l. 11. Ἐπιχρίσας) Unde haec habuerit Luc. incertum. Strabo enim & Plin. factam ei a rege inscribendi proprii nominis potestatem, disertis verbis testantur: hic XXXVI, 12; ille XVII, p. 791 D. Vide, si lubet, If. Voff. ad Pomp. Melam II, 7, & Luciani Schol. ad Icarom. no. 48. SOLAN.

ead. l. 15. Θεοῖς σωτῆρσιν) *Ptolemaeum & Berenicen* intelligunt viri docti bene multi. Consule Spanh. 415. Eandem inscriptionem habet Strabo l. c. SOLAN.

Pag. 218. L. 1. Ἄλλ' εἰς τὸν νῦν, καὶ τὸν νῦν καὶ τὸν ἀεὶ) Ἄλλ' εἰς τὸν νῦν, καὶ τὸν ἔπειτα. κ. τ. ἀ. MARCIL.

ead. l. 8. Κεκύλισται ὁ λίθος ἐν Κρανίῳ.) Κεκύλισται ὁ λίθος. Refert ad dolium Diogenis. MARCIL.

ead. l. 9. Πίθος) Sic omnino legendum cum M. & editionibus nonnullis. In L. & aliis λίθος, prave. Vid. supra cap. 3, ad quam historiam alludit. SOLAN.

ibid. Κρανίῳ) Lucianus, praecepta historica claudens, ait, se exhibuisse normam & amussim iustae historiae, quam si qui

observent, bene se rem habere, & alicui bono suum hoc fore scriptum; sin minus, volutarum esse in Cranio dolium (εἰ δὲ μὴ, κεκύλισται ὁ πῖθος ἐν Κρανίῳ). Alludit Noster ad id, quod supra cap. 3 de Diogene satis lepide narraverat; nimirum eo tempore, quo Philippus Macedo diceretur Corinthum invasurus, valde turbatos fuisse Corinthios, & ad opus se accinxisse; alios aliud parasse; hunc arma fabricatum esse; illum lapides attulisse; neminem denique fuisse otiosum. Quo viso, Diogenem, cum nihil, quod ageret, haberet, nec a quoquam ad aliquod adhiberetur, multo studio volutasse sursum ac deorsum per Cranium suum dolium, interrogatumque, quid illa ageret, respondisse, se quoque, ne solus inter tot laborantes cerneretur otiosus, volutare suum dolium. Id ergo vult hoc in loco Lucianus, omnes hac tempestate, tantopere πολυφώνῳ, aliquid historici lucubrantur: ego vero, ne solus nihil dicar fecisse, historici partes persecutus sum: si ad aliorum id fecero utilitatem, operae habiturus sum pretium; sin, cum Diogene aliquid saltem egero. Ceterum Cranium, in quo Diogenem degisse, ex hoc loco patet, fuisse gymnasium ante Corinthum, ait Diogenes Laërtius, qui locum hunc non, ut hic Lucianus cum Hefychio, Κράνιον, sed Κρανεῖον appellat. In Nostri primo Mortuor. dialogo scribitur Κράνειον. IENS. Videas Th. Marcil. quoque scribere Κρανίῳ; sed cur hoc improbem, vid. supra ad c. 3. REITZ.

IN VERAE HISTORIAE LIB. I.

Pag. 219. l. 1. ΑΛΗΘΟΥΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ) Fabulosarum narrationum eiusmodi antiquiorem hac eam fuisse Photius censet, quam Antonius Diogenes de Thule insula lib. XXIV ediderat. De quo libro ille Cod. CLXVI, p. ed. Aug. 184 & seqq. Addit enim p. 189, καὶ γὰρ τοῦ περὶ ἀληθῶν διηγημάτων Λουκιανοῦ, καὶ τοῦ περὶ μεταμορφώσεων Λουκίου, πηγὴ καὶ ῥίζα εἶναι τοῦτο. Sed cum putarit Photius, ut ex sequentibus eius verbis patet, Diogenem Antonium suum vixisse fere Alexandri Magni tempore; vanissimam hanc eius coniecturam, ego quidem existimo; Lucianoque fuisse recentiore, cum hanc rem, ut novam prorsus, aggredi sibi visus sit Noster. SOLAN.

ead. l. 3. Ἀθλητικὸς) *Mos athletarum*. Praefatio in veras narrationes, in qua de corporis & animi cura agit, ac docet, quibus modis utriusque labores sint moderandi. De remissione

studiorum lege Quintil. L. I, c. 4, Cic. in Offic. Senec. de vit. tranquil. c. 15 & ult. COGN.

ead. l. 4. Εὐεξία) Medicis εὐεξία est perfecta sanitas, sive, ut Galenus definit, τῆς ὑγιαίνουσ ἕξεως ἢ τελειότητος. Vid. Foessii Oecon. Hippocr. Εὐεξία vero athletica aliquanto plus significat: est enim ea quidam excessus sanitatis, id est, corpus musculosum, torosum pleniusque nutritum exhibens. De athletarum isto habitu, ac victu, quo illum acquirebant atque conservabant, vid. Mercurial. de Art. gymnast. REITZ.

ead. l. 11. Ἐμμελής) Sic supra Συγγρ. c. 14, Ὁρᾶς ὡς ἐμμελής ἢ ἀρχή. SOLAN.

Pag. 220. l. 1. Τῶνδε τῶν) De repetitione ista articuli iam bis alibi monuimus. Sed conf. modo Somn. § 15, τῆς δὲ τῆς διακαιοσύνης. Addo hic tantum Long. Paft. II, p. 68 ed. Iungerm. ἐν τῶνδε τῶ ἀγρῶ & p. 67, ἄρα μέμνησαι τοῦ πεδίου τοῦδε, καὶ τῶν Νυμφῶν τῶνδε; quod tamen inverso ordine positum maiorem demonstrandi vim habet. Sed rursus, ut Noster, idem Longus I, p. 3, ἐν τῶνδε τῶ ἀγρῶ. Et ibid. paulo supra, ἐκ ταύτης τῆς πόλεως τῆς Μιτυλήνης. Atque alibi passim. REITZ.

ead. l. 6. Τινας — σ — τας) In L. Fl. & B. 2. recte legitur τινας; in reliquis τινα, corrupte. SOLAN. Πρὸς τινὰς habere dixi Fl. & B. 2. ceteras τινά. Quod tamen non de accentu quoque intelligendum; nam scribunt πρὸς τινὰ & πρὸς τινας. Ego vero ex Grammaticis praeceptis post praepositionem accentum encliticae reddo. Etsi edd. Luciani ubique aliter habent. Atona autem particula sequente, accentum praepositionis invertito, scribens πρὸς τε. REITZ.

ead. l. 8. Συγγεγραφότων) Ita Ms. Reg. 3011. melius, quam quod adhuc legebatur, συγγεγραφότας. Ex eodem Ms. mox edidimus ἀν ἔγραφον, sensu ita postulante. Edd. enim exhibebant ἀνέγραφον.

ead. l. 10. Κτησίας) Liber iste Cresiae cum reliquis eiusdem periit. Photius tamen ex eo nonnulla excerpfit, ex quibus, si ex aliis nesciremus, vanum ac mendacem Cresiam fuisse satis demonstratur, qui fabulas meras pro visis & auditis tradat. Vid. Plutarch. in Artax. SOLAN.

ead. l. 12. Ἄλλου εἰπόντος) Longe rectius in Flor. Cod. quem secutus est interpres, ἄλλου ἀληθεύοντος. Probatum illius historia, vel qui rebus interfuit, vel qui e commentariis eorum, qui affuerunt, hausit: unde illud in historico fide dignum καὶ ἡμεῖς ἐθεασάμεθα, qua de re locus alius dicendi. BOURD. Lucianus proxime praecedenti libello, praeceptis datis, quae bo-

no observanda sint Historico, quo specimen alicuius historiae, haud dubie secundum leges a se latas conditae, ipse exhibeat, hoc in libello ipse narrat historiam. Veram quidem eam inscribens, pro falsa & ficta tamen haberi censens. Ne autem sine exemplo videatur narrare, quae nusquam scripta vel picta exitent, Ctesiae & Iambuli exempla commemorans, Κτησίας ὁ Κτησιόχου, inquit, ὁ Κνίδιος, συνέγραψε περὶ τῆς Ἰνδῶν χώρας, καὶ τῶν παρ' αὐτοῖς, ἃ μὴτε αὐτὸς εἶδε, μὴτε ἄλλου εἰπόντος ἤκουσεν. Ἔγραψε δὲ καὶ Ἰαμβούλος περὶ τῶν ἐν τῇ μεγάλῃ θαλάττῃ, πολλὰ παράδοξα, γινώσκον μὲν ἅπασι τὸ ψευδὸς πλασάμενος, οὐκ ἀτερπῆ δ' ὅμως συνθεὶς τὴν ὑπόθεσιν. Ctesias, Ctesiochi filius, Cnido oriundus, de regione Indorum, deque iis, quae apud illos sunt, ea conscripsit, quae neque ipse viderat, neque ex alio narrante intellexerat. Scripsit autem etiam Iambulus de rebus in mari magno, multa praeter omnium opinionem, ficto quidem mendacio, quod omnibus esset manifestum; non tamen iniucundo composito argumento. Hic pro εἰπόντος ex Flor. Codice ἀληθεύοντος profert Bourdelotius, idque vulgato rectius iudicat. At Hercle, non puto, facile quemquam hic quidquam mutari velle, qui vim orationis consideret. Ctesias, ait, Cnidius de Indorum regione & rebus ea scripsit, quae neque ipse viderat, neque alium dicentem audiverat. Id vult Noster, ea, quae de Indis scripserit Ctesias, esse plane ficta: id vero probat eo, quod ipse Ctesias eorum nihil neque vidisset, neque fando accepisset. Nam si ab aliquo, sive vera, sive falsa narranti, ea audivisset, non omnino potuissent illa dici ab Ctesia esse ficta. IENS.

ead. l. 13. Ἰαμβούλος) De mirificis hominum formis in India quaedam tradidisse, testis est Tzetzes Chil. VIII, h. 144. Quando scripserit, ignoratur. Citatur etiam ab Harpocratio-
ne in Ἀβάρσι. Vid. Voss. L. III. Adde his Megasthenem Plut.
1728 C. SOLAN.

ead. l. 16. Τὰ αὐτὰ τούτοις) Eadem, atque illi. Sic mox § 5, τὴν αὐτὴν ἐμοὶ γινώμην ἔχοντας. Et de Salt. § 2, ac sexcenties alibi. Plutarch. de virt. mulier. pr. Οὐ τὴν αὐτὴν τῷ Θουκυδίδῃ γινώμην ἔχομεν. Aristot. Hist. anim. I pr. Τὰ αὐτὰ ἀλλήλοις, eadem inter se. Et de generat. animal. III, 5, οὐχ ὁμοιοτρόπως ἔχει αὐτοῖς. Quem Graecismum & Latini amant, dicentes, idem facit illi, pro idem quod ille. Vid. Cort. ad Sallust. Catil. 20, 3, exemplorum satis adducentem. Non monerem, nisi viderem, plerosque hodie scribere minus probate, idem est cum illo. Et si paulo alio sensu non barbarum pronuntio, eadem vobiscum agam; nec satis credo affirmanti Cortio, Sallustium l. c. eun-

dem Graecismum adhibuisse, cum scribit, *simul quia vobis, eadem mihi, bona malaque intellexi*; quia dativus *mihi* simplicius refertur ad *mala*, quam ad *eadem*, ut sensus sit, quae *mala* mihi, i. e. pro-me. REITZ.

Pag. 221. l. 5. Ὀμήρου Ὀδυσσεύς) Ulysses in patriam rediturus, gravi exorta tempestate, primum in Ciconum litus ap-
pulsus est. Atque inde rursus solvens, simili tempestate eiectus
in Africam ad Lothophagorum gentem pervenit: inde in Si-
ciliam delatus est, ubi Cyclopi oculum eruit praeusto stipite.
Hinc in Aeoliam navigans, ab Aeolo ventos coactos in utrem
obtinuit. Postea ad Laestrygonas, tum ad Circeam pervenit,
post haec in insulam Syrenum delatus est. Inde Scyllam trans-
iens & Charybdim, in Siciliam pervenit, tandem in Phae-
acensium portum adnatavit. COGN.

ead. l. 9. Ἰδιώτας τοὺς Φαιάκας) Vacui capitis populum Phae-
aca dicit Iuv. (XV, 23.) VORST.

ibid. τοὺς Φαιάκας) Alcinoos Corcyrae regi, & eius populis
Phaeacibus, Ulysses Laestrygonas, Cyclopas, & alia mon-
stra a se conficta narrabat, & iis, omnia vera esse, persuade-
bat: unde Iuvenal. *Tam vacui capitis populum Phaeaca puta-*
vii. COGN.

ead. l. 14. Κερδοζίας) Emend. Vorstii & ed. S. in reliquis
enim καίνοδοζίας legitur. SOLAN.

Pag. 222. l. 2. Ἐπεπόνθειν) Utinam potius nobis reliquisset
Lucianus historiam aut suorum temporum, aut certe suam.
LA CROZE. Et *facere & pati* simul comprehendit hoc verbum.
Vid. Herodian. I, 17, 22. Adde Nostrum Prometh. fin. ubi τί
ἀν πάθοιμι; quid faciam? vertit Hemsterh. cetera ad Gatake-
rum remittens. REITZ.

ead. l. 6. Γράζω) Vid. Reines. Ep. 25 ad Casp. Hoffmannum
p. 99. v. Arabonem L. XI de Massagetis p. m. 487. LA CROZE.

ead. l. 8. Μὴ δὲ ὅλως ὄντων) Simile fere, quod apud Plut. de
Homero cum Hesiodo certamine traditur 267 A. Μοῦσά μοι
ἄνεστ' ἐκείνα τὰ μὴ τ' ἐγένοντο πάροιθεν Μῆτ' ἔσται μετέπι-
σθον. SOLAN.

ibid. τὴν ἀρχὴν) Ab initio versum est tam in Paris. quam in
Benedict. Recte Gesnerus, *omnino*: ac tam saepe in hac locu-
tione male vertenda olim erratum, ut iure *scopulum interpre-*
tum eam vocet Hemsterh. ad Nigr. § 26. Monuere id quoque
alii, Iensius, Elmslerus &c. Sed posterior hoc quoque recte
addit, (ad Ev. Ioan. VIII, 25.) ab recentioribus vicissim saepe
peccari, quasi semper *omnino* significet; cum tamen & inter-

dum sit vertendum, a principio, ut suo loco indicabo. REITZ.
ead. l. 11. Οὐρίφ) Non contemnenda Aldina lectio *εὐρφ*,
 quam cur deseruerint, qui sequi alias presso pede solent, non
 video. Certe Euro opus esse de Herculeo freto Oceanum in-
 trantibus, constat. Sequitur mox *οὐρίφ ἀνέμω*, unde huc af-
 sumtum videri potest. GESN. *Οὐρίφ* Aldina prima aequae habet
 ac reliquae. Hinc *εὐρφ*, quod Gein. ait Aldinam esse lectio-
 nem, forsitan erit ex *Ald. 2.* Quod reciperem, si & prima ha-
 beret. Sed potest recipi altero loco, ubi duo Codd. *εὐρφ* ha-
 bent. Non tamen movi vulgaram, quia non magni interest.
 REITZ.

ead. l. 16. Πάμπολλα μὲν) Mēn abest ab edd. Nos reposui-
 mus ex Mss. Regg. 2954 & 3011, monente cl. B. de Ballu,
 propter sequens δέ, — *ἰκανὸν ΔΕ καὶ ὕδωρ*.

Pag. 223. l. 5. Ἀκατος) Praedonum etiam esse Acatia, sive
 Acatos, Schefferus e Strabone docebit volentes. GESN.

ead. l. 7. Οὐρίφ) P. L. *εὐρφ*, quod eodem redit, adeoque vul-
 gatam servavimus. SOLAN.

ead. l. 9. Ἐπεδίδου) Vis verbi ex opposito *ἐνδιδόναι* magis
 elucet; vid. utrumque paucis expositum supra Hermot. cap.
 24. REITZ.

ead. l. 10. Ἐπεγίνετο) In verae historiae libro primo leve
 est mendum, quod ex Mss. tolles, *καὶ κῦμα ἠνέχανετο, καὶ ζέ-
 φος ἐπεγίνετο, & fluctus intumuit, & caligo orta est.* Vulgo *ἐνεγί-
 γνετο*. GRAEV. *Ἐπεγίνετο*) Secuti sumus Mss. Gr. cum leviuf-
 cula, ut vides, mutatione. Ed. *Iunt.* cum aliis hic errat; sed
 supra pro *ἐπεδίδου, ἐπεγένετο* habet. SOLAN. Tempus imperf.
 ex edd. saltem servavi. REITZ.

ead. l. 12. αὐτοὺς) Facile obsequor Solano, qui spiritum
 editionum lenem correxit, ac deinceps minus sollicitus, ubi
 necessitas exigit, idem faciam: nam quia scribae pro arbitrio
 in his egere, cum antiquissimi Codices spiritus & accentus
 ignorent, dehinc regulas Grammaticas observabimus, parum
 curantes, quid scribae sibi indulserint in his minutiis. Confer
 tamen supra a me dicta ad cap. 33 Quom. conficr. hist. & mox
 c. 15. Ceterum *αὐτοὺς* pro *ἐαυτοὺς* hic valet pro *ἡμᾶς*, vel *ἡ-
 μᾶς αὐτοὺς*. Exemplum unum dedit L. Bos, etsi aliud agens,
 ad Aët. Apost. XXVIII, 16, ex I Reg. XXVI, 11, *ἀπέλθωμεν
 ἡμεῖς καὶ ἐαυτοὺς*. Reliqua enim, quae ibid. affert ad demon-
 strandum, *καὶ ἐαυτὸν* significare *per se, separatim, seorsum*,
 huc non pertinent, quia tertiae personae verbi iunguntur; in
 hoc autem primae etiam aequae ac in Luciano adiunctum est.

Adde Catapl. § 9, καὶ μνήμα ἑαυτῷ παμμέγεθες ἀσπείσει, ἐπιγράψω ubi ἑαυτῷ etiam pro ἑμαυτῷ, licet Solanus id mutatum velit. Idem erat in nonnullis edd. in de Merced. cond. § 30. Sed quia aliae edd. & Codd. ibi habebant ἑμαυτὸν, hoc recepimus. Licet enim & ibi tolerabile dixeris ἑαυτὸν, tamen non semper eodem redit; cum ἑμαυτὸν interdum ambigui vitandi gratia praefendum sit, ut vid. ad Herodoti sive Aëtio-
mis cap. ult. REITZ.

Pag. 224. l. 4. Αὐτῶν) Legendum videtur αὐτοῦ, ibi, nisi prorsus malis obliterari. SOLAN.

ead. l. 5. Ἀναλθεῖν) Sic P. rectius, quam ἐπανελθεῖν, quod in omnibus impressis reperio. SOLAN.

ead. l. 7. Χαλκού) Genitivus materiae, ut Grammatici aiunt; ut mox 2 Ver. Hist. c. 33, κεράμου πεποιημένη. Sic Long. Past. III, 109, πήραν ἐλάφου, περὰν ἐ pelle cervina. Theocr. Eidl. 25, (al. 26.) v. 206, βάκτρον ἐπηρέφους κοτίνισα. Sed haec nimis nota. Conf. tamen fratris G. O. Reitzii Belg. Graec. pag. 322. Vere autem est ellipsis praeposit. ἀπὸ, quam Noster alibi addit, ut in Asino c. 53, κλίη ἢν μεγὰλῃ ἀπὸ χολώνης Ἰνδοκῆς πεποιημένη. Vel potius ellipsis τοῦ ἐκ. Vid. Ienſ. Lect. Luc. pag. 344. REITZ.

ead. l. 15. Οἶνον ῥέοντι) Similia apud Eustath. in Amorib. BOURD. Οἶνον ῥέοντι ὁμοιοτάτῃ habent omnes, corrupte, haud dubie, neque enim ad fluvium, sed ad vinum referri debet. Lege itaque aut οἶνον, quae solita est huius verbi constructio, ut Γυμν. c. 25, aut ὁμοιότατον. At ne tum quidem sublata est omnis difficultas. Mihi ultra, quam dixi, non liquet. Ctesiam autem hic ridet, qui plures huiusmodi fontes in Indicis, teste Photio excerptore, memorat. Neque solus Ctesias, cum apud Strabonem Calanus ipse fontes olim lacte, vino & melle fluxisse dicat in Onesicriti historia XV, p. m. 489 A. SOLAN. Infra Γυμν. c. 25, ἰδρῶτέ τε εὐθὺς πολλῶν ῥέοντι, & alibi cum dativo ap. Nostrium aliosque, ut Homer. Odyss. E, 70, Κρήνα — ῥέον ὕδατι λευκῷ. quod notius, quam ut pluribus adstruatur. Verum quia & accusativo iungitur ῥέον, diceres vulgatam οἶνον ῥέοντι servandam fuisse; nam sic Eurip. Hecub. v. 527: — ἐν χερσὶν λαβὼν δέπας Πάγχερυσον, ἔρρει χεὶρ παῖς Ἀχιλλέως Χοῶς θανόντι πατρί. — Sed neque sic cohaereret cum sequentibus: quare vitiosam scripturam reliqui, ut pro arbitrio corrigi queat. REITZ.

ibid. Οἶος περ) Sic Mss. Regg. 2954 & 3011. Edd. οἶος, sine περ.

ead. l. 16. Το ῥεύμα) Articulum in edd. deficientem addidimus ex Mf. Reg. 3011.

ibid. Ἐριαχοῦ) Ad h. v. in eodem Mf. legitur Scholion: ἐν τισὶ τόποις.

Pag. 225. l. 3. Δόξαν δέ μοι) Conf. mox infra huius narrationis c. 11. REITZ.

Pag. 226. l. 1. Τοιαύτην παρ' ἡμῖν τὴν Δάφνην γράφουσι) Interpretes, *talem apud nos Daphnen describunt*. Immo non magis Daphnen, quam Phaëthontidas, quam Myrrham, aliasque in idem immutatas: neque hic quidquam descriptiones poetarum aut fabulantium. Verti debuit, *talem apud nos depingunt Daphnen* &c. GRON.

ead. l. 4. Μεστοί) Ex Mf. Reg. 2954. Vulg. μεσταί.

ead. l. 7. Ἡσπάζοντο καὶ) Mf. Reg. 2954 ἡσπάζοντό τε καὶ, cui lectioni faver, quod in Mf. Reg. 3011 legitur, ἡσπάζ. το-τε καὶ. Quare illud τε, quod deerat in edd. in textum iam admittere non dubitavimus.

ead. l. 16. Ὅσον οὐδέ πω) Sic Herodian. I, 13, 6, ἡμῖν δὲ (αἰ-τιον) ἐσόμενον ὅσον οὐδέ πω. Confer, si lubet, de Merc. cond. cap. 31 f. ubi eadem phrasis occurrens obiter explicatur. Sic ὅσον οὐ πω Bergl. ad Alciph. I, 10. REITZ.

Pag. 227. l. 3. Συμπλοκὴν καὶ) Haec defunt in Cod. Flor. BOURD.

ead. l. 5. Οἰνισάμενοι) Minus etiam, quam in aliis, assequemur in hisce libris Luciani suavitatem: quod mollis & in partes omnes sequax lingua liberrimam illi fingendi voces potestatem tribuit, quam Romana refugit modestia. Quis enim ferat nos, si hic presse secuti verba Graeca poneremus, *aquati simul & ex fluvio vinati*? Atqui a ligno lignari est, quidni vinari a vino? Nempe Graeis praeter ingenium etiam dedit ore rotundo Musa loqui: nos Musas colimus severiores. Simili de causa *Hippogypos*, *Hippomyrmeces*, & id genus composita, semel quidem in parenthesi interpretamur *equivultures*, & *equiformicas*: ceterum ut priorum formam retineant, & illam peregrinitatis commendationem, Graecis ordinarie utimur. GESN.

ead. l. 9. Οἶον) Quidam legendum putant ὅσον. BOURD. Non designat Solan. quinam Codices ὅσον habeant, alioqui deliberassem, anne praestaret id recipi. Ita enim solet Noster ὅσον, non οἶον numeris addere, ut infra c. 30, ὅσον σταδίων χιλίων, ac tam saepe alibi, ut vix opus sit plura addere: quod nec ex aliis proferri opus est, nisi ex solo Long. Paft. L. 2, pag. 70

ed. Iungerman. ὅσον δέκα σταδίου, & L. 3, pr. σταδίου ὅσον ἑκατὸν. REITZ. Mss. Regg. 2954 & 3011 ὅσον ἐπὶ σταδίου τριακοσίου.

in Schol. Ἦσαν &c.) Forfan Lucianum pro more deridens Scholiastes, ironice addit: *immo tercenties tria millia fuere; sive, cur non potius tercenties plura, Luciane, fingis fuisse stadia? distantia enim lunae ab terra longe maior est, quam tu eam ponis.* Patet autem corrupta esse verba, neque credo, Scholiasten lunae distantiam ab terra tantam scivisse, quanta hodie ab astronomis est detecta, quippe quae in apogaeo 60 semidiametrorum terrae statuitur, id est, milliar. 25800, si toti terrae diametro 860 tribueris, quot Sturmius in Scientia Comisca pag. 20 f. ponit. REITZ.

Pag. 228. l. 3. Ἐφαίνοντο ἡμῖν καὶ ἄλλαι νῆσοι) Καὶ in edd. omissum recepimus auctoritate Mss. Regg. 2954 & 3011.

ead. l. 8. Δόξαν) Sic absolute, pro, *cum placuisset, cum decretum esset*, supra Harmon. cap. 4, & hac Hist. c. 7. Et Long. Past. 1, pag. 5 ed. Iungerm. (p. 4 ed. Moll.) Δόξαν δὲ κἀκεῖνη, τὰ μὲν συνεκτεθέντα κρύπτουσι. Ubi Mollius similia ex Lucian. Nigr. & Thucyd. dedit; licet haud indicatis locis, quae tamen non inquirimus, quia tria haec iam a nobis adducta testimonia sufficiunt, & locutio non adeo infrequens est. REITZ.

ead. l. 14. Νεὼς γὰρ μεγάλης φορτίδος ἰστού) Vertunt, *navis operariae malo*, & sic omisso vocis secundae respectu, cuius eo diligentior ratio haberi debuerat, quia scimus, varias esse earum navium magnitudines ac mensuras; & cap. 18, τῶν δ' ἵππων μέγεθος, ὅσον νεὼς μεγάλης φορτίδος non omiserunt. GRON.

ead. l. 16. Περιπτομένοις) Conf. supr. Ἐπισκ. c. 22. SOLAN.

Pag. 229. l. 3. Συμφησάντων δὲ ἡμῶν) Ἡμῶν non legitur in edd. sed reponendum monuit cl. B. de Ballu ex Mss. Reg. 2954, in quo nos facile obsecundantes habuit.

ead. l. 6. Ἐνδυμίω) Pastor fuit admodum formosus, qui cum in Latmo monte obdormivisset, aliquando a Luna deosculatus est, quae in eius amorem ita exarserat, ut fratri bigas suas agitandas dederit. Senec. in Hippolyt. *Arsit obscura Dea clare mundi nocte deserta, Nisidosque fratri tradidit currus ahte regendos.* Ovid. *Latmius Endymion non est tibi, luna, pudori.* COGN.

ead. l. 12. Κατορθώσας) Long. Past. IV, 130, (male est 138 in ed. Moll.) Κατορθώσας δὲ τηλικούτου ἔργον, *te praeclare gesta.* Et sic quoque recte vertitur ap. Thucyd. VI, 11, καὶ μὴ κατορθώσας, & nisi rem feliciter gesseris. REITZ.

ead. l. 23. Ἡλιον κατοικ.) Fuisse, Seneca ait, inter Stoicos, qui deliberarent, utrumne soli quoque suos populos darent; inepte scilicet qui dubitaverit &c. Lact. III, 23. SOLAN.

Pag. 230. l. 6. Μέσον) Fl. & luni. non μέσον, ut in reliquis. Eadem Fl. μοχ ἀπαντήσας. SOLAN.

ibid. Ὑπαντήσας) Sic rectum esse, vid. infra cap. 21 huius προσλαλίας. REITZ.

ead. l. 8. Βούλομαι αὐθις ἐξ. τ. π.) Th. Mag. v. Βουλ. SOLAN.

ead. l. 9. Παραγγεῖλαι) Aldina lectio παραστῆλαι, licet verbum satis infrequens sit, si fides Lexicis, tamen multo nobis ad seriem orationis videbatur commodius accidere, cum non de imperanda scribendaque colonia, quod est παραγγεῖλαι, sermo sit, sed de deducenda & firmanda, misso exercitui, cui rei παραστῆλαι aptissimum esse, si minus aliorum inductione locorum probari potest, tamen ex usu verbi simplicis, & ratione, qua duplicatum est verbum, satis apparet. Idque in interpretatione nostra securi sumus. GESN. Παραγγεῖλαι & Aldina 1, cum reliqq. habet, alioqui lubens reciperem παραστῆλαι. REITZ. Mss. Regg. 2954 & 3011 ἀποστέλλαι.

Pag. 231. l. 4. Τὰ δὲ ὠκύπτερα ἔχει, Ἐριδάκινους φύλλοις μάλιστα προσοικότε) Vertunt, quae vero ex his velociores erant, pennas habebant lastucae foliis maxime similes. Si haec Latina recte se habent, quae igitur ex his lachanopteris erant minus veloces? inprimis cum ipsa vox supponat, omnes fuisse veloces, & quidem pariter. Immo in qua Graecorum parte inveniunt interpretes illas pennas, quae certe sunt nullibi? Intelligit Lucianus totum corpus habuisse obsitum πτεροῖς; sed ex illis πτεροῖς ista, quae proprie constituebant alas, & quibus volabant, (haec sunt ὠκύπτερα) fuisse talia prout describit. Ergo construe τοῦτο ὄρνεον ἔχει ὠκύπτερα, ac verte: habet autem pennas ad volandum similes maxime foliis lastucae. Sequentia ἐπὶ δὲ τούτων cum vertit Benedictus his velli, ineptus est, cum alios illis vehi in praecedentibus dixerit: & melius alii, ibi vero & cum his ordinati. Poterant propius post hos. GRON.

ead. l. 6. Τετάρχατο) Velut τετάρχαι, pro τεταγμένοι εἶσι, ita & τετάρχατο pro τεταγμένοι ἦσαν Iones dicunt. Verum & Atticos interdum iisdem uti, ex Thucyd. aliisque probat Maittaire de Dialect. p. 354 edit. Haganae. Nec mireris, augmentum abesse; neque credas ἐτετάρχατο scribendum, ut ap. Arrian. monente eodem, scribitur (in quo augm. frustra addendo saepe peccant commentatores): in huiusmodi enim temporibus, per se satis polysyllabis ita frequens est abiectio

augmenti, etiam in soluta oratione, ut mirer, qui de eo dubitari queat. Sic Herodian. I, 15, 5, *πεπλήρωτο* ait. Sic Long. Paft. *πέπαυτο*, ad quem doctiff. Iungerman. p. 214 videatur, cuius editio cum non omnium in manibus fit, ex eo quaedam huc transcribam: *Longo nostro*, ait, *familiares, istud augmentum negligere. Sic statim πεποικίλω* (i. e. L. 2, p. 82.) *Ibid. κεκήρωτο*. Notavit talia erudite Casaub. 2 ad Athen. 15. Et optimis scriptoribus illud usurpatum, augmentum non usurpare. Lucian. Tim. *καταδεδίκαστο*. Aët. 14, *πεπιστεύκειςαν, περιπεπαθήκει*. Marci penult. *παραδεδώκεισαν*. I Ioh. 2, *μεμενηκείςαν*. Ioh. 11, *δεδωκείςαν &c*. Ex Heliod. & Lucian. *Somn. idem mox affert μεμνηχάνητο*, ac sic tandem concludit: *nec dubito, quin plura talia superessent in auctorum libris, nisi doctiores librarum mutassent*. Interdum tamen recte restitui augmentum, credo, ut supra non semel dixi. REITZ.

ead. l. 7. Ἄρκτου) Cl. B. de Ball. ad hanc v. adducit Scholion ex Mf. Reg. 3011: *Ἄρκτος δὲ ἐν οὐρανῷ ἐξ ἀστέρων, ἦν καλοῦσι καὶ ἄμαξαν, καὶ ὁ μὲν μικρὸς λέγεται ἄρκτοι δὲ δύο τὴν τε Ἐλικὴν καὶ τὴν Κυβέσουραν*. Sed mutila sunt haec atque corrupta.

ead. l. 10. Μέγας δὲ) Sic Mf. Reg. 3011. Bene, propter praecedens μὲν — οἱ μὲν Ψυλλοτοξόται. In edd. aberat δέ.

Pag. 232. l. 7. Ἀπὸ τῶν κυάμων) Imitatur Homeri Batrachomyomachiam, quam conferat, cui tantum ab rebus seriis est otii. REITZ.

ead. l. 14. Αὐτὸν) Et si αὐτὸν hic vertitur *se*, tamen non adeo opus est in αὐτὸν mutari. Non magis, inquam, quam apud Thucyd. IV, 108, *λέγοντος, ὡς αὐτῷ ἐπὶ Νίσαιαν τῇ αὐτοῦ μόνου στρατιᾷ οὐκ ἠθέλησαν οἱ Ἀθηναῖοι ξυμβαλεῖν*, dicentis, *Athenienses non ausos esse configere secum apud Nisaeam, ubi suum exercitum solum haberet*. Vides, tam αὐτῷ, quam αὐτοῦ, per *se* & *suum* recte reddi. Alibi tamen minime idem esse, satis saepe dictum. Vide supr. Quom. hist. c. 33, & cap. 6 huius Hist. Adde Ev. Luc. VI, 40, ubi αὐτοῦ & αὐτοῦ eodem versu & sensu occurrit. In tribus certe, quas contuli edd. sic legitur: *οὐκ ἔστι μαθητὴς ὑπὲρ τὸν διδάσκαλον αὐτοῦ κατηρτισμένος δὲ πᾶς ἔσται ὡς ὁ διδάσκαλος αὐτοῦ*. Quorum alterutrum tamen mutandum, ut sibi similis sit contextus. Αὐτοῦ igitur spiritu leni utrovis loco legerem, & sic edit. Tigurina anni 1566 habet. REITZ.

ead. l. 15. Οἱ σύμμαχοι ὡς ἕκαστοι) Micyllus apud Basileenses Latine reddidit: *porro inter utrumque auxilia, ut cuique magis placuit*. Non secus ac si vidisset, quod ex Angl. notat Bour-

delotius ὥς ἐκάστοις ἐδόκει, quomodo, si legitur in scripto libro, id factum crediderim ab homine non assequente sensum vulgatae lectionis. Benedictus obscurior, *mediū auxilium utique singuli*. Quod quid sibi vult? At Graeca vulgata rectissima sunt, notantque propriis cuneis compositas singulas auxiliorum partes, ut loquitur Tacitus IV annal. 16, non dispersas & cum aliis permixtas. In Arriano alibi id quoque corruptum. GRON.

ibid. ὥς ἐκάστοις) Anglic. ὥς ἐκάστοις ἐδόκει. BOURD. Vid. 'Αστρ. c. 7, καὶ οἱ ἄλλοι τ' ἄλλα, ὥς ἐκάστοις ἰλάσκονται, *prout cuique libitum est, vel ut fors iulit*. Thucydides passim usurpat. Plut. 1033 f. ὥς ἐκάστος ἔτυχε. In A. tamen P. & L. ὥς ἐκάστοις ἐδόκει. Sed glossema est. SOLAN.

ead. l. 16. Ἐξακισχιλίας) Corruptum esse hunc numerum existimo, & fuisse tantum aut ἕξ μ. aut ad summum ἐξήκοντα, ut aliquatenus respondeant equitatu pedites. SOLAN.

Par. 233. l. 5. Καὶ πεδίον δ' ἐποίησαν) Deleverat particulam δὲ Solanus, adscripseratque ed. Fl. omittere. Si exemplar Florentinum, vel Excerpta ex illo intelligit, (quod tamen alibi *Ex.* vel *Exc.* solet scribere) poterit verum esse, particulam ibi abesse; nec ego adderem, si in edit. quadam vetere abesset; at in edit. *Flor.* certe adest, aequae ac in reliquis, quamvis pleonasmus sit, euphoniae forsitan gratia interposita particula; nisi quis καὶ δὴ malit, ut sit, *iam mox, statim*; quod ad sensum quidem melius, ad euphoniā autem peius. Interim si quis alius Codex praeiret, facilem me in expungendo δὲ praeberem. REITZ.

ibid. Πεδίον ἐπ.) In omnibus libris legitur πεδίον δ' ἐποίησαν sed cum mox sequatur ἐπὶ τούτου, satis patere puto rationem emendationis nostrae. SOLAN.

ead. l. 6. Εὐδιάνακτος) Mallem Εὐδιάνακτος, ut potius a *sono* deducatur, quam a *serenitate*. SOLAN.

ead. l. 11. Καὶ διπλεθρος) Intendit significatum illud καὶ, imo admirationem quandam addit, ut Latinum *vel*. Ita & Long. *Past.* 3, p. 127 ed. Iungerm. ἔση καὶ πλούσιος. *Ibid.* versus fin. κρεῖττον καὶ χρυσοῦ μῆλου φίλημα. REITZ.

ead. l. 16. Ἀεροκόρακες) Interpres securus est Anglicanum Cod. in quo Ἀεροκόρακες. BOURD. Ἀεροκόρακες praeter A. P. & ed. *Iunt.* & verus interpres Latinus; & quamvis res nihili est, videtur omnino haec lectio genuina. Edd. reliquae Ἀεροκόρακες. SOLAN. Ἀεροκόρακες Aldus habet, quod vel ideo mihi sit probabile, quod κόραξ, *corvus*, sacrum Phoebo, id est,

Soli cognatum animal: *κόρδαξ*, saltationis genus, si omnino huic pertineat, forte referatur ad volucres, aut insecta quaedam, quae, quasi resti, choro quodam connexae saltare per aëra videntur. Ceterum quas sequuntur, ea neque *Ἀεροκόρδαξ* neque *Ἀεροκόραξ* applicare possum, & excidisse aliquid arbitror, nimirum descriptionem τῶν ἀεροκόρακων aut ἀεροκόρδακων, aut nomen novi generis monstrorum, in quod proxima descriptio conveniat. GESN.

in Schol. *Ξστ'*.) In edito erant tantum *Ξ*, i. e. sexaginta. Ego vero *Ξστ'* dedi, i. e. 66, non solum, quia Exc. G. teste Solano, ita habent, sed & *πήχεις Ξστ'* Cod. V. Nam licet Suid. (edit. meae Basil.) vel bis dixisse legatur *πλέθρον* habere *πήχεις* *ξή'*, id tamen vitiosum esse, & ex sequentibus facile corrigendum, apparet: ait enim Suidas, *πλέθρον* esse sextam stadii partem. Stadium vero esse quadringentorum cubitorum. Iam divides 400 in partes sex, prodibunt 66, cum duabus tertiis partibus residuis, cuius residui ratio non habetur, sed numerus rotundus exprimitur. REITZ.

Pag. 234. l. 3. Καὶ ὁ βληθεὶς) Ubi legerem, *πόρρωθεν γὰρ ἐσφενδύων ῥαφανίδας ὑπερμυγέθεις. ὁ βληθεὶς οὐδ' ἐπ' ἐλγόν ἀντέχειν ἐδύνατο* *eminus enim iaculabantur grandes admodum raphanos: vulneratus ne exiguo quidem tempore poterat sustinere; putaram excidisse ὡς, vel aliud quid, ut esset ὡς ὁ βληθεὶς, ut vulneratus, vel similiter.* Sed iterum hic agnoscenda fuit socordia, qua posteriores editiones sunt mutilatae & vitiatæ. Priorres omnes habent καὶ ὁ βληθεὶς, recte. IENS.

ead. l. 4. *Δυσωσμίαις*) Angl. *δυσωδίας*. BOURD.

ead. l. 5. *Χρίων*) Ut in Nigr. & in Tox. BOURD.

ead. l. 12. *Κυνοπρόσωποι*) Ctesiae *κυνοκεφάλους* hic tangit, de quibus ille multa blateravit. Vide Photii *Excerpta*. SOLAN.

ead. l. 13. *Κάκεινον*) Vorst. *κᾶκεῖνοι*. Sed nihil muto. SOLAN.

Pag. 236. l. 5. *Ὀμηρος*) Homer. II. Π, 459. SOLAN.

ead. l. 14. *Τοῦ Ῥοδίου*) Angl. *Ῥοδίου*. BOURD.

ibid. *Ῥοδίου Κολοσσού*) De huius altitudine inter antiquos scriptores non convenisse ait Leo Allatius. Verum errat is egregie. Strabo enim eum LXX cubitos altum statuit, Festus vero pedes CV. Idem aliis verbis dicunt, cum cubitus sit pes sesquialter. Vide A. G. 2666, VIII. Scaligerum immerito idem carpit, pondusaeris ex numero camelorum rite subducentem, not. ad Euseb. Chron. pag. 137. De Quintaliis quam mover controversiam, penes mercatores iudicium esto: de usu enim vocis non litigabo. Vide notam nostram ad Συγγρ. cap. 23.

Editio Iunt. 'Ροδίου, cum A. & P. Reliquae 'Ροδίων. SOLAN.

Pag. 238. l. 1. Ἐκλείψις τῆς Σελήνης) Duker. ad Thucyd. VII, 50, (quem adeundum Hemst. in marg. monuerat) observat, Scaligerum ad Tibull. I, 8, 19, existimare, verbum ἔκλειπεν tam de Lunae, quam Solis, defectu ab omnibus Graecis usurpari. Sed nomen ἔκλειψις veteres raro de Luna, immo de Sole tantum dixisse. Verumtamen Aristotelem II Meteorolog. 8 τὰς ἐκλείψεις τῆς Σελήνης dixisse, & post hunc Polyb. V, 78, item Plutarch. in libr. de facie in orbe Lunae non semel, nec non Diog. Laërt. Prooem. § 2, iure huic opponit Dukerus, a quo haec desumfi. REITZ.

ead. l. 6. Ὀμήρου) Vid. Thom. Mag. v. Βούλομαι. SOLAN.

ibid. Ἐπὶ τούτοις) Insuper vertere Bened. & Parisinae interpretes. Sed vid. quae mox ad vers. hinc tertium dicuntur. REITZ.

ead. l. 8. Τῇ προτεραίᾳ) Hoc videri ex Thucyd. III, 36, desumptum, recteque προτεραία scribi, (pro προτέρᾳ, quod in nonnullis Thucydidis exemplaribus erat,) vid. ap. Duker. ad Thucyd. VII, 51, ubi & hoc Luciani testimonio est usus. Intelligi autem ἡμέρα videtur, quod apud Thucyd. additur; εἰς enim: τῇ μὲν προτεραίᾳ πρὸς τὰ τεῖχη τῶν Ἀθηναίων προσέβαλλον — καὶ ταύτῃ μὲν τῇ ἡμέρᾳ ἀπεχώρησεν ἡ στρατιὰ τῶν Συρακουσίων τῇ δ' ὕστεραίᾳ &c. Et si ἐκκλησία quoque intelligi queat, ut vid. ad c. 11 eiusd. lib. Noster rursus in V. Hist. f. & Asin. c. 42, & alibi. REITZ.

ead. l. 9. Ἐπὶ τούτοις) Ἐπὶ de conditione, in quam aliquid paciscimur, frequens. Herodian. I, III, 5, Καίνας ἡδονὰς ἐπὶ μεγίστοις μισθοῖς ἐθήρατο. Et ibid. c. 2, 2, ἐπὶ συντάξεσιν οὐκ οὐκαταφρονήτοις καλῶν. Apertius apud eund. III, 12 ipso pr. Ἐπὶ ταύταις δὴ ταῖς συνθήκαις ἀνελθὼν ὁ χιλιάρχης. Noster infra Philop. § 16, ἐπὶ μισθῷ μεγάλῳ ἀπαλλάξας τῶν δεινῶν. Long. Past. 2, p. 81 ed. Iungerm. ἦσεν ἐπὶ μισθῷ τράγω καὶ σύρῳ. Inprimis vero solemne historicis ἐπὶ τούτοις & ἐπὶ τοῖσδε dicere, in describendis foederis conditionibus. Thucyd. VIII, 18 pr. Ἐπὶ τοῖσδε συμμαχίαν ἐποίησαντο πρὸς βασιλέα καὶ Τισσαφέρνην Λακεδαιμόνιοι. Ad quae verba Wasse ac Duker. plura produnt exempla, quae hic non repetam. At iam videndum, an igitur Ὀμήρου ἐπὶ τούτοις δοῦναι, quod modo praeceffit, non simili fere modo reddendum, *obsides dare in has conditiones*, i. e. se in fidem promissorum obsides daturos. Potest sic intelligi, ac tamen *super* verti, non *insuper*; nam obsidum traditio non adeo est nova actio, sed continuatio & confirmatio prioris. Et si non adeo multum interfit, si quis no-

vam actionem statuatur, & *insuper* vertatur, cum distinctio paulo maior, quam simplex comma, praecedat; quam distinctionem servandam duxi, ut erat in Paris. ac nonnullis aliis, quia novum verbum ἤθελεν sequitur, quod posteriorem sensum aliquantum tamen dirimit a prioribus, quae ab alio verbo pendunt, nimirum ab ὑπισχνεῖτο. Nam ἐπὶ τούτοις & alibi recte vertatur *insuper*, vel *post*, ut ap. Aristoph. Pl. 57, Ἡ τὰ πρὶ τούτοις δρῶ. Et ibid. 1002, καὶ πρὸς ἐπὶ τούτοις εἶπεν ἀποπέμπων, & *insuper* dixit haec remittens &c. Et si πρὸς ibi magis adiuvat significationem τοῦ *insuper*; tamen Ael. 2 Var. Hist. 13 med. καὶ ἀγαθὸς, καὶ ἐπὶ τούτοις σοφὸς, & *praeter* haec sapiens. Ne plura addam, quae in promptu essent. REITZ.

Pag. 239. l. 4. Τὴν δ' ἀποικίαν τὴν ἐς τὸν Ἑωσφόρον κοινὴν ποιεῖσθαι, καὶ μετέχειν τῶν ἄλλων τὸν βουλόμενον) Posteriora verba sic perperam reddidit interpr. & qui volet, aliorum sit particeps: nam τὸ, ἄλλων, non pertinet ad verbum μετέχειν, sed ad τὸ, τὸν βουλόμενον, ut sit, q. d. τὸν βουλόμενον ἐκ τῶν ἄλλων. Verte integrum locum: Mittatur vero ad Luciferum colonia communis, eiusque demigrationis societatem habeat ex aliis, quicunque voluerit. L. BOS.

ead. l. 15. Δάσειν πρὸς γάμον) Sic αἰτεῖν πρὸς γάμον, Long. Paft. III, p. 122. REITZ.

Pag. 240. l. 2. Ἡξίουν ἀποπεμφθῆναι κάτω) Th. Magist. voce βούλομαι. SOLAN.

ead. l. 11. Ἄλλ' ἐν ταῖς γαστροκνηκίαις) Iosephus Acoſta Historiae Indicae cap. 39, lib. 4. MARCIL.

ead. l. 13. Νεκρὰ) Tacite respicitur ad plural. ἔμψυχα, licet singularis tantum praecedat; ut infra inverſo ordine, praemisso plurali, sequitur singularis. Vid. quae notamus ad 2 Ver. Hist. cap. 37. REITZ.

Pag. 241. l. 5. Φελλὰς) Vide Aristoph. Schol. in Acharn. p. 271. Vorſt. De his vide Sup. Iterum infra cap. 30. SOLAN. Sed φελλὰς ſuber, ut 2 Ver. Hist. c. 45, & alibi. REITZ.

ead. l. 6. Πηχυαῖαι) In omnibus legitur πηχυαῖαι, quod cum aperte corruptum eſſet, mutavimus. Similem phraſin vide c. 40, σταδία τὸ μῆκος. SOLAN.

ead. l. 7. Ἐκκολλάπτουσι τοὺς ἀνθρώπους) Benedictus, ex iis homines excludunt. Patior; ſed quomodo id fit? Certe, cum utitur verbo *excludere*, innuit ſe putaffe ab Luciano id ſic conceptum eſſe, quomodo apud Latinos pulli excludi dicuntur inſidendo & calefaciendo: quod parum videtur convenire ſenſui auctoris. Idem verbum rurfus occurrit lib. 2 Verae Hist. cap.

40 f. πελέκσει γοῦν διακόφαντες ὃν τῶν ὁῶν, νεοττὸν ἄπτερον ἐξεκολλάμεν, nec dubitavit Benedictus sibi similis esse, cum igitur unum ex ovīs securibus praecidissimus, pullum implumem exclusimus, quae quidem mirifica ratio excludendi. Nec sic loquerentur Latini; & ideo nec amamus. Nostrium locum alii intolerantius reddunt, in homines effingunt, quasi de caelando cogitasset Lucianus. Putamus simpliciter verti debere, homines extundunt. GRON.

ead. l. 10. Ταῖς γαματαῖς) Frater Lucianum τοῖς dedisse monet. Non male ad sensum. Sed vulgatum non moveo sine auctoritate, quia ludit in genere, dum iidem sponfarum loco sunt. REITZ. Verissimam Reitzii emendationem confirmat Mf. Reg. 3011: quare sic rescripsimus. Mox v. 12 seq. ex eodem Mf. supplevimus ὁ ante καπνός. Desiderabatur enim in edd.

ead. l. 16. Περικαθεζέμεντες) Angl. περικαθεζόμενοι. BOURD. Eri aorist. hic insolentior est & rarior, immo barbarus vocatur a Th. Mag. & Codd. quidam περικαθεζόμενοι habent, ego tamen eum cum Iensio servandum censeo, cuius verba ex Lectt. Luc. pag. 11 huc transcribi merentur. Magistri nostri, ait, vox est, Ἐκαθέσθην, καθεσθεῖς, καθήσομαι, καθεσθῆναι καὶ ὅσα ἀπὸ τούτων, βάρβαρα. Mitius, mitius, ὦ βέλτιστε. Nonne περικαθεζέμεντες ab καθεσθεῖς; Atqui eo uti non designatus est, non barbarus Lucianus, in Vera Hist. p. 726, (i. e. h. l.) quamquam me non fugit, ex Cod. Angl. produci περικαθεζόμενοι a Bourdelotio. Rursum non ita pro barbaro habendum ipsum Ἐκαθέσθην, a quo stilum suum non abstinuit Hesychius; quem in eopse loco, ubi hac voce utitur, turpiter corruptum emendasse operae erit: ubi enim legis Κατερέξατο, Ἐκαθέσθην, sine nulla haesitatione lege Κατ' ἄρ' ἔξετο, Ἐκαθέσθην. Praeterea quod hunc literarum κατ' ἄρ' ordinem locus ipse postulat, adi Scholiasten veterem Homeri, qui ad Il. A, 73, & 106, haec eadem Hesychii verba habet. Haec, inquam, bene Iensius, cuius sententiae confirmandae gratia addo Long. Paft. L. 2, p. 86 ed. Iung. ὑπὸ τῇ δρυὶ καθεσθέντες ἐσφύριζον. REITZ.

Pag. 242. l. 2. Ποτὸν) Veteres edd. hic consentire cum vulgata, annotavit Solanus. An ergo quaesivit, num aliae πότος masc. gen. haberent? Sed nihil opus est: nam & ποτὸν neutr. praeter Xenoph. Lexicis annotatum, etiam Cebes in Tab. p. 10 ed. Reland. τοῦτο δὲ τί ἐστὶ τὸ ποτὸν; REITZ.

ead. l. 3. Οὐ μὴν — ἀφοδ.) Haec & sequentia ideo finxit Lucianus, ut Ctesiae similes prorsus fabulas derideret, quae hodieque in Excerptis Photii leguntur, quem adi. SOLAN.

ead. l. 5. 'Εν ταῖς πυγαῖς) Castius, si quid in exsecrando tali scelere, Angl. Cod. *ἐν ταῖς ἰδραῖς*. BOURD.

ead. l. 15. Θάλλουσα ἐς ἀεί) Thom. Mag. v. *ἀεί*. SOLAN.

Pag. 243. l. 2. Μέλι) i. e. *acetum*. Vid. Helladii Chrestom. LA CROZE. Antiphrasin igitur dixeris, vel potius ironiam, quia antiphrasis non admittitur a viris doctis. Qualis nempe ironia est in illo Cael. Aurel. III, 1, quod Voss. affert in Inst. Or. L. V, 13, § 11, p. m. 251: *Multa enim contrariae interpretationis vocabulum sumserunt: ut sella, quae Graeci γλυκέα vocant, velut dulcia, cum sint amarissima*. Sic Aethiopem cygnum vocari, ex Iuven. Sat. III, 2, aliaque, vid. ibid. Et nos in Ambigg. Tit. *ad- iecti contrar. & antiphrasi*, ubi inter alia ex Iustin. XXIX, 1, 5, observamus, Ptolemaeum *Philopatora* vocatum, qui patrem ac matrem interfecerit. Verum quod Aurelian. loco modo adducto quoque dicit, *orthopnoeam* etiam a contrario dictam, (namque ait: *cum spirationem evertat ac depravet, tanquam corrigat orthopnoea, nuncupatur*) id minus verum. Sic enim dictus ille morbus, quod aegri non nisi erecto corpore spiritum ducere valeant. Cels. IV, c. 4: *Cum nisi recta cervice spiritus trahatur, ὀρθόπνοια* (dicitur). Sic Galenus, sic Hippocr. definiunt, vid. Foef. Oecon. Hipp. REITZ.

ibid. Πενῶσι) Ὑπνῶσι in Ms. BOURD.

ead. l. 3. 'Αλείφουσιν) Ms. & Cod. Angl. *ἰδρῶσιν* aliter tamen legit interp. BOURD. *ἰδρῶσιν*) Hanc lectionem A. B. & P. in textum recepimus: quamquam stare vulgata etiam potest, *ἀλείφουσιν*, ut scil. athletarum more, pro oleo lacte ungantur. Sed ne quando penuria lactis laborent, aut negotium ipsis faceffamus mulgendo, uti *mel emungunt*, ita lac *sudent*, auctor sim. SOLAN. Quamvis videatur stare posse vulgata editionum priorum lectio, *ἀλείφουσιν*, propter *γυμνάζονται*, cui unctio convenit; tamen nihil miraculi haberet, *lacte ungi*. Verum quo magis portentosum est *lac sudare*, eo melius, eoque convenientius cum eo, quod praemisera, *mel emungunt*: totus enim est auctor in fingendis monstis, quo considerato, iam plane frigebit vulgatum *ἀλείφουσι*. Versionem tamen non immutavi, quia Gesn. ad nostram quoque lectionem, quae ex uno Cod. in Graev. ed. iam erat notata, videtur respexisse. REITZ.

ead. l. 10. Τῇ γαστρὶ) Ridet Lucianus historicum aliquem, qui talia animalcula dari tradidisset, sed immerito: nuper enim post nostrorum hominum ad Indias utrasque navigationes compertum est, existere genus quadrupedis, cui sub ventre pera quasi est, in quam se pulli recondunt. Cuiusmodi Canta-

brigiae anno MDCC vivam circumlatam earum rerum curiosi omnes viderunt. Adi etiam Aelian. de An. I, 17. SOLAN.

ead. l. 11. Ὡς περ) Ex Mss. Regg. 2954 & 3011. Vulg. ὥσα.

ead. l. 13. οὐδὲ ἦ παρ) Eleganter pro *οὐδὲ ἔντερον, οὐδὲ ἦ παρ*.

Vid. Bos de Ellipsi. REITZ.

ead. l. 16. Μαλθακὴ) Sive *μαλακὴ*, quod eodem redit. *Vellos molles* alibi sunt *sericae*. ἱμάτια μαλακά ditionum & aulicorum notissima ex Evang. Matth. XI, 8; ubi Iac. Elſner. plura ex profanis auct. & Lucian. Fugit. Epist. Saturn. & de Salt. adduxit. Conf. de Salt. c. 2, ubi *μαλακαῖς ἐσθῆσι* tamen scribitur, non *μαλθακαῖς*, quod Hippocrati familiarius, ut *μαλθακὴ τοῦτος, mihi, remissus morbus*, I Aphor. 7. Et milles alibi; sed & Atticis utrumque usitarum esse, nimis notum est. REITZ.

Pag. 244. l. 15. Εἰς τὸ κάτωπτρον ἀποβλέψῃ) De oppositis his praepositionibus v. supra Quom. Hist. c. 42. REITZ.

Pag. 245. l. 13. Παρήειμεν) Rescripsimus ex Mss. Regg. 2954 & 3011. In edd. enim legebatur *περήειμεν*, contra sensum. *Περὶ* & *παρὰ* saepe confundi a librariis, notat B. de Ball.

ead. l. 14. Ἐν χρῶ) Sic supra Ζεύξ. c. 6 f. SOLAN.

Pag. 246. l. 8. Ἀνθρώπον μὲν οὐδένα) Ita Mss. Regg. 2954 & 3011. Impr. *ἀνθρ. οὐδένα μὲν*.

ead. l. 15. Οὐδὲν ἡμᾶς ἡδίκουν) Ἀδικεῖν esse vim inferre, nocere, (adeoque etiam de inanimatis rebus dici) ut Thucyd. L. II, p. 103, & V, 400, & Apocalypf. IX, 4, ἵνα μὴ ἀδικήσωσι σὸν χόρτον, adductis etiam his Luciani aliorumque verbis, probat Elſner. ad N. T. T. 2, p. 453 ed. Traiect. REITZ.

ead. l. 16. Ἐπὶ ξενίᾳ ἐκάλουν) Sic Icarom. cap. 23, & D. Sic. XIII, c. 83, p. 608, intellecto *τραπέζῃ*, ut L. Bos docet. Alios probare *ἐπὶ ξενία*, scil. *δῶρα*, vid. Weſſ. ad Diod. l. d. REITZ.

Pag. 247. l. 5. Σβεσθῆναι) Videtur hoc commento ridere philosophos, qui animas esse naturae igneae statuere, ut ex fabula Promethei notum, & ex Cic. Somn. Scip. c. 3, ubi Commentatores vide. Unde quibusdam opinio sedebat, aquis suffocari mortis esse genus omnium pessimum, quod anima sic penitus exstingeretur. REITZ.

ead. l. 9. Ὅπως ἔχοιεν) Conf. mox c. 33, ubi *ὡς ἔχει*. Sed 36, *ὅπως* bis. SOLAN.

ead. l. 12. Νεφελοκοκκυγίαν) Ex Aristophanis avibus sumta urbs v. 820 seqq. *Κοττυφίανος* nomen non mutarim, cum apte ad hanc rempublicam congruat. GESN.

ead. l. 15. Κοττυφίανος) Ait, se pervenisse in urbem *Νεφελοκοκκυγίαν*, cuius rex fuerit ὁ Κορώνος ὁ Κοττυφίανος. Puto scri-

psisse Lucianum Κοκκυφάντος, ridicule formata voce a κόκυξ & κοκκύω. GRAEV.

ibid. Ἀριστοφάνους) Aristoph. Ὀρν. p. 565. SOLAN.

Pag. 248. l. 3. Πυρώδεις) Angl. πυροειδεις. BOURD. Πυρρῆ-δεις A. & P. Reliqui πυρώδεις, nisi quod Fl. πυρῶδης, Iunt. πυρῶδεις habent. SOLAN.

ead. l. 5. Μαλακῶς ἐνδιδόντος) Conf. supra Apol. pro Merc. c. 4, καὶ ἐνδιδόντων φυγεῖν. Vel potius Hermot. c. 24, ubi plane similem phrasin ex Aristoph. Plut. 488 addidimus. Et infra Toxar. c. 11. Ubi Iensf. vim huius verbi pluribus explicat. Oppositum ἐπιδιδόναι vide hac ipsa Ver. Hist. c. 6. REITZ.

ead. l. 9. Ἀπορρίψαντες, ἐνηχόμεθα) Elliptice pro ἀπορρίψαντες ἑαυτοὺς ἐκ τῆς νεῶς, ἐνηχόμεθα. Pariter Lucas in Act. Apost. XXVII, 43. L. Bos. Vide etiam Ἀλ. c. 9. SOLAN. Adscripserat Solanus, aliquem coniectasse, forsan ἀπορρύψοντες legendum. Sed ἀπορρύψοντες voluit, a ῥύπτῳ abstergo, sordes abluo, tumque profecto non male quidem: verum vulgata non est movenda, nam & sic in loco N. T. quem L. Bos indicat, ἐκέλευσε — ἀπορρίψαντας πρῶτους ἐπὶ τὴν γῆν ἐξίέναι. REITZ.

Pag. 249. l. 2. Φαλλῶν) Idem vid. supr. c. 22. SOLAN. Quales describit in lib. de Dea Syria Noster. GESN.

ead. l. 3. Σκόλοπας) Confer supra de Merced. cond. cap. 3. SOLAN.

ead. l. 5. Περιβάλλοντες) Fl. optime. Reliquae περιλαβόντες. SOLAN. Florentinam eo lubentius secutus sum, quod hoc verbum de amplexantibus & osculantibus proprie usurpatur. Sic Long. Past. IV, 125, (ed. Moll. p. 133, numero per errorem typothetarum depravato) οὗτοι πάντες περιέβαλλον, κατεφίλουν χαίροντες, & L. IV, p. ult. Δάφνις τε καὶ Χλῆς περιέβαλλον ἀλλήλους. Nec refert, illic laetitiae signum esse, hic metus & valedicentium; valedicentes enim aequae se amplexantur ac gratulantes. Ne plura in re nota congeram. REITZ. Ms. Reg. 2954 περιβαλόντες, probante B. de Ball.

ead. l. 7. Συναρράξαι τοῖς ὀδοῦσιν) Contra mentem Luciani reddunt haec verba: At dentibus non confregit prius, quam per eorum raritatem intro navis decidisset. Contra mentem Luciani, inquam: nam navis illa prorsus non fuit contrafacta, nec dentibus belluae, nec in eius ventre, sed integra iterum emissa, quando mortua erat bellua, ut videre est in principio L. 2 Ver. Hist. Voluit autem Lucianus his verbis indicare, os eius belluae, & vacua inter dentes spatia adeo vasta fuisse, ut opus non esset dentibus prius confringere navim, & sic per partes

eam absorbere, sed integram navim illaefam per dentium raritates facile potuisse transire. Veritas igitur locum: *non vero dentibus prius comminuit. sed per eorum interstitia navis in ventrem decidit.* Haec in Obs. Crit. pag. 52. L. Bos. Nihil mutandum. Iam observarunt Grammatici saepius duplicari hic literam 'P'. Adde etiam ἰστ. β, prope finem. SOLAN.

ead. l. 10. κῦτος) Ferri non potest κῆτος. Lege itaque cum *Fl. κῦτος*. Vide tamen Breerwood p. 133 *Of long. &c.* SOLAN. Lubens arripui scripturam Florentinae; nam vulgata κῆτος, *cete*, sensum exhibet satis absurdum. Etsi enim vel omnia huius historiae commenta merito absurda dixeris, tamen orationis nexus non debet esse absurdus. Nihil autem in sequentibus est, unde liqueat, homines in *ceto* sedentes, alium *cetum* vidisse. Sed quid simplicius est, quam ut in eo latentes, partes eius internas perlustrarint? Quare κῦτος hic intelligo *tartareum capacis alvi specum*, ut Phaedr. loquitur IV, 5, quem tum perpicere dabatur, cum bellua hiarer, lumenque ante negatum per os admitteret. Est vero κῦτος proprie alveus navis; vid. Polluc. Onom. I, 87, p. 58. Et *venter*; vid. notam Kuhnii. Ediderunt autem in Polluce κῦτος prima acuta, cum tamen fateantur, Mss. habere κῦτος. At versa vice L. 2, p. 171, κῦτος dedere, cum Mss. ibi κῦτος legere affirmet editor. Quod quidem cur factum, non video: nam si differentiam statuissent, quod posteriore loco *cranii capacitas* significetur, monuissent forsitan. Verum nihil differentiae video, cum de quavis capacitate vas ingens referente dicatur; nec adeo moror accentum, qui in syllaba ancipiti interdum ab aliis fit circumflexus, ab aliis acutus. Mallem tamen κῦτος utroque loco, ex analogia, ut μῦθος, νῆος, &c. similia, quae circumflecti amant. Adde Alciphr. 3, Ep. 7, p. 292, qui κῦτος τῆς γαστρὸς, *capacitas alvi*. Et Diodor. Sic. III, cap. 40 m. qui pro *alveo navis*. Versio Gesneri ad vulgatam est composita, ideo reliqui eam, sed mutatae lectionis versionem ei adiciens, ne mihi nimis sumfisse dicar. REITZ. Ut probo lectionem κῦτος, quam secuturus eram scilicet, si videre mihi contigisset; ita vulgatam κῆτος absurdam non puto. Quem enim piscem antea, qualis extra esset, viderant, eundem, non alium in illo cetum, qualis sit intus vident. Ceterum iuvat, dum ista retracto, observare, nomen κῦτος praeclare illustratum a D. W. Trillero Obs. Crit. p. 215, ubi idem nomen recte abiudicat Heliodoro Aethiop. 9, p. 445 pr. & ibi non κῦτος ἀπαντὸς ποτάμιον, sed Nilum κῦδος ἀπάντων ποταμῶν, legendum esse. divine coniecit, κῦδος ipse μέγα gentis no-

strae, & Apollinearum artium omnium singulare ornamentum. GESN.

ead. l. 16. Γούγ) Ita ex Mss. Regg. 2954 & 3011 expressimus pro vulg. οὐν, ut vitetur hiatus.

in Schol. col. 1. l. 1. Ἐν τῷ περὶ &c.) Hoc Scholion male olim ad verbum σκόλοπας relatum, iam in sedem suam retractum. REITZ.

Pag. 250. l. 14. Ὁξίως) Florentinae leſt. ὀξίως malam esse, vid. mox c. 40 f. SOLAN.

Pag. 252. l. 2. Τοι) Quid haec particula saepe in oratione, quasi supervacanea, valeat, tamen non ignoro. At hoc quidem in loco legendum cenſeo σοι. SOLAN.

ead. l. 3. Αὐτῷ σκάφει — καταποθέντες) Pro σὺν αὐτῷ σκάφει. Ita quoque Alciphr. I, Ep. 2, p. 12, ἀφείς τὸ φορτίον αὐτοῖς ἰχθύσιν, ἀφείς δὲ καὶ ἡμᾶς αὐτῷ τῷ σκάφει. Ad quae verba Bergler. plura similia affert, quae nec repetam, nec augeo, quia nota. REITZ.

ead. l. 8. Τε) Deficiens in edd. τε supplevimus ex Mss. Regg. 2954 & 3011, propter sequens καί.

ibid. Ὁ δὲ, οὐ πρότερον, ἔφη, ἔρεῖν &c.) A scopo aberravit, qui haec ita tranſtulit: ille vero, non prius dicam, inquit, nec intelligetis ex me, quam hospitio excepti praesentibus bonis fruamini. Sensus est: ille vero negavit se disſurum, aut ex nobis ſciſcitaturum esse prius, quam hospitalia ſua, quae habebat, nobis impertiſſet. Et hoc velle Lucianum, liquet ex iis, quae ſequuntur: ἐπειδὴ ἱκανῶς ἐκορέσθημεν, ἐπυνθάνετο ἂν ἐπεπόνθειμεν. Et inferius, ὁ δὲ ὑπερβαυμάσας, καὶ αὐτὸς ἐν μέρει τὰ καθ' ἑαυτὸν διεζήρει. L. Bos.

Pag. 254. l. 3. Λούμεθα) Huc pertinet, quod lenſ. in Leſt. Lucian. pag. 11 & 12 monuit, ſcribens: Λούμαι, inquit Thomas Mag. πάντες Ἀττικοί, καὶ λούσθαι. Sed & λούομαι habet Lucian. in Ver. Hiſt. p. 337, (i. e. hoc loco.) Haec ille. Aristoph. vero amat λούσθαι & λούμενος dicere: ἀπίλου tamen pro ἀπέλου Biferus ait metri cauſa dictum, vid. Maittaire de Dialect. pag. 9. Ex uno autem Luciani loco nihil conficitur, dices; cum alibi plerumque in aor. & fut. hoc verbo utatur, ubi contractio locum non habet: ſed & Nigr. c. 13, λούμενος, non λούμενος, ſine varietate legitur, nec non poſtea; quare rurfum aio, non ὑπεραττικίζειν Lucianum. REITZ.

ead. l. 16. Τριτωνομένδητες τὰ μὲν ἄνω ἀνθρώποις ὁμοῖοι, τὰ δὲ κάτω τοῖς γαλεώταις) Interpres: Tritonomendetes, ſuperioribus partibus ſimiles hominibus, inferioribus vero ſelibus. Male.

Γαλεῶται hic non sunt feles, sed pisces, qui γαλεῶται dicuntur, & alio nomine ξιφίαι, Latinis etiam *Xiphiae*. Sed ratio compositionis huius vocis quae? Triton fingitur quidem monstrum marinum, superiore parte hominem referens, sed μένδης est hircus, sive ipse Pan. Vide Herodot. lib. II, c. 46, & Suidam. Mihi non liquet: quaerant oriosi. Quid enim μένδης cum Xiphia, aut etiam fele, si id malis, habet commune? ΓΡΑΕΥ. Τριτωνομένδης appellatio monstri ex Tritone, marino homine, & hirco compositi, quem Μένδης esse Aegyptiis, notum ex Herodoto. Sed quid ad hunc γαλεῶτης, sive stellionem dicas, sive felem, sive mustelam denique? Itaque metuo, ne hic etiam lacuna sit, ut modo circa Ἀεροκόρακας observatum est. GESN.

Pag. 255. l. 1. Θυννοκέφαλοι) In *S. Κυνοκέφαλοι*. In reliquis Θυνοκέφ. quod ego cur mutarim, manifestum est; vide etiam cap. 38. SOLAN. Θυνοκέφαλοι Aldus, quod ortum videtur ex *Θυννοκέφαλοι*, q. d. *thunnicipites*. *Thunnus* piscis nobilis, cum *canceris* commode iungitur. Si allegoriam spectes, notum est, brutum quendam imperum multitudinis ea imagine notari. Sed deinde ipse quoque Aldus dedit *Κυνοκέφαλους*. Et *κύνα* quoque piscem esse, notum. GESN. Et si Parisina *Κυνοκέφαλοι* praeferebat, tamen in versione *Thynoccephali* expressum erat: unde facile patet, quid edi voluerit. REITZ.

ead. l. 2. ἑαυτοῦς) Et sic legere Florentinam cum Iunt. notaverat Solanus. Quid tum? non enim opus erat aliam lectionem quaerere. ἑαυτοῦς enim sic amare poni pro ἀλλήλους, *se invicem*, vel *mutuo*, nisi satis notum est, vid. ex veteri Lexico, in Biblioth. Coslin. pag. 233, quod ait: ἑαυτοῦς, ἀντὶ τοῦ ἀλλήλους, οἱ Ἀττικοὶ λέγουσι. Adde Thucyd. IV, 25, καὶ παρὰ κλεινόμενοι ἐν ἑαυτοῖς, & *se mutuo adhortati*. REITZ.

ibid. Πειποιημένοι) Active hic ponitur, ut εὐρημένη similiter active ap. Alciphr. I, Ep. 8, καὶ δέομαι τὸ λῶν εὐρημένην συμβουλεύσαι. Ubi Bergl. bene monet, praeter alios sic saepe Demosthenem loqui, ut εὐρημένοι τιμὰς &c. Noster supr. Deor. Dial. XIV fin. *Θνητὸν πεποιημένος τὸν ἐρώμενον*. Ac non semel alibi; quae loca indicabit Ienf. ad Tyrannicid. Ita οἱ κεκτημένοι dicebantur Athenienses, qui praedia possidebant, & qui servos. Licet & alibi id signif. quod possidetur. Vid. Spanh. ad Aristoph. Plut. 4. Ibid. v. 7, *ἐωνημένος, qui emeret*, cum etiam sit, qui *emtus* est; vide commentt. Sed & praeterita passiva aliorum modorum interdum sic ponuntur, ut Herodian. I, 13, *ἐδεδούλωντο δὲ πᾶσαι αὐτοῦ τὴν ψυχὴν — ἐπαλληλοι — σω-*

ματος ἡδοναί, subiugabant omnem eius animam aliae ex aliis voluptates. Permulta eiusmodi congerere liceret. Sed haec iam iufficiant. REITZ.

ead. l. 3. Ψυττόποδες, γένος μάχιμον καὶ δρομικώτατον) Psittorodes genus bellicosum & velocissimum. Forte Ψυττόποδες, qui habebant pedes instar passerum, a ψῆττα passer, sc. marinus. GRAEV. Vera huius nominis scriptura ex phrasi petenda est admodum insolenti, quae in Δεξ. c. 3 legitur: ἀγρὸν δὲ ὥχον μιν ψύτταν κατατείνας, οἷσθα δὲ ὡς φίλαγρός εἰμι, quod non est, ut visum fuit Micyllo somnianti vertere, sed rus ibam, ubi piraе aggerem protendi; sed ut recte Benedictus, contento cursu rus iui. Unde lux Hesychio in voce ψύττα. Sed vide, quae ad eum locum annotata reperies: aut saltem adi Epist. Sat. ad div. c. 5, ubi haec verba, sic emendata, leges: ὅς δὲ καὶ ἑλμφοὶς ὀπτόμενοι μετὰ δρασμὸν βουλευσούσιν ἐκ τοῦ ὀπτανέου ἐς τὸ ὄρος. καὶ ὅρις ψύτταν κατατείνας αἴπτεροι καὶ αὐταί, παρ' αὐτοὺς τοὺς πένητας ἐκπετήσουται. Lege itaque Ψυττόποδες, non, ut in omnibus libris legitur, Ψυττόπεδες. Rationem hanc esse nominis, etiam ex eo, quod addit Lucianus, cum vocat γένος δρομικώτατον, patet. SOLAN. Legendum videtur Ψυττόποδες, ut cum Παγουράδαις societur melius: piscium enim nomina Ψῆττα & Πάγουρος. Ψῆττα quid hic sibi velit, equidem nondum intelligebam. Ψῆτταν etiam adhibet nostro Ἀναβ. 549. Sed tanto minus aliquid mutare ausim, quia saepius idem nomen eodem modo scriptum recurrit. GERN.

ead. l. 6. Τοῖς Ψυττοπόδῃν) Τοῖς non aderat in edd. Addidimus ex Mss. Regg. 2954 & 3011.

ead. l. 9. Βιοτεύσωμεν) Patet, vel me tacente, Lucianum scripsisse, ἡμᾶς δὲ χρὴ ὁρᾶν ὅπως δυνησώμεθα τοσούτοις ἐἶναι μάχεσθαι, καὶ ὅπως βιοτεύσωμεν, non, ut editum est, βιοτεύσωμεν. Est autem operae pretium, ut prospiciamus, quo modo cum tot gentibus congredi poterimus, & qua ratione victuri simus. IENS.

ead. l. 17. Τῆς προθεσμίας ἐνστάσεως) Obscure versio Parisina, iam passi tempore imminente. Sed προθεσμίαν esse constitutum tempus, ut in Epist. ad Galat. IV, 2, ἄχρι τῆς προθεσμίας τοῦ πατρὸς, producto hoc Luciani loco, alioque ex eiusd. Nigripino, Plutarcho item & Aeschine, post alios docuit Elfiner. ad N. T. l. c. REITZ.

Pag. 256. l. 6. Ἐξοπλισάμεν.) Sic Coll. P. & L. At impressi omnes ἐξαυλισάμενοι. SOLAN. Vulgatam ἐξαυλισάμενοι seruari, etsi ἐξοπλισάμενοι intellectu facilius est. Posset enim ἐξαυλισ. significare e tentoriis, tuguriis, exciis; quasi oppositum τῇ

ἀναλίσματα. Et sic video Gesnerum accepisse: at non invenio auctoritatem; ideo suspectum habeo istud verbum, donec alibi invenero. REITZ.

ead. l. 15. Τοὺς φαλοῦς) Frater monet legendum τὰς φαλ. contra edd. REITZ.

Pag. 257. l. 5. Θυνοκέφαλοι) Ut cap. 35. Sed hic omnes, excepta B. 2. Κυνοκέφαλοι habent. SOLAN. Confer omnino supra c. 35. Parisina hic iterum Κυνοκέφαλοι cum reliqq. In versione tamen iterum quoque *Thynocephali*; quare, si vulgata supra erat movenda, etiam hic mutanda fuit. REITZ.

ead. l. 9. Ἀντήχει τὸ κῆτος) Wessel. ad Diod. III, c. 16, n. 12, coniicit ἀντέχει τὸ κῆτος, quod κῆτος testudinis crustam significet, ac sic frequenter Diod. Sed ignoscat, si nihil adhuc mutem, propter continuo praemissum in Luciano πολλῇ βεῖν χρώμενοι. Clamori enim hic bene respondet Eccho, & usitatum historicis clamoris istius ante pugnas percussione commemmorare. REITZ.

Pag. 258. l. 15. Ἀπαντα ὦν) Quamquam sic etiam ferri possit, malim ἀπάντων ὦν. SOLAN.

Pag. 259. l. 6. Εἴκοσι καὶ δεκά) Atqui mox, praeter remiges, quadraginta armatos audies. Audis etiam hic statim post numerum prolatum τούτων δὲ &c. ut necesse sit, maiorem a Luciano fuisse scriptum, quem LXX fuisse existimo. Sed res nihili est in tali libro. SOLAN.

ead. l. 11. Σταδιαῖον) Sic πηχυαῖοι supra c. 22; & ἡμιστάδιαιους hoc eod. cap. REITZ.

ead. l. 13. Πῦρ ἦν) Homer. II. E, 4. SOLAN.

ead. l. 14. Ὁ ἀνέμος) Vulgo ἀνέμος sine articulo, quem restituiamus ex Ms. Reg. 3000.

ead. l. 16. Ἡ) P. L. & ed. Iunt. In reliquis οἱ. Alludit ad Homeri locum in margine designatum; quem Zoilus etiam carperat, immerito. (Vid. Didym.) SOLAN.

Pag. 260. l. 6. Ἐκβληθεῖσαι) Qui *dissolutae* interpretati sunt, legebant illi forte ἐκλυθεῖσαι, quod placeret, si in libro invenirem. Et fateor, me non habere, qui ἐκβληθῆναι hoc sensu dixerit, quo hic opus est. Itaque analogiam, & vim τῆς ἐκ, quam habet etiam intendendi atque augendi, secutus sum. GESN.

ead. l. 13. Σπύργοις) Corruptam hanc vocem arbitror; sed quid reponam nescio. Nec res tanti est. SOLAN. Gisb. Koen ad Gregor. de Dial. p. 64 coniiciebat κόγχοις, notante cl. B. de Ball. Sed nihil opus mutatione.

Pag. 261. l. 7. Αἱ δὲ λοιπαὶ πρύμναν κρουσάμεναι) Nimis

faepe & erudite hoc genus loquendi illustratum est ab præclaris ingeniis, quam ut voces postremas intelligamus cum Micyllo simul & Benedicto *collisa puppi*. GRON.

ead. l. 8. Πρύμναν κρούειν) Imperitissime vertitur, αἱ δὲ πρύμναν κρουσάμεναι ἔφευγον, reliquæ *collisa puppi* fugerunt. Siccine? *collisa puppi* poterant fugere? Verte, *reliquæ remis inhibentes fugerunt*. Quod Graecis πρύμναν κρούειν, hoc Latinis *inhibere remis*. Cum olim fugam molirentur in pugnis navalibus, non conversâ navi fugiebant, sed paulatim euntes cessim, & remis inhibentes cursum navis, retro navigabant, ut erudite docuit ὁ πᾶν I. Frid. Gronovius lib. IV Observat. cap. ultimo, quem vide. GRAEV.

ead. l. 11. Κατέδυσαν) Passive accipias necesse est: nam numerus non patitur, ut de hostium insulis intelligatur, quod priores interpretes non animadverterant. Sic Polyaen. I, p. 77, & passim. SOLAN.

IN VERAE HISTORIAE LIB. II.

Pag. 263. l. 1. ΑΛΗΘΟΥΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ) Inscriptio Scholiorum hic rursus erat ἀληθινῶν διηγημάτων vid. princ. 1 VER. HIST. quam itaque, quia nihil ad rem facit, in Scholiis omisi. REITZ.

ead. l. 9. Ἀποθανεῖν) Nihil opus esse τῷ ἔμελλε, quod Voss. ingerit, attendenti patebit: satis enim commode ad δέγναι refertur hic infinitivus, & vel sic elegantius, quam si quidquam addatur. Sic fere Athen. VI, pag. 246 C. Συμπότας φησι — συνάγεσθαι ἐξ ἀπάσης τῆς πόλεως, οὓς προσαγορεύουσι γολοιστάς. Ita & Sallust. Jug. cap. 113, 3: *Dicitur secum ipse multa agitavisse*, — quæ scilicet tacente ipso, occulta pectoris patefecisse. Plura addere in re nota non liber. At potuit Vossii mens fuisse, ἔμελλον hic per ellipsin intelligendum, uti mox ἔμελλον ἔσσεσθαι plene enuntiatur; tumque nihil contra dico. REITZ.

Pag. 264. l. 4. Μεγάλαις δοκοῖς) Hunc locum in corrupto Codice cum legisset Thomas Magister, incaute secutus est, quam illic inveniebat, scripturam. Nostri Codices omnes habent *μεγάλαις*, recte. SOLAN.

ead. l. 8. Ἀνεκκύσαντες τὸ πλοῖον, καὶ διὰ τῶν ἀραιωμάτων διαγαγόντες, ἐκ τῶν ὀδόντων ἐξάψαντες) Cum vertissent alii, per raritatem dentium educentes & explicantes, inde Benedictus fecit *deductam & explicatam*. Sed turbatissime hic nugantur

omnes, & illud *explicare* nihili est. Verte, *per raritates tradulam & ad dentes religatam*. Id enim est hoc loco ἐξάψαι. Ut in fine praecedentis libelli, ἐκείνην μὲν τὴν νύκτα περὶ τὸ θηρίου πύλισαντο, ἐξάψαντες αὐτοῦ τὰ ἀπόγεια. Et translate in Amoris, ἰγὼ δὲ τὸ ἐρωτικὸν ζεῦγος ἐκατέρωθεν ἐξάψαμενος περιήειν. GRON.

ead. l. 9. Καὶ) Καὶ absens in edd. restitutum ex Mss. Regg. 2954 & 3011.

Pag. 265. l. 2. Ἐπάγη) Rider. At nostra aetate satis iam compertum est, mare ipsum sub Arcto, hibernis totis mensibus, glacie rigere, & vix activis tutum. SOLAN.

ead. l. 10. Προσθλόντες) Lege προσθλόντες. SOLAN. Non dubito, quin Solani emendatio sit vera; nam προσθλόντες, *prod-euntes* ex illa fovea, meliorem sensum praestat, quam προσελθόντες, *accedentes*: quia tamen Codd. nullis nititur, intactam sibi vulgatam. REITZ.

in Schol. col. 2. l. 1. Ἀπωλώλῃται) Hoc verbum, ut suspectum, notaverat Solanus: coniicio itaque, eum maluisse ἀπωλώλῃ, vel ἀπωλεῖτο, quod non improbem. REITZ.

Pag. 266. l. 4. Ὡς περὶ Μῶμος) Lucianus hic alludere videtur ad id, quod de Momo scripsit Aristoteles de partib. animal. lib. III, eum naturam incusasse, quod bobus cornua in capite, non in armis potius addiderit; videlicet quod vehementius possent ferire. Id Lucian. in Nigr. COGN. Conf. supr. Nigr. § 18, (ex divis. Hemsterh. est § 32.) & Hermot. c. 20. SOLAN.

ead. l. 13. Ὁλον μὲν) Ita dedimus ex Mss. Regg. 2954 & 3011, pro vulg. Ὁλον τε. Μὲν respondet seq. δὲ — ποτὶν δὲ.

ead. l. 15. Τυρῶ) Huius fabulam repete ex 'Εν. Δ. XIII, & adde, si lubet, Φιλοπ. c. 6. SOLAN.

Pag. 267. l. 11. Φελλὰ) Nota etiam est Φελλὰς Pamphyliae urbs, itemque Φελλεύς mons Atticae &c. Vide Stephan. Byzant. h. v. GESN.

ead. l. 12. Συνωδοιπόρου) Conf. Hermot. c. 13. SOLAN.

Pag. 268. l. 3. Ἀπ' αὐτῶν) Ita restituimus, auctoribus Mss. Regg. 2954 & 3011. Desiderabantur enim in edd. duo hae voc.

ibid. Κατὰ δὲ τὴν πρῶταν) Proditum est a veteribus poetis, esse quasdam in Oceano insulas, ad quas post mortem deferuntur eorum animae, qui sancte religioseque vixerint; Homer. Lucian. de Luctu. COGN.

ead. l. 7. Ἡρόδοτος) Herodot. III, p. 123. SOLAN.

Pag. 269. l. 4. Ἐπηρεμιοῖς) Quamquam enim vox sit inso-

Iens, aptissima videtur. Verbo *ἐπηρεμέω* utitur Έρωτ. cap. 45; Certe ridicule antea legebatur & vertebatur hic locus, *ἐπ' ἐρημίας*, in desertis. SOLAN.

ibid. Πλαγίων αὐλῶν) Dum quis meliora me doceat, intelligo fistulas obliquas, *Querpsfeiffen*, (Belg. *Dwarsfluiten*) suspensas vori causa a pastoribus in locis desertis, specubus, arboribus, quas sonum aura spirante edere, nihil impedit. Tales sunt apud Longum Pastor. lib. I, p. 5, 19, ubi in antro ἀνέκαστο αὐλοὶ πλάγιοι, καὶ σύριγγες, καὶ κάλαμοι πρεσβυτέρων τειμένων ἀναθήματα. Plura ibi Mollius. GESN.

ead. l. 5. Βοὴ &c.) Hunc etiam locum in depravatissimo Codice legerat Thomas Magister, quem vide in voce ἀθροός. Nostrī Codices non ἀθροός, sed οὐ θορυβώδης habent. SOLAN.

ead. l. 7. Κροτούντων πρὸς αὐλὴν ἢ κιθάρην) Non debuit veriti, ad tibiā vel citharam saltant; neque enim κροτεῖν est saltare: & certe erat quoque modulatus plausus. Utrique & in Pseudomanti κυμβάλοις κροτούντα interpretatur Benedictus *cymbala pulsantem*, sine mentione saltandi; & in Saltatione κροτούντα τε προσέτι καὶ ἐπαίνους ἀπερπεσάτους ἐπιβοῶντα reddidit, applaudens & laudibus indecentissimis acclamans. GRON.

ead. l. 12. Περιπλοῖς) Angl. περιπλόις. BOURD. Περιτολ. A. P. L. S. A. Impressi vero omnes περιπλοῖς, ante S. quae recte mutavit. SOLAN.

ead. l. 16. Ὁ Κρῆς Ῥαδάμανθος) Rhadamanthus, Lyciae rex, filius Iovis ex Europa, Minois & Aeaci frater, vir iustissimus. Vid. Virg. VI Aen. COGN.

Pag. 270. l. 2. Αἶαντος) Occubuit ad Troiam, ut scribunt Sophocles in Aiac. & Dictys Cretens. in Histor. COGN.

ead. l. 3. Κατηγορεῖτο) Leve admodum est vitium, quod tamē inquinat editiones omnes, ut mirum, a tot editoribus non esse sublatum. In omnibus enim exstat κατηγορεῖτο δὲ αὐτοῦ pro ἐκατηγορεῖτο, quod puer videat. GRAEV. Έκατηγορεῖτο) In omnibus antea legebatur, κατηγορεῖτο: & sane sic passim apud hunc, Prometh. fin. Ib. c. 4 f. Νεκρ. Δ. XXVII, & Μενιπ. c. 19, eodem modo, quo hic in impressis. Sic & Fab. Aesop. Delect. Fab. X, vitiose; & Aesop. Fab. 72, & apud Demosth. c. Mid. p. 409 A. SOLAN. Solanus cum Graev. sentiens, ἐκατηγορ. scribendum esse etiam in marg. Iunt. notavit. Ego vero cur neutri obsecundem, dicam. Miror autem Graev. tam confidenter dicentem, vel puerum videre, ἐκατηγορεῖτο scribendum. Ego certe & plures mecum id non videbunt. Meruisset saltem probari illud ἐκατηγ. An enim non cogitavit vir sum-

mus, verbum esse compositum, ideoque augmentum in medio potius locum habere? (quamvis eiusmodi composita interdum initio, interdum utrobique augeri noverim.) Quin ἐκατηγόρειτο, etsi Lexica sine auctoritate afferunt ἐκατηγόρησε, mihi potius suspectum esset: nam Thucydides, Atticae puritatis norma optima, I, 95, καὶ γὰρ ἀδικία πολλὰ κατηγόρειτο αὐτοῦ. Iterum ibidem paulo post, κατηγόρειτο δὲ αὐτοῦ οὐχ ἥκιστα Μηδισμὸς, καὶ ἐδόκει σαφέστατον εἶναι. Sic nec imperf. act. gerit augmentum in fronte ap. Aelian. V. H. III, 19, καλοῦντος κατηγόρει. Idem XII, 12, ἐστεφανοῦτο — σὺ δὲ στεφάνωμα κατηγόρει αὐτοῦ. Nec aorist. id habet apud eund. I, 34, πάντα ἀκριβῶς κατηγόρησε. Adde Herodian. VI, 9, § 1, τοῦ τε Μαξιμίνου — κατηγόρει, & ter quater alibi. Omnino igitur vulgata erat servanda, etiamsi forte alibi ἐκατηγόρειτο inveniretur. Nec tamen abiectum esse augmentum dixeris, ut in Zeux. § 10, κροτάλιζον pro ἐκροτάλιζον, quod in nonnullis temporibus, maxime in plusquam perf. passiv. etiam in soluta oratione saepe fieri, ut πετοίκιλτο pro ἐπετοίκιλτο, δέδωκεσαν pro ἐδέδωκεσαν, diximus ad 1 Ver. Hist. c. 13. Ita & lungerman. ad Long. Past. 220 εὐχοντο & ἠύχοντο promiscue scribi, aliaque similia docet, & frustra illud εὐχοντο mutari, observat. Immo quia κατηγόρει & κατηγόρηκα locis ab Solano citatis, Noster ubique dixit, tanto minus debebat id nunc mutare; quin & reliqua eius testimonia contra ipsum faciunt. Et Graevius, ad Mort. Dial. XXVII § 7 f. ad verba αὐτοῦ κατηγόρει φθάσας aliquid commentatus, ibi tamen de addendo augmento, etsi tempus imperf. & ibi est, nihil dixit. REITZ.

ead. l. 5. Νῦν μὲν αὐτὸν πτόμενον τοῦ ἠλλεβόρου) Th. Magist. v. πτόμαι. SOLAN. Sed ἠλλεβόρου adspirare apud Thomam invenio. REITZ.

ead. l. 11. Τόσαῦτα) Sic pro τοιαῦτα, quod est in ed. Reitzii, reponendum ex Mss. Regg. 2954 & 3011 monuit cl. B. de Ball. Sed ita iam scriptum offendimus in ed. B. 4. & S.

ead. l. 14. Περὶ προσδρ.) Conf. Dial. mort. XII pr. SOLAN.

ead. l. 17. Παρὰ Κῦρον τὸν Πέρσ.) Th. Mag. v. Παρά. SOLAN.

Pag. 271. l. 3. Οὗτος) Sic lego pro οὗτω, quod in omnibus hic reperio. SOLAN.

ead. l. 15. Πύλαι πᾶσαι μονόξυλοι κινναμώμιναι) Benedictus, portae ex solo cinnamomi ligno. Item infra, εἰς ναῦν μονόξυλον, navim solido ex ligno constatam. Quae versiones quam sint ab-

furdæ, docet ipse, cum statim βωμοὶ μονόλιθοι vertit ex *πρὸς λίπιδε*. Id enim vult, ista non esse composita ex frustis, sed ex una trabe & segmento arboris tam magnæ exacta. GRON.

in Schol. Αὕτη μὲν οὖν &c.) Ad aliena verba antea referebatur hoc Scholium, duce Cod. V. quod & notæ I. Clerici ansam dedit; quam, quia iam huius loci non est, omisimus. Ad modo Apocal. XXI, 10, & seqq. ut, quam hæc illis similia sint, videas. SOLAN.

Pag. 272. l. 6. Πηχέων ἑκατὸν βασιλικῶν) Vid. supra Capl. cap. 16. SOLAN.

ead. l. 9. Πύλοισι) Πύλος, ὄρυγμα, ἔμβατὰ, ἔνθα ἀπελθόνται. Aristoph. Schol. Vorst. Vid. Iππ. c. 6. SOLAN.

ibid. Ἑσθῆτι) Si pristinam versionem respicias, quæ habebat, utuntur autem vestibus purpureis &c. statuas ἑσθῆσι legendum, ut referatur ad πορφύραις. Sed ut constructio sic evadat facilior, sensus tamen erit deterior: nam nihil adeo mirum foret, si vestes tantum purpureæ dicantur; sed magis mirum, aranearum telas ipsas esse purpureas; quales lanas ævo aureo promittit Virg. Ecl. IV, 45, Sponte sua sandyx pascentes vestit agnos, & quæ præcedunt. Ait igitur Lucianus, pro vestitu utuntur aran. telis per se purpureis. Interim, si a colore recesseris, hodie non adeo mirum, vestes ex aranearum telis posse confici, cum nostra memoria id in Gallia experimenti causa factum sit. REITZ.

ead. l. 15. Ὁμοιότητα) Angl. ὁμοιότητα. Aliam tamen lectionem secutus est interpres. BOURD.

ibid. Εἰ γοῦν μὴ ἄψ.) Describit eleganter umbras apud inferos, posse quidem eas non tangi, habere tamen corpora valde subtilia, quæ non tam corpora sint, quam corporis instar. Sed interpretes non recte intellexerunt hunc locum: καὶ ὅπως ἔοικε γυμνῇ τις ἢ ψυχῇ αὐτῶν περιπολεῖν, τὴν δὲ τοῦ σώματος ὁμοιότητα περιχειμένην. εἰ γοῦν μὴ ἄψαιτό τις, οὐκ ἂν ἐλεγχεῖε μὴ εἶναι σῶμα τὸ ὁρώμενον. Vertunt: In summa videtur eorum anima nuda circumvagari, similitudine corporis circumdata. Ac nisi quis tetigerit, non possit deprehendere non esse corpus, quod videt. Nam sunt ut umbræ rectæ, non nigrae. Latina versio si γοῦν μὴ ἄψαιτο, longe a Graecis verbis abit, quæ sic erant transferenda: Licet igitur quis attingere nequeat, non tamen convincat non esse corpus, quod videtur. Sunt namque tanquam umbræ rectæ, non nigrae. Videntur enim, licet non tangantur. GRAEV.

Pag. 273. l. 1. Σκιαὶ ὀρθαὶ) Umbræ aliae in libero loco stantibus hominis humi iacere ac trahi videntur: hæc, instar homi-

nis ipsius, erectae. Aliae defectu lucis, h. e. natura sua nigrae; hae coloratae tum carnis colore, tum vestium. Ceterum ita recte me interpretatum post alios hunc locum arbitror, licet aliter summo viro videatur. GESN.

ibid. Οὐ μέλαιναν) Non sicut nostrae, iacentes & nigrae, sed corporibus veris, si soliditatem excipias, similes. SOLAN.

ead. l. 11. Ὀπώραν) (Ὀπώρα λέγεται ἡ χλωδὴ τὸν καρπὸν ἔχουσα, οἷον δωραμινὰ, μῆλα ἀππιδία, δαμασκηνὰ, καὶ ὅσα μὴ ἔχῃ ἐξωθεν τι ξυλῶδες. Const. Γεωπ. L. X.) *Vorst.* SOLAN.

Pag. 274. l. 16. Στόμασιν) Parum concinne hoc quidem, nisi cum Aristophanis Socrate ὀρόπουγίῳ facias canentes. SOLAN.

Pag. 275. l. 6. Τοῦ Ὀμήρου) In edd. non legebatur articulus τοῦ, quem reposuimus ex Mf. Reg. 3011.

ead. l. 9. Εὐνομος) Musicus is clarus, cuius historiolum lege, quam narrat in *Προτρ.* Clemens Alexand. sub ipsum initium, de cicada chordae fractae vicem subeunte. SOLAN.

ead. l. 11. Στησίχορος) Poëta propter Helenae vituperationem oculis captus, non prius, nisi placato palinodia oblaeso numine, videre potuit. Lucian. Macrob. COGN.

ead. l. 12. Ἑλένης) In Helenam poëma inclementius scripserat, ob quod a Castore & Polluce luminibus orbatus, cantata rursus palinodia visum recepisse fertur. Vid. Philostr. VI, 245, & Plat. in Phaedro; adde Isocr. Ἑλ. ἐγκ. p. 329. SOLAN.

ead. l. 17. Περὶ) Angl. παρά. BOURD. Παρά) Ex Angl. & P. reliqui enim περὶ habent, vitiose. SOLAN. Infra vero cum dativo, hac ipsa Dissert. cap. 33 pr. πηγαὶ δύο παρὰ ταῖς πύλαις. REITZ.

Pag. 276. l. 4. Ἡμιθέους) Semidei non integri Dii, neque homines; sed altero parente divino, altero humano: aut Semidei ratione virtutis. Tertullianus quatuor Gentilium Deorum differentias fuisse scribit, quorum quidam selecti & maiorum gentium Dii vocati sunt, quidam Semidei & Heroës, quidam Medioximi, & quidam Semones. COGN.

ead. l. 5. Λοκροῦ Αἰαντος) Ob violatam ab eo Cassandram. SOLAN.

ead. l. 9. Νομῶν) Omnes, quotquot vidi, libri Νομῶν. Sed vide Ἀποφρ. c. 8, & Μακρόβ. c. 8. SOLAN.

ead. l. 10. Τέλλον) Vide Ἐπισκ. c. 10, & Plut. SOLAN.

ead. l. 11. Ἄνευ Περιάνδρου) Aut quia tyrannus; aut potius quia calamitates domesticas tam inique tulit, ut, aegritudine inde contracta, decesserit; quod sapientis non est. At si Aelianum audias, duo Periandri fuerunt, sapiens alter, alter tyrannus.

nus; Var. Hist. XII, 35. Sed foede corruptus locus est ille Aelianus. Fuere quidem duo Periandri, sed uterque tyrannus; sapiens hic Corinthi, Ambraciae vero alter ille. Vide Diogen. Laërt. p. 25, & Menag. not. p. 36. Qui *Periandrum* VII sapientibus annumerari nolum, *Epimenidem* pro eo reponunt. (Vid. Plut. Solon. 154, 2.) Plato vero *Eudoxum*, teste Diog. Laërt. 7 F. sed in *Protag.* 206 F. ubi sapientes Plato recenset, *Eudoxus* ille non comparet. Immo Diogenes ipse 10 D. *Mysona* ibi pro *Periandro* a Platone suffectum observat. Vere itaque censet Menagius, priorem Diogenis locum scioli esse glossema, quod in textum absurde receptum est. Vide notas eius ad utrumque locum, unde multa ex antiquis Scriptoribus habes, quae ad catalogum illum VII Sapientum spectant. SOLAN. Periander insula beatorum excidit haud dubie, quod tyrannus esset, & oppressam servitute Corinthum teneret. GESN.

ead. l. 12. Ἀδολεσχούντα μετὰ Νίστορος) Quod optabat in ultimis sermonibus suis, a Platone in *Apologia* & *Xenophonte* servatis. GESN.

Pag. 277. l. 10. Ὡστε γῆμαι Λαΐδα) Serio accepit Menagius, (ad Diog. Laërt. p. 138 D. E.) quod nolim a tanto viro factum. Iocose enim haec Lucianus, quia a nuptiis abhorruisse traditur Diogenes. Vid. Diog. Laërt. 144 E. & 150 E. ἱστοηθεὶς ποῖα κακὰ δεῖ γαμῆν; ἔφη, τοὺς μὲν νέους μηδέποτε, τοὺς δὲ πρεσβυτέρους μηδὲ πώποτε. & 155 B. ἔλεγε δὲ καὶ κοινὰς εἶναι δεῖν τὰς γυναῖκας· γάμον μὲν δὲ ὀνομάζων, ἀλλὰ τὸν πείσαντα τῇ πεισάσῃ συνεῖναι. SOLAN.

ead. l. 15. Τέταρτον — ἐλλεβορίση) Vide supra B. *πρασ. cap. 23*, & *Ερμ. c. 86.* SOLAN.

ead. l. 16. Ἐλλεβορίση) Conf. *supr. Hermot. c. ult.* GUYET.

ibid. Ἀκαδημαϊκούς) Analogia videtur suadere scribendum Ἀκαδημαϊκούς. Verum prius ex usu obtinuit, pluraque huius scripturae exempla citat Steph. in *Thef.* qui etiam observat, μεταθέσειν vocalium in hoc adiectivo factam. Et quia numerus exemplarium longe maior, non hic modo, sed ubique in Luciano, vulgaram confirmat, non mihi dubium est, hanc scripturam esse veram. REITZ.

Pag. 278. l. 7. Καταλαμβάνοντας) Καταλαμβάνοντας illud pertinet ad ἀκαταληξίαν Academicorum: itaque *comprehendendi* verbo usus essem, si illud de eo quoque dici posse scivissem, qui secutus alterum, tandem assequitur. Neque enim hic de fure, aut servo fugitivo sermo est, sed de viatoribus, vel currentibus in stadio: ubi *assequendi* verbum domicilium

quasi habet, quod tamen ipsum etiam ad illam mentis facultatem transfertur, qua *comprehendere* dicimur, quae plane intelligimus. GESN.

ead. l. 8. Ἦσαν ἡξιολογώτατοι) Flor. λογικώτατοι. BOURD.

ead. l. 13. Διώμιντο &c.) Vide, quae nos supra ad B. *πρασ.* c. 16, in eam rem attulimus. SOLAN.

Pag. 279. l. 2. Τοῦτο) Pro κατὰ, vel διὰ τοῦτο. Vid. supra Nigrin. § 27. REITZ.

ead. l. 7. αὐτὸς) Necessaria videtur Vorfii emendatio, scribentis αὐτοῦς. Ratio in promptu est. Quis enim ferat nescire sese dicentem, quod tamen uno halitu enarrans inducitur? Absit autem, ut, post Leonem Allatium, aut Cressolium, (uter enim horum hoc asseverarit, non satis certo annoravimus) hic id agamus, ut Babylonium non fuisse Homerum demonstramus. Non enim mente captis scribimus. Vid. AG. X, 1733. Chium fuisse, vult Simonides apud Steph. in Lyric. p. 119. SOLAN. Recepta lectio, αὐτὸς μὲν ἀγνοεῖν, nimis aperte contradicit his, quae statim sequuntur. Plane indubium mihi est, dedisse Lucianum αὐτοῦς, quod refertur ad ζητούντας seu disputantes, synesi non abstrusa, nec difficili. Certe sic interpretatus sum. GESN. Gesneri emendatio adeo est necessaria, ut eam recipere, etiam invitis libris, nihil dubitarim. Sed & Vorfius in marg. sic emendarat, & Cod. Pell. correctionem firmat. La Croze adscripserat, ἐρασκον legendum: quod etsi praestat vulgatae, tamen non satis planum reddit sensum. REITZ. Ὁ δὲ αὐτὸς μὲν ἀγνοεῖν ἐρασκον· οἱ μὲν γὰρ Χίον, κ. τ. λ. Ita haec vulgo legebantur, absurde nimis. Reitzius igitur αὐτὸς mutatum ivit in αὐτοῦς. Neque sic tamen rotunda satis exibat oratio, quod accuratius consideranti facile patebit. Veram Luciani manum tandem exhibuit cl. Bel. de Ballu ex Mss. Regg. 2954 & 3011, quam in textu expressimus.

ead. l. 9. Κολοφώνιον) Non dubitavi secundam syllabam contra edd. correptam dare; quia non modo Strabo ita ubique scribit, vid. eius L. XIV, p. 952, vel 643, ubi ter quater occurrit; sed & quia poëtis corripitur, ut in saepe ab aliis adducto versu ex A. Gell. III, XI; quem tamen paulo aliter exhibet Antholog. IV, 2, quae sic: Ἐπὶ πόλεις διερίζουσιν περὶ ῥίζαν Ὀμήρου Σμύρνα, Ῥόδος, Κολοφών, Σαλαμίν, Χίος, Ἀργός, Ἀθήναι. REITZ.

ead. l. 14. Κατεγίνωσκον) Non verum est, quod Scholiast. ait, ab Atticismo nostrum recessisse, quando hoc verbum cum accusativo construit; nec hi enim duplicem genitivum sem-

per adhibent. Ecce Thucydid. VI, c. 61: Οἱ δ' Ἀθηναῖοι ἐρήμῃ δίκῃ θάνατον κατέγνωσαν αὐτοῦ τε καὶ τῶν μετ' ἐκείνου. Aristophan. Eq. v. 1357, Εἰ μὴ καταγνώσεσθε ταύτην τὴν δίκην. Quod tamen & condemnandi notione capiendum ibi Scholiastes monet, id exponens: Εἰ μὴ κατακρίνεῖτε καὶ καταδικάσετε. Plura Steph. ex Demosth. aliisque in Thef. append. T. I, p. 1854. Sed si apud Lucian. pro simplici *cognosco* accipere velis, licet: nam & sic fere Aristoph. Eq. v. 46, Οὗτος καταγνούς τοῦ γέροντος τοὺς τρόπους. Etsi paulo plus valeat, quam simplex, ut Biferus ibi monet, dicens: Καταγνούς, θεωρήσας. περιττὴ ἢ κατὰ, οἷον καταμαθὼν καὶ αἰσθόμενος· πρὸς ἡμᾶς δὲ πλείονα εἶπε τοῦ μαθὼν &c. quae apud eum sis vide. RERTZ.

Par. 280. l. 1. Ζηνόδοτον) Aristarchus notissimus. Zenodotus Bibliothecae Alexandrinae primus praefuit. Suid. SOLAN. *ead.* l. 4. Μηνίδος) Immerito hic Homerum fugillat, quod *iram Achilles* initium suo poemati fecerit: palam enim est *Iliada* legenti, eam rem in toto poemate agi, ut rectissime id *argumentum* esse dixeris. Quod non intelligentes e nostris quidam imperiti & barbari prorsus homines, *Rhapsodias* cum audiunt antiquis dicta Homeri poemata, nec quid ea vox sit, nisi ex vernaculo idiomate assequi valentes, varia sibi fingunt & dissoluta carmina, nullo consilio iudiciove a caeco mendicabulo temere effusa, in unum tandem corpus confarcinata, aut porius a fatuis hominibus & prorsus rudibus collecta, *Poëma heroicum* nunc audire. Qui, si cum Luciano haec ludentes effutirent, venia forsan digni putandi sint. At serio id agunt, ut quae ipsi prae imperitiis, nisi Latine versa, intelligere non possunt, aliis contemptui sint & deridiculo. Horum ego temeritatem audaciamque, & pulcherrimarum rerum ignoracionem summam, cum sui seculi suarumque rerum admiratione coniunctam, Boilaeis compescendam exagitantamque relinquo. SOLAN.

ead. l. 6. Εἰ προτέρως) Hac de controversia acutissimum vide Longini iudicium cap. VIII π. ὑψους. SOLAN.

ead. l. 7. Ὅτι μὲν γὰρ οὐδὲ τυφλὸς ἦν, ὃ καὶ αὐτὸ περὶ αὐτοῦ λέγουσιν, αὐτίκα ἠπιστάμην, ἰώρα γὰρ, ὥστε οὐδὲ πυνθάνεσθαι ἐδέομην) Vertunt: ipsum vero caecum non esse, quod etiam dicunt, mox cognovi: vidi enim; itaque veritus sum percontari. Sed an ἰώρα, est, vidi? an οὐκ ἐδέομην, est, veritus sum? Minime. Quare in hunc modum debebant: Caecum vero non fuisse, quod ipsum etiam de eo dicunt, illico cognovi: videbat enim, adeoque rogare opus non erat. VITRING.

ibid. Οὐδὲ τὸ φλὸς ἦν) Cicero tamen Tusc. Disp. V, cap. 39, *Homerum caecum inducit*, scribens: *Traditum est etiam, Homerum caecum fuisse. At eius picturam, non poësin, videmus. Quae regio, quae ora, qui locus Graeciae, quae species formaeque pugnae, quae acies, quod remigium, qui motus hominum, qui ferarum, non ita expictus est, ut quae ipse non viderit, nos ut videremus, effecerit?* nam quamvis pictori compareretur Homerus, ex sequentibus tamen apparet, Ciceronem eum caecum facere: quod etiam confirmatur exemplo Tiresiae caeci vatis, quem illico subiungit Cicero. Vid. notam Davisii, quem consulendum Hemst. in marg. Graevianae ed. indicarat; ubi is Brod. Misc. V, 9, & Scholiasten Lucian. ad T. II, p. 17, (i. e. ad Somn. s. Gall. ad verba τὸ φλὸς αὐτὸς ἦν) id cum Luciano negantem citat; nec non Vellei. Pat. qui L. I, 5, ait: *Homerum si quis caecum genitum putat, omnibus sensibus orbis est.* Non igitur plane negat Velleius, Homerum caecum fuisse; sed ab nativitate id calamitatis ei obtrigisse negat: cum prae senio visum amisisse dici queat, quod & illi, quos Davis. citat, voluere. Vide etiam not. Boecleri ad Vellei. pag. 38 ed. Burm. Caecum autem fuisse, Davisius nullo modo dubitat; quod sub Demodoci persona semet ipsum describere credatur apud Max. Tyr. Diff. XXII; nec ego dubito, si casu aut senio id contigisse dixeris, ut Brod. I. c. ex Herodoto, Pausan. in Messen. & Tzerze probat: nam ab nativitate caecum statuere, absurdum videtur; cum peregrinatio ad varios hominum mores, cultum, regionumque & urbium situm, quarum ingentem nobis catalogum reliquit, cognoscenda, praecipuum eius fuerit studium. Quod autem ab statuariis desumitur argumentum, qui eum oculis captum finxerint, id admodum incertum mihi videtur: nam aut vulgarem hi rumorem secuti sunt, aut non satis differentiae inter videntem ac caecum est in illorum arte; solent enim marmoreae effigies oculorum orbis ac pupillam raro exprimere, quorum circuli cum fulcis aliquantum excavatis describendi sunt, id totam faciem deformat, & maligniores, ut sic dicam, oculos exhibet, quam si exterior tantum eorum ambitus solus efformetur. REITZ.

ead. l. 13. Μετὰ τ. δ.) Sic lego pro κατὰ, quod in omnibus libris est. SOLAN. Solani emendationem confirmant Mss. Regg. 2954 & 3011, quare sic rescriptimus. Mox ex iisdem Codd. edidimus ἀπεννεγμένη, pro vulg. ἀπεννεγ.

ead. l. 14. Θερσίτου) Hom. II. B, 212. SOLAN.

ead. l. 15. Ἐσκόψε) L. B. 2. & S. Cert. prave ἔσχοψε. SOLAN.

Pag. 281. l. 3. Χρυσοῦς ὅλον τὸ δεξ.) De femore Pythagorae aureo vid. supra Vit. auſt. § 6. Neque hic putes χρυσοῦς in χρυσοῦν mutandum: est enim solita ellipſi. τοῦ κατὰ, aureus erat femur, pro ad femur. Etſi hic *iotum dextrum latus* pro femore dicit. REITZ.

ead. l. 5. Εὐφορβόν) Troianus fuit adolescens, Panthi filius, fratris Hecubae, teste Hom. Il. 17. Lege Laërt. in Pythag. & Ovid. L. XV Met. COGN.

ibid. Αὐτὸν ὀνομάζειν χρῆ.) Non hoc verborum ordine in fine periodi usum Lucianum, sed χρῆ αὐτὸν ὀνομάζειν scripsisse, probat Mf. Reg. 2954.

ead. l. 7. Ὀπτημένος) Sic infra in mort. Peregr. § 37, ἡδὺ τὸ δάμα ὀπτημένον γέροντα ὄραν. Sed in praef. temp. mox c. 29, & supra in Necyom. REITZ.

ead. l. 9. Θανατούσιαι) Eccere! vir optime ceteroquin de literis Graecis meritus hunc festum diem, eamque celebritatem Graeciae suae ſerialae inferuit. O lepidum caput! Mirum ni *Paradisus Socratis*, & *symposium* in eius *Attica* alicubi locum habeant. Sapit Potterus, qui, cum cetera exciperet, expunxit. SOLAN.

ead. l. 12. Πάλην μὲν ἐνίκησε Κάρος ὁ ἀφ' Ἑρακλείους) *Luſta vi-
ciū Carus Heraclides*. Sic vertit interpres. Nullibi invenio Carum illum luctatorem egregium. Rurſus hoc loco legendum est Κάρος ὁ ἀφ' Ἑρακλείους. *Caprus post Herculem primus*, de quo supra fuſe diximus. PALM. Quem hic interpretem probabimus? In Baſileenſi editione vertunt, *Carus, qui ab Hercule stabat*, ſatis lepida captatione; ac ſi Graeca eadem foret conſtructio, quae Latina; & ſcilicet in hoc certamine componebantur partes, quibus plurimi continebantur, & alii ab hoc ſtabant, alii ab illo. Ridicule omnino. Benediſtus, *Carus Heraclides*, quod propius ad genium ſermonis Graeci. Sed nullibi invenio Carum illum luctatorem egregium, inquit Palmerius. Quasi vero Lucianus huc introduxerit talem in terris celebrem luctatorem: immo quis egregius luctator ille Ulyſſes? ex quo alterius adverſario patet, prorſus ratiocinationem Palmerii non procedere: multo minus ut ὁ ἀφ' Ἑρακλείους poſſit reddi, *post Herculem primus*, quidquid de Capro ſuo ſollicitus ſit. Opinor, optime annotaſſe patrem Κάρανος. Non agitur de luctatore: agitur de heroibus, inter quos memorabilis Caranus Heraclides. GRON. Conſule Loyd, honoratiſſimi Praeſulis Wigornienſis doctiſſimum & ipſum filium, ad Olymp. CXLII Catal. Olymp. a Scal. editum. Pauſan. Suid. (ſed apud

hunc suo loco non compareret aut *Kāpos*, aut *Kāpros* ille) Ulyssē hic adducit, quia luctantem fecit Homerus (Iliad. Ψ, 710, & seqq.) cum Aiace, quem & prostravit. SOLAN.

ead. l. 14. Ἀρσίον) Vid. Plut. 396, 2. Sed is tamen a nostro diversus. SOLAN.

Pag. 282. l. 1. Ὅστις) Ita restituimus ex Mss. Regg. 2954 & 3011, pro vulgat. *τίς*.

ead. l. 3. Ὀμηρος — *Ἡσ.*) Ad traditionem alludit, quae coaetaneos faciebat. Vid. Philostr. Her. p. 716, & seq. & Hennet. pag. 52. SOLAN.

ead. l. 8. Φάλαριν) Hic Agrigentinorum tyrannus, cui Perillus taurum aeneum fabricavit, quo impositi noxii dum torerentur, tauri mugitum reddebant. Senec. L. 2 de Clem. cap. 4, & L. 2 de Ira. COGN.

ibid. Βούσιριν) Busiris rex Aegyptiorum, Neptuni & Lybiae filius, qui Thrasii consilio hospites violabat incognitos, ut eorum sanguine pluviam eliceret, cuius penuria Aegyptus novem annis laboraverat. Seneca loc. cit. COGN. Mendose antea scribebatur *Βούσυριν*. Sic, ut edidimus, non auctores tantum multi, sed & numismata scribunt: de quo vide Apollod. II, p. 53 B. SOLAN.

ead. l. 9. Διομήδην) Diomedes rex Thraciae dum equos suos humana carne aleret, in Tyrida oppido truculentus ab Hercule equis ipsis ad devorandum obiectus est. Ov. IX Met. COGN.

ead. l. 10. Σκείρανα) Latronem insignem, qui proximos Megaris scopulos insidens in viatores praetereuntes nullo non crudelitatis genere saeviebat: hunc Theseus occidit. COGN.

ibid. Πιτυκάμπτην) Schinim, insignem latronem, qui circa Isthmi initium, teste Pausania, miro crudelitatis genere saeviebat. De eo Plutarch. in Thef. COGN. Vide Plut. in vita Thesei. Et Xenoph. lib. II Ἀπομν. VORST. De Centauro illo, qui pinus incurvabat, supra, ni fallor, T. I, iam habuimus. Suidae ed. Hag. *Πιτυκάμπτης* scribit, omisso medio *ο*. REITZ.

ead. l. 11. Ἡρώς ἐπὶ τῆς ἡόνος) Bene contra Th. Magist. monet Iensf. in Lest. Luc. pag. 10, scribens: *Ἡρῶ Ἀττικοί*, scribit iterum Thomas, *οὐχ Ἡρώα καὶ Ἡρώς, ἐπὶ αἰτιατικῆς τῶν πληθυντικῶν, οὐχ Ἡρώας*. Ecce tamen non semel *Ἡρώας* Lucianus. In Zeux. c. 3, *ὁ Ζεύξις οὐκ ἔγραψεν Ἡρώας, ἢ θεούς*. In Vera Hist. cap. 23, *Ἐκτάσσει τοὺς Ἡρώας ἐπὶ τῆς ἡόνος*. Ipsa quoque haec vox *Ἡδών, ἡόνος*, deterior, quam *ἡδὼν, ἡόνος*, censetur ab eodem; cum tamen non modo in novissime adducto hoc Luciani loco, sed & in aliis, ac ferme omnibus, haec vo-

cis huius forma diferte legatur. In Herodoto p. 617, (leg. Her-
mot. c. 84) Ἐπὶ τῇ ἡϊόνι καθεζόμενος. In Ver. Hist. Ὀρεα ἐπὶ
τῶν ἡϊόνων ἔδοντα. Ibid. Πλησίον τῆς ἡϊόνος ἐκοιμήθημεν. Haec
alio loco ab Iensio dicta huc transcribere operae pretium exi-
stimavi. REITZ.

Pag. 283. l. 2. Ἐπὶ Δηλίῳ) Hic cum fortiter pugnaver, tan-
dem cum reliquis fugere coactus est: qua pugna Xenophon-
tem equo delapsum pedes ipse servavit. Diog. Laërt. p. 38 E.
Vid. Strabon. IX. Plat. 11 C. Συμπερ. 334. & Plut. Alcibiad.
354 & 1032 I. Aelian. etiam Var. Hist. III, 17, ubi male ἐπὶ
Δηλόν. Plat. etiam in Apol. Socr. 363 F. & Athen. V, p. 215,
& Not. Casaub. ad Diog. Laërt. pag. 17. Thucyd. IV, 96 f. &
100 I. Plut. 1032 A. Ibidem & Plato fortiter pugnavisse tradi-
tur. Vid. Diog. Laërt. p. 72 A. SOLAN. Adducit haec verba
Duker. ad Thucyd. IV, 107, nec non alia quaedam testimo-
nia, quibus probet, ἐπὶ dandi casum in huiusmodi locutione
postulare, adeoque suspectam esse Thucydidis lectionem,
quae ἐπὶ Νισαίαν pro ἐπὶ Νισαίᾳ habet, merito arbitrat. Et-
si ἐπὶ δεξιᾷ & ἐπ' ἀριστερὰ recte dicitur, ut Hom. Il. VII, 238,
& alibi; nam ibi aliud verbum adiungitur. Conf. nos supra ad
cap. 28 Quom. confcr. hist. Et videbis, non immerito locum
Ael. ἐπὶ Δήλιον, suspectum quoque Solano videri. REITZ.

ead. l. 6. τοὺς ἑτέρους) Sic legit interpres. At ego puto le-
gendum ἑταίρους: nam & infra in Demonacte discipulos So-
cratis, de quo hic loquitur, ἑταίρους vocat, εἰπὼτος δὲ τῆος
πῶν ἑταίρων. & rursus, τῶν ἑταίρων τις ὁρῶν ταῦτα. PALM. Ad-
modum iocose narrat Lucianus, uti, cum esset apud inferos,
impii ruptis vinculis invaserint piorum regionem; Rhada-
manthyn autem heroas eduxisse in aciem, praefectis Theseo,
Achille, & Aiace Telamonio, qui strenue reprefferint impios.
Ante omnes tamen virtutem Socratis, in dextro cornu pu-
gnantis, emicuisse; quare donatus fuerit pulchro & spatioſo
horto, in quem convocavit τοὺς ἑτέρους, reliquos, heroas nem-
pe, ut ego quidem expono. At Palmerius pag. 678 legit ἑταί-
ρους. Verum quidem, ἕτερος saepe perperam apud scriptores
reperiri pro ἑταίρος, & contra: (nam & ἑταίρα pro ἑτέρα in
suo libro legisse Brodaeum apud Nostrum in de Merc. cond.
circa fin. liquet, quia ibi pro ἑταίρα legendum monet ἑτέρα,
ut nunc recte in vulgatis editionibus legitur.) Hic tamen nul-
la videtur mutandi necessitas; cum, ut dixi, ceteri heroës sunt
intelligendi: eos enim ibi apud Socratem fuisse, & ἐπινῆμα
celebrasse, patet ex seqq. IENS. Ἑταίρους) In omnibus libris le-

gebatur *ἐτέρους*: sed proba est Palmerii & Vorstii emendatio, quam L. Cod. auctoritas etiam confirmat. SOLAN. *Ἐταίρους* legendum. LA CROZE. Quia quinque doctissimi viri, Palmer. Vorst. Solanus, La Croze & Gesnerus, id vel coniectura assecuti sunt, vel praetulere, quod Codex optimae notae L. confirmat, non haesitavi id recipere contra turbam aliorum exemplarium minus apte *ἐτέρους* legentium. REITZ.

ead. l. 12. Ἀρχὴ τοῦ ποιήματος) Imitatus hic videtur Lucianus initium poematis Epigonōn, de quo Bentleius in Epist. ad Io. Millium p. 62, 63. LA CROZE.

in Schol. col. 2. l. 3. Παράδεισος) Ex Xenophonte, Polluce & A. Gellio notum est, vocem hanc esse Persicam, & significare *viridarium*. Occurrit etiam in Ecclesiastae libro scripto, si viris doctis credimus, post captivitatem. CLER.

Pag. 284. l. 7. Ἐπιμανῶς) Κίρυρος ἦρα πολὺν ἤδη χρόνον τῆς Ἑλένης, καὶ αὕτη δὲ οὐκ ἀφανὴς ἦν ἐπιμανῶς ἀγαπῶσα τὸν νεανίσκον. Satis certe usitato loquendi modo dicitur hic Helena *ἐπιμανῶς ἀγαπῶσα*. Sed ecce Scholiastes non *ἐπιμανῶς*, sed *ἐπινῶς*, legi vult, idque exponit *ἐφελευστικῶς*, addens *ἐπινάζειν* notare *ἐφέλευσαι*. Ubi *ἐπινάζειν* alibi occurrat, ignoro; nisi huc referendum sit τὸ *Ἐπινάξαι*, quod Hesychius exponit, *ἐπιπακτῶσαι* in editione Flor. plane, uti vult Scholiastes, legitur *ἐπινῶς*. Habet quoque hanc vocem Suidas, eamque interpretatur *λιαν*. IENS.

ead. l. 11. Ἀρπάσαι) Statim ubi legitur, καὶ δὴ ὕπ' ἔρωτος καὶ ἀμνηχανίας ἐβουλεύσατο ὁ Κίρυρος ἀρπάσας τὴν Ἑλένην, non dubium mihi est, quin unius literulae mutatione locus hic sanior reddi possit, legendo *ἀρπάσαι* neque enim quidquam, quo *ἀρπάσας* subsistat, sequitur. IENS. Non opus erit mutatione Iensii, si cum Mf. Reg. 3011 legas, *ἀρπάσας τὴν Ἑλένην φυγεῖν*.

ead. l. 16. Κολασθεσόμενος) Flor. *κωλυθεσόμενος*. BOURD. *Κωλυθ.*) Sic Fl. & Iun. edd. (nisi quod in utraque mendose est *κολ.*) & sic sane venustior sensus est, quam si cum reliquis legas *κολασθεσόμενος*. SOLAN.

Pag. 285. l. 4. Μεσονύκτιον) Vid. hanc vocem contra Th. Mag. assertam, infra hac ipsa Ver. Hist. c. 40. REITZ.

ead. l. 8. Πολὺ ἀπέχουσαν) Flor. *οὐ πολὺ*, male, & aliter Interp. BOURD.

ead. l. 14. Παρὰ τοσοῦτον ἦλθον διαδράναι) Interpr. *Tantum viae emensi erant, ut elaberentur*. Reddendum ego putem: *Tam parum aberat, quin elapsi fuissent*. Ita infra 2 Ver. Hist. c. 43,

παρ' ἐλθόντα ἐλθοῦσα κατεσχέθηναι ubi recte interpr. *Quamquam parum aberat, quin delaberetur in praeceps. Ut & in Pseudomant. c. 57, παρὰ τοσοῦτον ἐλθὼν ἀποθανεῖν, postquam parum abfuisset, quin periissem.* VITRING. Quod Hor. Vitring. & hic & supra cap. 20 in versione corrigendum monuit, id Gesneus, etiam non visa illius animadversione, sponte praestitit; quare illa Vitringae omittere potuisssem: at eum, etiam levioris res est momenti, sua laude fraudari fas non erat; nam & alibi in his verbis vertendis peccatum ab aliis interpretibus. Obsoletum tamen id in Luciano non semel recte reddiderat. Et sic bene Iungermann. convertit Long. Past. 2, p. 62, παρὰ τοσοῦτον ἦλθε κακοῦ, *parum abfuit quin &c.* Adde Nostrium Catapl. c. 4 f. παρὰ τοσοῦτον ἦλθε διαφυγεῖν, *tantillum aberat, quin effugisset.* In Thucydid. tamen L. VI, c. 37, ὥστε παρὰ τοσοῦτον γιγνώσκω, vertitur, *quomobrem ab hac opinione ego adeo dissentio;* quod & Scholiast. sic exponit: τοσοῦτον διαφερόμαι τοῖς τὰ ἕτερα διαγγέλλουσι &c. quem vide. REITZ.

Pag. 286. l. 12. Πολλὰ ἐκέλευεν) Vid. Th. Mag. v. Βούλομαι eadem citantem. SOLAN.

Pag. 287. l. 3. Ἀφ' ὧν) i. e. unde; pro quo & hic dicas, ἐφ' ὧν. Etiam si alibi ἀπὸ in simili locutione paulo aliter valeat, ut ap. Aristoph. Nub. 766, (τὴν ὕαλον) ἀφ' ἧς τὸ πῦρ ἀπτουσι: quod supra in Quom. conscr. hist. vidimus. REITZ.

ead. l. 7. Τῇ ὑφ' ἡμῶν) Sic scribendum, non, ut in libris est, ἡμῶν. Vid. c. 47; unde clare liquet, oppositam nostrae terrae, non ei, quam incolebat, qui hic loquitur, Rhadamanthus. SOLAN. Loquitur Rhadamanthus in insula beatorum, & loquitur cum vivo & ad suos redituro Luciano, & praedicat ea, quae in ipso fine huius libelli indicantur, non enarrantur. Nullo modo igitur ferri hic potest ἡμῶν. Quare contra libros omnes atque interpretes, quos norim, rescribendum, ut interpretatus sum, ὑμῶν. Si res verbis egeret, & reliquas ex hoc libello loquendi rationes conferrem, & Scipionis Africani maioris cum minore sermones compararem. GESN.

ead. l. 11. Μαλάχης ῥίζαν) Dogma Pythagoricum ridet, qui solum malvae sacratissimum habebat. Aelian. Var. Hist. IV, 17, ἐλογε δὲ ἱερώτατον εἶναι τὸ τῆς μαλάχης φύλλον. Iambl. p. 109. Ad Homeri etiam μέλαν (Od. K, 304.) alludit. SOLAN.

ibid. Ταύτη κελεύσας &c.) In omnibus edd. hic locus ita adhuc legebatur: ὅρεξέ μοι ταύτην, κελεύσας ἐν τοῖς μεγίστοις κινδύνοις ταύτην προσέχεσθαι. Sed quis non offendatur in elegantissimo scriptore inconcinna repetitione illa ταύτην —

ταύτη; Rectius Mss. Regg. 2954 & 3011 posterius ταύτη omittunt, & pro priorē ταύτην, ταύτη legunt, interpungendo post ἄρεξέ μοι. Valeat igitur vulgata.

ead. l. 13. Μῆτε πῦρ μαχ.) Et hoc Pythagoricum symbolum est, de quo multi. Vid. Diog. Laërt. p. 218, & not. Porphy. n. 42. SOLAN.

ibid. Μαχαίρα πῦρ σκαλεύειν) De hac superstitione locus alius dicendi: praeceptum est Pythagorae. BOURD.

ead. l. 14. Παιδί) Cicero Tusc. IV, 34, conqueritur philosophos exortos, & auctore quidem suo Platone, quem non iniuria Dicaearchus accuset, qui amoris auctoritatem tribuerent. Doctissimus eius enarrator Theodorum etiam testem citat, eundem Platonem dixisse, τοὺς παρὰ τὴν φύσιν ἀσελγεῖν ἀσπαζομένους καὶ τῇ δὲ μακαρίους — καὶ ἐκδημήσαντας ἀντεῦθεν εὐδαίμονας ἔσεσθαι. Therap. IX, p. 131. SOLAN.

ead. l. 15. Πλησιάζειν) Ut infra in Pseud. (c. 41.) LA CROZE.

Pag. 288. l. 1. Τῇ δ' ἐπιούσῃ) Sic Mss. Regg. 2954 & 3011, pro vulgato τῇ ἐπ. δ'.

ead. l. 6. Λουκιανός) Sive Creticum hic posuit Lucianus in versus principio, sive, quod nolum, penultimam nominis sui corripuit contra morem, sive i vocalem per synizesin sequenti coniunxit: dubium non est, Latine interpretanti idem licere debere. GESN.

in Schol. col. 2. l. 2. Τὸ γὰρ) Lege οὕτω γὰρ τὸ, & confer Schol. ad Alex. ad verba τὴν γὰρ σελήνην. SOLAN.

Pag. 289. l. 5. 'Εξ αὐτοῦ) Sic Fl. & Iunt. pro vulgato ἐαυτοῦ. SOLAN.

ead. l. 9. Ἀπόξυρος) Mendose in omnibus impressis, excepta Fl. legitur ἀπόξενος. Vid. Pnt. c. 7, & in Εὐχ. c. 8. Recte etiam scribitur in Mss. Angl. P. & L. initio Prometh. SOLAN.

ibid. Καὶ τράχυνσι) In quibusdam libris Scholiastes legisse videtur, pro his duabus vocibus, τραχεῖσι. Sed satis sana videtur vulgata scriptura: quamquam non sunt ad manum nunc, unde confirmem, loca. Talia Plutarchus in Ἀλεξ. τόπους ἀπὸ ῥέουρας vocat. SOLAN. Mallem τραχῶσι, a τραχὺν, τραχῶνος, locus asper, etsi omnium edit. accentum, qui in prima erat, servavi. Nam quod Τράχων Suid. scribat, id nomen proprium esse, recte iudicat Steph. At in Strab. XVI, pag. 756, l. 1096, Τραχῶνες tamen editum est, qui sint duo colles ultra Damascus; sed ibi Τράχωνες scribendum arbitror, quia apud Iosephum sic plus decies, ut L. XIII Ant. cap. 16, § 5, & XV, 10, i bis &c. REITZ.

ead. l. 10. Οὐδὲ) Negativa simplex pro duplici, ut supra 1 Ver. Hist. c. 4, ἑντερον δὲ ἐν αὐτῇ, οὐδὲ ἥπαρ φαίνεται. Alius generis ellipses negativae particulae vid. apud L. Bos pag. 331—2. REITZ.

Pag. 290. l. 7. Διὰ πάντων) Forſan διὰ παντός. SOLAN.

ead. l. 10. Πολλοὺς δὲ καὶ) Deficiens in edd. καὶ revocavimus ex Mſſ. Regg. 2954 & 3011, ſuadente cl. B. de Ball.

ead. l. 13. Αἷς) Quamvis ferri poſſit vulgatum οἷς; praefenda tamen videbatur Codicum modo laudatorum lectio αἷς.

Pag. 291. l. 4. Ἀσπασάμενος τὸν Ναύπλιον ἀπέπεμψα) Benedictus, *ſaluatio Nauplio diſceſſi*. Prorſus non ita, ſed *ſaluatum Nauplium remiſi*; haec enim conveniunt praecedentibus GRON.

ead. l. 13. Πόλιν) Lege πόλιν. Quamquam enim *eburnearum portarum* facta mentio ſit, ut portui propin quarum; melius videtur, ut *urbem intrare* dicatur. Mihi *Geographia illa ſomnialis* non admodum perſpecta. Quid enim, ſi per *Portas eburneas*, aliquid ſimile voluerit *Portus Caſpjis, Thermopylis &c.*? SOLAN. Emendationem Solani, πόλιν legentis, confirmant Mſſ. Regg. 2954 & 3011.

ead. l. 16. Ὀμηρος) Hom. Od. T, 560. SOLAN.

Pag. 292. l. 5. Πηγὰς δύο παρὰ) Confer ſupra c. 16, ubi ſimilis variatio praepoſitionis: quam etiam T. I ſaepe habuimus. REITZ.

ibid. Παρὰ ταῖς) Edd. Fl. & Iun. Reliquae περί. SOLAN.

ead. l. 9. Ὀμηρος) Vide eum l. c. SOLAN.

ead. l. 11. Κεράμου πεποίημε.) Conf. ſupra 1 Ver. Hiſt. c. 7, χαλκοῦ πεποιημένην. Adde hic, etſi hoc tritiſſimum, Long. Paſt. I, p. 7, δεσμὸν ῥάβδου χλοῶς λυγίſας. Et III, 116, στεφανίſκον ἰὼν πλίκουſα, corollam ex violis neſſens. Tamen & dativo utitur id. I, p. 6, τὰ ἀγάλματα λίθοις ἐπεποίητο. REITZ. in Schol. col. 2. l. 17. Ἐμμενετικά) Ex C. inſertum, cum in edito tantum legeretur νετικά; ſed remanet tamen hiatus, ſi nique Scholii adſcripſerat Solanus: Hoc Scholium ſic emaculatum, ſed adhuc obſcurum, aliis enarrandum lubens relinquo. REITZ.

Pag. 293. l. 13. Ἀττιῶν) Athenienſis. Vid. Suid. qui eum τερατοſκόπον vocat. SOLAN.

ead. l. 14. Παρὰ) Dixi ſupra ad Ἀλλ. c. 1. Solae autem Fl. & P. recte hic habent. Reliquae vitioſe περί. S. autem & Α. quod mireris, ἐπί. SOLAN.

ead. l. 15. Ὀνειρώδων) Difficultas hic Latino interpreti oboritur non facile superabilis, quod personam affingit Somniis Lucianus, & cives huius reipublicae facit: quod Graeco facile, qui non neutro solum genere *ὀνείρων* dicere possit, sed masculino etiam *ὄνειρον*; negatum Latinis. Sed laboratur fere, quoties lusus eiusmodi ad verbum transferre coneris: quibus ob ipsam eam causam in scriptis seriis & aetatem laturis vix, ac ne vix quidem locus est. GESN.

Pag. 294. l. 9. Δεξιῶς ἐξένιζον) *Accurate receperunt recte veritas non absimilem Longi phrasin*, in *Pastor. IV*, pag. 107 ed. Moll. *Τούτων ἐδεξιούντο πᾶσαν δεξιῶσιν* sive, *cum industria*; nam οἰκείται δεξιῶν *servi industrii sunt apud eundem pag. 126. (f. 134.) REITZ.*

ead. l. 14. Καθεύδοντες, εὐωχούμενοι) *I. Fl. & H.* nihil hic a vulgata abire notaverat Solanus. An voluit igitur coniunctionem quaerere? Vix credo: nam *ἀσύνδετον* illud hic melius & efficacius, quam si coniunctio adesset; immo vellem ita saepius enuntiasset Noster, ut *Long. Past. III*, 120 ed. Iungerm. *μιμνῆται πάντα — θεούς, ἀνθρώπους, ὄργανα, θηρία*. Et *L. IV*, 115, (123. Moll.) *Θόρυβος πολὺς κτηνῶν, οἰκετῶν, ἀνδρῶν, γυναικῶν*. Quamvis idem alibi etiam nimis amet illud repetitum καὶ. REITZ.

Pag. 295. l. 1. Ὁ γυνίανήσω) Vid. *Plut. 1733. SOLAN.*

ead. l. 6. Λευκοθέας) *Matuta. VORST.*

ead. l. 7. Διασωθέντα) Utitur his Luciani verbis Iac. Elfner. ad *Epist. Petr. III*, 20, quo probet, *διασωθῆναι* usurpari de eo, qui salvus in aliquem locum pervenit, i. e. ex periculo vel naufragio servatus est; ut *Act. XVII*, 44, *διασωθῆναι ἐπὶ τὴν γῆν*, triaque alia testimonia adducit, quae non reperam, nec augebo, quia hanc significationem ubique obviam novi. REITZ.

ead. l. 10. Τηλεγόνον) *Conf. infr. de Salt. c. 46. SOLAN.*

ead. l. 17. Ὀμηρος εἶπε) *Odyss. E*, 57. SOLAN.

Pag. 296. l. 1. Ἐπελέξατο) In omnibus libris nostris erat *ὑπεδέξατο*, quod cum ferri non possit, sic mutavimus. Vide *Ἐν Δ. V*, & *Γυμν. c. 21*. Suspicor tamen, fuisse a Luciano scriptum *ὑπελέξατο*, ut *furtim* ab ea *lesam* epistolam notaret. Sed quia vox ea a nullo, quod quidem sciam, Lexicographo observata est, nec ubi apud alios auctores occurrat, ipse annoverim, eam in textum recipere non sum ausus. SOLAN. *ὑπεδέξατο*) Quid sibi velit *ὑπεδέξατο* a vi verbi *ἐλαβε* diversum, non comminiscebar aliud, quam quod in interpretatio-

ne expressi. Cogitabam etiam, an ὑπελέξατο vim legendi habere posset? quod nihil fere ab altero illo ὑπεδέξατο distat in MSS. Vulgatum quidem illud; *postquam epistolam acceperit & admisit*, non intelligebam. GESN. Solanum secuti rescripsimus ἐπελέξατο cui emendationi adstipulantur Mss. Regg. 2954 & 3011. Vulgata ὑπεδέξατο nullum h. l. sensum habet. Mox l. 4 post ὁποῖα ex iisdem Mss. edidimus τε. Aberat enim ab edd.

ead. l. 9. Κατιόντος τοῦ πνεύματος) Sic Thucydid. VI, 2, κατιόντος τοῦ ἀνέμου τάχα ἀν δὲ καὶ ἄλλως πως ἐσπλεύσαντες. Ubi Dukerus docet, ἀνέμον κατιόντα esse ventum increbescentem, & quidem a tergo euntes prosequentem, idque hoc Luciani aliisque testimoniis probat contra Vallam, qui de vento ponente plane contrario modo intellexerat. REITZ.

ead. l. 12. Παραπλέοντας) Sic scribo, non ut in omnibus, quos vidi, libris est, περιπλέοντας. SOLAN. Resse Solanus vidit, pro περιπλέοντας rescribendum παραπλέοντας, & sic plane exhibet Mf. Reg. 3011.

ead. l. 14. Πηχέων ῥῆ) Nescio, an sic nugari voluerit Lucianus, ut mensuram poneret, quae vix ullam ad reliqua, quae hic dicuntur, proportionem habeat. Facile, numerum hic esse corruptum, putare aliquis possit. Sed parum alias quoque religiosus hac parte est scurra noster, ut mox circa halcyonem. GESN. Ioculariter mensuram videtur addere exiguum, cum in expectationem magnae lectorem coniecisset, praemittens *naves esse maximas*. Quales metaphorae deceptionis parce & apte usurpatae, fallendo delectant, quarumque exempla collegit Eman. Thesaurus, in Idea argutae dictionis, toto c. XVI, a pag. 369 ad 385. Ubi Corinthi bella moenia videns Agis, interrogat, *quinam sunt haec moenia inhabitantes MULIERES?* Vel hoc Martialis, — *Centum Coramius amphoras AQUAE fecit*, cum quisque expectaret vini. Notaque est ista cavillatio Caligulae victoris, cum literas laureatas ad Magistratus mitteret: *Parate quam maximum triumphum, quam MINIMO SUMTU*. Addo Aristophan. Plut. 27, πιστότατον ἡγοῦμαι, καὶ κλεπτίστατον, ubi vid. interpret. Si cui hic lusus non arrideat in facietiarum magistro, & satis magna esse navigia contendat, cubitorum sex, utpote ex cucurbita, quae vel sic sane est maxima, per me licet, ita exponat, vel ῥ, i. e. c. 60, pro ῥῆ legat, quo respondeat mensurae navium hostilium c. seq. REITZ. Ἐξήκοντα legunt Mss. Regg. 2954 & 3011, quod verum videtur cl. B. de Ball.

ead. l. 15. Αὐτὴν) Αὐτὴν ad unam κολακίειαν elliptice refer-

tur, etsi pluralis & neutrum adiectivum praecessit: qualis syn-
thesis apud Latinos quoque est frequens, ut Terent. Eun. 2,
1, 19, *Adeone homines immutarier ex amore, ut non cognoscas eun-*
dem esse. Sallust. Cat. 56, 5, *Servilia* — cuius, ad quem l. vide
Excurs. VIII Cortii. Alia exempla ex Latinis auctt. collegit
Th. Wopkens in Lectt. Tullian. pag. 15, & passim aliis pagg.
Oppositam, sed analogam, enallagen supra ad Scyth. vers. fin.
dedimus ex Aristoph. Pl. 527, οὐχ ἔξεις οὐτ' ἐν κλίνῃ καταδαρ-
δεῖν, οὐ γὰρ ἔσονται, (scil. κλίνει). Non absimilia dedit Hem-
sterh. ad Lucian. Nigr. ipso pr. Conf. Zeux. c. 7, ubi περιβα-
λε — καὶ ἀράμενοι alio modo, cui addere oblitus sum similem
locutionem ex Evang. Luc. V, 4, ἐπανάγαγε εἰς τὸ βάθος,
καὶ χαλάσατε τὰ δίκτυα ὑμῶν, & Lucian. Harmon. c. 3, ἀλ-
λότριον τὰ ἐμὰ &c. Ubi & addere potuisssem Hippocr. Sect. II,
aph. 3, Ὅτινός ἀγρυπνίῃ, ἀμφοτέρω τοῦ μετρίου μᾶλλον γενό-
μενα, κακόν. Conf. etiam Reviv. cap. 13, μία πάντων φιλοσο-
φία, pro πασῶν, ubi Iens. ex Lucian. Amor. καρπούς — &
συναρόφουν, pro οὓς &c. Alias eiusmodi enallagas generis vid.
apud Interpret. ad Aristoph. Plut. 291, τέκνα ἐπαναβοῶντες,
respectu filiorum, qui per τέκνα intelliguntur, ubi Kusterus
etiam addit Homer. Od. M, 74, — νεφέλη — Κυανή, τὸ μὲν οὐ
ποτ' ἔρωϊ, ibique τὸ respectu νέφος dici, quod tacite intelli-
gitur, recte monet, ut alia omitram, quae ibi videri possunt. Ad-
do tantum ex fratris G. O. Reitzii Belg. Graeciss. p. 320, I
Timoth. 2, 15, σωθήσεται δὲ διὰ τῆς τεκνογονίας, ἐν μείνωσιν
ἐν πίστει, quod Heinsius in Exercitt. Sacr. p. 485, de coniu-
gibus exponit, ita ut μείνωσιν referatur ad virum & uxorem
simul; alii ad uxores solas referunt. Paulo aliter etiam Long.
Past. L. IV, p. 107 ed. Moll. εἰς αὐτὰς ait, tacite respiciens ad
oves & capras, cum tamen sing. ἀγέλη praemisierit. Sic infra
Tyrannicida c. 8, ὁ δὲ masc. gen. relatum ad τὸ ξίφος, quod
vide. REITZ.

Pag. 297. l. 1. Πληρωμάτων) Navium πληρώματα dicuntur
ipsi remiges vel classiarii milites, quibus implentur. Hic au-
tem sumitur pro ipsis navigiis instructis & armatis. Vorst. Vid.
Baif. 127 f. SOLAN.

ead. l. 4. Ἀγχωμάτως) Monuerat Hemsterh. in marg. ad-
eundum Duker. ad Thucyd. pag. 493, No. 53, i. e. ad L. VII,
cap. 71, ubi Thucyd. ἐως ἀγχωμάλα ἐναυμάχουν ait, Wal-
siusque Pollucem reprehendit, qui hoc verbum τραχὺ esse
scribat, quod tamen ille ex Dionys. Halic. hic ex Luciano h.
l. proferat, Suidamque & Lexica alia plures habere eius vo-

cis auctoritates, observat; quare plura non addam. REITZ:
ead. l. 8. Ὠλιγώρησαν) Et si supra satis dixi, augmentum
 saepe negligi, & hic edd. fere omnes habent Ὠλιγ. tamen non
 credo sic Lucian. dedisse, quia usitatissimum in hoc verbo aug-
 mentum initiale, & ratio abiectionis nulla, quia verbum in-
 de non fit longius, si addatur, (ut in plusquam. quae satis po-
 lyssyllaba per se, ideoque augmentum frequenter negligunt.)
 Quare invitis edd. iam mutaveram, quod in vocali brevi cum
 longa permiscenda scribarum culpa sit quotidiana; sed postea
 consulens omnes edd. ad manum quae erant, vidi & *Salm.* re-
 cte Ὠλιγ. exhibere. REITZ.

ead. l. 13. Κελύφη) Sic L. & *Fl.* ed. melius, quam quod in aliis
 est, κελύφινα. In Scholiis etiam recte κελύφη legitur. SOLAN.

ead. l. 15. Ἀπεκρύψαμεν) Suspicio legendum ἀπεκρύψα-
 μεν. SOLAN.

Pag. 298. l. 11. Μεσονύκτιον) Nugatur igitur, ut saepe, Th.
 Magister, scribens: Μεσονύκτιον, καὶ Μεσονύκτιος, ποιητικόν.
 Habuimus & supra μεσονύκτιον, de Merc. cond. c. 26; item
 hac differt. c. 26, & alibi. Habet & *Evang. Marc. XIII, 35,*
 & *Luc. XI, 5 &c.* REITZ.

ead. l. 17. Γοσράν τινα &c.) Conf. supra *Ἀλλ. c. 1.* SOLAN.

Pag. 299. l. 6. Ἀδρότερον) Male Solanus in marg. *I.* notarat,
 etiam *S.* & *H.* cum *I.* habere ἀδ. prima laevigata. Nam recte
 habent adspiratam, ut ceterae priscae, quas adii: & sic solet.
 Vid. Poll. On. non uno loco. Quamvis & Budaeus in *Lex.*
 minore ἀδρίω *augeo* male, mox tamen ἀδρὸς recte habet ibi-
 dem, operarum culpa. REITZ.

ead. l. 9. Ἐπτερύξατο) Conf. *Ἀλλ. c. 1.* SOLAN.

ead. l. 12. Ὁ γὰρ) Illud γὰρ in *I.* aequae ac *Fl.* & *H.* reperi
 notabat Solanus. Idem sic notarat supra *Hermot. cap. 29.* An
 igitur id suspectum habuit? vix credo; nam sic saepe apud
 Nostrum occurrit. REITZ.

ead. l. 16. Ἀποτρέψαι) Quamquam hicaliam lectionem fug-
 gerant Scholiastes & *Fl.* ed. cave hanc mutassis: proprium
 enim est in ea re vocabulum. Unde Ζεῦ ἀποτρέπαις &c. Vul-
 gatam etiam confirmat P. SOLAN.

in Schol. col. 1. l. 3. Ἀσπὸν ῥάβδον) Iterum imperite Lucia-
 num incusat Scholiastes: notum enim est, hoc desumptum esse
 ex Bacchi fabula. CLER.

*Pag. 300. l. 12. Καὶ δὴ ἐδύκει ἡμῖν ἀναβεμένους τὴν ναῦν ἐπὶ
 τὴν κόμην τῶν δένδρων*) Perridicula ista super silvae ramis na-
 vigatio, sive ὕλησις πλοῦς: sed videntur fidem ei facere Ioso-

phus Acoſta, & illi, quos navigationis ſuae fundos auctoref-
que habet, Hiftoriae Indicae c. XXX, lib. IV. Ipſa eius haec
ῤῥῆσις narratio. *Un de nos freres homme digne de foi nous contoit,
que s'étant égaré & perdu dans les montagnes, ſans ſçavoir quelle
part n'y par où il devoit aller, il ſe trouva dedans des buiſſons ſi épais,
qu'il fut contraint de cheminer ſur iceux ſans mettre les pieds en terre
par l'eſpace de quinze jours entiers, & que pour y voir le ſoleil, &
pour remarquer quelque chemin en cette forêt ſi épaiſſe & pleine de
bois, il avoit beſoin de monter au coppeau des plus grands arbres,
pour là deſcouvrir le chemin.* MARCIL.

in Schol. Ἀντί τοῦ &c.) Hoc & ſequens Scholion ad aliena
verba relatum, eo, quo pertinet, reduxit Solanus. REITZ.

Pag. 301. l. 4. Ἀντιμάχου) Scripſerat iſ poëma de Argivo-
rum contra Thebanos expeditione, cui *Thebais* titulus erat.
Athen. 468 A. 475 D. & 482 F. Meminit Plutarchus Elegiae
ab hoc ſcriptae f. 65, 2. Platoni probatur. Cic. Brut. 51. Hunc
tanti faciebat Adrianus Imp. ut Homero exacto, ſolum ab
omnibus legi vellet. Audi Xiphil. p. 261, καὶ οὕτω γε τοιοῦτος
ἦν ὅς καὶ τὸν Ὅμηρον καταλύων Ἀντίμαχον ἀντ' αὐτοῦ εἰσα-
γῇ, οὐ μὲν δὲ τὸ ὄνομα πολλοὶ πρότερον ἠπίσταντο. Verboſum
fuiſſe docet Gregorius Theologus in Epiſt. ad Nicobulum 2,
his verbis, οὕτως ἐγὼ καὶ βραχυλογώτατον Ὅμηρον λέγω, καὶ
πολὺν τὸν Ἀντίμαχον πῶς; τοῖς πράγμασι κρίνων τὸ μικρὸς,
ἀλλ' οὐ τοῖς γράμμασι. Apud Baſil. p. ed. Baſ. 286. SOLAN.

ead. l. 11. Ὠρώμεν) Edd. Fl. & B. 2. recte; in reliquis ἑωρώ-
μεν. Latinus interpres recte vertit, quaſi Ὠρώμεν & ipſe legiſ-
ſet. SOLAN. Errat Solanus, dicens B. 2. i. e. Baſileenſem ſe-
cundam, cum Florentina facere; nam aequae ac B. 1, cuius er-
rores fideliter ſolet repetere, habet ἑωρώμεν. De Florent. ve-
ro recte monet. REITZ.

in Schol. col. 2. l. 1. Κρεῖττόνων) Quam apte hanc vocem ho-
mo Chriſtianus uſurpet, aliis diiudicandum relinquo. Certe
Moſem a Luciano peti non credo. SOLAN.

Pag. 302. l. 4. Κατ' ἐκεῖνο) Variationem fruſtra quaefivit
Solanus; nec ea opus eſt. Nam licet ῥάλλατα praecedat, por-
eſt tamen neutrum ἐκεῖνο ad πέλαγος paulo ante praemiſſum
referri, vel, quod malim, abſolute poſitum accipi de loco;
veluti ἐπὶ τὸ, & eis τὸδε huc, intellecto χωρίον accipitur, vid.
L. Bos de ellipſi in χωρίον. Verum & praeterea neutrum genus,
ut generale, etiam ſubſtantivis maſculinis & femininis iun-
gi, quis neſcit, ut Long. Paſt. I, p. 8, ἡ μὲν Νάπη, τοῦτο γὰρ
ἐκαλεῖτο. Vel, ut in tritiſſimo illo Aelian. X, 10, τοῦτο βούρ,

ἐκεῖνο ἴππος. Epist. ad Rom. XIV, 18, ἐν ταύτοις habet, post praemissa tria feminina δικαιοσύνη, χαρὰ, & εἰρήνη. Sed de aliis paulo durioribus iam dictum ad Reviv. cap. 13, ubi μία πάντων pro πασών. REITZ.

ead. l. 7. Εὐπρόσιτος) Antea legebatur εὐπροσίτως, prave. Ego mutavi. SOLAN. Verti, ac si legeretur ευπρόσιτος, συνοικουμένη. Gratias agam, qui me docuerit, quae sit εὐπροσίτως συνοικουμένη. Ita mox pro προσήειμεν ὑδρευόμενοι, dedisse arbitror Lucianum προήειμεν, & sic interpretatus sum. GESN. Recte quidem Solanum coniecisse arbitror εὐπρόσιτος legendum; verum quia neque editio ulla, neque Cod. praecit, & plura etiam corrigenda restant, nihil mutavi. Nam comma etiam post εὐπροσίτως addendum; tum pro συνοικ... ἐνοικ. legere malim; certe illud συν in Fr. ita exaratum est, ut parum differat ab ἐν. REITZ.

ead. l. 10. Καίτοι) Legendum potius καί τι Solan. marg. Iunt. adleverat; quod non improbem. REITZ. Omisso καίτοι Mss. Regg. 2954 & 3011 mox pro σιτίου legunt σιτία. Sed malle-mus cum Solan. καί τι.

Pag. 303. l. 5. Κτείνωμεν) Et sic cum I. habere Fl. & H. notarat Solanus; sed habent & aliae. Cur autem variationem quaesivit? quia ἐδιώκομεν & κτείνωμεν diversa sunt tempora, ideoque διώκομεν potius legi quis malit; id quod nec ego improbaverim. Verum in eadem hac Hist. id occurrit adeo frequenter, ut studio tempora variasse videatur auctor: nam cur paulo ante non item quaesivit varietatem, cum legeret ἐδίωκον, καὶ λαμβάνουσι, & paulo post λαμβάνομεν, καὶ ἀπεστρέφομεν pro ἀναστρ. & c. 46, εἶδον, καὶ συλλαμβάνω, καὶ ἀνέκρινον· ut alia mittam. Coniunctiones enim similia tempora non regere, supra iam diximus. Et ex Latinis sexcenta similia proferre liceret, ut Sallust. Iug. c. 113, 7, Iugurtha Sulla vinctus traditur, & ab eo ad Marium deductus. Quin & modus diversus interdum coniunctionem sequitur, ut apud Liv. II, c. 23, 11, Postulare — ut senatum vocarent, curiamque ipsi circumfislunt. Ac ne credas postulare ibi pro postularunt positum, vid. not. Dukeri, qui ex eodem assert moliri — & pertentant, aliaque similia. REITZ.

Pag. 304. l. 7. Μεγάλα) Pygmaeos Ctesiae hic ridet. Vido Photii Excerpta. SOLAN.

ead. l. 8. Ποδῶνας) Leop. 136. SOLAN. At supra Contempl. § 3, τὴν ὁδὸν στῆλαι, ἢ ἐνδύουσι ὀλίγον τοῦ ποδός, ubi Solan. similia ex Nostro produxit. REITZ.

ead. l. 9. Ἄλλοι δὲ μετὰ τούτους, ἐπὶ φελλῶν καθημένοι, ζεύσαντες δύο δελφίνας, ἤλαυνόν τε, καὶ ἡνιόχευον· οἱ δὲ προϊόντες ἐπεσύροτο τοὺς φελλοὺς) Vertunt: *post hos & alii suberibus insidentes, iunctis duobus delphinis remigabant, & equitabant, alii praecedentes subera trahebant.* Ita verrentes indicarunt, se mentem auctoris non satis percepisse. Nam, ut taceam, μετὰ τούτους hic potius significare praeter hos, observandum est, Lucianum de *suberibus* loqui tanquam de vehiculis; de *delphinis* tanquam de equis vehicula trahentibus; de *hominibus* illis, qui suberibus infidebant, tanquam de aurigis vehicula agitantibus, & moderantibus; aurigarum enim propria sunt verba, quibus utitur, ἤλαυνειν & ἡνιοχέειν quae propterea hic non reddenda erant, *remigare & equitare.* Et per οἱ δὲ προϊόντες non intelligendi sunt *homines alii*, uti habet versio; sed illi *delphini*, qui suberibus iuncti erant. Totus itaque locus hoc modo est vertendus: *Praeter hos & alii suberibus insidentes, iunctis duobus delphinis, agitabant, & moderabantur eos: illi vero (scil. delphini) praecedentes trahebant subera.* VITRING.

ibid. φελλῶν) Si quis auctoritates super h. v. & usu desiderat, adeat Bergler. ad Alciphr. Ep. I, 1, p. 7. REITZ.

in Schol. col. 1. l. 3. Κάνταυθα) At vide πούς serio ea de re alibi etiam usurpatum, ut Ἐπισκ. c. 3, & not. SOLAN.

ibid. l. 4. Φελλῶς) De hoc Italiae monte nihil, quod equidem rescire potuerim, apud Geographos invenitur. Plinius praeterea negat *in tota Italia nasci suber.* Lib. XVI, c. 8. Licet Theophrastus in *Tyrrhenia* nasci scribat, lib. III, c. 16; nisi sit mendum, quod ut suspicer facit Plinius contrarium affirmans, licet legisset hunc locum Theophrasti, quem & in quibusdam vertit. Ceterum hic absurde ex piceis suber desumi dicit, cum sint arbores plane diversae. Videtur potius apud Graecos φελλῶς idem significasse ac φλοιός, & *suber κατ' ἀντωνομασίαν* dictum *corticem*, (ita legitur, pro *cortex*) ut etiam apud Latinos factum, quod observavit in suo Lexico R. Constantinus, & post illum I. Harduinus ad locum Plinii laudatum. CLER.

Pag. 305. l. 1. Ἑλλάδα φωνήν) Pro Ἑλληνικήν. Sic Σκύθην οἶμον pro Σκυθικήν ὄδον ex Aesch. Prom. p. 5, & γυναῖκα μαζόν ex Hom. Il. Ω, 58, nec non Ἑλλάδα διάλεκτον, aliaque similia, ex Eustath. affert Maittaire de Dialect. p. 78. Plura Iens. in Lectr. Lucian. p. 89 ad 94; quae pertinebant ad Dial. Deor. XV, 1, ad verba τέχνην βάνανσον; ibi autem non sunt inserta, quia nimis erant multa. Meretur tamen huc addi, quod postea margini adlevit idem Iensius: Ἑλληνα πόλεμον habet Thucyde,

pag. 104 in Oratione Periclis (i. e. lib. II, cap. 36.) ΡΕΙΤΖ:
ead. l. 4. Καβαλούσα) Ἀν Κοβαλούσα, α κόβαλος, i. e. κολά-
 λείσσα; GUYET. Haftenus Lucianus nomina finxerat intel-
 lectu satis facilia. Nunc autem *Cabalusam* & *Hydamardiam*, mon-
 strofa & barbara vocabula cur obtrudat, nondum satis per-
 spicio. Est tamen Graeca vox καββαλικός, vel huic proxima
 καββαλίος, quam M. Aurelius (VII, 52.) & alii usurpant *προ-
 iiciendi* sensu. Vide ad eum locum Gatakeri not. & Plut. 421,
 2, καββαλικώτερος. Sed pone, regionem Καββαλοῦσαν ideo
 dictam, quia feminae istae advenas mactarent, quid erit urbs
 Ὑδαμαρδία; Parvi quidem hoc refert; sed tamen ad *aquam* al-
 ludit, in quam magae istae se convertebant. Regionem *Caba-
 lensen* memorat Strabo XIII sub fin. p. m. 434 A. SOLAN. Κα-
 βαλούσα forte est καββαλούσα, id est, καταβαλούσα, deiiciens
 homines ad illa χαμαιτυπεία. Circa Ὑδαμαρδίαν res diffici-
 lior. Si eventum narrationis spectes, possis suspicari, Ὑδαμαρ-
 ρίαν dedisse Lucianum, διὰ τὸ εἰς ὕδωρ ἀμαυροῦσθαι τὰς γυ-
 ναῖκας ut nempe in aquam, in fumum, & si quid his fuga-
 cius est, abeunt voluptates venereae, postquam deiecere igna-
 vos, & similes libidinosos asinis homines. GESN. Cl. Bel. de
 Ball. coniiciebat Κασαλβαδοῦσα, l'isle des courtisanes, a κα-
 σάλβαδες; laudatque Aristoph. & eius Schol. Ἑκκλ. v. 1106.

ead. l. 5. Λαβοῦσαι) Angl. διαλακοῦσι. BOURD.

ead. l. 6. Ἐκάστη πρὸς ἑαυτὴν ἀπῆγε, καὶ ξέρον ἐποίητο) In-
 terpres: *secum quaeque singulae abduxerunt* &c. Mallet: *singulae
 quaeque domum suam abduxerunt*. Ita passim, ὡς αὐτὴν, &
 πρὸς ἑαυτὴν, παρ' ἑμὲ &c. Sic in Asin. cap. 42, ἐπιθείς μοι τὴν
 πυρὸν, ὡς ἑαυτὴν ἤλαυνεν, *imposito mihi tritico ad se*, h. e. ad aed-
 es suas, *me ducebat*. Sic etiam ibid. cap. 55, & in Gallo, sine c.
 ult. παρ' ἡμᾶς. VITRING.

ead. l. 7. Ἐγὼ δὲ μικρὸν ὑποστὰς) Cl. Bel. de Ball. ad h. l.
 annotat: *Je soupçonne une lacune dans cet endroit, où le texte dit:*
pour moi je m'arrêtai un peu. Ce ne peut être dans la campagne,
mais chez la courtisane qu'il aperçoit les ossemens dont il parle plus
bas; & c'est peut-être au moment où elle lui offroit ses faveurs, qu'il
dit, je m'arrêtai &c.

ead. l. 12. Μαλάχην) Confer supra cap. 28. SOLAN. Quam
 nempe ad hoc ipsum discedenti ex Heroum insula dederat
 Rhadamanthus. GESN.

Pag. 306. l. 1. Ὀνοσκελέας) De hac copiose Coelius. Tan-
 git Gilbert. Gaulminus ad Psellum. Interpr. Aristophan. ad
 Ranas. BOURD.

IN TYRANNICIDAM.

Pag. 308. l. 3. Ἀντιθέ τις &c.) Argumentum huius controversiae in Collectaneis Galeanis integrum legitur. SOLAN.

ead. l. 4. Καὶ αὐτὸν) Καὶ abesse etiam a Fl. notat Solanus in marg. I. Si eo charactere Flor. edit. ut soler, designat, errat; nam compareret in ea. Igitur Codicem Flor. intellexerit oportet. REITZ.

ead. l. 16. Ἀποσκευασάμενος) Ut Galli *depecher* pro occidere, & nos *affcheper*. Sic & Herodian. VII, 1, 7, εὐθέως οὖν τοὺς τε φίλους πάντας — ἀπεσκευάσατο. Ac perfaepe alibi: quod tamen plenius effert L. 2, 10, 7, τοιοῦτον ἀνδρα φόνον ἀπεσκευάσαντο. REITZ.

Pag. 309. l. 4. Ζῶντι) In libello Tyrannicida inscripto, ait auctor c. 1, Ὁ παῖς δὲ ἐκείνου (τυράννου) τέθηκεν μὲν ὑπ' ἐμοῦ, ὑπηρέτησε δέ μοι καὶ ἀποθανὼν πρὸς ἄλλον φόνον, ζῶντι μὲν συναιδικῶν τῷ πατρὶ, μετὰ θάνατον δὲ πατροκτονήσας, ὥς ἐδύνατο. Rotundiori & efficaciori sensu videtur mihi Lucianus scripsisse ζῶν. Scilicet is, qui tyrannum ipsum occidere voluerat, arce conscensa, invento tyranni filio trucidato, & relicto gladio, effugit: pater trucidatum filium reperiens, & ipse eidem illi gladio incubuit. *Filius itaque tyranni, inquit, mea quidem manu cecidit, at iam mortuus mihi ad aliam caedem ministerium praestitit; vivus quidem una cum patre iniurius & iniquus, mortuus vero, patre, qua potuit, trucidato.* Filium namque quasi causam paternae caedis agnoscit, cum pater prae φιλοστοργίᾳ sibi ipse violentas manus intulerit. Longe perfectior est antithesis, *vivens una cum patre iniurias exercuit, mortuus parricidium commisit; ut pateat, tyranni filium & vivum & mortuum fuisse sceleratissimum; atque adeo pulcherrimum esse facinus, tantum scelus de medio sustulisse.* IENS. Ζῶν ἐτι) In omnibus scriptum invenio ζῶντι, quod cum palam sententiae adversetur, exsulare iussimus. Emendationem nostram firmabunt loca seqq. μὴ ἀξιώσαντες ἀπαγορεύσαι ζῶντας ἐτι ἐν ὀφθαλμοῖς τῶν οικειῶν, Τυμν. c. 38. Et in Εὐχ. c. 40, ὁρᾷς οἷα μὲν ζῶν ἐτι ἐξεῖς πράγματα δεδιώς καὶ φροντίζων καὶ κάμνων. Et Ἰστ. β, c. 10, τί παθόντες ἐτι ζῶντες ἱεροῦ χωρίου ἐπιβαίνομεν. Vid. II. Σ, 10. SOLAN. Ζῶντι) Videtur omnino legendum ζῶν. GESN. Ζῶν ἐτι) Veritas coniecturae Solani, ita se mihi probavit, ut fidem librorum in re tam aperta & mutatione adeo exigua expectare nihil opus duxerim, & cum versio ac nota Gesneri quoque sic iu-

beat, tanto magis utrique obtemperavi. Potest quidem ad priorum editionum lectionem versio ita detorqueri, ut aliquis inesse sensus appareat, sed is adeo friget prae restituta lectione, ut frustra illam defendere quaeras. Iam enim vera patet oppositio, quid *vivus* filius praestiterit, quid *mortuus*. In eo enim vis argumenti versatur, neque quid *vivus pater* ab eo passus fuerit, hic narratur. REITZ.

ead. l. 14. Ἐλπίδος) *Spes* pro metu si absolute non dicitur, (ut nonnulli negant, inter quos Vossius *Inst. Or. IV, 12, 3*;) tamen pro expectatione tam adversarum, quam bonarum rerum, Graecis aequae ac Latinis dici, peritis fatis notum; sic mox c. 11 f. τίς ἐλπίς τοῦ φόβου, ubi plura simil. dabimus. Et c. 18, μελλόντων ἐλπίδας χρόνων, quod Erasmus vertit, *quique in posterum imminebant metus*; Iensius, *futur. tempor. horrores*: sed quia ἐλπίδι φόβος additur, dices, distinguere a metu spem malam: recte; at non alio gradu, quam temporis; φόβος enim timor s. terror est ob mala praesentia, ἐλπίς κακῶν metus futurorum, s. *expectatio malorum*, quod eodem redit. Herodian. L. 2, 1, 16, Πάσαι μὲν τὸδε τὸ τέλος τοῦ βίου εἶχον δι' ἐλπίδος, *hunc exitum vitae* (i. e. necem a percussoribus immixtis) *dixi sperabam*, i. e. metuebam. Scio, *spem* ac *metum* esse opposita; ideoque non idem valere. Sed si addas *futurorum*, dicisque *metum futurorum*, recte dixeris; & hinc saepe ἐλπίζειν alii ἀπλῶς metuere verterunt, ut in Herodiano saepissime, nec male, quia ex sequentibus fatis patet, ad futura illum metum referri. Sed fatis hoc egi in libro de Ambiguis pag. 565. Et iam nimius fui in vulgaribus. REITZ.

Pag. 311. l. 8. Κελεύει) Ita B. 2. & S. Reliquae κελεύει. SOLAN.

ead. l. 17. Τοὺς τυραννομένους) *Tyrannide vexatos*. GUYET. Male interpretes, *qui tyrannidem affeclantes e medio tollebat*. Τοὺς τυραννομένους, hoc est, *tyrannide vexatos*. MENAG. Τοὺς τυραννομένους ἐκκόπτων cum I. habere Fl. H. & S. notarat Solanus. Forte igitur aliam quaesivit lectionem: nam Erasmus verterat, *tyrannidem affeclantes*, quod non video, qui cum Graeco verbo congruar; quia τυραννοῦμαι passively solet accipi, ut paulo ante, ἐτυραννεῖτο. Ut ap. Dion. Hal. IX, p. 601, 37, βασιλευομένης τε καὶ τυραννομένης τῆς πόλεως. Iterum XI, p. 721, 23, & alibi. Herodian. I, 16, 1, & sic passim apud alios. Sed media forma accepit Erasim. Concederem, si a τυραννιάω formatum esset, quod *tyrannidem affeclato* signific. Sed quid si pro ἐκκόπτων legamus ἐγκόπτων, ut significetur, filius

subditos arcebat, *impediebat eorum consilia*, & sic melior erit gradatio. Verba proxime sequentia, ὁ τοὺς ἐπιβουλεύοντας φοβῶν, Erasmus etiam infelicitè reddiderat, *qui insidias formidabat*. Sed plura eiusmodi iuvenilis versionis τεκμήρια insunt huic dissertationi, quam ut ubique ea indicare opus sit. REITZ.

Pag. 312. l. 1. Ὁ τοὺς ἐφήβους ἀνασπῶν) Vix dubium est, quin illud genus iniuriæ notetur, quo adolescentuli vel castrantur plane, vel nervis certe convulsis aut contritis ad generandum redduntur inhabiles: tyrannorum opus, quod ab Orientis regibus didicere. Huic rei aptum esse verbum σπᾶν, faciunt *spadones*. Vid. viri docti ad l. 128 de V. S. Sed est etiam apud τοὺς ὁ Levit. XXII, 24, ἀποσπασμένον, respondens τῷ cheroth, atque τῷ θλαδίτ, & ἐκτεθλιμμένῳ & ἐκτομίχ iunctum. Habet ἀποσπάδας Suidas, τοὺς ἀποσπασθέντας, quibus iungit ἀποσπᾶδοντας τοὺς ἀποκοπέντας. Quæ cum ita sint, legendum puto ὁ τοὺς ἐφήβους ἀποσπῶν, & vertendum, ut posui, utque Erasmus iam posuerat, a quo discessum non oportuit. Quod si ἀνασπᾶν eodem modo accipi posse doceat aliquis, mutatione plane opus non fuerit. Neque tamen, si cui ista displiceant, vehementer repugnaverim, si ἀνασπᾶν retinere velit, & interpretari *contrahere, sibi adiungere, quasi sursum, in arcem suam, trahere*. GESN.

Pag. 313. l. 9. Οὐ) Ita Mss. Regg. 2954 & 3011. Vulg. οὐδέ. ead. l. 13. τῆς ἑμέης) ταῖς ἡμέαις. MARCIL.

Pag. 314. l. 6. Πάντες ἦμεν) Sic Mss. Reg. 3011, melius, quam quod in edd. est, πάντες μὲν.

Pag. 315. l. 3. Ὁ δὲ) Tyrannicida gloriabundus commemorans, tyranni filium, iuvenem, robustum, pessimum patriæ immanitatis sectatorem, a se occisum esse, idque gloriosius sibi multo esse, quam si tyrannum ipsum, superstitè adhuc filio, occidisset; ait, se noluisse patrem tyrannum sua manu interimere: neque enim ulli futurum sibi fuisse gloriæ, post tam nobile facinus, ignobiliori caede præcedens decus comminuere: propterea se reliquisse gladium, quo pater posset, si vellet, uri; atque adeo gladium sibi fuisse ministrum. Ὁ δὲ, inquit porro, ὅπερ ἐγὼ προύμαντευσάμην. διεπραξάτο, καὶ ἐτυρannoκτόνησε, καὶ τέλος ἐπέθηκε τῷ ἑμῷ δράματι. Pro ὁ δὲ, legendum necessario vel τὸ δὲ, vel, ut potius nihil mutetur, ὁ δὲ. Inteligitur ξίφος, quod tyrannicida reliquerat occiso tyranni filio; & cui (ξίφει) quasi imperaverat, ut pro se reliquum opus efficeret, ipsum nempe tyrannum confoderet. Propterea deinceps cap. 19, alloquens suum gladium, ait, ὦ ξίφος, κοίτην ἔχον,

καὶ διάδοχον τῶν ἐμῶν κατορθωμάτων. IENS. Nihil muto. De gladio tam forti, quasi vir esset, loquitur. SOLAN. Masculin. gen. ait, etsi referendum ad praemissum τὸ ξίφος. Sed vid. supra ad 2 Ver. Hist. c. 37. Et Maitt. de Dial. p. 84 & 263. Ubi οὐδ' εἰς γυνή, ex Achill. Tat. aliaeque generis enallagae referuntur. Non tamen hic statuo enallagen generis proprie sic dictum; sed Solano accedo, dicenti, *alloquitur gladium, ut personam*; idque confirmo ex c. 19, ubi gladium *facti socium* vocat, & se ambos *praemio dignos* pronuntiat, masculino gen. REITZ.

Pag. 316. l. 16. Τῶν) Illud τῶν officere videtur sententiae. Nam si eius rationem habeas, ita vertendum fuerit, *si quis est eorum, qui ante me fuere, praemio dignus*: quod a nemine factum puto. Et sane aut omittendum videtur, aut in πω, aliamve particulam mutandum. GERN.

Pag. 317. l. 13. Ἐμὲ δ' ὁ φόρος) Eleganter sane idem Tyrannicida, qui Tyrannum ad suam ipsius caedem adegat, ait: ἐμὲ δ' ὁ φόρος, ἢ χεὶρ ἐκείνου. Si enim ego, inquit, *filium obruncavi*, praecuius desiderio pater non poterat vivere, ipse patrem occidi: mea est caedes, manus eius fuit ministra. Phyllis apud Ovidium: *Ille necis causam praebuit, ipsa manum*. Et apud eundem in Fastis, ipsiusque Didus epistola: *Praebuit Aeneas & causam mortis & ens*. Ipsa sua Dido concidit usa manu. Persequitur porro Tyrannicida: Μὴ τοίνυν ἀκριβολογοῦ ἔτι περὶ τοῦ τρόπου τῆς τελευτῆς, μὴδ' ἐξέταζε ὑπὲρ ἀπέθανεν. Hoc tamen Amstelaelaemeneses εὐ ποιοῦντες correxerunt, edideruntque ex antiquis edd. ὡς ἀπέθανεν. Aldina tamen hac labe inquinata quoque est. Pergit Noster, id nimirum inquirendum esse, εἰ μὴκέτ' ἐστίν, εἰ δὲ ἐμὲ τὸ μὴκέτ' εἶναι ἔχει. ἔπει καὶ κείνο προσεξετάσει μοι δοκεῖς, καὶ συκοφαντήσει τοὺς εὐεργέτας, εἰ τις μὴ ξίφει, ἀλλὰ λίθῳ, ἢ ξύλῳ, ἢ ἄλλῳ τῷ τρόπῳ ἀπέκτεινε. τί δὲ εἰ λιμῶ ἐξετολίόρησα τὸν τύραννον &c. ἄλλῳ τῷ τρόπῳ, alio quo modo; nempe articulus hic pro τίς ponitur; ergo ita, uti fecimus, scribendum. Interpres egregie sane agit, verba εἰ δὲ λιμῶ ἐξετολίόρησα, vertens, *si fame obsediissem*. Sed debuit bonus noster, *si fame expugnassent*. IENS.

ead. l. 15. Ὅπως) Miror, diligentiam Solani hanc varietatem praeteriisse, quam editiones conferens deprehendi inter ὡς & ὅπως. Et cum viderem principes edd. prius habere, id recipi, non curans quid reliquae habeant. REITZ.

Pag. 318. l. 1. Εἰ μὴκέτ' ἐστίν) Adleverat Hemsterh. videntum L. Bos in Exerc. Phil. ad N. T. p. 5. Is autem ibi occasione verborum Evang. Matth. II, 18, Ῥαχὴλ κλαίονσα — ὅτι

οὐκ εἰσι), plura testimonia affert, ubi haec phrasis de mortuis adhibeatur, non omisso etiam hoc Luciani loco. REITZ.

ead. l. 3. Ἄλλω τῷ τρόπῳ) Articulum τῷ pro τινι hic accipiendum, recte monuit Iensf. nota superiore. Exempla vero vid. Prometh. c. 7, ibique Hemsterh. Adde Gesn. ad Quom. hist. cap. 51. REITZ.

ead. l. 10. Ἐλπίς τοῦ φόβου) Conf. huius Diff. c. 3 & 18. Adde Thucyd. VII, c. 61, (quem adeundum Hemsterh. in marg. admonuerat) ubi τὴν ἐλπίδα τοῦ φόβου similiter dictum, alio Thucyd. testimonio ab Waffio, hoc ipso vero Luciani loco ab Dukero confirmatur. REITZ.

ead. l. 12. Χρωμένον) Retulit librarius ad συνοφαντοῦντος. Sed esse debet accusativus iunctus infinito ἀποστρεῖν. Quam pronum fuerit v mutare in υ, apparet. GESN.

ead. l. 16. Εἰ τις αὐτὸς ἀπέκτεινεν, ἢ εἰ τις μὴ αὐτὸς μὲν ἀπέκτεινε, μὲν δὲ τῇ χειρὶ ἐδρασε τὸ ἔργον, ἠνάγκασε δὲ, καὶ παρέσχεν ἀφορμὴν τοῦ φόβου, τὰ ἴσα καὶ τοῦτον ἀξιοῖ ὁ νόμος αὐτοῦ ἀντικολάζεσθαι, μάλα δικαίως. οὐ γὰρ ἐβούλετο τοῦ πεπραγμένου ἴσον γίγνεσθαι τὸ τῆς ἀδείας) Vertitur: Si quis ipse occidit, aut si non ipse quidem occidit, neque manu facinus peregit, verum compulsi, praeiuitque mortis occasionem. Ex aequo & hunc quoque supplicio affici oportere lex censet, idque iure optimo. Audaciam enim factio minus valere noluit. Non nisi inficere haec ultima reddi vides, Audaciam enim factio minus valere noluit. Ubi hoc in Graecis? An ἴσον γίγνεσθαι significat minus valere? Ἀῆροι, Ἀῆροι. Explodenda quoque correctio Marcilii, pro οὐ γὰρ legentis καὶ γὰρ. Nihil hic intellexerunt boni viri. Id vult Tyrannicida: duas esse caedis causas, legibus praefinitas; si quis vel ipse occiderit, vel non ipse quidem sua manu, sed coegerit, mortisque occasionem praeiuerit. Ex aequo & hunc quoque puniri, censere legem: & quidem id iure censere legem. Neque enim (pergit ille, quae ita vertenda sunt) voluit lex, eius, qui tantundem commiserit, esse impunitatem; hoc est, noluit lex, id impunitè abire alicui, qui plane id, quod fecundum leges etiam caedes censetur, perpetraverit. Τὸ τῆς ἀδείας, usu loquendi Graecis tritissimo, est hoc in loco impunitas. Praecipue autem videtur Marcilius cum interprete offendisse ad πεπραγμένου, quod pro ipso facto uterque adpexit; ubi πεπραγμένου (nam in masculino hic πεπραγμένου dicitur) sit ipse interfecto, hoc quidem in loco. Saepissime Graeci perfectio passivo pro activo utuntur. Lucianus id facit passim. Sic in Nigripo § 10: Σὺ γὰρ ὀλίγα, καὶ ὅσα οἶόν τε ἦν, τυγχάνεις τῇ μνημῇ

συγκομισμένος, *Tu enim paucis, & tantum quantum pote erat, memoria complexus tecum affers; pro συγκομικῶς.* Lib. 2 Verrae Hist. cap. 33: Οὗτος γὰρ δὴ ἄρχει παρ' αὐτοῖς, σατράπης δύο, καὶ ὑπάρχους πεπονημένος, *Is enim apud illos regnat, duobus satrapis & praefectis creatis.* In Tox. c. 11: ἔστι μὲν, ὃ Τόξαρι, οὐ φαῦλον τὸ ἔργον ἀνδρὶ οἷώ σοι, — τεθηγμένους παρεσκευασμένῳ τοὺς λόγους, *Est quidem, o Toxari, res haud parva viro, qualis tu es, paratam habenti orationem sollerti acumine.* Aelianus VI Ποικιλ. c. 11: Οἱ δὲ οὐκ ἠθελον, δηλονότι πεπειραμένοι αὐτοῦ, *pro πεπειραότες.* Diodorus Sic. lib. IV, cap. 69: Ἐπίγονοι τὴν στρατείαν ἐπιφανῆ πεπονημένοι. Sic πεπονημένος εὐχῆς apud eundem lib. V, cap. 58. Polybius lib. I, Ῥωμαῖοι Τυρρηνοὺς ὑφ' αὐτοὺς πεπονημένοι· &, τοὺς Καρχηδονίους πολλὰ μέρη τῆς Λιβύης ὑπήκοα πεπονημένους. Dionys. Halic. lib. IV ἀρχαιολογ. Ἐὰν εὐρεθῇ παρεσκευασμένος ὅπλων. Sic κεκτημένος passim pro domino, cum proprie is sit κεκτηκός. Nec in Participiis tantum, sed etiam in Indicativis uruntur passivo, sensu activi. Lucianus in De saltatione cap. 79: Ἡ μὲν γὰρ Βακχική ὄρχησις κεχεῖρωται τοὺς ἀνθρώπους, peripicue pro κεχειρωται. In Deor. dialogis VII fin. Ῥάβδον τινὰ πεποινται θαυμασίαν τὴν δύναμιν, ἢ ψυχαγωγεῖ, καὶ κατὰγει τοὺς τεκρούς, *virgam quandam fecit Mercurius, mirifica pollentem vi, qua animas sub trifida tartara mittit.* Sic ἐπεποιντο pro ἐπεποιήκει Noster in Prometheus es in verbis. Indem in Infinitivo: iterum Noster in Hermotimo c. 54, Φασὶ γέτοι Φειδῖαν, ὄνυχά μόνον λέοντος ἰδόντα, ἀπ' ἐκείνου ἀναλελογίσθαι ἡλικὸς ἂν ὁ πᾶς λέων γένοιτο. E contrario ἁλούς in activa forma, significatione passiva poni, nemo harum literarum peritus ignorat. Ita ἑαλωκός valet captus apud Nostrium in Philopseude c. 2. Huc referam quoque id, quod in Glossario legitur, *Absumtum, καταναλώσαντα*; nec sentiam cum Vulcanio, emendanti *καταναλωθέντα*. Ego existimem, quia *καταναλώσαντα*, quamvis in activa forma, repertum fuerit significatione passiva, propterea potissimum fuisse notatum. Nam profecto iterum habes idem in Glossario Graeco-Latino, *καταναλώσαντα, absumtum.* Ceterum quod monere fere oblitus eram, locus, quo de agimus, ita, ac nos eum supra posuimus, distinguendus est: vulgo male, καὶ παρέσχεν ἀφορμὴν τοῦ φόβου τὰ ἴσα, καὶ τοῦτοι ἀξιοὶ ὁ νόμος αὐτὸν ἀντικολλάζειν. Sequitur continuo apud Nostrium, Εἴτα τὸν μὲν οὕτως ἀποκτείνοντα, κολάζειν ὡς ἀνδρεόν ἀξιοῖς, καὶ οὐδαμῶς ἀφείσθαι θέλεις. τὸν δὲ κατὰ τὸν αὐτὸν τοῦτῃ τρόπον εὖ πεπονηκότα τὴν πόλιν, ὡς τῶν ὁμοίων ἀξιώσεις

τοῖς εὐεργέταις. Haec per interrogationem puto prolata esse, atque adeo eius signum in calce utriusque periodi requiritur. Secundum leges, ait, non modo qui ipse caedem perpetravit, punitur, sed & qui utcumque caedis auctor fuit. *Ergone eum, (pergit) qui ita cecidit aliquem, puniri tanquam homicidam censet, & neutiquam absolvi vis? Eum vero, qui pari ratione ac ille (scilicet qui caedem commisit, licet utcumque fuerit auctor) bene de civitate meritus est, non iisdem dignum censetis, quibus dignos censetis bene meritos?* Fortan scripsit quoque Noster ἀποκτείναντα, non ἀποκτείνοντα. Sed illud κατὰ τὸν αὐτὸν τοῦτω τρόπῳ, utique sanum & sincerum est, ac ab Marcilio indigne sollicitatum. Est enim, ut exposuimus, *pari ratione mereri praemium censendus est hic, qua ille (qui caedis auctor fuit,) vere commississe caedem, & puniendus esse, censendus est: sive, eadem ratione illi rationi, quam modo posuimus. Sic enim αὐτὸς τινι dicitur, qui plane idem sit, ac alius.* IENS.

Pag. 319. l. 4. Μάλα δικάως) Καὶ μάλα δικάως. MARCIL. Non improbem illud καὶ μάλα, si plures Codd. addicerent: nam vulgata claudicabat, quia comma ante μάλα expressum erat, quod iam sublatum minus hiantem facit orationem: si quis tamen καὶ insertum cupit, ei licet id assumere. REITZ.

ibid. Οὐ γὰρ ἐβούλετο δεσ.) Καὶ γὰρ ἐβούλετο. Etenim voluit par esse factio, id quod extra metum seu periculum facti, τὸ τῆς ἀδείας, nempe ἀφορμὴν ἴσως παρέχειν. MARCIL. Οὐ γὰρ ἐβούλετο οὗτος. Sic legendum videtur. Et sic videtur legisse interpretes. GUYET. Sic P. & L. οὐ γὰρ ἐ. τ. π. ἥσσαν γ. τ. τ. ἀ. Antea pro ἥσσαν in omnibus legebatur ἴσον. Locum corruptum merito censebat Vorstius, qui illud ἥσσαν non viderat. SOLAN. Sic vertere visum, ut ipsa argumentandi ratio magis pateret. Opponuntur, ut arbitror, τὸ πεπραγμένον, (ut μοχ κεφαλὴ τῶν πεπραγμένων, & alia) id quod sua quis manu fecit, & τὸ τῆς ἀδείας. "Αδείαν autem puto, quam modo ἀφορμὴν τοῦ φόβου dixit. Obversantur mihi alia etiam loca, ubi ἀδεία & ἀδεῶς similiter ponuntur, ut non tam ad metus absentiam & impunitatem, quam ad plenam, cui nihil deest, facultatem, opportunitatemque referantur: sed memoriae confisus, ut fit, scribere neglexi. GESN.

ead. l. 5. ἥσσαν) Quia probis Codd. niritur, & bellam argumentationem efficit, recepi, & pro nonne — aequalem; non enim minorem, in versione reposui, ut quam minime multa in Gesneri interpretatione mutarem; quae ad vulgatam οὐ γὰρ — ἴσον composita, sic habebat: nonne enim voluit ipsi facto ac-

qualem esse suppeditatam plenam faciendi facultatem? Quam versionem ut non reiicio, sic tamen illud ἡσσαν eo planiorem sensum exhibere existimo, quod ipse sic est simplicior, si sine interrogatione procedat. Est enim sensus: Lex non minus respicit consilium, quam ipsum factum. Ad δειαν enim temerariam atque audacem molitionem hic significare videtur; quare, si liceret, omnia sic redderem: *Non enim voluit (lex) facto ipso levius censerī audax consilium, vel potius, conatum istius, qui eo minore cum poenae metu agit, quod tutius per alium, quam per se caedem perficit. Verum & recte licentiam, sive potestatem agendi, quam alteri facio, vertas, cuius significatus exempla Steph. in Thes. licet haud nimis accurate, notavit; ideoque hac in parte nihil quidem Gesnero adversor, modo ea agendi facultas per ἀδειαν intelligatur, quae simul securitatem quandam aut impunitatem promittit. Nam & recte hoc Iosephi de Bell. Iud. IV, c. 7, § 2, Δια γοῦν τὴν ἐν μετροπόλει στάσιν καὶ παραχὴν, ἀδειαν εἶχον (sic enim pro ἔχον lego) οἱ κατὰ τὴν χάραν πονηροὶ, τῶν ἀρπαγῶν, convertas: Itaque propter seditionem ac turbam in metropoli plenam facultatem habebant nequissimi accolae ad rapinas. Verum ea facultas licentiam & impunitatis spem involvit. Conf. tamen praemissam Iensii notam, quam quia alia erudite tradit, integram servavi; circa haec verba autem haud scio, an sententiam fuerit mutaturus, si Solani mutatam lectionem vidisset. Assentirer facile de πεπραγμένου hic active accipiendo, cuius exempla quoque dedi ad 1 Ver. Hist. c. 35. Sed quomodo sic τὸ τῆς ἀδειας significet, eius esse impunitatem, non video, quia tum videtur dicturus fuisse Lucianus, ἐβούλετο γίγνεσθαι τὴν ἀδειαν. At iam τὸ τῆς est licentia ipsa. REITZ.*

ead. l. 7. Ἀποκτείνοντα) Non reiicio vulgatam; sed commode ἀποκτείναντα legas. REITZ.

ead. l. 8. Τὸν δὲ κατὰ τὸν αὐτὸν τοῦτῳ τρόπῳ) Marcilius pro τοῦτῳ legendum censet τοῦτον. Sed quam habuerit emendandi rationem, non video: αὐτὸς enim passim cum casu tertio construitur. Xen. K. Π. 2, ὑμεῖς δὲ εἰς μὲν τὸ αὐτὸ ἡμῖν σπεύδτε. Et in Sympos. pag. 893, εἰς ταῦτῳ τῷ οἴῳ. Imitati sunt Latini. Horat. Invitum qui servat, idem facit occidenti. VITRING. Vitringam & Iensium recte contra Marcilium sentire, si quid probatione indiget, vide nos ad 1 Ver. Hist. c. 3. REITZ.

ead. l. 14. Ἐν τῇ σφαγῇ) Probe monuerat Hemsterh. videndum Duker. ad Thucyd. IV, 48. Is igitur σφαγὴν & hic iugulum significare, aequè ac apud Thucyd. l. c. pluribus testimo-

nis probat, inter quae eminet illud Plutarchi Galb. τὴν σφαγὴν προτείνας, δῆαυτε, εἶπε. Quod Suet. Galb. 20 dicit, *obtulisse ultro iugulum*. Tum neque Luciani verba sola adduxerat; sed & ea, quae mox cap. penult. sequuntur, ἀποσπάσας δὲ τῆς σφαγῆς, καὶ τοῦ τραύματος ἐξελὼν τὸ ξίφος (quod Erasmi ibi recte verterat, *avulso igitur ense e iugulo*) nec non Phalar. I, c. 5, μάλλον δὲ γυμνὴν ἢ δὴ ὑπέχειν τὴν σφαγὴν, ubi Gronov. recte reprehendit interpretem, qui haec, *nudam caedem sustinere*, convertit. Sed vid. quae ibi noto. Adde Foef. in Oecon. Hippocr. ubi σφαγὰς ex Hippocr. libro περὶ ἀδένων, *venas iugulares* esse recte docet, & σφαγὴν *iugulum* significare, ex Polluce tradit; ideoque id versioni inserui. REITZ. Plane dubium non est, σφαγὴν esse iugulum, idque e Polluce iam Camerarius de partibus corp. hum. & Lexica vulgaria observant. Sed posueram in interpretatione, *gladium in caede reliqui*, non modo uti proprietatem vocis exprimerem; nam ideo lacuna illa inter κλειῖδα, s. iugulos interiecta σφαγὴ vocatur, quod locus ille ad *muellanda* parva vi animalia opportunus est: sed etiam quod observabantur memoriae poëtae verba, quae iam quaerere non vacat, *gladiumque in caede reliquit*. Confer quae mox dicentur ad Phalar. I, § 5. GESN.

Pag. 320. l. 2. Ὑμῆς) Quamquam Parifina habebat ἡμῆς, in versione tamen recte expresserat vos. REITZ.

ead. l. 5. Μέλει δέ σοι πῶς ἀπέθανεν;) Non ita populus Romanus, de quo Cic. Fam. 9, 10: *Te hoc scire volo, vehementer populum sollicitum fuisse de P. Sullae morte, antequam certum scierit. Nunc quaerere desierunt, quomodo perierit. Satis putant se scire, quod sciunt*. GESN.

ead. l. 8. Τὰ δὲ διὰ μέσου) Ita Mf. Reg. 3011. In edd. δὲ legebatur post μέσου.

ead. l. 17. Ἐνδεῖ τι) Ti in edd. deficiens, reposuimus ex Mf. Reg. 2954.

Pag. 321. l. 8. Ταῦτα, εἰ καὶ) Hic deest verbum τελεῖν, aut simile quid. GUYET.

ead. l. 9. Ἐκ γὰρ) Sic P. in reliquis est ἐκ τε. SOLAN.

ibid. Καταστάντα) Ἀν παραστάντα; GUYET. Accipio *καταστάντα* iudiciali significatione, ubi significat *stare in iudicio*, quo sensu *consistere* Tertulliano & aliis ICrisi usitatum. Thucyd. I, 131, καθίστησιν ἑαυτὸν ἐς κρίσιν κ. τ. λ. GESN.

ead. l. 13. Τῆς γνώμης μόνης) Antea in omnibus aliter interpungebantur haec verba, & μόνος pro μόνης legebatur, ad hunc modum: ἐπειράθην τῆς γνώμης, μόνος &c. nullo aut cer-

re misero sensu, qui nunc longe, ut puto, melior apparer. SOLAN. Solanus in *I.* aliter distinxerat & correxerat haec; scilicet sic: ἐπεχειρήσα, ἐπειράθην τῆς γ. μόνης μόνος ἄξιός εἰμι, i. e. ut conicio, τῆς γνώμης μόνης &c. ut sensus esset: *suscepi negotium, periculum feci; propter solam adeo voluntatem solus praetio dignus sum: ἐνεκα* enim tum ante γνώμης relinquitur intelligendum. Non male. REITZ.

Pag. 322. l. 2. Οὕτω ῥᾶστον) Malles fortasse, Lector, οὕτω ῥᾶδιον, quia sic usitatius post adverbium intendendi; sed quia mox opponit τὸ μέγιστον, καὶ δυσκατέργαστον, studio videtur ῥᾶστον superlativo gradu posuisse, ut non facillimum, sed maximum & difficillimum facinus id fuisse praedicat. Neque contra linguae genium esse, ut rarior sit locutio, patet ex faceto Lucillii versu in Antholog. *L. 2, c. 32: Οὕτω κουφώτατος πέλε Γάιος, ὅστ' ἐκολύμβα* &c. REITZ.

ead. l. 9. Κατώρβουσε) Vide, quae de hoc verbo dicta, supra *1 Ver. Hist. cap. 12 pr.* adde mox *cap. 19 κατορβωμάτων* pro egregiis factis. REITZ.

Pag. 324. l. 3. Δεσπότης) Pro tyrannico imperio etiam Galli hac voce adiective utuntur, aequae ac Germani & Belgae. REITZ.

ead. l. 9. Τὸν ἐν ἡλικίᾳ) Ἠλικία, κατ' ἐξοχὴν de adolescentia dicitur, & illi, qui in ἀκμῇ, in flore aetatis sunt, dicuntur εἶναι ἐν ἡλικίᾳ. Ulpian. ad Olynth. *I Demosth. ἡλικία ἐξαιρέτος ἐπὶ τῶν νεωτέρων.* In Philipp. *III Demosth. ὁ ἐν ἡλικίᾳ* opponitur πρεσβυτέροις. Thucyd. *L. VI, c. 24, τοῖς δ' ἐν τῇ ἡλικίᾳ.* Et *L. VII, c. 60.* Xen. *Hist. Gr. L. I, p. 446.* Pari modo Latinis *aetas* usurpatur. Liv. *XLII, 34, Cum primum in aetatem veni.* L. Bos. In Epicuri testamento apud Diog. Laërt. *p. 272 A. εἰς ἡλικίαν ἐλθεῖν* dicitur virgo, cum nubilus est. SOLAN.

ead. l. 15. Εὐθὺς ἀγνοῆσαι) Non satis liquet, volueritne marg. *A. 1 IV.* notare Codicis alicuius lectionem, qui bis ἀποθανεῖν habeat, omisso ἀγνοῆσαι, (quod tamen ita videtur, quia sic & alibi solet similia notare) an vero ἀγνοῆσαι ἀποθανεῖν, quo Solani coniectura, qui hanc collationem non vidit, belle adiuveretur. REITZ.

ibid. τὸ δ' εὐθὺς) Turbant hic Codices. In *Flor.* desunt τὸ δ' εὐθὺς ἀποθανεῖν. Ego τὸ δ' εὐθὺς ἀγνοήσαντα ἀποθανεῖν legendum censeo. Sed interim, dum accedat Codicum auctoritas, vulgatam retineo. SOLAN.

Pag. 325. l. 1. Ὡς οὗτος) Frequens compellendi formula, non tamen nimis honorifica, sed plerumque aliquid reprehendi-

stonis habens, ut Aesop. in fabulis per saepe solet, veluti Fab. 16, cum Oraculum maligno exploratori respondet, ὁπότερον, ὦ εὐτοῖς, βούληται ποίησον, & alibi non semel; vel pro heus tu, ut ap. Aristoph. Ran. 172, & Pluto 439. Verum & in mitiorem partem Aesop. Fab. 25, ubi medicus ait consulenti, ὦ εὐτοῖς, εἰ σώζεσθαι βούληται, λαβὼν ἄρτον — ἐπίδος. Quare non irascor pristino interpreti, haec verba vertenti, *vir egegie*; nec tamen satis probo. V. idem cap. 16. REITZ.

ead. l. 13. Τὰς ἐπὶ τῶν) Pro ἐπὶ, lego ἔτι. Vide, an sic sanetur locus. Nam quod ἐλπίδας χρόνων μελλόντων pro metu sumitur, ne te moretur. Habuisti enim iam in praecedentibus, cap. 3, τῆς τῶν μελλόντων κακῶν ἐλπίδος: & cap. 11, ἐλπίς τοῦ φόβου. Sic etiam Chrysost. 253, 1, ad Pop. Antioch. Omnium maxima difficultas ex sequentibus oritur, ἐπ' α. ἢ. τ. σ. quo enim referantur non habent. SOLAN.

ibid. Ἐλπίδας) Conf. quae supra dicta ad cap. 3. De plurali autem supra quoque iam dixi. Conf. c. 38 f. Quom. hist. & cap. 61 f. & Long. Paft. III, p. 99, παρ' ἐλπίδας, & Duker. ad Thucyd. VIII, c. 81, 43. REITZ.

ibid. Χρόνων, ἐπ' αὐτὸν) Ait Tyrannicida, se sublato tyranni filio, omnia simul mala patri ingessisse, quae eum mori cogerent. Ἀπαντὰ τοίνυν αὐτῷ ἄθρῶα περιέστησα, τὴν φύσιν, τὴν λύπην, τὴν ἀποργῶσιν, τὸν φόβον, τὰς ἐπὶ τῶν μελλόντων ἐλπίδας χρόνων, ἐπ' αὐτὸν ἐχρησάμην τοῖς συμμαχίοις, καὶ παρὰ τὴν τελευταίαν ἐκείνην σκέψιν κατηνάγκασα. Videtur aliquid intercidisse, nimirum καὶ post vocem χρόνων. Omnia itaque cummulata ei circumdedi, naturam (στοργὴν scilicet), dolorem, desperationem, metum, temporum infecutorum horrores, & auxiliatoribus in eum usus sum, atque ad extremum hoc consilium perpuli. Interpretes non male supplevit τούτοις, his adversus illum auxiliis usus sum. In editione Florentina post vocem μελλόντων hiatus est, & duae voces sequentes omissae; quod argumento est, Codicem, quo Florentini usi sunt, eo loco se male habuisse. IENS.

ead. l. 14. Ἐπ' αὐτὸν) Τούτοις hic desiderari videtur, legendumque, τούτοις ἐπ' αὐτὸν ἐχρησάμην. GUYET. Parum absuit, quin illud τούτοις ante ἐπ' in contextum receperim; ita id mihi necessarium videtur. At potest iam eo uti, qui voluerit. Neque quisquam vitio verrat, quod tamen mox πρὸς pro παρὰ & περὶ ex eodem receperim: id enim factum, quia res ipsa loquebatur, etiam sine Codicum ope sic corrigendum; cum quia nec vulgata lectio sibi constabat; quae quando con-

stans est, minus facile movenda. Ceterum, si cui minus aridet illud καὶ, quod Ienſ. post χρόνον inferi vult, punctum minus post id vocabulum ponat, & sic sine καὶ sensus satis constat, qui tamen vel cum commate tolerabilis est. REITZ.

ibid. Πρὸς) Sic rescripti. In impressis παρὰ, excepta Iunt. quae περὶ habet, quod in P. etiam exstat. SOLAN.

ibid. καὶ παρὰ τὴν) Hic locus integer non videtur. GUYET. Iam tamen ex Solani emendatione integer videbitur. REITZ.

Pag. 326. l. 2. Ὑφ' αὐτοῦ) Ὑφ' αὐτοῦ erat in P. Sed ex ipso ὑφ' satis apparet, eam & αὐτοῦ adspirare voluisse. REITZ.

ead. l. 14. Παντὶ) Leg. πάντῃ τούτο. GUYET.

ibid. Νομίζατε) Ἐνομίζατε. GUYET. Οὐκ ἀντὶ τούτου — ἐνομίζατε) Fuit cum putarem legendum πάντως. Sed nondum sic satis sanus erat locus. Nunc autem verissima mihi videtur, quam in textum recepi, emendatio. SOLAN. Quia sequentia verba omnia suum augmentum habent, etiam in hoc verbo addidissim, quod & Solan. in Iunt. fecerat. Licet haud immemor sim eorum, quae supra non semel de augmento frustra adiecto dixerim. Verum quia Gesner. id imperativo modo accepit, nihil mutavi. Sed si quid mutandum, possis etiam νομίζατε legere, ut sit, iudicasseis; nam vel sic, vel ἐνομίζατε legendo, argumentatio clarior, & sensus magis cohaerens mihi videtur. REITZ. Ego putabam, νομίζατε relinquendum, cum ipsam contineat petitionem possessoris gladii, & protasin argumentationis finiat. Si hoc solum peterem, Gladium honorate: nonne ipsum quoque dominum ultro honore afficeretis? GESN.

Pag. 327. l. 1. Ἐν τοῖς ἱεροῖς ἀνέθ.) Non ut ipse quoque inter Deos referatur gladius; quamquam apud Scythas cultum acinacem legimus: sed quoniam ad donaria in templis suspensa, (forte etiam Deo alicui, ut Iovi ultori, ut Marti, appensus gladius) pars etiam cultus & religionis illius videtur pervenire. Sic supra Ἐνυπν. c. 8 statuarii nobiles μετὰ τῶν θεῶν προσκυνεῖσθαι dicuntur, quod cum Phidiae Iuppiter adoratur, etiam ipse artifex in partem honoris videtur venire. GESN.

ead. l. 4. Τίτρωσκόμενος) Hic desiderari videtur ὁ υἱός, vel ὁ νεανίας, ut interpres exposuit. GUYET. Non adeo desideratur υἱός, vel νεανίας, quam intelligitur ex antecedentibus & consequentibus. Nexus enim orationis est, ἐπεὶ γὰρ φρονεῖ μινός, ὁ μὲν ἀνεβόησεν. Nisi malis mecum articulum addere, ὁ φρονεῖόμενος legendo, ut sic plenius eidem respondeat repetitum deinde ὁ μὲν, quod ἐπανόδω inservit, propter id

fertas illas caedis rationes, sensum suspendentes. REITZ.

Pag. 328. l. 8. Προπαρεσκευασμένον) Vide, si operae est, similem lapsum complurium editionum, προπαρεσκ. pro παραπαρεσκ. exhibentium, infra in Lexiphan. cap. 24. Hic enim augmentum ab auctore fuisse neglectum, non credo, etsi supra exemplorum satis dedimus, ubi id studio fecerint auctores. REITZ.

ead. l. 14. Πρώτος) Legendum omnino aut πρώτος, aut πρώτῳ, sed illud concinnius videtur. SOLAN.

ead. l. 16. *H) Delendum istud ἢ, ut ineptum. SOLAN. Solanus particulam ἢ deletam cupit; nec ego desiderarem, si abesset. Verum, etsi ἀλλ' ἢ etiam pro ἀλλὰ μόνον accipiat, ut Viger. de partic. ex Aristoph. Εἰρην. docet, quid prohibet μόνον vel ἢ per pleonasmum addi? Nam & alibi abundat ἢ, in alio locutionis genere, ut Aesop. fab. 2 Aquil. & Scarab. ὀρκίζων αὐτὸν κατὰ τοῦ μεγίστου Διὸς, ἢ μὴν μὴ καταφρονῆσαι τῆς μικρότητος αὐτοῦ. Sic sine accentu ἢ legitur in mea edit. Aesopi. Sed ἢ μὴν in iurandi formulis usitatum circumfleſti solet; quare & forsitan hic scribendum ἀλλ' ἢ, ut significet certe quidem, cuius significatus exempla Stephan. iam dedit in Theſauro. REITZ.

ead. l. 18. Ἐπήγε τὴν σφαγὴν) Vertitur, gladium adexit. Sed vertendum, caedem accelerabat, ac pro ἐπήγε ἐπείγε legendum. GUYET.

